

Giới thiệu Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ

Cô vốn là sát thủ lại không ngờ bản thân bị đi út bỏ thuốc mê đưa cô lên giường của lão đại Đế Quốc Hắc Dạ.

Trải qua một đêm ân ái, cô liền mang thai Bảo Bảo. Đến khi cô truy hỏi đi út, rốt cuộc ai là cha của Bảo Bảo, nào ngờ lòng bàn chân của đi út như bôi dầu chạy rồi...Sáu năm..

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Nói cho cô, cô thành công

Trong phòng quán rượu mờ tối, không khí lộ ra một vòng không rõ, thân người phụ nữ mang đai đeo váy hơi nằm, bất an giùng giởng..

"Nóng..." Hai gò má người phụ nữ nhiễm lên một tầng đỏ ửng, tóc đen xốc xếch càng lộ vẻ vũ mị, mi nhú chặt, một đôi mắt xinh đẹp có chút mê ly, mà mỗi nhò mê người cũng nhẹ nhàng nhếch, thỉnh thoảng phát ra thanh âm của người.

Cô gọi Mộ Tiêu Tiêu, vừa mới còn trong nhà ăn chúc mừng sinh nhật, có thể mới uống mấy ngụm trà lại choáng váng, mờ mắt đã nằm ở trên giường. Cảm giác mềm tê tê, trong lòng cũng thật ngứa, đơn giản khó chịu chết rồi.

'Cùm cụp' Cửa phòng mở ra, ngay sau đó là tiếng bước chân. Có người tiến đến ! Đáy lòng Mộ Tiêu Tiêu dâng lên dự cảm bất tường: "Người nào? !"

Người tiến vào cũng không trả lời.

Theo tiếng bước chân tới gần, trái tim cô nhảy càng nhanh hơn, nhưng bắt đầu dĩ khí lực bò lên đều không có.

Khi người tới càng gần, cô đã có thể mơ hồ trông thấy một cái bóng người, tuy nhiên thấy không rõ hình dạng lắm, nhưng rất rõ ràng, là đàn ông. "Anh... Là ai?"

Người đàn ông đột nhiên cúi người, một tay nắm cằm Tiêu Tiêu: "Bằng cô một người phụ nữ đi hiến thân, cũng xứng hỏi tôi là ai?" Dù cho thấy không rõ lắm, cô cũng có thể cảm giác được trong mắt người kia truyền đến gai lạnh.

Hiển? ! Chuyện gì xảy ra? ! Tiêu Tiêu lập tức loạn, duy nhất rõ ràng là, vừa mới ở nhà ăn hẳn là có người hạ thuốc vào trong trà của cô. "Tiên sinh... Anh khả năng... Lắm rồi. Tôi không phải đến dâng hiến cho anh... Người phụ nữ." Bởi vì nguyên nhân thân thể khó chịu, cô nói chuyện đều cả lăm.

"A, các người làm nghề này đều ưa thích chơi loại thủ đoạn này?"

Thanh âm người đàn ông lạnh lẽo có chút chói tai, cái gì gọi là "Các người làm nghề này"? Anh ta chẳng lẽ xem cô thành loại phụ nữ kia? Tiêu Tiêu hơi nhú mày, tiếng nói cũng cứng rắn lên: "Tôi nói lại lần nữa! Tôi không phải phụ nữ tới dâng hiến!"

"Hả?" Người đàn ông giống như cũng không có bởi vì Tiêu Tiêu bất mãn mà nổi giận, ngược lại thành thoi ngồi xuống bên giường: "Cô gái, nếu như cô đang chơi đùa cảm cố túng (có đùa vụng nhưng cố kìm nén), này tôi cho cô biết, cô thành công rồi !"

Cái...cái gì? "Này, anh muốn làm gì? !" Không kịp nghĩ nhiều, người đàn ông đã cúi người...

Cảm giác nguy cơ nhất thời vọt khắp toàn thân, cô lấy khí lực toàn thân vùng vẫy, còn không có đập trúng người đàn ông liền mềm xuống dưới.

"Cô gái, không có để cô đứng dậy tới hầu hạ tôi, cô hẳn là cảm thấy vạn phần vinh hạnh rồi." Anh ta không nhanh không chậm, nút áo một cái lại một cái cởi ra.

Cô rõ ràng cảm giác được, tình huống càng ngày càng không bị khống chế, làm sao bây giờ? Sẽ không muốn ngỏm tại đây đi. Phản kháng? Có thể hiện tại khí lực nâng quyền đều không có : " Anh, anh cho... Lại không dừng tay, tôi... Sẽ để cho anh... Chết không yên lành..."

"A, cô, trước đó cô không có để cho tôi chết không yên lành, nhưng trước hết tôi để cho cô biết cái gì gọi là sống mơ mơ màng màng." Tiếng nói lạnh mị vừa mới rơi xuống, môi mỏng tùy ý, tràn đầy khát vọng, cường thế muốn chinh phục người phụ nữ này.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Không muốn mất đi tôn nghiêm

"Anh, tổng... Có một ngày... Tôi muốn cắt roi... Đầu lưỡi anh!" Cổ nén khó chịu, cô quả thực là phun ra câu nói này.

"Cô, cắt đứt đầu lưỡi của tôi? Cô sẽ thiếu rất nhiều khoái lạc đây." Anh một bên nói qua, môi mang theo ý lạnh cũng ở cổ của cô vừa đi vừa giở trò xấu.

"Hồn... Đan..." Nâng lên tay nhỏ dài, đẩy đầu của anh ta, làm thế nào cũng không lấy sức nổi.

Đột nhiên, tay thỉnh thoảng đụng chạm cô, đầu ngón tay ưu nhã phát qua...

"Ừm..." Từ miệng Mộ Tiêu Tiêu phát ra thanh âm nhẹ nhàng, đơn giản muốn bị anh ta bức điên rồi!

"Thanh âm thật sự là dễ nghe, cô gái, tôi cho phép cô ở lại bên cạnh tôi." Thanh âm lạnh lùng. Phụ nữ chẳng qua là vật làm nền, anh lại bị phản ứng của cô có hứng thú. ...

Cảm xúc mê loạn bởi vì câu nói của người đàn ông mà tỉnh táo thêm một chút: "Tuyệt đối không! Chớ nói chi là lưu tại bên cạnh anh!" Dù cho không phản kháng được, cô cũng không muốn mất đi tôn nghiêm!

"Tốt, một con mèo hoang táo bạo, cô sẽ vì lời cô nói mà trả giá thật lớn!" Thanh âm của người đàn ông nhiều vài tia băng lãnh, bỗng nhiên càng hung hiểm hơn...

"Anh..." Muốn muốn nói chuyện, âm thanh lại chìm xuống dưới.

"Chậm rãi hưởng thụ đi, Tiểu Dã Miêu."

Cái người đàn ông đáng chết này!" Hồn đan..." Lúc này tiếng chửi rủa Mộ Tiêu Tiêu ôn nhu giống như nước. Thế này sao lại là mắng, đơn giản giống như là đang liếc mắt đưa tình.

Người đàn ông không ngừng khiêu chiến phòng tuyến cuối cùng của cô, ăn mòn khí tức của cô...

"Phản ứng không tệ." Người đàn ông gần sát khuôn mặt của cô, mỗi một hơi thở, đều cảm thụ được vui vẻ.

"Đừng bảo là rồi!" Nghe đến mấy câu này, cô đỏ bừng đến tai.

"A... Không muốn nhẫn nại, Tiểu Dã Miêu." Anh tận lực đụng chạm, ý đồ để cho cô sụp đổ...

Này gét, Mộ Tiêu Tiêu lờ lờ, nhưng cô tuyệt không phải có ý, thế nhưng là thời khắc này chính mình giống như đã hoàn toàn mất khống chế...

Khóe miệng người đàn ông không khỏi câu lên nụ cười thắng lợi: "Rất tốt, cô sẽ vượt qua ban đêm mỹ hảo."

Nhất thời, cảm giác khó chịu kịch liệt cuộn tới, trong lòng hư hết rồi, cũng buồn bực, cô không đỡ lệ, vậy mà ướt hốc mắt...

"Cô là lần đầu? Vì cái gì không nói sớm." Thanh âm anh băng lãnh.

Tieu Tieu cắn răng, nước mắt lại ngăn không được chảy xuống. Thời thiếu niên không khóc qua, thế nhưng là giờ khắc này, cô thật nhịn không được rồi.

Trong bóng tối, anh nhìn thấy nước mắt cô, tay xoa khuôn mặt của cô, nhẹ nhàng lau nước mắt của cô. Lần đầu tiên, anh đối một người phụ nữ có cảm xúc thương tiếc...

"Anh cứ!" Cô căn bản là không có cách tiếp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngọc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cô đúng là sát thủ nhà nghề!

Anh trở nên ôn nhu, cảm giác khó chịu chậm rãi biến mất rồi! Não bị một loại cảm giác khác chiếm cứ, cô dưới ý thức tới gần anh, cứ như vậy, chăm chú ôm nhau...

"Ưm..." Thanh âm nhu mì trong phòng trôi nổi...

Tiếng kêu mì hoặc này giống như kêu gọi, môi của anh lần nữa hôn lên cô...

Một đêm yên mưa, sáng sớm hôm sau.

Mộ Tieu Tieu đầu bù loạn phát, ngồi ở trên giường, lúc tỉnh lại, trên giường chỉ có một mình cô, thế nhưng màu đỏ chường mắt đã chứng minh tất cả tối hôm qua, cô thật bị anh ta ăn sạch.

"Đáng chết!" Trong lòng một trận bực bội, cô Mộ Tieu Tieu trên đường lăn lộn nhiều năm như vậy, đây là lần đầu kinh ngạc. Càng làm cho cô bực bội chính là, người hạ thuốc trong trà, đưa cô tới chỗ này, hẳn là Di út người thân duy nhất của mình!

Hôm qua là ở nhà Di út ăn chúc mừng sinh nhật cho cô, uống ly trà Di út đưa cho mình lại choáng váng, tỉnh lại ở trên giường rồi. Cô lại bị người họ hàng gần nhất mưu hại rồi? Vì sao lại dạng này?!

Nhanh chóng nhặt quần áo rơi tán loạn trên giường mặc vào, Tieu Tieu quan sát căn phòng này, đây rốt cuộc là nơi nào? Chậm rãi bò xuống giường, đau nhức...

"Hỗn đản, cũng không biết thương hương tiếc ngọc một chút!" Cô tức hồng hồng, lại chỉ có thể một tay vịn tường, một tay vịn eo, bước bước về phía cửa phòng...

"Tiểu thư, sớm..." Trên hành lang ngoài cửa phòng ngủ, hai hàng người làm nữ đứng nghiêm cung kính hướng cô cúi đầu.

Cái này... Thật là chiến trận lớn!

Tieu Tieu giật mình, lông mày hơi nhíu, đầu dò xét ra cửa nhìn, chẳng lẽ nơi này là nhà hỗn đản? Đến nơi này, cô kim nén không được buồn bực cùng phần nộ trong lòng: "Người đàn ông kia đâu?"

"Chủ nhân nói, mời tiểu thư an tâm chờ đợi, có thời gian sẽ đến xem tiểu thư."

Nghe người làm nữ giải thích, đầu Tieu Tieu, "Oanh" một tiếng nổ tung, lập tức nghĩ đến lúc trời tối hôm qua người đàn ông nói câu kia "Lấy lòng tôi, tôi cho phép cô ở lại bên cạnh tôi."

Phải biết, cô Mộ Tieu Tieu, Tiểu Phi Long bên trên hắc đạo nổi tiếng liều mạng. Tuyệt đối cấp sát thủ! Chỉ cần người ra được giá tiền, cô dám đi lấy đầu bất luận người nào trở về. Cô thế nhưng là nhân vật hồng bài trung tâm sát thủ!

Bất quá... Người nào đều không biết bộ mặt thật sự Tiểu Phi Long này. Thậm chí ngay cả giới tính đều không người biết, tại trung tâm sát thủ, cô luôn tồn tại một cách thần bí.

Mà một nhân vật truyền kỳ như vậy, lại bị hại trong tay Di út của mình. Bị ăn sạch không nói, còn xem cô như loại phụ nữ kia nuôi nhốt!

Tốt lắm, người đàn ông hỗn đản, muốn nuôi nhốt cô đúng không, cô không cho anh toại nguyện! Mộ Tieu Tieu dưới cơn nóng giận đốt đi cả tòa biệt thự,

dọa đến người làm nữ từng người chặt vật đào tẩu. Trơ mắt nhìn phòng lớn bị lửa thiêu không còn một mảnh, sau cùng cô đi thẳng một mạch...

Sau khi Mộ Tiêu Tiêu đi không bao lâu, bên trên hắc đạo lưu truyền ra một số tin tức nhỏ.

"Nghe nói, nhà lão đại Đế Quốc Hắc Dạ bị người đốt rồi."

"Mẹ kiếp, ai làm! Bên trên Đầu Lão Hồ cũng dám đi ị."

"Không biết!"

"Xuyt, tôi khuyên các người im miệng, đừng có truyền khắp nơi, cẩn thận truyền vào lỗ tai lão đại Đế Quốc Hắc Dạ, vậy các người sẽ... Ha ha..."

Mọi người lập tức che miệng.

Đế Quốc Hắc Dạ, bên trên hắc đạo có địa vị tuyệt đối cường thế! Nó đứng đỉnh đầu hắc đạo Châu Á. Mà hàng năm đều lấy tốc độ không ngừng hướng toàn thể giới khuếch trương phạm vi lớn. Mà lão đại Đế Quốc Hắc Dạ, càng là một người đàn ông bá đạo! Nghe nói anh cực kỳ khủng bố, được xưng là Chí Tôn Vương Giả.

Lúc này.

Đế Quốc Hắc Dạ một trận rối loạn, bởi vì Quân Vương bọn họ tức giận rồi!

"Người tra được chưa?" Trong thánh đường lớn như vậy, người đàn ông cao cao tại thượng, ngồi tại chủ vị, anh cũng là lão đại Đế Quốc Hắc Dạ trong truyền thuyết, Dạ Chi Quân Vương!

"Người, chủ thượng... Ngài nói người kia, không có nửa tin tức, căn bản không thể nào tra được!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Mẹ, con thật đói

Sáu năm sau.

Trong sông bạc lớn nhất Châu Á.

"Mẹ, không tìm được di út của mẹ." Một bé trai gần năm tuổi nháy mắt.

"Không có khả năng, rõ ràng nhận được tin tức ngay tại đây, làm sao lại chạy rồi hả?!" Một bộ váy dài màu hồng, giày cao gót hồng, một mái tóc đen dài ở một bên, Mộ Tiêu Tiêu đã mất đi ngày ngọ sáu năm trước, nhiều một tia xinh đẹp câu người.

Sáu năm rồi... Cô luôn đuổi theo di út của mình, muốn phải hiểu rõ chuyện sáu năm trước. Có thể nhiều lần, cô trốn thoát rồi.

Bé trai bắt đắc dĩ nhún vai, lộ ra ánh mắt trấn an: "Mẹ, di út của mẹ chạy liền chạy thôi, mẹ đừng tức giận. Còn có... Mẹ... Bụng Miêu Miêu thật đói..."

Đứa trẻ hiểu chuyện cỡ nào... Có lẽ tất cả mọi người cảm thấy như vậy. Thế nhưng là, Mộ Tiêu Tiêu lại: "A? Bụng Miêu Miêu, hai cánh tay con làm sao ở sau lưng. Cát giấu cái gì đâu, lấy ra."

Mộ Miêu Miêu lập tức duỗi tay trái ra, mở bàn tay ra: "Mẹ, mẹ hay hoài nghi, làm sao hoài nghi chính con ruột mình?"

Ánh mắt cô trở nên nhọn hơn: "Còn có tay phải!"

Miêu Miêu không nhanh không chậm thu hồi mu tay trái đến sau lưng, lại duỗi tay phải ra: "Ai, mẹ, bụng của con thật nhanh đói đẹp rồi." Mười phần chuyện đề tài.

Tiêu Tiêu nhíu mày: "Con trai ngoan, chúng ta đã tới sông bạc, thì sẽ không thể đi, mẹ muốn làm một vỏ lớn, sáng mai lại mang con ra ngoài ăn."

Một câu, dọa đến sắc mặt đứa nhỏ đại biến: "Mẹ... Mẹ... Dạng này sẽ làm con trai mẹ chết đói nha."

"Miêu Miêu, con đừng sợ. Con cũng biết mẹ cực kỳ thua, một hồi không cẩn thận thua con, con sẽ có cơm ăn rồi. Chỉ là con không nên trách mẹ nha." Mộ Tiêu Tiêu ngồi xổm xuống, sờ đầu con trai, hôn một cái lên trán thằng bé.

Lạch cạch, thân thể nhỏ ngồi trên mặt đất, chôn cái đầu, hai tay từ phía sau lưng đưa ra ngoài, trong lòng bàn tay một viên kim cương lớn toả sáng.

A, biết tiêu gia hỏa có chuyện! Tiêu Tiêu nhếch miệng lên. Cầm kim cương trong bàn tay nhỏ: "Con trai ngoan, con quả nhiên lại bị đi út của mẹ hối lộ rồi."

Trước kia có người nói qua, IQ tối thiểu của con trai cô vượt qua hai trăm, thế nhưng là cô làm sao cũng nghĩ không thông, IQ con trai làm sao lại đối đồ vật lờ lờ không cách nào kháng cự.

"Mẹ, chúng ta tại sao phải đuổi theo đi út của mẹ không thả? Có thời gian tìm đi út của mẹ, còn không bằng qua tìm cha Miêu Miêu!"

Khi lời này con trai nói xong, sắc mặt Tiêu Tiêu rõ ràng cứng đờ, não không khỏi hồi tưởng lại cái buổi tối sáu năm trước, đi út bỏ thuốc, đưa cô cho một người đàn ông lạ lẫm. Lúc ấy cô tức giận, thiêu cháy biệt thự người đàn ông đó. Ai, bởi vì nhất thời tức giận, gây mất đầu mối duy nhất, bây giờ nghĩ đi giết anh ta đều không biết nên từ chỗ nào ra tay.

"Con trai ngoan, con vẫn là cầu nguyện đừng đụng đến cha con đi, muốn không phải vậy mẹ thật sợ con sau này phải chăm sóc người cha "Tàn tật" rồi!" Ngụ ý, chính là cô đánh cho tàn phế!

"Mẹ, mẹ bạo lực nha, phụ nữ bạo lực sẽ không có người yêu..." Mộ Miêu Miêu bắt đầu dao động cái đầu.

"Tốt, không nói cái này, đi, mẹ mang con ra đi ăn cơm."

"Tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Đội người áo đen tập kích

Một đám người áo đen vây kín quanh sông bạc.

"tình huống này là sao? Không định cho người ta ra ngoài à?"

"Ai biết được?" Trong sông bạc khách khứa tỏ vẻ bất mãn.

"Đừng âm ỉ đừng âm ỉ! Tất cả yên lặng cho tôi. Chúng tôi tin người. Tìm được sẽ cho đi!" Kẻ dẫn đầu rất nghiêm túc.

Ngay lúc Tiêu Tiêu còn đang tò mò chuyện gì xảy ra, mộ Miêu Miêu đã chạy vào trong đám người, nghe ngóng tứ phía.

"Con trai ngoan, nghe được gì rồi?."

"Vừa rồi có chú gì đó nói, hình như là cái gì Đế Quốc Hắc Dạ gặp sát thủ, hiện tại đang truy lùng đồng bọn... Mẹ, mẹ, mẹ không phải là cái kẻ đồng bọn kia chứ?" Mộ Miêu Miêu từ nhỏ đã nhận sự hun đúc lối sống hắc đạo từ mẹ, đương nhiên biết mẹ thừa sức làm chuyện đó.

"Không nói mò. Cũng có phải con không biết mẹ vì tiếp quản công việc cho đi con, đã lâu không động chân động tay rồi."

"Khó trách con cảm thấy gần đây thức ăn càng ngày càng kém, mẹ, nếu mẹ không thích làm việc, vậy để con ra ngoài kiếm tiền nuôi gia đình."

Nghe con trai câu nói này, Mộ Tiêu Tiêu cảm động lệ dâng lưng tròn, ôm ghì lấy cậu.

Đột nhiên, một người áo đen xen một chân vào giữa hai mẹ con. "Hừ! Kỳ quái, vậy mà lại có người dẫn theo con trai đến sông bạc, quá khả nghi rồi. Người đâu, bắt hai mẹ con nhà này lại!" Người đàn ông vung tay lên, chỉ thấy một đám thị vệ cùng xông tới...

Trong nháy mắt, hai người bị vây quanh.

Tiêu Tiêu lạnh nhạt lườm liếc bọn người áo đen: "Tôi nghĩ các người tính sai rồi, ta không phải là người các người muốn tìm." Một tay đem Miêu Miêu chuyển qua sau lưng che chở. Nếu như có thể, cô không muốn đưa con theo lúc đánh người.

"Đừng có nói nhảm nhiều như vậy, đi theo ông đâu trở về thẩm vấn, không phải lại thả người!" Người áo đen nhận định hai mẹ con rất khả nghi, ngữ khí cũng trở nên hung hãn.

Có thể chiều này đối với Tiêu Tiêu không dùng được, cô hận nhất loại người không thèm nói đạo lý: "Tiên sinh, xin ngài chú ý thái độ của ngài, tôi không phải là người các người muốn tìm." Khuôn mặt xinh đẹp sầm lại, không khí xung quanh lạnh xuống.

Mộ Miêu Miêu đứng sau cô hai tay khoanh tròn trước ngực, xong xong, những chú này thật sự chọc giận mẹ rồi, chỉ đành cầu nguyện cho họ chết rồi

sớm được siêu thoát.

"Lão tử cứ thái độ như vậy! Có ai không, mau bắt hai mẹ con này về!" Một tiếng mệnh lệnh. Mấy người xô bợ tới hướng Tiêu Tiêu.

Có người thậm chí còn vung tay nắm thành quyền!

Đối với họ mà nói, để đối phó một người phụ nữ và một đứa bé, cứ tùy tiện giải quyết là được rồi! Thế nhưng là...

Nếu như người bọn họ gặp chỉ là người phụ nữ bình thường thì ổn thôi, đáng tiếc... Gặp ngay Mộ Tiêu Tiêu, hắc đạo Tiểu Phi Long! Sát thủ đỉnh cao trong truyền thuyết.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Tiêu Tiêu chân không xông lên, một chân đá bay hai người. Lúc hạ xuống đất, cô đưa tay liền tiếp được một quyền đâm giáng tới. Những người này không hề lưu tình, cô tự nhiên cũng sẽ không lưu tình, lắc cổ tay. "Crắc, crắc" âm thanh gãy xương truyền đến thanh thúy làm sao.

"A!" Người kia hét lên, cảm giác được cổ tay mình y sắp gãy mất rồi, làm sao có thể, một người phụ nữ sao có thể có sức mạnh như vậy?!

"Hừ! Đàn bà thôi, xem ra cô quả nhiên là đồng bọn của tên sát thủ!" Kẻ áo đen dẫn đầu chỉ Mộ Tiêu Tiêu, người sáng suốt cũng nhìn ra được, thân thủ lợi hại như vậy, không phải đồng bọn sát thủ thì là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Con trai bị bắt đi

Bỗng nhiên quay đầu, chỉ thấy mộ Miêu Miêu đang giãy dụa trong ngực một tên áo đen.

"Mẹ... Cứu con." Miêu Miêu vùng vẫy.

Cô nhất thời rối loạn: "Buông nó xuống!" Một tiếng quát chói tai dọa đến bọn người áo đen chung quanh, ai cũng không tưởng được một người phụ nữ lại có khí thế cường đại như vậy!

"Chẳng qua chỉ là 1 người phụ nữ, đừng sợ, cùng tiến lên!" Một đám người áo đen cùng nhau tiến lên.

Tiêu Tiêu nhìn con trai, nhất định phải giải quyết hết những người này trước. Nghĩ như vậy, cô bất ngờ cầm lấy chai rượu trên bàn bên cạnh, Thanh âm "Ba" vang lên.

Nắm lấy chai rượu nát một bước nhảy đến trước mặt đám người áo đen. "Xoát" máu tươi hiện lên trước mắt, phim pha lê trực tiếp đâm xuyên qua cổ họng người kia.

Lúc này... Tất cả những người áo đen đều mắt tròn tròn! Bọn họ không nghĩ đến người phụ nữ này tốc độ nhanh nhạy đến vậy, hơn nữa, còn xử lý đại ca của họ rồi.

Xung quanh yên tĩnh trở lại, đây chính là chiêu muốn bắt gã phải bắt vua trước. Đứng là có tác dụng. Cô quét mắt nhìn đám người còn lại, xoay người sang chỗ khác chuẩn bị cứu con. Thế nhưng, cái người bắt con mình đã không thấy bóng dáng?!

"Ông" Đại nảo Tiêu Tiêu nhất thời lâm vào trống rỗng, nhanh chóng liếc quanh, cũng không tìm được Miêu Miêu. Hồng бет rồi! Có khi nào con trai cô bị người ta nhân lúc hỗn loạn bắt đi rồi? Nghĩ đến đây, cô rung mình một cái, nhanh chóng đi tới trước mặt 1 người áo đen, túm cổ áo hắn, "Các người đưa con trai tôi tới đâu rồi? "

Người phụ nữ trước mặt giết người không chớp mắt, đáng sợ rõ như ban ngày, người áo đen nào dám không trả lời: "Hắc... Đế Quốc Hắc Dạ tổng... Tổng bộ."

Đế Quốc Hắc Dạ tổng bộ.

"Chủ thượng, vừa mới đạt được tin tức, người phái tới sông bạc, toàn bộ... Toàn bộ đều bị đánh rồi ạ! "

Hiên Viên Liệt ngồi trên sô pha, một tay cầm điếu thuốc, một tay chống cằm: "Ai làm."

"Luca người của chúng ta đang lùng tìm đồng bọn sát thủ ở sông bạc, phát hiện một cặp mẹ con khả nghi! Cô ta rất lợi hại, chúng tôi chỉ bắt được con trai cô ta thôi. "

"Con trai? Mang vào." Hiên Viên Liệt nhắm mắt dưỡng thần, lạnh lùng nói.

"Vâng."

Rất nhanh, mộ Miêu Miêu bị người ta dẫn vào.

"Chú áo đen, chúng ta vừa thỏa thuận, chú không dùng bạo lực với tôi mà." Cậu cầu nhàu.

"Xuyt, lát gặp chủ thượng thì ngoan chút."

Từ sông bạc đi ra, mộ Miêu Miêu đã cùng người bắt cóc thiết lập quan hệ tốt, để khỏi bị mất đi cái mạng nhỏ.

"Chủ thượng!" Người áo đen vừa tiến đến liền quỳ một gối xuống. Thuận tay thả Mộ Miêu Miêu xuống đất.

Mộ Miêu Miêu chậm rãi ngẩng đầu nhỏ, ánh mắt sáng quắc dò xét người ngồi trên sô pha. Oa! Nhét! Người này còn đẹp trai hơn cậu, không thể tha thứ được!

Chú ý tới ánh mắt của đứa trẻ, Hiên Viên Liệt rũ mắt, nhìn thân ảnh bé nhỏ của cậu...

Vừa vận ánh mắt dừng lại trên người cậu bé, Hiên Viên Liệt nhíu mày một cái, đột nhiên cúi người, xích lại gần khuôn mặt nhỏ nhắn.

Đối diện với anh, Mộ Miêu Miêu bĩu môi, cũng dịch khuôn mặt nhỏ xa ra, chú cho rằng chú sát gần như vậy là tôi sợ chú à. Trong người tôi mang dòng máu cường hãn của mẹ đó.

Người áo đen quỳ một bên chứng kiến màn này, lập tức bị dọa đến toàn thân run lên, đứa bé này lại dám khiêu khích chủ thượng! Phải biết Đế Quốc Hắc Dạ thống trị Đạo chủ a. Ai, chết chắc, chết chắc, thần tiên có tới cũng không cứu được đứa bé này rồi.

"Mau đưa tôi quay về, không thì mẹ tôi nhất định sẽ tới phá cửa biệt thự." Miêu Miêu thiện ý khuyên.

"Hả? Tiểu quý, nếu mẹ cháu tới, chú đây rất sẵn lòng thay cháu tiếp đón cô ấy." Hiên Viên Liệt con người lạnh lẽo, chậm rãi ngồi thẳng người, dựa vào ghế sofa.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Cái nguy hiểm này, nhất định phải mạo hiểm!

Người chung quanh không khỏi vì đứa nhỏ này lau mồ hôi, xong rồi xong rồi, đứa nhỏ này nhất định sẽ bị ngũ mã phanh thây.

"A..." Một tiếng cười khẽ, mắt đen liếc nhìn đứa nhỏ trước mắt: "Quý nhỏ, cháu tên gì."

"Đi không đổi danh, ngồi không đổi họ, cháu tên Mộ Miêu Miêu."

Mèo sao? Mắt đen hiện lên một tia cảm xúc khác thường: "dẫn đứa trẻ này đi. Cho các người thời gian một ngày, bắt cho được người phụ nữ này."

"Vâng!" Người áo đen lập tức gật đầu, trong lòng thở phào nhẹ nhõm một lần nữa, chỉ là kì quái, hôm nay vậy mà Chủ thượng không hề tức giận, nguyên nhân bởi vì đối thủ là một đứa trẻ sao?

"Đúng rồi, mẹ cháu thật không phải là đồng bọn các người muốn tìm, các người bắt lầm người rồi." trước khi đi Mộ Miêu Miêu vẫn không quên lưu lại một câu như vậy...

"Liệt, dáng dấp quý nhỏ này thật đúng là giống anh khi còn bé." Ngay khi Mộ Miêu Miêu vừa đi không lâu, một bóng người đi tới.

"Giống tôi sao?" ánh mắt Hiên Viên Liệt lạnh lẽo, kỳ thật lần đầu tiên anh nhìn thấy đứa nhỏ này, trong lòng cũng lấy làm kinh hãi.

"Không phải là lúc anh phong lưu khoái hoạt, lưu lại đi." Người nói chuyện cũng là người lãnh đạo đứng thứ hai ở Đế Quốc Hắc Dạ, Lam Đình Ngan.

"anh cảm thấy có khả năng sao?" Anh chưa bao giờ lưu lại ở một người phụ nữ nào. Trừ ra... Bên trong mắt đen thêm một tia thâm thúy, ngoại trừ con mèo hoang năm năm trước.

"Ha ha, bảo đảm không cho phép." Lam Đình Ngan cười xấu xa...

Mỗi thành phố lớn trên thế giới, cơ hồ đều có trung tâm thuê sát thủ, mỗi trung tâm thuê sát thủ đều là một thế, giống như cửa hàng đại lý. Mà những trung tâm này đều có một số nhiệm vụ tiếp nhận tờ đơn, cung cấp nền tảng cho sát thủ, lại từ bên trong chia đi làm.

Trung tâm sát thủ Trung Quốc.

"Tiểu Phi Long, cháu nói cái gì? Miêu Miêu bị Người Đẻ Quốc Hắc Dạ bắt đi rồi hả?" Các lão phun sữa bò ra. Ông là hội trưởng trung tâm thuê sát thủ nhà này. Bình thường thấy Miêu Miêu theo mình như cháu trai ruột.

Tiêu Tiêu ôm máy tính, ngón tay lướt thật nhanh ở trên bàn phím.

"ông nói Tiểu Phi Long, lúc này làm sao cháu còn có tâm tình xem website!" Các lão sốt ruột, ông tức giận xoay đầu máy tính trước mặt một cái, không xem còn khá, xem xét nhất thời kinh ngạc, vậy mà Tiểu Phi Long xâm nhập trung tâm tin tức của Đẻ Quốc Hắc Dạ, đây chính là điều trung tâm thuê sát thủ của bọn họ vốn không thể làm được.

"Các lão, yên tâm đi, vô luận như thế nào cháu sẽ cứu Miêu Miêu ra." Cô bóp một cái khớp Laptop lại.

"Tiểu Phi Long, Miêu Miêu nhất định phải cứu, Đẻ Quốc Hắc Dạ cũng không phải dễ trừ! Không có sách lược vẹn toàn, cháu ngàn vạn không thể mạo hiểm."

"A..." Tiêu Tiêu nhếch miệng lên một nụ cười yếu ớt, con người thâm thúy thoáng chốc hiện lên một tia giảo hoạt: "Vì Miêu Miêu, nguy hiểm này, cháu nhất định phải mạo hiểm!"

Vùng ngoại ô thành thị, bốn tòa nhà cao ốc cao cao đứng vững, kiến trúc tổng bộ Đẻ Quốc Hắc Dạ hùng vĩ cũng làm người chùn bước! Ở ngoài hai trăm thước có song sắt cao cao bao bọc chung quanh. Người bình thường căn bản không dám vượt qua nửa bước.

Đại sảnh tòa nhà cao ốc A.

"Tôi để cho các người qua chọn tài xế, thì chọn cho tôi một người yếu đuối như vậy sao?!" Lam Đình Ngạn vỗ một chương ở trên bàn.

"Ngạn thiếu, anh ta, anh ta đúng là người được tuyển chọn tỉ mỉ ra đó." Người áo đen nom nớp lo sợ nói.

Mắt Lam Đình Ngạn lại đánh giá từ chân đến đầu một lần tiểu tử đứng trước mặt. Da thịt trắng nõn, thân thể mảnh mai, một đầu tóc ngắn màu nâu, đáng vẻ không chịu nổi một kích.

Người đàn ông gầy nhỏ này chậm rãi nâng đầu, một ánh mắt vô cùng sắc bén, thân sĩ cười cười: "Ngạn thiếu, tôi không phải xương cốt mềm. Yên tâm, tôi nhất định có thể đảm nhiệm."

"A, khẩu khí cũng không nhỏ, cậu có bản lĩnh gì?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Bị anh nhìn ra rồi hả?

Lam Đình Ngạn thường thức nhìn anh một chút, dám mời Người đứng thứ hai ở Đẻ Quốc Hắc Dạ đánh nhau, xem như hảo hán: "Có đảm lược, đánh thì không cần, từ hôm nay trở đi, cậu đi theo bên người Liệt, phải biết, làm giả tài xế cho kẻ thống trị tối cao cũng không phải dễ dàng như vậy. Tài xế trước, hôm qua bị một sát thủ một thương chết rồi. Sợ chết, bây giờ xéo đi còn kịp."

"sau này tôi sẽ liều chết cống hiến vì đế quốc!"

"Rất tốt! Nhóc, cậu tên gì?"

"Tiêu Mộ."

"Được, đi theo tôi đi." ở thời khắc Lam Đình Ngạn xoay người, Tiêu Mộ nhếch miệng lên một nụ cười quý dị.

A, thế nhưng cô phí hết sức lực mới xâm nhập mạng lưới tin tức Đẻ Quốc Hắc Dạ, biết được bọn họ đang tìm tài xế. Vừa lúc dễ dàng chui vào chỗ trống cứu Miêu Miêu.

Đi theo Lam Đình Ngạn đến một tòa nhà cao ốc khác.

Bên ngoài cửa một gian phòng: "cậu chờ ở đây. Tôi còn có việc làm, đi trước rồi." Bỏ lại Tiêu Tiêu, Lam Đình Ngạn nghênh ngang rời đi.

Một người đứng ở cửa, cô nắm tóc, mang tóc giả này theo thật đúng là không thoải mái.

"A..." Đột nhiên, trong khe cửa truyền đến giọng của người phụ nữ.

Sắc mặt Tiêu Tiêu căng thẳng, lỗ tai dán vào.

"A..."

Oa! Xem ra tình hình bên trong chiến đấu vẫn rất kịch liệt, động tĩnh lớn như vậy, thật không biết là lão đại Đế Quốc Hắc Dạ lợi hại, hay là người phụ nữ này cố ý ngênh hợp...

Nghĩ đến, lỗ tai Tiêu Tiêu càng dán càng gần, nếu không có cửa ngăn cản, đoán chừng cô đã hận không thể đứng ở bên trong nhìn phát sóng trực tiếp rồi.

"Kẹt kẹt" một tiếng, đúng lúc này, cửa lớn đột nhiên mở ra, cả người Mộ Tiêu Tiêu dán trên cửa vọt vào.

"Ai u!" Thất thố kêu một tiếng, ngay sau đó, cô trực tiếp va vào trong một cái lồng ngực rộng lớn.

Tiêu Tiêu liền nuốt mấy ngụm nước bọt, mới chậm rãi nâng đầu lên.

Khi người kia đập vào mi mắt... Cô nhất thời bị giật mình, khí khái anh hùng hùng hục, ngũ quan lập thể rõ ràng, đôi mắt đen sắc thâm thúy, gương mặt tuấn mỹ phi phạm, giờ tay nhắc chân khắp nơi đều toát ra tự nhiên mà thành bá khí để Vương, cô thấy nhất thời nghẹn lời.

"cậu đang làm gì?"

Người đàn ông lạnh lùng mở miệng, lúc này cô mới hoảng hốt, lập tức từ trong ngực người ta thẳng lưng lui ra ngoài: "Ngài khỏe chứ, tôi là tài xế mới tới!"

"cậu cũng là tài xế mới tới sao?"

"Đúng, đúng." Cô không ngừng liếc trộm lấy anh đẹp trai trước mắt, chẳng lẽ anh cũng là lão đại của Đế Quốc Hắc Dạ sao? Làm sao lại còn trẻ như vậy, cô vẫn cho là lão đại của Đế Quốc Hắc Dạ là Tao Lão Đầu (lão già mục nát) đây.

"Tên gọi là gì, ngẩng đầu lên."

Nghe giọng nói người đàn ông lạnh lùng, bên trong lòng Tiêu Tiêu không khỏi có chút run rẩy, chậm rãi nâng đầu lên, đôi mắt lần nữa để mắt tới anh.

Bỗng nhiên! Một đôi tay kèm ở cằm của cô. Hai ngón tay này dùng sức không bình thường, cơ hồ muốn bóp gãy xương cốt cô. Anh... Anh muốn làm gì? Chẳng lẽ nhìn ra cô là nữ giả nam trang sao? Không thể nào... Tin tức Các lão làm được hẳn là hoàn mỹ vô khuyết mới đúng. Anh không có khả năng mất sắc đến mức này đi.

"Tôi, tên Tiêu, Mộ..." Phun ra bốn chữ này đã rất khó khăn rồi. Thế nhưng mà ngón tay của anh còn dùng sức.

"Tiêu... Mộ?" mắt Hiên Viên Liệt lạnh lùng nhú lại, rét thấu xương nói không nên lời, giống như muốn ăn luôn cô đi...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Không thềm đếm xỉa, tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước thì chiếm được lợi thế)

Hiên Viên Liệt trên dưới đánh giá cô một phen lại lần nữa, chặn ngang hất mặt của cô ra...

Sách! Người đàn ông này ra tay thật nặng! Tiêu Tiêu tranh thủ thời gian vuốt vuốt cái cằm số khổ của mình.

Hiên Viên Liệt không tiếp tục để ý tới tài xế yếu đuối này, đi đến hành lang bên kia. Tiêu Tiêu theo sát phía sau.

Người đàn ông này sẽ giấu Miêu Miêu ở nơi nào? Cô như có điều suy nghĩ đến. Ai ngờ, đột nhiên Hiên Viên Liệt dừng lại cước bộ, bỗng nhiên cô đâm vào trên lưng anh té đặt mông ngồi ở trên mặt đất.

Đáng chết, anh làm gì đột nhiên không đi tiếp hả?

Ngay ở thời điểm Tiêu Tiêu hiếu kỳ, một người áo đen đột nhiên xuất hiện một bên hành lang khác: "Chủ thượng, chúng tôi lật toàn bộ sòng bạc, cũng không có tra được tin tức người phụ nữ hôm qua."

"tư liệu của người phụ nữ này đâu." Hiền Viên Liệt lạnh lùng mở miệng.

"VẬY. Cũng không có, chỉ sợ người phụ nữ này là sát thủ chuyên nghiệp, hoàn toàn không tra được một chút tư liệu." giọng người áo đen nói đã run lên, nhìn xem đến tình huống như vậy, không thể nghi ngờ mẹ con họ tuyệt đối cũng là đồng bọn sát thủ hôm qua rồi.

"Chủ thượng, này... Đứa trẻ kia làm sao bây giờ? Muốn xóa bỏ sao?!" Người áo đen tiếp tục nói.

Mộ Tiêu Tiêu một mực ngồi ở trên mặt đất nghe bọn họ nói chuyện, lúc đầu vì chính mình vận khí không tệ, vừa vào đến có thể nghe được tin tức liên quan tới Miêu Miêu, thế nhưng mà... Nghe được câu này, ánh mắt cô trở nên băng lãnh một chút, nhìn chòng chọc vào bóng lưng của Hiền Viên Liệt, ánh mắt bắn ra vài tia sát ý. Nếu như Hiền Viên Liệt nói giết, như vậy cô coi như không thèm đếm xỉa cũng phải tiên hạ thủ vi cường rồi.

Kỳ quái là, rất lâu Hiền Viên Liệt cũng không có đáp lời.

"Chủ thượng?" Người áo đen thăm dò kêu một tiếng.

"mang đứa trẻ kia tới." cuối cùng giọng mỉa mai hoặc mở miệng nói lần nữa rồi.

"Đứng."

Nghe thế, Mộ Tiêu Tiêu thở dài một hơi, không tởi, Hiền Viên Liệt không có hạ lệnh giết chết Miêu Miêu. Hơn nữa còn gọi người mang Miêu Miêu tới, cô lập tức gặp được Miêu Miêu sao?

"cậu ngồi ở mặt đất làm gì?" không biết Hiền Viên Liệt xoay người qua lúc nào.

"Không, vừa mới vấp ngã." Cô đã thu lại ánh mắt lạnh như băng, mười phần bình tĩnh đứng lên.

Lúc này, Hiền Viên Liệt sờ mó ở bên hông, ném một cái chìa khóa đến trên thân cô: "Đi lái xe, chờ tôi ở cửa lớn."

"Cái gì?" Bây giờ nói cô đi lái xe? Chẳng phải cô không gặp được Miêu Miêu rồi hả?

Mắt đen trở nên sắc bén, mày kiếm anh khê nhíu.

Ý thức được Hiền Viên Liệt giống như sắp tức giận, cô chậm rãi cúi đầu xuống: "Được rồi."

Nhìn thấy Hiền Viên Liệt tiến vào trong một gian phòng khác, Tiêu Tiêu luống cuống còn đứng ở nguyên chỗ. Đi lái xe sao? Đi không biết lúc nào mới có thể nhìn thấy con trai; không đi? Như thế sẽ bị vạch trần rất nhanh rồi. Đến lúc đó phải cứu Miêu Miêu càng khó rồi.

Tiêu Tiêu khó khăn xoay ở nguyên chỗ, đột nhiên, xa xa nhìn thấy một người áo đen dẫn Miêu Miêu đi tới bên kia hành lang.

"Miêu Miêu..." Dừng giọng nhỏ như muỗi hừ nhẹ lấy.

Lúc này... Mắt Miêu Miêu cơ trí cũng chú ý tới anh trai đứng bên kia hành lang. Con người xoay vòng, nhìn chăm chăm cô...

Trên hành lang rộng lớn. Tiêu Tiêu cũng nhìn chăm chăm con trai của mình từ xa xa, cô muốn bây giờ xông qua ôm lấy con trai rồi chạy ra... Dù sao đây cũng là địa bàn của Đế Quốc Hắc Dạ, như thế quá mạnh động rồi.

Không biết Miêu Miêu có bị những người này tổn thương hay không. Nhìn thấy con trai càng đi càng gần... Đột nhiên, bọn họ ngừng cước bộ ở trước một gian phòng, sau đó bị đưa vào cái gian phòng Hiền Viên Liệt đi vào lúc trước.

Cũng không biết Miêu Miêu có nhận ra cô hay không, ai... Đáng chết! Đến cùng Hiền Viên Liệt gọi Miêu Miêu đi vào làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Quỷ nhỏ, dám khiêu chiến chú sao?

hương 10: Quỷ nhỏ, dám khiêu chiến chú sao?

Ha ha, hi hi, vậy mà mẹ đóng giả thành nam.

"cháu đang cười cái gì?" Đột nhiên, Hiền Viên Liệt cúi người, kéo lấy khuôn mặt Mộ Miêu Miêu, quả thực là anh néo một miếng thịt to trên gương mặt non nớt.

"Đau, đau." Miêu Miêu kêu vài tiếng, oán niệm nhìn chú đẹp trai trước mắt: "Chú, ngược đãi trẻ em là phạm pháp."

Hiên Viên Liệt buông lỏng tay ra: "A, quý nhỏ. Cháu không sợ chú sao?"

"chú đoán xem?" bé lè cái lưỡi nhon ra, vốn đang rất sợ, bắt quá vừa mới ở bên ngoài nhìn thấy mẹ thì không sợ rồi.

Mắt đen lạnh lẽo. Đứa trẻ này tuyệt đối là người thứ hai dám khiêu khích anh như thế... Mà người thứ nhất, cũng chỉ có mèo hoang kia đã chạy đi: "cháu không lo lắng chú giết cháu hả?"

"Chú, các người còn muốn giữ cháu lại dụ mẹ cháu đến đây." Bé rất bình tĩnh nói ra, chú này khẳng định không biết mẹ đã sớm trà trộn vào rồi.

Nhỏ mà cơ trí, Hiên Viên Liệt cẩn thận nhìn chăm chú lên khuôn mặt bé, sách, thật là có mấy phần giống anh đây. "mẹ cháu tên gì?" Trở lại ngồi ở trên ghế sofa, anh như có điều suy nghĩ hồi.

"chú lại đoán xem." bé mới không muốn tiết lộ tin tức mẹ đâu.

Cái trán Hiên Viên Liệt đã vụn lên thành một đường, nếu như là người khác bây giờ chỉ sợ đã sớm chết một ngàn lần, một vạn lần rồi. Thế nhưng mà trước mắt là một thằng nhỏ xảo quyệt, anh lại không tức giận. Rất thiện ý nói: "bé con, khiêu chiến sự kiên nhẫn của chú, cũng không phải chuyện tốt gì."

Mộ Miêu Miêu nhìn chăm chăm cặp mắt đen lạnh giá, nuốt mấy ngụm nước bọt, cũng thế, vạn nhất chọc tới chú này cũng không tốt: "Chú, đây là chú ép buộc, các người muốn bắt mẹ cháu, sao cháu lại có thể lộ ra tin tức mẹ cháu, bắt hiểu sẽ bị thiên lôi đánh." Mắt to vụt sáng.

Một cái lân cận răng nhọn, ngược lại anh thật muốn gấp mẹ đứa nhỏ này một lần xem là dạng nhân vật gì: "Tốt, chú không ép buộc cháu."

Hồ... Mộ Miêu Miêu thở dài một hơi. Xem ra cái chú này còn tính là thông minh đạt lý.

"Bất quá, ngược lại chú muốn xem xem mẹ cháu có bản lĩnh gì có thể từ chỗ của chú mang cháu đi, chú sẽ an bài chỗ ở cho cháu một lần nữa." Hiên Viên Liệt vừa nói xong đã đứng lên, một tay xách lấy Mộ Miêu Miêu đứng lên đi ra ngoài.

Bên ngoài để Quốc Hắc Dạ, Tiêu Tiêu đã sớm lái xe ra bên ngoài chờ. Tựa ở bên cạnh xe, ngón tay không ngừng gõ vào xe, cô sốt ruột, không biết Hiên Viên Liệt sẽ đối với Miêu Miêu thế nào.

Lúc này, xa xa nhìn thấy một bóng người đi tới.

Hiên Viên Liệt?

Con mắt cô nhìn chăm chăm, chỉ thấy trong tay Hiên Viên Liệt còn đang xách một đứa nhỏ, đây không phải là con trai cô sao! Làm sao như bị chim ưng cắp gà con mang ra? "Chú thượng, tôi giúp ngài xách đi." về mặt cô vui cười đón lấy, khoe mắt liếc xéo qua mắt con trai.

Mắt đen lạnh lẽo lên, Hiên Viên Liệt vung tay ném bỏ Mộ Miêu Miêu vào trong ngực cô.

Mộ Miêu Miêu cũng không giãy dụa, thuận thế hai tay hai chân liền chăm chú ôm lấy mẹ mình, rất sợ lại bị người khác bắt đi, cái đầu nhỏ chôn sau gáy tiêu Tiêu...

Mẹ con gấp lại lần nữa. Tiêu Tiêu tự nhiên kích động vạn phần, thế nhưng mà cái này còn ở trên địa bàn người khác, nào dám quá phách lối, chỉ có nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Miêu Miêu.

Hiên Viên Liệt chạy tới bên cạnh xe, nhìn xuyên thấu qua màu đen của sổ xe, phản xạ ra hai người đứng ở sau lưng ôm chặt nhau, trong tròng mắt đen hiện lên một tia lo nghĩ.

"Chú thượng, đứa trẻ này là ai?" Tiêu Tiêu cũng ý thức được cử động ở giữa cô và con trai quá thân mật, lập tức đi qua, thuận miệng hỏi một câu như vậy.

"Lái xe." Hiên Viên Liệt cũng không trả lời, lạnh lùng nói qua

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Anh, càng đi càng gần

"Chú thượng, qua thì sao?"

"Trở về."

"A." Tiêu Tiêu gạt đầu, trước đó Lam Đình Ngạn đã cùng anh thông báo, cho cô một đồng mật mã hướng dẫn trong xe, hướng dẫn đưa những mật mã này vào bên trong, có mấy cái địa chỉ Hiên Viên Liệt thường xuyên qua, đương nhiên cũng bao quát nhà Hiên Viên Liệt.

Mở động xe, đi theo hướng dẫn, hướng nhà Hiên Viên Liệt chạy tới. Vừa lái xe, đầu cũng không ngừng chuyển động. Miêu Miêu cũng là nhận ra cô rồi. Hiện tại địa bàn Đế Quốc Hắc Dạ đã mở ra, nếu như hiện tại động tay, cũng chỉ có một người Hiên Viên Liệt...

Thế nhưng, Hiên Viên Liệt có thể lên làm lão đại Đế Quốc Hắc Dạ khẳng định không phải đơn giản như vậy, một đổi một đơn đầu, cô còn muốn đung một cái, mà hiện tại là cô muốn cứu người! Chỉ có tìm thời cơ vụng trộm mang theo con trai chạy đi mới là thượng sách.

Căn cứ hướng dẫn lái xe, cô đều không biết mở ra cái gì, có chút vắng vẻ, bất quá hướng dẫn biểu hiện còn một đoạn đường ngắn đến nhà Hiên Viên Liệt rồi.

Đột nhiên...

Oanh!

Đột nhiên một loại cảm giác chấn động mãnh liệt, một người áo đen từ trên trời giáng xuống, trực tiếp giẫm trên đầu xe!

Tiêu Tiêu bị tình huống đột nhiên kinh ngạc, gất gao đạp chân dừng ngay! Lúc này mới hoảng hốt, trên bờ vai người áo đen giẫm trên đầu xe còn khiêng một thanh súng máy nhắm ngay người trong xe.

Sát thủ! Tiêu Tiêu lập tức lóe lên ý nghĩ này, người này là hướng về phía Hiên Viên Liệt tới! Con người nhìn chăm chăm nòng súng máy đen thui, cái này nếu là nổ súng, tai bay vạ gió, Miêu Miêu làm sao bây giờ?!

Mất thấy người trước cửa sổ xe kéo động cò súng máy, một dáng vẻ muốn giết không chừa mảnh giáp. Không được! Vì con trai, liều thôi!

Cô một chân đạp mở cửa xe, bỗng nhiên nhảy ra.

Người áo đen coi là tài xế muốn chạy trốn, lấy súng máy, không có để ý nhiều.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Tiêu Tiêu đã như gió nhảy tới trên xe. Chân dài duỗi ra, cho người áo đen một phi cước trở tay không kịp.

Người áo đen trực tiếp từ trên đầu xe lăn xuống dưới. Tiêu Tiêu nắm chặt quyền, tốc độ thân thể nhẹ nhàng nhảy xuống.

Người áo đen cũng là sát thủ chuyên nghiệp, lập tức quơ lấy súng máy "Phanh phanh phanh" đối với xe quét mấy phát súng.

Nhưng mà, Hiên Viên Liệt trong xe lại hết sức yên tĩnh, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn ngoài cửa sổ, một đôi con mắt u lãnh dừng lại trên thân thể nhỏ bé.

"Àm!" Đột nhiên một tiếng vang thật lớn, chỉ là trong thời gian nháy mắt, chỉ gặp Tiêu Tiêu đã vọt đến sau lưng người áo đen, tay bắt lấy cổ tay người áo đen cầm súng thật chặt!

Cô lấy tốc độ thuần thục một chân dè vào phần lưng người kia, tay nhỏ linh xảo đoạt lại súng máy từ trong tay của anh ta! Đây chẳng qua là thời gian mấy giây, cô đã nắm chặt súng máy địch nhân, hòng súng nhắm ngay đầu địch nhân: "Không được nhúc nhích!"

Người áo đen hoảng sợ nhìn Mộ Tiêu Tiêu: "Cậu... Cậu là, người nào." Cái này, cái tiểu tử này, chỉ là tài xế sao? Làm sao, làm sao có thể mạnh như vậy?!

Tiêu Tiêu không có trả lời, gờ súng máy trong tay, quay đầu nhìn phía Hiên Viên Liệt trong xe, chờ anh đến chế tài sát thủ này, nhưng hai tròng mắt của cô vừa mới chuyển, phát hiện Hiên Viên Liệt cũng nhìn chăm chăm cô. Dừng ánh mắt lạnh nhìn chăm chăm cô!

Tại sao Hiên Viên Liệt dùng ánh mắt ấy nhìn chăm chăm cô? Chẳng lẽ anh nhìn ra cái gì sao? Là chính mình bộc lộ ra cái gì sao?

Tâm lý không khỏi khẩn trương, nhịp tim đập cũng bắt đầu gia tăng tốc độ.

Hai người nhìn nhau. Lúc này Hiên Viên Liệt mới không nhanh không chậm từ trên xe đi xuống. Theo anh càng đi càng gần, hươu con trong nội tâm cô xôn loạn một dạng. Làm sao kỳ quái như thế, ánh mắt Hiên Viên Liệt từ đầu đến cuối đều không có nhìn qua sát thủ, ngược lại nhìn chăm chăm vào cô, cặp mắt đen kia, như muốn nhìn xuyên qua cô một dạng.

Có lẽ là tâm hư, tay Tiêu Tiêu cũng không nhịn được run lên.

Mấy giây ngắn ngủi thất thần.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Trúng đạn!

Cô ngán người, đồng tử trong nháy mắt phóng đại, đột nhiên đau đớn tới để cho cô há to miệng. Viên đạn đâm thật sâu trên vai cô, máu chậm rãi tràn ra, nhuộm đỏ quần áo cô. Đau đến thân thể cô mềm nhũn, không có dũng chân, một đầu cắm xuống dưới.

"Ba"! Cả người cô rơi vào trong lồng ngực rộng lớn.

Lúc này, tay phải Hiên Viên Liệt ôm Tiêu Tiêu, tay trái nắm chặt súng máy trong tay cô, mắt đen nhất thời lóe ra sát ý.

Đó là một loại đề cho người ta nhượng bộ lui binh, ánh mắt loé lên, cái loại ánh mắt này khiến người áo đen cũng bị run sợ trong đầu hiện lên ý niệm chạy trốn.

Mà anh không do dự cùng lưu tình, tốc độ cực nhanh nổ súng. Liên tục mười mấy phát! Viên đạn giống như là bụi bay đầy trời trong nháy mắt đâm vào trong thân thể người áo đen.

Mùi máu tươi chậm rãi lan tràn ra.

"Tôi xử lý hiện trường." Hiên Viên Liệt móc điện thoại di động ra, đối với điện thoại di động nói mấy câu, cúp máy, ánh mắt nhìn về phía thân thể nhỏ trong xe.

Mộ Miêu Miêu ngồi ở trong xe đã hoàn toàn hoảng sợ ngốc rồi. Cậu bé mở to hai mắt, miệng mở to không ngừng run rẩy.

"Tiểu gia hòa, đi ra!" Hiên Viên Liệt mở miệng, sát ý cùng lạnh lẽo trong mắt đã tản đi.

Tay nhỏ Miêu Miêu run rẩy, chậm rãi từ trong xe chui ra ngoài, hai chân rơi xuống đất, lại không cảm được run, hai mắt sớm đã tràn ngập hơi nước.

Bị một tay Hiên Viên Liệt đỡ, trong đầu Tiêu Tiêu còn có vẻ thanh tỉnh, hít thở lại, nhìn qua Miêu Miêu không ngừng run rẩy, giật giật bờ môi, nói: "Yên tâm, mẹ không có việc gì." (dùng khẩu hình không phát ra âm thanh)

"Sợ rồi hả?" Hiên Viên Liệt cũng nhìn Miêu Miêu, tự nhiên không có chú ý tới môi ngữ Tiêu Tiêu

Nâng tay Tiêu Miêu lên, sờ lên trên mặt. Bé nhìn qua mẹ đánh nhau, nhưng là, lần đầu tiên nhìn thấy mẹ bị thương. Mà, mẹ chảy thật nhiều máu! Làm sao bây giờ!

Bé mở to miệng, muốn gọi mẹ. Lại trông thấy mẹ nhú chặt lông mày khế lắc đầu. Chỉ có hít mũi một cái: "Cháu, cháu không sợ." Vừa nói, lại một bên gào khóc.

Trông thấy bé lệ rơi đầy mặt, Hiên Viên Liệt nhú lông mày: "Theo đi."

Nói xong, cuối cùng con mắt u lãnh nhìn về phía Tiêu Tiêu bên cạnh, không nói một lời, bỗng nhiên, tay anh dùng sức, trực tiếp khiêng Tiêu Tiêu trên bờ vai.

"A..." Tiêu Tiêu đau hừ một tiếng

"Nhẹ chút! Chú ấy là bệnh nhân." Trông thấy mẹ thống khổ, Miêu Miêu tranh thủ thời gian kéo góc áo Hiên Viên Liệt.

Trông mắt nhìn thân thể nhoe, anh không khỏi cười khẽ một tiếng: "Cháu khẩn trương như vậy làm gì?"

Miêu Miêu mặc dù gấp, nhưng cũng biết là mẹ tuyệt đối không thể bại lộ, nghẹn ngào nói ra: "Chú vừa mới cứu chúng ta."

"Còn không chết." Hiên Viên Liệt nói xong, hướng nơi xa đi đến.

Bị anh khiêng trên bờ vai, thân thể trong không trung hất lên hất lên. Nhớ cô là Tiểu Phi Long hắc đạo lúc nào có uất ức như thế! Ai u, thân là đau nhức! Thế nhưng bây giờ bị khiêng trên bờ vai vùng qua vùng lại, càng thêm đau nhức! Trời ạ, đây rốt cuộc là tội gì, làm ra dạng này...

Không có đi bao lâu, một tòa trạch viện hào hoa hiện lên trước mặt bọn họ.

Bọn họ mới vừa bước vào phạm vi biệt thự, có người làm nữ tới đón, kính cẩn cúi đầu xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Hồngбет, kém chút lộ

Vào phòng, Tiêu Tiêu bị bỏ nằm sấp trên giường, miệng lớn thở mạnh, cuối cùng có thể không cần lại bị vung qua vung lại, cái này đi trên đường, cô đều không biết nhỏ mấy chậu máu, đau lòng!

Mộ Miêu Miêu tranh thủ thời gian chạy tới bên giường ngồi xổm. Trông coi mẹ.

"Tiểu gia hỏa, tránh ra." Hiên Viên Liệt lạnh giọng nói.

"Cháu muốn nhìn chú."

"Cháu không phải là không muốn chú chết sao? Bác sĩ không có nhanh như vậy tới, chú trước giúp chú ấy lấy viên đạn ra." Hiên Viên Liệt nhàn nhạt nói qua, trong tay đã cầm một cây kéo.

Thấy thế, Miêu Miêu nhanh chóng rời khỏi.

Hiên Viên Liệt đi tới bên giường, một tay cầm lấy quần áo cô, dùng cây kéo cắt, từng chút từng chút.....muốn cắt bỏ áo sao lưng cô.

"Chờ một chút, chờ chút!" Tiêu Tiêu hoảng sợ nhìn cây kéo, còn tốt cô phản ứng nhanh, nếu là này một cây kéo kéo nát quần áo cô chẳng phải cái gì đều lộ sao?!

"Làm gì?" Con người Hiên Viên Liệt lạnh lẽo.

"Không dám làm phiền chủ thượng tự mình động thủ, để tự tôi đi." Cô từ trên giường bò lên.

Hiên Viên Liệt cũng không nói gì thêm, trực tiếp ném cây kéo cùng cái kẹp cho cô.

Tiêu Tiêu cầm lấy cây kéo. May mắn vị trí viên đạn đâm vào sau vai, cô còn có thể lấy, trở tay, đang chuẩn bị muốn đi cắt bỏ áo mình. Khóe mắt ánh mắt xéo qua lại nhìn thấy Hiên Viên Liệt đi đến sofa một bên ngồi.

"Anh, anh làm sao vẫn ngồi ở đây." Ngẩng đầu nhìn về phía Hiên Viên Liệt, anh ngồi tại đây, cô làm sao cắt bỏ áo.

"Làm sao?!" Hiên Viên Liệt dựa vào ở trên ghế sofa, lạnh lùng nhìn chăm chăm cô.

"Ngài..."

"Hà?"

Đáng chết, cô làm như thế nào đuổi anh đi đây? Bầu không khí giăng co tới cực điểm, Tiêu Tiêu hoàn toàn nghĩ không ra kế sách để Hiên Viên Liệt ra ngoài, lần này đâm lao phải theo lao rồi... Con người chuyên, ánh mắt của cô rơi xuống trên thân Miêu Miêu, lập tức lạnh lẽo đối với Miêu Miêu nháy mắt ra dấu.

Mộ Miêu Miêu nhìn thấy ánh mắt mẹ, bỗng nhiên một bộ nhào vào mặt đất ôm bụng: "Ai u, ai u nha!"

Ánh mắt Hiên Viên Liệt dời về phía Mộ Miêu Miêu trên mặt đất: "Làm sao rồi hả?"

"Ai u nha, bụng bụng cháu đột nhiên đau quá." Vừa kêu vừa từ mặt đất đứng lên.

Gặp chú không có phản ứng, Mộ Miêu Miêu hạ quyết tâm, lộn nhào đến bên chân Hiên Viên Liệt, gắt gao lôi kéo ống quần anh: "Chú, nhanh lên, cháu giống như muốn kéo thạch thạch rồi. Nhanh lên mang cháu đi nhà vệ sinh." Một bên nói qua, hai mắt đã có nước mắt.

Con trai biểu diễn ra sức như vậy, Tiêu Tiêu cũng không nhàn rồi, cầm lấy cây kéo cắt quần áo.

"Chú... Nhanh, nhanh không nín được rồi." Miêu Miêu nỗ lực kẹp lấy chân, rất thật đến giống như muốn ra trong quần.

Mây kiếm Hiên Viên Liệt vịn lên, cuối cùng đứng lên, nhắc Mộ Miêu Miêu lên đi ra ngoài cửa.

Gặp người vừa đi, Tiêu Tiêu chịu đựng đau đớn, lập tức cởi áo mặc xuống, chính mình lấy viên đạn. Loại chuyện này cô cũng không là lần đầu tiên, cho nên làm coi như thuận tay. Rất nhanh giải quyết rồi. Về sau, Hiên Viên Liệt cùng Miêu Miêu đều không có lại đi vào. Chỉ có người làm nữ mang theo bác sĩ tới qua.

Tiêu Tiêu uyển chuyển cự tuyệt bác sĩ trị liệu, nói đã xử lý tốt, bác sĩ lưu lại thuốc cũng rời đi. Dễ dàng như vậy rồi hả? Cô đều cảm thấy đơn giản quá mức?

Khi trời xế chiều...

Lam Đình Ngạn tới nhà Hiền Viên Liệt: "Liệt, hôm nay chuyện gì xảy ra đâu? Nghe nói còn có người bị thương rồi hả?"

"Ừm, không nhiều chuyện." Hiền Viên Liệt nói qua, lời nói chững: "Đúng rồi, Ngạn, tài xế này là cậu an bài tới?"

"Là, tuy nhiên nhìn gầy gò nhỏ, bắt quá can đảm không tệ."

"Cậu ta xác thực rất nhỏ gầy." Hiền Viên Liệt vừa nói, giống như còn đang suy nghĩ gì.

Buổi tối com tối là người làm nữ đưa đi lên. Sau khi ăn com tối xong, người làm nữ còn đưa tới quần áo. Tiêu Tiêu cầm lấy khăn mặt, đang chuẩn bị tắm rửa.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tức giận đến phát run

Cô lập tức thăm hỏi qua, lại là Hiền Viên Liệt, thân thể cứng đờ, lập tức cúi thấp đầu: "Chủ thượng."

Hiền Viên Liệt sai bước đi tiến đến: "Nghe nói cậu hôm nay cực tuyệt bác sĩ trị liệu."

Cô biết sẽ không dễ dàng như thế: "Ừm, tôi đã tự mình xử lý tốt rồi. Hôm nay đa tạ chủ thượng cứu mạng. Tiểu nhân không dám cho chủ thượng thêm phiền phức."

"Cậu hôm nay biểu hiện cũng rất tốt. Từ hôm nay trở đi, cậu ở lại đây, thẳng đến thương tổn đường tốt mới thôi." Hiền Viên Liệt nói qua đã ngồi vào một bên trên ghế sofa.

Cái gì? Anh đối với người dưới cũng không tránh khỏi tốt quá mức?"Chủ thượng, cái này, cái này chỉ sợ không tốt lắm đâu. Tiểu nhân không dám."

"Đây là mệnh lệnh!"

Ách... "Vâng." Bất đắc dĩ cô cũng chỉ đành gật đầu đáp ứng rồi.

Lúc này, ánh mắt Hiền Viên Liệt lạnh như băng rơi xuống bên trên khăn mặt trong tay cô: "Cậu là chuẩn bị muốn đi tắm rửa ngủ rồi hả?"

"Đúng."

"Bác sĩ chẳng lẽ không có nói cho cậu biết, bị vết thương đạn bắn, vết thương không thể dính nước, chỉ có thể dùng khăn lông ướt lau người sao?" Con người Hiền Viên Liệt trở nên sắc bén.

"Tôi biết, tạ ơn chủ thượng quan tâm." Cô vẫn duy trì trấn định như cũ.

Lúc này, Hiền Viên Liệt đứng lên, hướng cô đi qua: "Cởi quần áo, hôm nay, tôi thay cậu lau." Anh một câu băng lãnh trực tiếp nện qua!

Cái gì!

Tiêu Tiêu lập tức nâng đầu lên không thể tưởng tượng theo dõi anh, cái này có ý tứ gì, anh muốn đích thân giúp cô tắm rửa? Không có lầm chứ, quả thực là sững sờ một hồi: "Người, chủ thượng... Cái này chỉ sợ, không tốt lắm đâu. Tiểu nhân làm sao dám làm phiền ngài đâu?"

"Cởi!" Anh một chữ lại nện qua.

Cô chỉ cảm thấy trái tim nhất thời đập loạn, không nghĩ tới Hiền Viên Liệt vậy nói cái này: "Chủ thượng, tôi, tôi là đàn ông!"

"Tôi biết." Anh cúi người nhìn chằm chằm thân thể cô gầy yếu. Ánh mắt lóe lên một tia nghi hoặc.

"Chủ thượng... Cảm ơn anh hậu ái, tiểu nhân làm sao dám để chủ thượng tới hầu hạ tiểu nhân. Phục tùng tùy tùng, cũng là tôi tới hầu hạ ngài." Tiêu Tiêu khăn trương thuận miệng nói ra câu nói này, chắc chắn, cô cho dù chết cũng không cho Hiền Viên Liệt thay cô lau người.

"Tốt! Vậy thì cậu tới hầu hạ tôi ngâm trong bồn tắm." Anh trực tiếp theo cô nói đáp ứng rồi.

Ách... Cô làm sao cũng không nghĩ tới Hiền Viên Liệt vậy mà đáp ứng rồi? Làm sao bây giờ, nói ra mà nói lại không thể lại nuốt trở về, cô cũng chỉ đành kiên trì phụ họa: "Tôi, tôi vô cùng vinh hạnh, có thể, phục thị chủ thượng ngài..." Thanh âm đều phát run, là tức đến phát run.

"Một hồi tôi để cho người mang cậu qua, cậu tắm rửa đi." Hiền Viên Liệt không có bất kỳ biểu lộ gì, nói dứt lời, vút xuống ánh mắt làm Tiêu Tiêu choáng váng rồi đi.

Lúc này...

Tiêu Tiêu một người đứng trong phòng, tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ là Hiền Viên Liệt nhìn ra chuyện ở bên trong rồi hả? Thế nhưng là nét mặt của anh cũng quá bình thường đi!

Được rồi, bình đến tướng chặn, nước đến đất chặn, còn thật không tin Hiền Viên Liệt tốt. Nói bất định cũng cùng với cô thủ hạ đùa giỡn. Ừ... Có khả năng...

Tiêu Tiêu tắm xong, đều chuẩn bị ngủ rồi. Ai ngờ...

"Cộc cộc cộc" đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa, ngay sau đó cửa phòng bị người làm nữ đẩy ra: "Tiêu Mộ tiên sinh, chủ nhân để cho tôi tới mang anh qua."

A? Không? Tiêu Tiêu bỗng nhiên từ trên giường ngồi lên: "Chủ nhân? Gọi tôi? Qua?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Cô đang nhìn cái gì?

Người hầu nữ nói một câu, tâm tư nóng hổi của cô liền lạnh xuống, không nghĩ tới, Hiền Viên Liệt còn đùa thật đó a, muốn chạy trốn, không cứu được con trai thì sao trốn chứ?!

Kiên trì đi theo người hầu nữ ra khỏi phòng.

"Ồi chào, ài, ôi, lạy chúa, không phải còn dẫn theo cái một đứa bé cùng về sao? Sao không hề thấy vậy?" Cô khéo léo dò la tin tức về Miêu Miêu.

Người hầu nữ lắc đầu biểu thị không biết.

Tiêu Tiêu buồn buồn thở dài một hơi, lần này, không biết Miêu Miêu còn ở trong phòng của tòa nhà này không. Thật sự là người tính không bằng trời tính, kế hoạch không đuổi kịp biến hóa.

"Tiên sinh, mời, chủ nhân đang ở bên trong đợi ngài." Cô gái dẫn Tiêu Tiêu tới trước một căn phòng, sau đó rồi đi ngay.

Đứng ngoài cửa, Tiêu Tiêu chần chờ rất lâu, mới đặt tay lên gõ cửa, Hiền Viên Liệt chẳng lẽ muốn cô hầu hạ anh tắm rửa sao? Do dự rất lâu, cô kiên trì gõ mở cửa.

Vừa mở cửa, một cỗ khí nóng đập vào mặt. Rất nhanh, cô liền thấy rõ toàn cảnh trong phòng, giữa phòng trang hoàng một bồn nước như suối nước nóng. Gần đó, Hiền Viên Liệt đang nằm trên ghế nằm. Thấy cô đi đến, khoát tay áo: "Qua đây."

Tiêu Tiêu sững sốt mấy giây, mới phản ứng được, chậm rãi đi tới.

Anh từ trên ghế nằm ngồi dậy, không nhanh không chậm giang hai cánh tay: "Cởi đồ ra cho tôi. "

A?

Lại là sững sờ, lông tơ trên lưng cô dựng đứng hết lên. "Chủ thượng, ngài? Chắc chắn chứ? Chuyện này, không phải nên tìm hầu nữ tới sao?" Hiền Viên Liệt khẩu vị cũng thật nặng a? Muốn cái "Nam" giúp anh tắm rửa? Xoa... Nhưng cô lại không phải người đàn ông chân chính.

"Không phải cậu nói phục tùng tôi sao?" Anh nheo con ngươi lạnh lẽo, chăm chú nhìn chằm chằm cô. Đáy mắt lộ ra tia nghi hoặc.

"Vâng!" Tiêu Tiêu cúi đầu, giơ tay về phía cổ áo anh. Khắc chế ngón tay run rẩy, bắt đầu cởi cúc áo...

Ngoại trừ con trai, cô chưa từng tắm rửa cho ai hết. Có thể dù cho Hiền Viên Liệt có khẩu vị nặng, cô cũng phải nhẫn, ai kêu Miêu Miêu nằm trên tay anh?

Cúc áo từng chút một mở ra, lồng ngực rắn chắc của Hiền Viên Liệt đập thẳng vào mắt cô, không nghĩ đến dáng người của anh lại tốt như thế?

Tay nhỏ đang mở nút áo không khỏi run lên, ngón tay tiếp xúc ngực anh. Đến khi cảm giác nóng bỏng truyền đến trên đầu ngón tay, cô mới thức thời rút tay lại.

"Cậu một người đàn ông trưởng thành, động tác sao nhẹ như vậy?" Hiền Viên Liệt vẫn bình thản lạnh lùng như cũ.

Có thể câu nói này dọa đến Tiêu Tiêu, chẳng lẽ cô quá nhẹ nhàng rồi? Ngẩng đầu liếc mắt Hiền Viên Liệt, anh vẫn duy trì một bộ nghiêm túc. Không được, cô nhất định phải mạnh tay lên một chút! Lập tức thẳng lưng ưỡn ngực.

"Tiêu nhân là bị khí thế của chủ thượng đè lên ạ. Có thể giúp bề trên làm việc, là vinh hạnh của tôi." Một bên vuốt mông ngựa, cô một bên hùng dũng oai vệ lột sạch áo mặc của Hiền Viên Liệt.

Chăm chăm nhìn người trước mắt.. Nuốt nước miếng một cái, dáng người của anh quá hoàn hảo rồi... Da thịt màu đồng cổ, bắp thịt rắn chắc, vóc người này, không họa thành chân dung thì thật có lỗi với phụ nữ trong thiên hạ.

"Cô đang nhìn cái gì?" anh nói một câu đem Tiêu Tiêu đang thất thần kéo về thực tại.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Nhắm mắt làm ngơ

Tiêu Tiêu do dự, tay cố gắng duỗi qua.

Hiền Viên Liệt cũng không nói chuyện, chỉ mặt lạnh.

Không khí trong phòng tắm nóng hôi hổi, cô chỉ cảm thấy mồ hôi chảy đầm đìa, không đơn thuần là bởi vì nơi này nóng, mà còn là bị Hiền Viên Liệt bức nóng a!

Thời gian càng trôi qua một giây, bầu không khí càng ngày càng xấu hổ. Không phải sao, Tiêu Tiêu không chỉ có đầu đầy là mồ hôi, toàn thân đều là mồ hôi rồi! Nếu như đang do dự xuống dưới, vậy người ngu ngốc cũng sẽ hoài nghi.

Được rồi, không thêm đếm xỉa nữa! Tay nhỏ run rẩy vươn tới cởi dây lưng cho Hiền Viên Liệt.

Thế nhưng, vèn vèn một đầu dây lưng mà thôi, mất một phút đồng hồ cô vẫn chưa cởi được ra. Gấp đến độ cô hận không thể trực tiếp xé nát nó.

"Được rồi! Cậu mang áo tắm trong ngăn tủ tới đây cho tôi." Thanh âm băng lãnh truyền đến.

Hiền Viên Liệt hơi không kiên nhẫn mở miệng, Tiêu Tiêu lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm, lập tức quay người chạy về hướng một bên tủ.

Kỳ thật, điều này cũng không thể trách Tiêu Tiêu, ở hắc đạo cô khiến người ta chỉ cần nghe danh Tiểu Phi Long liền sợ mất mật, thế nhưng là trên quan hệ nam nữ... Lại chỉ có một lần kinh nghiệm. Lần này còn muốn cô giúp người ta cởi đồ, tuy đơn giản nhưng còn đau khổ hơn là giết cô đi.

Đội cô tìm được áo tắm, lúc cầm ra ngoài, Hiền Viên Liệt đã ngồi trong bồn tắm rồi. Ách... Nhắm mắt làm ngơ, nhắm mắt làm ngơ, Tiêu Tiêu ôm áo tắm, cúi thấp đầu.

Không biết trôi qua bao lâu... Cô nghe được tiếng nước, giống như là Hiền Viên Liệt đứng lên đi. Cúi đầu, chỉ nhìn thấy một cặp chân trần đi về phía cô. Đứng lại trước mặt của cô.

Tiêu Tiêu ý thức ngẩng đầu lên. Hình tượng trước mặt thật khiến người ta muốn phun máu, từ dưới lên trên, cô nhìn không sót một thứ gì! Ánh mắt dán chặt trên người anh...

Một giây...

Hai giây...

Ba giây...

"Thất thần làm cái gì?" chất giọng lạnh lẽo vang lên lần nữa.

Cô giật mình kịp phản ứng, lập tức đem áo tắm trong tay, choàng lên thân cho Hiền Viên Liệt.

Hiền Viên Liệt không nhanh không chậm đem áo tắm mặc vào, lãnh đạm nói với cô: "Cậu lui xuống đi."

Nhẹ nhàng gạt đầu, Tiêu Tiêu trấn định đi ra khỏi phòng tắm, vừa ra đến cửa, cả người liền mềm oặt. Quá thống khổ, công việc ngày hôm nay, so với sự xông xáo đóng góp cho hắc đạo bao năm còn khủng bố hơn rất nhiều. Nghĩ đến đây, mặt cô nóng bừng bừng, nóng quá nóng quá...

Ngày thứ hai, Tiêu Tiêu đã rời khỏi giường từ sớm. Việc điều tiên sau khi tỉnh dậy chính là rửa mặt rồi chạy đi xem con trai có trong tòa nhà hay không.

Nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút...

Nơi này nhỏ đến đâu cũng khiến cô đi quanh vòng vòng mắt ba bốn lượt, quả thực là không thấy bóng Miêu Miêu.

Kỳ quái, rõ ràng Miêu Miêu hôm qua tới đây, làm sao lại không thấy Miêu Miêu đâu? Không cũng là hôm qua Hiên Viên Liệt lôi kéo lên nhà cầu, chẳng lẽ rơi vào trong hầm cầu rồi?

Tận tối đêm khuya, Tiêu Tiêu mới hoàn toàn từ bỏ, con trai cô thực sự không có trong đây. Đáng chết, Hiên Viên Liệt, anh đến cùng đã giấu Miêu Miêu ở đâu rồi chứ?

Đang nghĩ ngợi, Hiên Viên Liệt giống như muốn ra ngoài. Cô lập tức dạo bước chạy tới: "Chủ thượng, để tôi lái xe."

Hiên Viên Liệt ngừng bước, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía Tiêu Tiêu.

Ý thức được ý anh, cô lập tức nói: "Lái xe là không có vấn đề, tôi mới tới đây có một ngày, ngày thứ hai không thể dễ xảy ra sai sót gì được."

Hiên Viên Liệt không nói gì, ném chìa khóa xe cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tiểu huynh đệ, đừng then thùng

"Nhã Mị."

Nghe được hai chữ Nhã Mị, trong nội tâm cô khó tránh khỏi một trận thất lạc, Nhã Mị là một cái hộp đêm xa hoa nhất bên trong cái thành thị này. Xem ra không phải đi tìm con trai của cô, ài...

Sắc trời càng ngày càng mờ, càng về khuya, "Nhã Mị" càng ngày càng náo nhiệt, đèn nê ông lấp lóe, ở cửa lớn đều đứng từng nhóm gái tiếp khách nhỏ, từng cái phát triển.

Hiên Viên Liệt xuống xe, nhìn Tiêu Tiêu trên xe một chút: "cậu cũng đi theo đi."

Bây giờ là người hầu nhỏ bắt đầu của người ta, Mộ Tiêu Tiêu cũng chỉ có thể theo anh đi vào. Cái này không có quan hệ gì với việc tìm con trai, cô thực sự cũng không muốn tới.

Phía sau đi tới, một mực lên tầng cao nhất. Tầng cao nhất Nhã Mị là phòng khách Vip đặc biệt. Hiên Viên Liệt tới nơi này làm gì?

Khi đẩy cửa trở ra...

"Liệt thủ lĩnh, rốt cuộc ngài đã đến, tới tới tới, tranh thủ thời gian ngồi xuống." Một tên béo đón. Tiêu Tiêu liếc một chút liền nhận ra tên béo này là lão đại bang Lão Ưng. Thì ra Hiên Viên Liệt là đến xã giao.

Lại chợt nhìn phòng được bao Vip, chỉ có mấy người đàn ông, lại có mười người phụ nữ. Mà đều là mỹ nữ nhất đẳng, chắc chắn chắc, chịu nổi sao?

Mộ Tiêu Tiêu tiến về sau phòng được bao, yên lặng đứng ở một cái góc.

"Ai nha, vị tiểu huynh đệ này là người liệt thủ lĩnh mang tới, khách khí như vậy làm gì? Cùng tới ngồi một chỗ đi!" Tên béo lại nói rồi.

Cái Tên béo này bình thường bạo lực máu tanh hung ác, ngược lại khách khí ngay trước mặt Hiên Viên Liệt, xem ra anh ta đến nịnh bợ Hiên Viên Liệt, Tiêu Tiêu ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Liệt một chút.

Anh tùy ý gạt đầu, ngẫm đồng ý rồi.

Tiêu Tiêu đi đến góc hẻo lánh nhất ngồi xuống trên ghế dựa. Cô còn chưa có ngồi nóng cái mông. Chỉ thấy tên béo nhìn mỹ nữ tóc vàng bên cạnh một chút: "Còn không mau qua bồi tiếp tiểu huynh đệ người ta, Liệt thủ lĩnh mang người tới, đều phải chiêu cố chu đáo rồi."

Vỗ mông ngựa, Tên béo mới nhìn Hiên Viên Liệt, sau đó hai người nói chuyện lên tới.

Lúc này... Mỹ nữ tóc vàng cũng đứng lên, cầm trong tay một bình rượu ỏn ẻn chạy đến bên cạnh Mộ Tiêu Tiêu: "Tiên sinh, em đến bồi anh đi." Nói xong

mỹ nữ tóc vàng liền ngồi vào bên người cô.

Tiêu Tiêu phản ứng tỉnh dờn đi bên cạnh.

Mỹ nữ tóc vàng cũng là lão luyện ở hộp đêm này, chủ động xích lại gần Tiêu Tiêu, một cái chân dài cọ đến trên đùi của cô, cọ qua cọ lại: "em thay anh rót rượu đi." Nói xong cúi người, chậm rãi rót rượu.

Rượu? Tiêu Tiêu lập tức dựng lông tơ lên, dờn này thứ lớn nhất cô dính không được cũng là rượu. Bởi vì, chỉ cần cô vừa uống rượu thì tính tình sẽ đại biến, làm ra rất nhiều sự tình không thể tưởng tượng, mà lại... Sau khi tỉnh lại cái gì đều không nhớ rõ, trước kia cũng đi khám thầy thuốc, thầy thuốc nói đây là vấn đề thể chất của cô, cũng coi là một loại bệnh.

"Không, không cần, tôi không uống rượu."

"Tối này, vì sao lại không uống rượu? Như vậy đi, em uống trước rồi nói." Mỹ nữ nói xong đã uống một hớp chén tiếp theo. Sau đó lại rót một chén đưa tới trước mặt Mộ Tiêu Tiêu.

"Tôi thật không uống."

"Ngài là chê tôi phục vụ không tốt sao?" Nói xong tay mỹ nữ tóc vàng leo lên bụng dưới Tiêu Tiêu, ngón tay vừa đi vừa về đảo quanh ở chỗ này.

Ách... Tiêu Tiêu tranh thủ thời gian đẩy tay của cô ra.

"Ai nha, Liệt thủ lĩnh mạng tôi tiểu huynh đệ, còn rất then thùng đó." Lúc này, giọng nói của mập mập lại vang lên rồi.

Ánh mắt Hiên Viên Liệt cũng nhìn về phía Tiêu Tiêu...

"A, ha ha." Cô lúng túng cười, ánh mắt nhìn về phía Hiên Viên Liệt, anh dùng cái loại ánh mắt này nhìn chăm chăm mình. Đang nghĩ ngợi, ngón tay mỹ nữ tóc vàng đã vuốt ve đến trên bờ môi của cô.

"Tiên sinh, không bằng, để cho em dùng miệng tới dứt ngài đi." Mỹ nữ tóc vàng nói xong, liền đem chén rượu đến bên miệng.

Tiêu Tiêu lập tức đưa ánh mắt kéo về trên người mỹ nữ tóc vàng, dùng miệng? Không thể nào... Vẫn không muốn đi... Mắt thấy Tên béo và Hiên Viên Liệt cũng còn nhìn chăm chăm. Đây về xem trò đùa.

"Sao có thể làm phiền tiểu thư đây! Không phải là uống rượu sao, chút lòng thành!" Tiêu Tiêu xuất ra uy mãnh của nam tử hán, đoạt lấy chén rượu trong tay mỹ nữ tóc vàng, uống một chén sẽ không có chuyện gì. Nhắm mắt lại uống một hớp.

Vừa mới nâng chén lên buông xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Cút ra ngoài cho ta!

Liên tục mấy chén... Cô đã hỗn loạn, mỹ nữ tóc vàng giống một con rắn leo lên ở trên người cô. Mà ánh mắt Tiêu Tiêu lại nhìn Hiên Viên Liệt mê ly. Anh đang bị mấy mỹ nữ vây quanh.

Giống như cảm giác được ánh mắt Tiêu Tiêu, ánh mắt Hiên Viên Liệt nhìn qua cô.

"A..." vậy mà Tiêu Tiêu không khỏi cười cười, mà lại, đó là một loại nụ cười vũ mị!

Lúc này đầu Mộ Tiêu Tiêu đã trống rỗng, hoàn toàn không biết chính mình đang làm cái gì, cô đẩy mỹ nữ tóc vàng bên người ra.

"Tiên sinh..." Mỹ nữ tóc vàng ném tới trên ghế sofa một chút. Nhìn thấy Tiêu Tiêu đứng lên, lập tức cũng đi theo đứng lên. Đi qua cô: "Tiên sinh, chúng ta tiếp tục uống đi."

Một bên nói xong, cô ả đã níu chặt tay Tiêu Tiêu.

"Cút ngay!" Mộ Tiêu Tiêu bá khí hơi vung tay, lại hất mỹ nữ tóc vàng ra.

Lần này, ánh mắt mọi người đều rơi xuống trên người Mộ Tiêu Tiêu cùng mỹ nữ tóc vàng, Tên béo liền đứng lên một chút: "cô làm gì đây! Làm sao chọc tiểu huynh đệ tức giận rồi. Cút ra ngoài cho ta!"

Mỹ nữ tóc vàng ngồi ở trên mặt đất úy khua khóc rồi.

Tiêu Tiêu lại không nhanh không chậm cúi người, ngón tay câu lên cái cằm mỹ nữ tóc vàng: "Ngoan, đừng khóc. Chị dẫn em đi rửa cái mặt." Giọng nói của cô rất nhỏ, đến mức ở trong phòng bao ồn ào, ngoại trừ mỹ nữ tóc vàng không có người nghe thấy.

"chị sao?" Mỹ nữ tóc vàng sững sốt rồi.

Có thể Tiêu Tiêu đã một tay kéo cô ta đứng lên, ôm bờ eo mỹ nữ đi ra phía ngoài.

Xem người ta thân mật thành một dạng gì, mập mập nộ khí cũng biến mất, lúc đầu anh ta cũng là đến nịnh bợ Hiên Viên Liệt, tự nhiên muốn làm lên từ chuyện nhỏ, cười hi hi nói với Hiên Viên Liệt: "huynh đệ nhỏ này cũng thật gấp." Người sáng suốt đều biết, người đàn ông ôm người phụ nữ ra ngoài là muốn làm gì rồi.

Mỹ nữ tóc vàng đã bị Tiêu Tiêu ôm ra phòng khách.

"Liệt tiên sinh... Để cho em mời ngài uống một chén..." mỹ nhân ngồi ở bên người Hiên Viên Liệt ngượng ngùng Nói xong, hai chân chậm rãi đặt ở trên đùi anh. Nếu có thể bị người đàn ông trước mắt mang đi ra ngoài phát sinh chút gì, cô coi như trèo lên cành cao, bay lên đầu cành biến thành Phượng Hoàng rồi!

Ai ngờ, Hiên Viên Liệt lạnh lùng liếc người phụ nữ bên cạnh một chút: "lấy chân ra."

Giọng nói băng lãnh thấu xương, người phụ nữ sững sốt một giây, dưới khí thế anh bá đạo lập tức thu hồi chân của mình lại.

Hiên Viên Liệt đứng lên.

"Liệt thủ lĩnh, ngài muốn đi đâu." Tên béo sốt ruột nhìn thấy Hiên Viên Liệt, anh cũng không muốn chọc tới cao thống trị Đế Quốc Hắc Dạ không cao hứng.

"Đi ra ngoài một chút." Luru lại lời nói, Hiên Viên Liệt dứt khoát đi ra ngoài.

Trên hành lang bên ngoài, tay Mộ Tiêu Tiêu một mực ôm lấy Mỹ nữ tóc vàng, một tay vịn tường. Lão đạo đi rồi. Mỹ nữ tóc vàng buồn bực, cái tiên sinh này uống say hồ ngôn loạn ngữ rồi hả? Chị sao? Làm sao lại tự xưng mình là chị đây?

"Tránh ra."

Lúc này, một giọng nói uy nghiêm vang lên ở bên tai mỹ nữ tóc vàng. Cô lập tức xoay người lại, chỉ thấy đứng sau lưng lại là người đàn ông đề lão đại bang Lão Ứng phải nịnh nọt!

Nhìn thấy người đàn ông trước mắt ở cự ly gần như vậy, da thịt màu đồng cổ, hình dáng ngũ quan rõ ràng thâm thúy, con ngươi u ám thâm thúy lạnh băng, lộ ra bá khí lạnh mị! Cả người anh tán phát ra một loại khí chất Vương Giả uy chấn thiên hạ. Cái này cơ hồ làm cho mỗi người phụ nữ đều mê muội.

Mỹ nữ tóc vàng nhìn chằm chằm đến sắp muốn say rồi.

"Soái ca..." Lúc này, Mộ Tiêu Tiêu đã xoay người, nghiêng cái đầu dò xét trên dưới Hiên Viên Liệt.

Lúc này mỹ nữ tóc vàng mới bừng tỉnh: "Tiên sinh..."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Giao anh ta cho tôi

"Qua nhà vệ sinh..."

Mây kiếm Hiên Viên Liệt nhú lại, nhìn về phía Mộ Tiêu Tiêu. Trên mặt đỏ ửng, ánh mắt cũng rất mê ly: "cô đi đi, giao anh ta cho tôi."

"A..." Mỹ nữ tóc vàng đi rồi.

Mộ Tiêu Tiêu dựa vào tường, khoe miệng vương nụ cười: "Soái ca, mẹ anh họ gì?"

"không phải cậu muốn đi nhà vệ sinh sao? Đến, tôi dẫn cậu đi." căn bản Hiên Viên Liệt không nhìn Tiêu Tiêu, một tay liền xách Tiêu Tiêu đứng lên, đi đến nhà vệ sinh.

Ngoại trừ ở trong mỗi phòng bao có nhà vệ sinh ra, cuối hành lang cũng có một nhà vệ sinh đơn độc. Bởi vì là đơn độc, cho nên cũng không phân nam nữ.

Đương nhiên, cái này là phòng bao lớn nhất cao ốc chính là phòng Vip, cho nên nhà vệ sinh là xa hoa cực hạn. Thậm chí mỗi một cái trong nhà vệ sinh đều có tấm gương và bồn rửa tay.

Mộ Tiêu Tiêu bị ném đi vào bên trong nhà cầu.

"cậu cũng đủ nhẹ!" Hiên Viên Liệt nhưong mảy.

"Tôi nhẹ sao? Để cho tôi ôm anh một cái xem nặng bao nhiêu." Tiêu Tiêu không chịu phục bừa bãi, ôm chặt lấy eo Hiên Viên Liệt, dùng hết khí lực toàn thân ôm lấy anh.

Thân thể cô mảnh khảnh dán thật chặt vào thân thể anh, thỉnh thoảng vô ý cọ lấy anh.

Hiên Viên Liệt không khỏi hít một hơi, cúi đầu nhìn cô: "cậu còn muốn ôm bao lâu?"

Tiêu Tiêu còn đang dùng sức ôm anh, dùng sức một chút... Chân lại đột nhiên mềm nhũn do ở dưới rượu cồn kích thích, cô không khỏi nghiêng qua một chút, buồng Hiên Viên Liệt ra bỗng nhiên ngã ngồi bên trên nắp bồn cầu.

"Ai u." Cái mông đau quá.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Kháng nghị vô hiệu

Như vậy thực sự không thoải mái, Tiêu Tiêu theo bản năng giật giật. Có thể cứ như vậy khê động. Cô đúng là cọ lấy Hiên Viên Liệt đó a.

Chỉ thấy... Sắc mặt Hiên Viên Liệt càng ngày càng khó coi.

Mộ Tiêu Tiêu lại không có sợ hãi duỗi lưng một cái, lúc tay buông ra, vừa vịn đứng vào trên người Hiên Viên Liệt: "A... Vì sao anh không có bộ ngực?"

"Chẳng lẽ cậu có?" Anh lạnh lùng nói ra, cũng không mang bất kỳ biểu lộ gì.

"Đương nhiên là có!" Nói xong, cô cầm lấy tay Hiên Viên Liệt, trực tiếp kéo tới trên người mình.

Tuy mỗi ngày Mộ Tiêu Tiêu buộc ngực lại, bề ngoài nhìn bình thường, nhưng lúc chân chính sờ đến, vẫn sẽ cảm giác được, đồng thời, không giống lồng ngực rắn chắc của người đàn ông, cô căn bản chính là mềm.

Mắt Hiên Viên Liệt đen lấy nhất thời lóe lên. Cảm giác cô nóng, chậm rãi truyền đến trong lòng bàn tay của anh: "A... Người phụ nữ, thật đúng là cái gì cũng dám làm, không sợ nhóm lửa tự thiêu mình sao?"

"Cái gì nhóm lửa tự thiêu?" Cô buông lỏng tay Hiên Viên Liệt ra.

Có thể Hiên Viên Liệt cũng không có buông tay xuống, thậm chí ôm eo của cô càng chặt hơn, để cho cô càng gần sát với mình: "cậu cảm thấy, chúng ta trực tiếp tiến hành ở chỗ này? Hay là cậu muốn chọn một nơi càng thêm thoải mái dễ chịu." Anh xích lại gần bên tai Tiêu Tiêu.

Tuy thần trí Mộ Tiêu Tiêu đã không rõ, nhưng thân thể vẫn như cũ có thể cảm nhận được loại kia ngứa, thân thể không khỏi run lên: "anh rất đói sao? Đói cũng không thể ăn lỗ tai của tôi!"

"Đói, đương nhiên đói!" dứt lời, anh trực tiếp cắn lỗ tai của cô.

"Ừm..." Cô khẽ hừ một tiếng, cũng không đau, nhưng lại ngứa đến không chịu được, theo bản năng lui về sau, vừa vịn ở sau cũng không có chỗ thoái lui.

Uốn eo người, tay nhỏ không cẩn thận mở vòi nước ra.

Ào... Vòi nước bỗng nhiên chảy nước, ướt tung tóe y phục Tiêu Tiêu.

Mây Hiên Viên Liệt nhăn lại, nghiêng mắt liếc vòi nước này một chút: "Xem ra chúng ta đổi cái địa phương tiếp tục..." Nói xong, anh xách Tiêu Tiêu đứng lên, vác ở trên bờ vai.

"Thà tôi xuống, lúc ẩn lúc hiện thật choáng váng!" Tiêu Tiêu ở bên trên bả vai anh không ngừng kháng nghị.

Đêm khuya ở bãi đỗ xe, mùi phấn yên tĩnh...

Hiên Viên Liệt mở cửa xe. Trực tiếp ném cô vào trong xe. Chính mình ngồi vào bên trên vị trí ghế lái, chuẩn bị lái xe.

Không gian trong xe lúc này cảm giác mùi phấn nhỏ hẹp, mà không khí bên trong lại kìm nén đến mức trong lòng cô không thoải mái. Cô kéo cửa xe mấy lần, không có kéo ra, dứt khoát từ vị trí phía sau, leo một chút đến phía trước... Hai chân vượt qua, trực tiếp ngồi vào trên đùi Hiên Viên Liệt, cảm tức nhìn anh: "này, không gian này nhỏ hẹp như thế, rất không thoải mái."

Đang chuẩn bị khởi động xe nhất thời phát hỏa!

Hiên Viên Liệt nhìn người phụ nữ trước mắt: "Xem ra, cậu muốn ở chỗ này." Nói xong một cái tay anh đè eo của cô lại, một cái tay khác ấn cái nút nào đó trên xe.

Chậm rãi, chỗ tựa lưng vị trí lái buông xuống. Theo đó, cả người của cô cũng nằm thẳng trên ngực của anh.

Tiêu Tiêu vùng vẫy mấy lần, lại không biết mỗi khi cô động một cái, bên trong không gian nhỏ này, biến thành câu dẫn rõ ràng! Cô động một cái, đều là châm lửa.

"Hừm..." Hiên Viên Liệt thở ra một ngụm khí thật sâu: "Người phụ nữ này, cô thành công dẫn lửa đốt tôi rồi." bên trong giọng anh băng lãnh mang theo một chút khàn, đột nhiên, chỉ thấy Hiên Viên Liệt xảo diệu xoay người một cái liền đè Mộ Tiêu Tiêu xuống.

"anh nặng quá... Ừm..." Lời còn chưa nói hết, đôi môi đột nhiên bị môi băng lãnh phong bế rồi!

Trong khe miệng truyền đến kháng nghị căn bản vô hiệu.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Cô nhất định phải chết

"Ừm..." Cô liều mạng lắc đầu, nụ hôn của anh căn bản giống như là đang cắn, không có nửa phần lưu tình.

Mà anh lại hoàn toàn không để ý tới phản kháng cùng giãy dụa của cô.

Anh bá đạo!

Mà lúc này, tay anh đã trượt đến...

"A..." Cô không khỏi run lên.

Này một tiếng dịu dàng giống như là giấy dụa, muốn nhắm trúng người nhiệt huyết sôi trào. Người đàn ông càng thêm tùy ý...

Rượu còn gây tê, chính mình giống như là bị điện lưu xẹt qua, thân thể Mộ Tiêu Tiêu rụt rụt, cảm giác hai chân tê dại, không nhịn được muốn giơ chân lên.

Lúc này... Môi Hiên Viên Liệt mới chậm rãi rời đi, cánh môi băng lãnh dán khuôn mặt của cô di động...

"Hô..." Tiêu Tiêu từ bên trong ngạt thở giải phóng, miệng lớn thở, rất sợ thả đi một tia không khí.

Chỉ là đột nhiên, cảm giác điện lưu lần nữa đánh tới, anh gia tăng cường độ.

"Ừ..." Hừ nhẹ, tê dại cho cô rụt rụt bả vai.

"Thật là người phụ nữ mẫn cảm." Môi Hiên Viên Liệt theo khuôn mặt của cô trượt đến bên tai của cô, mỗi chữ mỗi câu, đều mang khí tức...

Mộ Tiêu Tiêu sớm đã nóng, choáng đến rồi tỉnh rồi mù, lại bị người kinh nghiệm phong phú trêu đùa... Cô bỗng nhiên vừa nhấc chân, muốn giẫm ra thân thể mình co rút lại.

"Àm!" Trong xe chật hẹp, chân dài cô vừa nhấc, trực tiếp đụng vào trên tay lái.

Ngay sau đó, "Bí bo..." Trên tay lái còi bị chân cô đè vào, càng không ngừng kêu gào.

Trong nháy mắt, bầu không khí bị phá hư.

Lông mày Hiên Viên Liệt nhăn lại. Nâng đầu, một quyền liền nện ở trên cửa xe!

"A Tiu tiu!" Mộ Tiêu Tiêu vẫn còn như không có chuyện gì xảy ra hất hơi một cái, bộ dáng lười biếng đơn giản có thể khiến người tức chết!

Hiên Viên Liệt lật ra đứng dậy. Năm Mộ Tiêu Tiêu nằm lên, một tay đẩy cô ngã sấp xuống chỗ ngồi phía sau: "Người phụ nữ đáng chết, trở về cô chết chắc rồi."

Anh ngồi trở lại vị trí lái, điều chỉnh chỗ ngồi, đạp cần ga, lái xe rời đi.

Trong màn đêm, Hiên Viên yên tĩnh không bình thường.

"Tur..." một tiếng dừng xe đánh vỡ nơi yên tĩnh này.

Xe vừa mới dừng lại, người đầu tiên xuống xe không phải Hiên Viên Liệt, mà chính là Mộ Tiêu Tiêu, cô bỗng nhiên lao xuống, ngồi xổm ở bên cạnh một hời ợt...

"Cô gái, đứng lên!" Anh đã đứng ở bên cạnh cô.

Tiêu Tiêu nâng đầu lên, ánh sáng mặt trăng mỏng manh chiếu vào trên mặt Hiên Viên Liệt, hai chữ: Tuyệt sắc!

Cảnh đẹp này, Tiêu Tiêu nhìn lập tức tâm tình vui vẻ, cô đột nhiên đứng lên: "Chắc chắc chắc, dung mạo anh thật làm cho người cảm không được." Nói qua, cô thuận tiện ôm lấy cổ Hiên Viên Liệt.

Muốn nói bình thường Mộ Tiêu Tiêu dính một ngụm rượu lại không được, hôm nay còn bị liên tục mấy chén, tửu lượng của cô căn bản không thể chống đỡ được.

Giờ này khắc này, cô cũng là không hề cố kỵ ôm lấy cổ người ta.

Bỗng nhiên!

Hiên Viên Liệt trực tiếp ôm cô đứng lên. Không phải xách! Không phải khiêng! Lại là ôm! Hơn nữa còn là ôm công chúa chân chính! Tiêu Tiêu say rượu giống như còn rất hài lòng gật đầu: "Ừm... Dễ chịu." Cái đầu nhỏ còn cọ sát bộ ngực của anh.

"Dễ chịu? Đợi sẽ cho cô biết cái gì là thoải mái hơn." Anh băng lãnh nói qua, từ đại sảnh trực tiếp đi vào, lên lầu, không có nửa phần chần chừ, trực tiếp ôm Tiêu Tiêu vào phòng.

Anh chân trước bước vào, đầu Tiêu Tiêu duỗi ra, còn rất bình thường mở đèn! Muốn nói người uống rượu xong đều là kỳ hoa (bông hoa kỳ lạ - tạm hiểu vậy), Mộ Tiêu Tiêu chỉ có thể là kỳ hoa bên trong kỳ hoa!

"Bật đèn làm cái gì?" Hiên Viên Liệt lạnh lùng nhìn cô trong ngực.

Tiêu Tiêu có chút lười biếng vuốt vuốt cái mũi, mở miệng đang chuẩn bị muốn nói cái gì.

"Chẳng lẽ cô càng thêm thích nhìn làm?" Anh lại trước một bước nói ra.

Nếu như đối bình thường, Mộ Tiêu Tiêu giờ phút này nhất định sẽ tìm một cái lỗ chui xuống, có thể hiện tại... Cô lại dậm chân, từ trong ngực anh nhảy xuống.

Lông mày Hiên Viên Liệt vặn chặt, có trời mới biết anh đã nhìn bao lâu rồi!

Có thể Tiêu Tiêu lại không nhanh không chậm đi đến một bên trên ghế sofa ngồi, chân bắt chéo, thuận miệng nói với Hiên Viên Liệt: "Tôi giống như có chút mệt mỏi, anh tùy tiện nhảy một bản cho tôi thưởng thức đi."

Đề Vương Giả Chí Tôn Đế Quốc Hắc Dạ, khiêu vũ cho cô! Trên thế giới ngoại trừ Mộ Tiêu Tiêu không biết ai còn dám làm như thế.

"Cô gái! Cô khiêu chiến sự kiên nhẫn của tôi sao?" Hiên Viên Liệt đi qua.

Tiêu Tiêu lại dựa vào trên ghế sofa: "Kiên nhẫn là cái gì? Có thể coi như cơm sao? Ăn đủ no sao?"

"Tối!" Ngửi khí của anh là mệnh lệnh, chung quanh tán phát ra một loại uy áp.

"Hả?" Cô lần này ngược lại là hiếu kỳ đi qua. Cước bộ vừa mới xích lại gần Hiên Viên Liệt "A!" Cả người cô bị xách đứng lên, trực tiếp bị vút xuống

trên giường. "Ách!" Bị đau kêu một tiếng.

Hiên Viên Liệt đã đè ép xuống, không có cho cô bất luận chỗ trống phản kháng, anh một cái tay nắm lấy hai tay của cô, cố định trên đầu cô.

Một cái tay khác, trực tiếp vung áo cô mặc lên.

Tay anh, đang chuẩn bị đi mở trói buộc...

Nhưng người phụ nữ trên giường lại không giẫy dụa.

Mắt đen hiện lên nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn cô! Mộ Tiêu Tiêu vậy mà bị quăng xuống, trực tiếp ngủ!

"Cô... Cô..." Thanh âm Hiên Viên Liệt băng lãnh như muốn run rẩy, anh xoay người rời đi thân thể cô, ngoái nhìn cô lại còn ngủ rất say sưa.

Trầm mặc, anh đứng lên.

"Àm! Ba!" Một chân đạp tại cạnh giường. Giường bang một chút sập rồi. Mộ Tiêu Tiêu vẫn còn nằm phía trên ngủ say.

Ngày kế tiếp, buổi chiều ánh nắng mãnh liệt, xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào.

Tiêu Tiêu nằm bên trên giường nửa sập trở mình. "Oanh" một tiếng, cả người từ trên giường lăn xuống dưới.

"Ai u." Cô mơ mơ màng màng mở to mắt, đau quá.

Cái này? Ngồi tại mặt đất, chậm rãi bò đứng lên, mẹ kiếp, đau! Không chỉ có là toàn thân đau nhức, sau vai càng đau.

Vuốt vuốt đầu, đánh giá chung quanh, mắt thấy giường bị sập. Cái giường này làm sao hỏng rồi hả? Lặng lẽ, cẩn thận hồi tưởng đến tất cả chuyện phát sinh hôm qua.

Đi theo Hiên Viên Liệt đi hộp đêm... Sau đó bị mỹ nhân tóc vàng rót rượu.

Đúng! Rót rượu! Đáng chết, chính mình vậy mà uống rượu rồi! Thần, có trời mới biết cô uống xong làm cái chuyện điên cuồng gì! Không có xông vào cửa hàng nào đi! Sẽ không, cái giường này... Cũng là bị cô làm hỏng sao.

Nuốt ngụm nước bọt, bất đắc dĩ cô mỗi lần uống rượu xong, căn bản sẽ không nhớ kỹ chuyện gì xảy ra. Dưới ý thức, cô lập tức sờ lên trên thân. Quần áo vẫn là hôm qua, áo bó cũng thật chặt. Nhìn như vậy... Chỉ ít hôm qua không có làm ra cái gì bại lộ giới tính.

Nghĩ đến cái này Tiêu Tiêu mới thở dài một hơi, từ trong nhà đi ra ngoài.

Thì ra đã được đưa về trong nhà Hiên Viên Liệt.

Cô vịn thân thể đau nhức đi xuống lầu, liếc một chút liền rơi trên thân Hiên Viên Liệt trên ghế sofa tại đại sảnh. Tranh thủ thời gian xuống dưới: "Chủ thượng."

Mắt đen băng lãnh dờn về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Qua, tiêu diệt anh ta

"Không cần rồi." Hiên Viên Liệt nói qua, ánh mắt trở nên nghi hoặc, người phụ nữ này chẳng lẽ đều quên rồi hả?

"Cho ngài thêm phiền toái, tôi nhìn, tôi vẫn là không muốn ở tại đây." Suy nghĩ Miêu Miêu cũng không phòng này, lại được đưa về tổng bộ Đế Quốc Hắc Dạ rồi.

"Tôi nói qua, để cậu ở lại." Anh không tiếp tục nhìn về phía Tiêu Tiêu.

Ách...

Muốn phản bác, lại tìm không thấy lý do. Miêu Miêu a Miêu Miêu, con có thể ngàn vạn tốt chờ mẹ đến cứu con.

"Cậu đi sửa sang, một hồi tôi muốn đi ra ngoài." Hiên Viên Liệt mở miệng lần nữa.

"Há, dạ!"

Tieu Tieu có chút hoảng hốt chạy lên lầu, trở về trong phòng, tâm sự tăng thêm một chuyện, chuyện Miêu Miêu, tăng thêm chuyện hôm qua uống rượu. Cô hôm qua thật không có làm cái gì chuyện quá đáng sao? Dựa theo lẽ thường nói, cô uống rượu xong hẳn là sẽ làm một số chuyện không thể tưởng tượng mới đúng.

Tuy nhiên nghi hoặc, cũng không lo nghĩ quá nhiều rồi.

Tắm rửa xong, lái xe dựa theo Hiên Viên Liệt chỉ thị ra ngoài.

Dừng xe, Tieu Tieu ra bên ngoài nhìn, Hiên Viên Liệt đến công ty người mẫu làm gì? Không có...

Chỉ gặp một đám ký giả đột nhiên vây quanh cửa công ty người mẫu. Dưới bảo vệ của bảo an, một người phụ nữ mặc quần áo lụa trắng từ bên trong đi ra.

Khuôn mặt lớn chừng bàn tay, một đôi mắt to sáng ngời, cái mũi cùng môi tinh xảo, tóc dài màu đen, mọi cử động giống như là Tinh Linh xuống trần.

Cái người phụ nữ này chính là được giới người mẫu xưng là: siêu mô hình thiên sứ thanh thuần, Mạn Khả Ny.

Ký giả hạng tuần ra vây quanh Mạn Khả Ny, từng người tranh nhau chen lấn đối với cô lấy Microphone.

"Mạn Khả Ny tiểu thư, nghe nói cô đã có người kết giao, đúng không?"

"Có thể tiết lộ một chút cô kết giao là ai sao?"

Mạn Khả Ny không có dừng bước, xuyên qua ký giả, trực tiếp đi đến trước xe Hiên Viên Liệt, không chút do dự mở cửa xe trực tiếp đi lên.

Cô sau khi lên xe, Hiên Viên Liệt cho Tieu Tieu một ánh mắt, ra hiệu cô lái xe.

"Liệt, một tháng không gặp mặt, em rất nhớ anh." Mạn Khả Ny vừa lên xe là dựa sát đến trên thân Hiên Viên Liệt.

"Tôi nói qua, không muốn khoa trương như thế bên trên xe của tôi." Đôi mắt mỹ nữ nhiệt tình, Hiên Viên Liệt lại bất thành linh phun ra câu nói này.

"Em không ngại để những người kia biết rõ quan hệ chúng ta." Mạn Khả Ny tự tin mà cười cười.

"Tôi chú ý." Lời nói nhàn nhạt phun ra.

Tieu Tieu đang lái xe bởi vì đối thoại hai người đằng sau kém chút giảm chân ga. A, biết Hiên Viên Liệt bình thường rất băng lãnh, không nghĩ tới đối với bạn gái cũng bất thành linh như thế.

Xe một đường thẳng đến, tại một nhà ăn cao cấp dừng lại. Nhìn phía ngoài trang hoàng, biết nhà ăn có cỡ nào, chỉ ít người bình thường là đến không tầm thường.

Xuống xe, Hiên Viên Liệt cùng Mạn Khả Ny đi vào. Mà Tieu Tieu cũng dưới ánh mắt Hiên Viên Liệt ra hiệu xuống.

Bọn họ tại một cái bàn ngồi xuống. Mộ Tieu Tieu chủ động đứng sau lưng Hiên Viên Liệt. Oán niệm nhìn chăm chăm cái ót Hiên Viên Liệt, Đế Quốc Hắc Dạ lại không thiếu người, có thể hết lần này tới lần khác ngoại trừ cô làm tài xế còn muốn làm người hầu! Làm hại cô cũng không có cách nào bắt ra đi thăm dò nhìn tin tức con trai.

Đang lúc Tieu Tieu oán giận.

Đột nhiên một người đàn ông từ bên ngoài xông tới, anh bay thẳng đến chỗ Mạn Khả Ny, một tay nhấc Mạn Khả Ny đứng lên: "Khả Ny... Anh yêu em như thế, vì cái gì em một mực không chịu tiếp nhận anh! Anh chỗ nào không tốt? Em lại còn cùng người đàn ông khác ăn cơm!"

"Anh làm gì! Đây là bạn trai tôi!" Mạn Khả Ny tức giận hất tay của anh ra.

Người đàn ông sùng sốt, ánh mắt chậm rãi nhìn về phía Hiên Viên Liệt: "Anh tính là mặt hàng gì? Cũng dám cùng tôi đoạt phụ nữ?! Anh biết lão tử là ai chẳng? Lão tử tại hắc bạch lưỡng đạo đều có người, tùy tiện động ngón tay có thể bóp chết anh!"

Người đàn ông đối với Hiên Viên Liệt thị uy xong, ánh mắt mới nhìn hướng Mạn Khả Ny: "Mạn Khả Ny, em nên biết rõ thực lực nhà anh! Cái người đàn ông này là cái rắm! Xem như người Đế Quốc Hắc Dạ, anh đều có mấy phần giao tình! Đợi chút nữa anh gọi người đến đánh cho tàn phế!" Nói qua vẫn không quên hung tợn nhìn chăm chăm Hiên Viên Liệt.

Hiên Viên Liệt chỉ là bình tĩnh ngồi tại vị trí, không thêm để ý uống một ngụm trà trong tay.

Mộ Tieu Tieu đứng ở phía sau đã không nhịn được cười, trò vui trò vui, người đàn ông không biết trời cao đất rộng, vậy mà trước mặt lão đại Đế Quốc Hắc Dạ kêu gào, còn xưng cùng Đế Quốc Hắc Dạ có giao tình. Chắc chắn chắc... Đã sớm nghe nói thủ đoạn Hiên Viên Liệt cực kỳ độc ác, lần này

không biết người đàn ông này nên chết như thế nào rồi.

"A, anh biết rõ bạn trai tôi là ai chẳng?" Mạn Khả Ny nói.

"Mẹ kiếp, cũng là cái mặt trắng nhỏ! Lão tử lập tức giết chết!" Người đàn ông vẫn phách lối như cũ.

"A, anh không phải cùng Đế Quốc Hắc Dạ có giao tình sao? Làm sao thủ lĩnh Đế Quốc Hắc Dạ đều nhận không ra." Mạn Khả Ny vừa nói, vừa ôn nhu nhìn về phía Hiên Viên Liệt.

Người đàn ông ngây ngẩn cả người, chậm rãi theo ánh mắt Mạn Khả Ny nhìn, Hiên Viên Liệt bình thản như cũ uống trà,

"Anh... Anh là... Đế Quốc... Hắc Dạ, thủ lĩnh, Hiên, Hiên Viên Liệt?" Lúc nói chuyện, sớm đã sợ đến hai chân nhũn ra.

Lúc này Mạn Khả Ny mới ngồi trở lại chỗ ngồi, bạn trai là thủ lĩnh Đế Quốc Hắc Dạ, đã làm cho cô kiêu ngạo.

"Không, không có ý tứ, tôi vừa mới thật không biết ngài cũng là Hiên Viên Liệt, tôi sai rồi, vừa mới tôi đều là nói giỡn thôi. Ngài đại nhân đại lượng, ngàn vạn không nên cùng tôi so đo." Nói qua, người đàn ông đã phùng phùng một tiếng quỳ xuống.

Hiên Viên Liệt đặt chén trà xuống: "Không sao, anh đi đi." Ngẩng đầu vẫn như cũ bình thường bình tĩnh.

Người đàn ông từ mặt đất bò đứng lên, vội vàng cúi đầu: "Đứng, đứng. Tôi lúc này đi."

Nhìn người đàn ông rời đi, Tiêu Tiêu đứng sau lưng tròn mắt, không thể nào, Hiên Viên Liệt có tiếng độc ác không phải sao? Thái độ người đàn ông vừa mới, cô đều sắp không nhận nổi, Hiên Viên Liệt vậy còn tùy tiện bỏ qua rồi hả?

Lúc này, Hiên Viên Liệt lại quay người, lạnh lùng nói với cô: "Qua, tiêu diệt anh ta."

Chỉ là lãnh đạm một câu, lại khiến Tiêu Tiêu ngây ngẩn cả người, không khỏi rung mình một cái. Nếu như vừa mới Hiên Viên Liệt trực tiếp ở chỗ này giết chết người đàn ông kia, cô có lẽ sẽ cảm thấy không có gì, cơ bản mỗi lão đại hắc bang cũng biết. Thế nhưng, Hiên Viên Liệt lại xử lý như vậy. Thật đáng sợ rồi... Cái này đâu chỉ cổ tay độc ác, đơn giản bá khí.

Cô Mộ Tiêu Tiêu lúc đầu đã là Tiểu Phi Long hắc đạo nghe tin đã sợ mất mật, giờ phút này lại cũng bị Hiên Viên Liệt rung động... Có thể nghĩ, Hiên Viên Liệt đến loại trình độ kia.

Gật đầu, đi ra phía ngoài.

Nhìn Mộ Tiêu Tiêu đi, Mạn Khả Ny hiểu kỳ nói: "Liệt, làm sao hôm nay anh đi ra chỉ dẫn theo một người gầy gò nhỏ nhỏ như thế." Phải biết, Liệt thế nhưng là thủ lĩnh Đế Quốc Hắc Dạ, bình thường bên người đều có một đám thủ hạ.

Khóe miệng Hiên Viên Liệt hiện lên đường cong: "Mang vậy đầy đủ rồi."

"A? Thế nhưng là nhìn yếu đuối như vậy, anh còn để cho người ta đi đối phó kẻ điên kia. Được không?" Mạn Khả Ny có chút xem thường, cô thực sự không coi trọng tài xế thanh tú kia.

"Cái này không cần cô quản." Hiên Viên Liệt lạnh lùng nói qua, mắt đen hiện lên một tia thú vị.

Bên ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Anh là trả thù sao

Dùng khăn giấy xoa xoa tay dính đầy máu tươi, trong con người cô mê mang lên một tầng sương lạnh bình thản. Quay người về nhà ăn chuẩn bị phục mệnh Hiên Viên Liệt.

A? Trước đó Hiên Viên Liệt còn ở lại chỗ này dùng cơm cùng Mạn Khả Ny lúc này đã không biết đi nơi nào rồi.

"Xin hỏi, hai người vừa mới tại đây dùng cơm đi nơi nào rồi hả?" Tiêu Tiêu lễ phép hỏi phục vụ viên.

Phục vụ viên cũng nhận ra Tiêu Tiêu là người theo sau lưng Hiên Viên Liệt, mở miệng nói: "Xin mời đi theo tôi."

Đi theo phục vụ viên xuyên qua đại sảnh, lên nhà ăn lầu hai, Tiêu Tiêu nhất thời ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới... Lầu hai này lại là phòng khách nghỉ

đường. Đây rốt cuộc là nhà ăn hay quán rượu.

Phục vụ viên dẫn Tiêu Tiêu tới một gian phòng rồi đi rồi.

Tiêu Tiêu nắm tay đặt ở khóa cửa tay, dùng sức, không khóa? Dứt khoát đẩy mở cửa, nghĩ đến cũng là đại khái cảm thấy Hiên Viên Liệt tại đại sảnh rất dễ dàng bị quấy rầy, cho nên mới chọn gian phòng dùng com đi.

Nhưng cửa hoàn toàn đẩy ra... Cô nhất thời ngây người!

Trong phòng, còn đang có một nam một nữ... Chờ một chút, nữ không là Mạn Khả Ny sao? Đây... Người đàn ông... Là Hiên Viên Liệt!

Bốn phía đều hiện đầy tấm gương, mặc kệ từ cái góc độ này, đều nhìn một cái không sót gì.

Hình ảnh nóng nảy, để Mộ Tiêu Tiêu từ đầu đến chân đều cứng đờ, nhìn chăm chăm nam nữ trước mắt.

Lúc này, Hiên Viên Liệt giống như chú ý tới Tiêu Tiêu đứng ở cửa.

Dừng lại rồi.

Đột nhiên Mạn Khả Ny kêu một tiếng, hai con ngươi tình mê ý loạn mới chậm rãi hướng cửa nhìn lại.

Để mắt tới mắt đen Hiên Viên Liệt, Tiêu Tiêu nháy nháy mắt, một chút mới phản ứng được, chân chò muốn lui đi ra: "Không, không có ý tứ quấy rầy, các người tiếp tục, tiếp tục."

"Tiến đến!" Âm thanh băng lãnh bá đạo vang lên.

Chân sau Tiêu Tiêu mới vừa vịn lui ra khỏi cửa phòng, ngây ngẩn cả người, không thể nào, Hiên Viên Liệt bảo cô đi vào?

"Liệt, tiếp tục..." Làm đến một nửa bị đánh gãy, Mạn Khả Ny lúc này đã không chịu nổi, hai tay bên trên cổ Hiên Viên Liệt.

Hiên Viên Liệt lại nghiêng con ngươi, nhìn Tiêu Tiêu.

Bị nhìn thẳng như thế, Tiêu Tiêu nuốt mấy ngụm nước bọt, khẩu vị Hiên Viên Liệt cũng không là lần đầu tiên biết, coi như xem một bộ phim miễn phí, cô kiên trì lại đi vào, đóng cửa, đứng bên tường.

"Liệt..." Mạn Khả Ny đã nóng nảy khóc rồi.

Hiên Viên Liệt vẫn không có để ý tới cô, trái lại đứng lên, chặn mền màu trắng nửa che lấy anh, lộ ra lồng ngực rộng lớn, anh nghiêng đầu, vẫn lạnh lùng nhìn Tiêu Tiêu.

Nhìn chăm chăm cô làm gì? Tất cả nghe theo mệnh lệnh anh tiến đến, còn muốn thế nào? Cô có thể tự nhận là tài xế kiêm người hầu đã làm tận tâm tận lực: "Chủ thượng, còn có cái gì phân phó sao?"

"Muốn cùng một chỗ sao?" Anh nói qua, giống như hiện lên một tia cười lạnh.

Cái gì?

Nhất thời, trấn định Tiêu Tiêu nỗ lực bảo trì bị quét sạch sành sanh, cô không nghe lầm chứ, Hiên Viên Liệt vừa mới nói cái gì? Vậy mà bảo cô cùng một chỗ? Thân phận cô bây giờ thế nhưng là một người đàn ông!

Cười vẫn như cũ trên khóe miệng Hiên Viên Liệt.

"Liệt!" Mạn Khả Ny cũng bị hù dọa, không nghĩ tới Hiên Viên Liệt vậy mà nói ra dạng này, chẳng lẽ, Liệt muốn cùng người khác cùng một chỗ chia sẻ cô sao?!

"Im miệng." Hiên Viên Liệt cũng không có nhìn Mạn Khả Ny.

Mạn Khả Ny đã không dám lên tiếng nữa, chôn đầu xuống, tuy nhiên lại thật là khó chịu, khó chịu càng không ngừng hướng trên thân Hiên Viên Liệt dựa vào.

Mà Hiên Viên Liệt giống như không có cảm giác. Ánh mắt như cũ dừng trên thân người gầy gò nhỏ kia.

Tiêu Tiêu lúng túng run rẩy khóe miệng, sau đó cúi đầu xuống không lên tiếng, Hiên Viên Liệt nghĩ ra được, làm sao bây giờ? Làm sao. Được rồi, dứt khoát im lặng cái gì cũng không nói.

Tiêu Tiêu trầm mặc, Hiên Viên Liệt xoay người một cái, về tới bên người Mạn Khả Ny.

"Liệt..." Không lo được có người ngoài, cô si mê phát ra âm thanh.

Những âm thanh này Tiêu Tiêu nghe được toàn thân run rẩy, ngẩng đầu, so diện ảnh 3D còn muốn hình ảnh 3D, để cho cô tranh thủ thời gian quay đầu chuyển hướng một bên, thế nhưng là! Bên cạnh tất cả đều là tấm gương, xuyên thấu qua tấm gương cũng chiếu ra hình ảnh như thế.

Lông mày Tiêu Tiêu run rẩy, hất đầu nhìn về phía một bên khác, cũng là tấm gương! Lập tức ngẩng đầu! Phía trên vẫn là tấm gương. Mà trong gương, hình ảnh 360 độ không góc chết!

Bọn họ giống như thật coi cô người đứng xem này xem như không khí rồi.

"Liệt..." Thanh âm trong cả căn phòng bồi hồi. Gian phòng này cơ bản đều là dùng lụa mỏng bố trí, càng có một loại tư tưởng để cho người ta mê loạn.

Mộ Tiêu Tiêu tranh thủ thời gian hất đầu một cái, thật nghĩ che lỗ tai của mình. Lập tức rũ đầu xuống! Một trận mồ hôi, gạch men sứ màu trắng trên đất đều phản xạ ra hình ảnh hoa kính bên trên.

Càng xem, Tiêu Tiêu càng là nhú mày, Hiên Viên Liệt nhất định cả là trả thù cô đi. Chẳng lẽ là bởi vì hôm qua lúc trời tối uống say, làm hỏng đồ vật nhà anh cho nên anh đang trả thù sao? Hiên Viên Liệt sẽ không không trò chuyện như vậy.

Tính toán rồi... Không muốn, Tiêu Tiêu đến một bên kính, nhìn liền xem đi... Cùng lắm thì chết. Miễn cưỡng hai tay ôm trước người, nhìn chằm chằm hai người kia.

Độ cong từ lưng Hiên Viên Liệt hướng xuống, đều hoàn mỹ như vậy, Tiêu Tiêu lại chăm chú nhú mày. Như là bởi vì tâm bình tĩnh lại, đại não cũng khôi phục suy tư bình thường, cô vậy mà nhớ tới cái đêm sáu năm trước...

Cô chỉ thấy được hình dáng người đàn ông kia... Đó là lần đầu tiên của cô, cũng là duy nhất một lần bị người không chế.

Vẫn như cũ nhớ kỹ ngón tay của anh giống như có ma pháp. Kéo theo tất cả tình cảm cô...

Đến nơi này, Tiêu Tiêu bỗng nhiên đề xuống thái dương chính mình, khắc chế chính mình đừng nhớ đến đêm kia, đáng chết! Đáng chết! Làm sao lại đột nhiên nhớ tới chuyện sáu năm trước.

Miệng lớn hít thở mấy lần, Tiêu Tiêu nhắm hai mắt, nỗ lực khắc chế tư tưởng của mình.

Không biết qua bao lâu, thanh âm kia cuối cùng đình chỉ rồi.

Tiêu Tiêu mở ra hai con ngươi, Hiên Viên Liệt đã qua phòng tắm, chỉ còn lại có Mạn Khả Ny vô lực thờ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Vương sủng ông đạn được Châu Á

Mạn Khả Ny thờ phỉ phò, chống đỡ thân thể mệt mỏi ngồi lên, muốn qua vì Hiên Viên Liệt cái áo: "Liệt..."

"Tiêu Mộ, tới." Hiên Viên Liệt lại đối với Mộ Tiêu Tiêu ra lệnh.

Tiêu Tiêu hiểu ý Hiên Viên Liệt, đi đến, nắm lên áo sơ mi thay anh cài nút thắt. Lúc này, hai tay Tiêu Tiêu đã tương đối quen rồi. Tình thoảng đụng phải lồng ngực Hiên Viên Liệt cũng không có rụt về lại.

Nhìn người này thay Hiên Viên Liệt cài nút thắt, cà vạt, lông mày Mạn Khả Ny đều muốn thất nút rồi. Không biết vì cái gì, rõ ràng đó là một người đàn ông, thế nhưng là trong nội tâm cô cũng là có một loại hương vị ề ảm. Liệt chưa bao giờ để bất kỳ một thủ hạ nào làm như vậy... Cũng cho tới bây giờ sẽ không để cho thủ hạ tiến đến nhìn, còn đưa ra yêu cầu như vậy. Muốn đến nơi này, cô cần chặt môi dưới, trong lòng thậm chí dâng lên một loại không cam lòng. Cô phát hiện chính mình vậy mà muốn cùng một người đàn ông tranh giành tình nhân, tại sao có thể như vậy!

Mặc tốt. Hiên Viên Liệt cũng không có nhìn Mạn Khả Ny trên giường trần trụi, mà chính là trực tiếp đi ra khỏi phòng.

Tiêu Tiêu cũng lập tức đuổi theo.

Lúc rời đi gian phòng trong nháy mắt, cô đột nhiên cảm giác được một ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm mình, quay đầu hướng trên giường nhìn, là Mạn Khả Ny đang dùng ánh mắt căm hận nhìn chằm chằm cô. Kỳ quái...

Nghi hoặc nhú mày, cô không tiếp tục đi xem Mạn Khả Ny, cũng đi ra ngoài.

Sau khi Hiên Viên Liệt cùng Mộ Tiêu Tiêu rời đi, cảm xúc Mạn Khả Ny nhất thời bạo phát, cô nắm gối đầu hướng tấm gương trước mặt nện!

"Tiêu Mộ... Anh gọi Tiêu Mộ." Tự nói lấy, cô cũng không phải là tức giận Hiên Viên Liệt xong việc rồi đi, bởi vì đã tập mãi thành thói quen rồi. Thế nhưng... Cô cũng là không khỏi đối với người đàn ông gọi Tiêu Mộ tức giận. Giống như cảm thấy Tiêu Mộ đoạt bạn trai. Không được, không thoải mái! Quân cái tài xế có phải nam hay không, cô đều muốn đuổi người này đi.

Trực giác phụ nữ mẫn cảm, để trong mắt Mạn Khả Ny thanh thuần say mê một tầng ghen tỵ ác ý...

Cùng Hiên Viên Liệt rời đi nhà ăn, đã chạng vạng tối. Chưa có trở về tòa nhà Hiên Viên Liệt, mà chính là lái xe tới tổng bộ Đế Quốc Hắc Dạ.

Xe vừa mới dừng lại, Lam Đình Ngạn dẫn một đám thủ hạ đi tới.

"Liệt, vẫn chuẩn như vậy, đi thôi, lão đầu đã đợi đến không kiên nhẫn rồi." Lam Đình Ngạn nói ra.

"A, có cậu ứng phó, tôi tới hay không có quan hệ gì." Hiên Viên Liệt cười cười.

"Đừng đừng đừng! Những người khác tôi có thể ứng phó, cái lão đầu này, tôi cũng không muốn gần gũi quá." Sắc mặt Lam Đình Ngạn trở nên khó nhìn, giống như là nghĩ ác mộng.

Tiêu Tiêu tựa ở cửa sổ xe, xem ra Hiên Viên Liệt chỉ có đối với Lam Đình Ngạn mới xem như người bình thường, chỉ ít sẽ cười rồi.

"Cậu cũng đến đây đi." Hiên Viên Liệt đột nhiên quay đầu đối với Tiêu Tiêu nói.

"A..." Choáng, đến tổng bộ cũng còn muốn người hầu.

Một đám người hướng tòa nhà B đi đến. Vốn Lam Đình Ngạn cùng Hiên Viên Liệt sóng vai đi chậm rãi chậm lại, không biết lúc nào đã đứng ở bên người Tiêu Tiêu.

"Tiểu tử, cái tài xế này xem ra làm rất không tệ."

"Ách?" Ý thức được Lam Đình Ngạn là nói chuyện với cô, Mộ Tiêu Tiêu sững sờ đáp lời: "Là chủ thượng nâng đỡ."

"Ngày đó các người gặp sát thủ tôi cũng nghe nói, không nghĩ tới thân thủ cậu còn rất khá." Lam Đình Ngạn thuận miệng nói ra.

Tiêu Tiêu chỉ cười đáp lại.

Lam Đình Ngạn lại nửa trêu tức mỉm cười: "Ha ha, không bằng cậu cũng tới làm tài xế cho tôi, tôi muốn nhìn thân thủ cậu như thế nào mà Liệt lại yêu thích như thế." Anh vô cùng hiểu rõ Hiên Viên Liệt, vô cùng rõ ràng Liệt sẽ rất ít dùng một người như thế, bây giờ lại để tiểu tử này tùy thân đi theo, còn cho phép ở trong nhà anh dưỡng thương.

"Ngạn, cậu giành người với tôi sao?" Hiên Viên Liệt ngừng cước bộ, quay đầu nhìn về phía hai người sau lưng.

Bả vai Lam Đình Ngạn đứng thẳng xuống: "Bị cậu nghe được à?"

"Cậu chẳng lẽ không phải cố ý nói cho tôi nghe được sao?" Hiên Viên Liệt ngừ khí mườì phản bình thân.

"Như vậy, huynh đệ, không bằng cậu cũng nhường tiểu tử này cho tôi dùng mấy ngày." Lam Đình Ngạn nói qua tay phải đã đến trên bờ vai Tiêu Tiêu rồi. Vừa mới đề lên, ánh mắt lập tức lóe lên kinh ngạc: "Tiểu tử, xương cốt cũng thật là nhỏ!" Không sờ không biết, vòng một thật đúng là giết mình.

Thân hình Tiêu Tiêu lập tức lóe lên. Né tránh bàn tay của anh: "Tôi gầy."

Nhìn thấy một màn kia, cặp mắt sắc Hiên Viên Liệt đen xuống: "Đi nhanh đi." Băng lãnh nói ra.

"Vâng!" Tiêu Tiêu giống như là bắt được cứu tinh, tăng nhanh cước bộ đuổi theo Hiên Viên Liệt.

Lam Đình Ngạn lại chần chờ, anh nguyên chỗ đứng một hồi, cúi đầu nhìn tay phải mình, tuy nhiên cách vài áo, nhưng vừa mới đụng chạm đến cảm giác giống như còn lưu tại trong lòng bàn tay, làm sao kỳ quái như thế. Tiêu Mộ... Cái tiểu tử này có chút ý tứ!

Bên ngoài đại sảnh tầng 8 tòa nhà B, đứng một loạt người áo đen. Thân thể cường tráng.

Nhìn thấy Hiên Viên Liệt tới, người áo đen kính cẩn cúi đầu xuống. Sau đó đẩy cửa lớn.

Đại sảnh thập phần uy nghiêm, đá cẩm thạch đen bên trên cây cột điêu khắc Kim Long. Cái ghế Hồng Mộc, bàn gỗ từ đàn tử, khay trà cực kỳ phong cách.

Mà ghế dựa, một người đàn ông 50 tuổi đang ngồi, tóc vàng, đồng tử bụi, như con lai, ông hẳn là lão đầu trong miệng Lam Đình Ngạn đi.

Tiêu Tiêu hiếu kỳ nhìn chằm chằm rất lâu, vừa mới nghe trong giọng nói Hiên Viên Liệt cùng Lam Đình Ngạn, giống như người này rất đáng sợ. Người đứng thứ hai Đế Quốc Hắc Dạ, vậy mà cũng có người sợ? Thần thánh phương nào?

"Đợi lâu rồi." Hiền Viên Liệt mở miệng trước.

"Liệt huynh đệ, mấy năm không gặp, cậu có thể lại hăng hái nhiều rồi." Người đàn ông đứng lên, cũng hướng Hiền Viên Liệt đi tới.

"Vương sủng ông đan dược nói giờ rồi." Hiền Viên Liệt duỗi tay phải ra.

Vương sủng ông đan dược? Vương sủng ông đan dược Châu Á? Người này cũng là vương sủng ông đan dược Châu Á! Tiêu Tiêu bị khiếp sợ, khó trách Hiền Viên Liệt sẽ đích thân tới gặp.

"Cái gì nói giờ không nói đùa, Liệt huynh đệ so với mấy năm trước, càng thêm có khí phách rồi." Vương sủng ông đan dược cầm tay Hiền Viên Liệt. Không phải đan tay nắm chặt, đúng là hai tay nắm!

Trên mặt Hiền Viên Liệt rõ ràng hiện lên một tia cảm xúc, giống như muốn rút về tay.

Thế nhưng là... Vương sủng ông đan dược cầm chặt hơn: "Mấy năm không gặp, tôi thật là nhớ cậu."

Lông mày Hiền Viên Liệt đã nhăn lại, mắt quét mắt tay vương sủng ông đan dược.

Vương sủng ông đan dược mới buông tay Hiền Viên Liệt.

Bầu không khí làm sao kỳ quái như vậy?

Tiêu Tiêu đã cảm giác được không thích hợp, cẩn thận nhìn chăm chăm biểu lộ vương sủng ông đan dược. Đến cùng là không đứng chỗ nào?

"Tiểu tử, đừng như vậy nhìn chăm chăm vương sủng ông đan dược. Cẩn thận sẽ bị nhìn trúng nha." Lam Đình Ngạn lúc này mới từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy biểu lộ Tiêu Tiêu nghi ngờ, cho nên nhắc nhở một tiếng.

"Nhìn trúng?" Tiêu Tiêu nghi ngờ nhìn hướng Lam Đình Ngạn.

Lúc này... Vương Sủng ông đan dược nhìn thấy Lam Đình Ngạn tiến đến, cũng lập tức đứng lên đi tới: "Ai nha, Ngạn huynh đệ. Cậu có thể trở về rồi." Tay để trên bờ vai Lam Đình Ngạn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Lông tơ dựng lên

Bởi vì cười như vậy...

Sủng ông đan dược chìa vào người Tiêu Tiêu, anh như phát hiện ra điều gì, bước lại gần Tiêu Tiêu: "người anh em này là ai? Trước kia chưa từng gặp qua!"

Nghe được tiếng người hỏi, Tiêu Tiêu lập tức ngẩng đầu, chỉ thấy Quân Hoá Vương chính hai mắt phát sáng nhìn chăm chăm cô. Nhất thời lông tơ dựng hết lên!

"Đây là tài xế Liệt." Lam Đình Ngạn nói.

"A... Đế Quốc Hắc Dạ khắp nơi đều là nhân tài a. Cậu Liệt có thể làm tài xế cho ngài, hẳn là năng lực không tệ." Quân Hoá Vương đặt hai tay lên vai cô, từ từ trượt xuống...

Tiêu Tiêu ngừng thở, kinh dị nhìn chăm chăm Quân Hoá Vương, hần vuốt ve khiến cho cô rùng mình một cái, không, sẽ không xui xẻo như thế chứ, Lam Đình Ngạn vừa mới nói mà nói trở thành sự thật rồi hả? Cô sẽ không thật sự bị Quân Hoá Vương coi trọng đâu nhỉ.

Lam Đình Ngạn nhìn bàn tay Quân Hoá Vương đặt trên vai Tiêu Tiêu, không khỏi lại nghĩ tới vừa mới ở bên ngoài sờ sờ vai Tiêu Tiêu, hơi hơi nhàu mày.

Mà lúc này, Hiền Viên Liệt lại cười nhạt một tiếng, tùy ý đứng lên: "Quân Hoá Vương tới một lần cũng khó, Tiêu mộ, hôm nay cậu hầu hạ Quân Hoá Vương đi!"

Cái gì?!

Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy một trận ong ong: "Người... Chủ thượng, cái này... Tôi..."

"Liệt huynh đệ! Tôi thật sự là không uống công tới một chuyến a!" Súng ống đạn được mặt nhanh chóng cười tươi như nở hoa, dùng một chút lại tiếp tục nói: "Kỳ thật hôm nay cũng không sớm, tôi cũng không nên chọn thời gian muộn như vậy tới bãi phóng quý bang. Được rồi... Ngày mai chúng ta trò chuyện, hôm nay tôi về trước vậy, thuận tiện dạo chơi quanh thành phố này. "

Hắn vừa nói xong, đã cầm tay Tiêu Tiêu. Nắm chặt trong lòng bàn tay.

Rút ra... Tiêu Tiêu dùng sức muốn rút tay trở về, nhưng Quân Hoá Vương thực sự nắm rất chặt, Hiên Viên Liệt đáng chết, vậy mà lại bán cô cho hắn ta.

"Được. Đi thông thả." Hiên Viên Liệt đứng lên, một bộ tiền khách.

"Tốt tốt, vậy không làm phiền nữa." Quân Hoá Vương nói rồi, kéo Tiêu Tiêu thân thể cứng ngắc đi theo...

Lúc này, trong đại sảnh, Lam Đình Ngạn miệng đã thành hình chữ o. Không nghĩ tới Liệt lại đuổi súng đạn được vương đi rồi... Thế nhưng là, sao lại dùng Tiêu Mộ để đuổi người chứ? Nếu như Quân Hoá Vương chết sống coi trọng Tiêu mộ, vậy thì trong bang vất vả lắm mới có một nhân tài rồi.

"Liệt, anh sao lại để Tiêu Mộ qua hầu hạ Quân Hoá Vương." Lam Đình Ngạn nói chuyện có chút buồn bực, anh ngay từ đầu đã không coi Tiêu Mộ như thù hằn đối đãi, chỉ là Liệt đối với Tiêu mộ rất coi trọng mới khiến cho anh có vài tia hảo cảm.

"Dựa vào sự thông minh của cô ấy, có thể ứng phó."

"Quên đi, theo tính cách của tên Quân Hoá Vương này, lần trước tôi cũng từng thử sức qua, tôi thấy Tiêu Mộ này, thật là đáng tiếc...."

Lam Đình Ngạn một mặt bất đắc dĩ, Hiên Viên Liệt nhếch khóe miệng cười lạnh nhạt

Tiêu Tiêu ngồi trên xe. Quân Hoá Vương ngồi đối diện cô, cười đùa, si ngốc nhìn cô.

"Người anh em, cậu tên gì?"

Tiêu Tiêu hoàn toàn im lặng, xông xáo giang hồ vài chục năm, lần đầu tiên đụng phải loại chuyện như này, đáng chết, cô có chỗ nào chọc Hiên Viên Liệt không vui mà anh lại trêu chọc cô như thế?

"Người anh em?"

Tiêu Tiêu buồn bực nhìn hắn: "Tiêu mộ." Lạnh nhạt.

"Há, Tiêu Mộ a, muốn uống chút gì không?" Quân Hoá Vương nói xong liền lôi từ ngăn tủ bên cạnh ra một bình rượu.

Rượu!

Nhìn thấy rượu, da đầu Tiêu Tiêu giật giật, vội vàng khoát tay: "Không cần, không cần đâu. Đồ uống là được rồi."

"Được được."

Quân Hoá Vương ngược lại rất dịu dàng ngoan ngoãn mang nước chanh cho Tiêu Tiêu..

Suốt đoạn đường, Quân Hoá Vương không hề rời mắt khỏi gương mặt Tiêu Tiêu, hắn súng ái vô số người, nhưng có lẽ đây là lần đầu tiên có người khiến hắn vừa gặp đã cảm mến. Thanh tú như vậy... Rung động lòng người...

Xe ngừng lại. Trước mắt lại là quán rượu!

Ách...

Tiêu Tiêu há to miệng: "Ày..." Tên Quân Hoá Vương này vậy mà lại đưa cô đến quán rượu mướn phòng? Không thể nào, cô sẽ không xui xẻo như vậy chứ?

"Đây là nơi ở tạm thời của tôi, này tôi đã gọi điện kêu người chuẩn bị sẵn bữa tối cho cậu rồi, cùng đi ăn chút đi." Không đợi Tiêu Tiêu mở miệng, cô đã bị Quân Hoá Vương dắt vào quán.

Trong phòng hoàng đế, hai người ngồi đối diện cách bàn, đầu nghĩ kế sách rồi đi. Kỳ thật đơn giản nhất, cũng là để Quân Hoá Vương biết cô là phụ nữ, như vậy khó khăn liền được giải quyết ngay. Không, không được. Miêu Miêu không chưa được cứu ra, cô còn phải phục vụ cho Đế Quốc Hắc Dạ, Không thể bại lộ trước mặt anh được.

Làm sao bây giờ? Đến cùng nên làm sao bây giờ?

Mắt đột nhiên chú ý đến bình rượu to bày trên bàn, nào bộ hiện lên một bóng đèn: "Tôi tuy không thể uống rượu, nhưng vì Quân Hoá Vương khó khăn lắm mới tới đây một chuyến, vậy tôi xin lấy trà thay rượu mời ngài một chén!"

Quân Hoá Vương đương nhiên là mười phần ưa thích Tiêu Tiêu. Cầm rượu lên không nói hai lời liền uống luôn.

"Lại một chén nữa."

"Tiếp tục một chén!"

"Thêm một chén."

Tieu Tieu quả thực đã đem cả bình rượu đó rót sạch sanh, mắt thấy Quân Hoà Vương đã chóng mặt, đứng dậy muốn kéo Tieu Tieu lên.

"Quân Hoà Vương, ngài đi tắm trước, tôi đây nằm giường đợi ngài nha!" Nói rồi cô cố ý đẩy hắn vào phòng tắm, sau đó bỗng nhiên vọt ra khỏi phòng.

Ngoài cửa, Tieu Tieu đi tới gần mấy phục vụ viên: "Đi tìm giúp tôi một hầu nam đưa tới phòng này. Nhớ kỹ, đi vào phải tắt đèn, đừng cho người ở bên trong thấy rõ ràng hình dạng, làm xong thì đi ngay. "

Phục vụ viên hiểu ý gật đầu.

Bởi vì bên ngoài quán rượu còn rất nhiều thị vệ của Quân Hoà Vương, nếu cô ra ngoài với bộ dạng này chắc chắn không được. Để công thành tất đạt trốn ra ngoài, chỉ còn một cách duy nhất. Nghĩ vậy, mắt Tieu Tieu sáng lên.

Dùng chút mảnh khoe đổi lấy trang phục với một nữ phục vụ. Gờ tóc giả, thuận tiện còn tìm thêm một chiếc kính mắt đeo lên. Như vậy sẽ không ai nhận ra.

Đứng trước gương nhà vệ sinh, Tieu Tieu nhìn bên trái một chút lại nhìn bên phải một chút, lâu rồi chưa nhìn mình trong hình dạng người phụ nữ, có chút nhận không ra rồi. Tóc dài cột lên cao, mắt nhìn vấy trên người, chắc, bây giờ vấy phục vụ được thiết kế ngắn cũn, còn xẻ tà, lưng hở.

Mà lúc này, bên ngoài quán rượu.

"Câu xác định Quân Hoà Vương ở đây chứ?" Hiên Viên Liệt ngồi trên xe, bình thản hỏi.

"Vâng, vừa rồi người của chúng ta đã nhìn thấy, Tieu mộ bị Quân Hoà Vương kéo đi vào quán rượu."

Hiên Viên Liệt nhếch miệng, xuống xe, đi thẳng vào trong.

Trong thang máy, tích... Thang máy lên đến lầu một, Tieu Tieu đang chuẩn bị từ trong thang máy đi tới, chân trước vừa mới bước ra mấy bước, ánh mắt lập tức rơi vào thân ảnh Hiên Viên Liệt đang lại gần. anh, anh làm sao lại đến đây chứ? Anh không phải nên ở tổng bộ Đế quốc Hắc Dạ Đế Quốc sao? Đến quán rượu làm gì?

Cúi đầu xuống nhìn chính mình trang phục phục vụ viên hiện tại của mình, không thể bị Hiên Viên Liệt nhìn thấy, lập tức vội vàng chạy vào trong thang máy, tay ấn ấn.

Qua một hồi...

Cửa thang máy mới lần nữa mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Một màu đen kịt

Cửa thang máy rất nhanh lại khép lại, lúc này cô mới thờ phào nhẹ nhõm, coi như cô ở bộ dạng phụ nữ Hiên Viên Liệt không hẳn nhận ra, nhưng rất dễ khiến anh sinh nghi.

"Tích..." đột nhiên, có người ở bên ngoài lại ấn nút lần nữa, cửa thang máy lần nữa rộng mở, Tieu Tieu ngẩng đầu, thân thể cao lớn, mắt đen sâu thẳm, sống mũi cao, môi mỏng lạnh lẽo, hiên... Viên... Liệt!

Anh đường hoàng đi vào thang máy, con n g i oi đen dừng lại trên người Tieu Tieu, a... Cô gái này thật sự mặc đồ phục vụ, hóa nữ để trốn Quân Hoà Vương sao?

Tieu Tieu tranh thủ thời gian đứng ở góc thang máy, đầu quay qua một bên. Vừa mới cùng Hiên Viên Liệt đối mặt mấy giây, đã khiến trái tim cô đập bình bịch kinh khủng, chỉ là nhìn liếc một chút mà thôi, Hiên Viên Liệt không có khả năng nhận ra cô.

"Không ấn thang máy sao?" Thang máy chật hẹp, giọng anh vang lên khiến trái tim cô khua đập nhanh hơn.

Tùy tiện ấn số của một tầng. Cô là người ấn, Hiền Viên Liệt sao không ấn chứ? Chẳng lẽ anh cũng đến cùng một tầng với cô?

Nghi ngờ nghiêng mắt liếc anh.

Mà lúc này... Hiền Viên Liệt đang nhìn đồng hồ.

Nhìn anh dáng vẻ như chẳng Có chuyện gì xảy ra, trong lòng đá đè nặng dần voi đi, Hiền Viên Liệt không thèm liếc cô lấy một cái, chứng tỏ không hề hoài nghi.

Thang máy chậm rãi lên tầng 15, mà tầng của cô ấn lại là tầng 20. Tranh thủ thời gian, nhanh lên, nhanh lên, cô muốn mau chóng rời khỏi cái nơi đè nén này. Tuy nhiên ở cùng với Hiền Viên Liệt một lúc lâu rồi.

16...

17... Nhanh! Nhanh lên...

18...

Lập tức, lập tức, rất nhanh thôi là thoát ta được rồi.

Đầu ngẩng lên, đã tới tầng 19 rồi.

"Oanh!"

Đột nhiên oanh một tiếng, thang máy bỗng nhiên rung chuyển, trong chốc lát, bên trong thang máy đen ngòm. Một màu đen kịt.

Tieu Tieu vịn tường thang máy, vất vả lắm mới có thể đứng vững vàng, ngẩng đầu nhìn bốn phía.

"Chuyện gì xảy ra?" cô ên tiếng. Thang máy làm sao lại đột nhiên lại ngừng lại chứ? Xảy ra chuyện rồi hả? Mất điện rồi sao? Cô theo phản xạ định ấn nút khẩn cấp.

Ngón tay ấn loạn một hồi, không có bất kỳ phản ứng gì! Sao có thể như vậy...

"Chờ xem, không cần gấp." Thanh âm lãnh đạm truyền đến.

Tieu Tieu lập tức quay đầu, còn chưa thích ứng được với màn đen ngòm này, cô gì cũng không thấy, thậm chí không biết Hiền Viên Liệt đứng ở chỗ đó. Tựa lên tường, tìm đập nhanh hơn, nếu như bình thường gặp những chuyện này cô chẳng gấp gấp chút nào, thế nhưng... Hiền tại... Hiền Viên Liệt đứng cách cô không xa.

Hít thở mấy cái thật sâu, não bộ hoạt động tăng tốc, giờ ở đây tối như vậy, Hiền Viên Liệt tuyệt đối không có khả năng nhìn rõ ràng mặt của cô. Kỳ thật, Tieu Tieu cũng biết, nguyên nhân khiến mình khẩn trương cũng là do tâm tư vớ vẩn...

Theo vách tường di chuyển đi lại, cô nghĩ ngồi xổm góc xa là được rồi. Đáng ra không nên tinh cò gặp phải Hiền Viên Liệt.

Trong bóng tối, cô chậm rãi di chuyển. Đột nhiên, dưới chân không cẩn thận dẫm phải thứ gì đó. Lập tức mất trọng tâm

"A..." Cô ngã dõn về phía trước.

Lúc ngã xuống. Thân thể va vào một vật thể ấm áp. Không may, tay cô bám lấy vật ấy, và, "Xé... Băng băng... Băng!" trực tiếp xé đứt cúc áo của anh.

Anh đưa hai tay, đỡ cô đứng dậy.

Trong thang máy chỉ có hai người, cô và Hiền Viên Liệt... Không thể nghi ngờ, cô cũng chỉ có nhào tới trên người Hiền Viên Liệt mà thôi. Hơn nữa, cúc áo trong tay, Không nghi ngờ cũng là của Hiền Viên Liệt rồi!

Tôi ngất...

Lúc này, cô chỉ hận không thể trực tiếp đập đầu chết ngay trong tình cảnh này.

"Tiên sinh, xin lỗi, tôi không cố ý. " Vội vàng nói, vì không muốn bị Hiền Viên Liệt phát hiện sơ hở, cô còn cố ý giấu giọng đi. Trở nên nữ tính hơn bội phần.

"Kéo áo tôi đây, cô rất chủ động a." Hiền Viên Liệt lãnh đạm nói. Mình còn chưa có ý định trên cô, cô đã nhào tới rồi. Làm sao anh có thể bỏ qua thời cơ tốt như vậy chứ?

Tieu Tieu tùy tiện thất lại thất lưng cho anh, "Tôi thật sự không phải cố ý, thất lưng này, trả cho ngài, đồ của ngài, tôi nhất định sẽ bồi thường." cô ra vẻ trấn định.

"A... Không cần bồi thường đâu." Anh lạnh lùng nói.

"Tiên sinh, xin ngài thả tôi ra có được không?" Tiêu Tiêu nhìn chung quanh một chút, đã có thể mơ hồ trông thấy hai tay Hiên Viên Liệt rồi.

Và chuyện kì quái chính là, Hiên Viên Liệt siết chặt tay giữ cô hơn rồi.

"Tiên sinh!" Châu mầy, cô lập tức dùng sức giãy dụa. Cái tên Hiên Viên Liệt này bị sso vậy chứ... Sao lại không chịu t hả r ra, có ý đồ gì chứ.

Lúc Tiêu Tiêu dùng sức giãy dụa, Hiên Viên Liệt đột nhiên buông tay ra, khiến cô lảo nhủa mất thăng bằng. Sao anh có thể thả tay ra đột ngột như vậy chứ?

Người ngã ngửa về sau.

"Ba!"

Cổ tay bị bàn tay lớn nắm lấy lần nữa, anh kéo mạnh cô vào ngực mình: "Tiểu thư, cần phải đứng vững nha."

"A!" Bị kéo như vậy, Tiêu Tiêu lại đụng đầu vào ngực anh. Trọng tâm bị mất, trong bóng tối cô cũng không kịp trở tay!

Bỗng nhiên! Khi bỏ nhào vào người Hiên Viên Liệt, ầm! Người Hiên Viên Liệt cũng đụng vào vách thang máy. Sau đó hai người nằm sõng xoài trên đất.

Tiêu Tiêu chưa kịp tỉnh táo liền phát hiện, phát hiện mình đang nằm trên người Hiên Viên Liệt!

"Ách!" Dốc sức hoàn hồn.

Trong bóng tối, Hiên Viên Liệt nhếch miệng lên thành một đường cong: "A... Nhìn xem cô đang không ngừng chủ động này, nóng vội vậy sao?". Nói xong anh xoay người, đặt Tiêu Tiêu dưới thân.

Tình thế xoay chuyển nhanh như vậy, đến lúc cô hoàn toàn tỉnh táo lại, hai người đã như sắp dính sát vào nhau, cô còn có thể cảm nhận được mùi hương nhàn nhạt trên người anh. Không khí đã nóng bức, cô còn kéo thắt lưng anh, khiến khoảng cách càng thêm gần hơn. Tình huống này khiến người ta thật khấn trương.

"Anh..." Cô nói không nên lời.

"Tôi làm sao? Tôi đang thỏa mãn yêu cầu của cô mà." Anh lên tiếng, mắt đen hiện lên tia giao hoạt, bàn tay chậm rãi di chuyển từ chiếc eo mảnh khảnh của cô đi xuống, có trời mới biết tối hôm qua anh giận dữ cỡ nào, bàn tay lại kéo khóa bên hông.

"Xì xì xì..." Tiếng khóa như tiếng còi báo động t hức tỉnh não bộ con người.

Còn chưa kịp phản ứng thì bàn tay lớn đã tiến vào bên trong. Tay anh thô ráp, mỗi ngón tay nhue mang theo dòng điện.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngọc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27-1: Bất lực (1)

Tiêu Tiêu giãy dụa thân thể, muốn từ dưới thân của anh trốn thoát ra ngoài.

"Hiểu lầm? Người phụ nữ, cô có biết bây giờ mỗi khi cô động một cái, đều giống như câu dẫn tôi không?" Anh lạnh lùng nói qua, mắt đen mang theo vài tia nghiền ngẫm. Anh làm sao có thể bỏ qua cái người phụ nữ này.

Nghe anh nói kiểu này, Tiêu Tiêu lập tức cứng đờ bất động: "Hiên... Tiên sinh, xin ngài đừng như vậy." Cô thiếu chút nữa kêu tên Hiên Viên Liệt. May mắn kịp thời ngừng.

Thế nhưng mà ngón tay của anh không có yên tĩnh.

"anh..." Mây liễu nhú chặt, cô dâng lên lửa giận, đã không muốn lại cùng Hiên Viên Liệt kéo đi xuống như thế, đang muốn mở miệng nói cái gì... Đột nhiên!

"ừm..." Môi bị môi băng lãnh phong bế rồi.

Cô nhất thời không thể tưởng tượng nổi mở to hai mắt, Hiên Viên Liệt... Vậy mà cưỡng hôn cô. trên mặt gấp ním chặt môi, cảm thấy anh truyền đến cảm giác mát lạnh.

Thân thể không khỏi run lên! Cả kinh quên đi giấy dựa.

Hiên Viên Liệt nhếch miệng lên thành đường cong, đây là hương thơm thuộc về cô.

Cảm giác kỳ quái truyền đến, thân thể vậy mà mềm xuống, đầu óc ông ông tác hưởng: "anh, đứng lên... Ừm..."

Cô một mực sốt ruột há mồm, muốn nói chuyện, lại cho anh có cơ hội lợi dụng được, chiếm cứ cô.

Lòng bàn tay dùng sức đẩy anh.

Có thể óc còn không mang nổi mình óc, ngoại trừ âm thanh nói quanh co, vậy mà bất lực rồi...

Hôm qua lúc trời tối uống say, trong đầu Mộ Tiêu Tiêu là một mảnh mờ mịt, tuy có phản ứng tự nhiên, có thể cũng sẽ cảm giác không thái quá kịch liệt. Mà chuyện đêm đó cô cũng không nhớ rõ rồi. Có thể bây giờ! Bị hôn đến cảm giác hít thở không thông, mỗi một cái, đều một phát kích động toàn thân. Tựa hồ muốn hoàn toàn cắn nuốt cô, mỗi nguyên bản băng lạnh như vậy, vào thời khắc ấy, vậy mà biến thành nóng hổi.

Anh cường thế, như là sấm chớp mưa bão không cho cô thời cơ phản kháng. Đòi lấy, cướp đi tất cả hương thơm của cô.

"ừm..." Lúc này, giọng nói quanh co cũng biến thành không có cường thế như vậy, thân thể cô cũng sắp bị anh ép khô một dạng.

Trêu chọc...

Mang theo tất cả cảm xúc bộc phát, anh cơ hồ có thể đem người phụ nữ vốn không hiểu nhiều chuyện nam nữ này tiến vào trong thân thể.

Anh hôn quá kịch tình, đè cô xuống, để lưng của cô chống đỡ ở trên tường, tường băng lãnh, cùng thân thể anh nóng rực tương xứng, hai tầng lửa và băng, lại thêm không gian hắc ám, mang tới là cảm giác vô hạn để cho người ta điên cuồng.

Anh quá mức bá đạo, vền vền dùng một nụ hôn, liền muốn khuất phục người phụ nữ trước mắt này.

Trong không gian chật hẹp, không khí nóng bỏng đã sớm bao hai người thật chặt.

Anh tùy ý dòi tay, chậm rãi đi lên, nhẹ nhàng bóp lấy cô...

"Ừm..." Một cổ điện tuôn ra, cô run rẩy một trận.

Một cái tay khác vờn quanh đến chỗ phía sau của cô, tay dùng sức, ôm lấy eo cô, bỗng nhiên, eo của cô gấn sát anh.

Đồng thời, ngón tay của anh lại không chút nào buông lỏng, đầu ngón tay vừa đi vừa về, khiêu khích cô.

"ừm..." Điện lưu một lần một lần cuốn tới, cơ hồ muốn chiếm cứ đầu óc Tiêu Tiêu. Mối còn bị anh hoàn toàn chiếm hữu lấy, để cho cô không phát ra được giọng nói kháng nghị, chỉ có thể ở dưới sự hướng dẫn của anh run rẩy mà phát ra tiếng rên xầu hổ.

Đây là cô sao?

Cái thân thể này vẫn là của cô sao?

Cô đột nhiên mở to hai mắt, khắc chế anh mang tới cảm giác tê dại. Con mắt đã quen với bây giờ tối om, cô có thể mơ hồ trông thấy Hiên Viên Liệt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27-2: Bất lực (2)

Đồng dạng tối om, cảm giác giống nhau, giống như về tới cái đêm sáu năm trước.

Cô và lần kia bất lực giống nhau, Vì sao? Vì sao lại có cảm giác giống nhau, Tay Hiên Viên Liệt còn quanh quẩn một chỗ. Eo của cô cũng còn dính sát anh, vì sao lại nghĩ đến cái đêm sáu năm trước, Vì sao kẻ sát như vậy, mà cô lại có một cảm giác quen thuộc.

Anh hôn bá đạo mà ngang ngược, trêu chọc mà càn quấy, đơn giản cực kỳ giống chuyện ngày đó, cái loại cảm giác này giống như là đang lặp lại một lần.

Trong đầu hồi tưởng, môi bị anh xâm lược.

Con mắt của cô vậy mà đột nhiên ẩm ướt, không, không được... Mắt phượng nhất thời hiện lên một tia sắc bén, môi Hiên Viên Liệt còn đang khiêu khích.

Lúc này, Tiêu Tiêu không hề bị động bị anh trêu chọc, cô bỗng nhiên xâm lấn.

Một động tác để cho ánh mắt Hiên Viên Liệt lóe lên một tia cảm xúc, vậy mà cô không chống cự nữa rồi hả?

Bầu không khí càng thêm nồng đậm, tình cảm điên cuồng phát sinh, hai người càng thêm gần sát, càng ngày càng nóng hổi.

Đột nhiên...

Cô bỗng nhiên cắn đầu lưỡi Hiên Viên Liệt.

Cho đến khi mùi máu tươi truyền đến trong miệng, cô mới chậm rãi hé răng ra: "Thả tôi ra!" Mùi máu tươi tăng thêm, ngữ khí của cô trở nên kiên định lên.

Hiên Viên Liệt đã rời khỏi môi của cô, anh nhẹ liếm máu một bên miệng một cái, một người phụ nữ táo bạo, vậy mà thật có chút tính khí...

"A... Thả cô ra? Cô cảm thấy, thân thể của cô hi vọng tôi thả cô ra sao?" Hiên Viên Liệt nói qua, mắt đen nhũn lại, anh đột nhiên gần kề hôn cổ của cô.

"Ủm..." Cô bỗng nhiên truyền đến một cổ cảm giác tê dại. Mà đồng thời, ngón tay của anh nhẹ nhàng bắn ra, trêu chọc lần nữa...

Một loạt động tác, để cho cô không khỏi co rút thân thể lại.

"Nghe, giọng nói của cô, đang khao khát tôi. Cô cần tôi..." Nói xong, hôn từ cổ đến tai...

"Hừ..." Tiêu Tiêu thở hổn hển từng ngụm từng ngụm.

Đột nhiên, một cái tay khác rời khỏi cái hông của cô... Bản thân váy cũng là váy ngắn, hơn nữa còn kéo cao...

"Hừ..." thở lấy, cô đột nhiên cảm giác được có cái gì chính đang...

Mây liễu đã vắn thành một cái kết, Hiên Viên Liệt! Đầu óc trong nháy mắt lại thanh tỉnh, làm sao có thể để cho anh thực hiện được như vậy??

Đôi mắt đẹp híp lại.

Anh có kẻ Trương Lương, cô nhất định phải có một cái thang leo tường.

Bỗng nhiên, hai tay cô giãy dụa đi ra, trực tiếp ôm lấy anh.

"Ồ?" Anh đối với cử động của cô mui phần ngạc nhiên, nhưng cũng không cho rằng người phụ nữ này đã thỏa hiệp rồi.

"Nơi này chính là ở trong thang máy, anh... Khăng định muốn tiếp tục?"

"A... Cô cảm thấy thế nào."

"Tôi cảm thấy..." Cô đã câu lên đường cong, dùng lời nói hấp dẫn chú ý của Hiên Viên Liệt, đồng thời, tay của cô đã theo phần lưng của anh, chậm rãi hướng lên... Phù đến cổ của anh.

Hiên Viên Liệt không có lên tiếng... Bên trong mắt thêm một tia băng lãnh, giống như đang chờ đợi người phụ nữ này diễn trò.

Đột nhiên! Tay cô mềm mại, bỗng nhiên tăng lực, bàn tay như lưỡi dao, dùng sức bả một chưởng vào gáy Hiên Viên Liệt, nếu như đối người bình thường không ngất đi cũng phải choáng váng đầu một phen. Nhưng người trước mặt này là Hiên Viên Liệt! Thủ lĩnh Đế Quốc Hắc Dạ, được xưng là người đàn ông Vương Giả chí tôn, làm sao có thể tùy tiện giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28-1: Đánh úp! (1)

Một giây sau, cô đột nhiên quỳ gối một chân, đầu gối bay thẳng đến bụng Hiên Viên Liệt, đây mới là hậu chiêu! Đánh úp!

Khi đầu gối cô dùng sức đá qua.

"Sao lại thế!" bàn tay Hiền Viên Liệt vậy mà cầm đầu gối cô đang quỳ gối! Cô lại bị khám phá rồi hả?!

"Thật không nghĩ tới, tiểu thư phục vụ khách sạn này, lại còn biết võ công." Cố ý nói nói qua như thế, anh thế nào không có khả năng biết người phụ nữ trước mắt này là ai đây. Bóp cổ một cái, Tiêu Tiêu vừa mới ra một chương nói thế nào vẫn là mang đến một chút cảm giác đau.

"A..." Cô cười rồi... Đầu gối bị anh nắm chặt, tuy ngoài ý muốn, nhưng cũng không trở thành giết mình, bởi vì đây là Hiền Viên Liệt.

Cho nên! Cô làm sao có thể chỉ lưu một hậu chiêu thôi? Đối mặt địch nhân cường đại, không thêm mấy cái tay, vậy cũng quá được ăn cả ngã về không rồi. Hai tay còn trả về Hiền Viên Liệt, đường cong câu lớn theo khoe miệng, bỗng nhiên cô đề xuống bờ vai của anh!

Dùng lực đánh lực, chống đỡ lúc Hiền Viên Liệt không có phòng bị, dùng một cổ xảo kinh, quả thực là chuyển người lại, đẩy Hiền Viên Liệt từ trên người ra, ngược lại đến trên người anh.

Đương nhiên, chiêu này có thể thành công, nguyên nhân cũng là bởi vì Hiền Viên Liệt bỏ bê phòng bị, nếu như là lúc trước dưới tình huống cô bị kiểm chế thật chặt cũng không có khả năng thành công.

"Người phụ nữ, cô là muốn tiếp tục sự tình vừa mới chưa xong sao?" Giọng nói của anh không còn hoàn toàn băng lãnh, ngược lại còn mang theo một tia mê mị.

Tiêu Tiêu nhướng mày, anh vừa mới khiêu khích lưu lại mối lửa, còn có thể cảm giác được, nghiệp chương: "anh nghĩ nhiều rồi." tuy trong lòng lên xuống bất bình, nhưng trong lời nói cũng là mười phần bình tĩnh.

Hai người một mực giằng co, tuy nhiên nhìn như không có động tác, nhưng mà cô có thể một chút cũng không có dùng sức. Chỉ sợ người đàn ông này như lang như hổ lại phản công đến.

Đột nhiên Hiền Viên Liệt đưa tay.

Tiêu Tiêu lập tức miễn cưỡng đứng lên, né tránh anh. Sau đó thân hình lóe lên, muốn tránh ra xa một chút, lại trực tiếp đụng vào tường sắt, phát ra một tiếng "Ông" trọng hủng.

"A..." Hiền Viên Liệt khẽ cười một tiếng, cô cũng quá khản trương đi, bắt quá, tốc độ nhanh vô cùng, chỉ sợ, thân thủ như vậy, ở bên trên hắc đạo cũng ít có. Cái người phụ nữ này, đến cùng là lai lịch gì.

"Loảng xoảng bang "

Lúc này cửa có động tĩnh. Trong thang máy đèn cũng bắt đầu lấp lóe, Tiêu Tiêu nâng đầu lên, thang máy tốt rồi hả?

Mãnh liệt nhìn về phía cửa thang máy.

Quả nhiên, đột nhiên thang máy chậm rãi mở ra rồi. Bên ngoài ánh đèn mờ nhạt chiếu vào. Đứng ở phía ngoài thang máy là một đám nhân viên công tác và người áo đen. Tiêu Tiêu cũng không lo được nhiều như vậy, ngoái nhìn lờm Hiền Viên Liệt một chút. Dưới ánh đèn, vậy mà cô nhìn thấy khoe miệng Hiền Viên Liệt có một đường cong.

Không có mơ tưởng, lúc cửa thang máy còn chưa có hoàn toàn mở ra, cô liền trực tiếp xông ra, lách mình ra ngoài đụng đám người từ bên ngoài. Một đường chạy như điên, lưu thân thể chạy rồi.

Mà. Trong thang máy Hiền Viên Liệt nhẹ nhàng lôi kéo cổ áo có chút xóc xếch. Áo sơ mi bởi vì thiếu đi mấy cái nút áo mà rộng mở, chậm rãi đi ra khỏi thang máy.

"Chủ thượng!" toàn bộ người áo đen ngoài thang máy cúi đầu xuống.

Hiền Viên Liệt đi ra ngoài.

Một người áo đen đến bên cạnh anh, nói: "Chủ thượng, ngài không có sao chứ?" Bọn họ vừa mới nghe được trong thang máy truyền đến tiếng vang kịch liệt. Lập tức gọi người mở cửa thang máy ra.

Kỳ thật... trước một khắc Tiêu Tiêu từ trong thang máy đi ra, Hiền Viên Liệt liền lập tức nhận ra cô, Tiêu Tiêu khản trương chạy vào trong thang máy, Hiền Viên Liệt đã phân phó thủ hạ, để cho người ta lập tức tạm thời đình chỉ thang máy vận hành. Cho nên, thang máy trực trặc căn bản không phải trùng hợp, mà chính là anh chủ mưu.

Mà bởi vì Tiêu Tiêu vừa mới phản kháng, triển khai một đoạn ngắn đánh nhau cùng Hiền Viên Liệt, động tác tuy nhỏ, nhưng vẫn làm cho trong thang máy vang tiếng rầm rầm. Thủ hạ Hiền Viên Liệt nghỉ ngơi, mới mở cửa ra.

"Không có việc gì." đường cong nơi khoe miệng Hiền Viên Liệt đã biến mất, mà sâu trong hai tròng mắt vẫn lóe một tia nghiền ngẫm như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28-2: Đánh úp! (2)

Buổi tối hôm đó, Tiêu Tiêu không có thứ lấy lại đồ trong khách sạn, cô cũng không muốn đi loạn, vạn nhất lại đụng phải Hiên Viên Liệt làm sao bây giờ? Tìm về tóc giả, còn có y phục nam sinh thay đổi.

Vua súng ống đạn dược một mực ở ngoài cửa. Tên nam tính kia đặc biệt phục vụ, làm Vua súng ống đạn dược xong liền đi, buổi sáng Vua súng ống đạn dược đi ra, nhìn thấy Tiêu Tiêu đứng ở ngoài cửa, tự nhiên trong lòng coi người đêm qua cùng ông kích tình là Tiêu Tiêu.

Lúc đưa Tiêu Tiêu về tổng bộ đế Quốc Hắc Dạ, Vua súng ống đạn dược vẫn có ý đồ giữ cô lại: "cậu, thật không muốn đi với tôi tới quốc gia của tôi sao."

Tiêu Tiêu nhả nhận từ chối rồi.

Khi xe tới Tổng bộ Đế Quốc Hắc Dạ, Vua súng ống đạn dược không ngừng nhìn Tiêu Tiêu, từ trên người xuất ra một miếng ngọc bội màu tím nhét vào trong tay Tiêu Tiêu: "Về sau, mặc kệ lúc nào, nếu cậu gặp khó khăn gì, cầm cái ngọc bội này tới tìm tôi, tôi sẽ giúp cậu."

"Không, tôi không thể nhận."

"Nhận lấy, nếu như cậu không nhận, tôi liền cưỡng ép đưa cậu đi từ chỗ Liệt huynh đệ này!" Vua súng ống đạn dược mười phần kiên quyết.

Tiêu Tiêu thờ dài, muốn mình cũng sẽ không qua lại tìm Vua súng ống đạn dược, cũng không muốn đánh vỡ mộng Vua súng ống đạn dược, liền nhận lấy rồi. Trở về Tổng bộ Đế Quốc Hắc Dạ.

Lam Đình Ngạn tự mình đi ra nhận. Dù sao người đến là Vua súng ống đạn dược. Tuy thế lực Đế Quốc Hắc Dạ cực lớn, nhưng mà Vua súng ống đạn dược cũng là đồng minh của bọn họ.

Khi ánh mắt của anh rơi vào trên người Tiêu Tiêu, bất đắc dĩ thờ dài, để cho người ta dẫn Vua súng ống đạn dược tới phòng nghỉ nghỉ ngơi, anh mới đi tới gần Tiêu Tiêu, cho anh một cái ôm đồng tình.

Không ôm còn tốt, ôm một cái, anh nhất thời ngây ngẩn cả người, biết đứa nhỏ này xương cốt nhỏ, lại không nghĩ rằng vậy mà nhỏ đến loại này, đã vậy thân thể còn quá mềm.

Tay, không khỏi trượt đến phần eo Tiêu Tiêu! Lam Đình Ngạn kinh ngạc, cái này là eo đàn ông sao? đàn ông? Sao có thể mảnh như thế, còn mềm như thế.

Nhìn thấy Lam Đình Ngạn ôm không buông ra, Tiêu Tiêu lập tức cảnh giác lên, một tay đẩy anh ra: "Ngạn thiếu, tôi phải đi trước rồi."

"Chờ chút! Liệt nói sau khi cậu trở lại, trực tiếp qua nhà anh ta."

"Vâng!" Nghe được tên Hiên Viên Liệt, cô hiện lên một cảm xúc kỳ quái, bất quá cũng rất trấn định lại.

Nhìn thấy bóng lưng Tiêu Tiêu rời đi, Lam Đình Ngạn một mực sững sờ ở nguyên chỗ, lần nữa giờ tay lên, không thể tưởng tượng nổi nhìn hai tay của mình. Loại cảm giác kia mềm nhũn giống như còn dừng lại trên tay. Đó là một người đàn ông, làm sao lại mềm mại như thế. Còn có eo thon như vậy. Mà lại, ôm anh, lại còn để cho người ta có một loại không khỏi xúc động, mói! Đó là một người đàn ông!

Nhớ tới Tiêu Mộ này mặt thanh Tú, Lam Đình Ngạn đã chau mày, kỳ hoa, cậu thanh niên này tuyệt đối là một kỳ hoa!

ở bên trong đế Quốc Hắc Dạ, Tiêu Tiêu hỏi thăm tin tức Miêu Miêu không có ít, đáng tiếc đều không công mà lui, ý duy nhất moi ra một chút cũng là, "đứa trẻ này bị chủ thượng mang đi rồi."

Cái này cô đã biết, rõ ràng Miêu Miêu cũng bị mang về trong trạch viện, nhưng vì sao cũng tìm không thấy đâu? Đến cùng Hiên Viên Liệt giấu Miêu Miêu đi đâu rồi hả?

Nghĩ vậy, cô cũng chỉ không thể không nghe Lam Đình Ngạn vừa mới nói, trở về trạch viện của Hiên Viên Liệt, chỉ có ở bên cạnh anh, mới có thể biết rõ con trai nơi nào.

Vừa trở lại trạch viện của Hiên Viên Liệt. Đi vào đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29-1: Mưu kế của Mạn Khả Ny (1)

Tiêu Tiêu nhìn thấy Mạn Khả Ny cũng không có quá nhiều kinh ngạc, dù sao người này là bạn gái của Hiên Viên Liệt, chỉ là lễ phép cúi thấp đầu, ý tứ đi lên lầu.

Nhìn thấy Tiêu Tiêu thẳng thắn đi đến lầu hai, Mạn Khả Ny tròn tròn mắt, người đàn ông này sao có thể tùy tiện đi lên lầu hai? Không phải người này chỉ là tài xế sao?

Nguyên bản ngày đó sau khi rời đi nhà ăn, cô còn cảm thấy, vậy mà chính mình cùng một nam ăn dấm quá buồn cười, dù sao Tiêu Mộ chỉ là một người đàn ông. Chỉ là Liệt coi trọng người thủ hạ này nhiều một chút mà thôi.

Có thể coong... lúc nhìn thấy Tiêu Tiêu lên lầu, cô liền khó chịu một chút: "hày, cậu đi lên làm gì? Chẳng lẽ cậu ở chỗ này sao?" Kích động ngẩng đầu hô.

Tiêu Tiêu ngừng bước, liếc Mạn Khả Ny dưới lầu một chút: "Tôi bị thương, chủ thượng để cho tôi ở nơi này tạm thời dưỡng thương." Cô không để ý. Tùy tiện nói một câu thì không để ý Mạn Khả Ny rồi.

Nghe được câu này, Mạn Khả Ny trực tiếp ngã trên ghế sofa, Liệt cũng rất giao hảo với Lam Đình Ngạn, lúc bọn họ cùng một chỗ cảm giác đều rất bình thường, thế nhưng mà hết lần này tới lần khác thẳng nhỏ này... Vì sao không khí chính là không thích hợp như vậy?

Lúc này... Tiêu Tiêu đang trong phòng thay thuốc.

"Cộc cộc cộc" tiếng đập cửa.

"Người nào?" Lập tức mặc y phục.

Sau đó, chỉ thấy Mạn Khả Ny đẩy cửa tiến đến, lúc tiến vào, cô còn thuận tiện giữ cho cửa đóng rồi.

Kỳ quái, Mạn Khả Ny vào làm chi? Mắt phượng hiện lên nghi hoặc: "Có chuyện gì sao?"

Mạn Khả Ny tiến vào phòng, không nói gì, chính là đi tới Tiêu Tiêu, vừa nói cô vừa mở cúc quần áo.

"cô làm gì?!" Không hiểu nhìn Mạn Khả Ny, cô làm gì thoát y phục vậy?

"Tôi đẹp không?" Mạn Khả Ny ngừng động tác cởi nút cài.

Tiêu Tiêu nhíu lại mắt phượng, không khỏi khẽ cười một tiếng, ngồi vào trên giường, ánh mắt Mạn Khả Ny lộ ra hung ý: "A, Mạn Khả Ny tiểu thư, tôi nhớ được cô là người phụ nữ của chủ thượng chúng tôi, làm sao, muốn hồng hạnh xuất tường sao?"

Mạn Khả Ny ngây ngẩn cả người, đối mặt sự căm dỗ của cô, người đàn ông này lại bất động thanh sắc còn bình tĩnh như vậy, phải biết cô ở giới người mẫu được vạn người theo đuổi: "Chẳng lẽ tôi không đẹp sao? Cậu đối với tôi, chẳng lẽ một chút cảm giác đều không có sao?"

Lúc cô nói những lời này, bộ dáng vẫn như cũ mười phần thanh thuần, không hề là thiên sứ thanh thuần, đối thành người khác, bị dụ hoặc thế này, đoán chừng đã sớm nhào tới, đáng tiếc... Mộ Tiêu Tiêu cũng là phụ nữ!

"Mạn tiểu thư, cô có ý đồ gì, cứ việc nói thẳng đi. Không cần thế này, đừng quên, toàn bộ trên người cô tôi đều đã nhìn qua. Bây giờ xem như cô lại cởi sạch, cũng vô dụng." Tiêu Tiêu nói thẳng, có Hiên Viên Liệt một người giàu có đẹp trai như vậy ở nơi này, vậy mà Mạn Khả Ny lại có hứng thú đối với người đàn ông khác sao? A, cho nên cô dám khẳng định 90%, Mạn Khả Ny có âm mưu gì.

Mặt Mạn Khả Ny nhất thời bị bóp méo, lúc nghe được câu nói kia, cô vừa thẹn vừa phẫn, lại không cam lòng: "cậu..."

"Mau nói đi, tôi không có nhiều thời gian như vậy cùng cô hao tổn chơi."

"Tốt, vậy chúng ta thoải mái nói chuyện một lần đi, tôi muốn cậu rời khỏi bên người Liệt, cậu muốn bao nhiêu tiền tôi đều có thể trả gấp đôi cho cậu, còn có, nếu như cậu không đáp ứng lời tôi nói, bây giờ tôi liền xé rách y phục mình lao ra, nói cậu phi lễ tôi, đến lúc đó nhóm người làm nữ đều nhìn thấy tôi từ bên trong phòng cậu chạy ra, đều sẽ làm chứng cho tôi. Khi đó, cậu chết chắc rồi." Mạn Khả Ny cao ngạo nói qua, cô mặc kệ người này có phải đàn ông hay không, tóm lại, nhìn thấy Tiêu Mộ và Liệt cùng một chỗ, cô liền phiền lòng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29-2: Mưu kế của Mạn Khả Ny (2)

Tiêu Tiêu ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới đây cũng là mục đích của Mạn Khả Ny: "phụ nữ bên người Hiên Viên Liệt vô số, cô ghen sai chỗ rồi. Tôi là đàn ông." Rõ ràng cảm giác được trên người Mạn Khả Ny một cổ ghen ghét, chẳng lẽ, cô ta nhìn ra thân phận của cô là phụ nữ? Cho nên vội vã đuổi cô đi?

"Người đàn ông thì thế nào? Ai biết cậu có phải đồng tính hay không!" Mạn Khả Ny khinh thường nói, đôi mắt sự căm dỗ của cô đều không tâm động, nói không chừng thật sự là đồng tính.

Phốc... Tiêu Tiêu thiếu chút nữa phun máu, đây là truyện cười cô nghe qua buồn cười nhất. Một giây sau, Tiêu Tiêu đứng lên, bỗng nhiên xích lại gần Mạn Khả Ny, trong mắt bắn ra một cổ hàn ý: "Mạn tiểu thư, thứ nhất, tôi không phải là đồng tính, thứ hai, tôi cũng không phải muốn Hiên Viên Liệt, thứ ba, coi như cô nói tôi phi lễ cô, xin cô đừng quên, là cô chủ động tới phòng tôi, tất cả người làm nữ đều nhìn ở trong mắt. Đến lúc đó, cô cảm thấy Hiên Viên Liệt sẽ cảm thấy tôi muốn phi lễ cô hay sao? Hay cảm thấy chính cô chủ động câu dẫn người đàn ông khác?"

Mắt phượng hàn ý càng sâu, cô nhếch miệng lên cười.

Nghe lời nói này, Mạn Khả Ny liền choáng váng một chút: "cậu..."

"Đúng rồi, Mạn tiểu thư, tôi khuyên cô, về sau đừng có lại muốn chơi tôi, nếu không, cái mạng nhỏ của cô sẽ tùy thời khó giữ được nha." Hàn ý! Đó là thuộc về hàn ý hắc đạo Tiểu Phi Long, uy hiếp của sát thủ cao nhất!

Mạn Khả Ny không khỏi rung mình một cái, cô không biết vì sao một tài xế có thể lộ ra ánh mắt mang theo sát cơ, thật là đáng sợ.

"Tôi, tôi..." giọng nói Mạn Khả Ny run rẩy, vậy mà không biết nói cái gì, quay người cài nút thất lập tức chạy ra khỏi phòng, cô không muốn ở lâu trong gian phòng kia, bởi vì, thật đáng sợ, ánh mắt tiêu mộ thật đáng sợ, giống như là Từ Thần mang theo huyết tính.

Phòng khách, Mạn Khả Ny ngồi ở trên ghế sofa, hai chân không ngừng phát run. Không phải cô lạnh, mà chính là bởi vì Tiêu Tiêu đứng ở một bên! Từ khi bị nhìn thấy con người khát máu của Tiêu Tiêu, cô mười phần khiếp đảm khi cùng Tiêu Tiêu đối mặt.

Không được bao lâu.

Hiên Viên Liệt trở về rồi.

"Liệt!" Mạn Khả Ny xông qua một cái, nhào vào trong ngực Hiên Viên Liệt một chút, sợ hãi lúc trước quét sạch sành sanh lần nữa, có Liệt ở đây, Tiểu tử này mới không dám làm cái gì với cô.

Hiên Viên Liệt vui đầu nhìn người phụ nữ trong ngực một chút, cũng không có biểu lộ gì: "sao cô tới rồi."

"em, em nhớ anh."

Anh không nói gì thêm, chỉ là đẩy Mạn Khả Ny ra, mắt đen nâng lên, ánh mắt liền rơi vào trên người mộ Tiêu Tiêu, mắt đen thâm u, bén nhọn như là sói.

Đúng lúc Tiêu Tiêu cũng đối mặt với ánh mắt của anh, không khỏi cắn cắn môi dưới, một khắc này, cô nhớ tới sự tình hôm qua phát sinh ở trong thang máy, đáng chết! Tất cả cảm giác đêm qua tựa hồ cũng có thể lại nhớ tới rõ ràng.

"Liệt..." Mạn Khả Ny nhìn thấy Hiên Viên Liệt, anh đang nhìn ai đây? Theo ánh mắt Hiên Viên Liệt nhìn qua, lại là Tiêu Mộ! Vì sao, Vì sao? Vì sao lại thế này? Rõ ràng cô đứng ở trước mắt, vậy mà Liệt nhìn chăm chăm người đàn ông kia. Bị xem nhẹ, ghen ghét ở trong lòng lan tràn ra.

"Liệt!" đột nhiên Mạn Khả Ny lớn tiếng hô hào, giựt mạnh cánh tay hiên Viên Liệt.

Lúc này mắt đen mới nhìn về phía Mạn Khả Ny, chỉ thấy hai mắt cô tràn ngập hơi nước, ánh mắt koe lên nghi hoặc.

Ngẩn ngừ mấy giây, nước mắt Mạn Khả Ny liền tràn mi mà ra, cô nắm thật chặt cánh tay hiên Viên Liệt: "Liệt, lúc em ở nơi này, cái kia... Tiêu Mộ..., anh uy hiếp em, nói muốn giết em." Cô chịu không được bầu không khí ở giữa Liệt và tiêu Mộ, cô muốn phá hư, nhất định phải phá hư!

Mây kiếm Hiên Viên Liệt nhú một cái: "cậu ta muốn giết cô sao?" Con người liếc Tiêu Tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30-1: Gậy ông đập lưng ông (1)

"Đúng! Tiêu Mộ vừa mới trở về liền trực tiếp lên lầu hai, em hiểu kỳ liền đi theo nhìn xem, kết quả Tiêu Mộ vậy mà muốn quấy rối! May mắn em chạy nhanh. Từ căn phòng kia chạy ra. Sau đó Tiêu Mộ liền uy hiếp em... Nếu như em đem sự tình hôm nay nói ra, anh ta liền giết em!" Giờ phút này, Mạn Khả Ny đã khóc như là hoa lê đầm mưa.

Người phụ nữ, đầu là diễn viên trời sinh. Lại một lần nữa Tiêu Tiêu xác định câu nói này lại phi thường có tính triết học "Chú thượng... Tôi không có..." Tiêu Tiêu còn chưa nói hết lời.

Chỉ thấy Hiên Viên Liệt đột nhiên nắm hàm dưới Mạn Khả Ny: "Khả Ny, cô có biết nói láo với tôi cô gánh hậu quả gì không?"

Khí lực anh cực lớn, Mạn Khả Ny bị đau kêu rên: "em... Em... Không nói láo."

Bốp! Bỗng nhiên Hiên Viên Liệt hoi vung tay, trực tiếp ném Mạn Khả Ny ở trên mặt đất: "cút."

"Liệt... Em thật không có nói láo, người đàn ông này, muốn phi lễ em, anh ta, anh ta thật nói muốn giết em." Mạn Khả Ny vừa nói vừa khóc lên. Cô không biết vì sao Liệt không tin cô, thế nhưng mà cô thật không cam tâm.

Mắt đen nhất thời trở nên âm lãnh: "Xem ra cô cũng không biết nói láo với tôi gánh hậu quả gì... Đúng không?" Tuy anh không có bất kỳ biểu lộ gì, giọng nói lại rõ ràng băng lãnh rồi.

Tiêu Tiêu nghi hoặc nhìn Hiên Viên Liệt, anh... Cứ như vậy tin mình? Cái này... Một ngày qua cô có thể lý giải phạm vi bên trong. Chỉ thấy Mạn Khả Ny khóc ở trên mặt đất.

"Liệt... Anh, Vì sao anh không tin em? Vì sao anh tin Tiêu Mộ? Em, em... Trong phòng tất cả người làm nữ đều thấy được em tiến vào phòng tiêu Mộ! Tất cả mọi người nhìn thấy em lúc đi ra từ gian phòng Tiêu Mộ có bao nhiêu sợ hãi! Em nói là sự thật." Cô gần như sắp gào thét, bởi vì Liệt vậy mà tin Tiêu Mộ không tin cô, đề tâm Lí cô càng thêm mất thăng bằng.

"Khả Ny, tôi nghĩ, cô cũng không muốn chết. Nếu như cô lại tiếp tục, như vậy..." mắt Hiên Viên Liệt hiện lên nghiêm khắc...

Mạn Khả Ny nén xuống, loại ánh mắt này cùng với mắt thần Tiêu Mộ vừa rồi giống nhau... Đầu là mang theo máu tanh, thân thể run rẩy đứng lên: "em... Em, hôm nay đi trước rồi." Cô nhanh chóng đứng lên, bởi vì cô biết rõ Liệt nói ra ngoài, sẽ không thu hồi lại. Nói không chừng thật sẽ...

Sau khi Mạn Khả Ny đi, Hiên Viên Liệt cũng không có nhìn Tiêu Tiêu. Đối với nghi hoặc trong mắt Tiêu Tiêu, anh cũng không có cho ra giải đáp, trực tiếp lên lầu hai.

Bên ngoài trạch viện hiên Viên Liệt.

Mạn Khả Ny đi mỗi một bước đều run rẩy, Tiêu Mộ cái Tiểu tử thúi này, không biết dùng thủ đoạn gì để Liệt tin nhiệm hấn như vậy, tốt! Núi xanh còn đầy lo gì không có củi đốt, a, ở bên trên hắc đạo cô cũng biết không ít người, sẽ có một ngày, cô tìm người giết Tiêu Mộ cái Tiểu tử thúi này!

"Tiêu Mộ, chúng ta chờ xem, hừ, xem mạng nhỏ ai khó giữ được trước!" Cô phẫn hận nói ra câu nói này.

"Đương nhiên là cô rồi!" Phía sau truyền đến giọng nói.

Bỗng nhiên Mạn Khả Ny quay đầu, chỉ thấy tiêu Mộ đứng sau lưng mình: "cậu... Cậu..."

Tiêu Tiêu câu lên một tia cười lạnh: "Mạn tiểu thư, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ, không biết trước đó tôi nói với cô, cô còn nhớ rõ không?"

"cậu... Cậu... Làm sao ở đây."

"Đương nhiên là vì cô, bây giờ mới xuất hiện!" Lúc này, trong tay Tiêu Tiêu đã thêm một thanh nhỏ đao. Cô thanh thoi thương thức.

"cậu... Cậu chó làm loạn, nơi này cách trạch viện Liệt không xa, nếu cậu động thủ với tôi, tôi liền kêu lớn tiếng, nhất định Liệt sẽ nghe được. Ra tay với tôi, Liệt cũng sẽ không tha cho cậu!" mặc dù cô nói lớn tiếng, nhưng mà kỳ thật trong lòng cũng chột dạ, bởi vì nhớ tới ánh mắt đáng sợ của Tiêu Tiêu.

Xoát...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30-2: Gậy ông đập lưng ông (2)

Chỉ thấy đột nhiên thân Tiêu Tiêu lóe lên, bây giờ mãnh Liệt xuất hiện trước mắt Mạn Khả Ny, thật nhanh, một tay cô bưng kín miệng Mạn Khả Ny: "cô

cảm thấy tôi sẽ cho cô thời cơ mở miệng kêu sao? Mạn tiểu thư..." Tiêu Tiêu nhếch miệng lên, đó là nụ cười thuộc về tử thần.

"um! Um! Um!"

Mạn Khả Ny điên cuồng giãy dụa. Đột nhiên, một thanh đao nhọn đâm vào bên trong yết hầu của cô, đao nhọn dùng sức chút, trên cổ cô trắng nõn vạch ra một miệng máu lớn. Thời gian ngắn ngủi chỉ có mấy giây, Mạn Khả Ny đã ngừng giãy dụa.

Tiêu Tiêu buông tay bưng bít miệng cô ra, ngược lại Mạn Khả Ny tùy theo cơ bắp ở trên mặt đất, ngừng nhịp tim đập, ngừng hô hấp. Nhưng mà, Mộ Tiêu Tiêu lại không có bất kỳ biểu lộ gì. Việc khác cô hoàn toàn có thể tha cho người phụ nữ này, có thể là vừa vận lúc ở đại sảnh, lúc Mạn Khả Ny nhìn về phía cô, rõ ràng toát ra một cỗ sát ý.

Cho nên, là cỗ sát ý này hại chết cô ta. Mặc dù Mạn Khả Ny biết Hiên Viên Liệt là người nói được thì làm được, nhưng không biết, Mộ Tiêu Tiêu cũng là người như vậy...

Nếu như xác định một người là địch nhân, như vậy, liền không muốn đối với cô ta nhân từ nương tay, bởi vì, cô nhân từ, sẽ đẩy chính mình tới tử vong.

Đây là ngày thứ nhất Mộ Tiêu Tiêu bước vào hắc đạo liền được cho biết, bất quá, đây cũng là hiện thực, tàn khốc mà chân thực!

Ánh trăng ban đêm, trên đường Tiêu Tiêu đi trở về trong nhà hiên Viên Liệt.

Xoát... Xoát... Xoát...

Đột nhiên một đám người từ trong bóng tối chui ra, cước bộ bọn họ chạy thật nhanh về phía trạch viện của Hiên Viên Liệt, những người kia giống như không có chú ý tới Tiêu Tiêu đang trên đường.

Mà Tiêu Tiêu cũng lập tức lách mình trốn dưới một gốc cây. Nếu như không có cảm giác sai, trên người những người kia đều mang một cỗ sát khí, Xem ra, lại là hướng về phía Hiên Viên Liệt.

Mất phương hướng lên giao hoạt, Miêu Miêu bị bắt đi là bởi vì người Đế Quốc Hắc Dạ nhận cô thành đồng bọn sát thủ, mà ngày đó cô lái xe cũng đồng dạng gặp được sát thủ, lần này, lại tới một nhóm! Nói không chừng, những sát thủ này đều là cùng một người phái tới. Đến cùng là ai, ba lần bốn lượt nhằm vào Đế Quốc Hắc Dạ...

Suy nghĩ sâu xa về sau, Tiêu Tiêu chạy về phía Trạch viện của Hiên Viên Liệt ", bây giờ muốn tìm ra hành tung miêu Miêu, nhất định phải phải được Hiên Viên Liệt tín nhiệm! Một trận này, có giá trị!

Chạy tắt về trong trạch viện, những sát thủ kia muốn hành động đoán chừng cũng không có nhanh như vậy, tới bảy tám người ít nhất cũng phải bố trí một chút.

Leo tường trở về bên trong phòng.

"Cộc cộc cộc" cô không nói hai lời đã đi tới phòng ngủ của hiên Viên Liệt: "Chủ thượng, là tôi."

"Tiến vào."

Tiêu Tiêu đẩy cửa vào, cửa sổ sát đất phòng ngủ mở, Hiên Viên Liệt đang đứng ở trên ban công. Khi thấy anh, trong nội tâm cô còn có vẻ lúng túng. Rất không khó nhớ tới sự tình phát sinh trong thang máy hôm qua.

Cúi đầu đi đến ban công: "Chủ thượng, tôi có việc bẩm báo."

"Xuyt..." ngón tay Hiên Viên Liệt đặt ở trên môi.

Hà? Tiêu Tiêu ngẩng đầu, liếc anh một chút, chỉ thấy Hiên Viên Liệt thả tay xuống chỉ, ánh mắt nhìn về phía hoa viên. Có thể nhìn thấy một ít lá cây đang run rẩy, rất rõ ràng là có người trốn ở đó.

Hiên Viên Liệt đã sớm phát hiện rồi! Người đàn ông này thật lợi hại!

"Chủ thượng, tôi đến cũng là muốn nói chuyện này, bọn họ đại khái khoảng bảy tám người. Chúng ta muốn tiên hạ thủ vi cường sao?" Tận lực hạ thấp giọng.

Mắt đen băng lãnh, vẫn là một dạng bình thản như cũ: "Không cần phải để ý đến."

Không cần phải để ý đến? Không bao lâu, những người kia sẽ toàn bộ tiến đến giết, chẳng lẽ... Hiên Viên Liệt muốn gây ông đập lưng ông, một mẻ đến hốt gọn sao?

Tiêu Tiêu không nói thêm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Đột kích ám sát thất bại

"Àm! Oanh! Àm! Loảng xoảng!" Tiếng súng cuốn tới, còn có thanh âm miêng thủy tinh rơi.

Tiến đến rồi! Lòng mảy Tiêu Tiêu nhẩn lại, những người kia đều tiến đến, Hiên Viên Liệt còn không nóng nảy sao được? Ngược mắt nhìn về phía anh, khóe miệng của anh vậy mà khơi gợi lên một nụ cười.

Nụ cười Satan!

Đây là từ ngữ đầu tiên hiện ra trong đầu. Người đàn ông đáng sợ!

Hiên Viên Liệt cùng đi ra khỏi gian phòng, đứng tại lầu hai, hướng đại sảnh xem xét, đã là một mảnh hỗn độn. Bàn đồ sụp, đồ pha lê đều nát, mười người áo đen đều trong đại sảnh, thế nhưng là, vậy mà không có một người là nữ, phải biết bên trong phòng này, nói ít đều có hai, ba mươi người làm nữ!

"Muộn như vậy, còn có khách đến thăm." Hiên Viên Liệt mở miệng nói.

Tất cả sát thủ đều ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hiên Viên Liệt, lập tức ý thức được ám sát đột kích thất bại! Như vậy... giết!

Một người áo đen, bên trong cổ tay bắn ra một sợi tơ, vào trên lan can lầu hai, thân thể anh ta nhảy lên, dẫn đầu hướng Hiên Viên Liệt bay lên.

Trang bị chuyên nghiệp, Tiêu Tiêu nhìn người áo đen bay lên, lại nhìn Hiên Viên Liệt, anh vẫn bình thản như cũ. Người ta đã muốn giết, nhưng cũng không nóng nảy sao được? Nhìn trên thân anh, thậm chí ngay cả súng lục đều không mang.

Mắt thấy sát thủ càng ngày càng gần, một giây sau muốn vọt tới trước mặt rồi!

Thời điểm nguy kịch, hai cái bóng người thoáng hiện, dậm lên tay vịn bên trên lầu hai, trong tay các cô đều khiêng hai thanh súng máy nhẹ, phanh phanh phanh! Đối với sát thủ bay tới một trận bắn phá!

Người làm nữ! Bóng người đột nhiên xuất hiện lại là hai người làm nữ.

Sát thủ bay tới đã từ không trung ngã rơi xuống mặt đất, nhưng trên thân cũng vền vền chỉ trúng một phát đạn. Có thể thấy được thực lực!

Mà lúc này! Một đám người làm nữ xuất hiện, đại sảnh chật như nêm cối, trong tay các cô có cầm súng máy hạng nhẹ, cầm súng lục, thậm chí còn có một súng máy trọng hình! Hai ba mươi người làm nữ, toàn viên đến đông đủ, dạng trang bị này, đủ để phòng này oanh rồi!

Khó trách Hiên Viên Liệt không vội, thì ra thật là đã sớm chuẩn bị. Càng làm cho cô kinh ngạc chính là một đám người làm nữ, bình thường nhìn qua chỉ là giống người bình thường, không nghĩ tới từng người vậy mà đều không tầm thường.

Trong nháy mắt người làm nữ xuất hiện đó, 8 sát thủ đều sững sờ.

Ánh mắt Tiêu Tiêu nhìn về phía Hiên Viên Liệt, xem ra, lập tức muốn tràn ra một trận chém giết rồi...

"Tiêu Mộ." Hiên Viên Liệt đột nhiên nhìn về phía Tiêu Tiêu.

Ánh mắt hai người trong nháy mắt đối mặt. Tiêu Tiêu bị anh dọa đến nhất thời không nói ra lời.

Băng môi khẽ mở: "Đề tôi nhìn thực lực cậu, những người này, toàn bộ giao cho cậu giải quyết."

Cái gì?

Cô bởi vì anh nói sững sờ một hồi: "Ngài nói là, để cho tôi đi đối phó tất cả sát thủ?"

"Mà lại, toàn bộ đều phải sống." Thanh âm băng lãnh cơ hồ muốn xuyên thủng người ta.

Cô ngắt, cô đều muốn lau mồ hôi, đây chính là 8 sát thủ cấp chuyên nghiệp, anh lại muốn cô một người đối phó không nói, còn muốn toàn bộ sống, muốn trực tiếp giết chết cô sao?

Chau mày. Ngẩng đầu nhìn anh, trong tròng mắt đen cũng chỉ có băng lãnh. Miêu Miêu... Nghĩ đến con trai, cô cắn răng: "Vâng!"

Không do dự, cô thậm chí không có yêu cầu bắt luận công cụ gì. Trực tiếp từ lầu hai nhảy xuống, hai chân đạp đất, vừa mới đứng vững một khắc này, cô lập tức quỳ một chân trên đất, khom người, trực tiếp nắm đầu sát thủ lúc trước rơi xuống. Bỗng nhiên hướng mặt đất đập tới. Tốc độ cô cực nhanh, động tác cũng ra ngoài ý định! Máu tươi tung tóe, tên sát thủ choáng váng.

Trên lầu, trong con người Hiên Viên Liệt hiện lên một vẻ vui mừng, anh lúc đầu chỉ muốn nhìn thực lực người phụ nữ này lớn bao nhiêu, rất rõ ràng, đã ra ngoài ý định rồi.

Tất cả sát thủ đều hướng Tiêu Tiêu giết qua.

Chỉ gặp cô bay lên không trung vọt lên, hai chân mở ra, rơi vào trên bờ vai hai người, giạng thẳng chân đứng tại không trung.

Hai người kia kinh ngạc, đối mặt, muốn trực tiếp bỏ rơi Tiêu Tiêu từ trên bờ vai, thế nào biết, cổ chân của cô khẽ động, dùng chân linh hoạt ôm lấy cổ hai người. Cả người dùng sức xông lên. Lực cổ chân khổng lồ, kéo hai người đến cùng một chỗ.

"Oanh!" Đầu hai người mãnh liệt đụng vào nhau.

Tiêu Tiêu đã nhảy lên, những người khác cũng không phải đèn đã cạn dầu, đạn viên, ám khí, toàn hướng trên thân cô bay tới.

Xoát xoát xoát... Cô trên không trung liên tục lật thân thể, né tránh viên đạn, hai chân còn muốn đá bay những ám khí bay tới, rơi xuống đất! Không có dừng lại hướng hai cái đầu sát thủ vừa mới va chạm xông tới, cô biết, dưới tình huống địch nhiều ta ít, nhất định phải tính toán trước.

Không thể nghi ngờ, những người này đều phi thường chuyên nghiệp, chỉ bất quá, bọn họ gặp gỡ chính là càng thêm chuyên nghiệp. Rõ ràng chiến đấu 1 giờ.

Mặt đất đã 7 người ngã xuống, bọn họ toàn bộ đều là hôn mê, hiện tại còn thừa lại người cuối cùng.

Tiêu Tiêu đã thờ hồn hển, dưới tình huống không thể giết chết những người này, đều là dùng thể lực độ sức. Thể lực cô còn chưa đủ mạnh. Sau bả vai truyền đến đau đớn, đại khái là vết thương vỡ ra rồi.

"Tới đi." Cô cắn răng, nhin đau giờ quyền lên, xuất tư thế đánh.

Sát thủ vứt bỏ súng trong tay, quát ra một thanh đại đao răng cưa, đột nhiên vung lên, hướng Tiêu Tiêu qua.

Khi hai cái muốn giao phong...

"Àm!" một tiếng súng vang. Viên đạn tinh chuẩn vào trong mi tâm sát thủ! Đại đao loảng xoảng một tiếng rơi trên mặt đất, thân thể sát thủ mềm nhũn, đổ ngược lại trên mặt đất.

Tiêu Tiêu ngây ngẩn cả người, người nào bắn? Người làm nữ sao? Quay đầu nhìn lên trên, thấy một cây súng lục trong tay Hiên Viên Liệt. Là anh nổ súng?

Hiên Viên Liệt chậm rãi thu hồi súng đối với người làm nữ bên người nói: "Nhốt bảy người còn sống vào phòng ngầm dưới đất."

Nhìn qua, trong lòng Tiêu Tiêu thoáng qua một tia cảm xúc, anh vì cái gì xuất thủ?

Lúc này, mắt đen nhìn về phía Tiêu Tiêu lầu dưới: "Xử lý tốt vết thương sau vai. Đêm nay đến đây là kết thúc." Nói xong, ánh mắt anh vẫn nhìn sau vai cô. Mới rời khỏi.

Nhóm người làm nữ đã buông xuống vũ khí bắt đầu thanh lý hiện trường, Tiêu Tiêu kéo thân thể về phòng, trở về phòng lập tức khóa cửa, cởi áo mặc xuống.

Phía sau quần áo vậy mà tất cả đều là máu, xem ra lúc này vết thương vỡ ra thật không nhẹ, ách, đau quá...

Lúc này, Hiên Viên Liệt ngồi ở trên ghế sofa, một tay đặt ở một bên quai hàm. Vừa mới người phụ nữ này tuy nhiên dùng một giờ cùng bọn sát thủ dây dưa, nhưng là cô xuất thủ đều vô cùng tinh chuẩn, mà lại toàn bộ công kích đều... A... Đây là điểm yếu ột trí mạng nhất, người phụ nữ này nếu như cầm vũ khí, chắc hẳn trong vòng 20 phút là có thể giải quyết. Loại phương thức công kích đầu chiến đấu, thật đúng là giống sát thủ. Bất quá, nhất định là sát thủ cấp đỉnh.

Tiêu Mộ, cô nữ giả nam trang làm tài xế, đến tốt cùng là mục đích gì đây?

Mắt đen hiện lên băng lãnh...

Đêm qua phòng khách bị đám sát thủ thần bí khiến cho một mảnh hỗn loạn hiện tại đã khôi phục chính tề lúc đầu. Những này đều là người làm nữ làm, nhà Hiên Viên Liệt thật sự chính là càng ngày càng thâm bất khả trắc rồi.(ý nói khó đột nhập)

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Một đám sát thủ thật là phách lối

Sáng sớm, Lam Đình Ngạn đích thân đến nhà Hiên Viên Liệt. Hai người ngồi ở trên ghế sofa, đàm phán chuyện phát sinh ngày hôm qua.

"Một đám sát thủ thật là phách lối, vậy mà đều giết tới trong nhà rồi." Ngữ khí Lam Đình Ngạn có chút oán giận.

"Đây đều là những vũ khí đeo trên người sát thủ, tôi kiểm tra qua, tất cả đều là xuất từ cửa hàng vũ khí lòng đất Thành Nam." Hiên Viên Liệt nói qua, mắt đen lờm những đao thương ám khí trên bàn.

Lam Đình Ngạn cầm lấy vũ khí trên bàn, cẩn thận nhìn coi: "Không sai. Cũng đều là của tiệm kia. Liệt, chuyện này, giao cho tôi đi làm đi."

"Tốt, tiệm vũ khí kia cũng coi như có chút thực lực, cậu chọn lựa mấy người thân thủ tốt cùng đi." Hiên Viên Liệt thân nhiên nói.

"Tôi chọn sao?"

"Đương nhiên, cậu nếu là không cẩn thận chết rồi, có thể phiền phức rồi." Hiên Viên Liệt nửa đùa nửa thật nói qua.

Tiêu Tiêu đứng ở một bên hơi kinh ngạc, mẹ kiếp, cái vẻ mặt băng, thì ra cũng biết nói chuyện cười.

Mà khoe miệng Lam Đình Ngạn lại dấy lên một nụ cười: "Vậy tôi mang một người qua là đủ rồi."

Mắt đen hiện lên một tia lo nghĩ: "Hả?"

Một ngón tay thon dài chỉ hướng Mộ Tiêu Tiêu đứng ở một bên, khoe miệng Lam Đình Ngạn cười lớn: "Tôi muốn cậu ta!"

"Cậu ta? Làm sao lại muốn đến mang cậu ta đi?" Hiên Viên Liệt cũng nhìn về phía Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu mở to hai mắt, ách... Chuyện này, làm sao không hiểu lại cùng với cô kéo quan hệ rồi!

"Một người tay không tác sát xử lý bảy sát thủ, thực lực như vậy, tôi rất chờ mong, cũng rất tò mò!" Anh nói qua chạy tới bên người Tiêu Tiêu, thưởng thức vở bài của cô: "Yên tâm đi, Liệt, người là sống mang đi, nhất định còn sống trả lại."

Hiên Viên Liệt một tay bỏ vào trên trán, nhẹ thở ra một hơi, anh cũng không nghĩ tới, Ngạn là muốn mang cô qua...

"Huynh đệ, vậy tôi trước hết mang người đi nha." Nhìn biểu tình Hiên Viên Liệt, tay Lam Đình Ngạn để trên bờ vai Tiêu Tiêu, lời kéo đi, miễn cho Liệt đổi ý.

Bị Lam Đình Ngạn cưỡng ép nhét lên xe, trong đầu Tiêu Tiêu đều vẫn là mộng, cô vậy mà bị người kéo xuống vùng nước đục rồi!

Tại mỗi thành thị phồn vinh, đều sẽ có mấy cửa hàng vũ khí lớn nhỏ dưới lòng đất. Những cửa hàng này, không mở cửa với người bình thường, chỉ có người bên trong hắc đạo lần mò tiến vào được.

Cửa hàng vũ khí lòng đất Thành Nam, Tiêu Tiêu đi sau lưng Lam Đình Ngạn, dưới thân ánh anh cao lớn, cô lộ ra cực kỳ không đáng chú ý.

Vừa vào cửa hàng

Cô căn cứ mệnh lệnh Lam Đình Ngạn, cấp tốc đánh ngã bảo tiêu trong cửa hàng.

"Ai dám đến đây nháo! Chán sống thật sao?" Lúc này, một thanh âm hùng hậu truyền đến, người đến chính là ông chủ tiệm vũ khí này.

"Tôi." Lam Đình Ngạn thành thoi ngồi vào một bên ghế dựa.

"Lam, Lam Đình Ngạn? Anh, anh làm sao đại giá quang lâm rồi hả?" Ngữ khí ông chủ nhất thời dịu đi.

Lam Đình Ngạn mang từ vũ khí từ chỗ Hiên Viên Liệt tới ném đến trước mặt ông chủ: "Những vũ khí này, là từ chỗ này của ông bán ra."

"Cái này... Cái này..."

Ông chủ không chịu nói, Lam Đình Ngạn cho Tiêu Tiêu một ánh mắt. Tiêu Tiêu hiểu ý gật đầu, lập tức lấy súng lục, hòng súng nhắm ngay bảo tiêu té xỉu trên mặt đất.

"Tôi cũng không muốn làm to chuyện. Chỉ cần ông nói cho tôi biết, nhóm vũ khí này là bán cho người nào. Nếu không..." Lam Đình Ngạn chậm rãi nói qua.

"Ngạn thiếu, nhóm đồ vật này đúng là từ chúng ta bán đi, nhưng tôi không thể lộ thông tin khách hàng."

"Là sao?" đôi mắt Lam Đình Ngạn lạnh lẽo, móc súng ra, ầm! Đối với một bảo tiêu trên đất nổ súng. Tốc độ anh cực nhanh, Tiêu Tiêu cũng không có

kịp phản ứng. Viên đạn đã chính xác vào đầu người nọ.

"Ngạn thiếu, anh! Tiệm vũ khí chúng ta cùng Đế Quốc Hắc Dạ cho tới bây giờ đều là nước giếng không phạm nước sông!" Ông chủ nói qua, cũng móc súng lục ra.

Tiêu Tiêu hít một hơi thật sâu, làm chuẩn bị vận động, người cửa hàng vũ khí này, cũng mấy bảo tiêu mà thôi. Xem ra lần này lại làm một vỏ lớn rồi.

"Ông chủ, tôi khuyên ông vẫn là nghĩ rõ ràng, tuy nhiên chúng tôi cùng ông nước giếng không phạm nước sông, nhưng là ông hẳn phải biết, đối địch với Đế Quốc Hắc Dạ hậu quả là cái gì..." Lam Đình Ngạn lạnh lùng nhắc nhở.

"Tôi biết, cho nên..." Chỉ gặp ông chủ giờ súng trong tay lên.

"Nguy rồi, ông ta muốn tự sát!" Tiêu Tiêu lập tức kêu lên.

Có thể không kịp rồi. Một tiếng súng, thân thể ông chủ ngã trên mặt đất.

Lam Đình Ngạn đột nhiên đứng lên: "Đáng chết! Ông ta vậy mà tự sát!"

Từ tiệm vũ khí đi ra, bầu không khí trở nên nặng nề, trở về trên xe, Tiêu Tiêu không có lên tiếng, bởi vì cô cũng cảm thấy tình thế nghiêm trọng, ông chủ kia tình nguyện tự sát cũng không dám để lộ ra nửa phần tin tức, xem ra, người phía sau nhất định rất cường đại!

"Tiêu Mộ, chuyện này, cậu thấy thấy thế nào?" Trầm mặc sau một hồi, cuối cùng Lam Đình Ngạn mở miệng rồi.

"Tôi không dám đoán loạn, nhưng khẳng định là, người sau lưng những sát thủ kia nhất định không bình thường, cho nên ông chủ tình nguyện chết cũng không chịu lộ ra."

"A... Cậu rất thông minh, xem ra Đế Quốc Hắc Dạ chúng ta là gặp đại phiền toái, đã nhiều năm không người nào dám khiêu khích chúng ta, a... Rất tốt, phi thường tốt!"

Từ trong mắt Lam Đình Ngạn tràn ngập sát khí đến mức dị thường mãnh liệt. Đế Tiêu Tiêu cũng không khỏi dựng lông tơ.

Cúi đầu xuống không nói gì thêm, cô cũng không muốn trộn lẫn các loại chém giết Đế Quốc Hắc Dạ, chỉ muốn lặng lẽ cứu con trai ra.

"Ừ..." lúc này, xe đột nhiên tới quẹo thật nhanh.

"A..." Tiêu Tiêu nhất thời không có ngồi vững vàng, từ chỗ bên cạnh đảo hướng một bên khác, khi xe bình ổn lại, nửa thân thể đều nằm trong ngực Lam Đình Ngạn.

Trong xe về lo lắng nhất thời quét sạch sành sanh, sát khí trong mắt Lam Đình Ngạn cũng đã biến mất, hai mắt chăm chú nhìn chằm chằm Tiêu Mộ trong ngực, một đôi mắt giống như là pha lê hạt châu khảm nạm, cái mũi nhỏ xinh, bờ môi như hoa anh đào. Thế nào xem xét, chỉ cảm thấy là cái tiểu hòa tử thanh tú, nhưng cẩn thận qua nhìn mới biết được, thì ra mặt gia hỏa này rất xinh đẹp, đơn giản giống con gái. Thậm chí lộ ra cảm giác phụ nữ.

"Ách, không, không có ý tứ." Tiêu Tiêu tranh thủ thời gian dùng sức, muốn từ trong ngực anh bò lên.

Ai ngờ... Lại tới một cái chuyển biến cấp tốc, cô vừa bò lên một nửa thân thể lại nặng nề té xuống.

Lam Đình Ngạn hít một hơi thật sâu, cái tiểu tử thân thủ không bình thường không đơn giản, là người luyện võ, có thể nghĩ đến thân thể hẳn là cứng rắn không bình thường mới đứng, thế nhưng là... Kì quái, thân thể lại là mềm mại như thế.

"Tôi kéo cậu đứng lên." Chính lý tốt kinh ngạc trong lòng, Lam Đình Ngạn bắt lấy tay Tiêu Tiêu.

Oa! Tay đều mềm như thế? Cái tiểu tử này, vẫn là đàn ông sao?

"Không, không cần, chính mình có thể đứng lên." Tiêu Tiêu rút tay trở về, chính mình lại lần nữa bò lên.

"Ừ, tiểu tử!" mặt Lam Đình Ngạn trở nên nghiêm túc.

"Hả?"

"Cậu thật là đàn ông sao?"

"A?" Tiêu Tiêu giật mình, lập tức cố ý lại giảm thấp âm thanh xuống: "Đương nhiên! Tôi khẳng định là đàn ông! Anh muốn tôi cởi quần cho anh xem sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chân tướng, đến cùng là cái gì

"Đừng nghĩ lung tung, tôi thế nhưng là nam tử hán trăm phần trăm." Dùng sức ngồi lên.

"Biết rồi..." Lam Đình Ngạn vô lực lắc lắc tay, trong đầu lại nghĩ tới dáng vẻ vừa mới cô ngã trong lòng ngực của mình lúc trở tay không kịp. Ai... Đáng tiếc là đàn ông.

Trong trạch viện Hiên Viên Liệt.

Lam Đình Ngạn đã nói lại chuyện trong tiệm vục khí trong lòng đất Thành Nam cho Hiên Viên Liệt, nói cái đề tài này, bầu không khí đều rất nặng nề, ai nấy đều thấy được, tình thế nghiêm trọng đến mức nào.

"Liệt, tháng này, sát thủ đến đã là lần thứ ba, mà lại một lần so một lần hung mãnh, rất rõ ràng ba lần đều là cùng một người phái tới. Thực lực người sau lưng không đồng dạng! Tôi nghĩ, sẽ không phải là hướng về phía gia tộc qua?" Lam Đình Ngạn đột nhiên nói ra.

Tiêu Tiêu chỉ là đứng ở một bên nghe, duỗi lưng một cái, bọn họ nói chuyện cũng không có tin tức liên quan tới Miêu Miêu, ai... Nhàm chán.

"Hướng về phía ta gia tộc tới? A... Nếu quả như thật là như thế này, đối phương thật đúng là không đơn giản." Hiên Viên Liệt nói qua, hé mắt, mắt đen phát ra nguy cơ.

A? Thì ra Hiên Viên Liệt còn có gia tộc? Nói cho tới bây giờ chưa nghe nói qua cha mẹ Hiên Viên Liệt làm gì. Gia tộc thủ lĩnh Đế Quốc Hắc Dạ, đến cùng là cái dạng gì đây? Nghe Hiên Viên Liệt, giống như không đồng dạng.

Lam Đình Ngạn thở dài một hơi: "Tôi cảm thấy lần này chúng ta, thật đề phòng một chút, cậu cũng thông báo cha mẹ, nhiều phòng bị. Dù sao, 8 năm trước còn phát sinh chuyện như vậy!"

"Cậu nói, chuyện nhà Mộ Dung?" Mắt đen Hiên Viên Liệt lóe lên.

Lam Đình Ngạn gật đầu, vẻ mặt trở nên khó coi: "Đúng, không ai từng nghĩ tới, nhà Mộ Dung một trong Ngũ Đại Gia Tộc một đêm trực tiếp bị diệt. Chuyện này, đã từng là chấn kinh toàn bộ hắc đạo."

Khi anh dứt lời, cả người Mộ Tiêu Tiêu đều cứng ngắc, não còn bồi hồi lời Lam Đình Ngạn vừa nói, mắt phượng mê mang bên trên một tầng hơi nước thật mỏng.

Tại bên trong thế giới hắc đạo, đã từng có năm gia tộc Chí Tôn, địa vị bọn họ bên trên hắc đạo không có thể lay động, đều là Thái Sơn Bắc Đẩu (ngọn núi vững chắc) bên trên hắc đạo! Tuy nhiên đi qua tuế nguyệt lảng động, Ngũ Đại Gia Tộc đều tồn tại rồi. Có thể địa vị vẫn không có cái biến! Nghe nói, muốn thống trị thế giới, đầu tiên chính là muốn, nuốt hết Ngũ Đại Gia Tộc!

Nhưng cũng tám năm trước, nhà Mộ Dung một trong Ngũ Đại Gia Tộc, đột nhiên, một đêm bị diệt sạch sẽ.

A... Không nghĩ tới, cô lại có thể ở chỗ này nghe được chuyện của gia tộc mình. Năm đó 16 tuổi, cha mẹ, anh trai, tất cả người thân đều bỏ cô mà đi. Mà cô lại bởi vì một ít nguyên nhân trốn qua một kiếp. Đã từng cô nghĩ tới tự sát, thế nhưng là, không thể, cô làm sao có thể để người gia tộc đều chết không rõ ràng! Cho nên, cô nỗ lực, rất nỗ lực sống tiếp. Bỏ một chữ Dung trong Mộ Dung Tiêu Tiêu đi, đổi gọi Mộ Tiêu Tiêu, trở thành sát thủ, du tẩu bên trong hắc đạo! Vì ở bên trong thế giới hắc đạo đạt được càng nhiều tình báo, tìm ra hung thủ lúc trước hại chết toàn tộc. Cô nhất định phải bắt được người kia, chém tất cả bọn họ đều thành muôn mảnh!

Muốn đến nơi này, Tiêu Tiêu lại không khỏi nghĩ đến Di út, Di út là em gái mẹ, yêu thích du lịch đánh bạc khắp nơi, cho nên lúc ban đầu mới trốn qua một kiếp. Có thể không biết vì cái gì, sáu năm trước Di út sẽ phản bội cô, cho cô mị được đưa cho người đàn ông lạ lẫm.

"Ồi chào, ai, ôi, Tiêu Mộ, ánh mắt làm sao đỏ rồi." Lam Đình Ngạn đột nhiên chú ý tới Tiêu Tiêu.

Hiên Viên Liệt cũng nhìn lại.

Tiêu Tiêu lập tức kéo suy nghĩ lại: "Không có gì, tối hôm qua không ngủ, cho nên... Có chút mệt mỏi mà thôi."

"A..." Lam Đình Ngạn nhìn Hiên Viên Liệt, vỗ bờ vai của anh: "Huynh đệ, tóm lại tôi cảm thấy chủ mưu phía sau những sát thủ mười phần không đơn giản. Tuy nhiên bây giờ cách chuyện nhà Mộ Dung bị diệt, đã tám năm rồi. Nhưng tôi luôn cảm thấy rất không ổn."

"Ừm, tôi biết rồi. Chuyện này, xác thực đáng điều tra." Hiên Viên Liệt lãnh đạm nói qua, mắt đen vẫn bình tĩnh như cũ.

Lúc này, tinh thần Tiêu Tiêu đều đứng lên. Ý tứ Hiên Viên Liệt cùng Lam Đình Ngạn, chẳng lẽ là nói chủ mưu phía sau nhóm này sát thủ, khả năng cùng lúc trước giết chết người gia tộc cô, là cùng một người sao?!

Nói như vậy... Nếu quả là như thế này, cô có thể thông qua Hiên Viên Liệt hay không, tìm tới hung thủ lúc trước hại gia tộc cô, cừu hận tám năm qua, tám năm ân hận, có thể đạt được giải thoát hay không!

Tieu Tieu đã kích động run rẩy.

"Tieu Mộ, cậu thật không có chuyện gì sao? Làm sao toàn thân phát run?" Lam Đình Ngạn lại chú ý tới Tieu Tieu, không biết lúc nào, anh sẽ quen nhìn cái tiểu tử này.

"Không, không có." Tieu Tieu cắn răng nói qua, thanh âm cũng dùng không được run rẩy, trong lòng đau đớn, vết sẹo bị xóc lên đồng thời lại thấy được một tia rạn đông, sao có thể không kích động! Cừu hận Gia tộc, tất cả đều ký thác vào trên thân cô.

Lam Đình Ngạn nghi ngờ, bộ dáng này thật giống không có chuyện gì sao? Chính muốn nói cái gì.

"Ngạn, cậu đi về trước đi. Điều tra một chút, nhìn xem có đầu mối mới hay không." Hiên Viên Liệt mở miệng nói.

"A... Tốt." Rồi đi, anh vẫn là không nhìn được nhìn Tieu Tieu.

Sau khi Lam Đình Ngạn rời đi, Hiên Viên Liệt hướng Tieu Tieu đi tới: "Cậu làm sao rồi." Thanh âm của anh cùng biểu lộ một dạng băng lãnh.

Tieu Tieu cảm thật chặt quyền, khắc chế tâm tình của mình: "Không có gì."

"Bộ dạng này, nói cho tôi biết không có gì? Cậu cảm thấy tôi sẽ tin sao?" Hai con ngươi anh lạnh lẽo.

"Cảm ơn chủ thượng quan tâm." Cô cũng không trả lời, chỉ là cúi đầu xuống.

Mắt đen Hiên Viên Liệt nhú lại, cô đang cố ý giấu diếm cái gì? Xem ra, trên người phụ nữ này có rất nhiều bí mật: "Đã không có ngủ đủ, đi về nghỉ." Hiên Viên Liệt quay người đi ra ngoài cửa.

"Chủ thượng, ngài muốn đi đâu?"

"Nhà tù lòng đất." Nghiêng mắt, ánh mắt lờm cô.

Nhà tù lòng đất? Nhớ kỹ hôm qua Hiên Viên Liệt gọi người làm nữ đưa bảy sát thủ chưa có chết đi nhà tù lòng đất. Vừa nghĩ tới người sau lưng những sát thủ kia khả năng cùng người diệt gia tộc mình có quan hệ, Tieu Tieu lập tức đuổi theo: "Tôi không mệt, tôi cùng ngài qua."

Hiên Viên Liệt không nói gì, chỉ là nhìn cô, đi xuống lầu.

Lầu một, ngoại trừ đại sảnh, nhà bếp, còn có rất nhiều gian phòng lớn nhỏ, đi theo đằng sau Hiên Viên Liệt đi thẳng, đi vào lầu một ngõ ngách heo lánh nhất. Hiên Viên Liệt lấy ra một cái chìa khóa. Mở cửa.

Ngách? Chẳng lẽ cái gọi là nhà tù lòng đất cũng là trong phòng này?

Bên trong chỉ là một gian phòng rất phổ thông, lúc này, chỉ gặp Hiên Viên Liệt đè lên cái nút cùng loại chốt mở bóng đèn.

Trong phòng ở giữa vài miếng đất bắt đầu chậm rãi nâng lên. Phía dưới bày biện ra một đầu thang lầu thật dài. Quả nhiên là tối. Bất quá cái này cũng thiết kế quá xảo diệu đi, người bình thường chỉ sẽ cho rằng là chốt mở bóng đèn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Tự tiện xông vào nhà tù lòng đất

Nhà tù trong lòng đất, giống như còn có rất nhiều gian phòng, nhưng là những gian phòng kia hoàn toàn phong bế, chỉ lưu một cái miệng thông gió. Tieu Tieu hoàn toàn không nhìn thấy tình huống bên trong. Chỉ có thể đi theo Hiên Viên Liệt đi tới.

Sau cùng, đi tới một địa phương rất lớn.

Bảy sát thủ phân biệt dùng xích sắt khóa ở trên tường. Hơn nữa còn có hai người làm nữ phụ trách trông coi bảy người này.

"Chủ nhân."

"Tình chưa?" Hiên Viên Liệt liếc nhìn bảy người kia.

"Bảy người toàn bộ không ai thanh tỉnh qua, vẫn còn hôn mê sâu."

"A..." Hiên Viên Liệt cười khẽ một tiếng, chuyển mắt, nhìn về phía Tiêu Tiêu: "Cậu ra tay vẫn rất nặng, những người này đều hôn mê một ngày rồi."

Mày nhăn lại: "Tôi ra tay nếu là nhẹ, lúc này choáng nên là tôi rồi... Bất quá, bọn họ cũng chỉ là não bộ bị thương mà thôi. Nếu như muốn để bọn họ nhanh thanh tỉnh, có thể ở chỗ này dùng hương năng cao tinh thần. Còn có, chủ thượng, nếu như ngài lưu bọn họ còn hữu dụng, tôi đề nghị ngài, tốt nhất tiêm vào cho thân thể bọn họ một chút dinh dưỡng, miễn đến bọn họ còn không có tinh đối chết rồi." Vốn những người này không chết chết cùng cô không có chút quan hệ nào, thế nhưng là bây giờ lại không giống... Những người này có thể trở thành manh mối cô báo thù.

"Cậu lần này là rất tích cực." Mắt đen Hiên Viên Liệt nhú lại, nhìn người làm nữ bên người, ra hiệu cô dựa theo Tiêu Tiêu nói đi làm.

"Có thể vì chủ thượng, là tôi nên làm."

"Như vậy, theo ý cậu, những này sát thủ là đi đường gì." Hiên Viên Liệt cố ý hỏi như vậy, mắt đen đã trở nên lảng lẽ, anh đang hoài nghi thân phận của Tiêu Tiêu. Người phụ nữ này có thân thủ tuyệt đỉnh, không phải là đồng bọn những sát thủ này? A... Tuy nhiên trước mắt xem ra không giống. Vậy nếu như không là, người phụ nữ này lẫn lộn ở bên cạnh anh mục đích là cái gì?

Tiêu Tiêu hơi ngắc đầu, mắt nhìn Hiên Viên Liệt, cô cảm nhận được cặp mắt Hiên Viên Liệt chú ý cái gì: "Chuyện Chủ thượng cùng Ngạn thiếu cũng chưa tới, tiểu nhân như thế nào lại biết đâu?"

"Vừa mới cậu cũng ở bên cạnh nghe được tôi cùng Ngạn nói chuyện, suy đoán của chúng ta, cậu có ý kiến gì hay không?" Ngữ khí Hiên Viên Liệt lạnh lùng như cũ. Anh biết rõ, người phụ nữ này vừa nghe anh và Ngạn nói chuyện biểu hiện cảm xúc khác thường.

"Tôi không có bất kỳ cách nhìn gì." Mơ hồ cảm thấy, mấy câu nói đó Hiên Viên Liệt là đang thử thăm dò. Chẳng lẽ Hiên Viên Liệt đang hoài nghi cô sao?

ánh mắt Hiên Viên Liệt dời đi, quét qua bảy người: "Bọn họ tỉnh lại, nhớ kỹ hỏi bọn họ hai chuyện, thứ nhất: Phía sau làm chủ là ai. Thứ hai: Hỏi hỏi bọn họ có biết mẹ đứa trẻ cùng đứa trẻ hay không. Vô luận các người dùng phương pháp gì, đều cạy mở miệng của bọn họ cho tôi!" Giải thích, từ trên thân mọc ra một tấm hình, cho người làm nữ.

"Dạ."

Đứa trẻ? Mẹ? Tiêu Tiêu nuốt cổ, mơ hồ thấy được tấm hình kia. Thân thể run lên, Miêu Miêu, là Miêu Miêu!

Khó trách Hiên Viên Liệt nắm lấy Miêu Miêu không thả, còn giấu Miêu Miêu như vậy, hóa ra là dạng này.

Lần đầu tiên Hiên Viên Liệt gặp sát thủ, hẳn là một nữ sát thủ chạy trốn. Cho nên cô bị nghi ngờ thành đồng bọn sát thủ rồi. Lại thêm ba lần bốn lượt sát thủ tập kích, cơ bản có thể xác định là cùng một người chỉ điểm. Cho nên, Hiên Viên Liệt muốn thông qua Miêu Miêu dẫn cô đi ra, sau đó dùng Miêu Miêu uy hiếp, điều tra ra chủ mưu phía sau là ai!

Đáng chết! Căn bản cũng là tính sai rồi. Mà lại hiểu lầm kia, còn càng làm càng lớn rồi. Cô làm sao có thể là đồng bọn sát thủ! Bất quá có thể xác định, Miêu Miêu bình an vô sự.

Tuy nhiên hiểu lầm làm lớn, nhưng cũng tính được là lầm đánh lầm, tám năm qua, cô từ không có dùng điều tra chuyện gia tộc gặp nạn lúc trước, thế nhưng là đều không tiến triển, bây giờ, vậy mà tại nơi này tìm được chút xú tin tức.

"Cậu đang suy nghĩ gì?" thanh âm băng lãnh lại lần nữa truyền đến.

"Không, tôi chỉ là hiếu kỳ, thì ra phía dưới còn có nhà tù như thế làm cho người kinh ngạc." Tiêu Tiêu nói qua, hiếu kì quan sát chung quanh.

"Chỉ là hiếu kỳ mà thôi?" Hiên Viên Liệt nghiêng đầu.

"Đúng thế." Cô trả lời trấn định không bình thường, khiến người nhìn không ra sơ hở, mà đối với điểm ấy, cô cũng không có cái gì có để tâm, cô vốn cũng không phải là đồng bọn sát thủ.

Sau đó, cô cùng Hiên Viên Liệt rời đi. Đang đi ra tầng hầm một khác này, Tiêu Tiêu giống như là đột nhiên nhớ ra cái gì đó, mãnh liệt nhìn tầng hầm.

Nhớ kỹ lúc trước, Hiên Viên Liệt mang Miêu Miêu cùng một chỗ đến tòa nhà trong biệt thự, về sau đã không thấy tăm hơi, chẳng lẽ... Chẳng lẽ Miêu Miêu cũng bị nhốt tại trong nhà tù sao?

Muốn đến nơi này, tâm Tiêu Tiêu cũng muốn nhảy ra yết hầu rồi. Hiên Viên Liệt đi trước mặt mình, cô nhất định phải khắc chế cảm xúc bộc phát.

Nhấn nại... Phải nhẫn nhịn...

Trời ạ, con trai cô có thể sẽ bị nhét vào trong nhà tù lòng đất băng lãnh này, không biết sẽ không cũng bị dùng xích sắt khóa ở trên tường.

Nghĩ đến đây lòng của cô cũng nát rồi.

Tận tới đêm khuya... Cô thực sự đã kiềm chế không được, cô căn bản là không có cách tưởng tượng Miêu Miêu tại nhà tù lòng đất đang bị nhốt, trong kia âm u, cô đều cảm thấy có chút đáng sợ. Huống chi là Miêu Miêu...

Tâm như quận đau, càng ngày càng không dám nghĩ, nếu như Miêu Miêu ở nơi nào, mỗi ngày là thế nào vượt qua.

Nửa đêm, Tiêu Tiêu lặng lẽ mở cửa phòng của mình, liếc nhìn chung quanh, rất tốt, mọi người đều ngủ, đệm lên chân, nhẹ nhàng xuống lầu, đi một bước, đều vô cùng cẩn thận, dựa theo trí nhớ, đi vào gian phòng kia có nhà tù lòng đất, xuất ra một cây dây sắt cắm vào lỗ chìa khóa, đảo đảo đảo...

Đáng chết! Lại là lỗ chìa khóa đặc chế, ngoại trừ nỗ tung cái cửa này, chỉ có cầm chìa khoá! Mà chìa khoá, trên tay Hiên Viên Liệt.

Cẩn rắng, liều rồi.

Lên lầu, cô trở lại gian phòng của mình, leo cửa sổ, dọc theo bên tường, leo đến trên ban công phòng ngủ Hiên Viên Liệt. Dùng dây kẽm cạy mở chốt mở cửa sổ sắt đất. Đẩy cửa đi vào.

Ánh trăng mờ lung chiếu vào. Cô mơ hồ có thể nhìn thấy Hiên Viên Liệt ngủ trên giường. Thật sâu thở ra một hơi, cô nhẹ nhàng bước chân chậm rãi đi động tới.

Tủ sách, ngăn kéo... Tủ quần áo, lặng lẽ lật toàn bộ. Không, không có tìm được chìa khoá. Hiên Viên Liệt để chỗ nào rồi hả? Ánh mắt nhìn về phía anh.

Đúng rồi! Tủ đầu giường! Đồ vật bí mật đều sẽ thả tại cạnh giường đi!

Cô chậm rãi đi qua. Bên giường, nhìn Hiên Viên Liệt. Dưới ánh trăng, anh ngủ, cơ hồ có thể mê hoặc người, mắt Tiêu Tiêu nhìn có chút tròn tròn, không thể không nói, anh xác thực rất đẹp trai. Lại nhìn kỹ một, a... Cái miệng cùng cái mũi Hiên Viên Liệt, ngược lại là cùng Miêu Miêu giống nhau đến mấy phần.

Bình thường Hiên Viên Liệt đều bày biện một mặt lạnh, cô cũng không có chú ý, có thể dưới tình huống như vậy... Cô khom người xuống, xích lại gần khuôn mặt Hiên Viên.

Cái miệng... Nếu như lại co lại nhỏ một chút, lại một chút... Thật cùng Miêu Miêu có tám phần tương tự nha...

Ban đêm, vì thấy rõ ràng hơn, mặt Tiêu Tiêu, gần như sắp muốn tiến đến trên mặt Hiên Viên Liệt qua rồi... Đang lúc cô chuẩn bị đứng dậy...

Đột nhiên. Một cái tay nâng lên, ôm eo của cô.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Chẳng lẽ đang nằm mơ?

Tiêu Tiêu bỗng nhiên ngừng đầu, sao? Anh cũng không mở to mắt... Chẳng lẽ đang nằm mơ? Trong mơ có một số động tác kì quái. Cẩn thận nhìn thêm vài phút đồng hồ, Hiên Viên Liệt xác thực không tỉnh lại nữa.

Lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm, nguy hiểm thật. Hoảng sợ chết cô mất rồi. Thế nhưng là, tuy là anh không tỉnh, giờ cô nên làm gì đây? Nằm trong ngực Hiên Viên Liệt, cô căn bản cũng không dám động, rất sợ đánh thức Hiên Viên Liệt.

Mặt dán vào lồng ngực anh, có thể nghe được tiếng tim đập. Nhịp tim của anh vô cùng bình thường, nhưng với Tiêu Tiêu dường như không ổn cho lắm. Tuy nhiên đây không phải lần đầu cô tiếp xúc với Hiên Viên Liệt ở cự li gần như thế, nhưng không phải tình huống như hiện tại, cô lén vào trộm đồ. Nếu bị phát hiện thì chết chắc.

Nhẹ nhàng xê dịch... Mỗi một lần xê dịch đều giống như đang cố ý cọ người ta, đột nhiên nhớ tới chuyện trong thang máy, mặt cô đỏ lên.

Ba!

Tay lớn lật một cái, Tiêu Tiêu liền từ trên người anh lăn xuống, sau đó lại bị anh ôm lại.

"Hô..." thật đáng sợ thật đáng sợ.

Tiêu Tiêu cẩn thận nhấc tay Hiên Viên Liệt ra, cái tên này sao khi ngủ lại như đứa trẻ con vậy chứ! Nhích tới nhích lui, muốn hù chết cô sao a?

Hiện tại đã gần 3 4 giờ rồi, là thời điểm người lớn ngủ say rồi.

Tủ đầu giường ở ngay phía trước, cô chỉ cần cẩn thận trèo qua thân Hiên Viên Liệt, là có thể chạm tới rồi. Chậm rãi di chuyển, sau đó nghiêng người, dùng tay vục thân mình dậy, cả người xoay một cái.

Đột nhiên...

Một tay anh dơ lên, đánh vào đầu cô, lại đập vào tai cô, ui da. Đầu cô chúi xuống "Ngô..." cô mở to hai mắt. Môi hôn trúng môi Hiền Viên Liệt! Môi mềm mại, còn phảng phất hương vị như bánh pudding.

Tieu Tieu lập tức ngẩng đầu, che miệng mình. Ách... Cô đang cưỡng hôn người ta sao? Được rồi, anh ta trong thang máy dám vô lễ với cô, như vậy coi như hòa nhau đi. Không dám chậm trễ thêm nữa, cô sợ Hiền Viên Liệt rồi. Không thềm đếm xỉa đến anh hành động kì quặc khi ngủ, cô xuống giường.

Lại liếc Hiền Viên Liệt một cái. Cũng may, chưa tỉnh.

Thận trọng mở ngăn kéo tủ đầu giường. Lật tới lật lui, lật tới lật lui...

Tìm thấy rồi! Không sai, Hiền Viên Liệt hôm nay lấy ra chuỗi chìa khóa này. Cô cẩn thận nắm chặt chìa khoá, nhanh chóng rời phòng. Dưới bầu trời đêm, bóng cô như con mèo đen nhỏ...

Lúc này, ánh trăng mờ lung chiếu lên gờn mặt Hiền Viên Liệt, ngũ quan như điêu khắc, đôi môi mỏng, mũi cao, lại nhìn lên trên, đôi mắt đen sắc bén từ mở ra! A... Người phụ nữ này, cuối cùng cũng chịu lộ đuôi hồ ly rồi sao? Hiền Viên Liệt ngồi dậy, tay quét qua nơi môi cô vừa chạm vào.

Lầu một.

Bởi vì khẩn trương, tim cô đập nhanh lạ thường. Làm sát thủ đã tám năm, cô tiếp nhận rất nhiều nhiệm vụ ám sát, sớm đã hình thành tâm thế bình tĩnh từ lâu rồi. Thế nhưng là... Hiện tại cô vô cùng khẩn trương. Có lẽ là bởi vì nhiệm vụ lần này rất trọng đại, mà dựa vào thực lực của Hiền Viên Liệt, thêm những người làm nữ ở đây, tất cả đều cực kì phi thường.

Lặng lẽ mở cửa phòng, khóa trái, căn cứ ban ngày Hiền Viên Liệt đi vào, cô mở cửa tầng hầm, đi xuống.

Mỗi hành lang ở đây đều bật đèn. Vừa mới xuống dưới, Tieu Tieu đã nắm chặt một con dao nhỏ trong tay, dù là buổi tối, kiểu gì cũng sẽ có hầu nữ trông coi. Không thể dùng súng được, sẽ đánh thức tất cả mọi người, cho nên chỉ có thể dùng dao. Nếu như phát hiện có người tới, nhất định phải tranh thủ thời gian diệt khẩu.

Mắt phượng nhú lại, hiện lên tia lạnh lẽo. Não bộ dồn hết sức tập trung, men sát theo dọc tường, chậm rãi bước đi, đến mỗi một gian phòng tối, cô đều leo lên cửa miệng thông gió nhìn xem.

Không có!

Không có!

Tìm hơn mười mấy gian phòng cũng không thấy Miêu Miêu. Chẳng lẽ Miêu Miêu không hề bị nhốt ở đây sao? Không... Không có khả năng, Miêu Miêu không bị nhốt chỗ này thì bị nhốt ở đâu được chứ? Mấy ngày nay cô không có chút đầu mối nào về Miêu Miêu. Không ở tổng bộ Đế Quốc Hắc Dạ, như vậy chỉ có ở chỗ này!

Cô Tiếp tục tìm kiếm, đi thêm về phía trước một chút, qua bảy phòng giam giữ sát thủ rồi. Tieu Tieu nắm chặt dao trong tay, không biết hai người hầu nữ còn canh gác nơi đó không. Tóm lại cũng nên cẩn thận.

Cẩn thận bám vào dọc tường mà đi, cô hạ thấp gối, khom người tránh để bị phát hiện. Đột nhiên, chân vấp phải hòn đá....

A!

Cô lập tức giơ chân lên, thế nhưng hòn đá lăn ra ngoài lại tạo tiếng vang.

"Ai!"

Nguy rồi, bị phát hiện rồi. Tieu Tieu lập tức nhanh chóng quay người, trốn ra sau một tầng đá lớn.

Lúc này, cửa sắt giam giữ bảy tên sát thủ mở ra, một người hầu nữ bước ra ngoài, liếc nhìn chung quanh: "Tôi ra ngoài xem xét."

Mất thấy người kia đang đi tới hướng mình, Tieu Tieu nhìn đầy sát ý.

Nắm chặt dao trong tay, khi người làm nữ đi đến gần cây cột, cô lao vút lên, che miệng cô ta lại, tay phải xẹt một đường ngang cổ cô ta.

"Ngô!"

Người làm nữ giãy dụa, muốn chạy trốn thoát khỏi Tieu Tieu.

Tieu Tieu dùng sức bắt lấy, cô chỉ khẽ động cổ tay. Cô muốn dùng cách ôn hòa để giải quyết, hoàn toàn không muốn làm hại họ.

Hai người âm thầm dùng khí lực so tài.

"Tiêu mộ, đủ rồi, buông cô ta ra." thanh âm băng ảnh quen thuộc từ xa truyền tới, Tiêu Tiêu ngẩn người, ngẩng đầu nhìn qua...

Dưới ánh đèn mờ, bóng anh bị kéo dài ra, thân thể cao lớn thẳng tắp, sắc mặt như quỷ satan, ngoài Hiên Viên Liệt ra thì còn ai vào đây nữa?

Anh... Sao lại tới chứ? Làm sao mà biết kế hoạch của cô?!

Tiêu Tiêu cũng không buông người trong tay ra, ngược lại dùng dao kề sát cổ cô ta. Tiếng bước chân rất lớn, bởi vì Hiên Viên Liệt không chỉ tới một mình.

Trong nháy mắt, một đám người làm nữ bao vây xung quanh Tiêu Tiêu, tay cầm vũ khí khác nhau.

Lòng cô có chút hỗn loạn, hiên Viên Liệt, anh phát hiện ra từ lúc nào chứ?

Lúc này, anh đã đến gần. Đôi mắt đen lạnh lẽo nhìn thẳng vào cặp mắt của Tiêu Tiêu. Biểu lộ của anh không có gì tiến hóa, thế nhưng cô lại cảm giác so với mọi khi anh lạnh hơn vạn phần.

Cô biết chính mình đang làm cái gì, đã hoàn toàn bại lộ rồi. Mặc kệ Hiên Viên Liệt phát hiện bằng cách nào, cô cũng không còn đường lui nữa.

"Hiên Viên Liệt... Ngài tới nhanh thật. Lúc tôi trộm chìa khóa ngài đã biết rồi đúng không?" Cô chỉ có thể hoài nghi khi đó Hiên Viên Liệt đang vờ ngủ.

"Tôi còn tưởng cậu định giải thích cho tôi nghe một chút về tình huống hiện tại, xem ra, một chút cô cũng chẳng muốn nói nhỉ, cô gái..." Mắt đen nhẹ nhắm lại, lộ ra tia nguy hiểm giảo hoạt.

Cô gái...

Tiêu Tiêu kinh hãi, anh phát hiện rồi sao? Lúc nào phát hiện chứ?. Não bộ lập tức hoạt động hết công suất, thân phận nữ của cô bại lộ từ khi nào? Thì ra cô vẫn luôn xem thường khả năng quan sát của anh

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Chủ mưu là ai?!

Anh đến gần Tiêu Tiêu, thân thể gần như sắp sát kè Tiêu Tiêu.

"Hiên Viên Liệt, tôi gần như vậy, không sợ tôi giết chết cô ta sao?" Ánh mắt cô vô cùng dữ dằn, tràn ngập hương vượn thần. Cũng không phải cô tự nhận mình mạnh mẽ, nhưng là, Hiên Viên Liệt từng bước từng bước tới gần, khiến cô có lại cảm giác nguy hiểm vô hình.

Tiêu Tiêu chỉ lui mấy bước đã đến sát tường.

Đột nhiên, Hiên Viên Liệt lên tay, một đường tóm chặt cổ Tiêu Tiêu, dùng sức nâng cô lên, dán chặt người vào tường.

"Ách... Ô..." cô hống cảm giác đau đớn.

"Nói, cô nữ giả nam lên vào biệt thự của tôi nhằm mục đích gì!" Anh hỏi như ép buộc, quanh thân khí thế mạnh đến bức người.

Có lẽ là người khác sớm đã chịu không được khuất phục rồi.

"A..." Tiêu Tiêu cười khê: "Ách..." cô vừa dứt lời, bàn tay nắm chặt cổ cô càng thêm mạnh mẽ, tưởng chừng như sắp gãy cổ đến nơi.

"Dựa vào hành vi đêm nay của cô, có thể suy đoán, cô chính là đồng bọn của sát thủ." Hiên Viên Liệt lạnh lùng nhả lời.

Bị anh bóp chặt cổ, Tiêu Tiêu giờ phút này chỉ biết ngẩng đầu, mắt nhìn xuống anh: "A, thì ra, anh, đã sớm hoài nghi, tôi, với sát thủ, là đồng bọn, cho nên, tìm cách, dụ tôi, xuống tù thất này! "

Bàn tay đè lên thanh quản, khiến cô hô hấp khó khăn, mở miệng cũng khó.

Anh không trả lời cô, cũng chính là ngầm đồng ý, anh đúng là có tình dụ Tiêu Tiêu tới nơi này, chủ yếu muốn xem phản ứng của cô, hoàn toàn không nghĩ tới, cô nhanh chóng đã không thể chịu đựng nữa rồi.

Tiêu Tiêu gượng cười, cổ tay khẽ động, dao trong tay găm thẳng lên ngực anh "Tôi, quyết không phải, đồng bọn, những tên sát thủ, kia! Nếu như anh, thật sự không tin, có thể giết tôi, nhưng, tôi sẽ cùng anh, đồng quy vu tận."

Hiên Viên Liệt liếc con dao trên ngực, cô gái này điềm tĩnh lạ thường, cũng không vì sự xuất hiện của anh mà kinh hoảng. Con người lạnh lẽo, anh vùng tay lên, quăng văng người cô ra ngoài.

"Tư "

Cô vắng ra xa, rất lâu mới ngừng lại được. Vài trềb tay áo vì ma sát mà rách hết một mảng, người khó khăn đứng dậy.

"Hự khự khự khự..." Cô ôm cổ ho khan vài tiếng, Hiên Viên Liệt dùng sức quá lớn, ách, đau quá.

Mắt đen nhìn về phía cô: "Nói đi, nếu như cô còn ăn nói hàm hồ, cẩn thận cái miệng."

Tay cô run run rời cổ họng: "Tôi là nữ giả nam lên vào cạnh anh, đúng, tôi đúng là có mục đích, nhưng tuyệt không phải hại Đế Quốc Hắc Dạ các người. Mà chính là cứu người."

"Cứu người?" Mắt anh lóe lên nghi hoặc, cứu bảy tên sát thủ nơi này sao? Anh càng thêm khẳng định ý nghĩ của mình, cô gái này chính là muốn giết bảy tên sát thủ kia giết khẩu, phòng trừ chủng tộc lại khai ra chủ mưu.

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Hiên Viên Liệt, Tiêu Tiêu cũng đoán được, anh khẳng định sẽ nghĩ đến bảy tên sát thủ này: "Tôi tới cứu con trai của mình."

Cô vừa dứt lời, trong mắt Hiên Viên Liệt ánh lên vẻ kinh ngạc.

Tiêu Tiêu tiếp tục nói: "Chắc anh cũng nhớ ra rồi, đứa bé tên Mộ Miêu Miêu anh từng bắt về", nó là con trai tôi. Cũng chúc mừng các người, các người dùng con tôi thành công dẫn dắt tôi tới đây rồi."

"Cô là mẹ đứa bé ấy?" Hiên Viên Liệt nhủ mảy kiến, anh không phủ nhận, anh rất thích đứa bé này.

"Đúng. Tôi đến tù thá này, là tới cứu con trai của tôi. Không phải tới cứu mấy tên sát thủ kia. Hiên Viên Liệt, anh không cảm thấy bắt một đứa bé 5 tuổi đi, rất quá đáng sao?" Nghĩ đến con trai có thể bị giam ở chỗ này, cô lập tức kích động đứng lên.

Loại cảm xúc đó, không thể miêu tả thành lời. Xem ra cô thật sự là mẹ của đứa bé ấy: "Tạm tin cô, cô là mẹ của đứa bé, nhưng vừa rồi định ám sát tôi, nên qui sang đồng bọn của sát thủ." Hai con người nhíu lại, cảm giác nguy hiểm so với hồi nãy còn mãnh liệt hơn.

Bất đắc dĩ.

Tiêu Tiêu bất đắc dĩ thở dài một hơi: "Cái này, anh nên hỏi thủ hạ của mình."

Mắt đen băng lãnh, anh không trả lời.

Cô tiếp tục nói: "Tôi và con trai chỉ đúng lúc có mặt ở sông bạc, liền bị thủ hạ của anh nhận định là đồng bọn của sát thủ, sau đó thừa dịp tôi không chú ý, liền bắt con trai tôi đi." Cô kể lại chi tiết sự việc ngày hôm đó cho anh nghe.

Câu trả lời của cô vô cùng chắc chắn, khiến anh thấy kinh ngạc: "Vậy cô muốn giải thích thế nào, thân phận thật của cô thì sao?"

"Không có giải thích nào cả, tôi chỉ là người phụ nữ bình thường, mon men qua hắc đạo. Cho nên, cũng xin Đế Quốc Hắc Dạ các người, đừng quá khi dễ cô nhi quả mẫu chúng tôi."

"Cô cảm thấy tình huống hiện tại cho phép cô giấu kín sao?" Mắt anh đầy lạnh lẽo. Tay đưa lên vỗ xoát xoát xoát, tất cả thương trên tay nhóm người hầu nữ đều nhắm thẳng vào Tiêu Tiêu. Họng sùng đen cũng chĩa vào cô, tưởng chừng chốc lát thôi cô có thể biến thành tổ ong bỏ vế.

Liếc nhìn những cây thương này, "Tôi dám tới tận đây, Hiên Viên Liệt, anh cảm thấy vũ khí này chống lại được tôi sao? Chỉ ít, chạy đi, cái này hoàn toàn không có vấn đề gì." Câu này cô không hề nói dối. Tuy những người này khiến cô cảm thấy không an toàn, nhưng chạy thoát thì cô vẫn nắm chắc phần hơn.

"Không phải cô tới cứu con trai sao? Cô có thể chạy đi, nhưng mà, con trai cô..." Khóe miệng anh câu lên nụ cười nhàn nhạt.

"Anh... anh... Uy hiếp tôi." Đáng chết, đúng vậy, Miêu Miêu còn trong tay Hiên Viên Liệt.

"Đã khuya rồi. Cho cô thời hạn một đêm xem nên giải thích thế nào. Vì con trai của mình, tôi khuyên cô vẫn là không nên phản kháng." Đồng tử lạng như nước khe di chuyển, đôi môi lạnh như băng buông nhà nẩy từ.

Cậu nói cuối cùng của anh, đối với Tiêu Tiêu mà nói, xác thực có lực rung động rất lớn. Đêm nay bị anh phát hiện, cô thua rồi. Vì trên tay anh có Miêu Miêu làm thẻ bài, còn cô không có gì hết.

"Loảng xoảng" Dao trong tay rơi xuống đất.

Hai hầu nữ tiến lên, ép Tiêu Tiêu tiến vào một gian tù thất.

Nhà tù vắng vẻ, đèn điện mờ nhạt lác lác. Hai tay Tiêu Tiêu bị xích sắt cố định trên tường. Cô muốn phản kháng rất dễ dàng, nhưng, trong não luôn e dè

Hiên Viên Liệt.

Một khi bị đưa vào tù thất này, một khi bị trói chặt tay chân, cô sẽ chẳng còn cách nào để chống trả nữa.

Thế nhưng cho dù không đếm xỉa đến mạng mình, cô cũng không thể đánh cược tính mạng con trai cô được. Tiểu a di phản bội, Miêu Miêu chính là thân nhân duy nhất của cô, là chỗ dựa duy nhất của cô.

Ngẩng đầu, cô nhìn quanh tù thất, lạnh quá... Nơi này quá lạnh lẽo.

Miêu Miêu có phải cũng bị nhốt ở một tròn các phòng đó, nếu thằng bé cũng lạnh thì phải làm sao bây giờ? Tiêu Tiêu không dám tưởng tượng. Tinh thần vì áp lực mà sắp sụp đổ, tình huống hiện tại không cho phép nàng ngã xuống. Cô nhất định phải lên kế hoạch để thoát ra ngay mai.

Cho Hiên Viên Liệt một lời giải thích hợp lý, thân phận Tiểu Phi Long không thể bại lộ, nếu không nhất định Hiên Viên Liệt sẽ đi điều tra ngọn ngành, sau này cô sẽ gặp nhiều phiền phức.

Cứu Miêu Miêu là chuyện gấp... Nhưng... Tiêu Tiêu lập tức lại nghĩ tới một chuyện cực kì quan trọng khác.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37-1: Ngũ đại gia tộc (1)

Phải cứu Miêu Miêu, còn muốn lưu ở bên người Hiên Viên Liệt. Trời ạ... Lần thứ nhất cảm giác được tuyệt cảnh.

Ngắm lại nay Lam đình ngan cùng Hiên Viên Liệt. Leng keng, hiện lên một tia đầu mối, đúng lúc ấy cô chỉ lo suy nghĩ chuyện gia tộc của mình, mà không để mắt đến gia tộc Hiên Viên Liệt.

Chẳng lẽ nói... Gia tộc Hiên Viên Liệt, cũng là một trong ngũ Đại Gia Tộc?! Ngũ Đại Gia Tộc, là đỉnh phong thế gia bên trên hắc đạo. Nhưng mà, ở giữa Ngũ Đại Gia Tộc này, quan hệ cũng không hữu nghị, ngoại trừ vấn đề giao tiếp bình thường, cơ bản không can thiệp lẫn nhau, chúng nó kiềm chế lẫn nhau lực lượng đối phương.

Nói thật, Tiêu Tiêu cũng không phải chưa từng hoài nghi, chủ mưu phía sau gia tộc bị diệt tộc khả năng cũng là một trong ngũ Đại Gia Tộc. Nhưng cũng chỉ là hoài nghi. Ngũ Đại Gia Tộc quá mức khiêm tốn thần bí, cô không cách nào tìm ra manh mối cái gì.

Thần linh...

Tám năm qua, người không có cho tôi bất luận ánh sáng gì, xin người, không cần phá hư hy vọng duy nhất tám năm qua đi.

Trong nhà tù dưới lòng đất, không phân ngày đêm, cô ngồi xồm ở trên mặt đất không biết qua bao lâu. Nhưng mà cô cảm thấy từng giây từng phút trôi qua phi thường chậm chạp... Cái gọi là một ngày bằng một năm.

"Cùm cụp" đột nhiên cửa mở ra rồi.

Tiêu Tiêu chậm rãi ngẩng đầu, một đêm không ngủ, để con mắt của cô trở nên sung đỏ. Bộ dáng cũng tiêu tụy rất nhiều. Hiên Viên Liệt tiến đến một mình. Cửa bị đóng lần nữa rồi.

"Nhìn lên, cô một đêm ngủ không được ngon giấc. Nghỉ rõ chưa?" Anh ngồi xồm ở trước mặt Tiêu Tiêu.

"Rất rõ ràng."

Anh nhếch miệng nở nụ cười.

Tiêu Tiêu nhìn lấy anh, chậm rãi nói: "buổi tối hôm qua tôi nói, không có nửa câu giả dối. Còn thân phận của tôi, đây là tư ản của tôi, tôi không muốn nhắc đến. Miêu Miêu là con trai của tôi, mục đích lần này tôi tới chỉ là cứu nó mà thôi. Nếu như anh vẫn chưa tin tôi, anh có thể giám thị tôi, thậm chí tôi có thể lưu ở bên cạnh anh, cho đến khi anh tra rõ ràng chủ mưu phía sau những sát thủ này là ai, anh lại thả tôi tự do." Cô nói, âm vang hữu lực.

Cái này chính là tối hôm qua cô lo lắng một đêm cho ra kết luận, đã có thể bỏ đi Hiên Viên Liệt lo nghĩ, lại có thể cứu Miêu Miêu ra, còn có thể lưu ở bên người Hiên Viên Liệt.

Anh gio tay, câu cái cằm Tiêu Tiêu lên, mắt đen nhìn thẳng hai mắt cô: "cô cảm thấy, tôi sẽ trói buộc bom hẹn giờ này ở bên người tôi sao?"

"A, Hiên Viên Liệt là ai, thủ lĩnh đế Quốc Hắc Dạ, một người trong Ngũ Đại Gia Tộc. Coi như tôi là một quả bom, tôi dám nổ tung sao? Con trai tôi đều còn ở trên tay anh, anh còn muốn thế nào? Anh còn muốn bức tôi làm sao mới hài lòng? Tôi đã lui bước lớn nhất rồi. Chủ động để anh giám thị, cho nên,

hắn là anh rõ ràng, tôi không chơi chuyện gì ả ở bên trong. Mộ Tiêu Tiêu tôi, chẳng qua là chán ghét bị người hiểu lầm, càng không muốn cùng Đế Quốc Hắc Dạ, một trong Ngũ Đại Gia Tộc Hiến Viên gia, là địch!" Trong ánh mắt lộ ra sạch sẽ và chân thành.

Hai con người nhìn nhau, mắt anh đen láy giống như muốn nhìn thấu Tiêu Tiêu, trầm mặc hồi lâu: "Tốt, tôi tin tưởng, bắt quá, cô dám cùng tôi ký khế ước không?"

Khế ước sao?

Tiêu Tiêu sững sốt một chút, kỳ thật, ở bên trong thế giới hắc đạo, còn có một tổ chức rất thần bí, tổ chức này gọi là khế ước tiêu chuẩn. Mọi người đều biết, ở bên trong thế giới hắc đạo, không có pháp chế, có thể tổ chức này cũng là một cái pháp chế. Nó từ thế giới các Đại Hắc Bang hình thành lực lượng trung kiên.

Bên trong hắc đạo, tuy anh lừa tôi gạt, nhưng cũng mười phần chú trọng thành tín, nếu như chủ động cùng người khác ký khế ước, nếu có trái với khế ước, người trong cuộc chỉ cần đem phần khế ước này công bố ra, đến lúc đó người bội ước, sẽ bị tổ chức này đuổi bắt, kết quả là, chết không toàn thây!

Cho nên, bên trong hắc đạo, người nào cũng sẽ không loạn cùng người ký khế ước.

"Tôi nguyện ý!" Tiêu Tiêu kiên định trả lời, nhưng trong lòng cũng suy nghĩ, Hiến Viên Liệt vậy mà xuất ra

"Được." Anh buông cầm của cô ra, mở xiềng xích trên tay chân cô ra.

Cô lắc lắc, vẫn bị khóa, cổ tay và cổ chân đã sắp tê, thân thể vịn tường đứng lên: "Đúng rồi, con trai tôi đâu? Tôi muốn gặp nó." Nghĩ đến con trai đang bị nhốt nơi này, cô liên đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37-2: Ngũ đại gia tộc (2)

Hiên Viên Liệt nghiêng người sang, ánh mắt nhìn về phía cô: "Yên tâm đi, Tiểu tử này không có bị nhốt ở chỗ này. Tôi còn không đến mức đem một đứa trẻ bỏ ở nơi này."

Giọng nói của anh vẫn bình thản như trước kia, lại làm cho trông mắt Tiêu Tiêu nhất thời đỏ lên, may mắn, Miêu Miêu còn may không có ở nơi này.

Nhìn lấy bộ dáng của cô, Hiên Viên Liệt khẽ cau mày. Mắt đen hiện lên một tia cảm xúc.

"Này, Miêu Miêu ở đâu."

"Tôi sẽ dẫn cô đi gặp nó."

"Được."

Rời đi phòng giam dưới lòng đất, thì ra bên ngoài đã xế chiều, ánh mặt trời chói mắt để cho cô có chút không thoải mái.

Thư phòng.

Vô cùng cẩn thận, ký tên, đồng ý, khế ước đặt thành: "Như vậy, anh có thể dẫn tôi đi gặp con trai đi." Cô không tiếp tục xem phần khế ước này.

Bởi vì, bên trên khế ước của Hiên Viên Liệt, cũng không có viết lên yêu cầu quá phận, nội dung đại khái là, trong vòng hai năm, cô cần hoàn toàn phối hợp với anh.

Thì tương đương với, khế ước bán thân hai năm.

"cô muốn khôi phục dáng vẻ vốn có, hay là muốn bảo trì hiện trạng?" Anh nhìn cô từ trên xuống dưới, một bộ trang phục đàn ông, xác thực không làm cho người ta cảnh đẹp ý vui.

"Tôi cứ như vậy. Thuận tiện làm việc. Mà lại, tôi cũng chỉ ký khế ước bán thân hai năm cho anh, không phải bán cho Đế Quốc Hắc Dạ các anh." Cô nhàn nhạt nói qua, khôi phục trang phục nữ làm việc quá không tiện, mà lại... Nhớ tới sự tình trong thang máy, mặt cô cũng nhịn không được đỏ lên rồi.

Không tiếp tục quản anh: "Đi lái xe đi, tôi bán mình làm tài xế."

"Đi đâu?"

"không phải cô khẩn cấp muốn gặp con trai của cô sao?"

"A..." Tiêu Tiêu giật mình đại ngộ. Tranh thủ thời gian cầm chìa khóa đi lái xe. Lúc ra ngoài, cô ngừng cước bộ, ngoái đầu nhìn lại liếc Hiên Viên Liệt một chút: "Đúng rồi, tôi có thể hỏi một vấn đề sao?"

"Nói."

"khi nào thì anh bắt đầu hoài nghi tôi, còn có, lúc nào thì anh biết rõ giới tính của tôi." Cô hỏi câu này, chủ yếu là muốn làm rõ lúc trước ở trong thang máy, đến cùng Hiên Viên Liệt có biết rõ phục vụ viên chính là cô hay không.

Trong lòng cô, Hiên Viên Liệt lại không thấy như vậy, nhếch miệng lên nụ cười: "cô đoán đi..."

Đoán được cô còn cần hỏi sao?! Người đàn ông giáo hoạt!

Lái xe tới một vùng ngoại ô vắng vẻ, nơi này, có một sân cỏ thật to, đằng sau sân cỏ, có một cái hồ nước nhỏ. Bên trên hồ nước còn nuôi thiên nga.

Các loại bông hoa nở ra, một vườn trộn với đại thụ, ở trên bãi cỏ cực kỳ dễ thấy. Bên cạnh đại thụ, là một tòa biệt thự độc đáo. Màu trắng. Hoa ở đây, cỏ non, đại thụ, bên trong hồ nước. Nó như vậy có một phong cách riêng, một nơi thật đẹp, giống là tiên cảnh nhân gian.

"Miêu Miêu, ở chỗ này sao?" Tiêu Tiêu nhìn có chút tròn tròn mắt, một hoàn cảnh tốt như vậy. Quá đẹp quá đẹp rồi.

Hiên Viên Liệt xuống xe, dứt khoát đi xuống. Tiêu Tiêu theo ở phía sau, xuyên qua bãi cỏ, xuyên qua vườn hoa, đi tới cửa biệt thự. Đẩy cửa...

Oa...

Thật là một nơi xinh đẹp, giống như là Thiên đường, bởi vì, nơi này mỗi một món đồ dùng trong nhà cơ hồ đều là màu trắng, thuần khiết như vậy...

"Chú, chú đến thăm cháu rồi. Chú nhìn xem, cháu đã học chơi cái này rồi." Giọng nói non nớt truyền đến, Miêu Miêu cầm trong tay Phi tiêu nhỏ, chạy đến trước cửa nhanh như chớp.

"Là sao? Vậy cháu ném chuẩn xác bao nhiêu."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38-1: Tiểu tử giỏi, đầy đủ cơ trí (1)

Xoát...

Bay qua. Phi tiêu cắm vào hồng tâm trên tường.

Tiêu Tiêu còn đứng ở cửa, cô vừa mới bị bóng dáng cao lớn của Hiên Viên Liệt che khuất, Miêu Miêu không thấy được cô cũng không kỳ quái, thế nhưng mà... Con trai cô sao lại có quan hệ tốt cùng Hiên Viên Liệt như thế?!

"Hự khự khự..." Cô cố ý ho khan một tiếng.

Hiên Viên Liệt nghiêng mắt nhìn về cửa, ánh mắt Miêu Miêu cũng mới nhìn về phía người mẹ đứng ở cửa! Khuôn mặt nhỏ lộ ra may mà, thân thể nghiêng phía trước, chân trước bước ra, muốn xông vào trong ngực Miêu Miêu. Có thể, chút hưng phấn ở một giây ngắn ngủi về sau, lập tức biến mất trên khuôn mặt nhỏ nhắn, bé trấn định thu hồi chân trước. Không tiếp tục đi xem mẹ.

Trái lại nhìn về phía Hiên Viên Liệt: "Chú, chú nhìn cháu ném chuẩn xác không?" Cười hi hi nhìn Hiên Viên Liệt, hoàn toàn không nhìn Tiêu Tiêu, bởi vì, bé không thể cùng mẹ nhận nhau, nếu thân phận của mẹ bị chú khám phá liền không xong, bé muốn bảo vệ mẹ!

Tròng mắt Hiên Viên Liệt nhìn Miêu Miêu một chút, đứa nhỏ này, vẫn cơ trí như vậy... Vậy mà làm bộ không biết người phụ nữ này, thật là một gia hỏa diễn kịch nhỏ.

"Nếu cháu không muốn nhận mẹ cháu, vậy chú liền mang cô ấy đi rồi." mắt anh lạnh lùng nhìn chằm chằm thẳng quý nhỏ trước mắt.

Ách!

Miêu Miêu lập tức ý thức được ý tứ trong lời nói của chú, chú đã biết thân phận của mẹ rồi hả? Vì phải hết sức cẩn thận, mắt to lại nghi ngờ nhìn về phía mẹ.

Tieu Tieu gật đầu.

"Mẹ..." Miêu Miêu chạy vội qua một chút, thân thể nhỏ bỏ nhào vào trong ngực Tieu Tieu, khuôn mặt anh tuấn dùng sức cọ lấy khuôn mặt Tieu Tieu, sau đó, ở bên trên gương mặt mẹ ngấm một cái: "Mẹ, thương tổn trên bờ vai mẹ thế nào rồi hả? Còn đau nhức không?"

"Không đau rồi." lúc Tieu Tieu hôn trả lại con trai, xích lại gần bên tai con trai: "Miêu Miêu, làm sao đột nhiên con có quan hệ tốt với Hiền Viên Liệt như thế?"

Miêu Miêu cũng xích lại gần lỗ tai mẹ: "Mẹ, nếu con không cùng chú này thực hiện tốt mối quan hệ, vạn nhất chú giết chết con làm sao bây giờ?"

"Tiểu tử giỏi, đầy đủ cơ trí."

Hai mẹ con bàn luận xôn xao. Hiền Viên Liệt đứng ở một bên, hai mẹ con này thật đúng là tương tự nhau. Nghĩ đến, cũng chỉ có người phụ nữ này mới có thể dạy ra một đứa trẻ như thế.

Hai người liên tiếp nói xong, Tieu Tieu ôm Miêu Miêu đi đến trước mặt Hiền Viên Liệt: "Hiền Viên Liệt, những ngày này cảm ơn anh chiếu cố Miêu Miêu rồi." Tuy đây chỉ là lời khách sáo, nhưng mà cô xác thực cảm kích Hiền Viên Liệt đối xử tử tế với Miêu Miêu.

"con trai cô đã thấy qua, bây giờ có thể yên tâm rồi hả?"

Gật đầu: "Bất quá, tôi muốn dẫn Miêu Miêu về ở trong nhà mình. Tôi và anh có khế ước trong người, tôi sẽ không vi phạm khế ước, bình thường, tôi sẽ tới trước mặt anh đưa tin, tôi chờ đợi anh phân phó."

Nghe xong lời này, Hiền Viên Liệt vẫn không có trả lời, Miêu Miêu khẩn trương nhảy xuống từ trên người Tieu Tieu: "Mẹ, khế ước gì? Mẹ không ký cái gì kỳ quái chứ?"

"Ai, cũng không phải cái gì kỳ quái, chỉ là mẹ con bị ép, bán mình 2 năm làm việc khổ cực cho chú trước mắt này rồi." Tieu Tieu bắt đầu dĩ vãng dài, cũng là có ý hàn huyên Hiền Viên Liệt.

Miêu Miêu cúi đầu, chuyển qua bên chân Hiền Viên Liệt, tội nghiệp nắm góc áo Hiền Viên Liệt: "Chú, không muốn chú khi dễ mẹ cháu, nam tử hán không thể khi dễ phụ nữ. Có công việc gì khổ mệt bản, cháu đến làm." Nói xong, giơ lên nắm tay nhỏ vỗ ngực một cái.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38-2: Tiểu tử giỏi, đầy đủ cơ trí (2)

Chỉ thấy... Khóe miệng Hiền Viên Liệt co giật, cái người phụ nữ này... Cái đứa trẻ này, đơn giản cũng là tuyệt phối, Hiền Viên Liệt khom người: "Được rồi, vậy mỗi ngày về sau cháu bồi mẹ cháu tới chỗ chú, làm việc khổ cực đi."

"Không có vấn đề." Cô khởi hai má.

"Vậy chúng ta đi trước rồi." Mang theo Miêu Miêu rời khỏi biệt thự Thiên đường, cũng rời đi cái nơi giống tiên cảnh nhân gian.

Sau khi Tieu Tieu và Miêu Miêu đi, Hiền Viên Liệt quan sát phòng khách, ngón tay vuốt ve qua đồ dùng bên cạnh trong nhà, nhếch miệng lên nụ cười nhàn nhạt, cái nụ cười này, không xen lẫn băng lãnh.

Trung tâm thuê sát thủ.

"Ông Các lão." Miêu Miêu nhảy lên nhảy vào ông,

"Phốc..." Các lão lại phun một ngụm sữa bò.

Phù phù, Miêu Miêu nhảy lên liền nhào tới trong ngực Các lão: "Ông Các lão, Miêu Miêu rất nhớ ông." Nói xong cầm lấy khăn tay ở bên cạnh lau trên miệng Các lão.

"Ai u, Miêu Miêu của ông. Đến để ông xem thật kỹ một chút." Ông lo lắng mấy ngày ngủ không ngon giấc rồi. Hàng đêm đều nhớ Miêu Miêu.

"Miêu Miêu, ra bên ngoài chơi, mẹ và Các lão có mấy lời cần nói."

Nhìn mắt mẹ, Miêu Miêu rời khỏi Các lão ôm ấp, bĩu môi chán nản ra ngoài rồi.

"Tiểu Phi Long! Vài ngày ông không nhìn thấy Miêu Miêu, cháu nhanh như vậy đem nó ra ngoài làm gì." Các lão cũng không tình nguyện oán trách.

Tiêu Tiêu ngồi xuống: "Các lão, cháu muốn lại tiếp tục đình chỉ nhiệm vụ, ông đem tên cháu từ trung tâm thuê, tạm thời bỏ đi."

"Cái gì? Cháu, cháu làm sao rồi hả? Không làm việc? Vì cái gì?"

"cháu giống như tìm được manh mối liên quan tới diệt môn gia tộc cháu lúc trước rồi." Giọng nói của cô trở nên có chút khàn. Ngoại trừ Dì út bên ngoài, Các lão là người duy nhất rõ ràng tình huống của cô.

"cháu biết là ai làm rồi hả?" Các lão cũng khàn trương đứng lên

Tiêu Tiêu lắc đầu: "người năm đó hại gia tộc cháu, bây giờ có khả năng đưa ma quỷ về phía một trong Ngũ Đại Gia Tộc là Hiên Viên gia. Cho nên, cháu muốn tìm hiểu nguồn gốc, ở bên người Hiên Viên Liệt. Nhìn xem có thể tìm tới hung thủ hay không."

Các lão hơi kinh ngạc, ông cũng không nghĩ tới, thủ lĩnh Đế Quốc Hắc Dạ lại là một người trong Ngũ Đại Gia Tộc: "Tiêu Tiêu, cháu lại không xác định, những người kia tìm tới Hiên Viên Liệt có phải người hại gia tộc cháu lúc trước hay không, mạo hiểm ở bên người Hiên Viên Liệt chỉ sợ không tốt lắm đâu, ở bên trên hắc đạo, thế nhưng Hiên Viên Liệt rất nổi tiếng, thủ đoạn độc ác vương giả! Cháu đã không có gia tộc làm hậu thuẫn, dạng người này, ông sợ cháu không thể trụ vào."

Tiêu Tiêu lắc đầu: "cháu biết, thế nhưng đã không còn kịp rồi, tám năm qua, cháu không có bất kỳ tin tức gì, cháu thực xin lỗi người trong tộc đã chết đi. Cháu nhất định phải đánh cược một keo."

"Tiêu Tiêu, Hiên Viên Liệt biết thân phận của cháu sao?"

"Còn chưa biết, bất quá anh ta biết rõ cháu là phụ nữ, anh ta còn đang hoài nghi cháu có phải đồng bọn đám sát thủ kia hay không. Bất quá, vì ở bên cạnh anh ta, vì tra rõ ràng chuyện năm đó, cháu cùng anh ký khế ước."

"Cái gì! Tiêu Tiêu sao cháu có thể như vậy, nếu cháu xảy ra chuyện gì, Miêu Miêu làm sao bây giờ!" Các lão kiềm chế không được, ai cũng biết bên trong khế ước ở hắc đạo quan trọng đến cỡ nào, một khi trái với điều ước sẽ là vạn kiếp bất phục.

"Các lão, yên tâm đi. Nếu như có một ngày này, cháu thật đã xảy ra chuyện gì. Miêu Miêu liền nhờ ông, mời ông giúp cháu tìm tới Dì út, chỉ có Dì út mới biết được cha ruột Miêu Miêu là ai."

"Ai..." Các lão cũng thở dài rồi.

Sau khi ký tên khế ước với Hiên Viên Liệt, xin anh nghỉ mấy ngày. Về đến Liễu gia, nơi này là cái nhà ở bình thường, trước kia cô đều sinh hoạt phiêu bạt khắp nơi, từ khi sinh Miêu Miêu, cô biết cần một ngôi nhà, dù cho đây chỉ là một cái nhà rất nhỏ.

"Leng keng" lúc này, chuông cửa vang rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39-1: Khách không mời mà đến! (1)

Bóng dáng anh thẳng tắp cản ở cửa, Hiên Viên Liệt đứng ở chỗ này, trông mắt nhìn đứa trẻ dưới mắt, mặc một thân áo ngủ con mèo lông xù, không nghĩ tới đứa nhỏ này còn thật đáng yêu: "Mẹ cháu đâu?"

"Mẹ đang bận, chú vào ngồi trước đi." Miêu Miêu mở cửa, kỳ thật bây giờ bé cũng không biết được rõ ràng cái chú đẹp trai này đến cùng là người tốt, hay là người xấu, quên đi thôi, mẹ đã ký hai năm khế ước bán thân cho chú, chính mình cũng phải khách khí với chú một chút mới được. Miễn cho mẹ bị khi dễ.

Nghĩ đến Miêu Miêu bắt đầu đi lắc lắc đầu.

Hiên Viên Liệt đi vào phòng, nhìn chung quanh một lần, phòng cực kỳ bình thường, lại giả vờ rất có phong cách.

"Chú, chú ngồi trước, cháu đi nhà bếp tìm một chút trà." Nói xong, bé đã tự mình chạy tới nhà bếp nấu nước.

Hiên Viên Liệt không hề ngồi xuống, mà chính là đánh giá phòng này, ánh mắt rơi xuống tranh vẽ treo trên tường, cái này lại là bức tranh thật do danh họa thế giới vẽ. Nghiêng mắt, lại rơi xuống chén trà bên trên ngăn tủ, bộ đồ trà đặc biệt của hoàng thất Anh quốc. A... Nhìn thấy phòng phổ thông, lại cất giấu không ít trân bảo thế giới. Cái người phụ nữ này... Có chút ý tứ.

Theo một đường hành lang thường thức họa tác.

Đột nhiên, bên tai truyền đến tiếng nước.

Mắt đen hướng về phía ngọn nguồn âm thanh, nơi đó giống như có một cái phòng, cửa lớn mở rộng ra. Anh cũng không có để ý nhiều, dứt khoát đi tới. Lúc này...

Tieu Tieu đang tắm vòi sen ở trong phòng tắm đứng. Thương tổn trên bờ vai đã có thể dùng nước rửa rồi. Nhắm hai mắt, nhìn lên đầu, vòi hoa sen từ trên mặt của cô hắt tới trên thân cô.

Tóc dài đến lưng, da thịt trắng nõn, dáng người có lồi có lõm, ở giữa sương mù mờ lung, thân hình của cô như ẩn như hiện, phảng phất như tiên tử ngộ nhập nhân gian.

"Cô tắm rửa đều không đóng cửa sao?"

Âm thanh băng lãnh mang theo vài tia treu tức, theo tiếng nước, Tieu Tieu mở to mắt, cô vừa vặn giống như nghe được giọng nói của Hiên Viên Liệt, làm sao có thể. Chẳng lẽ là đi cùng với anh lâu, xuất hiện ảo giác rồi hả?

Nghĩ đến, cô tùy ý quay đầu nhìn ra cửa, ngoài cửa, Hiên Viên Liệt nghiêng người dựa vào trên khung cửa, một đôi mắt đen treu ghẹo nhìn qua cô.

Thời gian nhất thời dừng lại.

Ảo giác? Ảo giác sao? Nước vẩy ở bên trên người cho cảm giác rõ ràng như thế.

Một giây,

Hai giây.

"A..." Cô nghẹn ngào kêu to, lập tức ngồi xổm xuống, che trước ngực của mình.

Hiên Viên Liệt nhếch miệng lên một tia đường cong: "Không chào đón tôi sao?" đôi mắt anh từ trên xuống dưới, lại đánh giá Tieu Tieu một lần.

"Ra, ra ngoài. Mau đi ra!" Tieu Tieu lớn tiếng quát. Bởi vì trong nhà chỉ có cô và Miêu Miêu, có đôi khi cô cũng không có đóng cửa, ai biết, lúc này vậy mà xông tới một người, khách không mời mà đến! Cô, cô, cô...

Gương mặt đã không biết là bị đỏ bừng, hay là khí đỏ.

Đường cong câu lớn, mắt anh đen lấy dừng lại ở trên thân cô, mới quay người rời đi, lúc này, Miêu Miêu nghe được tiếng mẹ la, mặc tạp dề nhỏ, trong tay cầm theo cái ấm trà dùng dùng chạy đến.

ở trên hành lang đứng phải Hiên Viên: "Chú, mẹ cháu làm sao rồi hả?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39-2: Khách không mời mà đến! (2)

Đi đến bên người Miêu Miêu, một cái tay anh xách Miêu Miêu lên, đi trở về phòng khách: "Mẹ cháu không có việc gì."

Trên ghế sofa, Miêu Miêu chăm chú pha trà ngon, đưa cho Hiên Viên Liệt: "Mời nhắm nháp."

Pha trà cũng là một môn công phu, thủ pháp đưa nhỏ này cũng rất chính tông, nhìn không ra chỉ có năm tuổi, nâng chung trà lên: "ba ba cháu đâu?"

"Cha cháu sao? Cháu cũng không biết, cho tới bây giờ cháu còn chưa có gặp qua ông ta."

Mắt đen hiện lên nghi hoặc: "Từ nhỏ đã không có gặp qua sao? Vì sao?"

"Bởi vì, mẹ cháu nói, mẹ cũng không biết cha cháu là ai."

Hiên Viên Liệt để chén trà xuống: "Cô ta cũng không biết? Vậy các người không có tìm qua?"

Miêu Miêu lắc đầu: "Bình thường, chúng tôi đều đi tìm dì út của mẹ. Không có thời gian tìm cha... Cháu..." lời sau cùng còn chưa nói hết.

"Miêu Miêu, không cho nói nhiều lời với chú lạ như vậy!" Tieu Tieu tức giận đi ra, trên thân phủ y phục có chút không ngay ngắn chỉnh tề, đều là bởi vì bị

Hiên Viên Liệt dọa. Tóc trên bờ vai còn chảy xuống giọt nước.

Con người nâng lên, rơi ở trên thân người phụ nữ trước mắt, lần trước ở trong khách sạn, anh cũng không có nhìn kỹ hình dạng người phụ nữ này mặc trang phục nữ. Về sau tiến vào thang máy, cũng một mực tối đen, có thể, trước mắt xem ra... Cái người phụ nữ này mặc kệ từ hình dạng, khí chất hay là dáng người, đều mười phần mê người.

"Tôi, coi như là người xa lạ sao?" một tay anh nâng quai hàm, Nhìn Tiêu Tiêu.

Bị ánh mắt này nhìn chằm chằm, cô thật hận không thể, trực tiếp đâm mù anh đi!: "Không biết, Thủ lĩnh Đế Quốc Hắc Dạ, ngài tự mình đến, đại giá hàn xá, có gì muốn làm?" Trong mắt cô lóe tia lửa, nhớ tới một màn trong phòng tắm kia, liền tức nghiêng đầu rằng.

Miêu Miêu một bên rung mình một cái, mẹ đây là thế nào, tuyệt đối là điểm báo muốn nổi giận, không nên không nên, bé muốn trốn tránh xa một chút mới được, miễn cho chút nữa mẹ cùng cái chủ đẹp trai này đánh nhau, tai họa tới mèo!

Nghĩ đến Miêu Miêu liền tranh thủ thời gian chạy như một làn khói tránh đến trong phòng của mình trốn tránh chiến hỏa.

"cô đã muốn ngốc ở bên cạnh tôi hai năm, đương nhiên tôi nên tới nhìn tình huống bây giờ của cô một chút." Anh miễn cưỡng nói xong, không thêm để ý chút nào đối với lửa giận trong mắt cô.

Tiêu Tiêu quả thực là đè ép lại lửa giận phun lên yết hầu trở về, ai kêu chính cô nói, có thể để Hiên Viên Liệt phái người giám thị cô, theo dõi cô: "Này, nhìn cũng nhìn qua, anh có thể đi rồi chưa?"

"Lúc đầu, tôi xác thực chỉ là đến nhìn một chút, rồi đi. Nhưng mà cô nói kiểu này, tôi cảm thấy đêm nay tôi có thể ở nơi này rồi." Anh nói xong, một tay tựa vào trên ghế sofa.

Cái gì?

Anh, anh nói cái gì?

"Cái này, chỉ sợ, không thích hợp đi." Cô thả ngữ khí mềm nhũn.

"Hai năm khế ước bán thân, như vậy, hai năm này, tất cả mọi ngày của cô đều của tôi. Cho nên, cô cảm thấy tôi ở lại, có vấn đề gì không?" Anh nói xong mặt không thay đổi.

Cái tên vô lại... Âm thầm mắng lầy, có thể bây giờ cô hết lần này tới lần khác coi như là có việc cầu xin Hiên Viên Liệt, dù sao sự tình sát thủ, còn phải thông qua anh mới có thể biết chủ mưu phía sau: "Tốt, thỉnh tùy ý, anh cũng thấy đấy, nhà tôi cứ lớn như vậy, chỉ có hai phòng ngủ ở giữa, chỉ có thể ủy khuất anh ngủ ghế sofa rồi."

Nói xong, cô quay đầu, trở về trong phòng của mình.

Bên ngoài yên tĩnh, Miêu Miêu mới chui ra từ trong phòng, bé đã nghe được lời nói mẹ nói với chú, lời kéo Hiên Viên Liệt đi vào phòng nhỏ của mình: "Chú, nếu chú không ngại thì ngủ giường của cháu đi, đêm nay cháu qua ngủ cùng mẹ."

Phim hoạt hình trong phòng, khắp nơi chất đống liên quan tới đồ chơi mèo, một chiếc giường nhỏ đặt ở cạnh tường, đại khái dài chỉ có nửa người Hiên Viên Liệt.

Đuôi lông mày run rẩy, Hiên Viên Liệt cúi người sờ lên tóc Miêu Miêu: "Không cần, đêm nay cháu ngoan ngoãn ngủ ở chỗ này, chú tìm được giường ngủ." Giải thích xong, khỏe miệng băng lãnh, bứt lên một tia mạng theo nụ cười tà tính.

Sắc trời bắt đầu mịt mù, mắt thấy đã sắp chạng vạng tối, Hiên Viên Liệt cũng không có một chút ý tứ muốn trở về, chẳng lẽ anh thật muốn ở lại đây sao?

Đường đường Thủ lĩnh Đế Quốc Hắc Dạ, lại muốn ngủ ghế sofa ở nhà cô... Nếu cái này truyền đi, nhất định cũng là tin tức đầu đề rồi.

Bóng đêm lượn lờ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40-1: Đây không phải mộng (1)

Một cảm giác ấm áp nào đó tiếp cận, đầu tiên là dạo chơi rơi vào trên trán cô, sau đó chậm rãi đến môi cô mềm mại, hô hấp nóng một chút, cảm giác ấm áp của anh cơ hồ muốn bao trùm, để cho cô trong lúc ngủ mơ vô ý thức phát ra giọng nói nhẹ nhàng.

Yên tĩnh trong đêm, tiếng nỉ non nghe qua đặc biệt rõ ràng.

Thật ấm... Tiêu Tiêu nhủ mảy, vì mình đang nằm mơ, mộng thấy buổi tối sáu năm trước kia, a... Cái ác mộng kia, vì sao ở thời điểm này lại mộng thấy rồi.

An tĩnh trong đêm, tựa hồ có chút đồ, vật rục rịch.

Về sau, chấn mền bao trùm ở trên người cô bị nhẹ nhàng kéo ra. Cô run nhẹ lên, hơi lạnh trong đêm để cho người ta không khỏi lại co rút người dậy. Dưới ánh trăng yếu ớt, có thể trông thấy áo ngủ trượt xuống, lộ ra da thịt tinh tế.

Mắt đen lấp lóe ở trong đêm tối, trước mắt cô an tĩnh, lại có một hương vị khác, cái này cô so với nam trang càng thêm ngon miệng.

Từ từ, một loại áp lực vô hình gần sát. Thật nặng... Chấn mền lúc nào trở nên nặng như vậy rồi hả? Cô không khỏi lại hừ nhẹ vài tiếng.

Tiếng rên của cô như là chuông bạc, mà ở trong đêm, còn có một loại âm thanh khác, trầm thấp mà mang theo vài phần khàn khàn, cùng loại với tiếng găm bị đè nén.

Khí tức ấm áp đi vào trên da thịt cô đang lỏa lồ, anh nhẹ nhàng hôn, cô giống như lọt vào điện lưu rất nhỏ, sau đó, môi mỏng chậm rãi hướng lên, ngừng rồi...

Mộng... Đây là mộng sao?

Loại ấm áp kia, quanh thân truyền đến cảm giác cùng với ban đêm sáu năm trước giống nhau, vì sao lại mơ tới ban đêm sáu năm trước kia? Mà lại, chân thực như thế. Giống như ở giữa hơi thở đều người được hương vị so với sáu năm trước giống như đúc.

Cái kia rõ ràng chỉ là người đàn ông mới gặp mặt một lần, a, không đúng, mặt đều chưa từng thấy, đêm đó thậm chí cô không nhìn thấy bộ dáng người đàn ông kia.

Chính là một người xa lạ như vậy, vì sao, sẽ còn mơ tới?

Ấm áp, nương theo cảm giác ấm áp còn có khác thường, cô không khỏi run rẩy một chút.

Mộng?

Lông mi thật dài rung động, coi như Mộ Tiêu Tiêu ngủ mê, đây là cũng chỉ có ở trong mộng mê loạn bưng tỉnh rồi.

Tri giác cô lập tức hồi phục, cơ bắp toàn thân căng cứng ở xương ống chân, thỉnh thoảng phát hiện bên cạnh cô có một người cao lớn nam tính! Run lên kinh hãi, mà khi cô nhìn thấy cặp mắt kia lạnh tới tận xương, cùng lúc khỏe miệng của anh bộc lộ ra ý cười, cô tựa hồ là từ trong mê loạn bưng tỉnh mộng, lại lâm vào tình cảnh bên trong so với trong mộng càng thêm buồn bực!

"A..." Suy nghĩ kịp phản ứng, cô lập tức há mồm hô to, giọng nói vừa mới hô ra, một tay bưng kín miệng cô há to, cắt đứt tiếng kêu sợ hãi của cô.

"Xuyt..." Anh khẽ mở môi lạnh, trong đêm tối, anh nói không nhanh không chậm "cô muốn đánh thức đứa nhỏ này, để nó đến quan chiến sao?"

Giọng nói u lãnh, còn có nhàn nhạt mùi thơm nam tính, xen lẫn tí mùi thuốc lá cùng mùi vị nước hoa, cái mùi này, cô cũng không xa lạ gì. Cô đã có một đoạn thời gian cùng anh ở chung, thế nhưng mà... Vậy mà cô nghĩ không ra, người đàn ông này nửa đêm lên vào.

Trong đêm mộng lung, cô gần như có thể nhìn thấy anh nhếch miệng lên cười lạnh tà ác, cặp mắt đen cực kỳ bén nhọn, tình cảnh như vậy càng giống như đang tuyên cáo anh có ý đồ tà ác.

A, trời ơi, cô không nên đồng ý để anh ở lại!

Sớm nên đoán được hành động của anh hôm nay, có ý đồ khác, chỉ là... Nghìn tính vạn tính không nghĩ tới vậy mà anh lúc nửa đêm canh ba mưu đồ làm loạn.

Lực nắm của anh lớn lợi hại, bị bưng bắt lấy, cô cảm giác khuôn mặt có chút đau đớn, tranh thủ thời gian lắc đầu, ra hiệu mình sẽ không kêu lên.

Tay chậm rãi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40-2: Đây không phải mộng (2)

Cô nhủ chặt mày liễu: "Hiên Viên Liệt, anh... Anh đi ra." Cô dùng giọng nói ít nhất nói xong, tay nhỏ một bên đẩy anh ra.

"Xem ra, cô càng ưa thích ở nơi khác phản kháng sao?" giọng nói anh lãnh đạm vang lên ở trong đêm tối, mang theo vài tia tà tính.

Nhất thời, Tiêu Tiêu bó tay rồi, làm sao gặp phải một người thù lĩnh như thế: "anh... Anh lại làm loạn, tôi liền..." Liền... Liền... Đáng chết, cô cũng không có cách nào đối phó người đàn ông này!

"Liền thế nào? Người phụ nữ... Ban đêm mỹ lệ, cô nên hưởng thụ mới đúng." Anh nói xong, tay rơi xuống.

Vải áo rất mỏng, ngón tay của anh giống như trực tiếp đụng phải da thịt. Cô phản ứng muốn lấy tay anh ra, lại...

Có thể cô còn chưa kịp xuất thủ, bỗng nhiên anh tới gần sát cô.

"Ây..." Tiêu Tiêu kinh ngạc, cảm giác được cái gì...

Cảm giác kỳ dị, càng làm cho cô rút lại rồi.

Hai tay dùng sức đẩy anh: "Hiên Viên Liệt... Đi ra!" Ngực khí của cô đã có chút nóng nảy rồi.

"cô phản kháng như thế, xem ra chúng ta có thể tiết kiệm qua khúc nhạc dạo đầu, trực tiếp bắt đầu rồi."

Anh đã giâm bút đi khiêu khích, dùng phương thức trực tiếp nhất, trêu tức cô...

Không có cho cô may mắn thời cơ thờ...

"anh, không nên ép tôi." Cô giãy dụa, tuy nhiên chỉ có thể làm cảm giác trở nên càng thêm trí mạng, mà lại, càng giống như cô đang chủ động.

"cô là yêu tinh sao?" Một tiếng gầm nhẹ nặng nề, có trời mới biết qua bề ngoài anh lạnh tình đã nhóm lửa bao lâu rồi. Anh đã nhớ cô suy nghĩ quá lâu rồi! Mỗi một lần đều bị người phụ nữ này trốn thoát, những ngày này, anh đã nhẫn nại đến đau nhức.

Cảm giác càng ngày càng tê liệt chính mình. Sức lực anh bá đạo, hoàn toàn chế trụ phản kháng của cô!

Làm sao bây giờ? Cô không muốn, không thể, đầu óc nhanh chóng chuyển động, đúng, nước hoa! Trên tủ đầu giường cô để một nhóm mê hương!

Cô dựa vào trí nhớ sờ qua nước hoa bên trên đầu giường.

Mà tay anh thô ráp, đẩy ra một tầng phòng tuyến sau cùng...

"Hừ..." Tiêu Tiêu đã bắt đầu thờ, khắc chế cảm giác truyền đến. Cô đã vươn bàn tay đến dài nhất.

Hòa điểm đề nén rục rịch sắp bộc phát!

Cô chỉ có ghen ngào. Duỗi ngón tay dài đến tủ đầu giường.

"Hừ..." Cô gần như sắp không chịu nổi cảm giác như vậy rồi. Gắt gao cắn môi dưới khắc chế giọng nói của mình.

"Không muốn nhẫn nại, tôi muốn nghe giọng nói của cô." Ngực khí của anh cơ hồ là mệnh lệnh.

Cấn chặt bờ môi.

Người đàn ông còn đang dạo chơi vừa đi vừa về...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Một đầu ngã quy

Lúc này, anh đã chuẩn bị còn tiếp...

"Hiên Viên Liệt!" Cô bỗng nhiên la lên tên anh. Thành công hấp dẫn sự chú ý của anh, Hiên Viên Liệt ngẩng đầu, đồng thời mắt đen nhìn về phía cô...

"Vây..." Cô nhún nước hoa một cái. Mang theo hương nước hoa nhàn nhạt nhất thời tràn ngập chung quanh hai người.

"Cô... Cô..." Mây kiếm anh nhìn lại, lúc ngửi được mùi thơm này, nảo trầm xuống, ngã xuống bên cạnh cô.

Nước hoa bốn phía tràn ngập, cô mặc dù là đối với mặt Hiền Viên Liệt xít, chính mình cũng ngửi thấy mùi thơm. Cảm giác được bàn tay của anh còn dừng lại bên trên phòng tuyến cuối cùng cô. Nỗ lực chống đỡ lấy thân thể, muốn đạp anh xuống giường.

Thân thể vừa mới chống một nửa, ách... Không được, cái mê dược này cũng quá mạnh, cô rõ ràng đã dùng hô hấp nhưng vẫn là hút. Không chịu nổi, bỗng nhiên một đầu ngã chổng vó ở trên giường.

Mặt trắng lạng lẽ biến mất, mang đi cái thần bí mà tràn ngập tình.

Ánh nắng sáng sớm, chậm rãi dâng lên.

Sáng sớm, Mộ Miêu Miêu vịn eo bẻ cổ bò đứng lên, đánh răng rửa mặt, vuốt mắt đi đến phòng khách,... Chủ đẹp trai đâu? Lăn đến gầm ghế sofa sao?

Bé chạy qua, nằm sấp trên mặt đất tìm A, chủ đẹp trai rồi hả? Tìm khắp nơi, cũng không có thấy người.

Kỳ quái...

Bắt lấy tóc, sau cùng mất to rơi xuống bên trên cửa phòng ngủ của mẹ. Nện bước bước nhỏ đi qua, nhón chân lên mở ra cửa.

Bé rất cẩn thận chỉ đẩy ra một chút.

Trên giường lớn, hai người nằm, người bên cạnh mẹ là... Mộ Miêu Miêu không khỏi hít sâu một hơi, đây không phải là chủ đẹp trai sao? Tối hôm qua... Mẹ cùng chủ đẹp trai ngủ cùng một chỗ?

Cái đầu nhỏ chuyển chuyển, chỉ muốn đến ngắm một cái, chỉ ý tứ này sao?

Con mắt chuyển, thân thể bé co rụt lại, nhếch miệng lên hi hi cười, nhanh đóng cửa. Sau đó nhảy lên bỏ nhào vào trên ghế sofa.

Sáng sớm ánh nắng nhu hòa, sau giờ ngo ánh mặt trời lên cao. Trên giường lớn mí mắt Tiêu Tiêu nhảy lên. Đầu thật nặng, miễn cưỡng trở mình, chân dài trực tiếp nện vào vật đồ.

Cái gì? Bất quá dạng này ôm thật thoải mái cũng rất thích hợp nha. Chân sau đặt ở trên thân Hiền Viên Liệt, tay cũng ôm anh. Vì tìm kiếm vị trí thoải mái hơn, còn hướng trên thân anh cọ xát.

"A..." Một tiếng nam tính đè nén kêu rên. Anh bị thân thể mềm mại trong ngực giầy vò, mở hai mắt ra.

Ánh mặt trời chói mắt, khi mắt đen mở ra, anh rử con người xuống, cô như một con bạch tuộc ôm anh, đầu chôn vào trong ngực anh.

Hai người thân thể dán thật chặt cùng một chỗ.

"Cái yêu tinh này..." Anh buồn buồn hừ một tiếng, nâng tay lên, phủ lên đầu tóc Tiêu Tiêu rồi bời, nhìn gương mặt cô tỉnh xảo.

Ngón tay anh vuốt ve, để cho cô cảm giác khuôn mặt ngứa, đặc biệt là lỗ tai.

"Ủm..." Không vui hừ, mở to mắt.

"Tối hôm qua ngủ dễ chịu sao?" Thanh âm anh truyền đến.

Tiêu Tiêu lập tức mở to hai mắt, trừng anh, lại cúi đầu nhìn chính mình, lại còn ôm anh! Dưới ý thức phản ứng, cô một chân đá văng anh.

"Anh, anh, anh..." Thanh âm run rẩy gần như sắp muốn nói không ra lời.

"Cô cảm thấy, chúng ta không phải nên tiếp tục chuyện tối ngày hôm qua." Anh nghiêng thân thể, một tay dựa vào thân thể, người phụ nữ này vậy mà đối với anh dùng mê dược, anh kim nén đến hóa, luôn không có phóng thích.

Tiêu Tiêu đứng lên: "Hiền Viên Liệt, bên cạnh anh nhiều phụ nữ như vậy, tội gì muốn làm khó tôi một người mẹ mang theo đứa nhỏ. Tôi cũng không muốn cùng ngài chơi trò chơi. Xin nhớ kỹ, tôi đã là mẹ trẻ con rồi!" Cô nỗ lực trấn định lại, chết cũng không muốn chuyện tối ngày hôm qua. Nhìn mê hương trên giường, cô quay người đến trong tủ treo quần áo tìm quần áo, cầm đi ra cửa.

"Mẹ, mẹ đã dậy rồi." Miêu Miêu trên ghế sofa nhảy đứng lên.

Chỉ gặp mẹ đen mặt, trực tiếp tiến vào trong căn phòng nhỏ của bé. Miêu Miêu hiếu kỳ nhảy xuống, chui vào trong phòng ngủ của mẹ. Nhìn chú trên giường.

Nha!

Làm sao chú đẹp trai cũng đen mặt.

Thật đáng sợ nha...

Tranh thủ thời gian, bé lập tức đóng cửa, tránh về trong đại sảnh.

Hồi lâu, mẹ từ phòng nhỏ chạy ra, chú cũng từ phòng ở giữa đi tới. Miêu Miêu co lại ở trên ghế sofa, ông Thượng Đế, chị Quan Âm, nhanh cứu cháu đi. Mặt mẹ cùng chú đều đã từ đen biến thành xanh rồi.

"Lạp lạp lạp á..." Chuông điện thoại Hiên Viên Liệt vang lên.

Phá vỡ một phần yên tĩnh đáng sợ. Tiêu Tiêu cũng không để ý đến anh, đi đến trước mặt Miêu Miêu: "Miêu Miêu đói bụng sao?"

"Con đã tìm đồ nhét đầy bao tử rồi." Miêu Miêu che che bụng nhỏ.

Hai mẹ con nói xong, Hiên Viên Liệt đã treo điện thoại.

Tiêu Tiêu mới nhìn qua: "Tôi còn kỳ nghỉ hai ngày, hai ngày nữa tôi sẽ chủ động qua bên kia." Thanh âm của cô đã phai nhạt đi.

Mất đen uyển chuyển, Hiên Viên Liệt vuốt vuốt điện thoại di động: "Cô khẳng định muốn tiếp tục nghỉ ngơi, không cùng tôi trở về sao?"

Nhìn trông mặt của anh, Tiêu Tiêu cảm thấy có cái gì không đúng, chẳng lẽ trong điện thoại nói cái gì: "Điện thoại đánh tôi, nói gì không?"

Người phụ nữ thông minh, khỏe miệng của anh cong lên: "Trong bảy người, có một người thanh tỉnh."

Đơn giản một câu, Tiêu Tiêu lập tức có tinh thần: "Tôi biết rồi. Nghỉ ngơi kết thúc." Bảy sát thủ, đã có người tỉnh, như vậy thì từ trong miệng sát thủ có thể có tin tức người chủ mưu rồi!

"Mẹ, con cũng muốn đi." Miêu Miêu bắt lấy ống tay áo Tiêu Tiêu.

Không đợi Tiêu Tiêu mở miệng nói chuyện, chỉ thấy Hiên Viên Liệt đi tới, một tay túm Miêu Miêu gánh trên bờ vai: "Đi thôi."

Trong trạch viện Hiên Viên Liệt, Miêu Miêu lưu tại trong biệt thự, phân phó người làm nữ chăm sóc. Cùng Tiêu Tiêu đi xuống nhà tù lòng đất. Trên đường đi, Tiêu Tiêu đều ý thức rời xa Hiên Viên Liệt, tránh cùng anh tiếp xúc nhiều. Đại khái vẫn là không cách nào từ chuyện tối ngày hôm qua thông thả lại.

Mất đen khi thì rơi xuống trên thân cô, cái người phụ nữ đáng chết này, vậy mà cố ý rời xa anh!

Hai người rất nhanh tới đến nhà giam giữ sát thủ.

Đi vào.

Hai người làm nữ trông coi trong nháy mắt quỳ ngược lại mặt đất: "Chủ nhân."

Ánh mắt Tiêu Tiêu lóe lên nghi hoặc, bình thường những người làm nữ gặp Hiên Viên Liệt cũng sẽ không lễ lớn như vậy. Này làm sao rồi hả? Trong lòng nổi lên một tia dự cảm không tốt.

"Làm sao rồi?" Mây kiếm nhíu chặt, cũng cảm thấy không thích hợp.

"Sát thủ tỉnh lại, chết, chết rồi!"

"Chuyện gì xảy ra?"

"Không biết, sau khi tỉnh lại, chúng tôi hỏi vài câu, anh ta chết rồi." Người làm nữ nghĩ mà sợ hãi, ánh mắt nhìn về phía sát thủ chết đi.

Tiêu Tiêu dạo bước, cảm khuôn mặt sát thủ chết lên, sắc mặt đỏ bừng, bờ môi biến thành màu đen: "Trúng độc, là trúng độc chết!"

Kỳ quái, hai tay hai chân sát thủ còn bị xích sắt khóa lại, làm sao lại trúng độc? Anh căn bản không có biện pháp uống thuốc độc mới đúng? Ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía người làm nữ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Nhiều một tia ôn nhu

Đứng ở bên cạnh, ánh mắt Tiêu Tiêu nhìn một chút, bên trong miệng sát thủ đều là máu, chuyện gì xảy ra, nỗ lực nghĩ, leng keng, giống là nghĩ đến cái gì.

"Tôi đã biết, xem ra, những sát thủ này cùng chủ tiệm vũ khí một dạng, cũng đã sớm chuẩn bị chết. Nếu như tôi không có đoán sai, bọn họ nhất định là đã sớm để độc được trong khe hở trong miệng, một khi bị bắt sống, dùng đầu lưỡi cùng răng làm gãy dây khe hở, nuốt độc mà chết."

Tiêu Tiêu nói xong.

Hiên Viên Liệt nhìn về phía cô, buông gương mặt sát thủ ra, người phụ nữ này quả nhiên rất thông minh, cô nói không sai, những sát thủ này đều có độc được bên trong khe hở miệng, lạnh lùng nói: "Xử lý thi thể, tìm bác sĩ đến lấy độc được bên trong miệng sáu người khác ra."

Hiên Viên Liệt không có phủ định suy đoán của cô, như vậy chứng minh anh cũng nhìn ra rồi. Loại thủ pháp này chỉ có sát thủ mới biết, không nghĩ tới, anh lại có thể dễ dàng nhìn ra như vậy, không hổ là thủ lĩnh Đế Quốc Hắc Dạ, tiếp xúc anh mới biết được, thì ra ngoại giới đối với Hiên Viên Liệt nhận biết, chỉ là một góc của băng sơn, cái người đàn ông này, rất lợi hại.

Chết một người không quan trọng, còn sáu người, tuy nhiên hôm nay không có tìm được cái gì có ý nghĩa, nhưng cũng phòng ngừa sáu người khác từ vong.

Mà lúc này...

Tại phía trên nhà tù lòng đất, cũng là trong trạch viện Hiên Viên Liệt.

Một chiếc xe con bản dài bên ngoài trạch viện, tài xế mở cửa, giày gót rơi xuống đất, thân hình cao quý, tóc dựng lên. Trong tay ôm một con mèo Ba Tư.

Bà đi ra, có người thay bà che nắng.

Chợt nhìn, vị này nữ tính tuy nhiên ưu nhã cao quý, nhưng trên mặt cũng có vài tia già nua.

Khi phu nhân, đến gần biệt thự Hiên Viên Liệt.

Một đám người làm nữ đều vây quanh đi ra, các cô lịch sự trật tự đứng hai bên, nhao nhao, cùng nhau mở miệng: "Lão phu nhân!"

Trong đại sảnh, Miêu Miêu nằm sấp ở trên ghế sofa, hướng ra ngoài nhìn. A, cái Di kia mạnh khỏe có khí chất, mèo Ba Tư trong tay làm sao khả ái như vậy đây.

Mất Mồ Miêu Miêu lóe lên, bởi vì trên thân di nhiều đồ vật loè loẹt, kim cương trên lỗ tai, mặt đá trên cổ được ánh sáng chiếu lấp lánh.

Người phụ nữ đi tiến đến. Ánh mắt nhìn người làm nữ: "Liệt nhi đâu?"

"Chủ nhân dưới nhà tù lòng đất, cần tôi qua mời chủ nhân lên sao?" Nữ quản gia cung kính nói.

"Đi thôi." Phu nhân đi vào đại sảnh, đầu tiên mắt rơi xuống trên thân đứa nhỏ trên ghế sofa, cái này, trong phòng Liệt nhi tại sao có thể có đứa nhỏ? Bà hé mắt, đang chuẩn bị hướng ghế sofa.

Lúc này, Tiêu Tiêu đã cùng Hiên Viên Liệt cùng đi lên. Tiêu Tiêu sững sốt, vừa mới thật giống như nghe đến thanh âm thật là lớn bên đại sảnh truyền đến. Đi tới nhìn, vị phu nhân cao quý này là?

"Mẹ, tại sao mẹ tới đây rồi." Mày Hiên Viên Liệt nhú lại.

Ánh mắt Hồng Tuyết Mai lập tức chuyển qua trên thân Hiên Viên Liệt, bà tiện tay đưa mèo Ba Tư trong tay phóng tới trên ghế sofa, hướng Hiên Viên Liệt: "Mẹ không tự mình tới, chỉ sợ con không muốn về gia tộc rồi."

Người này là mẹ Hiên Viên Liệt? Trên dưới quan sát, trên thân vị phu nhân này cũng có được khí chất băng lãnh giống như Hiên Viên Liệt.

Ánh mắt xéo qua lạng lẽ liếc nhìn Hiên Viên Liệt, chỉ gặp anh chau mày.

Lúc này, Hồng Tuyết Mai lại mở miệng: "Con hẳn phải biết, nguyên nhân chúng ta ba lần bốn lượt thúc con về gia tộc là cái gì. Tuy nhiên con không nguyện ý, nhưng là hôn sự con cùng thiên kim Lâm gia đã sớm định ra rồi. Hôn kỳ mẹ và cha con đã thay con quyết định rồi. Tháng này, con nhất định phải cùng mẹ về gia tộc cùng thiên kim Lâm gia kết hôn!"

Tiêu Tiêu đứng tại bên cạnh Hiên Viên Liệt rõ ràng cảm thấy khói lửa, chặc chặc, thật nặng mùi thuốc súng, xem ra, mẹ của Hiên Viên Liệt là đến bắt anh trở về kết hôn. Tiêu Tiêu không khỏi run rẩy, chuyện giữa hai mẹ con người ta vẫn là tránh xa một chút.

Đang lúc cô chuẩn bị lạng lẽ rời đi..

Một cánh tay đột nhiên giữ lại bờ vai của cô.

"Thật có lỗi, mẹ, con không thể cùng mẹ trở về kết hôn, bởi vì con đã có bạn gái." Hiên Viên Liệt một tay ôm Tiêu Tiêu sát trong ngực.

Cái gì?! Toàn bộ thân thể Tiêu Tiêu cứng ngắc, ngừng đầu nhìn về phía anh, chính muốn nói gì, bị ánh mắt trừng trở về.

Lông mày Hồng Tuyết Mai xoay thành bánh quai chèo, đánh giá Tiêu Tiêu trong ngực Hiên Viên Liệt, không lạnh không nhạt mở miệng nói: "Vị nữ sĩ này là ai? Thân phận gì? Có tư cách gì trở thành con dâu tôi?" Tuy nhiên những lời này nghe rất chói tai, nhưng là biểu lộ lạnh nhạt như cũ.

Khóe miệng Mộ Tiêu Tiêu sớm đã co giật, buổi trưa hôm nay đi vội vàng, cô mặc quần áo nữ cùng Hiên Viên Liệt cùng nhau tới, cứ như vậy một lần mặc nữ trang tới, lại vừa vụng bị anh triệt để lợi dụng rồi! Nhìn phụ nhân một mặt khinh bỉ, cô không khỏi hít một hơi, thật sự là không muốn tham gia chuyện gia đình người ta, thế nhưng là... Nhìn Hiên Viên Liệt, mắt đen lạnh đơn giản muốn giết cô. Ý của ánh mắt kia nói rõ: "Không cho phép nói lung tung, nếu không giết cô!"

Cô không nói lời nào cũng được. Phụ nhân này nhìn cũng không phải dễ bị lừa, tùy tiện kéo một lý do như vậy, có thể lừa gạt đến mẹ anh sao?

Đang lúc Tiêu Tiêu bắt đầu đi xoắn xuýt.

Môi Hiên Viên Liệt khẽ mở: "Cô có tư cách, bởi vì, cô đã vì con sinh ra đứa nhỏ." Con người đen trắng tập nhìn chăm chăm về phía Mộ Miêu Miêu trên ghế sofa.

Mộ Tiêu Tiêu mở to hai mắt, bỗng nhiên lay động cái đầu, Hiên Viên Liệt lại nói cái gì? Lại cũng kéo Miêu Miêu vào. Phải biết, Ngũ Đại Gia Tộc mỗi gia tộc đều phi thường to lớn, bị cuốn vào đấu tranh gia tộc bọn họ tuyệt đối không chịu nổi.

Hồng Tuyết Mai vẫn như cũ mười phần lạnh lùng, bà băng lãnh cười: "Liệt nhi, con là con trai mẹ, con cảm thấy những lời hoang ngôn(nói lung tung) này có thể lừa gạt mẹ sao? Nếu như con nói vị này nữ sĩ mang thai mẹ còn có thể tin tưởng mấy phần, về phần đứa nhỏ kia..." Một bên nói qua, ánh mắt băng lãnh hướng ghế sofa.

Nghe được mẹ của Hiên Viên Liệt nói như vậy, Tiêu Tiêu ngược lại thở dài một hơi, cũng là, làm sao có thể dễ dàng như vậy bị lừa gạt. Dù sao cũng là Hiên Viên gia một trong Ngũ Đại Gia Tộc!

Mà lúc này, Mộ Miêu Miêu ở trên ghế sofa đùa với mèo Ba Tư.

"Miêu Miêu..." Miêu Miêu học mèo kêu.

Mèo Ba Tư cũng giống như rất ưa thích Miêu Miêu, áp vào trên mặt Mộ Miêu Miêu liếm liếm, chọc cho bé cười khanh khách.

Con người Hồng Tuyết Mai cao quý chậm rãi rơi xuống trên thân Miêu Miêu, bà vừa mới cũng không có nhìn kỹ rõ ràng đứa trẻ này,... Khi bị tiếng cười đứa trẻ hấp dẫn, bà đột nhiên đi tới cạnh ghế sofa, nhìn chăm chăm Miêu Miêu.

Bị nhìn chăm chú, Miêu Miêu nghi ngờ nâng đầu lên, nháy mắt một cái.

Hai mắt đối mặt, Hồng Tuyết Mai kinh ngạc, cái này... Cái này... Cái đứa trẻ này, dáng dấp cùng Liệt nhi khi còn bé như đúc. Đơn giản rất giống rồi!

Lập tức quay người, nhìn về phía Hiên Viên Liệt: "Con, con thật sự có con rồi hả? Chuyện gì xảy ra? Vì cái gì chúng ta cho tới bây giờ không biết, cũng không có bất kỳ tin tức gì?"

Hiên Viên Liệt một tay ôm Tiêu Tiêu, chậm rãi nói ra: "Con không muốn để cho gia tộc biết, mẹ cảm thấy gia tộc có thể sẽ biết không?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Thay đổi thái độ

"Dì, cháu gọi Miêu Miêu."

"Miêu Miêu, nhớ kỹ, cháu không nên gọi dì, mà gọi là bà nội."

Miêu Miêu mở to hai mắt, gãi gãi lỗ tai nhỏ, sững sờ nghiêng người sang nhìn mẹ mình, mẹ chỉ là rúc vào trong ngực chú. Nhất thời bé nhớ buổi sáng hôm nay mẹ cùng chú ngủ ở trên một cái giường. Nhảy đứng lên: "Con có bà nội rồi hả? Mẹ, con có bà nội."

Tiêu Tiêu hoàn toàn choáng váng, mẹ của Hiên Viên Liệt mới còn là một bộ dáng tuyệt đối sẽ không tin tưởng, vì cái gì đột nhiên thay đổi thái độ rồi hả? Cái này không khỏi cũng quá qua loa đi? Nghi ngờ nhìn về phía Hiên Viên Liệt. Chỉ gặp khóe miệng của anh câu lên một đường cong.

Mắt đen lóe lên, môi nâng lên: "Mẹ, cho nên con hi vọng mẹ cùng cha hủy bỏ hôn ước. Con đã có Miêu Miêu cùng Tiêu Tiêu, sẽ không cùng người phụ nữ khác kết hôn." Anh vô cùng rõ ràng Mộ Miêu Miêu cùng anh khi còn bé đáng đáp có mấy phần giống nhau, cho nên... Tự nhiên nên lợi dụng cái ưu thế này.

Hồng Tuyết Mai thờ một hơi, nhìn Miêu Miêu mới nói: "Đứa trẻ nếu là huyết mạch Hiên Viên gia chúng ta, tự nhiên muốn nhận tổ quy tông, về phần mẹ đứa trẻ. Tuy nhiên rất xin lỗi, bất quá cũng chỉ có mời cô rời khỏi Liệt nhi chúng ta. Bởi vì phu nhân Liệt nhi, chỉ có thể là thiên kim Lâm gia."

Mỗi chữ mỗi câu, cũng không có nửa phần do dự.

Lông mày Tiêu Tiêu đã không chỉ là run rẩy, toàn bộ mặt đều muốn co quắp, mồ hôi, đây đường đường chính là muốn bắt cóc con trai cô đây? Mắt nhìn Hiên Viên Liệt, anh lạnh dọa người, ánh mắt đang bức bách Tiêu Tiêu. Ach... Được rồi, dù sao cô cũng còn muốn lưu lại bên người Hiên Viên Liệt làm việc, lại còn không có tra rõ ràng chủ mưu phía sau sát thủ là ai, lại bán cái nhân tình cho Hiên Viên Liệt đi. Miễn cho về sau bị anh nắm mũi dẫn đi.

Tiêu Tiêu lễ phép cười cười: "Vị phu nhân này, tôi cũng rất xin lỗi, bà không thể mang con của tôi đi."

"Tiểu thư, chúng ta có thể nói chuyện riêng không? Liệt nhi, tin tưởng con sẽ không chú ý mẹ cùng vị tiểu thư này nói chuyện phiếm?"

"Đương nhiên." Hiên Viên Liệt buông Tiêu Tiêu ra, người phụ nữ này vừa mới dám nói ra câu nói này, chứng minh người phụ nữ này đã thỏa hiệp rồi. Lấy thông minh của cô, sẽ không đối phó không được mẹ anh.

Ánh mắt Hồng Tuyết Mai lóe lên một vẻ kinh ngạc, lấy con trai bá đạo, làm sao dễ dàng như vậy đáp ứng bà và người phụ nữ này đơn độc nói chuyện phiếm, nhưng cũng không nghĩ được nhiều như thế, dẫn Tiêu Tiêu cùng nhau lên thư phòng lầu hai.

Dưới lầu, trong tay Miêu Miêu ôm mèo Ba Tư, đi đến trước mặt Hiên Viên Liệt: "Chú, chú muốn làm cha của cháu sao?"

"Miêu Miêu, bắt đầu từ bây giờ, cháu tạm thời không thể gọi chú, biết không?" Anh cúi người vuốt vuốt tóc Miêu Miêu.

Mộ Miêu Miêu ngửa cái đầu, bé coi là chú muốn cùng với mẹ, thế nhưng nhìn bà nội kia vừa mới nói, lại hình như có một chút không giống. Là không đúng chỗ nào?

"Meo..." Mèo Ba Tư ngẩng đầu liếm liếm lỗ tai Mộ Miêu Miêu.

"Hi hi... Ngứa quá." Bị mèo Ba Tư gãi vò như vậy, trực tiếp ném chuyện mẹ cùng chú ra ngoài não, lại cùng mèo con chơi.

Trong thư phòng lầu hai, cửa phòng khóa chặt.

"Cái vị tiểu thư này, xưng hô như thế nào đây?" Hồng Tuyết Mai xuất sinh quý tộc, mặc kệ đang ở tình huống nào lễ nghi đều vô cùng hoàn mỹ.

Tiêu Tiêu mỉm cười: "Vẫn bối gọi Mộ Tiêu Tiêu."

"Tha thứ tôi mạo muội, xin hỏi Mộ Tiêu Tiêu tiểu thư, cô là người nơi nào? Gia thế như thế nào? Cha mẹ làm cái gì?"

"Tôi chỉ là một người bình thường, cha mẹ đã không còn." Lúc nói cha mẹ không còn, trong lòng không đành lòng co rút đau đớn.

"Há, thật có lỗi, đề cập tới chuyện không vui rồi. Tôi đi thẳng vào vấn đề, nói thẳng đi. Tôi cảm ơn cô có thể vì Liệt nhi sinh đứa nhỏ. Nhưng, Liệt nhi nhà chúng tôi đã có hôn ước, vô luận như thế nào sẽ không lấy cô. Còn đứa nhỏ, chúng tôi mang đi, đối xử tử tế, cô cần gì đền bù tổn thất, cứ việc nói, chỉ cần cô nói ra, chúng ta nhất định hết sức vì cô hoàn thành."

Tiêu Tiêu nhẹ nhàng cúi đầu: "Phu nhân, thực sự thật có lỗi, tôi nghĩ lời tôi nói rất rõ ràng, tôi không cần các người đền bù bất luận cái gì, cũng sẽ không đưa đứa trẻ cho bà."

"Mộ tiểu thư, cô thấy tốt thì lấy đi. Cô biết rõ gia tộc chúng ta là cái gì sao? Nếu như cô rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt, tôi cũng sẽ không nương tay." Hồng Tuyết Mai mỉm cười, tuy nhiên bà xuất thân quý tộc, nhưng gia tộc lại là hắc đạo, hắc đạo tự nhiên cũng sẽ không kém.

Mộ Tiêu Tiêu như thế nào lại sợ hắc đạo đâu? Cô biết nhất cũng là đen ăn đen: "Hắc đạo Chỉ Tôn thế gia, Hiên Viên gia một trong Ngũ Đại Gia Tộc, tôi như thế nào lại không biết, không rõ ràng đâu? Phu nhân, tôi không muốn bức bách cái gì, nhưng là, xin bà cũng đừng bức bách tôi. Bà biết có một câu, gọi là thà làm ngọc vỡ không làm ngói lành sao?" Trong nháy mắt đó, đôi mắt cô thoáng hiện một tia sắc bén.

Hồng Tuyết Mai sùng sốt, người phụ nữ này, vậy mà uy hiếp bà?! Còn mang theo cháu nội cùng một chỗ uy hiếp bà: "Cô có phải quá coi thường Hiên Viên gia chúng ta hay không. Bằng thân phận của cô, vô luận như thế nào cũng không có khả năng cùng Liệt nhi có kết quả."

"Có kết quả không, không phải bà định đoạt, mà chính là ông trời định đoạt, phu nhân, tôi xuất sinh gia đình phổ thông, đối với hắc đạo chém chém giết giết, không quá rõ ràng, cho nên, xin bà ngàn vạn đừng dùng cái thủ đoạn hắc đạo đến làm tôi sợ. Tôi sợ tâm bản chịu không được, cảm xúc không ổn định, mang theo Miêu Miêu, Hiên Viên Liệt, ngọc đá cùng vỡ. Không tốt lắm rồi. Lời tôi muốn nói đã xong, phu nhân, nếu như bà cảm thấy tôi nói bất kính, xin bà thứ lỗi." Nói xong, cô lại nhẹ nhàng khom người, quay người đi ra phía ngoài, Hiên Viên Liệt, giúp anh làm đến bước này, cô đã hết sức rồi.

Nhanh phải đi ra ngoài...

"Dừng lại!" Hồng Tuyết Mai nói.

Tiêu Tiêu ngoái nhìn: "Phu nhân, bà là trưởng bối, nếu như bà có cái gì răn dạy, tôi nhất định nghe, nhưng nếu như bà còn muốn cùng tôi nói chuyện vừa rồi, tôi nghĩ, chúng ta đã không có muốn tiếp tục nói rồi." Cô đi.

Trong thư phòng, Hồng Tuyết Mai cười, không hổ là con trai ngoan, tìm một người phụ nữ miệng sắt răng đồng. Rất lợi hại, khó trách Liệt nhi yên tâm để cho cô cùng bà nói chuyện với nhau. Thì ra là thế. A, Mộ tiểu thư, cô tưởng cô như vậy thì bà sẽ bỏ qua sao, bà còn có càng nhiều thủ đoạn, để cô biết khó mà lui.

Ngoài cửa, Tiêu Tiêu hung hăng thở ra một hơi, chắc chắn chắc, cô mới sẽ không tin tưởng mẹ của Hiên Viên Liệt đơn giản như vậy là xong, vũng nước đục này, về sau còn không biết có bao nhiêu khó khăn. Chỉ ngóng nhìn Hiên Viên Liệt có thể sớm đuổi mẹ anh đi, mới có thể triệt để thoát thân.

Bất quá, cô mới nói như thế, đại khái mẹ của Hiên Viên Liệt sẽ không tìm người nào đến ám sát cô. Vỗ vỗ ở ngực, bình đến tướng chặn, nước đến đất chặn.

Kết quả...

Thật cùng Mộ Tiêu Tiêu nghĩ một dạng, tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy giải quyết mẹ của Hiên Viên Liệt rồi. Bão táp tới hung ác hung mãnh!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Tôi làm sao bỏ được giết cô

Tiêu Tiêu nghiêng mắt nhìn dụng cụ pha trà trên bàn, mỉm cười: "Phu nhân, tôi cho rằng, tôi không cần nỗ lực đạt tới tiêu chuẩn bà suy nghĩ, cũng xin bà đừng dùng tiêu chuẩn để cân nhắc tôi. Bà thừa nhận không thừa nhận đối với tôi mà nói cũng không có bao nhiêu quan hệ. Bất quá... Bà là trưởng bối. Thay bà châm trà, là vấn đề tôi nên làm." Cô ngồi xuống, tư thế tiêu chuẩn, qua trà, lấy lá trà, đun nước, vừa đúng. Một tay nắm chén trà cơ sở, một tay hai ngón tay nhẹ đỡ chén trà. Cung kính đầy tới.

Dáng vẻ Hồng Tuyết Mai có ngấm biến hóa, bà phát hiện, muốn đối phó Mộ Tiêu Tiêu cũng không phải là một chuyện đơn giản. Vừa mới trà đạo cũng vô cùng hoàn mỹ, đừng nói tìm không ra thiếu sót, người phụ nữ này còn trước buông xuống lời nói, không cho bà đến soi xét, tiếp nhận trà, nhẹ uống một ngụm, cảm giác nhiệt độ nước, vừa vặn, quả nhiên tốt.

Chạng vạng tối. Ánh đèn mờ nhạt, bầu không khí ở giữa hai người trở nên kiềm chế mui phần...

Lúc này, Miêu Miêu ôm mèo Ba Tư từ trên lầu chạy xuống dưới.

Trông thấy con trai, Tiêu Tiêu nhất thời giãn thở ra một hơi, cuối cùng là điều giải một chút không khí nơi này. Ánh mắt Hồng Tuyết Mai nhìn thấy con trai cũng biến thành nhu hòa.

"Mẹ, chú... Cha để cho con tới hỏi mẹ, muốn nên cùng cha đi tắm rửa không." Nhất thời không có quen, bé kém chút lỡ lời gọi sai, còn kịp phản ứng rồi.

Oanh!

Một câu, đơn giản đánh Tiêu Tiêu vào trong vực sâu không đáy, con trai ngoan, vậy mà ngay trước mẹ Hiên Viên Liệt nói loại lời này, để cho cô căn bản không có biện pháp cự tuyệt.

Xem xét Hồng Tuyết Mai! Lại nhìn con trai của cô "Mười phần" không chịu thua kém.

"Ai nha, vừa vặn, mẹ cũng rất mệt mỏi, là nên đi tắm rồi. Vẫn là Liệt thân mật. Phu nhân... Rất xin lỗi, tôi không thể lại cùng bà, đi trước một bước rồi." Nói chuyện, cô di chuyển lên lầu. Dù sao, lên lầu, có đi phòng tắm hay không cũng sẽ không có người biết.

Ôm loại tâm lý này, nhưng vừa lên lầu: "Tiểu thư, chủ nhân ở chỗ này đợi cô, xin mời đi theo tôi." Người làm nữ lớn tiếng nói với cô. Thanh âm lớn bao nhiêu, tối thiểu Hồng Tuyết Mai dưới lầu có thể nghe được.

Sau đó...

Cô bị người làm nữ kéo xuống phòng tắm, thân thể cứng ngắc, quả thực là bị nhét vào phòng tắm. Hơi nước nóng hôi hổi đập vào mặt.

"Đừng nói cho tôi, thân thể cô cứng ngắc như thế, là đang khản trương." Trong hơi nóng, thanh âm của anh lạnh lùng như cũ.

Tiêu Tiêu hoàn hồn trở về: "Anh làm cái gì, tôi hảo tâm cùng anh diễn kịch, anh cứ như vậy hại tôi?!" Cô tuyệt đối có lý do tin tưởng Hiên Viên Liệt cố ý

để Miêu Miêu xuống dưới truyền lời, cũng không kiên định bình thường, vừa mới người làm nữ nói chuyện lớn tiếng như vậy, cũng là cố ý vì để cho Hồng Tuyết Mai dưới lầu nghe được.

Khóe miệng của anh cong lên: "Diễn trò, không hẳn chính là muốn làm đến cùng sao?"

Mi nhíu một cái, anh tới gần, cô bỗng nhiên duỗi quyền, đè vào trên ngực anh, bảo trì cự ly hai người: "Tôi giúp anh, cũng mời anh tôn trọng ý kiến của tôi, chỉ ít, tuyệt đối không thể đùa giả làm thật. Muốn không phải vậy, tôi cùng mẹ anh nói thật."

Hiên Viên Liệt cũng không vội, giống như đã nghĩ đến cô có thể nói như vậy, cái người phụ nữ này, ý đồ anh muốn ăn cô rất nhiều lần, lại đều bị cô đào thoát, a...

Anh chỉ là mang theo ý cười, cũng không trả lời.

Tiêu Tiêu cũng làm như là chấp nhận, lại hiếu kỳ mà nói: "Đúng rồi, tôi rất hiếu kỳ, vì cái gì mẹ anh lúc đầu hoàn toàn không tin, làm sao lại lại đột nhiên tin tưởng anh nói rồi hả?"

Cô vẫn luôn rất khó hiểu, lúc ban ngày, mẹ của Hiên Viên Liệt còn kiên quyết, không tin hoang ngôn này, có thể... Lại nhìn Miêu Miêu sau, lại lập tức tin đây? Thái độ thực sự chuyển biến nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Nghe Mộ Tiêu Tiêu, Hiên Viên Liệt ngược lại nắm cằm của cô lên, trái xem phải xem ngắm: "tiểu gia hỏa là cô sinh, trái lại cô hỏi tôi, tôi làm sao biết?" mắt đen lạnh lẽo.

Tiêu Tiêu cũng không vội, nhẹ nhàng lấy ngón tay Hiên Viên Liệt ra: "ý tứ này, chẳng lẽ còn là bởi vì Miêu Miêu nhà tôi mẹ anh mới tin tưởng anh hoang ngôn đó." Lườm anh, ngắm lại cũng được rồi, cô đi truy cứu nhiều như vậy làm gì? Dù sao chuyện trở thành đã định, không bằng suy nghĩ thật kỹ làm sao vượt qua đi.

"Không phải vậy, cô cho rằng đâu?" Anh nói qua, tay nâng lên, trực tiếp bắt lấy cổ áo cô, dùng sức, Tiêu Tiêu còn không có làm ra phản ứng lúc, trực tiếp ôm cô cùng nhảy vào trong phòng tắm.

"Phốc..." "Ồ..."

Bỗng nhiên bị rơi vào trong nước, làm hại cô kém chút bị sặc chết ở bên trong, đầu từ trong nước chui ra, đối mặt khuôn mặt anh lạnh lùng: "Anh muốn giết ôi sao?"

"Giết cô? Cô hiện tại là quân cờ quan trọng nhất, tôi lại thế nào bỏ được giết cô?" Mắt đen hiện lên một tia狡 hoạt, tay lướt qua khuôn mặt Tiêu Tiêu.

Đối với chuyện Hiên Viên Liệt nói quân cờ, Tiêu Tiêu cũng không có cảm thấy nửa điểm không ổn, đối với Hiên Viên Liệt nói, cô hiện tại cũng là một quân cờ, một quân cờ trợ giúp anh tránh né hôn sự, đồng dạng, cô muốn tìm ra hung phạm báo thù, cũng nhất định phải đi một bàn cờ này. Tính toán ai cũng không thua thiệt...

"Chúng ta vừa mới vừa nói qua, muốn gặp nhau như tân..." Nói, ánh mắt của cô nhìn trên thân Hiên Viên Liệt, quần áo anh cũng đều bị thấm ướt, vãi vốc dãn tại trên lồng ngực, như ẩn như hiện nhìn thấy cơ ngực của anh...

Xoát...

Khuôn mặt nhỏ đỏ lên, không khỏi nghĩ chuyện phát sinh lúc trời tối hôm qua.

"Thật nóng, người phụ nữ, tầm mắt của cô khao khát tôi." Hiên Viên Liệt lạnh lùng nói, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua cái cổ cô trắng nõn, đụng chạm đến bên trên xương quai xanh cô.

"Lấy tay ra." Cô tức giận muốn đứng lên, lại vừa mới đứng lên, bị anh giữ lại hai vai, quả thực lại bị đè xuống: "Hiên Viên Liệt, anh..."

Môi mỏng khẽ mở, anh đang muốn mở miệng nói chuyện.

"Cộc cộc cộc." đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập.

Mày kiếm vắn lên, không có để ý tới.

"Cộc cộc cộc." tiếng đập cửa càng ngày càng lớn.

Hiên Viên Liệt giống như vẫn không có muốn đi quán, ánh mắt Tiêu Tiêu uyển chuyển, là thời cơ trốn, lớn âm thanh hô: "Ai vậy, chuyện gì? Tiến đến."

Tiếng đập cửa dừng lại. Nhưng người gõ cửa cũng không có tiến đến.

"Chủ nhân, lão phu nhân, té xỉu rồi."

Bên ngoài thanh âm người làm nữ truyền đến, Tiêu Tiêu sững sốt, lão phu nhân? Mẹ của Hiên Viên Liệt, té xỉu chuyện gì xảy ra. Nhìn về phía Hiên Viên Liệt, anh đột nhiên từ trong nước đi ra, cầm lấy áo choàng tắm một bên mặc vào lập tức ra ngoài.

Tieu Tieu còn trong nước mới tỉnh hồn lại, vừa mới người còn thật tốt, làm sao lại té xỉu rồi hả? Chẳng lẽ cố ý trở ngại cô và Hiền Viên Liệt tắm rửa cho nên già té xỉu sao? Vậy coi như bất quá rồi...

Đứng lên, kéo thân thể ẩm ướt cộc cộc trở về phòng, đổi một thân quần áo. Bất quá quần áo nơi này chỉ có nam trang.

Nguyên nhân Kkhông có buộc ngực, áo sơ mi phở thông màu trắng trở nên có một hương vị khác. Chính lý tốt, cô cũng vội vàng đi phòng ngủ Hồng Tuyết Mai ở tạm.

Giường lớn bên cạnh, một đám người làm nữ đứng đầy, đều cúi đầu, Miêu Miêu nằm sấp cạnh giường, trên mặt Hiền Viên Liệt băng sương lại thêm nặng mấy phần.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngọc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Phu nhân trúng độc

"Phu nhân, làm sao vậy?" Tieu Tieu sững sốt một chút, bộ dạng này không giống như là già vờ.

Hiền Viên Liệt lắc đầu.

Bầu không khí trong phòng trở nên nặng nề, không biết trôi qua bao lâu, bác sĩ mới vội vã chạy tới, lập tức thay Hồng Tuyết Mai kiểm tra tổng thể một hồi.

Tieu Tieu và Hiền Viên Liệt ngồi trên ghế sofa, Miêu Miêu đã ghé vào trong ngực Tieu Tieu ngủ ngon lành.

"Liệt thủ lĩnh, lão phu nhân, có thể bà ấy bị trúng độc rồi." Bác sĩ cúi đầu nói.

"Trúng độc? Độc gì?"

"Cái này, không rõ lắm, cũng may phát hiện kịp lúc, chúng tôi đã ức chế được cho lão phu nhân rồi. Đợi chút nữa là ổn rồi."

"Không biết loại độc này là gì sao? Nghe, tiêm vào, hay là ăn." Hiền Viên Liệt lạnh lùng hỏi, tuy nhiên anh cũng không có quá nhiều biểu lộ, nhưng có thể nhận ra, anh đang tức giận.

"Là do ăn."

"Tôi biết rồi. Lão phu nhân giao cho các người." Giải thích xong, Hiền Viên Liệt đứng lên, đi ra ngoài, người hầu nữ cũng theo sau.

Tieu Tieu liếc Hồng Tuyết Mai trên giường một chút, ôm lấy con trai đang ngủ say, quay về phòng của mình, đặt con lên giường. Trúng độc, mẹ của Hiền Viên Liệt trúng độc, như vậy... Trong biệt thự có nội gián! Phải biết, nơi này ngoại trừ cô và Miêu Miêu là người ngoài, tất cả đều là hầu nữ a. Người, giấu ở hầu nữ bên trong sao?

Từ trong nhà đi ra ngoài, đại sảnh, hơn 30 hầu nữ đều tập trung đông đủ.

Quả nhiên, trong phòng xảy ra vấn đề, đến cùng là ai hạ độc, vì sao lại nhắm vào mẹ của Hiền Viên Liệt mà hạ độc.

Tieu Tieu đứng trên hành lang lầu hai nhìn xuống.

"Chủ nhân, lão phu nhân đang chơi cùng tiểu thiếu gia, chưa từng ăn qua bất cứ thứ gì." Nữ hầu cũng chau mày.

"Vậy làm sao lại trúng độc?" Mắt đen lạnh lùng quét qua đám hầu nữ.

"Đúng rồi." Nữ hầu trưởng giống như muốn nói gì đó, mắt nhìn về phía đồ đạc trên bàn trà: "Lão phu nhân, trước đó có uống một ly trà. Chén trà kia, còn dư lại chút ít."

Hiền Viên Liệt nhìn về phía bàn trà: "Là ai pha trà."

"Cái này..." Nữ hầu trưởng do dự một lúc mới nói: "Đúng là vị tiểu thư ngài đưa tới. Lão phu nhân chỉ định muốn cô ấy pha trà."

Mộ Tieu Tieu? Hiền Viên Liệt nhướn mi, ngẩng đầu nhìn về phía lầu hai, cô đang đứng trên hành lang, đôi con ngươi giao nhau giữa không trung.

Tieu Tieu đã ngấm trộm nghe được nội dung cuộc trò chuyện bên dưới, lão phu nhân trúng độc sao lại có liên quan đến cô chứ? Không thể kẻ khác thừa

nước đục thả câu, cô lập tức đi xuống lầu: "Trà, là tôi pha. Nhưng tôi tuyệt đối không hạ độc. Tôi chẳng có lí do gì mà hạ độc mẹ của ngài cả. "

Hiên Viên Liệt nhắm mắt lại: "Đem lá trà, trà cụ, cầm hết qua cho bác sĩ kiểm tra."

Tieu Tieu cắn răng, cô đẩy cây ngay không sợ chết đứng, với mẹ của Hiên Viên Liệt không oán cũng không thù, chẳng có gì phải sợ. Kiểm tra thì cứ kiểm tra đi.

Người làm nữ cẩn thận cầm trà cụ đi lên, thời gian chờ chậm đến không tưởng.

Một hồi, người hầu nữ đi xuống, nhẹ nhàng đem trà cụ để xuống.

"Chủ nhân, trong trà, đúng là có độc."

Trong trà có độc? Tieu Tieu chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, trong trà tại sao có thể có độc, nấu nước, lấy trà, pha trà, tất cả đều là cô đích thân làm lấy, không thể bị người khác đầu độc được: "không thể, làm sao trong trà có độc được chứ? "

Hiên Viên Liệt mở to hai mắt, nhìn về phía nữ hầu trưởng: "Sau đó, còn có ai chạm qua chén trà này không? "

"Không có. Trà để ở đây, không ai động tới hết. "

"Tất cả lui ra!" Hiên Viên Liệt lên tiếng. Tất cả nữ hầu nghe lệnh lui hết đi.

Lúc này, chỉ có Mộ Tiêu Tiêu còn đứng nơi đó: "Mặc kệ anh tin hay không tin, tôi không hề làm điều đó."

Ánh mắt ngoan hiểm nhìn chằm chằm cô: "Đương nhiên tôi biết cô không hề làm." Giọng anh lạnh cực độ, có thể cảm giác được, anh đang tức giận cỡ nào.

Bị anh nói như vậy, Tieu Tieu có chút cảm thấy không thể tin nổi, Hiên Viên Liệt vậy mà tin cô, cái này, đơn giản cũng là ngoài ý muốn a: "Anh, tin tôi?" Cô vốn nghĩ tình hình hiện tại chính là bất lợi cho mình, coi như ký hợp đồng với Hiên Viên Liệt, thế nhưng cô chẳng qua cũng chỉ là người ngoài, còn là người ngoài bị tình nghi nữa.

"Nếu thật sự là cô làm, cô sẽ không ngu ngốc đến mức dùng thủ đoạn thấp kém như vậy." An hoàn toàn không tin chuyện này chút nào. Theo anh biết, cô là người phụ nữ rất thông minh, sẽ chẳng bao giờ dùng loại kế hạ đẳng này đâu.

Tieu Tieu nhún nhún vai rồi gỡ ra, gỡ ra rồi lại nhún vai, không biết Hiên Viên Liệt đang khen cô hay châm chọc cô, đến gần bên cạnh anh: "Chuyện này, là chuyện nhà của anh, tôi cũng không tiện tham dự. Chỉ cần anh bie rút s là tôi trong sạch, vậy là đủ rồi." Giải thích xong, cô quay người rời đi, không thể nghi ngờ, chỉ cần Hiên Viên Liệt không nghi ngờ cô, như vậy hung thủ chỉ có thể trong đám hầu nữ bên cạnh mà thôi.

Ngày kế tiếp...

"Cộc cộc cộc" sáng sớm đã truyền đến tiếng đập cửa dữ dội.

Tieu Tieu miễn cưỡng bò xuống giường: "Ai thế?"

"Là tôi, mở cửa."

Đây là, giọng của mẹ Hiên Viên Liệt. Tieu Tieu chống đỡ thân thể mệt mỏi, đứng lên. Đầu óc choáng váng đi qua mở cửa: "Có chuyện gì sao ạ? "

Vừa mở cửa...

"Ba!" thanh âm thanh thúy. Tiếng bạt tai.

Ngay sau đó, Tieu Tieu chỉ cảm thấy má phải của mình nóng hổi, lúc trước còn ừ ừ chưa tiêu, lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo, chậm rãi đưa tay lên sờ má mình: "Bà đang làm gì thế?!"

"Mộ tiểu thư, cô đúng là quá đáng! Tôi đã nghe người hầu nữ nói, cô dám hạ độc trong trà, đúng là lòng dạ độc ác! Cô cho rằng hạ độc chết tôi rồi, cô có thể gả cho Liệt nhi sao? Tôi cho cô biết, si tâm vọng tưởng!"

Bàn tay nóng bỏng ôm lấy khuôn mặt, Tieu Tieu mơ màng, mắt đỏ lên: "Hong phu nhân, không phải tôi hạ độc, nếu bà không tin, có thể đến hỏi con trai bà. "

"A, cô cho rằng tôi không biết Liệt nhi đã bị con hồ ly tinh nhà cô mê hoặc rồi sao! Nó đương nhiên sẽ giúp cô. Tôi nói cho cô biết, chỉ cần tôi còn sống một ngày, cô đừng mong được gả vào Hiên Viên gia chúng tôi!"

Tieu Tieu hít một hơi sâu, cổ ức chế dồn nén, lên đến đỉnh đầu, tuy cô và Hiên Viên Liệt chỉ là diễn kịch, nhưng bị dạng người này vu hãm cũng vẫn thấy cực kì khó chịu.

"Tôi không còn lời nào để nói. Nếu bà nghĩ chính tôi là người hạ độc, vậy thì đúng là như thế. "

Nghe được lời này, Hồng Tuyết Mai sấp tức giận đến phát nổ, giơ tay lên, định giáng thêm một cái bạt tai nữa.

"Ba" Tiêu Tiêu bỗng nhiên bắt lấy cổ tay bà: "Tôi nhường bà là bậc trưởng bối, cái bạt tai trước không tính, xin bà giữ tự trọng. Bà là người của gia tộc Hiên Viên, nói thế nào cũng là xuất thân danh môn. Thân phận cao quý. So ra với loại hành vi này, có chút không hay đâu. "

Hồng Tuyết Mai rút tay lại, hung hăng hất lên: "Được, cô cứ ngoan cố đi, tôi xem cô bản lĩnh lớn đâu đâu!"

"Bại hoại, bại hoại, bà nội là kẻ bại hoại! Không được đánh mẹ của con!" Miêu Miêu không biết tình dấy từ bao giờ, chạy đến, ôm lấy mẹ, đẩy Hồng Tuyết Mai ra.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Nói xấu, cũng phải thừa nhận

A... Tiêu Tiêu cười: "Miêu Miêu là con trai tôi, ngài không thể mang nó đi được." Hơn nữa, Miêu Miêu căn bản cũng không phải là con cháu của Hiên Viên gia, chẳng qua thằng bé nói láo thôi.

Nhưng cô cũng không định vạch trần Hiên Viên Liệt, dù sao sau hai năm, cô vẫn ở cạnh anh.

"Cái này không phải do cô quyết! Chúng ta cứ chờ xem Hừ..." Nói xong, Hồng Tuyết Mai, đóng sập cửa rồi đi.

Miêu Miêu nhìn Tiêu Tiêu leo lên ngực mình: "Mẹ, hay là chúng ta đừng giả làm người nhà của chú nữa đi. Bà dữ như vậy, còn đánh mẹ nữa. Chúng ta đi đi, không ở lại đây nữa đâu."

Mộ Miêu Miêu là đứa bé thông minh, thiên tài hai chữ, tuyệt đối không phải quà tặng không. Ngay từ khi còn rất nhỏ cậu đã biết mình không có cha, cũng không có bà nội. Cho nên sau khi phân tích cẩn thận chuyện của mẹ và chú, cậu dám khẳng định cậu không có ba ba, cũng không có nhiều người thân. Lại càng không có bà nội. Cậu chỉ có mẹ... Tuy cậu cũng hi vọng mình có nhiều người thân, thế nhưng, cậu tuyệt đối không cho phép họ bắt nạt mẹ.

Nghe lời con trai, Tiêu Tiêu cũng kinh ngạc một hồi, Miêu Miêu cũng đoán ra đây chỉ là đóng kịch, liền ôm chặt lấy Miêu Miêu: "Không được, Miêu Miêu, chúng ta không thể đi, chúng ta nhất định phải giả bộ cho xong. "

"Vì sao?"

"Bởi vì, tất cả mọi thứ hôm nay, cũng là vì hoàn thành tâm nguyện tám năm qua của mẹ." Cô hít một hơi thật sâu, nén đau đớn trong lòng, vì cô không thể bỏ qua manh mối báo thù này được. Cho nên cứ coi như phải chịu vũ nhục, nói xấu, cô cũng chỉ đành nhận lấy.

Miêu Miêu không hiểu ý của mẹ, nhưng cũng chỉ bắt đầu đi gạt đầu.

Hiên Viên Liệt như biết được hành động của mẹ mình. Đi tới phòng Tiêu Tiêu.

Miêu Miêu thấy Hiên Viên Liệt tới, khó chịu quay đầu qua nơi khác: "Hừ hừ." Ai kêu mẹ cậu bị người ta bắt nạt chứ.

"Tiểu gia hòa, ra ngoài đi, chú và mẹ con cần nói chuyện. "

Cái đầu nhỏ hất lên, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi ra ngoài, đại khái, chú ấy sẽ không đánh mẹ như bà nội... Trong lòng cậu nghĩ như vậy.

Phòng ngủ lớn như vậy, Tiêu Tiêu ngồi trên ghế: "Nếu như anh tới thay mẹ mình để nói xin lỗi, vậy không cần đâu, tôi đây không thêm để ý."

Những câu cô nói đều là suy nghĩ thật trong lòng, cũng không có ý định hàn huyên với anh lâu.

Hiên Viên Liệt cúi người: "A, tôi tới nói với cô, tôi đột nhiên nhớ ra tôi có việc cần ra ngoài hai ngày, trong hai ngày này, cô phải ở cùng mẹ tôi rồi... Có thể làm được chứ?" Mắt đen lóe lên u mi.

Cô nhún mày: "Anh định để tôi và mẹ anh ở cùng 1 chỗ sao? Đừng nói đùa, bà ấy nghĩ tôi là kẻ hạ độc, chẳng muốn bóp chết tôi quá áy chứ!"

"Nếu như có chuyện, cô có thể tìm Ngạn. Tôi tin cô có thể tự mình ứng phó mà. Giao cho cô nhé." Giải thích xong, anh cúi người, môi mỏng rơi xuống trên trán cô, sau đó ngẩng đầu, nhếch miệng cười mỉa mai.

Anh đột nhiên hôn lên trán, khiến cho Tiêu Tiêu sững sốt một hồi, khóe miệng run lên, tay xoa xoa trán: "Anh..." anh dù sao cũng là thủ lĩnh Đế quốc Hắc Dạ đó... Làm sao lại hành động như kẻ vô si vật chứ? Cô đã rất nhiều lần xem chút bị người đàn ông này ăn rồi... Ở cạnh anh thật vô cùng nguy hiểm

"Đây là số của Ngan, có gì thì tìm cậu ta, tôi phải đi rồi." Anh nhét một chiếc thẻ vào người cô.

"Chờ chút!"

Tiêu Tiêu đứng lên.

"Hả?"

"Cho rồi chìa khoá." Cô vờn tay.

Anh ngoái nhìn, không nói gì thêm, trực tiếp ném chìa khoá từ thất kia cho Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu hơi kinh ngạc, cô còn chưa nói hết, anh đã hiểu hết thôi. Hơn nữa, còn dễ dàng đưa chìa cho cô.... Hiên Viên Liệt cũng không tránh khỏi tin tưởng cô quá mức đi, không sợ cô đưa những sát thủ kia vượt ngục hay sao.

"Cám ơn, nếu mẹ anh còn đánh tôi, tôi ít ra vẫn có nơi trú ngụ. " Cô nửa đùa nửa thật nói, nắm chặt chìa khoá.

"A..."

Hiên Viên Liệt sau khi rời khỏi đây, liền đi đến Trạch Viện.

Miêu Miêu nhanh như chớp chui vào trong phòng: "Mẹ, vừa rồi bà nội đến nói với con, ngày mai muốn đưa con đi công viên trò chơi, làm sao bây giờ?!" Cậu gấp gấp dậm chân. Vừa mới nghe bà nói muốn đưa đi chơi, cậu đã sợ bà cho người bắt mình bán đi rồi.

"Bà ấy nói muốn dẫn con đi chơi?"

Miêu Miêu gật đầu một cái: "Lúc đầu bà nội bảo hôm nay muốn đưa con đi chơi, nhưng con sợ bị bán đi nên bảo là bụng không tốt. Cho nên. Bà bảo ngày mai sẽ đi."

"Ừ, Miêu Miêu, lên giường ngủ đi."

Đưa Miêu Miêu lên giường, mắt phượng nhú lại, bảo hầu nữ con trai cô bụng dạ khó chịu, cho gọi bác sĩ hôm qua tới khám.

Bác sĩ giỏi hàng đầu.

Trong phòng ngủ, Tiêu Tiêu đóng cửa một cái, từ bên hông móc ra một khẩu súng lục, hòng súng nhắm ngay đầu bác sĩ: "Không được nhúc nhích, thứ nhất, nếu như ông dám kêu, tôi lập tức giết chết ông. Thứ hai, nếu như ông phản kháng, tôi lập tức giết ông, thứ ba, nếu như không phối hợp, lập tức giết ông. Thứ tư, nói láo, lập tức giết ông."

Mắt cô ánh lên ý niệm tàn độc, khiến bác sĩ không khỏi rùng mình.

Tiêu Tiêu đến gần ông ta: "Tôi muốn biết, lão phu nhân tối qua trúng độc gì?"

"Là độc hoa đà tâm thường, ăn vào sau sẽ dấu hiệu như trúng kịch độc, toàn thân run rẩy, buồn nôn, choáng đầu. Nhưng là độc tính cực yếu, không gây hại lớn cho cơ thể, chỉ cần nghỉ ngơi một đêm là khỏe lại rồi."

"Vậy sao tối qua ông còn nói nghiêm trọng như vậy, cái gì mà thuốc ức chế, rồi rửa ruột."

"Bởi vì, lão phu nhân, liên tục đánh mất cho tôi. Cho nên...."

"Được rồi, tôi biết rồi, chuyện hôm nay, không cho phép nói ra. Nếu như ông để lộ ra nửa lời, như vậy... Coi như ông có trốn tới chân trời góc biển, ông cũng phải chết."

"Đúng, đúng."

Tiêu Tiêu thu hồi súng lục, tùy tiện tìm một lý do, để bác sĩ nói Miêu Miêu ăn nhiều đồ, không tiêu hóa được. Cô vốn dĩ đã nghi hoặc, bởi vì, người mới hôm qua trúng độc làm sao lại có tâm tình tốt rủ đưa bé đi chơi công viên chứ.. nhờ Miêu Miêu cô mới tỉnh mộng.

Xem ra sáng nay cô chịu oan cái bạt tai kia rồi.

Mất đảo chuyển, Hiên Viên Liệt cũng điên rồi! Tám phần cũng đoán ra mọi chuyện, vậy mà còn thẳng thắn bỏ đi để cô thu dọn cục diện.

Tiêu Tiêu vỗ trán, cô muốn phóng hỏa giết người mà không thể. Nhưng làm sao để đối phó với bà ấy đây?

Một đêm trôi qua.

Thứ hai, bốn giờ sáng.

"Tiểu thư, lão phu nhân mời cô xuống gặp 1 chuyện. "

Mới bốn giờ a! Cô mới sáng sớm đã bị hầu nữ tạt gáo nước lạnh vào mặt. Mơ mơ màng màng nhìn Hồng Tuyết Mai trên sô pha.

"Phu nhân gọi tôi sớm vậy làm gì?" Tiêu Tiêu hỏi xong còn cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47-1: Hạ độc, thật to gan (1)

Cái gì?

Tiêu Tiêu choáng váng, nhìn xuống người làm nữ hai bên. Chỉ có nhận thua, bắt đầu điên cuồng bận rộn đứng lên. Cô mệt đầu đầy mồ hôi, thể xác tinh thần mệt mỏi! May mắn bình thường cô có luyện tập thể lực, nếu không thì xem như mười người cũng làm không hết nhiều như vậy. Lần thứ nhất mệt sắp thoát hự.

Tắm, tẩy đi mùi mồ hôi trên người, rốt cuộc cô biết một chút. Chính mình cần giải quyết dứt khoát!

8 giờ, không đợi Hồng Tuyết Mai chủ động qua tìm Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu bèn chủ động qua gõ cửa phòng Hồng Tuyết Mai.

"cô tới làm gì? Đừng nói cho tôi là buổi sáng bàn giao cho cô đồ, vật không có làm xong!"

"Hồng phu nhân, tôi tới nói chuyện với bà một chút." Tiêu Tiêu bỏ một bộ trà cụ ở trên bàn.

Hồng Tuyết Mai nhìn trà cụ mới một chút: "U, lúc này chịu cùng tôi đàm phán rồi hả? A... Không phải cô quý giá hung ác, không nguyện ý đàm phán thật tốt với tôi sao?"

"Hồng phu nhân, tôi biết sáng nay bà để cho tôi làm một số chuyện, là cố ý khó xử tôi, để cho tôi biết khó mà lui. Kỳ thật đi, sáng nay tôi cũng muốn nói rất nhiều vấn đề, cho nên muốn cùng bà nói chuyện." Nói xong, cô tự mình ngồi xổm xuống, thuận thực pha trà.

Con người Hồng Tuyết Mai lãnh đạm nhưu lại, cái người phụ nữ này có thể nhanh như vậy thỏa hiệp cũng không thể tưởng tượng nổi, đi tới: "Tốt, tôi và cô đàm phán, dù sao cô cũng là mẹ ruột của Miêu Miêu. Tôi nghĩ, hôm nay cô đến khẳng định cũng muốn rất nhiều. Như vậy quyết định xong chưa?"

Tiêu Tiêu ngẩng đầu: "Quyết định cái gì?" Đối với câu nói này của Hồng Tuyết Mai, ngược lại cô hơi nghi hoặc một chút không hiểu rồi.

"Giá tiền. Muốn bao nhiêu tiền, cô mới chủ động rời khỏi Liệt nhi. Mà lại, về sau đoạn tuyệt lui tới với Miêu Miêu." bà cao quý ngồi xuống, vuốt ve mèo Ba Tư đang ngủ say trên ghế sofa.

Tiêu Tiêu trầm mặc rồi... Trong lòng không khỏi một tia ai oán, may mắn đây chỉ là diễn kịch, may mắn, Miêu Miêu không phải thật sự là con trai của Hiên Viên Liệt. May mắn a may mắn, nếu không cái gia tộc Hiên Viên này, cô thật sự không chịu đựng nổi rồi.

Yên lặng pha trà, đưa tới trước mặt Hồng Tuyết Mai: "Phu nhân, buổi sáng uống chén trà đi."

Hồng Tuyết Mai lờ mờ chén trà một chút, còn tưởng rằng tính tình người phụ nữ này mạnh đến cỡ nào, thì ra cũng không gì hơn cái này, chỉ cần có tiền là thể giải quyết vấn đề, đều không thành vấn đề: "Xem ra là cô thật nghĩ rõ ràng rồi..."

Tiếp nhận ly trà, bà uống vào.

"Đúng, trải qua Hồng phu nhân đề nghị, tôi lại nghĩ rất rõ ràng" Tiêu Tiêu mỉm cười, nhìn thấy sau khi bà uống hết trà, mới nói: "Phu nhân, đúng, tôi vẫn muốn hỏi một vấn đề. Bà nói, trước đó tôi hạ độc ở trong trà của bà, vì sao bà còn dám uống chén trà thứ hai của tôi. Bà không sợ tôi hạ độc giết chết bà sao?"

Hồng Tuyết Mai đặt chén trà xuống: "Được rồi, chỉ cần cô chịu từ bỏ Miêu Miêu và Liệt nhi, tự nhiên tôi có thể không kể hiềm khích lúc trước."

Ách...

Xem lời nói người ta gọi là tốt một cái. Tiêu Tiêu lại bội phục trong lòng đánh rùng mình, đều nói một năm bị răn cấm mười năm sợ dây thừng, bà ta lại dám uống chén trà thứ hai của cô, cũng đã chứng minh hết thảy suy đoán đều là chính xác.

Ai, người này là mẹ của Hiên Viên Liệt, vì Hiên Viên Liệt ra tay có thể thật là độc ác, đối với mình cũng không nhân từ nương tay.

"Vâng, bà bắt kẻ hiềm khích lúc trước, tôi thật cao hứng, bắt quá, hi vọng về sau, bà còn có thể hành động, việc làm đối với tôi bắt kẻ hiềm khích lúc trước như hôm nay, Hồng phu nhân... Thật có lỗi, tôi để bà thất vọng rồi."

"cô?" Hồng Tuyết Mai kinh ngạc một chút, đột nhiên cảm giác ở ngực khó chịu một trận, tay chân không tự chủ bắt đầu run rẩy lên: "Độc... Cô, cô đối với tôi... Hạ độc! Cô... Thật to gan!" Mặt của bà bởi vì buồn bực đau đớn mà có chút dữ tợn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47-2: Hạ độc, thật to gan (2)

Tiêu Tiêu đứng lên, một tay đỡ lấy bà: "Phu nhân, đây là độc đà hoa bình thường, tin tưởng bà không xa lạ gì, cho nên cũng không cần lo lắng. Lúc này, bà có thể tiết chế nói từ lòng dạ độc ác, hạ độc bà. Tôi cũng bình thường thông khoái tiếp nhận! Bởi vì tôi làm thì sẽ thừa nhận."

"Cô... Cô..." bà không cách nào tưởng tượng được, vậy mà người phụ nữ này đoán được, đoán được bà mưu kế. Đáng sợ... Đến tận cùng Liệt nhi đem hạng phụ nữ gì lưu ở bên người!

"Phu nhân không cần lo lắng, tôi sẽ không hại bà, bắt quá, tôi nghĩ bà cũng cần phải rõ ràng, tôi đã biết tới hôm qua bà thiết kế hết thảy rồi. Lấy thân phận của bà cao quý, nếu như loại chuyện vu hãm này người khác truyền đi sẽ không biết... Quá mất thân phận rồi? Như vậy đi, tôi thay bà nghĩ kỹ, trước khi sự tình còn chưa có tiết để bại lộ, tôi đưa bà trở về đi! Bà, hãy ngủ một giấc, tỉnh lại thì đến nhà rồi!" Nói xong, cô hơi nâng một chút, đem phu nhân mềm yếu vô lực đến bên giường nằm xuống.

Vỗ vỗ hai tay, nghĩ tới nghĩ lui, Hiên Viên Liệt không có ở nơi này, chính là cô không cần cố kỵ cái gì, dù sao về sau cũng không có thể gặp lại vị phụ nhân này rồi.

Lấy điện thoại ra, dựa theo dãy số Hiên Viên Liệt lưu lại gọi cho Lam Đình Ngan.

"Ngan thiếu, tôi là Tiêu Mộ... Có thể xin ngài tới một chuyến không?" Cô hạ giọng, Hiên Viên Liệt đã đồng ý để cho cô tiếp tục nữ giả nam trang, hẳn là không có đem thân phận của cô nói ra. Ngoại trừ người làm nữ bên ngoài cái phòng này, đại khái cũng không có người khác biết rồi.

Trước khi Lam Đình Ngan đến, trước hết cô khôi phục dáng vẻ nam trang của mình, buộc ngực để giải quyết, tóc giả không có biện pháp, chỉ có thể tìm một cái mũ đội lên.

"Ngan thiếu, cước bộ ngài thật đúng là nhanh, nửa giờ đã đến rồi."

"Hôm qua lúc Liệt ra đi, cố ý nói cho tôi biết một tiếng, cậu có việc sẽ gọi cho tôi, làm sao vậy, xảy ra chuyện gì rồi hả? Nói cho tôi biết, tôi giúp cậu giải quyết." Lam Đình Ngan nói qua, kỳ thật từ tổng bộ Đế Quốc Hắc Dạ đến nơi này, nói thế nào cũng phải lái xe hai giờ, thế nhưng mà anh cũng nhận không được thẳng một đường cuồng cuồng chạy tới rồi. Vài ngày không có nhìn thấy tiểu tử này, ngược lại cũng nghĩ tới cậu ta.

"Ngan thiếu... Là như vậy. Mẹ của thủ lĩnh chúng ta, đột nhiên phạm vào bệnh cũ hôn mê bất tỉnh, lúc bà té xỉu nói muốn về gia tộc, tôi nghĩ, người ở chỗ này, đại khái cũng chỉ có ngài biết rõ làm sao qua gia tộc Hiên Viên, cho nên... Muốn nhờ ngài mang lão phu nhân về." Tiêu Tiêu không nhanh không chậm nói qua, sau khi mẹ của Hiên Viên Liệt run rẩy đã hôn mê bất tỉnh, theo thầy thuốc nói, nói ít cũng phải ngủ đủ 10 tiếng mới có thể tỉnh.

A, coi như Gia tộc Hiên Viên ở ngoại quốc, cũng có thể đưa đi rồi.

"Ta giống như nghe Liệt nhắc qua, bác gái qua đến bên này rồi. Bắt quá... Bác gái tới là để bức Liệt trở về kết hôn, làm sao bà lại muốn trở về gia tộc?" Lam Đình Ngan nghi ngờ nói.

Sách, quả nhiên muốn gạt Người đứng thứ hai Đế Quốc Hắc Dạ, cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy đâu?: "Ngài nhìn đi, chủ thượng đã mượn có xuất ngoại, lão phu nhân ở lại đây cũng vô ích..."

Lam Đình Ngan do dự một hồi, đến Liệt cũng không muốn trở về lấy Thiên kim Lâm gia, đưa bác gái trở về cũng tốt.

Hai người thương lượng một phen, mang Hồng Tuyết Mai lên xe. Lúc Lam Đình Ngan chuẩn bị rời đi... Tiêu Tiêu gọi anh lại: "Ngan thiếu, tôi có thể đơn độc nói chuyện cùng ngài không?"

Lam Đình Ngan càng ngày càng ưa thích tiểu tử này, tự nhiên cũng sáng khoái đáp ứng, hai người đi tới trong đình hóng mát trong hậu hoa viên, Tiêu Tiêu cúi đầu.

"Nơi này cũng không có người nào, nói đi." Lam Đình Ngan nghiêng đầu, nhìn cô, càng nhìn, càng cảm thấy tiểu tử này không phải phụ nữ thì thực sự quá đáng tiếc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 48-1: Hoa hồng tím (1)

"Há, cô đối với sự tình Ngũ Đại Gia Tộc cảm thấy hứng thú."

Tiêu Tiêu gật đầu: "Tôi cũng đã nhìn ra, chủ thượng cũng là người Gia tộc Hiến Viên. Bất quá... Tôi muốn biết, tối hôm đó tới mấy tên sát thủ, thật không phải là tới vì Đế Quốc Hắc Dạ. Mà là tới nhằm vào Gia tộc Hiến Viên sao?" Phải biết, Đế Quốc Hắc Dạ ở bên trên hắc đạo căn bản cùng Ngũ Đại Gia Tộc không có bất cứ quan hệ nào, nếu không phải cô nghe được Hiến Viên Liệt và Lam Đình Ngạn nói chuyện, cũng sẽ không biết bí mật này.

"Cái này, nói như thế nào đây... Nếu như những sát thủ kia đều đến vì Đế Quốc Hắc Dạ chúng ta, thì sẽ không hung hãn ba lần bốn lượt tấn công Liệt như vậy. Cho nên, tôi suy đoán, những sát thủ này đều đến vì gia tộc của Liệt."

"Ồ? Nếu như sát thủ thật đến vì Gia tộc Hiến Viên. Ngài cảm thấy, khả năng những sát thủ này cùng một chuyện tám năm trước, có quan hệ nhà Mộ Dung bị diệt môn sao?" Cô khắc chế kích động của mình, chỉ bình tĩnh hỏi lên.

Lam Đình Ngạn do dự một chút: "Tiêu Mộ, làm sao cậu đối với mấy cái này cảm thấy hứng thú như vậy."

Mày Tiêu Tiêu nhăn lại, quả nhiên Lam Đình Ngạn vẫn đa nghi, bằng không thì sẽ không ngồi vững vàng vị trí Người đứng thứ hai Đế Quốc Hắc Dạ, do dự một chút nói: "Tôi cũng vì hiếu kỳ, chuyện nhà Mộ Dung năm đó huyền ảo lớn như vậy, tuy đã đắm chìm thời gian tám năm, nhưng năm đó nhà Mộ Dung bị diệt môn cũng coi là chuyện khó hiểu nhất thế giới rồi. Tôi sao có thể không có lòng hiếu kỳ đây." Nói qua, cô ngượng ngùng gãi gãi lỗ tai.

Nhìn dáng vẻ cô một mặt hiếu kỳ, Lam Đình Ngạn không khỏi cười cười, Tiểu tử này biểu lộ thật đúng là đáng yêu, tâm tình thả lỏng, liền nói ra: "Ngũ Đại Gia Tộc trên thế giới. Muốn chinh phục thế giới hắc đạo, thì trước hết chiếm đoạt Ngũ Đại Gia Tộc. Trên thế giới có rất nhiều người đã tâm bưng bưng, chỉ là những người này tuy có dã tâm, lại không đủ thực lực. Cho nên bọn họ chỉ có thể ở bên trên hắc đạo sờ soạng lần mò, qua quãng đời còn lại. Thế nhưng mà, thế giới to lớn, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Cho nên nhất định là có một người vừa có dã tâm, lại phải có thực lực."

Anh, để Tiêu Tiêu chấn kinh: "người kia cường đại như vậy, có thể tùy tiện giải quyết hết nhà Mộ Dung, vì sao lại lảng động tám năm qua?"

"A... Nhà Mộ Dung dễ giải quyết vậy sao? Không có khả năng! Nếu như dựa theo suy đoán của tôi, sau khi người kia giải quyết hết nhà Mộ Dung, thực lực cũng bị hao tổn nặng nề, cho nên không thể không biến mất lảng động mấy năm. Tám năm đi qua, tổn thương năm đó cũng nên hòa hảo rồi, cho nên lại mới bắt đầu đánh chủ ý lên gia tộc khác... Đương nhiên, những suy đoán cũng chỉ là phán đoán của tôi, có thể đừng coi là thật nha." Anh nói cười qua.

Gật đầu: "Ừm, tôi cũng là nghe kể chuyện, nghe xong thì quên rồi. Bất quá, ngài nói, phía sau chủ mưu lúc trước hại nhà Mộ Dung, lại là một người trong Ngũ Đại Gia Tộc sao?"

"Cái này khó mà nói. Có thể một đêm xử lý người nhà Mộ Dung, nói cũng là người Ngũ Đại Gia Tộc, cũng nói thông được, nhưng cũng không ngoại trừ là người khác làm. Nhớ kỹ tôi trước đó, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên... Núi này cao vẫn còn núi khác cao hơn."

"Tôi biết, tạ ơn Ngạn thiếu, làm trễ thời gian ngài rồi." Tiêu Tiêu khom người, tuy Lam Đình Ngạn cũng không có cho cô manh mối gì có lợi, nhưng lại để cho cô vững tin một chút, những sát thủ kia có khả năng có quan hệ cùng chủ mưu sự tình diệt môn năm đó. Cô không tham lam, chỉ cần có một tia sáng thì tốt rồi.

Lúc đưa Lam Đình Ngạn rời khỏi hậu hoa viên, anh đột nhiên dừng lại cước bộ, ánh mắt rơi ở bên cạnh hoa hồng màu tím bên trên, sau đó, anh vươn tay bẻ một đóa hoa hồng.

"Ngạn thiếu cũng ưa thích hoa hồng màu tím." Tiêu Tiêu thuận miệng nói ra, hoa hồng này là đặc thù bồi dưỡng. Cô cũng rất ưa thích.

Lam Đình Ngạn xoay người, ngón tay búng một cái, đánh hoa hồng đến trên thân cô: "Cái hoa hồng màu tím này ngược lại rất thích hợp với cậu." Giải thích xong, quay người đi rồi.

Tiêu Tiêu cầm hoa hồng màu tím này đứng nguyên chỗ... Ách... Cái hoa hồng này thích hợp với tôi sao?

Bên này, Lam Đình Ngạn đã trở về trên xe, ánh mắt màu hổ phách xuyên thấu qua cửa sổ xe nhìn về phía hoa viên này một đám hoa hồng màu tím, a... Thật khôi hài, đời này anh tặng không ít hoa cho phụ nữ, còn là lần thứ nhất đưa hoa hồng cho một người đàn ông. Muốn đứng lên cũng là vừa vận nhất thời nào bị chấp mạch. Bất tri bất giác hái hoa xuống đưa cho Tiểu tử này rồi.

"Mẹ, mẹ!" Miêu Miêu nhảy lên nhảy ra ngoài, nhìn trái phải một chút, quen thuộc leo đến trên lưng Tiêu Tiêu: "Mẹ đem bà nội già đi rồi."

"con muốn đi theo bà nội già không?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 48-2: Hoa hồng tím (2)

"Không muốn, con chỉ lo lắng, một hồi bà nội già tình, sẽ không trở lại giết chết!"

Tieu Tieu cười cười, sẽ không, rất xác định, mẹ của Hiên Viên Liệt là một người sĩ diện, thân phận địa vị cao quý. Điều không cho phép bà bị người đưa trở về, còn chạy trốn về, chỉ ít, trong thời gian ngắn, khả năng mẹ anh sẽ không đến nữa rồi...

"Giết trở về mà nói, liền giao cho Hiên Viên Liệt chứ sao." Vuốt vuốt tóc của con trai.

"Há, đúng, thời điểm mẹ vừa mới ở cùng một chú đẹp trai khác nói chuyện trời đất, ông Các lão gọi điện tới cho mẹ." Miêu Miêu từ trên thân móc ra điện thoại di động. Muốn hỏi Miêu Miêu điện thoại di động vì sao ở kia? Đương nhiên là dùng để chơi trò chơi, bé sắp buồn bực chết rồi.

"Được. Mẹ gọi qua cho ông Các lão của con." Cầm điện thoại, gọi qua, Các lão biết cô làm việc ở nơi Hiên Viên Liệt. Nếu như không có chuyện gì gấp cũng sẽ không gọi tới.

"Bí bo... Bí bo... Bí bo..." điện thoại gọi thông.

"Các lão, ông tìm cháu có việc sao?"

Các lão: "Tiểu Phi Long, cháu bây giờ thuận tiện hay không?"

"Ừm, thật thuận tiện."

Các lão: "Như vậy, người của ta ở khu đông sông bạc, phát hiện Di út của cháu."

Di út! Nghe được Các lão, Tieu Tieu lên tinh thần gấp trăm lần: "Là thật sao? Chuyện khi nào, xác định là Di út của cháu sao?"

Các lão; "Ừm, hẳn là Di út của cháu không sai, phát vào hiện buổi sáng."

"Các lão, cảm ơn ông, cháu qua khu đông!" cúp điện thoại, trong lòng Tieu Tieu nóng như lửa đốt, Di út, năm đó vì sao di hạ được đối với cháu? Vì sao những năm này lại phải trốn tránh cháu. Cô nhất định muốn biết rõ ràng.

"Mẹ, có tin tức bà đi rồi hả?" Miêu Miêu ở trên lưng nghe được có thể nghiêm túc rồi.

Tieu Tieu nghiêng đầu sang chỗ khác, ánh mắt hưng phấn nhất thời trở nên băng lãnh: "Mộ Miêu Miêu, nếu lần này con còn dám bị di út của mẹ mua chuộc, mật báo cho di, để cho di trốn chạy, mẹ liền làm thịt con."

Mộ Miêu Miêu không khỏi rung mình một cái, nâng lên hai má nói: "Mẹ, người ta thế nhưng mà là con trai ruột của mẹ, không thể hung ác như thế."

Vừa lúc, sự tình mẹ của Hiên Viên Liệt cũng vừa xử lý xong, cô cũng có thể đi tìm Di út rồi.

Duỗi lưng một cái, miệng hấp thu không khí mới mẻ. Mang theo con trai đi ra bên ngoài hoa viên, vẫn chưa ra khỏi cửa lớn: "Mộ tiểu thư..." Cô liền bị nữ giúp việc gọi lại rồi.

"Nữ giúp việc, có chuyện gì không?"

Nữ giúp việc đuổi theo: "cô vội vã muốn ra cửa sao?"

"Ừm, đúng vậy, có một ít sự tình. Cô muốn nói chuyện gì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49-1: Anh là ai? Anh là ai! (1)

"Là sao?!" lòng mày Tieu Tieu ngạc nhiên cong lên, hôm nay ông trời là thế nào, chiều cổ cô như thế, có tin tức Di út, sát thủ cũng tỉnh lại.

Miêu Miêu ghé vào trên bờ vai Tiêu Tiêu, xích lại gần lỗ tai của cô nói: "Mẹ... Chúng ta không đi tìm bà dì nữa, bà dì lại sắp chạy rồi."

Bị con trai nhắc nhở như vậy, cô nhanh chóng lấy lại tinh thần từ trong vui mừng: "Tôi đã biết, nữ giúp việc, sát thủ này tạm thời giao cho các người trước rồi. Tôi đi ra ngoài một chút tối nay sẽ trở lại."

"Vâng..."

Quá tốt rồi! Hết thấy tin tức đều có manh mối, ngay lúc Tiêu Tiêu đã sắp bước ra cửa lớn... Trong đầu đột nhiên hiện lên một tia hiệu nghiệm. Bỗng nhiên quay trở lại: "Nữ giúp việc! Sau khi sát thủ tỉnh lại, các người lấy đồ, vật hữu dụng nhét vào trong miệng của anh ta sao?" Cô cơ hồ dùng giọng nói gào thét hô lên tới.

Nữ giúp việc cũng bị giật nảy mình. Sững sờ một hồi lắc đầu.

"Hồng hét rồi! Tranh thủ thời gian, nhanh, nhanh đi phòng giam dưới lòng đất!" Đã chết một sát thủ, không thể lại tiếp tục chết thêm rồi! Tuy độc được trong miệng bọn họ đã bị lấy ra, nhưng sau khi những sát thủ kia tỉnh lại, phát hiện không có độc được, khẳng định sẽ cắn lưỡi tự sát!

Phòng giam mờ tối, Tiêu Tiêu khăn trương vọt vào.

Cũng may sát thủ vừa vận tinh táo lại, ý thức còn không có rõ ràng như vậy, cũng không có tự sát, mau lẹ liệu trước kéo xuống một mảnh vải lớn từ trên thân nhét vào trong miệng sát thủ, để tránh việc anh ta tự sát.

Nhìn bọn họ một chút, lúc trước, cô lo lắng ra tay quá nhẹ bắt quá những người này choáng qua, cho nên dùng hết toàn lực xuất thủ, ai biết sẽ nghiêm trọng như vậy bất tỉnh hết vài ngày. May mắn có được vật giữ mệnh, nếu không phải vậy những người này sẽ trực tiếp chết đói.

"Quá nhiều người ở chỗ này, tôi sợ sát thủ này tỉnh lại áp lực sẽ rất lớn, vì tránh cho anh ta xúc động, trước tiên các người có thể đi ra ngoài một chút không? Tôi muốn đơn độc cùng anh nói chuyện."

Tiêu Tiêu đẩy người làm nữ ra khỏi phòng giam, đem đầu cù là xoa ở hai bên huyệt thái dương của sát thủ.

Sau một hồi tỉnh lại, rốt cục anh thanh tỉnh lại: "ừm ừm..." bên trong miệng bị nút đồ, vật, nói không ra lời, chỉ có thể phát ra tiếng nói trong cổ họng.

Tiêu Tiêu đến gần anh: "Không cần vùng vẫy, mặc kệ anh gãy dựa làm sao, đều sẽ không để cho anh đi chết. Dù thế nào cũng sẽ giữ lại mệnh của anh."

"ừm!" ánh mắt sát thủ trở nên mười phần thô bạo, nhìn ra được anh vô cùng tức giận.

"rõ ràng anh biết chúng tôi muốn cái gì, chỉ cần anh chịu nói cho tôi biết, người phái các anh tới là người nào, tôi bảo đảm cho anh con đường sống."

Sát thủ cũng cắn bản không gọt ở Tiêu Tiêu, đã dám đến, anh cũng ôm tâm muốn chết.

Mặt kệ thái độ của anh, Tiêu Tiêu cũng không nóng nảy, cô chậm rãi xích lại gần sát thủ nhẹ giọng: "Tôi biết các người thi hành nhiệm vụ thất bại còn sống trở về cũng phải chết. Không bằng thế này, tôi giúp anh lên rồi khỏi nơi này, nếu như anh có người nhà, tôi cũng có thể vụng trộm an bài người nhà của anh. Giúp cho các anh tìm một địa phương mà bất luận kẻ nào đều sẽ không tìm được các anh. Như thế nào?"

Nhìn sát thủ giống như là muốn nói ra suy nghĩ của mình, Tiêu Tiêu kéo vải trong miệng anh ra.

"Tôi dựa vào cái gì tin tưởng anh."

"anh đã chịu nói chuyện với tôi, vậy thì đại biểu anh cũng còn muốn sinh hoạt."

Sát thủ trầm mặc, Tiêu Tiêu nhủ thầm: "anh hẳn phải biết, bây giờ thân anh ở phòng giam dưới lòng đất của Đế Quốc Hắc Dạ, thủ đoạn của Hiên Viên Liệt anh nghe qua chưa? A... Vô luận anh ta như thế nào cũng sẽ không để cho các anh chết đi, sẽ trăm phương ngàn kế để cho các anh sống sót, sau đó, tra tấn một năm... Hai năm... Năm năm... Cho đến khi các anh chịu nói ra chân tướng mới thôi!"

Trên thân cô tán phát ra khí thể cường đại.

Sát thủ ngẩng đầu nhìn Tiêu từ trước mắt, cũng là Tiêu từ một mình chế phục toàn bộ bọn họ: "anh là thủ hạ của Hiên Viên Liệt, tôi làm sao biết có phải dựa vào lời tôi nói lại giết tôi hay không!"

Tiêu Tiêu sớm đã biết người này sẽ suy đoán như vậy, lấy mũi lưỡi trai trên đầu xuống, trong nháy mắt tóc dài rồi tung thả xuống dưới: "Nếu như tôi cho anh biết, tôi cũng là người nằm vùng bên Hiên Viên Liệt thì sao? A... Như vậy xem như cùng chung chí hướng thôi."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49-2: Anh là ai? Anh là ai! (2)

"hầu anh là nằm vùng, vì sao lại phải giúp Hiên Viên Liệt biết rõ chủ mưu phía sau nhóm chúng tôi là ai?!" Khi nhìn đến Tiêu Tiêu, con mắt sát thủ lóe lên, anh cũng bị dung mạo của cô làm kinh ngạc một chút, lại là người phụ nữ.

"Cái này anh không cần phải để ý đến, tôi tự nhiên có mục đích của mình."

"Vậy tôi phải rời khỏi cái phòng giam dưới lòng đất này trước, mới nói cho anh, bất quá, tôi không thể nói cho anh quá kỹ càng, chỉ nói cho anh biết chữ quan trọng lớn nhất."

"Được."

Tiêu Tiêu đi tới, đem sát thủ giao trả cho nữ giúp việc, liền vội vã đi rồi. Thả sát thủ này đi có thể không vội, dưới mắt cô sự tình nóng nảy lớn nhất là một chuyện khác.

Tìm tới Di út.

Trở về đại sảnh, Miêu Miêu vội mà chờ ngủ quên trên ghế sa lon rồi. Được rồi, cô tự mình đi thôi.

Đang muốn đi: "Một tiểu thư, y phục của cô... Cô không ngại, thì tạm thời mặc của tôi trước đi." Nữ giúp việc nhu hòa nói.

Cúi đầu mắt nhìn y phục chính mình, xác thực đều đã xé nát, kiểu này qua sông bạc đại khái người ở cửa đều sẽ không cho cô tiến vào: "Cảm ơn. Làm phiền rồi."

"Hửn là."

Sòng bạc khu Đông.

Tóc dài xoa vai, cô mặc một thân váy đầm đơn giản, liếc nhìn chung quanh... Vì chuyện xử lý sát thủ này, làm trễ nải một chút thời gian. Hi vọng Di út vẫn chưa đi.

Chiều bạc có Di út, nhất định náo nhiệt nhất... Cho nên Tiêu Tiêu một mực chui tới nơi náo nhiệt... Cô còn chưa quá khoa trương, để tránh bị Di út phát hiện ra trước trượt mắt rồi.

"anh nói tôi chơi bản! Tôi còn nói các người đánh cược gian lận đó!" Giọng nói dễ nghe truyền đến từ một chỗ trong đám người.

"Chúng tôi đánh cược gian lận sao?! Rõ ràng là cô chơi bản!"

"Các người mở sòng bạc có phải thua không nổi hay không! Bà đây không thể thắng đúng không!" Kêu gào chính là một cái giọng nữ tính.

"Hừ, đàn bà chết tiệt! Cô đây là đang nháo sự ở sòng bạc chúng tôi đúng không!"

Trong đám người làm cho càng ngày càng hung, Tiêu Tiêu khẩn trương, cái giọng nói này... Quen tai, chẳng lẽ là... Muốn đến nơi này, cô lập tức chạy qua đám người.

Mấy người áo đen đang đánh túi bụi cùng một người phụ nữ váy đỏ. Người phụ nữ váy đỏ giờ tay nhấc chân lên, phụ nữ mười phần. Tóc quăn gọn sóng, ngũ quan cũng rất xinh đẹp, đáng vẻ đáng chú ý làm cho người ta hai mắt tỏa sáng không bình thường. Nhìn đại khái khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi.

Lúc ánh mắt rơi xuống trên thân người phụ nữ váy đỏ, Tiêu Tiêu lập tức sững sốt một phen, Di út! Quả nhiên là Di út của cô! Lại nhìn một chút Di út cái lộn với người áo đen, đã nổi giận đùng đùng.

"Làm gì, trước mặt mọi người còn muốn giết bà đây?" hai tay Di út chống bên trên eo, ưỡn ngực ngẩng đầu.

"Không giết cô, cũng có thể đánh chết cô!" Người áo đen cũng không cam chịu yếu thế.

Tiêu Tiêu vỗ vỗ cái trán. Di út, tên thật: Thường Y Y, tuổi thật 35 tuổi. Là em gái của mẹ cô... Bất quá, so với mẹ ôn nhu, tính khí Di út cương liệt và ngay thẳng hơn, mà lại là loại người phụ nữ tuyệt không chịu thua.

"Đánh chết tôi? Hừ, khẩu khí thật lớn, hôm nay bà đây muốn sòng bạc các người thua ngược đẩy lên trời!" Di út hất đầu lên, là cùng đám người áo đen kia bên trên đòn khiêng rồi.

"Tốt, đánh cho tôi! Người đến sòng bạc chúng ta gây chuyện, đều đánh cho đến chết!" Người áo đen ra lệnh một tiếng, liền muốn xông qua.

"Chờ chút!" Tiêu Tiêu lập tức đứng dậy, duỗi một tay ra, ngăn cản người áo đen xông tới.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 50-1: Gặp cũng không làm nên chuyện gì (1)

Không đợi Tiêu Tiêu đáp lời, Thường Y Y đứng ở sau lưng đã sừng sốt một chút, sau đó rút thân thể lại, điểm chân, đáng vẻ như tên trộm muốn chạy trốn.

Vừa mới chạy hai bước, cổ áo liền bị Tiêu Tiêu bắt lấy, nói trở về: "Đi út, đi tránh cái gì mà tránh." Mắt phượng nhú lại, bắn ra tia lửa.

Bị kéo lại, Thường Y Y cúi đầu, như đứa trẻ sợ hãi bị gia trưởng trách cứ. Đâu còn có khí thế như vừa mới này: "Tiêu, Tiêu Tiêu... Cháu, làm sao cháu tới rồi."

Người ở chỗ này nhìn thấy tình cảnh này đều tròn tròn mắt, người phụ nữ váy đỏ vừa mới rồi còn phách lối, vậy mà đáng vẻ đột nhiên biến thành mềm oặt như thế, đơn giản như chuột thấy mèo...

Người áo đen cũng nhìn lẫn nhau, không biết bây giờ tình huống như thế nào.

"Đi út, chuyện của chúng ta, đợi chút nữa nói, bây giờ giải quyết chuyện nơi đây đi." mặt Tiêu Tiêu cực kỳ nghiêm túc.

Đi út bĩu môi: "Tiêu Tiêu, thế nhưng mà cái này thật không phải lỗi của di, sông bạc bọn họ thua không chịu nổi, liền nói đi chơi bản..." Một mặt ủy khuất nói qua.

Lông mày Tiêu Tiêu khẩn trương, tuy Di út yêu thích nói dối, nhưng trên phương diện đang đánh cược, lại vô cùng thận trọng, tuyệt đối sẽ không nhân nhượng người Xuất Thiên (chơi bản).

Thở ra một hơi thật sâu: "đi đứng ở đứng đấy, nếu lại trốn chạy... Cháu liền..." ánh mắt cô nhú lại, bắn ra dọa người.

"Sẽ không sẽ không, di sẽ không chạy, hai người chúng ta cũng đã nhiều năm không có gặp mặt rồi. Cũng nên tâm sự rồi." Di út một mặt chân thành nói qua. Mắt to lóe lên.

Tiêu Tiêu bắt đắc dĩ thở dài một hơi, cô biết coi như Di út nói đường hoàng thế nào, chỉ cần cô không chú ý một chút sẽ chạy đi.

Thế nhưng mà chuyện trước mắt lại không thể không xử lý trước rồi...

"Cái vị tiên sinh này là quản sự sông bạc sao?" Lễ phép nói với người áo đen dẫn đầu bên trong.

"đứng!"

"Tôi nghĩ các người khẳng định sai lầm, Di út tôi tuyệt đối không có chơi bản. Tôi cảm thấy các người có thể điều video đến xem xét một chút."

"Cái này..." Người áo đen do dự một hồi.

Đột nhiên, từ bên ngoài sông bạc lại xông tới một đám người áo đen, âu phục cả vạt đều vô cùng chỉnh tề. Bọn họ nhao nhao tránh ra một con đường lớn.

Tất cả mọi người nhìn qua, đại nhân vật gì tới đây?

"A... Là ai ăn tìm hùng gan báo, nháo sự ở sông bạc của tôi." Một giọng nam trầm ngập từ tính truyền đến.

Giọng nói này giàu có mị lực, cơ hồ khiến tim giới nữ đều đập nhanh hơn, Tiêu Tiêu nghiêng đầu qua, chẳng lẽ tới là ông chủ sông bạc khu đông? Con mắt nhìn chằm chằm.

Một bộ âu phục phác thảo ra thân hình của anh, mái tóc màu nâu, con ngươi màu hổ phách, mũi kiên định, khóe miệng ôm lấy một nụ cười không bị trói buộc, lại khiến cho người ta cảm thấy khí tràng cường đại.

Người này...

Thế nào lại là anh ta... Không phải anh ta đưa mẹ của Hiến Viên Liệt về gia tộc sao? Làm sao bây giờ lại xuất hiện ở sông bạc này, còn có, anh lại là ông chủ sông bạc, nếu biết, sông bạc khu đông thế nhưng mà nổi danh là một trong những Đại Đồ Trảng.

"Ngạn thiếu!" Tất cả người áo đen đều kính cẩn cúi thấp đầu.

"Là người nào đang gây sự? Còn làm ra động tĩnh lớn như vậy..." con ngươi màu hổ phách nhú lại, ở giữa lời nói nhàn nhả, lại mang theo vài tia khí tức

nguy hiểm.

"Là các cô!" người quản sự áo đen trực tiếp chỉ hướng Tiêu Tiêu.

Theo ngón tay, con người Lam Đình Ngạn nhìn qua. Trong nháy mắt con mắt bị hấp dẫn, một thân váy dài mộc mạc đơn giản, tóc đen buông xõa, khuôn mặt tinh xảo, mày liễu mang theo kiên nhẫn, cái mũi nhỏ tinh xảo để cho người ta liếc một chút liền ưa thích, còn có môi hồng mê người. Cô gái trước mắt...

Trong lòng oanh một trận!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50-2: Gặp cũng không làm nên chuyện gì (2)

"cô..." Lam Đình Ngạn nhìn thấy Tiêu Tiêu, ánh mắt đã hoàn toàn bị cô đông lại rồi.

Lông mày Tiêu Tiêu nhăn ở một chỗ, thế nào lại là Lam Đình Ngạn, lại cúi đầu nhìn mình một thân trang phục nữ một chút, lộ tẩy, không biết anh có nhận ra hay không.

Mắt không chớp chăm chăm nhìn người phụ nữ nhỏ trước mắt, Lam Đình Ngạn kích động đi phía trước vài bước: "cô là?"

Nha... Đáng chết! Tiêu Tiêu mau cúi đầu thấp xuống.

Lam Đình Ngạn cũng khom người theo đầu của cô: "cô là, cô là..."

Làm sao bây giờ đây? Cô muốn giải thích thế nào? Lần này làm thế nào mới tốt? Đầu chuyển động bay nhanh, không đúng! Nếu như hai năm này cô muốn ở bên người Hiên Viên Liệt, Lam Đình Ngạn là bạn với Hiên Viên Liệt sớm muộn sẽ biết. Mà lại anh còn là ông chủ cái sông bạc này, sự tình Di út thì càng dễ giải quyết rồi.

Sau khi nghĩ thông suốt rồi, Tiêu Tiêu ngẩng đầu, cười xấu hổ: "Ngạn thiếu... Tôi là Tiêu Mộ."

Lúc này đổi lại Lam Đình Ngạn ngây ngẩn cả người, ánh mắt anh chớp chớp, lúc đầu chẳng qua là cảm thấy cái người phụ nữ này nhìn quen mắt, giống như cái Tiểu tử này, có phải em gái của Tiểu tử này hay không, thế nhưng mà... Mẹ kiếp! Cái người phụ nữ này cũng là Tiểu tử? Tiêu Mộ là người phụ nữ? Cho nên...

Ánh mắt anh bén nhọn theo khuôn mặt Tiêu Tiêu nhìn xuống, cái cổ trắng nõn, xương quai xanh câu người, xuống lần nữa, xuống lần nữa... Thật là người phụ nữ! Ông trời... Cái này... Quả thực là kinh hi.

Mà lúc này, người áo đen mới vừa cùng Di út của Tiêu Tiêu cãi nhau đều choáng váng, cái người phụ nữ này... Quen biết Ngạn thiếu? Xong xong rồi! Bộ dáng còn giống như rất quen, bọn họ có phải đặc tội người không nên đặc tội hay không!

"Ngạn thiếu, thật có lỗi, chuyện cụ thể sau này hãy nói, ngài nhìn... Sự tình trước mắt..." Mắt phượng vừa chuyển.

Lam Đình Ngạn lập tức thu hồi vẻ mặt kinh ngạc, một mặt lạnh lùng nhìn về phía đám người áo đen kia cãi nhau: "Hỗn trưởng! Các người biết các người làm khó người nào không! Cô ta là bằng hữu của tôi, nói, đến cùng xảy ra chuyện gì!"

Người áo đen bị dọa từng người quỳ xuống.

Tiêu Tiêu thấy tình huống lên đường: "Ngạn thiếu, chỉ là một hiểu lầm, Di út tôi đánh bạc ở chỗ này, bị hiểu lầm chơi bản, không có chuyện gì, có thể giải quyết hòa bình là tốt nhất rồi." Nói xong, cô đưa tay muốn kéo Di út sau lưng đi.

Thế nhưng mà... A? Làm sao không bắt được?

Cô biến sắc lập tức trở đầu về, Di út một bộ váy đỏ dẫn lửa lại đã không thấy rồi!"

"Tiêu Mộ, cô làm sao rồi hả? Cô nói Di út là ai?" Lam Đình Ngạn nghi hoặc hỏi.

Sắc mặt Tiêu Tiêu chìm xuống dưới thật sâu, khẳng định là vừa lúc Lam Đình Ngạn xuất hiện, lúc cô kinh ngạc, Di út thừa dịp sơ hở này chạy rồi! Vậy mà lại chạy rồi!

Lo lắng một bước đến gần Lam Đình Ngạn: "anh vừa mới đến có thấy người phụ nữ váy đỏ đứng phía sau tôi hay không?"

Lam Đình Ngan lắc đầu.

Tieu Tieu lại hỏi người áo đen, tất cả mọi người lắc đầu, vừa rồi ánh mắt đều rơi vào trên thân Ngan thiếu, quên hết Thường Y Y rồi.

Lam Đình Ngan vỗ vỗ bả vai Tieu Tieu: "Không có việc gì, cô không cần tìm Di út của cô, sự tình hôm nay cứ tính toán như vậy rồi. Đợi chút nữa khiến người này bồi tội cho cô!"

"Không phải, không phải vấn đề này, tôi tìm Di út tôicó việc, các anh có ai thấy được đi đâu không?" Tieu Tieu nóng nảy hỏi thăm người chung quanh.

Con người màu hổ phách một mét, nhìn ra Tieu Tieu không bình thường, con mắt lạnh lùng nhìn người áo đen phía trên đất: "Cho các người một cơ hội, tìm Di út cô ta trở về!"

Anh cực kỳ uy nghiêm, người áo đen tranh thủ thời gian gật đầu, đứng lên liền bắt đầu tìm khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51-1: Đồ Uống màu lam (1)

"Hô..." Thở ra một hơi thật sâu: "Ngan thiếu, cảm ơn, anh cũng không cần để người tới chỗ của anh tìm, công phu đi út tôi chạy trốn, không thể so với người bình thường. Ai, tính toán rồi... Tôi về sau sẽ tìm đi."

Nghe loại khẩu khí bất đắc dĩ này, Lam Đình Ngan cũng rất nghi hoặc, cô và Di út đến cùng là quan hệ như thế nào? Còn cần trốn? Chạy trốn còn tìm không thấy? Bất quá, anh hiểu kỳ, đây đều là chuyện nhà của người ta, cho nên anh cũng không có mở miệng hỏi, chỉ nói: "Vậy chúng ta đi nội sảnh ngồi một chút."

Bên trong nội sảnh sòng bạc chuyên dụng, sửa sang cực hạn hào hoa, nói là nội sảnh, càng giống phòng khách. Tieu Tieu cùng Lam Đình Ngan ngồi ở trên ghế sofa.

"Uống chút rượu gì không?"

"Không cần, đồ uống là tốt."

Một hồi, tiểu thư mặc áo dài bụng tới hai chén đồ uống màu lam.

"Đây là đồ uống điều chế của sòng bạc Ritter, cô ném thử." Lam Đình Ngan nhìn chăm chăm ly đồ uống màu lam.

Tieu Tieu cầm lấy uống một ngụm, vào một mùi thơm. Một loại hương vị xen lẫn, đến cổ họng còn có chút cảm giác nóng, loại cảm giác kia giống như là uống rượu.

"Thật rất không tệ." Cô liên tiếp uống mấy ngụm.

Một tay Lam Đình Ngan dựa vào trên ghế sofa, híp con người nhìn chăm chăm cô: "Chuyện cô là phụ nữ, còn có bao nhiêu người biết? Vì cái gì nữ giả nam trang tới làm tài xế của Liệt?"

Tuy nhiên ngữ khí của anh rất nghiêm túc, nhưng lại không có ý tứ ép hỏi. Cái này nếu là thay người khác, dùng loại phương thức này trà trộn vào Đế Quốc Hắc Dạ, anh hỏi đều không sẽ hỏi, trực tiếp bắn chết rồi!

Thế nhưng là... Cái tiểu tử này khác biệt, khi biết cô là nữ, anh chẳng những không có tức giận, ngược lại trong lòng còn có một tia mừng thầm.

Tieu Tieu cúi đầu xuống: "Ngoại trừ người làm nữ bên ngoài, chỉ có Hiên Viên Liệt biết, kỳ thật trời xui đất khiến, tôi giả trang nam trang tới làm tài xế là vì cứu con trai của tôi Mộ Miêu Miêu. Bất quá, về sau tôi đã cùng Hiên Viên Liệt nói rõ ràng rồi. Bất quá, bởi vì hiểu lầm còn làm ra một số chuyện khó giải thích, cho nên, tôi ở lại bên cạnh anh làm tài xế."

"Cô là mẹ tiểu quý?!" Lam Đình Ngan kinh ngạc, nhìn mặt người phụ nữ này bất quá 20 tuổi, nhưng tiểu quý kia tối thiểu cũng 4 đến 5 tuổi.

Tieu Tieu gật đầu: "Ừm..."

"Cha đứa nhỏ là ai?" Lam Đình Ngan không khỏi hỏi lên miệng, loại chủ đề không có quan hệ, dựa theo lẽ thường tới nói, anh xác thực không cần thiết hỏi, nhưng là hỏi lên.

Lắc đầu: "Bé không có cha. Đúng rồi... Anh không phải đưa lão phu nhân về gia tộc sao? Làm sao lại tới đây?"

"A... Tôi đưa bá mẩu lên phi cơ rồi trở về tổng bộ, nhận được điện thoại nói sóng bạc xảy ra chuyện, thuận tiện đến xem." Thật sự là may mắn sang xem một chút, muốn không phải vậy, thật không biết lúc nào mới biết được thân phận chân thật người phụ nữ này: "Đúng rồi, cô đã nữ giả nam trang, này tên cũng không nên gọi Tiêu Mộ đi."

"Tôi gọi Mộ Tiêu Tiêu, này..." Tiêu Tiêu đang muốn nói, đột nhiên, ở ngực dâng lên một cỗ kịch liệt nóng rực, đầu cũng đột nhiên choáng, loại cảm giác này, giống như là uống rượu, thế nhưng cô không uống rượu, ánh mắt lập tức rơi xuống ly đồ uống màu lam.

"Cô làm sao rồi hả?" Lam Đình Ngạn nghi hoặc nhìn cô.

"Cái này, bên trong đồ uống, có, có rượu?" Nhớ tới đồ uống đến cổ họng nóng bỏng, cô lập tức nhớ tới.

"Đầu lưỡi cô còn thật thính, bên trong xác thực tăng thêm Whisky. Chỉ là hương vị, phân lượng rất nhỏ..."

Tiêu Tiêu đề đầu xuống, thân thể dựa vào ở trên ghế sofa: "Hồng hết rồi!"

"Làm sao rồi hả?"

"Tôi... Tôi có bệnh rượu. Không thể dính một chút rượu." Nói qua, cô đã bưng kín ngực.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51-2: Đồ Uống màu lam (2)

Nghe cô nói kiểu này, Lam Đình Ngạn lập tức đứng lên: "Tôi dẫn cô đi bệnh viện." Nói qua, anh trực tiếp đi qua, một tay ôm cô đứng lên.

"Không, không cần rồi..." Tiêu Tiêu vùng vẫy một hồi, trên người khí lực không có, cô thật sự là một giọt rượu cũng không thể dính. Ngực bắt đầu hốt hoảng.

"Không nên động, cô nếu là cảm thấy choáng, nên ngủ." Ngực khí của anh cũng biến thành kiên quyết, ôm Tiêu Tiêu vội vã đi ra ngoài.

"Ngạn, ngạn thiếu, anh, mau buông tôi xuống, nếu không... Tôi... Sẽ không khống chế được chính mình." Cô nắm chặt quyền, theo mọi người nói ra, sau khi mỗi lần uống rượu xong Mộ Tiêu Tiêu phản ứng đều không một dạng. Nhưng cái gì điên cuồng đều làm được.

"Không có quan hệ! Không khống chế được cô không cần khống chế!" Lam Đình Ngạn tự nhiên tưởng rằng cô sẽ không khống chế được muốn đánh người.

Tiêu Tiêu điên, nào chỉ là đánh người đơn giản như vậy, bất quá, lần này rượu còn giống như không nhiều lắm, cô khẽ cắn môi, giống như còn có thể khắc chế xúc động trong thân thể điên cuồng.

Theo thời gian, đầu càng ngày càng nặng, thân thể cô gần như sắp muốn mềm trong ngực anh, đầu hỗn loạn vô tình đụng vào trên ngực của anh.

Vốn nắm tay co rút lại cùng một chỗ. Bởi vì run rẩy, tay cô đụng phải thân thể anh.

Rất nhanh...

Bệnh viện.

Tiêu Tiêu được an bài vào phòng bệnh truyền nước biển, Lam Đình Ngạn xoa xoa mồ hôi trên trán. Thật nên không nhận được hân là anh! Anh kém chút không có khống chế lại.

Ngoái nhìn về phía trên giường bệnh, đã ngủ, trên mặt uống rượu đỏ ửng vẫn còn ở đó. Cái tiểu tử này... A... Không khỏi khơi gợi lên một đường cong.

Đêm... Yên tĩnh.

"Dì út, không cần chạy trốn, chuyện sáu năm trước nói rõ ràng!" Tiêu Tiêu đột nhiên từ trong mộng bừng tỉnh.

Thanh âm của cô trực tiếp đánh thức Lam Đình Ngạn ngủ ở trên ghế sofa, anh lập tức bật đèn nhìn về phía Tiêu Tiêu trên giường bệnh, thấy cô đã nước mắt ràn rụa.

Yên tĩnh, mắt bị ánh đèn hấp dẫn, Tiêu Tiêu dò xét phòng bệnh, ánh mắt cuối cùng rơi xuống trên thân Lam Đình Ngạn: "Ngạn thiếu, anh làm sao còn ở lại chỗ này."

"Mang rượu tới là tôi để cô uống. Tự nhiên muốn phụ trách tới cùng." Anh đi đến bên giường.

Tieu Tieu từ trên giường bò xuống dưới: "Cảm ơn. Để anh hao tâm tổn trí rồi. Kỳ thật cũng không phải đại sự, chỉ là tôi uống rượu đều sẽ làm một số chuyện kỳ kỳ cổ quái. Lần này tôi không có đối với anh làm chuyện gì? Không có đánh anh đi."

Lam Đình Ngan lắc đầu: "Cô an phận vô cùng."

"Thật."

"Tôi lừa gạt cô làm gì, cô nếu đánh tôi, tôi khẳng định trả lại gấp mười gấp trăm lần." Anh cười nhạt một tiếng, trong đầu nhớ tới lời Tieu Tieu vừa mới thức tỉnh nói, do dự mở miệng: "Cô vừa mới hô, những lời kia Di út đừng trốn, là có ý gì? Cô cùng đi út..."

Nói tới cái đề tài này, mày Tieu Tieu nhăn lại, cô tin tưởng Lam Đình Ngan là người tốt, thế nhưng, chuyện năm đó, cô vẫn không biết làm sao đối với người ngoài mở miệng: "Sáu năm trước đi út đối với tôi làm chuyện để cho tôi không thể tưởng tượng, làm chuyện kia, cô trốn tránh tôi, không gặp tôi. Cho nên, tôi mới tìm khắp nơi. Đúng lúc, hôm nay cô trốn rồi."

Lam Đình Ngan cũng biết Tieu Tieu có chỗ giấu diếm, cũng không có hỏi tới, dù sao sinh hoạt tại cái thế giới này, người nào không có một hai cái bí mật chứ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Bức hôn?

"Được, tôi đưa cô trở về. Đúng, hôm nay bá mẫu nói chuyện về gia tộc, là thật hay giả."

Tieu Tieu cười cười xấu hổ: "Cái này..."

"Kỳ thật, theo trực giác của tôi, bá mẫu sẽ không đơn giản như vậy muốn muốn trở về. Bà thế nhưng là đến bức Liệt trở về kết hôn."

"Bị anh nhìn thấu, kỳ thật, Hồng phu nhân đến vào ngày đó tôi vừa vặn mặc quần áo nữ, lại dẫn con trai, cho nên bị Hiền Viên Liệt lấy ra làm bình phong, sau đó... Hiền Viên Liệt lại đột nhiên xuất ngoại, để tôi một người lưu lại đối phó mẹ của anh. Anh là không biết thủ đoạn Hồng phu nhân, cho nên vì để tránh phiền phức, tôi dứt khoát, dùng một chút tính toán, để cho bà trước về gia tộc. Thật có lỗi, Ngạn Thiếu, tôi cũng coi là lợi dụng anh rồi."

"Ha ha ha ha ha." Lam Đình Ngan đột nhiên cười to, cười ngửa ra sau. Cười ho khan mới nói: "Cô cũng thật thật lợi hại đó, vậy mà có thể lừa gạt bá mẫu, còn dùng thuốc mê gọi tôi đưa bà về gia tộc. A, cô biết địa vị bá mẫu trong gia tộc Hiền Viên là cái gì sao?"

Tieu Tieu lắc đầu.

"Cô cũng hẳn phải biết, mỗi gia tộc trong Ngũ Đại Gia Tộc đều phi thường to lớn, mà bá mẫu cũng là nữ chủ nhân Hiền Viên gia. Người được xưng độc ác! Cái thủ đoạn kia, là người chế phục Hiền Viên gia tộc ngoan ngoãn. Không nghĩ tới, độc ác, vậy mà thua trong tay cô rồi. Cái này quá mất mặt, tính cách bá mẫu, đại khái nhất thời sẽ không đến rồi."

Tieu Tieu mê mẩn, cô tuy nhiên lĩnh giáo qua mẹ Hiền Viên Liệt đáng sợ. Lại cũng không quá rõ ràng, ai, được rồi, dù sao cô và Hiền Viên Liệt cũng đều là diễn trò. Về sau đại khái cùng vị độc ác này không có gì gặp nhau đi.

Bị Lam Đình Ngan đưa về trong trạch viện Hiền Viên Liệt.

"Cảm ơn, Ngạn thiếu."

"Không cần."

Nhìn bóng lưng Tieu Tieu, ánh mắt Lam Đình Ngan lại rơi xuống trên hoa hồng trong hoa viên. A... Nhếch miệng cười.

Về sau, đầu anh có thêm thân ảnh của cô, người phụ nữ này, rất kỳ quái lại rất đặc biệt. Còn có thân thủ tốt như vậy.

Bất quá... Thế nào lại là mẹ tiểu quý đây?

Nhìn lại, đáng đáp tiểu quý cùng Liệt khi còn bé có chút tương tự. Vừa mới nhìn thấy tiểu tử, anh còn cố ý hỏi Liệt.

Trùng hợp sao? Đại khái là trùng hợp đi.

Trở về trạch viện về, Tieu Tieu xuống nhà tù lòng đất, dùng một chút thủ đoạn, làm người làm nữ trông coi hôn mê, sau đó lặng lẽ thả sát thủ tình lại ra.

Dẫn ra trạch viện Hiên Viên Liệt.

"Không nghĩ tới, cái nhà tù kia, vậy mà trong phòng Hiên Viên Liệt." Sát thủ sau khi ra ngoài, trong mắt còn mang theo một tia không thể tưởng tượng nổi.

Tiêu Tiêu chau mày: "Anh đã ra tới, hiện tại có thể nói cho tôi biết, sau lưng anh chủ mưu là ai đi."

"Chờ một chút, cô còn không có nói, nơi này về sau, muốn làm sao bảo đảm sau này bình an, mặc kệ là chủ tử sau lưng tôi, vẫn là người Đế Quốc Hắc Dạ đuổi tới, tôi đều chịu không nổi."

Tiêu Tiêu đã sớm biết anh ta sẽ nói như vậy, cho nên từ trong ngực lấy ra một cái nhẫn. Đưa cho sát thủ: "Anh cầm cái này qua trung tâm thuê sát thủ, tìm Các lão. Ông tự nhiên sẽ sắp xếp ổn thỏa cho anh."

Sát thủ tiếp nhận nhẫn, rất đặc thù, trên mặt nhẫn dùng bảo thạch điêu khắc một Phi Long bay lên: "Trung tâm thuê Sát thủ, cái Long trên mặt nhẫn, là tiêu chí Tiêu Phi Long hắc đạo, cơ..."

Mắt phượng nhú lại: "Dư thừa anh không cần biết, ở giữa hai chúng ta, chỉ là một giao dịch mà thôi."

Sát thủ nuốt nước bọt, cái người phụ nữ này, lại là sát thủ hồng bài trong truyền thuyết, Tiêu Phi Long hắc đạo, khó trách có thể chỉ dựa vào một người xử lý mấy người bọn họ. May mắn, may mắn anh không có chọc giận người phụ nữ này. Run rẩy, tới gần bên tai Tiêu Tiêu nói: "Thực lực thực sự chủ tử sau lưng tôi quá lớn, cho nên, tôi chỉ có thể tiết lộ cho cô bốn chữ, Bá Hồ Lâm gia!"

Nói xong, sát thủ quay người, thân thể nhảy lên, nhanh chóng rời đi rồi.

Bá Hồ Lâm gia... Bá Hồ Lâm gia... Trong đầu Tiêu Tiêu không ngừng nghĩ đến bốn chữ này. Bá Hồ Lâm gia, giống như ở nơi nào nghe nói qua.

Một bên đi trở về, cô còn vừa nghĩ Bá Hồ Lâm gia đến cùng là gia tộc nào.

Đi đến trong phòng, nhìn thấy con trai nằm ở trên giường, hiển nhiên giống như Phách Vương Tiểu Lão Hồ (con hồ nhỏ như vương chúa). Trong đầu lập tức hiện lên một tia hiệu nghiệm.

Phách Vương lão hồ, cái ngoại hiệu này, cô đúng là chỗ nào nghe qua, đúng, là bên trên long đầu lão đại hắc đạo Hàn Quốc, bang Bá Hồ! Bang Bá Hồ giúp đỡ cũng được xưng là Phách Vương lão hồ.

Mà Phách Vương lão hồ họ Lâm, gia tộc cũng là Lâm gia. Như vậy, cái sát thủ này, chẳng lẽ chỉ Lâm gia cũng là chủ mưu?

Không, cái này cũng thật bất khả tư nghị (không thể xảy ra), dù cho thế lực bang Bá Hồ tại Hàn Quốc cực lớn, nhưng thế lực bọn họ cũng không có khả năng dám xuống tay với Đế Quốc Hắc Dạ. Xem như bang Bá Hồ giúp đỡ, muốn xưng bá Châu Á xuống tay với Đế Quốc Hắc Dạ.

Bang Bá Hồ tuyệt đối không thể nào là thủ phạm tám năm trước diệt gia tộc cô. Nếu như không có nhớ lầm, tám năm trước bang Bá Hồ, cũng không phải rất cường đại, lại làm sao có thể xử lý, nhà Mộ Dung một trong Ngũ Đại Gia Tộc đâu?

Chẳng lẽ, là cô suy nghĩ nhiều rồi hả? Ông trời căn bản cũng không có cho cô ánh rạng đông. Tám năm đau đớn lại như vậy bị ả nhẫn xuống dưới sao?

Mộ Tiêu Tiêu suy nghĩ một đêm, từ đầu đến cuối đều cảm thấy bang Bá Hồ không là người hạ thủ năm đó đối với gia tộc cô. Khả năng cực lớn cũng chỉ là bang Bá Hồ đơn thuần muốn chiếm đoạt Đế Quốc Hắc Dạ thôi rồi.

Ngày thứ hai, sáng sớm.

Tiêu Tiêu vừa mới tỉnh lại, bị Hiên Viên Liệt ngồi cạnh ghế sa lon uống trà làm giật nảy mình, lập tức nhảy xuống giường: "Anh làm sao ở đây? Đến gian phòng người khác cũng phải lên tiếng gọi đi!"

Cô đang ngủ, đương nhiên không biết Hiên Viên Liệt trở về lúc nào.

"Tôi nhớ không nhầm thì đây là nhà tôi." Anh đặt chén trà xuống, nhìn về phía Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu vuốt tóc rồi bời, được rồi, nói người đàn ông này: "Anh tin tức linh thông, mẹ anh hôm qua bị tôi đưa đi, anh hôm nay trở lại rồi."

"Cô cũng rất có bản lĩnh. Nhanh như vậy đã đưa mẹ tôi đi."

"Nhờ hồng phúc của anh, anh đã sớm biết chuyện mẹ anh bị trúng độc, là chính bà làm. Cũng không sớm cùng tôi nói một tiếng." Cô đứng lên, hướng phòng vệ sinh chuẩn bị đánh răng rửa mặt.

"Cô chính mình không phải cũng biết? Cần gì tôi tới nhắc nhở cô."

Hai người nói chuyện, Miêu Miêu cũng bị thanh âm nhao nhao đứng lên, vuốt mắt bò đứng lên, mắt thấy chú đẹp trai: "Chú. Chú trở về."

Bé nhảy lên nhảy xuống giường. Lúc đầu bé còn bời vì chuyện bà đánh mẹ, liên đới trách nhiệm với chú đẹp trai. Bất quá... Về sau lại hết giận rồi.

"Tiểu gia hòa. Nghe nói hôm qua cháu đau bụng?" Hiền Viên Liệt một tay nâng Miêu Miêu đứng lên.

Miêu Miêu nháy mắt to: "Chú, làm sao chú biết! Chú không phải xuất ngoại sao?"

"A..." Anh nhếch miệng lên cười.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Chẳng lẽ, anh ta nói dối

Tiêu Tiêu bỗng nhiên lắc đầu, chính mình lại nghĩ loạn cái gì đây, người đàn ông này là Hiền Viên Liệt!

Ánh mắt cũng đột nhiên quét đến trên thân Tiêu Tiêu: "Cô thích cắn răng nhìn chăm chăm người khác sao?" Anh lạnh lùng nói qua.

Làm hại cô kém chút bị bọ trong miệng sặc, tranh thủ thời gian chạy trở về phòng vệ sinh lau miệng sạch sẽ: "Miêu Miêu, nhanh tới đánh răng rửa mặt!"

"Chú, mau buông cháu xuống, cháu muốn đi đánh răng rửa mặt rồi. Chậm mẹ sẽ đánh cái mông." Miêu Miêu nóng nảy uốn éo người.

"Nếu mẹ đánh mông cháu, chú thay cháu đánh lại được không nào?" Cười lạnh, mắt đen hiện lên u mị.

"Đây không phải là ăn đậu hũ của mẹ sao?!" lông mi Miêu Miêu giương lên.

Cái tiểu tử này!

Hiền Viên Liệt thả bé xuống, Miêu Miêu nhún nhảy một cái vọt tới phòng vệ sinh, Hiền Viên Liệt một tay đặt ở bên môi: "Ăn đậu hũ sao? A..."

Bữa sáng, không bình thường ăn xong rồi. Ba người chuẩn bị đứng dậy.

Người làm nư đi đến bên tai Hiền Viên Liệt nói thầm mấy câu.

Bỗng nhiên để mắt tới Tiêu Tiêu. Ánh mắt của anh lúc nào như vậy. Mà lại giờ khắc này, trong ánh mắt thật rất lạnh,

Bị anh nhìn, Tiêu Tiêu có thể nghĩ đến là chuyện gì, đại khái lúc phát hiện trong nhà tù một sát thủ chạy đi... Bất quá, chuyện này cô cũng không có giấu diếm Hiền Viên Liệt, lúc trước lạng lẽ đi thả sát thủ, cũng là vì không cho sát thủ mang lòng sinh nghi, có thể nói ra chủ mưu phía sau là ai.

"Miêu Miêu, cháu cùng các chị về hoa viên phía sau chơi, mẹ và chú có mấy lời cần." Tiêu Tiêu mở miệng trước, dù sao sớm muộn muốn nói cho Hiền Viên Liệt, không bằng ngay ở chỗ này nói rõ ràng ra.

Miêu Miêu từ ghế dựa nhảy xuống tới, gật đầu, kéo tay người làm, đi bên ngoài.

Đại sảnh, trở nên an tĩnh, biết rõ chủ thượng cùng tiểu thư có lời muốn nói, nhóm người làm nữ đều chủ động tránh đi rồi. Tiêu Tiêu hít một hơi thật sâu: "Có mấy lời nên nói rõ ràng."

Mắt đen thu hồi lạnh lẽo.

Tiêu Tiêu tiếp tục nói: "Tôi nghĩ, vừa mới người làm là đến nói cho anh, trong nhà tù lòng đất có một người không thấy đi, là tôi thả đi..."

"Tiếp tục." Anh lãnh đạm nói.

"Sát thủ này sau khi tỉnh lại, tôi cùng anh nói chuyện. Rất buồn bình, không chịu nói chủ mưu phía sau, cho nên tôi tự chủ trương, đã bảo đảm anh chu toàn làm lý do, dẫn anh nói ra chủ mưu phía sau."

"Nói rồi hả?"

"Anh nói, chủ mưu phía sau thực lực cường đại, anh không dám nói ra toàn bộ, chỉ tiết lộ một chút tin tức, chính là..." Tiêu Tiêu đang chuẩn bị nói bốn chữ Bá Hồ Lâm gia.

"Liệt ca ca!" Đột nhiên giọng nữ thoải mái từ cửa truyền vào.

Tiêu Tiêu nói bị đánh gãy, hai người đồng thời nhìn về phía cửa, chỉ gặp cửa một thiếu nữ mặc quần áo màu lam đứng đó. Tóc màu vàng, giống như là Baby, khuôn mặt cũng tinh xảo giống như Baby.

"Âm Nhi?" Hiền Viên Liệt nhướn mày, nhìn người phụ nữ đứng ở cửa.

Âm Nhi giẫm lên giày cao bước hai bước hướng Hiền Viên Liệt đi: "Anh Liệt, anh vì cái gì nhăn lông mày, là không chào đón em sao?"

"Làm sao em tới rồi."

"Đương nhiên là bác gái gọi em tới, bác gái nói, nếu như anh lại không tự thân xuất mã, như vậy anh Liệt bị người phụ nữ khác đoạt đi rồi." Nói qua, Âm Nhi một đôi mắt to tròn mắt về phía Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu sùng sốt, vị này... Chẳng lẽ cũng là vị hôn thê Hiền Viên Liệt? Ách... Không nghĩ tới Hồng phu nhân chính mình không mặt mũi tới, lại đẩy con dâu tương lai ra chiến trường.

Choáng. Coi là mẹ của Hiền Viên Liệt có thể vạn sự đại cát, cô không cần lại trôi vào vũng nước đục này, kết quả, lại tới một vị hôn thê. Không chịu đựng nổi, cái này còn có hết hay không.

Lông mày Âm Nhi nhướn lên, trên dưới quan sát Mộ Tiêu Tiêu, hai con ngươi trở nên bén nhọn: "Cô cũng là Mộ Tiêu Tiêu tiểu thư đi, người làm bác gái tức giận trở về gia tộc."

Ách... Tuy nhiên không biết mẹ của Hiền Viên Liệt cùng Âm Nhi nói cái gì, nhưng nhất định không phải là cái gì tốt, lão đi, tiểu nhân tới: "Cô tốt."

Âm Nhi cười một tiếng, vươn tay: "Cô tốt, ta gọi Lâm Âm Nhi. Năm nay 20 tuổi, người Hàn Quốc, là vị hôn thê anh Liệt. Chuyện của cô tôi đã nghe bác gái nói rồi. Yên tâm đi, con trai anh Liệt, về sau tôi sẽ chăm sóc chu đáo. Còn cô... Chỉ có mời cô rời khỏi. Lâm người thứ ba là không tốt nha."

A... Tiêu Tiêu lườm tay cô vươn ra, cũng duỗi tay mình ra, lễ phép nắm cùng một chỗ: "Cô họ Lâm? Người Hàn Quốc?" Lúc đầu cô đối với họ Lâm cũng không có cái gì hiếu kỳ, có thể Lâm Âm Nhi cũng vừa lúc là người Hàn Quốc.

Lâm Âm Nhi buông lỏng tay Tiêu Tiêu, nhưng sau đó xoay người ôm lấy cánh tay Hiền Viên Liệt, một cái chân hơi nhích lên. Xinh xắn cười: "Là, cô hiếu kỳ như vậy làm gì? Họ Lâm thật kỳ quái sao? Vẫn là cô biết rõ cha tôi là bang Bá Hồ. Đương nhiên, nếu như cô có thể biết khó mà lui là tốt hơn rồi. Tôi cũng không muốn mời cha tôi thay tôi xuất thủ. Dù sao, chuyện tình cảm, tôi vẫn là tận lực muốn giải quyết hòa bình."

Bang Bá Hồ. Lâm Âm Nhi! Bá Hồ Lâm gia! Cái người phụ nữ này, lại là thiên kim Bá Hồ Lâm gia! Trời ạ. Tại sao có thể như vậy.

Sát thủ nói, chủ mưu sau lưng là Bá Hồ Lâm gia, thế nhưng, thiên kim Bá Hồ Lâm gia là vị hôn thê Hiền Viên Liệt! Là như vậy lại làm sao lại đến ám sát Hiền Viên Liệt?

Chẳng lẽ, sát thủ này nói dối sao?!

Tiêu Tiêu kinh hãi rồi... Tuy nhiên từ trên lý luận cô không tin Bá Hồ Lâm gia là hại gia tộc cô bi thảm, thế nhưng là thà rằng giết sai một ngàn, cũng không buông tha một, chuẩn bị đi dò tra chuyện của Lâm gia liên quan tới Bá Hồ.

Nhìn Lâm Âm Nhi vui vẻ nhìn chăm chăm Hiền Viên Liệt, cô nghi ngờ trong lòng càng tăng thêm, đến cùng là ai đang nói láo? Là Bá Hồ Lâm gia? Vẫn là sát thủ?!

"Cô vì cái gì nhìn tôi chăm chăm, trên mặt tôi có hoa sao?" Lâm Âm Nhi nhìn về phía Tiêu Tiêu. Cái miệng nhỏ vành vành lên.

Lâm Âm Nhi nháy một con mắt, nhìn Tiêu Tiêu cũng không có bất kỳ địch ý, trong mắt của cô Tiêu Tiêu cũng không phải là kinh địch, cô là vị hôn thê Hiền Viên Liệt, cũng là người duy nhất có thể trở thành thê tử của anh. Đang trưởng thành trên đường đi sẽ đụng phải một hai chướng ngại vật là bình thường, nhưng là, kết cục chung quy sẽ không bởi vì một hai chướng ngại mà thay đổi.

"Không có gì, chỉ là không có nghĩ đến Lâm tiểu thư rộng rãi như thế." Tiêu Tiêu nói xong dời ánh mắt đi, nào cô thực sự có chút loạn.

"Ha ha, nếu như Mộ tiểu thư cũng có thể rộng rãi rời khỏi, hai chúng ta có thể làm bằng hữu, dù sao cô là mẹ con trai của Liệt, về sau sẽ còn thường xuyên đến." Nói qua, cô quay người giống là muốn đứng lên: "Há, đúng, Liệt ca ca đi giúp em lấy hành lý, còn chồng chất tại cửa đó."

Lôi kéo Hiền Viên Liệt đi.

Ngoài cửa, trưng bày mười cái vali lớn nhỏ. Người không biết còn tưởng rằng là tại dọn nhà đây.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Trò chơi nhất định thất bại

Mắt đen nhú lại, Hiền Viên Liệt phân phó người làm nữ mang vào.

"Cảm ơn anh Liệt. Âm Nhi sẽ không cho anh thêm phiền phức." Lâm Âm Nhi ôm lấy Hiền Viên Liệt, hướng về phía anh đưa tay nháy mắt thị uy.

Một Tiêu Tiêu cũng không có bất kỳ biểu lộ, cô chỉ nhìn mọi chuyện trước mắt. Lâm Âm Nhi nơi này ra tay tra được? Hay là nên trực tiếp nói cho Hiền Viên Liệt? Trong chuyện này tuyệt đối có kỳ quái.

"Cô cùng tôi tới, tôi có lời cùng cô nói." Hiền Viên Liệt nhìn về phía Tiêu Tiêu, mang theo Tiêu Tiêu lên lầu.

Lâm Âm Nhi cũng không có để ý nhiều như vậy, anh Liệt có thể để cho cô lưu lại, nói rõ vẫn rất quan tâm cô. Một hai người phụ nữ thì thế nào. Thật cao hứng leo đến trên ghế sofa phòng khách, nghĩ đến không lâu về sau, cô là nữ chủ nhân nơi này, không khỏi âm thầm cười trộm.

Trong phòng ngủ.

Hiền Viên Liệt còn chưa mở lời, Tiêu Tiêu trước hết nói: "Tôi không muốn lại dính vào chuyện gia đình anh, cùng người xa lạ là địch, cho nên có thể mời anh cùng vị Lâm tiểu thư kia nói rõ ràng sao?"

"Không thể." Anh trả lời, thậm chí không chút do dự.

"Mẹ anh đã là chuyện lớn nhất, tôi không muốn lại dính nít đến chuyện gia đình anh, huống chi còn kéo Miêu Miêu xuống nước rồi. Hiền Viên Liệt, tôi chỉ có một đứa con trai, tôi không muốn bé bị thương tổn gì!" Tiêu Tiêu khắc chế kích động của mình, thế nhưng là trên mặt biểu hiện ra cảm xúc vẫn như cũ.

Mắt đen, để mắt tới cô: "Cô không có quyền lợi rồi khỏi trò chơi này, cô nhất định phải theo giúp tôi diễn xong vở kịch này. Khi cô cùng tôi đạt thành khế ước, nhất định cô bị tôi giam cầm ở bên người hai năm. Hiểu không?" Ngực khí của anh là bình thân như vậy, ánh mắt toát ra bá đạo.

Theo dõi anh, trong lòng Tiêu Tiêu vậy mà một chút sợ, cô cùng dạng đàn ông gì nam nhân ký khế ước, khi đó có phải quá mạnh động rồi hay không!

Đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được hối hận, hối hận không nên cùng Hiền Viên Liệt ký khế ước.

"Hiền Viên Liệt, anh biết rõ tôi cùng anh ký khế ước là vì cứu Miêu Miêu từ bên cạnh anh trở về, cùng chứng minh tôi trong sạch mà thôi, tôi không phải n đồ chơi..." Tuy nhiên lúc trước ký khế ước, không chỉ là vì cứu Miêu Miêu, còn có tư tâm cô muốn điều tra chuyện gia tộc, thế nhưng là, hiện tại tình huống sớm đã nằm ngoài dự liệu của cô rồi.

"Đồ chơi?" Anh nghiêng mắt đến gần cô.

Đổi mặt anh tới gần, Tiêu Tiêu lui sau lưng.

Lui đến không đường lui, ba, ngồi vào trên ghế sofa sau lưng: "Hiền Viên Liệt, anh bức tôi cũng vô dụng, tôi đã nói rất rõ ràng rồi."

"Tôi có thể nói cho cô, từ lúc cô ký khế ước, cô đã là đồ chơi của tôi rồi." Anh cúi người áp đảo cô trên ghế sofa.

"Xoẹt..."

Tay thô bạo xé mở áo cô mặc...

Tới quá nhanh, cô thậm chí còn không có tỉnh táo lại, thân thể đã bại lộ trong không trung: "Anh làm gì!" Cô tranh thủ thời gian hai tay che ở ngực.

Mắt đen nhìn thẳng tay cô che ở ngực, tay nâng lên, cưỡng ép kéo tay của cô ra: "Cô nói tôi đang làm gì?"

"Hiền Viên... Ừm..." Môi của cô đã bị phong bế, điên cuồng giãy dụa, nhưng cũng không thoát khỏi được môi anh.

Dính sát cô, không có nửa tia ôn nhu, chỉ có chiếm hữu!

Anh đang dùng hành động hướng cô tuyên thệ, "Cô chỉ là đồ chơi của tôi "

Tiêu Tiêu lại có thể không biết ý đồ của anh, phản kháng! Phản kháng của cô so bất kỳ lần nào còn mãnh liệt hơn, chống cự lại anh. Thế nhưng là càng là chống cự, anh lại tới càng thêm mãnh liệt.

"Ừm!" Cô không tiếc dao động hàm răng của mình, qua cắn đầu lưỡi của anh.

Mùi máu tươi lan tràn, thế nhưng anh lại không chút nào giảm bớt thể công, vẫn điên cuồng như cũ...

Một loại xóp gòn ngứa xuyên thẳng toàn thân, nhưng rất nhanh bị phần nộ của cô thay thế, cô tràn đầy lửa giận. Rút ra xuất quyền hướng trên thân anh nện đánh. Ghế sa lon chật hẹp, cùng tư thế không đúng, cô không có cách nào sử dụng khí lực toàn thân.

"Hiền Viên Liệt, anh quá phạm rồi!" Gào rít nói, hai tay của cô hận không thể trực tiếp cắt đứt cổ của anh.

Đột nhiên, anh định chỉ khẽ hôn, ngẩng đầu: "Quá phận? A... Là cô không nên vọng tưởng hai năm này từ bên cạnh tôi đạt được giải thoát."

Mắt đen trở nên bén nhọn, mang theo băng lãnh giống như bên trong cát giấu vô số mũi tên. Anh duỗi đầu lưỡi ra, lạnh lùng liếm liếm máu tươi của mình.

Một khắc này, Tiêu Tiêu mới cảm giác được, thì ra cái người đàn ông này là băng lãnh cùng khát máu như thế. Cô nói câu kia, chọc giận anh! Cô chỉ không muốn tiếp tục giả vờ làm bạn gái anh, chỉ muốn phải thoát đi trò chơi này! Huống chi, tiến vào trò chơi trận này đều không phải là cô tự nguyện!

Đột nhiên, hai tay của cô bị Hiên Viên Liệt bắt lấy.

"Này, anh làm gì!" Uốn eo người, nhưng lại bởi vì bị anh ngăn chặn mà không cách nào làm ra động tĩnh lớn.

Chỉ gặp anh lột cả vạt xuống.

"Này... Hiên Viên Liệt! Không muốn!" Cô gần như có thể đoán được anh muốn làm gì. Cổ tay nỗ lực co rúm, lại không cách nào thoát đi bàn tay của anh. Cuối cùng hai tay của cô bị cả vạt chới cùng nhau.

"Cô quá ồn, cô nên yên tĩnh. Như thế nào biểu hiện tốt mình, ngoan ngoãn làm một con rôi." một cái tay anh đưa hai tay cô cố định đặt trên đầu.

Con rôi...

Con rôi?

Nghe được câu này, lý trí cô đều ném đến ngoài chín tầng mây: "Con rôi? Tôi không nhớ rõ bên trong kế ước chúng ta có ghi tôi muốn trở thành con rôi của anh!"

Ngực cô nhẩn nhện một đám lửa, môi mở ra còn muốn nói điều gì: "Ừm..." Lại bị ngăn chặn miệng, lần này, không còn là môi của anh, vẫn bị anh xé nát quần áo.

"Ừm ưm ưm ưm!" Sợ hãi mở to hai mắt, muốn phun vãi vốc miệng ra, làm thế nào cũng nhả không ra, hai tay lại bị anh cố định trụ. Hiện tại cô duy nhất có thể làm chỉ có thể là giả vờ phần eo cùng đầu.

"Cô không biết làm một con rôi ngoan, vậy tôi lại dạy cô, nhớ kỹ cho tôi!" Anh nói qua, ánh mắt hướng xương quai xanh cô trở xuống nhìn lại...

"Ừm!" Tiêu Tiêu điên cuồng dao động cái đầu, cô không có muốn đi xem rôi. Muốn tránh, lại khắc sâu cảm thụ ánh mắt lạnh như băng, chính trực nhìn...

Môi băng lãnh lần nữa rơi xuống, rơi vào bên trên xương quai xanh cô. Sau đó chậm rãi hướng phía dưới, anh không có muốn dừng lại...

"Ừm ưm ưm ưm..." Cô nói âm thanh quanh co càng phát càng ngán, nhưng lại cũng ngăn cản không anh mỗi một lần hành động. Đột nhiên...

"Ừm..." Thanh âm là từ trong lỗ mũi phát ra tới, toàn thân cô run rẩy.

"Có phản ứng rồi hả?" Mắt đen nâng lên, ánh mắt của anh vẫn băng lãnh.

Hiên Viên Liệt, anh hỗn đản! Giờ khắc này, cô thật hận thấu chính mình là phụ nữ, lại nhiều phần nộ cũng vô pháp kháng cự những cảm giác kia không ngừng truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Gốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Hơi thở càng thêm nặng nề. Cô nắm chặt tay, không thể không chế cảm giác ngứa ngáy khó chịu kia.

Rất nhanh sẽ không chịu nổi nữa!

Tay muốn nâng lên, dùng sức nâng lên, cô muốn ngăn cản anh, thế nhưng hết lần này tới lần khác tay cô bị tay trái của anh đè xuống, cô chỉ có thể thuận theo....

Điên cuồng lắc đầu, vẫn không thể không chế được...

Cô không muốn rên rỉ cũng không muốn cầu cứu, nhưng môi hé hờ hững, sắp không ngăn nổi mình nữa. Nếu như hiện tại có thể nói ra gì đó, cô sẽ dễ chịu hơn. Nhắm mắt lại, ngoại trừ cảm nhận được sự mãnh liệt bên ngoài, trong đầu còn không ngừng vang lên lời anh nói vừa nãy.

Khuôn mặt trong nháy mắt nóng lên, đây tuyệt đối không phải thẹn thùng đơn thuần, mà chính là xấu hổ giận dữ, xấu hổ cùng phẫn nộ, cô như vậy, hoàn toàn giống một thiếu nữ đôi mươi.

Nếu như có thể thở bằng miệng thì tốt. Nhưng giờ miệng bị tắc rồi, chỉ có thể hô hấp bằng mũi.

Cô đã mất đi năng lực chống cự, anh thuận tay ôm lấy cô, kéo sát gần mình.

Khi hai người đã cận kề nhau, cô mới mở to hai mắt. Không được, cô không thể lại tiếp tục.

"Đàn bà, cô không thể đòi thêm sao?" mắt đen của anh nhìn cô chăm chăm. Sau đó nhìn xuống phía dưới...

Cô tức giận trừng mắt.

"Không cần phẫn nộ. Cô muốn, tôi sẽ cho cô. "

Tiêu Tiêu cô gắng kìm nén, không cho anh có cơ hội xâm chiếm.

"Vẫn không chịu ngoan ngoãn học tập?" Anh lên tiếng, lại cắn cô một cái.

"Ngô..." Cô phản kháng, ngược lại lại giống như đang phối hợp với anh.

Dưới lầu, trong đại sảnh, Lâm Âm Nhi đi khắp nơi quanh lầu 1, cô lần đầu tới nơi anh Liệt ở.

Tay bắt chéo sau lưng, cô gật đầu... Rất tốt, nơi này cô rất thích, về sau ở chỗ này cũng không tệ. Đạo xong dưới lầu 1, cô đảo mắt về phía lầu hai.

Vừa rồi anh Liệt dẫn Mộ Tiêu Tiêu lên lầu hai đi đâu? Là muốn bàn chuyện chia tay sao?

"Ba" Cô vỗ gai tay, nếu anh Liệt có thể bởi vì cô mà vứt bỏ Mộ Tiêu Tiêu thì tốt rồi. Cô cười khẩy. Có điều, bác gái cũng chưa giải quyết cô ta, chắc hẳn cô gái này cũng có chút bản lĩnh đó.

"Phòng ngủ của anh Liệt ở đâu vậy?" Cô giữ 1 hầu nữ lại hỏi thăm.

Người hầu nữ cũng nhìn ra được quan hệ giữa Lâm tiểu thư và chủ nhân, cung kính nói: "Lầu hai, phòng thứ ba. "

"Được rồi, cảm ơn."

Cô cất bước nhẹ nhàng chạy lên lầu hai.

Men theo hành lang tìm được phòng của Viên Liệt, cô rón rén đi tới.

Lúc này, trong phòng...

Tiêu Tiêu cô... Cô rất nhanh không còn là chính bản thân nữa rồi.

Tùy theo ý anh.

Mắt đen lóe lên...

Cô ngáng đầu, ngăn cản anh.

"Nếu như cô muốn tận mắt nhìn xem chúng ta bắt đầu như thế nào, tôi có thể cho cô đứng dậy xem cho rõ." Anh lạnh lùng cười một tiếng, dè dặt cô xuống.

Cô không kêu ra tiếng, tất cả thanh âm chỉ có thể phát ra từ mũi, mà âm trong mũi còn yếu hơn bình thường.

Hiên Viên Liệt hạ môi băng lên đôi môi cô...

Thì thầm bên tai cô: "Muốn không?"

Lời nói mê người vừa phun ra, liền làm tăng thêm nhiệt độ xung quanh, Tiêu Tiêu rung mình một cái. Câu nói kia, đủ khiến tai cô đỏ bừng, nếu như có thể đập đầu chết, cô tuyệt đối không chút do dự.

Theo bản năng phản ứng, cô chẳng có cách nào khác.

Tiêu Tiêu nhắm mắt lại, xong rồi... Cô thật sự xong rồi...

Lúc này... Bên ngoài cửa phòng.

Lâm Âm Nhi dán chặt lỗ tai lên cửa, muốn nghe xem bọn họ đang nói cái gì, lắng lắng nghe một hồi. A... Làm sao lại chẳng có tiếng động gì vậy?

Chẳng lẽ bọn họ không có ở trong phòng này sao? Hay là cô đi nhầm rồi?

A?

Đây là tiếng gì nhỉ, cô chỉ nghe được một chút xú. Nhưng giống như là giọng của phụ nữ, chẳng lẽ cô ảo giác? Tiếng trong phòng vang lên 1 2 âm, sau đó lại biến mất.

Lâm Âm Nhi nhú mày, đến cùng trong này có người hay không vậy?!

Mơ hồ lại có loại tiếng động này. Hiếu kì dâng lên, Lâm âm Nhi đẩy cửa đi vào trong.

Trên sofa màu trắng...

Lâm Âm Nhi bỗng nhiên hít một hơi, xoa mắt nhìn lại. Họ, họ đang...

"Liệt... Anh Liệt..." Cô trợn mắt đứng nguyên chỗ.

Nghe được giọng cô, Tiêu Tiêu lập tức quay đầu qua, lúc này mặt cô đỏ ửng, mắt cũng mê man cuồng loạn.

Vừa thấy cô gái đứng ngoài cửa, bao nhiêu mê mộng trong đầu Tiêu Tiêu, lập tức bị quét sạch sành sanh, cô cúi xuống nhìn lại mình, không khỏi quỳnh quáng lên.

"Sao cô lại tới đây. Ra ngoài!" Hiền Viên Liệt nói có chút gắt gỏng.

Lâm Âm Nhi vẫn ngây ngốc đứng ở cửa: "Có thể, thể nhưng... Anh Liệt... Anh..."

Mày kiếm nhú một cái, anh đứng lên, thừa dịp đó, Tiêu Tiêu lập tức quay lưng lại, dù cho Lâm Âm Nhi là phụ nữ, nhưng cô thực sự không thích cảm giác bị người khác nhìn.

"Ra ngoài!" Mắt đen lạnh lẽo.

Lâm Âm Nhi bị dọa đến phát run, sau đó lại sững sờ rất lâu mới chịu di chuyển cước bộ, chậm rãi mở cửa, sau đó đi ra, đóng cửa phòng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Mộ Tiêu Tiêu chiến thiếp?

Hon nữa..

Hon nữa, cô chỉ mới tới đây chưa đầy 1h, anh Liệt đã không nhìn nổi nữa cùng với người phụ nữ khác... Thế nhưng là! Tại sao có thể như vậy, chẳng lẽ Liệt không thích cô? Hay là... Đây là Mộ Tiêu Tiêu khiêu chiến với cô?

Lâm Âm Nhi vuốt ngực: "Anh Liệt..." Miệng không ngừng nhắm tên Hiền Viên Liệt.

Trong phòng.

Tiêu Tiêu co người ngồi trên ghế sofa, quần áo đã hồng, cô không còn gì che chở cho mình, chỉ đành dùng tay.

Vừa rồi khi Hiền Viên Liệt nói chuyện với Lâm Âm Nhi cô đã với được tấm vải mỏng, che che quanh mình.

"Còn cần che làm gì? Thứ nên nhìn, đã nhìn hết rồi." mắt anh quét qua phần lưng trắng nõn của cô.

Thân cô có hình cung, trên lưng không có một chút thịt thừa, cũng rất ngọt ngào. Phần lưng của cô. Rất có khả năng khiến người ta phạm tội.

"Cho tôi quần áo mấ!" Tiêu Tiêu nghiêng đầu sang chỗ khác, liếc nhìn anh.

"Còn chưa có bắt đầu, làm sao kết thúc?" Anh lạnh lùng.

"Vị hôn thê của anh vẫn chờ ở bên ngoài, coi như anh không muốn cưới người ta, nhưng để người ta chờ vị hôn phu ở bên trong cùng phụ nữ khác hoan ái, anh thấy như vậy thích hợp chắc?" Tiêu Tiêu không biết nên nói thế nào để anh không động đến mình nữa.

Hiên Viên Liệt ngồi xuống bên cạnh cô, một tay vòng qua phần eo của cô, đầu ngón tay vừa chạm vào, liền khiến Tiêu Tiêu không khỏi run lên, lúc này cô không còn là cok nữa rồi, Không thể không chế bản thân nữa.

"Muốn dừng lại... Dễ thôi, chỉ cần anh đáp ứng, không động vào tôi, tôi liền... Tiếp tục cùng Miêu Miêu diễn kịch với anh." Cô nhỏ giọng nói, có thể đoán được Lâm Âm Nhi hẳn là còn ở bên ngoài.

Hiên Viên Liệt dựa vào trên ghế sofa, nghiêng người, tầm mắt rơi xuống thân thể trần trụi của cô.

Nhú mi một cái, Tiêu Tiêu nhanh chóng ôm quays thân mình: "mục đích của anh đã đạt được, tôi cũng hợp tác lừa người nhà anh, cho nên đừng có nhìn tôi như vậy." Cô nói, tai đỏ ửng.

Nhanh chân chạy đến bên tủ quần áo của Hiên Viên Liệt, tùy tiện chọn một chiếc áo khoác lên mình.

Hiên Viên Liệt nhất quyết không rời mắt khỏi cô.

Tiêu Tiêu không thèm quan tâm anh, mặc áo xong liền chạy ra cửa.

Ngoài Cửa...

Lâm Âm Nhi quả nhiên vẫn đứng ở nơi đó, lúc Tiêu Tiêu đi ra, cô mới hoàn hồn, hai con ngươi nhìn Tiêu Tiêu, đôi mắt baby ngây thơ đến lạ.

Cô gái họ Mộ này, quả thực rất xinh đẹp, thế nhưng... Người đàn ông bên trong dù sao cũng là vị hôn phu của cô. Cô nhìn lên mặt Tiêu Tiêu, trên môi không biết tại sao có nhiều vết máu đến vậy, cô còn in những dấu hôn đỏ hồngn. Ngay cả xương quai xanh cũng có.

Những dấu hôn này, đều là Liệt lưu lại?

Cô cắn chặt răng.

Nhìn biểu tình của Lâm Âm Nhi, Tiêu Tiêu cũng áy náy, nếu như không vì cô gái này là thiên kiêu của Bá Hổ Lâm gia, cô tuyệt đối sẽ không bắt an. Mặc dù là diễn kịch, nhưng cô cũng xác nhận có tiếp xúc thân thể với Hiên Viên Liệt.

Có điều, đã đáp ứng đóng kịch với Hiên Viên Liệt đóng kịch, cứ xem như để kết thúc trò chơi thống khổ này, cô cũng phải hạ tâm sắt đá: "Lâm tiểu thư, lần sau nhớ gõ cửa, được chứ?"

Cổ nén bất an trong lòng, cô mỉm cười, rời khỏi cửa phòng.

Lâm Âm Nhi lần nữa choáng tại chỗ, gõ cửa... Ô ô ô... Người bên trong rõ ràng là vị hôn phu của cô chứ? Thực sự đáng giận a.

Nghĩ đến đây, cô đưa tay lên sờ cổ mình, khi nào Liệt mới có thể cho cô những dấu hôn như vậy? Cô giữ mình trong sạch, đơn giản cũng vì Liệt, không chỉ là quan hệ hôn ước, mà là khi gặp Liệt lần đầu, ckk đã thích Liệt rồi.

Mộ Tiêu Tiêu trở về phòng, trực tiếp chạy vào phòng tắm. Vứt áo mặc của Hiên Viên Liệt trên người, nhìn ảnh của cơ thể phản chiếu qua gương.

Từ miệng, đến cổ, đều có vết máu, cô biết, cái này là vì cô cắn đầu lưỡi Hiên Viên Liệt gây ra.

Cô cắn không nhẹ, thế nhưng vì sao anh rõ ràng đau mà vẫn cứ bá đạo như vậy. Lông mày nhăn lại, nơi bị anh xâm chiếm vẫn còn âm i đau.

Tiêu Tiêu che tay trước ngực... Hiện tại chỉ có đau đớn. Anh chẳng qua cũng là muốn phát tiết thôi.

Nhéo cổ 1 cái, quét đi vết máu anh lưu lại, còn có những dấu hôn đỏ hồng nữa! Đáng chết!

Cô thầm mắng một tiếng, nhanh chóng mở vòi nước, cọ rửa thân thể, không ngừng lau. Sữa tắm có thể rửa đi mùi hương anh lưu lại, nhưng không thể xóa đi những dấu hôn.

Tắm trong vòng một giờ, Tiêu Tiêu quần khăn trắng đứng trước gương, cổ, xương quai xanh vẫn đầy dấu hôn. Cô nắm tóc, sắp phát điên mất rồi.

Thay quần áo xong..

Ra khỏi phòng, trong phòng khách, Lâm Âm Nhi đang ngồi trên ghế sofa. Mà... Một bên là Miêu Miêu. Hai người đang hào hứng chơi bài poker.

"Mộ Miêu Miêu, em chơi ăn gian à. Sao lại thắng nữa chứ." Lâm Âm Nhi cơ hồ như muốn khóc.

"Ha ha ha, chị Âm Nhi, là chị quá ngốc thôi." Mộ Miêu Miêu che miệng, để bài poker lên sofa.

Lâm Âm Nhi phồng má, tức đỏ mặt, cô và một đứa bé năm tuổi chơi bài, thậm chí còn thua cả 10 ván. Mấy lần đập đầu có vẻ vận khí lá bài tốt hơn đứa bé kia, cuối cùng vẫn thua. Mà còn thua trong ngõ ngách.

Lúc này...

Mộ Tiêu Tiêu từ trên lầu đi xuống. Miêu Miêu vừa nhìn thấy mẹ liền nhảy xuống ghế sofa, sau đó lao nhảy vào lòng mẹ: "Mẹ.." Vừa gọi xong liền chú ý tới cổ mẹ: "A, trên cổ mẹ sao lại có nhiều vết hồng hồng đỏ đỏ vậy.."

Nói rồi, ngón tay bé nhỏ còn chọc chọc lên mấy vết hồng đỏ đó.

Tiêu Tiêu thoáng xấu hổ: "Con muỗi đốt."

"Con muỗi đốt không phải sẽ bị sưng lên sao? Sao ở đây không sưng, mà lại đỏ như vậy?" con người nhìn xuống dưới, cậu reo lên "Ai nha, dưới cổ mẹ cũng có rất nhiều đó."

"Muỗi đốt nhiều quá, ngứa, dùng sức gãi." Tiêu Tiêu thuận miệng ứng phó nói, cô cũng không thể nói, những thứ này là chiến tích mà Hiên Viên Liệt lưu lại...

Mộ Miêu Miêu nghiêm túc quay đầu, nhìn về phía trên ghế sofa Lâm Âm Nhi trên sofa "Chị Âm Nhi, chị có nước hoa không? Mẹ em bị muỗi đốt rất đỏ."

Giờ phút này...

Lâm Âm Nhi ngồi trên sofa mặt đã hoàn toàn hóa xanh rồi. Mộ Miêu Miêu có thể không biết những vết đỏ kia từ đâu ra, nhưng cô sao có thể không biết chứ. Não bộ lập tức nghĩ đến 1 màn vừa rồi trong phòng.

Không khỏi có chút không cam lòng cắn cắn môi dưới.

"Thôi, Miêu Miêu, mẹ không ngứa nữa rồi."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57-1: Chúng ta cần hiểu biết thêm (1)

Tiêu Tiêu bắt đầu đi thờ dài một hơi. Vỗ cái trán, chỉ cảm thấy có một ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm cô. Ngẩng đầu, vừa vận đối diện với hai con người của Lâm Âm Nhi.

Lâm Âm Nhi nhếch môi, đứng lên, đi tới Mộ Tiêu Tiêu, mở miệng hỏi: "Vì sao Miêu Miêu họ Mộ, mà không phải họ Hiên Viên." Một mực nghi hoặc chuyện này, Mộ Miêu Miêu đã là con trai của anh liệt, làm sao mang họ mẹ?

"Bởi vì, nó còn chưa có chính thức nhận tổ quy tông.. Mẹ nó cũng còn chưa có chính thức gả cho cha nó, cho nên... Liên theo họ tôi rồi." Ung dung hỏi đáp.

"Vậy thì tốt, để Miêu Miêu nhận tôi là mẹ khi còn nhỏ, lúc đầu ngày kết hôn của tôi và anh Liệt đã an bài gần đây, chỉ cần tôi gả cho anh Liệt, Miêu Miêu cũng coi như là chính thức nhận tổ quy tông. Dù sao, nó là con của anh Liệt, sớm muộn gì cũng là con của tôi." Lâm Âm Nhi nói ra.

Đối với Lâm Âm Nhi, ngược lại Tiêu Tiêu có chút hiếu kỳ. Nữ sinh này giống như Baby vậy mà không ngại Miêu Miêu tồn tại sao? Mặc dù là diễn kịch, nhưng bây giờ thân phận của Miêu Miêu là con của Hiên Viên Liệt cùng người phụ nữ khác. Đổi lại người phụ nữ khác, đều sẽ hận muốn chết.

A... Không thể không nói, điểm ấy của Lâm Âm Nhi để cho cô có một tia hảo cảm.

"Tiểu thư Âm Nhi, thật có lỗi, cái này vẫn chờ cô chân chính gả cho Hiên Viên Liệt rồi nói sau." ý Tiêu Tiêu nói câu nói này, chính là cô cùng Hiên Viên Liệt phối hợp thành công, Lâm Âm Nhi không gả cho Hiên Viên Liệt, nếu không cũng chỉ có khi kế hoạch thất bại, Lâm Âm Nhi gả cho Hiên Viên Liệt thành công, như vậy cô cũng không cần thiết lại diễn trò tiếp cùng người, tự nhiên thân phận của Miêu Miêu cũng sáng tỏ rồi.

Lâm Âm Nhi bấu môi dưới, không nguyện ý mà nói: "Tốt... Vậy thì đến lúc đó rồi nói sau. Bất quá... Tiểu thư Mộ, tuy cô và anh Liệt đã có một đứa con, nhưng tuyệt đối sẽ không dao động quyết tâm tôi gả tới. Cho nên, tôi thực tình hi vọng cô có thể chủ động rời khỏi."

Cô cũng hy vọng có thể chủ động rời khỏi!

Trong lòng Tiêu Tiêu đã sắp nổi điên, thế nhưng mà cô bị Hiên Viên Liệt lấy tám khế ước bức hiếp, nếu không cùng anh diễn xong trận này, thật không biết anh còn sẽ có hành vi gì quá kích. Ngấm lại đều cảm thấy nghĩ mà sợ.

"Tôi sẽ không rời khỏi. Tiểu thư Âm Nhi, cô là một cô gái tốt, làm gì... Gả tới làm mẹ kế người ta sao? Tuy cô và Hiên Viên Liệt có hôn ước trước. Nhưng mà cô cũng thấy đấy, tôi và anh ta đã có con năm tuổi rồi. Đến cùng là ai chia rẽ gia đình người nào?" Cô trấn định bình thần nói ra.

Lâm Âm Nhi vui đầu suy nghĩ một chút: "Tôi mặc kệ, tôi và anh Liệt cũng đã đính hôn từ rất sớm. Mà bây giờ... Người đàn ông ở bên ngoài có mấy con cũng rất bình thường. Dù sao, tôi nhất định phải gả cho anh ta, mặc kệ ai cản đường, tôi đều sẽ đá văng ra. Tiểu thư Mộ, tôi không biết cô cùng anh Liệt có tình cảm gì, Nhưng mà, sự tình tôi đã quyết định, tuyệt đối sẽ không thay đổi. Tôi nghĩ, tôi đem lời nói nói rõ ràng ở trước mặt cô, tôi nhất định sẽ sử dụng thủ đoạn, đoạt lại anh Liệt, sử dụng thủ đoạn, để cô rời đi khỏi người anh Liệt. Cũng sẽ sử dụng thủ đoạn, cướp con của cô tới bên cạnh tôi!"

Cô nói như chém đinh chặt sắt, không có nửa điểm do dự.

Tiêu Tiêu như ong mị, theo đạo lý mà nói, bây giờ cô cùng Lâm Âm Nhi hẳn là quan hệ thù địch, cùng mấy ngày trước đối đãi Mẹ Hiền Viên Liệt như thế, thế nhưng mà, cô lại phát hiện, Lâm Âm Nhi này thực sự có chút ý tứ, cũng không làm cho cô chán ghét. So với những người dùng thủ đoạn ở sau lưng, Lâm Âm Nhi vậy mà trực tiếp đem hai chữ này nói hết ra, là quá rộng rãi rồi hả? Hay là quá... Ngốc?

Tiêu Tiêu cười: "Được rồi, chiến thiệp của cô tôi nhận rồi."

Lâm Âm Nhi vỗ ngực một cái: "dễ dàng nhận chiến thiệp của tôi, nhưng mà tiểu thư Mộ, xin cô nhớ kỹ, cha tôi là bang chủ Bá Hồ bang! Mà tôi từ nhỏ lớn lên ở bên trong hắc đạo, thủ đoạn của tôi, có thể sẽ không quá yếu đuối. Đến lúc đó nếu làm bị thương cô rồi. Cô cũng không nên ngạc nhiên."

Vì gia tăng bầu không khí, Lâm Âm Nhi còn cố ý dùng ngữ khí uy hiếp đe dọa nói ra.

"Được rồi." Tiêu Tiêu gật đầu.

Lâm Âm Nhi cong miệng lên, thủ đoạn uy hiếp của cô, ở trong gia tộc là trăm lần đều linh, mà ở Hàn Quốc, cô có thể coi là tiểu bá vương, bên trên hắc đạo có thật nhiều người còn rất sợ hãi cô. Thế nhưng mà... Vì sao, không dùng được ở trên người người phụ nữ này?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57-2: Chúng ta cần hiểu biết thêm (2)

Không hiểu lại buồn bực nâng lên hai má.

Kỳ thật Lâm Âm Nhi nào biết được, đối thủ cô đối mặt là bên trên hắc đạo cấp sát thủ Tiểu Phi Long. Muốn so uy hiếp, cách làm duy nhất của Mộ Tiêu Tiêu chính là, chết! Mà lại là tuyệt đối cường thế, không cho địch nhân một thời cơ thờ chút nào.

Cũng chỉ có thể kỳ quái, Lâm Âm Nhi thời vận không tốt, thủ đoạn uy hiếp của cô, nếu dùng ở trên người Mạn Khả Ny chết đi kia, có lẽ còn có hiệu quả... Ai... Chosen sai đối thủ!

"Tiểu thư Âm Nhi, chúng ta bây giờ là quan hệ tình địch, không ngại hiểu nhau một cái đi."

Tiêu Tiêu nói lời suy nghĩ của Lâm Âm Nhi ra, ngắt đầu: "Hiểu rõ? Cô muốn tôi hiểu rõ cái gì?"

"Tí như, cô cùng Hiền Viên Liệt đính hôn lúc nào. Cô cũng biết, Gia tộc Hiền Viên Liệt, là một trong Ngũ Đại Gia Tộc hắc đạo. Bá Hồ bang các người cùng Hiền Viên giao hảo đó là lúc nào? Còn có thể định ra hôn sự." Tiêu Tiêu dùng ngữ khí bình thường thử hỏi. Cô sở dĩ hỏi ra những lời này, đều bởi vì bốn sát thủ này "Bá Hồ Lâm gia" sự tình. Là Bá Hồ bang phải những sát thủ này đến sao? Nếu như là, rõ ràng có quan hệ hôn nhân giữa hai gia tộc, vì sao lại phải đưa lưỡi đao, mà người muốn giết vẫn là con rể tương lai.

Ngoại trừ điểm hiếu kỳ bên ngoài này, cô vẫn chưa từng buông tha tìm kiếm mục đích hung thủ sát hại gia tộc. Có lẽ, sát thủ này nói là sự thật, có lẽ Lam Đình Ngan suy đoán cũng là thật. Coi như hung phạm không phải Bá Hồ Lâm gia, có lẽ, Diệp Hòa Lâm gia nhất định có quan hệ thì sao?

Trong phòng khách, hai người phụ nữ mặt đối diện.

Hai tay Lâm Âm Nhi đến sau lưng, ngửa đầu cao cao, nói lên gia tộc cô cũng chỉ có vô số kiêu ngạo: "nấy năm trước Tôi và anh Liệt đã đính hôn rồi. Đương nhiên, Bá Hồ bang chúng ta cũng chung sống rất tốt với Hiền Viên gia, trong đó quan hệ gia tộc chúng ta, có thể nói là phi thường thân mật. Thuận tiện nhắc nhở cô một tiếng, bác trai bác gái đều rất ưa thích tôi. Cũng rất hi vọng tôi có thể gả cho anh Liệt. Nói ra, chuyện kết hôn lần này, vẫn là một người bác gái tự thân đi làm đây này."

Bá Hồ bang cùng Hiền Viên gia rất giao hảo sao?

Đầu óc Tiêu Tiêu tràn đầy nghi hoặc... Có lẽ, sự tình chỉ có thể các loại sát thủ khác tình lại hỏi rồi... A, đúng, chuyện Bá Hồ của Lâm gia còn không có nói cho Hiền Viên Liệt.

Nhìn tới... Vẫn là tạm thời đừng nói cho anh trước rồi. Dù sao bây giờ quan hệ khác biệt, sự tình so với tưởng tượng phức tạp quá xa. Khả năng sát thủ này nói dối cực lớn.

"A."

Nhìn dáng vẻ Tiêu Tiêu mặt không quá quan tâm, Lâm Âm Nhi lại tiếp tục nói: "Kỳ thật, tiểu thư Mộ, người hẳn là rõ ràng, bác gái không thích cô. Coi như cô cùng anh Liệt ở cùng một chỗ đều sẽ không có được hạnh phúc. Nếu không bác gái sẽ không để cho tôi tự mình tôi. Dù sao cũng là để anh Liệt đi trở về đường ngay."

Tiêu Tiêu chỉ mỉm cười nghe cô.

Nếu như quả thật có thể đổi mặt cùng Bang chủ Bá Hồ bang, dò xét hư thực, đó cũng không tệ. Tiêu Tiêu vẫn không có biểu hiện ra cảm xúc khác: "Cảm ơn hảo ý của cô nhắc nhở."

"Tốt tốt, cô đã không nghe khuyên bảo, đến lúc đó đừng khóc đi cầu tôi. Hừ." Lâm Âm Nhi tức giận vừa xoay đầu, đạp giày cao gót đi lên thang lầu.

Ngay lúc cô lên lầu, Mộ Miêu Miêu đang chạy xuống "Mẹ..."

Tiêu Tiêu nhìn lên: "lúc xuống thang lầu, đừng chạy."

Mộ Miêu Miêu cong miệng lên, chậm rãi đi xuống: "Mẹ... Con đã hỏi chú, chú nói, chỗ của chú có thuốc, để mẹ tự mình đi lấy, chú giúp mẹ xoa."

Miêu Miêu vừa dứt lời, Tiêu Tiêu nghe choáng đầu. Hiên Viên Liệt, thật đúng là tiếp cận! Qua chỗ của anh xoa? Làm sao có thể, bây giờ cô đối với anh là hoàn toàn e sợ tránh không kịp!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58-1: Phế vật, cút! (1)

Thân thể nhỏ lại lưu loát leo từ chân của cô đến trong ngực của cô: "Bất quá, mẹ, chú còn nói..."

"Cái gì?"

"chú nói cổ của mẹ không phải bị con muỗi cắn."

"..." Hiên Viên Liệt đáng chết, chẳng lẽ còn muốn nói là anh cắn!

Ngay sau đó Miêu Miêu mở miệng nói "Chú nói, đó là chú cắn."

Phốc... May mắn Mộ Tiêu Tiêu đứng được vững vàng, ngược lại suýt chút nữa liền ngã ở trên mặt đất, Hiên Viên Liệt thật đúng là nói như vậy! Người đàn ông đáng chết!

Mà... Lâm Âm Nhi đi ở bên trên thang cuốn mới thật kém chút nữa đã ngã sấp xuống, cô bỗng nhiên xoay người, nghi ngờ nhìn về phía Tiêu Tiêu ở trong ngực Mộ Miêu Miêu: "Vì sao Miêu Miêu gọi anh Liệt là chú? Nó không phải con của anh Liệt sao? Phải gọi ba ba mới đúng!" Lúc trước Mộ Miêu Miêu cũng đã nói một câu chú, thế nhưng mà cô cần bản không có chú ý, lúc này, cuối cùng chú ý tới rồi! Chẳng lẽ đứa trẻ này không phải con anh Liệt sao?!

Nghe Lâm Âm Nhi hỏi như vậy, Tiêu Tiêu sững sốt, cô và Miêu Miêu đều quen thuộc, cho nên tự nhiên không có để ý, lần này giải thích thế nào? Miêu Miêu không mang họ Hiên Viên còn dễ nói, cái này gọi ba ba kêu chú có thể không giải thích rồi.

Mộ Miêu Miêu nháy mắt to, Nhìn thấy thần sắc của mẹ, lại nhìn biểu lộ nghi ngờ của Chị Âm Nhi một chút, chẳng lẽ... Chị Âm Nhi và bà nội già giống nhau, bé còn muốn cùng mẹ diễn kịch với nhau?

"Cái này..." Tiêu Tiêu do dự, mặc cho trong đầu nghĩ như thế nào cũng không nghĩ tới giải thích hợp lý.

"Cái nào? Chuyện gì xảy ra nói rõ ràng." Lâm Âm Nhi cũng cho là việc quái gở.

"Là tôi để bé kêu chú!" giọng nói băng lãnh u mị truyền đến.

Ba người cùng nhau ngửa đầu nhìn lại, Hiên Viên Liệt đang đứng ở bên trên lầu hai bổ sung.

"Anh Liệt... Vì sao? Rõ ràng nó cũng là con trai anh sao phải kêu chú." Lâm Âm Nhi hai bước ba bước đi tới. Chết vẫn.

"Đương nhiên vì để mẹ con các cô an toàn, bằng vào không ít người là địch với Đế Quốc Hắc Dạ, nếu thân phận của Miêu Miêu bị lộ ra, vậy thì đối mặt càng nhiều nguy cơ." Anh mặt lạnh, nói qua có bài bản hẳn hoi, giọng nói không có khi dễ, biểu lộ cũng không có biến hóa.

Từ trong mắt Tiêu Tiêu bội phục anh tận đáy lòng, nói dối thật đúng là không cần làm bản nháp chút nào, mặt không đỏ hơi thở không gấp. Còn đạo lý rõ ràng.

Hoang ngôn này từ bên trong miệng Hiên Viên Liệt nói ra rõ ràng đáng tin nhiều hơn mấy phần, Lâm Âm Nhi liền gật đầu nói: "Cũng thế, bên trên hắc đạo nguy hiểm như vậy, Miêu Miêu còn nhỏ như thế, bất quá yên tâm, chờ sau khi tôi gả cho anh Liệt, liền công khai thân phận của Miêu Miêu, tôi nhất định có thể làm càng tốt hơn so với tiểu thư Mộ."

Hít sâu một hơi, Lâm Âm Nhi thật sự quyết tâm muốn gả cho Hiên Viên Liệt rồi.

Miêu Miêu ôm lấy cổ Tiêu Tiêu: "Mẹ, chẳng lẽ Chị Âm Nhi và bà nội già là cùng một bọn?" Giọng nói của bé rất nhỏ, cơ bản chỉ có cô mới nghe thấy.

Tiêu Tiêu gật đầu, cũng nhỏ giọng trả lời: "Miêu Miêu, từ hôm nay trở đi chúng ta lại phải diễn kịch rồi. Con cũng phải cẩn thận một chút, chớ để người bắt được cái đuôi nhỏ."

Cái đầu nhỏ lập tức gật như giã tỏi.

Lâm Âm Nhi đến, hôm nay hiển nhiên mang đến một trận gió tanh mưa máu. Ban đêm..

Ăn cơm tối xong, Miêu Miêu được an bài đến một phòng ngủ tạm thời chuẩn bị phim hoạt hình, không thể không bội phục Hiên Viên Liệt làm việc tay chân cũng thật khá nhanh.

Lúc Tiêu Tiêu cũng đề đưa xuống, Lâm Âm Nhi lập tức nói: "Tiểu thư Mộ, tôi đến nơi đây còn không quen, buổi tối rất sợ, cô theo giúp tôi ngủ cùng một chỗ đi."

Mắt phượng nhú lại: "Có thể." Cô tuyệt đối có thể tin tưởng Lâm Âm Nhi là lo lắng cô và Hiên Viên Liệt ngủ cùng một phòng, thế này cũng đúng lúc, miễn cho đêm nay lại bị Hiên Viên Liệt sai sử làm một số chuyện kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58-2: Phế vật, cút! 2

Trong phòng ngủ.

Lâm Âm Nhi nhìn sang trái, phải ngó ngó: "cô... Bình thường ngủ ở trong phòng này?"

"Làm sao rồi hả?"

"Không, không có gì, thì ra bình thường cô không phải ngủ cùng anh Liệt một chỗ. Tôi còn tưởng rằng các người..." Cô không có nói tiếp.

Tiêu Tiêu cười nhẹ vài tiếng, không có tiếp tục nói nữa.,

Một đêm không có chuyện gì xảy ra...

Đến đêm khuya...

Lâm Âm Nhi chuyển động thân thể, sau đó ngồi lên, tiến đến bên tai Tiêu Tiêu: "Tiểu thư Mộ... Tiểu thư Mộ, cô ngủ thiếp đi sao?"

Mộ Tiêu Tiêu không có động tĩnh.

Lâm Âm Nhi hiện lên một tia mừng thầm, rất tốt, rất tốt, kế hoạch đang tiến hành thuận lợi. Hướng phía sau co lại, kéo ra một dây thừng tinh tế, thận trọng cầm lấy hai tay Tiêu Tiêu sau đó trối lên, đánh vỡ bề tặc.

A... Ngủ còn giống như heo chết.

Cô cười trộm, từ trên giường đứng lên, đi đến trên bệ cửa sổ mở cửa sổ ra. Lúc này ở phía dưới cửa sổ hoa viên chính là hai người áo đen.

Lâm Âm Nhi làm một cái thủ thế đối với bọn họ, rất nhanh, hai người áo đen lu lút bò từ dưới lầu lên, có thể thấy được thân thủ bất phàm.

"Tiểu thư." Hai người cúi đầu nhỏ giọng.

"Xuyt... Nhỏ giọng một chút, chớ nói chuyện, theo kế hoạch làm việc, mang người đi." Cô vung tay lên, ra hiệu hai người hạ thủ.

Chỉ có mụon ánh trắng yếu ớt, hai người áo đen lần mò đi vào bên giường: "Tiểu thư... Người cô muốn trôi ở nơi nào?" Hai người sờ soạng trên giường một hồi, cũng không có sờ đến người. Vừa cẩn thận mắt nhìn rất lâu.

"Ồ đây." giọng nói thanh tịnh và đẹp đẽ vang lên sau lưng người áo đen.

Hai người áo đen lập tức quay đầu, chỉ thấy một thân ảnh nữ đứng ở sau lưng của bọn họ. Còn không có đợi hai người kịp phản ứng, chỉ thấy người phụ nữ phi cước một cái, quét ngang chém!

Àm!

Hai người áo đen té ở trên mặt đất một lần nữa.

Lâm Âm Nhi còn đứng ở cửa sổ lập tức che miệng, chuyện làm sao lại? Bị, bị phát hiện rồi hả? Tranh thủ thời gian sờ trên tường, mở đèn trong phòng.

Dưới ánh đèn sáng ngời, hai người áo đen nằm ở trên mặt đất. Mà Mộ Tiêu Tiêu ngồi ở cạnh giường, không biết dây thừng trên tay đã mở khi nào rồi.

"Ây... Ách..." Lâm Âm Nhi rút lui hai bước, Mộ Tiêu Tiêu tình lúc nào cô hoàn toàn không biết, làm sao chỉ chớp mắt công phu liền giải quyết được hai thủ hạ của mình rồi hả?

"Đã rất muộn, đi ngủ sớm một chút đi." Tiêu Tiêu nằm xuống.

Lúc này Lâm Âm Nhi mới lấy lại tinh thần trong lúc kinh ngạc, đi tới hai người áo đen: "Các người là hai phế vật! Cút về!" Đợi sau khi hai người đi, cô nhìn thấy Mộ Tiêu Tiêu trên giường bấu môi lại nói: "vừa rồi là cô vờ ngủ?"

"cô làm ra động tĩnh lớn như thế, đến heo cũng sẽ bị thức giấc." Tiêu Tiêu nhắm mắt, bình thản nói qua

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59-1: Thật là một người quái dị 1

"cô cũng không phải muốn giết tôi." Nhân nhật ném ra một câu.

Lâm Âm Nhi kinh ngạc, cho tới bây giờ cô chưa từng giết người! Mộ Tiêu Tiêu thật đúng là quái dị. Được rồi, một chiêu không được còn có chiêu tiếp, vì anh Liệt cô sẽ không xem thường từ bỏ!

Sáng ngày thứ hai, Mộ Tiêu Tiêu giống như chẳng có chuyện gì phát sinh qua, như thường lệ đánh răng rửa mặt ăn cơm.

"Anh Liệt, theo em đi dạo phố. Em là lần đầu tiên tới bên này." từ buổi sáng Lâm Âm Nhi bắt đầu quần lý Hiên Viên Liệt.

"Âm Nhi, anh còn phải đi xử lý sự tình Đế Quốc Hắc Dạ. Anh để nữ giúp việc cùng em đi dạo phố."

"A... Tốt." Lâm Âm Nhi không nguyện ý cúi đầu.

Hiên Viên Liệt quay đầu nhìn về phía người làm nữ: "Cô còn chưa xong sao? Lập tức chuẩn bị đi rồi." từ cô trong miệng anh, đương nhiên là chỉ Mộ Tiêu Tiêu rồi.

Lâm Âm Nhi nghe thế lại không hiểu: "Hả? Mộ Tiêu Tiêu cũng phải cùng đi sao? Vậy em cũng muốn đi."

"em là con gái, qua Tổng bộ Đế Quốc Hắc Dạ cũng không tốt lắm, huống chi anh vẫn phải đi làm việc." Hiên Viên Liệt lãnh đạm nói qua.

"Vậy sao Mộ Tiêu Tiêu có thể qua. Cô cũng là phụ nữ!" Lâm Âm Nhi tức giận phồng hai má.

Lúc này, Mộ Tiêu Tiêu đứng ở trên ghế sofa, vỗ vỗ bà vai Lâm Âm Nhi: "Chị Âm Nhi, mẹ em bình thường đều là nữ giả nam trang nha."

Nói qua, ngón tay nhỏ chỉ đến bên trên thang cuốn lầu hai, chỉ thấy Mộ Tiêu Tiêu đã mặc một bộ nam trang đi xuống, tóc ngắn mạnh mẽ, nhìn giống như thiếu niên thanh tú.

Lâm Âm Nhi nóng nảy: "Vậy em cũng đi giả thành người đàn ông. Anh Liệt, em chính là muốn ngốc ở bên cạnh anh." Cô sao có thể để cho Mộ Tiêu Tiêu cùng anh Liệt có nhiều thời cơ ở cùng một chỗ như vậy.

Ngược lại Tiêu Tiêu không có để ý nhiều như vậy, tiếp nhận chìa khoá từ Hiên Viên Liệt, liền trực tiếp đi ra cửa lái xe, trong phòng khách, Lâm Âm Nhi

còn quần lầy Hiên Viên Liệt.

"Anh Liệt... Anh cũng gọi người giúp em chuẩn bị một bộ nam trang đi."

"Không được, anh không thể dẫn em đi." ngữ khí anh không bình thường kiên quyết.

"Vì sao? Vì sao Mộ Tiêu Tiêu có thể qua, em lại không được? Em thế nhưng là vị hôn thê danh chính ngôn thuận của anh đó." Cô tức giận dậm chân.

"Đây là hắc đạo, không phải đang chơi đùa trong nhà."

"em.. Ba em cũng là hắc đạo. Dù sao em cũng sinh ra từ gia đình hắc đạo, Mộ Tiêu Tiêu chỉ là một người phụ nữ bình thường thôi!"

"Âm Nhi." mắt Hiên Viên Liệt lạnh lẽo: "Cô ta rất mạnh."

Lưu lại câu nói này, Hiên Viên Liệt quay người liền đi, trong phòng khách, Lâm Âm Nhi hoàn toàn choáng váng, cô bị ánh mắt sau cùng của Hiên Viên Liệt dọa cho phát sợ rồi.

"Cô ta rất mạnh." mấy chữ này giống như còn quanh quẩn một chỗ ở bên trong đầu óc cô. Mộ Tiêu Tiêu rất mạnh? Còn mạnh hơn cô sao? Làm sao có thể, rõ ràng cũng là người phụ nữ ra đời từ bình dân. Cô tốt xấu gì vẫn là ở trong thế giới hắc đạo. Coi như... Coi như Mộ Tiêu Tiêu có thể giải quyết hai thù hạp của cô thì tính toán là cái gì.

Một cổ ghen tuông chạy lên não.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59-2: Thật là một người quái dị (2)

Ngày này Lâm Âm Nhi cũng không có đi ra dạo phố đều ở nhà nhìn đồng hồ, chờ anh Liệt về nhà, thế nhưng mà một mực chờ đến buổi tối hai người mới trở về.

Hai người vừa trở về, Mộ Miêu Miêu liền xông qua, nhảy đến trong ngực Tiêu Tiêu, ba người vừa nói vừa cười. Lúc này, Lâm Âm Nhi khắc sâu cảm thấy mình là một người ngoài.

Người ta thân mật như vậy, mà cô chỉ là khách nhân trong nhà này, cô rõ ràng là nữ chủ nhân tương lai! Không tiếp tục yêu cầu ngủ cùng Tiêu Tiêu một phòng. Bởi vì cô nghiên cứu một đêm làm sao đối phó Mộ Tiêu Tiêu.

Liên tiếp mấy ngày trôi qua...

Lâm Âm Nhi cũng coi như đã xuất hiện mảnh khỏe, nhưng mà đối với Mộ Tiêu Tiêu tuyệt đối không có hiệu quả, mặc kệ là mềm cứng cô đều dùng, người phụ nữ này không có dao động chút nào. Ô... Cô nên làm cái gì.

"Mẹ, Chị Âm Nhi cũng quá đáng thương rồi. Những chiêu thức kia còn địch không lại bà nội giả một phần vạn." Miêu Miêu cũng bắt đầu bắt đầu dĩ dãi rồi.

"Xuyt..." Tiêu Tiêu che miệng Miêu Miêu, bởi vì, Lâm Âm Nhi an vị ở đối diện! Nếu là nghe được lời này, không được xui vì tức.

Kỳ thật, Miêu Miêu nói không sai, thủ đoạn của Lâm Âm Nhi không chống đỡ được một phần vạn của Hồng Tuyết Mai, không đủ hung ác, không đủ độc ác, cũng không đủ gọn gàng mà linh hoạt. Cái này có lẽ cũng bởi vì Lâm Âm Nhi đơn thuần đi, thật không biết Hiên Viên Liệt đó có một cô dâu tốt như vậy lại không muốn. Hết lần này tới lần khác muốn chạy lấy người.

Ai..

Mất thấy Lâm Âm Nhi đã tới nơi này một tuần lễ, phòng giam dưới lòng đất còn lại bốn tên sát thủ đã sớm tinh tảo lại rồi. Dù sao cũng đều là mặc kệ dụng thủ đoạn gì cũng không chịu mở miệng nói chuyện. Về sau Hiên Viên Liệt cũng hỏi qua cô sự tình để cho sát thủ kia chạy đi.

Tiêu Tiêu cân nhắc đến các loại nguyên nhân Lâm Âm Nhi cùng Bá Hổ Lâm gia, liền không có nói thật, cho nên tùy tiện tìm một cái có che lấp qua. Cô cũng biết, Hiên Viên Liệt nào có dễ qua mặt như vậy, chẳng qua là bởi vì gần đây Lâm Âm Nhi quấn anh quá dữ, vô tâm hỏi đến thôi.

"Tiểu thư Lâm Âm Nhi, có khách nhân đến tìm cô." Lúc này, người làm nữ đột nhiên đi đến, cúi đầu nói ra.

"Khách tìm tôi? Ai vậy?"

Không tới một hồi, một người đàn bà khoảng bốn mươi năm mươi tuổi đi theo người làm nữ đến.

Lâm Âm Nhi vừa nhìn thấy bà lập tức từ trên ghế salon nhảy lên: "bà vú, vì sao vú tới rồi..." Nói xong liền vọt tới, nhào vào trong ngực người đàn bà.

"Lão gia nói tiểu thư muốn ở lại đây, lo lắng cô một mình cô đơn, cho nên cố ý gọi vú tới chiều cô tiểu thư."

Nhìn thấy bà vú, Lâm Âm Nhi liền đứng lên nước mắt rơi như mưa, mấy ngày qua, kế hoạch của cô thất bại toàn bộ. Đầu sắp bất lực chết rồi.

Bà vú vỗ vỗ lưng Lâm Âm Nhi, ánh mắt bén nhọn nhìn về phía phòng khách, đôi mắt đột nhiên rơi xuống trên người Mộ Miêu Miêu. Lập tức bắn ra một cỗ hàn quang, ánh mắt lại chuyển, đứng ở trên người Mộ Tiêu Tiêu, trên dưới dò xét, buông Âm Nhi ra: "Vị này cũng là đỉnh đỉnh đại danh tiểu thư Mộ. Mấy ngày qua, tiểu thư nhà chúng tôi được cô chiều cô rồi."

Kẻ đến không thiện!

Đây là ý nghĩ trong lòng Tiêu Tiêu dâng lên trước tiên khi nhìn thấy bà vú. So với bài xích Hồng Tuyết Mai, trên người bà vú càng mang theo địch ý mãnh liệt.

"chào bà."

"chào cô, quen tự giới thiệu, tôi là bà vú của Âm Nhi, tất cả mọi người gọi tôi là bà Lâm, cô cũng gọi tôi như vậy đi." Nói qua con người bà đảo qua, nhìn đứa trẻ trên ghế sofa: "Vị này cũng là con của Liệt thiếu gia, thật đáng yêu, Nhưng mà thế nào không có quy củ đứng ở trên ghế sofa như thế? Ghế sofa là dùng để ngồi." Nói xong, một tay bà lại kéo lấy Lâm Âm Nhi đến phía trước: "Tiểu thư, về sau cô là nữ chủ nhân nơi này, tương lai cũng là mẹ đứa nhỏ này, người khác không dạy con trai của mình tốt, cô phải dạy đứa trẻ này nhiều hơn."

Tuyệt đối ra oai phủ đầu, Tiêu Tiêu cảm lấy nho trên bàn, ăn một miếng, có chút không thêm để ý nghe.

Miêu Miêu cũng trừng mắt choáng váng, Wase, cái này thật hung dữ!

"Tiểu thư, con còn đứng ở trên ghế sofa, cô phải đi quần đi! Về sau nơi này chính là do cô định đoạt." Bà vú đẩy lưng Lâm Âm Nhi.

"Bà vú... Cái này, cái này." Lâm Âm Nhi có chút do dự lườm liếc Miêu Miêu một chút. Lại lườm liếc bà vú một chút, hai đầu khó xử.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60-1: Chủ ý của bà vú (1)

Mà Mộ Tiêu Tiêu vẫn bình thản ăn nho như cũ.

"Tốt, Miêu Miêu, con nhanh xuống từ trên ghế salon." Lâm Âm Nhi đi qua, gạt y phục Miêu Miêu.

Miêu Miêu nhảy từ trên ghế salon xuống, sau đó trốn đến trong ngực Tiêu Tiêu.

Bà Lâm lắc đầu: "Tôi đã tự giới thiệu, trẻ con nhìn thấy tôi vẫn không chào hỏi, một chút lễ phép cũng không có, gia giáo không được. Tiểu thư, người phụ nữ khác dạy con trai của mình không tốt coi như xong, thế nhưng cô sinh ra từ thế gia vọng tộc, danh môn khuê tú, về sau cô quản nhiều dạy dỗ một chút mới được."

Trong tay Mộ Tiêu Tiêu còn nắm một trái nho, lạch cạch, dưới ý thức cô bóp nát trái nho, một đôi mắt phượng nghiêng qua, ánh mắt như đao kiếm đâm tới Bà Lâm.

"Miêu Miêu vẫn không cần người khác tới dạy. Bé thế này rất tốt." Lúc này, Hiên Viên Liệt từ trên lầu đi xuống.

"Anh Liệt... Bà vú không phải có ý đó..."

Lâm Âm Nhi vẫn chưa nói xong, Bà Lâm một bước đi tiến lên, khom người đối với Hiên Viên Liệt: "Liệt thiếu gia, ngài khỏe chứ, tôi cũng không có ý muốn quản giáo con ngài, lão nô nào có tư cách kia. Chỉ là tiểu thư nhà chúng tôi không hiểu chuyện, sắp tới ngày kết hôn, chẳng mấy chốc sẽ thành nữ chủ nhân của cái nhà này, tôi chỉ lo lắng về sau tiểu thư chiều cô không tốt cái nhà này."

Mộ Tiêu Tiêu thu hồi sắc bén trong mắt, a... Hay cho một người nhanh mồm nhanh miệng, bà vú này rõ ràng không phải một nhân vật dễ giải quyết như vậy.

"Anh Liệt, bà vú cũng vì tốt cho em, anh không cần trách mắng bà vú, bà theo mệnh lệnh của cha mẹ cố ý tới chiều cô em." Lâm Âm Nhi che bà vú lại, cô cũng sợ Hiên Viên Liệt tức giận, dù sao Miêu Miêu là con của anh.

Hiên Viên Liệt nhìn về phía Mộ Tiêu Tiêu: "Tiêu Tiêu, lên."

"Làm cái gì?"

"giúp tôi tắm rửa." Hiên Viên Liệt lãnh đạm nói qua.

Tiêu Tiêu xem xét liếc bà vú một chút, cô biết, cái này có lẽ cũng là Hiên Viên Liệt đang giúp cô cho Bà Lâm hạ mã, đứng lên, ôm con trai: "Tốt lắm, thật lâu người một nhà không có cùng nhau tắm rửa rồi." Nói xong cô ôm Miêu Miêu lên lầu, sờ dĩ nguyên nhân kéo Miêu Miêu lên rất đơn giản, đương nhiên là sợ Hiên Viên Liệt lại giờ chiều trước đó. Cô thực sự không muốn anh lại có cái gì tiếp xúc thân thể rồi.

Nhìn thấy Tiêu Tiêu ôm con trai lên, rõ ràng mặt Hiên Viên Liệt tối sầm, nhưng bởi vì nguyên nhân Bà Lâm và Lâm Âm Nhi ở đây, cũng đành ép tức giận trở về.

Dưới lầu...

Lâm Âm Nhi bức tức vui đầu, cô đã không phải lần thứ nhất nhìn thấy người ta thân mật như vậy, có thể có biện pháp nào, anh Liệt lại phản ứng không yêu cô.

"Hừ, hay cho một hồ ly tinh, thực biết câu dẫn đàn ông!" Bà Lâm phẫn hận nói qua.

"Bà vú..."

"Đi, qua phòng con."

Trong phòng ngủ Lâm Âm Nhi, Bà Lâm kéo hành lý mang tới đi vào: "Tiểu thư ơi tiểu thư, cô làm sao lại như thế, để cho hồ ly tinh kia kiêu ngạo như vậy!"

Lâm Âm Nhi cúi đầu ngồi ở trên ghế sofa: "Bà vú, thế nhưng mà anh Liệt cũng không để ý đến con, anh ưa thích Mộ Tiêu Tiêu con cũng không có cách nào, con đã nỗ lực rồi."

Nhìn thấy dáng vẻ cô một mặt ủy khuất, mặt Bà Lâm phẫn nộ cũng phai nhạt đi: "đứa nhỏ này, không có tư tưởng đùa nghịch rồi. Cô xem người ta một chút, làm đầu óc Liệt thiếu gia đam mê choáng váng."

"Bà vú... Con..."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60-2: Chủ ý của bà vú

"Tiểu thư, cô quá thiện lương, tôi biết tìm người giết cái hồ ly tinh này. Thần không biết quý không hay, dù sao Hiên Viên gia vẫn che chở cô. Sợ cái gì."

"A... Cái này..." Lâm Âm Nhi lộ ra do dự.

"Tốt, tôi biết tiểu thư không dám làm như thế, cho nên tôi không phải tới giúp cô sao? Tôi nhất định giúp cô đoạt lại Liệt thiếu gia, nói trắng ra là, cái người phụ nữ này cũng là ý vào chính mình có chút tư sắc sẽ câu người. Hừ..."

"Bà vú, vú có kế sách gì?"

Bà Lâm cúi người, ở bên tai Lâm Âm Nhi lầm bầm vài câu.

Lại là ba ngày đi qua, Bà Lâm tới nhà này cũng đã ba ngày, trong mấy ngày này, bà cũng không có phách lối như ngày thứ nhất, chỉ là mỗi ngày đi theo Lâm Âm Nhi đi vào đi ra.

Lâm Âm Nhi cũng không giống như trước quấn lấy Hiên Viên Liệt.

Tiêu Tiêu tự nhiên cũng không cảm thấy là bọn họ từ bỏ, sau khi bà vú tới đây, bọn họ nhất định trừ bị lấy cái gì không muốn người biết.

Về phần là cái gì, chỉ có khi bọn họ xuất ra mới biết được rồi.

Chạng vạng tối. Trong phòng bếp.

"tiểu thư nhà chúng tôi nói, đêm nay chuẩn bị thức ăn Hàn. Các người làm cũng không biết chính tông hay không chính tông, cho nên, món chính thì để cho tôi tới đi." Bà Lâm đã buộc lại eo, đeo bao tay lên rồi.

ở trong ba ngày này, Bà Lâm không có cho Lâm Âm Nhi tự tay chuẩn bị thức ăn, cho nên người trong phòng bếp cũng không có coi đó là vấn đề, đem vị trí đầu bếp chính để cho bà Lâm, đều ra tay tới.

Buổi tối.

Một bàn đồ, vật đi lên, sắp xếp tinh xảo thức ăn Hàn, mỗi người có một bàn nhỏ phân đồ ăn. Hết thấy bốn phần, phân lượng món ăn bốn người đều giống nhau.

"Hôm nay là bà vú tự mình chuẩn bị sắp xếp cho chúng ta món Hàn Quốc, ném thử đi." Nói xong, Lâm Âm Nhi xốc lên cái nắp bên trong chén canh, cầm lấy cái muỗng khuấy lên.

Miêu Miêu cũng không khách khí, ăn từng miếng từng miếng lên: "Mẹ, ăn thật ngon." Tuy bé không thích bà vú kia, Nhưng mà trù nghệ của người khác vẫn không thể phủ định.

Tiêu Tiêu cầm lấy cái muỗng, coi như Bà Lâm kia hận cô thế nào, cũng không dám trắng trợn hạ độc ở trong thức ăn. Cho nên cô cũng rất yên tâm ăn lên.

Sau khi ăn xong, thân thể cũng không có bất kỳ khó chịu gì, cô cũng càng thêm xác định trong thức ăn này không có hạ độc.

Màn đêm buông xuống, ở trong nhà Hiên Viên Liệt đã đi qua gió êm sóng lặng hơn mười ngày rồi. Mười mấy ngày nay, cô không còn nghe được từ trong miệng Hiên Viên Liệt biến mất ở phòng giam dưới lòng đất. Là bởi vì thả sát thủ này đi, để Hiên Viên Liệt sinh ra hoài nghi đối với cô sao?

Tiêu Tiêu cũng không có nghĩ nhiều nữa... Cùng lắm thì tìm thời gian trong đêm tối đi thăm dò địa lao.

Một giờ khuya.

Trong phòng ngủ Lâm Âm Nhi.

"Bà vú, qua sáu giờ, thật sẽ phát tác sao?" Lâm Âm Nhi lo lắng ngồi ở đầu giường.

"Kháng định, hơn 7 giờ chúng ta mới ăn cơm, bây giờ là một giờ, tuyệt đối được hiệu đã bắt đầu từ từ phát tác rồi. Loại thuốc này, vừa mới bắt đầu sẽ không có người phát giác, Nhưng mà, theo thời gian trôi qua sẽ càng ngày càng mãnh liệt rồi." Bà Lâm cười quý dị.

"Thế nhưng mà, bà vú, con thật là sợ." Cô nói xong run lấy bầy thân thể.

"Sợ cái gì, không có tiền đồ. Đã làm đến mức này, không có đường lui rồi. Tranh thủ thời gian, y phục hôm qua chúng ta mua đâu, nhanh thay đổi."

Lâm Âm Nhi lấy ra một bộ y phục từ bên trong tủ quần áo, qua nhà vệ sinh thay đổi, đi ra.

Tóc dài xổ trên vai, mặc một thân váy ngủ xuyên thấu màu hồng, mỗi một tác da thịt đều như ẩn như hiện.

Chiều dài váy ngủ chỉ vừa đủ che khuất quần nhỏ mà thôi, lúc này, chân của cô lộ ra càng thêm thon dài rồi.

"Rất tốt, Âm Nhi nhà chúng ta xinh đẹp như vậy, người đàn ông nào nhìn thấy có thể không động tâm." Bà Lâm đi tới, hài lòng gật đầu. Đây là áo ngủ cô tự mình chọn, cam đoan sức hấp dẫn mười phần.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Cái bẫy của Lâm Âm Nhi

"Có cái gì không tốt, thuốc kia là chuyên môn phối trí. Liệt thiếu gia hiện tại kháng định đã không thể chờ đợi, nếu cô vừa đi, chuẩn..." Không có nói tiếp, bà Lâm chỉ là cười cười.

"Phát sinh loại quan hệ đó thật không có chuyện gì sao? Tôi, tôi còn không có gả cho anh Liệt." Hai mắt Lâm Âm Nhi hiện lên cố kỵ.

"Gả? Đứa trẻ ngốc, cô nhìn hồ ly tinh kia, tám trăm năm trước leo lên giường Liệt thiếu gia, hừ, trước lúc này, không biết có bao nhiêu. Tiểu thư, chúng ta không xuống vốn liếng, làm sao bắt được trái tim Liệt thiếu gia. Đến lúc đó gạo nấu thành cơm, cô cũng có thể quang minh chính đại gả rồi. Mà lại..."

"Mà lại cái gì?"

"Mà cô muốn, hồ ly tinh kia đã theo Liệt thiếu gia nhiều năm như vậy, Liệt thiếu gia đã sớm chán, chẳng qua là bởi vì hai người có con cho nên vẫn là duy trì quan hệ bạn bè trai gái. Tiểu thư, chỉ cần cô dồn hết sức lực, để anh không chỉ có không thể rời bỏ cô, tâm cũng không thể rời bỏ cô, khi đó... Ha ha ha." Bà Lâm cười rồi.

Nghe như thế, Lâm Âm Nhi gật đầu: "Đúng, gạo nấu thành cơm, anh Liệt không thể không cưới tôi rồi. Mà lại...tôi,tôi cũng không thể so với Mộ Tiêu Tiêu kém." Nói qua, cô cúi đầu nhìn chính mình, thân hình của cô không được coi là hoàn mỹ, nhưng là cũng không kém, người mẫu.

"Được, đi thôi." Bà Lâm cầm ra một bình nước hoa, tại cái cổ Lâm Âm Nhi hai lần phun phun, để cho cô càng thêm đẹp.

Trong phòng ngủ Hiên Viên Liệt, đèn đuốc sáng trưng, anh từ 12 giờ bắt đầu nôn nóng khó có thể bình an, luôn uống rất nhiều nước, nhưng vẫn là rất khô ráo.

Đầu so trước đó choáng rất nhiều.

Lúc này, cửa phòng mở ra, Lâm Âm Nhi một thân quần áo ngủ mỏng manh đi đến: "Anh Liệt." Âm thanh vang lên, cô nhìn về phía Hiên Viên Liệt, liếc một chút có thể nhìn ra được, Hiên Viên Liệt thời khắc này xao động bất an.

"Em... Âm Nhi?" Hiên Viên Liệt giữ lấy cái trán. Đã rất khó bảo trì thanh tĩnh rồi.

Lâm Âm Nhi đi qua, cô chưa bao giờ tiếp xúc qua chuyện yêu, có chút khiếp đảm, cước bộ cũng chậm một chút.

"Anh Liệt, anh, anh có phải cảm giác rất nóng hay không." Cô đến gần Hiên Viên Liệt, ngồi xuống bên cạnh anh, chần chờ đưa tay tới trên ngực Hiên Viên Liệt.

Đây đều là bà vú trong ba ngày qua từng chút từng chút dạy cô, nói đây đều là kỹ xảo câu dẫn đàn ông.

Mày kiếm Hiên Viên Liệt nhẹ vận: "Em biết em đang làm cái gì sao?" Anh nói chuyện đã rất khó khăn, nhịp tim đập tại kịch liệt đập trùng.

Lâm Âm Nhi gật đầu: "Em đương nhiên biết, anh Liệt, anh rất vất vả đi, để Âm Nhi đến? Dù sao em cũng sắp kết hôn rồi."

Một bên nói qua, ngón tay nhỏ bé của cô cời cúc áo Hiên Viên Liệt.

Bà vú nói qua, chỉ cần một tí tẹo như thế gây nên hỏa, lại thêm tác dụng của được vật, anh trốn không được. Cho nên, Lâm Âm Nhi quả thực là chồng đỡ da đầu, theo bà vú nói làm.

Mắt đen băng lãnh bị mê ly thay thế, tiếng hít thở của anh rất nặng "Hô... Hô..."

Đã thử thật lâu, vì cái gì anh Liệt còn không động tâm đâu? Lâm Âm Nhi ngẩng đầu, chỉ gặp ánh mắt anh Liệt đã không còn lạnh như băng, nhìn tới... Thật có tác dụng rồi.

Nóng, cô nương đến trên thân Hiên Viên Liệt, môi phần như anh đào tiến đến cái cổ Hiên Viên Liệt.

Hiên Viên Liệt rên khẽ một tiếng.

Hai con người Lâm Âm Nhi lóc lên, bà vú nói qua, chỉ cần động tình, như vậy hiệu lực càng thêm lớn, thậm chí sẽ để cho thần chí mê loạn.

"Anh Liệt...em yêu anh, anh yêu em sao?" Môi của cô di động đến trên cằm Hiên Viên Liệt, sau đó chậm rãi hướng lên...

Nha... Cái này cũng là môi anh Liệt, nụ hôn đầu của cô cuối cùng hiến tặng cho anh Liệt. Tốt cảm giác tuyệt vời. Nghĩ đến bà vú dạy bảo...

Đây là hương vị của anh Liệt...

Lâm Âm Nhi cũng bắt đầu mê loạn, tuy nhiên Hiên Viên Liệt không có đối với cô làm cái gì, thế nhưng cô lại cảm giác cũng thật là nóng.

Rời đi môi Hiên Viên Liệt: "Anh Liệt, anh giúp em được không?" Câu nói này, tuyệt đối không phải bà vú dạy, là cô bất tri bất giác nói.

Cô cầm lấy tay Hiên Viên Liệt, qua đụng vào chính mình: "Anh Liệt..."

Mà Hiên Viên Liệt, lúc này mãnh liệt trùng kích vào, mở bắt đầu hành động...

"Anh Liệt...em, em thật yêu anh. Em muốn gả cho anh, nhất định muốn gả cho anh." Lâm Âm Nhi càng thêm gần sát Hiên Viên Liệt, cô có thể cảm giác được anh hiện tại khó chịu biết bao nhiêu.

Hiên Viên Liệt cũng không trả lời cô, Lâm Âm Nhi nhủ mày, chẳng lẽ còn chưa đủ à? Vẫn đang ma sát? Bà vú nói qua, tuy nhiên lúc động tình hiệu lực sẽ tăng thêm, nhưng là cần một hồi ma sát, lúc ma sát, thần chí không rõ, mắt đều trống rỗng.

Muốn để ma sát tranh thủ thời gian.

Lâm Âm Nhi cắn cắn môi dưới. Là cô mị lực không đủ sao? Không thể để anh Liệt bộc phát sao?

Quyết định chắc chắn, Lâm Âm Nhi dứt khoát nắm tay Hiên Viên Liệt lên.

"Anh Liệt...em không thể so với Mộ Tiêu Tiêu kém đi..." Cô nắm lấy tay Hiên Viên Liệt...

Cô, kỳ thật sớm đã không chịu được. Nhưng lại không thể không chủ động.

"Anh Liệt."

Nói qua, tay của cô vươn hướng Hiên Viên Liệt. Lâm Âm Nhi liên tục nuốt xuống mấy ngụm nước bọt. Tay run rẩy chỉ qua đụng vào...

Hiên Viên Liệt cuối cùng có phản ứng. Ánh mắt anh trông rộng khôi phục mấy phần.

"Anh Liệt... Anh có cảm giác sao? Anh Liệt..." Lâm Âm Nhi kích động.

Lâm Âm Nhi lớn mật đứng lên...

"Đáng chết." Hiên Viên Liệt khôi phục lại, đụng chạm, anh bỗng nhiên đảo khách thành chủ ôm lấy Lâm Âm Nhi.

"Anh Liệt." Lâm Âm Nhi cũng ôm chặt Hiên Viên Liệt.

Ngay sau đó, Lâm Âm Nhi không có chút nào né tránh, phối hợp với động tác của anh.

Tay Hiên Viên Liệt không có chút nào do dự...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Lăn ra ngoài! Lập tức!

Tay không có dừng lại...

Bởi vì vừa mới khiêu khích, Lâm Âm Nhi sớm đã không chịu nổi tra tấn...

"Anh Liệt." Lâm Âm Nhi đã không thể chờ đợi, vươn tay...

Thời khắc này, cô so với Hiên Viên Liệt càng thêm khó chịu. Thì ra, có thể tươi đẹp như vậy, mà lại, người đàn ông trước mắt vẫn là người đàn ông cô yêu nhất.

"Anh Liệt..." Đây một loại xúc cảm mang theo điện lưu.

Cô đã cảm giác sắp bay lên trời.

Hiên Viên Liệt cúi người, chỉ cần khẽ động, có thể muốn người phụ nữ này.

Lâm Âm Nhi nhắm lại hai mắt: "Anh Liệt... Âm Nhi đã chuẩn bị kỹ càng rồi... Âm Nhi là của anh, vĩnh viễn là của anh rồi."

Thế nhưng là... Hồi lâu... Không chờ tới...

Lâm Âm Nhi mở hai mắt ra, chỉ thấy Hiên Viên Liệt đã ngồi lên, một đôi mắt đen mê ly sớm đã bị băng lãnh tràn ngập: "Ra ngoài! Lăn ra ngoài!" Anh lớn tiếng quát mắng nói.

Cô bị dọa, ngồi lên: "Anh Liệt? Làm sao vậy, chúng ta vừa mới không phải còn thật tốt sao?"

"Là không phải cô đối tôi với dùng thuốc." Thanh âm của anh cũng khôi phục băng lãnh, sau cùng một khắc, anh khắc chế hỏa này.(thay đổi xưng hô thể hiện sự k ưa thích)

"Liệt... Anh. Thế nhưng là chúng ta, sớm muộn muốn kết hôn đó, coi như trước thời gian phát sinh quan hệ cũng không có quan hệ."

"Lăn ra ngoài!" Thanh âm Hiên Viên Liệt băng lãnh so vừa mới lớn gấp đôi.

Mà lúc này, ngay tại trên hành lang lầu hai, Mộ Tiêu Tiêu sững sốt, cô vừa vặn nghe được âm thanh Hiên Viên Liệt quát mắng, hơn nữa đêm, Hiên Viên Liệt rống cái gì.

Tiêu Tiêu rụt rụt thân thể, lúc đầu cô chuẩn bị đêm nay đi nhà tù lòng đất, bắt quá... Xem ra đêm nay Hiên Viên Liệt còn chưa ngủ, được rồi, vẫn là... Hôm nào lại hành động đi.

Đang chuẩn bị quay đầu về trong phòng của mình...

"Cút!" Trong mơ hồ lại nghe được tiếng Hiên Viên Liệt rống to.

Anh đối với người nào rống? Hiện tại nói thế nào cũng là 2 giờ? Nói chuyện hoang đường cũng không có khả năng lớn tiếng như vậy, mang theo vài phần bất an nghi hoặc, Tiêu Tiêu chậm rãi xích lại gần phòng ngủ Hiên Viên Liệt, muốn đi dò xét hư thực.

Trong phòng,

Lâm Âm Nhi sớm đã khóc đến hoa lệ như mưa: "Anh Liệt, em không đi, em cũng là không đi! Em biết anh hiện tại rất cần em, em đi anh làm sao bây giờ?"

"Tôi kêu cô cút, nghe được không?" Hiên Viên Liệt quát.

"Không muốn! Kỳ thật, anh Liệt, anh cũng sắp không chịu được đi, là em thì thế nào, anh là chồng tương lai của em." Lâm Âm Nhi khóc lên, anh Liệt lại còn không muốn cô, càng nghĩ càng ủy khuất.

Thân thể Hiên Viên Liệt đứng lên, chau mày, mồ hôi trên trán, gần như có thể nhìn ra được anh hiện tại nhẫn nại đến cỡ nào, dùng dụng ý chỉ gì khác chế.

Đưa tay, anh bắt lại cổ tay Lâm Âm Nhi, thô lỗ đẩy cô té xuống: "Lăn ra ngoài, lập tức!" Đôi mắt hiện lên một tia huyết tinh.(máu)

"Ba!"

Lâm Âm Nhi quăng tại mặt đất, ném như vậy, cô cảm giác xương cốt mình đều sắp bị rớt bẻ: "Ô ô ô ô..." Khóc càng thêm lợi hại.

Từ mặt đất bò đứng lên, đáng thương như vậy nhìn Hiên Viên Liệt: "Anh Liệt..."

"Ra ngoài!"

Lời còn chưa nói hết, lại bị quát hét lên một tiếng, cô chôn đầu xuống, bà vú nói qua, cái kia, hiệu lực vô cùng lớn, thế nhưng anh Liệt vậy mà tình nguyện khác chế cũng không nguyên ý muốn cô.

Khóc, cô lao đảo hướng cửa chạy ra ngoài.

Lâm Âm Nhi rời phòng về sau, Hiên Viên Liệt nắm thật chặt quyền, một quyền đánh ở trên vách tường. Vách tường hăm sâu một cái hố, mu bàn tay của anh cũng chảy máu. Nhưng loại đau đớn này, lại cũng không thể hoàn toàn ngăn chặn.

Ngoài cửa trên hành lang, Tiêu Tiêu vừa vặn đi tới cửa, chỉ gặp Lâm Âm Nhi chạy ra, quần áo không chỉnh tề, ách... Không đúng, đây là quần áo sao? Căn bản cũng là một khối vải!

Lâm Âm Nhi xông đi ra, đối đầu Mộ Tiêu Tiêu, trong lòng ủy khuất cùng lửa giận càng lớn hơn: "Tránh ra, tránh ra, nhìn cái gì vậy! Mộ Tiêu Tiêu, cô quá đắc ý rồi!" Đây Tiêu Tiêu ra, hướng gian phòng của mình chạy qua.

Lúc này, cửa phòng Hiên Viên Liệt mở rộng, Tiêu Tiêu nghi ngờ nắm tóc, đến cùng xảy ra chuyện gì rồi hả? Lâm Âm Nhi làm sao mặc thành như thế chạy đến, Hiên Viên Liệt vừa mới cũng là nổi giận cô sao?

Lòng hiếu kỳ hại chết mèo, thế nhưng Tiêu Tiêu vẫn không kềm chế được lòng hiếu kỳ, lại hướng cửa đến gần hai bước, vụng trộm nhìn, liếc một chút liền chuẩn đi.

Trước mắt chân vừa mới đụng đến cửa, đầu hướng bên trong duỗi ra...

Đột nhiên, cô bị một cổ lực kéo vào bên trong, cả người mất đi trọng lực nhào vào trong lòng ngực nóng.

"Phanh" cửa bỗng nhiên bị đóng rồi.

Tiêu Tiêu mới lấy lại tinh thần, lập tức nâng đầu lên, chính mình đang trong lòng ngực Hiên Viên Liệt, bị anh nhìn gắt gao...

"Hiên Viên Liệt, anh làm gì?" Cô động lên. Thân thể của anh thật nóng, cô gần như có thể cảm giác được.

Ngẩng đầu, chăm chú nhìn chằm chằm một đôi mắt đen, ánh mắt của anh giống như có điểm gì là lạ: "Hiên Viên Liệt..."

Mộ Tiêu Tiêu mở to hai mắt, liều mạng lay động đầu dưới khí lực anh cường đại.

Cô mãnh liệt đánh Hiên Viên Liệt, lại bị một cái tay anh cầm hai cổ tay, cổ tay truyền đến đau đớn, lần này khí lực anh lớn đến đáng sợ.

Tiêu Tiêu nhủ thầm, Hiên Viên Liệt đã không là lần đầu như vậy, thế nhưng là lần này cô khắc sâu cảm giác được, anh không có nửa điểm nhu tình, hoàn toàn cũng là xâm lược, so với lần trước ở trên ghế sofa, lần này, anh căn bản cũng không lưu bất kỳ chỗ trống.

Cô cũng không hề từ bỏ, cho dù anh cường thế, cô luôn phản kháng.

Có thể hiện tại Hiên Viên Liệt như thế nào lại cho cô phản kháng? Có lẽ với anh mà nói, phản kháng của cô căn bản là không làm nên chuyện gì.

Hôn, quá mức bá đạo, hồi lâu, môi của anh rời đi cô. Lòng mày Tiêu Tiêu sớm đã vận chặt, bờ môi truyền đến cảm giác ản ản làm đau.

Thở mạnh mấy hơi hồng hộc, tim kịch liệt đập trùng, một khắc này cô đều muốn hoài nghi người đàn ông này muốn cô ngạt thở mà chết.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Khí thế hung hung, không lưu tình chút nào

Hiên Viên Liệt căn bản không phải đơn giản ôn, mà chính là thật chặt lấy cô, cô mỗi lần động đậy, khí lực anh tăng lớn mấy phần.

"Hiên Viên Liệt!" Cô sắp gào thét đi ra.

Mà anh căn bản cũng không để ý tới cô giấy dựa cùng gào rít.

Ba! Té xuống, xương sống lưng đều truyền tới một cảm giác đau đớn, chống đỡ cánh tay muốn bò đứng lên, lại đối đầu mắt đen lẳng lẹ, anh hướng cô bức tới.

Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy tinh thần, bị đáng về anh băng lãnh mà hù đến. Giấy lát ở giữa, anh duỗi bàn tay, đầu tiên là đan tay nắm chặt cổ tay cô, lôi kéo hướng tới gần cột giường chạm trổ tinh mỹ. Cô muốn tránh thoát, lại bị anh cường đại trực tiếp kéo đến đầu giường.

Tóc đen tán loạn, quần áo bị anh làm loạn, lộ ra mắt to đỏ ửng như nước... Mắt phượng hiện lên bất an sợ hãi, trong lòng cô lần đầu tiên cảm giác đáng sợ.

Lúc này, anh lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai...

Cái chuyện này giống như là đã từng phát sinh, nào Tiêu Tiêu đều loạn, thế nhưng là hai tay lại đã bị cố định thật chặt, muốn nhấc đều nhấc không được. Trong nháy mắt sắc mặt trở nên tái nhợt, Hiên Viên Liệt rất đáng sợ. Không là lần đầu tiên, chỉ là cố định hai tay của cô, lần này vậy mà càng thêm quá phận trời buộc tự do cô.

Chẳng lẽ cô muốn thua trên tay hỗn đản này? Mắt phượng nhủ lại, Mộ Tiêu Tiêu a Mộ Tiêu Tiêu cô nhất định phải bình tĩnh lại, nhắm mắt lại, cô nỗ lực muốn não trở nên trấn định lại, lúc mở ra... Lại nhìn thấy anh đã từng bước tới gần cô.

Tiêu Tiêu không dám nhìn xuống, chỉ là theo dõi anh: "Hiên Viên Liệt, anh quên anh đã đáp ứng tôi cái gì không? Chỉ muốn tôi giúp anh diễn kịch, anh sẽ lấy lễ để tiếp đón."

"Cô xác định tôi đáp ứng rồi hả?" Cuối cùng anh nói chuyện, chậm rãi cúi người, anh căn bản cũng không có có tâm tư lại tiếp tục giải thích.

"Anh có bệnh! Chúng ta chỉ là diễn kịch, đừng đụng tới, tránh ra!" Cô ra sức giơ chân lên muốn đá, thậm chí ác độc nhắm chuẩn thân thể anh bỏ bê phòng bị, nhưng anh dễ dàng tránh đi, chân rơi vào trong tay của anh.

Tiêu Tiêu bắt đầu hối hận, cô quá vọng động rồi, cô không nên đá loạn như vậy, không phải vậy khả năng còn có thời cơ phản kích, thế nhưng, hối hận đã chậm.

"Cô, không nên phản kháng, nếu không, tôi không biết sẽ thô lỗ cỡ nào." Anh băng lãnh nhắc nhở, tay vây quanh phía sau cô, nhẹ nhàng linh hoạt cời nút áo.

"Hỗn đản, Hiên Viên Liệt anh hỗn đản, dừng tay!" Cô hô to, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn vãi vốc trên người càng ngày càng ít.

Không khỏi hít một hơi khí lạnh, nên làm cái gì? Cô đã hoàn toàn không có cách nào ngăn cản người đàn ông đáng sợ này rồi.

Anh không để ý tới cô kinh hoàng kháng nghị...

"Hiên, Viên, Liệt, dừng tay!" Thanh âm cô trở nên bất lực, nhiều lần may mắn trốn qua ma trảo anh, nhưng lúc này đây cô chân thực cảm giác được, chính mình xong rồi.

Lúc này, cô nhìn lại căn bản giống như là món ngon đặc biệt mà chuẩn bị cho đàn ông hưởng dụng.

"Hiên Viên Liệt, anh đến cùng muốn làm gì? Chúng ta ổn định lại tâm nói chuyện được không?" Cô cố nén lửa giận trong lòng, biết giờ khắc này dù rống lớn đến mức nào, lại phản kháng thế nào cũng không ngăn cản được anh hành động.

Nhưng động tác của anh nhanh chóng hơn, lần này làm cho cô không có thời gian thở rồi.

"Chờ sau khi kết thúc, tôi sẽ từ từ cùng cô nói." Anh tuyên bố ý đồ của anh.

Cô nhin không được run rẩy, thét lên ngưng trong miệng, điên cuồng muốn tránh anh đụng chạm, thế nhưng là cô hoàn toàn tránh không được.

Mỗi một lần giãy dụa, hai người càng thêm tới gần.

Xong rồi...

Cô có thể cảm giác được, anh so bình thường càng thêm mãnh liệt.

Tiêu Tiêu nuốt lấy nước bọt, trái tim đều run rẩy rồi. Cô rõ ràng cảm giác được lần này khí thế hung hung căn bản không phải cô có thể ngăn cản.

Lần này, cô thật bất lực.

"Lộ ra loại dáng vẻ khẩn trương sợ hãi này, cô không phải đã là người làm mẹ sao? A... người khác không biết là thế nào điên cuồng!" Anh lạnh lùng nói.

Dị dạng cuốn tới. Lại phát ra một tiếng về sau, Tiêu Tiêu cắn chặt lấy môi. Cái hỗn đản này! Lời anh nói quanh quẩn ở bên tai, giống như chỗ nào nghe qua. Cô còn không kịp tiếp tục suy nghĩ, môi của anh lại rơi xuống. Cô dưới ý thức nhin được không cho thanh âm này chảy ra.

"Hiên Viên Liệt! Anh hỗn đản!"

Anh lạnh hừ một tiếng...

Cố nén... Môi dưới bị hàm răng của cô cắn nát, nhưng vẫn là không lên tiếng.

Hiên Viên Liệt ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt của cô, một cái tay khác bóp chặt cằm của cô: "Hé miệng!"

Tiêu Tiêu lắc đầu.

"Tôi lệnh cho cô, hé miệng!"

Cô cho anh thái độ vẫn là cường ngạnh như cũ, lắc đầu! Quạt cuồng của cô, sẽ chỉ làm anh càng thêm phần nộ...

Cô lại cắn chặt môi, cảm giác, thật nhanh muốn bức cô điên rồi, cô giương đầu lên. Cắn nát khoe môi máu tươi chậm rãi chảy ra.

Ngón tay điên cuồng: "Lên tiếng!" Anh lại một lần nữa mệnh lệnh.

Cô không trả lời. Chỉ là cắn môi, cổ họng phát ra thanh âm khàn khàn, đó là cô đang liều mạng khắc chế.

Mộ Tiêu Tiêu kiên trì, đôi lấy con giận của anh, mắt đen anh sắc bén băng lãnh phát lạnh, anh bỗng nhiên rút về, sau đó giống như là muốn để cho cô cảm thấy càng thêm nhục nhã...

Cực độ thân mật cảm thụ, bả vai cô run một cái: "Hiên Viên Liệt, không muốn!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Đây là mộng đi

Đã lâu cảm giác đau đốn giống như mang theo điện lưu kim châm tiến lỗ chân lông của cô, cắn răng lại cũng không khắc chế, nghẹn ngào kêu lên.

Giống như là bị lửa nóng nhấn chìm, cô bởi vì đau đốn kịch liệt mà trước mắt biến thành màu đen, nước mắt cuối cùng khắc chế không được chảy xuống. Cô chỉ cảm thụ qua một lần, nhưng là lần này, cơ hồ là để cho cô một lần nữa nhớ tới ban đêm sáu năm trước.

Sắc mặt Tiêu Tiêu càng tái nhợt rồi. Thế nhưng, lại thế nào sánh được trong lòng! Cô thật hận, thật hận người đàn ông này không để ý tới cảm thụ của cô.

Mắt đen nhú lại, anh bởi vì cô run rẩy mà đình chỉ. Sao lại thế... Cái người phụ nữ này đã sinh qua một đứa nhỏ, làm sao lại còn như thế... Mà lại... Cái này giống... Có thể muốn mạng mỗi một người đàn ông.

"Người phụ nữ đáng chết." Thật chặt ôm người phụ nữ, cô quá có ma lực, mỗi một lần đụng vào để anh muốn ngừng mà không được.

Người mềm mại như thế, anh giống như đã từng có được qua... Nhưng là quá mơ hồ rồi.

Cô nói không nên lời cảm thụ, não cũng là một mảnh mê loạn, chỉ biết là, cuối cùng kết thúc, a, đây là mộng đi. Lại trở lại sáu năm trước đi.

Nước mắt cô không ngừng theo gương mặt tuột xuống. Kết thúc rồi à? Tiêu Tiêu cho rằng như thế.

Lại một lần nữa... Hồi lâu...

Lúc này, cô đã kiệt sức, không muốn nói chuyện.

Mệt mỏi quá, giờ phút này, cô chỉ muốn ngủ một giấc thật tốt.

Cô nhắm mắt lại. Đã không có sức suy nghĩ bất luận cái gì khác, thế nhưng là trong mơ mơ màng màng cô vẫn cảm giác được một cánh tay...

Trong mộng, cô bởi vì âm thanh rên khẽ một tiếng. Đã từ từ mất đi ý thức. Cảm giác mệt mỏi trước nay chưa có, để cho cô rơi vào trong bóng tối, bất tỉnh nhân sự.

Ánh trăng mờ lung, khi nó hoàn toàn biến mất trên bầu trời, sắc trời cũng chậm rãi sáng ngời...

Lâm Âm Nhi một đêm không ngủ, co rút trong chăn khóc một đêm. Tối hôm qua bà Lâm nhìn cô đến gian phòng Hiên Viên Liệt cứ yên tâm hài lòng trở về phòng ngủ rồi.

Thế nhưng là ai ngờ sáng sớm thấy tiểu thư co rút trong chăn thút thít.

"Tiểu thư... Cô làm sao rồi hả? Làm sao ở gian phòng của mình? Tối hôm qua cô không phải..." Bà Lâm nghi hoặc nhìn Lâm Âm Nhi.

Thân thể chậm rãi bò đứng lên, còn ăn mặc áo ngủ ngày hôm qua: "Liệt... Anh Liệt... Ô... Anh, ô ô tôi..."

Một bên nghẹn ngào muốn nói không nên lời.

"Đến cùng làm sao rồi hả? Các người, không có?"

Đầu lắc lắc: "Anh, anh đuổi tôi đuổi ra, đi ra rồi." Cô vừa lớn tiếng khóc lên, bất quá lúc này thanh âm của cô khàn giọng cực độ.

Trong phòng, Lâm Âm Nhi khóc thành một đoàn.

Mà trong một phòng khác, hai người dán thật chặt cùng một chỗ, một người trắng kiện, một người nhu mì. Mí mắt Tiêu Tiêu run rẩy. Khó chịu để cho cô trở mình.

Đây là cái gì?

Tay mò tới trên thân Hiên Viên Liệt. Ấm áp, cô từ trong mộng lung huyền kỳ mở hai mắt ra, một khuôn mặt tuyệt mỹ thu vào mí mắt của cô.

Tóc ngắn màu đen hơi có vẻ lộn xộn, mặt của anh, là như vậy để cho người ta quen thuộc.

Cô ngồi lên, chăn mền trượt xuống, cúi đầu xem xét, giờ phút này cô lại là...

Vặn vẹo đầu nhìn về phía anh ngồi ở bên cạnh, mí mắt nhắm chung một chỗ, mơ hồ mang theo đau nhức, phần eo cũng không được. Hình ảnh đêm qua một chút một chút bay qua.

Cô nhớ tới tình cảnh anh kéo cô vào giữa phòng, ngày hôm qua anh quá mức bá đạo, để cho cô không có phản kháng.

Trên mặt hồng hồng, thế nhưng trong lòng của cô lại vô cùng xấu hổ giận dữ.

Tranh thủ thời gian chống đỡ thân thể bò đứng lên, tiện tay tóm lấy một bộ đồ ngủ, chuẩn bị hướng trên thân...

"Bối rối như thế làm gì? Nên làm, đã sớm làm xong rồi." Thanh âm u lãnh truyền đến, Hiên Viên Liệt dựa vào, một tay chống đỡ cái đầu.

Tiêu Tiêu hốt hoảng một bộ áo ngủ hướng trên thân, mới xoay người.

Bốn mắt tại không trung nhìn nhau, anh mắt đen vẫn mang theo băng lãnh như cũ, mà bên trong hai tròng mắt của cô lại là phần nộ, còn có xấu hổ: "Hiên Viên Liệt, anh quá phận rồi."

Giờ khắc này, cô không phải gào thét, không phải gào rít, mà chính là rất bình thản nói ra, nhưng là loại bình thản này mang theo căm hận thật sâu.

"A... Chỉ là một buổi tối mà thôi. Cô đây là ngại biểu lộ cái gì? Tối hôm qua, cô không phải cũng rất thỏa mãn sao?" Nhếch miệng lên cười, anh ngồi dậy xích lại gần Tiêu Tiêu, tay nắm cầm của cô.

Đầu của cô bị anh nâng, chỉ có nhìn xuống anh: "Tôi không ngại? Cô dựa vào cái gì cảm thấy tôi không ngại? Một buổi tối? A... Cô nói rất hay nhẹ nhàng linh hoạt."

"Không nên làm bộ giống như mất đi cái gì quan trọng. Cô cũng không phải lần đầu tiên. Làm cũng làm rồi." Anh buông cầm cô ra. Đứng lên.

Lúc này anh cũng không có mặc cái gì, nhưng lại như một người không có chuyện gì cầm lấy quần áo mặc.

"Anh có ý gì, không phải lần đầu tiên liền không quan trọng sao? Anh liền có thể tùy ý chà đạp tôi sao?" Cô cắn môi dưới, trong lòng bùng nổ.

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Anh nghiêng mắt, đã mặc tốt quần áo rồi.

"Anh coi tôi là cái gì? Người phụ nữ tùy tiện?" Nhảy xuống, phần eo mềm nhũn, nhưng là vẫn chống nạnh, hướng anh đi qua.

Anh duỗi bàn tay, ôm cô: "Nếu như cô muốn, tôi không ngại cho cô thêm." Mắt đen lóe lên.

"Hiên Viên Liệt, anh đừng quá phận!" Cô tránh ra khỏi bàn tay của anh.

"Cô nói đi, cô muốn cái gì? Tiền? Thế lực?" trong tròng mắt đen giống như hồ đã hơi không kiên nhẫn rồi.

Tiền? Thế lực?

Tiêu Tiêu chấn động, đổi lấy một câu nói như vậy: "A... Chẳng lẽ anh cho rằng, tôi hiện tại tức giận là vì hướng anh lấy tiền, lấy quyền?"

Thanh âm của cô băng lãnh cực độ, đương nhiên băng lãnh cũng là bắt nguồn từ phần nộ của cô.

Mắt đen mấy phần nộ khí, gần sát cô, bóp lấy cổ của cô: "Cô...tôi khuyên cô đừng có rượu mừng không uống lại muốn rượu phạt. Không biết bị bao nhiêu người đàn ông chà đạp, còn ở nơi này ra vẻ thanh cao, thuần khiết?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngọc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Đừng quá đặc ý

Mắt phượng nhú lại, cô đưa tay túm chặt lấy đồ Hiên Viên Liệt: "Thả tôi ra!"

"Thả cô?" Anh lạnh giọng hừ một cái, tóm lấy cổ cô quay người áp cô lên đầu giường.

"Ây..." bàn tay lớn tăng thêm lực, cổ truyền đến con đau nhói.

Đột nhiên, Hiên Viên Liệt buông cổ cô ra, trở tay ôm lấy bờ vai của cô, xốc cô lên.

"Anh..." Cô giờ tay lên, một quyền công kích thẳng về phía anh.

Mà anh giống như sớm có phòng bị. Bắt lấy quyền của cô, sau đó....

Không có bất kỳ khúc nhạc dạo nào, ngón tay thon dài trực tiếp...

"A..."

"Đàn bà, cô đã bị bao nhiêu gã đàn ông chiếm hữu rồi? " Anh bắt đầu điên cuồng.

"Khốn kiếp, khốn nạn..."

"Vậy cô đã mất bao nhiêu gã đàn ông khốn nạn rồi? Cô già thanh cao, sẽ chỉ khiến tôi thêm phiền chán." Anh tăng thêm 1 ngón tay nữa.

"A..." Chân cô mềm nhũn. Lúc này căn bản cô cũng không dám động đây.

"A... Xem ra cô vẫn là rất hường thụ." Hiên Viên Liệt thỏa mãn rồi đi. Cũng chẳng thèm nhìn cô, quay người rời phòng tắm.

Tieu Tieu xui xẻo trượt từ tường phịch xuống đất. Hai chân run rẩy, giờ này khắc này, cô cũng không biết nên hận ai, là hận Hiên Viên Liệt sao? Hay là hận người đàn ông lạ mặt xâm hại cô sáu năm trước.

Cô nên làm như thế nào? Trong đầu cô hiện tại chỉ là một khoảng trống rỗng.

Chỉnh lại áo ngủ trên người, mệt mỏi quá... Cô kéo lê thân thể, đi ra phòng ngủ của Hiên Viên Liệt, nếu như có thể, cô không muốn tới cái nơi hôm qua phát sinh ra chuyện như vừa rồi.

Vừa mới đi tới hành lang, Tieu Tieu đã thấy chị Lâm đỡ Lâm Âm Nhi cũng đi ra khỏi phòng.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, Lâm Âm Nhi cắn răng, tối hôm qua cô vừa chạy ra cửa liền thấy Mộ Tieu Tieu đứng ở ngoài cửa, khẳng định cô ta nhân lúc Liệt trúng thuốc để phát sinh quan hệ rồi.

Ồ...

Nghĩ đến đây cô thật muốn khóc.

Chị Lâm vỗ lưng cô, an ủi cô. Sau đó ném ánh mắt hung tợn về phía ngấm Tieu Tieu.

Lúc này, Tieu Tieu cũng lười để ý tới Lâm Âm Nhi và chị Lâm, cô quá mệt mỏi. Dù vừa tỉnh ngủ, nhưng cô thực sự cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Tieu Tieu không biết, sự "không để ý" của cô trong mắt hai người kia lại là đang khoe khoang.

"Mộ Tieu Tieu, cô đừng quá đắc ý! Đừng tưởng rằng tối hôm qua anh Liệt đuổi tôi đi, tôi liền từ bỏ. Dù sao, anh Liệt sớm muộn cũng chán cô, tôi sẽ trở thành vợ anh ấy." Lâm Âm Nhi ghen ngào nói.

Mắt phượng hiện lên một tia lo nghĩ, đúng vậy, tối hôm qua, Hiên Viên Liệt đuổi Lâm Âm Nhi ra ngoài? Chẳng lẽ ở bên trong xảy ra chuyện gì sao? Được rồi, chuyện giữa hai người họ, cô cũng chẳng muốn nhúng tay vào nhiều làm gì. Không có đi để ý tới Lâm Âm Nhi, cô tiếp tục vịn tường đi lên phía trước.

Đối mặt với thái độ của Tieu Tieu, Lâm Âm Nhi tức giận nước mắt chảy ròng. Cô chỉ cảm thấy Mộ Tieu Tieu đang xem thường mị lực của cô. Lúc đầu, tối hôm qua bị Liệt đuổi đi cô đã chịu đủ ủy khuất rồi.

Chị Lâm thấy cảnh này, mắt ánh lên hung ác: "A, Âm Nhi, đừng khóc nữa. Con đàn bà đó sớm muộn cũng sẽ bị chơi chán, tối hôm qua nếu không phải Liệt thiếu gia trúng thuốc, đoán chừng cũng chẳng thèm đụng vào người phụ nữ đã làm mẹ đó. A, phụ nữ nhỏ bé đó sao có thể so với tiểu thư, tiểu thư vẫn còn giữ thân sạch sẽ mà."

Nghe được những lời châm chọc của chị Lâm, Tieu Tieu khẽ run lên, tối qua Hiên Viên Liệt trúng thuốc sao? Kích dục? Là ai hạ dược? Lâm Âm Nhi sao?

Não bộ lập tức xuất hiện bộ tư duy logic.

Nếu như suy đoán của cô không sai, nhất định là hôm qua chàng vạng tối khi sắp xếp cho những người Hàn Quốc đó, chị Lâm đã cho Hiên Viên Liệt uống thuốc. Khó trách Lâm Âm Nhi lại khóc lóc chạy đến phòng Hiên Viên Liệt. Thuốc phát huy công dụng, Hiên Viên Liệt vậy mà lại không muốn Lâm Âm Nhi. Ngược lại lại muốn cô.

Cô cắn chặt răng, Tieu Tieu rất rõ ràng, giữa cô và Hiên Viên Liệt đều là diễn kịch, không có bất kỳ tình cảm gì, lại nghĩ tới vừa rồi Hiên Viên Liệt nói với cô những gì...

A... Ha ha!

Thì ra là thế.

Lâm Âm Nhi là tấm thân xử nữ, là thân thể sạch sẽ, Hiên Viên Liệt ăn Lâm Âm Nhi sẽ phải chịu trách nhiệm. Phải cưới người ta.

Còn cô thì sao? Một người phụ nữ đã có con, một người phụ nữ từng ném mùi đàn ông. A... Ăn thì ăn, sẽ không phải chịu trách nhiệm, cho nên có thể đùa vui bất cứ lúc nào.

Hiên Viên Liệt, thì ra anh có ý như vậy. Có nên được tính cũng không chịu muốn Lâm Âm Nhi, mà muốn cô, mặc kệ cô có nguyện ý hay không, phản kháng hay không.

Trong phòng Tieu Tieu, cô đã ngồi yên ở trên ghế sofa một ngày rồi. Trong đầu có vô số chuyện hỗn loạn, có thể nói, Lâm Âm Nhi xuất hiện đã làm đảo lộn hết kế hoạch của cô.

Cô vốn chỉ muốn, ở bên cạnh Hiên Viên Liệt điều tra xem những sát thủ kia có liên quan gì đến chuyện cả gia tộc diệt môn hay không, thế nhưng chỉ vừa cất bước, đạt được manh mối Bá Hồ Lâm... Thiên kim Lâm gia liền xuất hiện.

Hơn nữa, hiện tại cô và Hiên Viên Liệt biến thành dạng này, nói thật, cô cũng không muốn tiếp tục ở lại, cô bây giờ không có cách gì tiếp tục chờ đợi. Không muốn gặp lại người đàn ông này nữa.

Khế ước...

Thế nhưng là cô và Hiên Viên Liệt cùng kí khế ước bán thân hai năm. Nên làm cái gì? Nên giải quyết tất cả ra sao?

"Mẹ, mẹ... Mẹ đừng dọa con nha. Mẹ nói 1 câu với con đi?" Mộ Miêu Miêu lay người Tiêu Tiêu.

Có điều Tiêu Tiêu vẫn không có bất kỳ phản ứng nào. Trong đầu cô có rất nhiều suy nghĩ, tiến không được, lùi cũng không xong.

"mẹ, mẹ, có phải chú bắt nạt mẹ không?" Mộ Miêu Miêu sợ phát khóc, từ sáng mẹ đã vậy, không ra khỏi phòng, cũng chẳng ăn cơm.

"Mẹ.. Oa oa oa ô..." lần đầu tiên cậu trông thấy dáng vẻ thất thần chán nản như vậy, hoàn toàn mất đi đối sách, cũng không biết nên làm sao bây giờ. Môi nhỏ chu chu run rẩy, nước mắt cũng thi nhau chảy xuống.

Trong suy nghĩ, cô giống như nghe thấy được tiếng con khóc, giật mình lấy lại tinh thần, con cô đúng là đang ngồi cạnh mép máo khóc òa: "Miêu Miêu, con sao vậy?"

Nghe mẹ lên tiếng nói chuyện, Miêu Miêu lau sạch sẽ nước mắt: "Mẹ, mẹ còn hỏi con làm sao, vừa rồi mẹ sao vậy?."

"Mẹ?" Cô chỉ mình, hình như ngẩn người quá lâu dọa đến con rồi, lập tức thẳng người: "Mẹ không sao, Miêu Miêu, nơi này chán quá, chúng ta rời đi thôi."

"A?" Thân thể bé nhỏ cũng thẳng đứng: "Thế nhưng mẹ ơi, chúng ta không phải đang giúp chú diễn kịch sao? Chị Âm Nhi còn chưa bị chọc tức, chúng ta có thể đi sao?"

"Đi! Đương nhiên đi, chúng ta cũng không phải đồ chơi của anh ta." Tiêu Tiêu quyết định chắc chắn, khế ước sau này cô sẽ suy nghĩ thêm, tóm lại hiện tại cô không muốn ở nơi này nữa. Còn chuyện điều tra kẻ liên quan đến diệt môn, cũng không phải chỉ có bốn sát thủ nơi tù thất kia, không phải cô đã thả đi một tên rồi hay sao? Chỉ cần tìm được hắn là rõ ràng mọi chuyện rồi.

Cô ôm lấy con

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Bộ phim này, diễn không nổi nữa

"Mẹ, chúng ta sẽ đi đâu? Không nói với chú một tiếng sao?" Miêu Miêu hiếu kỳ hỏi.

Tiêu Tiêu còn chưa kịp trả lời, hầu nữ đang sửa sang hậu viên lập tức hỏi ha: "Mộ tiểu thư muốn đi đâu?"

"Giải sầu." Cô trấn định để lại hai chữ, sau đó nghênh ngang rời đi.

Vụng trộm rời trạch viện của Hiên Viên Liệt, cô cũng không trực tiếp về nhà, bởi vì cái nhà kia Hiên Viên Liệt từng đi qua, hiện tại cô cứ đi như thế, cũng không giúp anh diễn xong bộ phim, người đàn ông đó chắc chắn sẽ sai người bắt cô về.

Cho nên chỉ có thể đưa Miêu Miêu tới nơi ở của Các lão, ở nơi này, coi như Hiên Viên Liệt có là Đế quốc Hắc Dạm một tay che trời cũng không thể tìm ra cô.

"Miêu Miêu, mẹ con làm sao vậy? Sao cứ thất thần rồi chán nản thế?" Các lão nhân lúc Tiêu Tiêu không có mặt, len lén hỏi mộ Miêu Miêu.

Miêu Miêu lắc lắc đầu: "Cháu cũng không biết." Xoay đi quanh lại, chẳng lẽ là chú bắt nạt mẹ thật sao? Cậu giờ hai cánh tay, nhìn quyền tay nhỏ bé của mình, lòng thăm nhủ. Mẹ, chờ con lớn nhất định sẽ trả thù cho mẹ.

Ba ngày. Tiêu Tiêu đều ở trong phòng không ra ngoài.

"Tiêu Tiêu a. Không phải ta nói cháu, cứ coi như cháu tâm tình không tốt, nhưng ba ngày rồi. Cũng nên ra ngoài hít thở không khí đi chứ. Cháu xem, quần áo Miêu Miêu cũng mặc liền ba ngày, đủ bốc mùi rồi." Các lão gõ cửa.

Hồi lâu.

Cửa mở ra. Một Tiêu Tiêu đi tới: "Các lão..." Mất quang thẳm, trong mắt còn hằn tơ máu, trên người vẫn mặc quần áo của ba ngày trước.

Các lão bật mũi: "Ai nha! cháu cũng bốc mùi như Miêu Miêu rồi. Mau chóng đi tắm. Thay quần áo cho sạch sẽ, rồi ra ngoài hít thở không khí, cũng chẳng biết cháu nghĩ cái gì nữa. Nếu có người bắt nạt cháu, cứ đưa hấn ta tới đây gặp ta!"

"Cháu về thay đồ. Các lão, mấy hôm nay quấy rầy lão rồi, trong hai ngày này cháu sẽ cố tìm nơi ở mới." Nói xong, cô tính toán rồi đi.

Nhìn theo bóng lưng của cô, Các lão thở dài một hơi: "Nha đầu này đến cùng bị cái gì đã kích vậy?."

Kỳ thật, Tiêu Tiêu không phải bị kích, chỉ là trong lòng có quá nhiều thứ không cam tâm, cô cũng không hối hận vì sinh Miêu Miêu, cũng bởi vì có Miêu Miêu, cho nên sau đêm sáu năm trước cô mới không sống trong đau khổ. Chỉ ít cô còn có thêm 1 người thân, nhưng là, Hiên Viên Liệt hôm đó vũ nhục cô, chẳng khác nào cầm dao đâm thẳng vào trái tim cô. Tôn nghiêm của cô bị người ta chà đạp đến không cách nào phản kháng. Mà chuyện càng đáng sợ hơn, cô còn cùng người chà đạp tôn nghiêm của mình kí kết khế ước.

Nhưng trên thế giới không có thuốc hối hận. Cho nên, cô không hối hận, chỉ là... Thống hận thôi...

Một thân một mình trở về nhà, vừa đến cửa, đã nhìn thấy một chiếc xe đua màu lam dừng ở bên ngoài, một người đàn ông mặc tây trang đứng cạnh xe.

Hiên Viên Liệt sao?

Không đợi qua xác nhận, cô lập tức quay người bỏ chạy.

"Tiêu Tiêu!"

Phía sau truyền đến thanh âm của người đàn ông, Tiêu Tiêu cũng không nghĩ nhiều như vậy, tăng tốc chạy đi, dựa vào khả năng chạy của cô, để né một người rất đơn giản.

Ba!

Cổ tay bị người ta nắm lấy. Tiêu Tiêu vội vàng rút súng trong người ra, nhắm thẳng đầu người đã giữ mình.

"Lam, Lam Đình Ngạn?" Sao lại là Lam Đình Ngạn? Tiêu Tiêu đối với anh có ấn tượng cũng không tệ lắm, đặc biệt là sau khi trải qua chuyện của Tiểu a Di lần trước.

"Chắc, thân thủ của cô đúng là đáng sợ, nhanh bỏ súng xuống, tôi e không cẩn thận cô sẽ bắn chết tôi." Lam Đình Ngạn lấy tay đẩy súng lục của cô.

Tiêu Tiêu thu hồi súng lại: "Sao anh lại tới đây? "

"Hôm qua tôi qua chỗ Liệt tìm cô, không tìm được, cho nên chỉ có tra được nhà cô, ai u, tôi chờ cả một buổi tối, cô còn không mau mời tôi vào nhà. " Từ hôm qua, Luca bắt đầu xé chiều, cho đến tận xres chiều hôm nay, anh đã đợi bên ngoài được đúng 1 đêm rồi.

Trong mắt phượng hiện lên kinh ngạc, Không hề nhìn ra Lam Đình Ngạn đang nói láo: "Anh làm viehec cho Hiên Viên Liệt, thật đúng là tận tâm tận lực. Vậy mà chờ ở đây tận một ngày."

"Cái gì? Tôi tới đây chẳng liên quan gì tới Liệt cả. "

"Hả?" Tiêu Tiêu nghi hoặc, cô chạy trốn, Hiên Viên Liệt lấy gì bàn giao với vị hôn thê đây? Anh cũng không muốn bắt cô trở về? A, như vậy cũng tốt.

Lam Đình Ngạn vỗ vai Tiêu Tiêu: "Được rồi, lời gì vào nhà lại nói, tôi còn muốn uống trà. "

Dẫn Lam Đình Ngạn vào phòng. Pha xong trà: "Anh đến tìm tôi, có chuyện gì không?"

"Lần trước cô nhờ tôi giúp cô để ý Tiểu a di, có chút tin tức. Hôm qua cô ấy đã lên máy bay ra nước ngoài rồi. " Lam Đình Ngạn chậm rãi nói.

Tiểu a di!

Cô lập tức đứng đứng lên: "Xuất ngoại? Cô ấy đi đâu? "

"Hàn Quốc."

Hàn Quốc? Tiêu Tiêu hai mắt lóe lên, Tiểu a di qua Hàn Quốc làm gì? Lại qua tìm sông bạc chơi hả? Nếu đến, Bá Hồ Lâm gia cũng ở Hàn Quốc... Cô cũng có thể đi một chuyến Hàn Quốc tìm Tiểu a di đồng thời điều tra một chút chu chuyện của Bá Hồ Lâm gia.

"Lam Đình Ngạn, cảm ơn anh, thật sự là giúp tôi chuyện lớn rồi. "

Anh cười cười: "không cần cảm ơn tôi, chỉ là, Mộ Tiêu Tiêu, cô mới từ trong đồng rác chui ra sao?" Anh khinh bỉ trên dưới dò xét Tiêu Tiêu.

"Áy... Bị anh chê cười rồi." Cô cúi đầu nhìn nhìn bộ dạng hiện tại của mình. Cười cười xấu hổ.

"Đừng rồi, cô không làm tài xế của Liệt nữa sao? Ngày đó tôi qua tìm cô, Liệt hoàn toàn không nói bất cứ thông tin gì về chuyện của cô. Không phải cô chọc giận cậu ta đó chứ?" Anh hoàn toàn tin nếu cô đi chọc giận thủ lĩnh Đế quốc Hắc Dạ. Bởi vì khí chất trên người cô thanh tao như hoa mai, ngạo nghễ khiến đám đàn ông phải ghen tức.

Nói đến Hiên Viên Liệt, Tiêu Tiêu chau mày, "Trước đó tôi với anh ta đã diễn vở kịch để đuổi mẹ anh ta đi? Ai biết lại tới vị hôn thê kia. Cho nên tôi tự rời khỏi trò chơi này sớm thôi."

"Chắc, theo tôi nhớ thì vị hôn thê của Liệt là Lâm Âm Nhi, thiên kim Lâm gia. Cô ta lợi hại như vậy, lại để cô diễn kịch trước mặt mình sao?"

"Ngạn, chúng ta đừng nói đến chuyện này nữa, cảm ơn anh hôm nay đã cho tôi biết tin tức về Tiểu a di, có cơ hội tôi nhất định báo đáp anh." Tiêu Tiêu đứng lên.

Lam Đình Ngạn cũng đứng lên: "Báo đáp cũng không cần, a, đừng rồi... Thứ hai tôi phải tham gia yến hội, mà lại thiếu 1 người bạn gái đi cùng, chỉ bằng cô đi với tôi, tôi đó giúp tôi che mất thiên hạ. "

Ách...

Tiêu Tiêu do dự một chút, cũng không tiện cự tuyệt đề nghị của anh. Hơn nữa lúc trước cô chỉ là cùng Lam Đình Ngạn bàn luận chuyện của Tiểu a di, anh lại nhiệt tình giúp đỡ.

"Được rồi, có thể làm bạn gái Ngạn thiếu cũng là vinh hạnh của tôi. "

"A... Chỉ là, lúc đó đừng xuất hiện với bộ dạng này, dọa người đấy. " Lam Đình Ngạn nửa đùa nửa thật nói.

Tiêu Tiêu gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Mẹ, đi hẹn hò đi

Liên tục mấy ngày gió êm sóng lặng, Đế Quốc Hắc Dạ cũng không có động tĩnh, đại khái là Hiên Viên Liệt tìm phương pháp đối phó vị hôn thê đi, Mộ Tiêu Tiêu cũng không có suy nghĩ nhiều.

Chuyện khế ước, Hiên Viên Liệt cũng không có làm ra động tĩnh, dựa vào tính anh bá đạo, đoán chừng là cảm thấy cô không có ngu xuẩn như vậy, mặc kệ khế ước mà thoát đi.

Không sai, cái khế ước kia là trí mạng, cô sẽ không bỏ mặc mà chạy trốn. Cho nên, cô chuẩn bị tìm được sát thủ trước kia thả đi, sau đó đi Hàn Quốc một chuyến, tra rõ ràng chuyện của Bá Hổ Lâm gia, nếu như đến lúc đó xác định chuyện sát thủ và gia tộc bị diệt môn không có quan hệ, cô sẽ nghĩ biện pháp trốn khế ước về, nếu có đóng kịch, sẽ trở lại bên người Hiên Viên Liệt, tiếp tục làm tài xế. Dù cho cô không nguyện ý, thậm chí nhìn thấy anh đều khó mà nhẫn nại lửa giận trong lòng. Thế nhưng mà so ra, tám năm cừu hận gia tộc cùng vinh nhục cá nhân thực sự thua kém quá nhiều.

Kể từ khi biết Hiên Viên Liệt không có hành động, cô cùng con trai về ở nhà rồi.

"Mẹ, mẹ nhìn cái y phục này thế nào?" Mộ Miêu Miêu cầm một váy màu tím đi tới.

Tiêu Tiêu cũng không có cẩn thận đi xem, cầm lấy váy liền đồ đi lên, ánh mắt con trai bình thường cô sẽ không hoài nghi. Đừng nhìn Miêu Miêu chỉ có 5 tuổi, nhưng con mắt có thể tinh đây.

Trước gương.

Váy màu tím cực kỳ ôm người, kiểu váy trước ngắn sau dài, mà eo lại hơi cao, chân cô vốn thon dài, lúc này càng thêm dài rồi.

Vị trí bộ ngực dùng băng dính, phía trên tô điểm một chút nếp gấp.

Khí chất thần bí nhất thời nổi bật ra.

"Mẹ, con giúp mẹ chải đầu." Miêu Miêu cầm lược lên, đứng ở trên một cái băng ghế phía sau bàn trang điểm.

"Ủm." Tiêu Tiêu chài xuống, cô không biết con trai học được những thứ này lúc nào, chỉ có một lần thuận miệng hỏi bé, bé lại nói, bởi vì những chuyện này lúc đầu cha nên làm, nhưng mà cha không ở đây, cho nên bé muốn làm thay cha.

Nghe Miêu Miêu nói những lời này, Tiêu Tiêu có chút áy náy, có phải cô nên cho Miêu Miêu tìm tới cha ruột hay không. Thế nhưng mà... Miêu Miêu là cô út tiện sinh ra, không có bất kỳ tình yêu gì... Mà lại... Chuyện cũng đã qua sáu năm, Dì út cũng bắt không được...

"Tốt, mẹ đang suy nghĩ gì?" Miêu Miêu tiến đến trước gương.

Tiêu Tiêu lập tức lấy lại tinh thần, trong gương, tóc của cô bị chài quần mấy sợi nghiêng ở một bên, đây là kiểu tóc cô thích nhất lại thường dùng.

"Miêu Miêu, chờ một lúc ông Các lão sẽ đến đón con đi. Con có thể không đem sữa bò của Ông Các lão uống sạch rồi." Chọc chọc trán con trai.

Miêu Miêu cười hi hi: "Biết rồi, mẹ, mẹ muốn đi hẹn hò sao?"

"Miêu Miêu, mỗi ngày đầu óc con đều đang suy nghĩ cái gì đấy."

"Hi hi..." Miêu Miêu chỉ cười cười, cũng không có nói.

Chạng vạng tối, lúc đầu Lam Đình Ngạn nói muốn tới đón cô, thế nhưng mà cô vẫn cự tuyệt, quá phiền toái, tự mình đến thì tốt. Cho nên diễn ra một màn này.

Trên đường cái, một người phụ nữ mặc váy dài, cười trên xe gắn máy Harley, một đường chạy như điên.

Nửa giờ sau, đã đến cửa. Lam Đình Ngạn chờ ở bên ngoài từ sớm, anh mặc một bộ âu phục màu lam, cùng váy Tiêu Tiêu màu tím xúng đôi mươi phần. Con người màu hồ phách lóe lên, người phụ nữ trên xe gắn máy, váy bay theo gió, còn đi giày cao gót, a... Lần thứ nhất anh nhìn thấy người phụ nữ có ý tứ như thế.

"cô thế này lên sân khấu, cũng không tránh khỏi quá bá khí đi." Lam Đình Ngạn câu lên mỉm cười,

Một chân Tiêu Tiêu thả ở trên mặt đất, nghiêng xe gắn máy, cô cầm mũ bảo hiểm trên đầu xuống, khẽ cười.

"Tới đi, bạn gái của tôi." Anh thân sĩ vươn tay.

Chương 67.2: Mẹ, đi hẹn hò đi

Cô tự nhiên đưa tay ra, đây là một loại lễ nghi tham gia yến hội, tiến vào yến hội, cô không khỏi giật mình, ngay từ đầu cô căn bản không có hỏi qua đây là cái yến hội gì, chỉ biết là, ở giữa bang phái xã giao tham dự yến hội rất nhiều, cũng không có để ý, có thể vừa tiến đến cô đã cảm thấy sai, cái yến hội này trình độ xa hoa vượt xa khỏi sức tưởng tượng của cô.

"Cái này, đây là cái yến hội gì?"

"tiệc sinh nhật tôi." Anh thân sĩ cười.

Tiệc sinh nhật của Lam Đình Ngạn sao? Tiêu Tiêu kinh ngạc một chút: "vì sao trước đó anh không nói cho tôi, tôi cứ như vậy tay không đến rồi."

"cô biết không? Yến hội thiếu bạn gái thế nhưng là chuyện rất tồi tệ, cho nên... Cô đến đã là lễ vật rất tốt rồi."

Không đợi Tiêu Tiêu nói chuyện, đã có một đám người đi qua.

"Ngạn thiếu, sinh nhật vui vẻ."

"Ngạn thiếu..."

Một đám người vây quanh, rất nhanh Tiêu Tiêu bị đám người gạt ra, cũng không có suy nghĩ nhiều, dù sao cô cũng không thích hợp trường hợp này, dứt khoát đi tới một bên cầm lấy đồ uống uống lên.

Lần trước bị giáo huấn, bây giờ cô uống đồ uống đều sẽ hỏi rõ ràng xác định không có rượu còn.

"U... Vừa mới nhìn thấy cô và Ngạn thiếu đi tới cùng một chỗ, xem ra là bạn gái của Ngạn thiếu." Lúc này một người phụ nữ mặc y phục đồ đi tới. Cầm trong tay một chén rượu vang đỏ, nhẹ nhàng đứng đưa.

"A, lời này sai, nào chỉ là bạn gái, hẳn là niềm vui mới mới đúng." Một người phụ nữ mặc y phục xanh lục cũng đi tới.

"Tôi nói yến hội sinh nhật Ngạn thiếu vì sao không mời tôi làm bạn gái, thì ra đã có đồ ăn mới mẻ rồi." Lại một người phụ nữ áo lam đi tới!

Ngắn ngủi chỉ mấy phút, Tiêu Tiêu bị ba người phụ nữ vây lại, mà lại, cũng đều là ba mỹ nhân bại hoại, càng đặc biệt là từng người đều mang một cổ đồ kị.

Chẳng lẽ... Những người này, đều là người phụ nữ của Lam Đình Ngan? Nhìn lại biểu lộ của ba người phụ nữ, Tiêu Tiêu vô cùng xác định, cho nên cô càng không để ý tới bọn họ, chỉ là tự mình uống đồ uống.

"Đến yến hội sao còn uống đồ uống? Đây chính là thứ chuẩn bị cho trẻ nhỏ." Phụ nữ mặc y phục đỏ cười nói. Tiếp đó hai người phụ nữ còn lại đều cười rồi.

Tiêu Tiêu vẫn không có để ý tới các cô, đi đến một nơi khác, mà cô vừa mới di động, ba người phụ nữ liền đi đến bên cô.

Người Phụ nữ mặc y phục đỏ lại mở miệng nói: "Ai u, đi vội vã làm gì? Chúng tôi đều xem cô như người phụ nữ của Ngan thiếu, tôi chỉ đến thỉnh giáo vị tiểu thư này một vài vấn đề thôi."

Tiêu Tiêu ngừng cước bộ, nghiêng mắt băng lãnh nhìn về phía người phụ nữ mặc y phục đỏ.

Khóe miệng người phụ nữ mặc y phục đỏ mở một tia đường cong, xích lại gần cô: "Không biết vị tiểu thư này, dựa vào kỹ thuật cao siêu gì câu dẫn Ngan thiếu đến đây? Tôi thật muốn thỉnh giáo một phen."

Nói xong, trên mặt người phụ nữ mặc y phục đỏ hiện lên vẻ đắc ý. Người phụ nữ mặc màu lục và áo lam cũng khe khẽ cười.

Tiêu Tiêu cũng không lộ vẻ gì, tiện tay đưa tới một người hầu: "Vị tiểu thư mặc y phục đỏ này nói muốn học tập kỹ thuật trên giường, anh đi bên ngoài hỗ trợ tìm người đàn ông có kỹ thuật tốt tới, dạy kỹ thuật trên giường cho vị tiểu thư này một chút."

"cô... Cô..." người phụ nữ mặc y phục đỏ đã hoàn toàn tròn tròn mắt, giọng nói Tiêu Tiêu vừa rồi không nhỏ, chỉ ít khách nhân chung quanh đều nghe được. Bây giờ cô cũng chỉ có nước khóc.

"Thật có lỗi tôi còn có việc, không cùng ba vị trò chuyện thêm rồi." Lưu lại lời nói, cô vẫn như cũ bình thản đi tới nơi hẻo lánh khác.

Trong góc.

"Ha ha ha, ha ha ha ha." Lam Đình Ngan cười bộc ngửa ra sau.

"Cười đã chưa?"

"Ha ha ha, Tiêu Tiêu, rốt cuộc tôi biết vì sao cô có thể giải quyết mẹ của Liệt, cô thực sự quá ác rồi."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68-1: Không phải đối thủ của cô 1

"Tôi tin tưởng cô, những người phụ nữ này là đối thủ của cô." Lam Đình Ngan một bộ gánh nặng đường xa vỗ vỗ bả vai Tiêu Tiêu.

Lúc này, ở cửa yến hội.

Mộ Miêu Miêu toàn thân mặc tây trang, Các lão thì mặc một bộ áo đuôi tôm, mang theo một cặp mắt kiếng, cùng một cái mũ, cực kỳ giống bộ dáng quản gia.

Kỳ thật, chân trước Mộ Tiêu Tiêu vừa đi, hai người lén lút đi theo ra ngoài rồi.

"Ông Các lão, mẹ đã đi vào một hồi, chúng ta cũng đi vào đi." Miêu Miêu trộm cười nói.

"Ừ" hai người dắt tay tiến vào yến hội.

Bạn gái này cơ hồ không có ích lợi gì, cũng chỉ là ở giữa yến hội có một đoạn khiêu vũ, chỉ cần bởi Lam Đình Ngan nhảy một bản cũng coi là đại công cáo thành rồi.

Mà lại Lam Đình Ngan một mực muốn chào hỏi những khách nhân kia, bây giờ cô chỉ cần tùy tiện đi một chút ở xung quanh ngồi chờ khiêu vũ là được.

Miêu Miêu cùng Các lão trốn ở cách đó không xa, lén lút quan sát hành động.

"Cái kia không phải là Lam Đình Ngan Người đứng thứ hai của Đế Quốc Hắc Dạ." hai mắt Các lão phát sáng, thì ra nha đầu Tiêu Tiêu này là đến làm bạn gái cho Lam Đình Ngan.

"Ông Các lão cháu nói không sai chứ, mẹ nhất định là đến ước hẹn." Miêu Miêu cười trộm.

Đang lúc hai người châu đầu ghé tai.

"Mộ tiểu thư không phải đã mất tích mấy ngày sao, làm sao hôm nay lại tới tham gia yến hội rồi." Một giọng nói nữ tính vừa quen thuộc vừa già vang lên.

Cái giọng nói này...

Trong lòng Tiêu Tiêu nắm chặt bỗng nhiên quay đầu lại, hai thân ảnh quen thuộc đập vào mi mắt, Lâm Âm Nhi cùng bà vú! Các cô làm sao tới rồi hả?

A, đúng, đây là yến hội sinh nhật của Lam Đình Ngạn. Hiền Viên Liệt nhất định cũng trở về, Hiền Viên Liệt đến, hai người kia là khách nhân từ Hàn Quốc tới cũng nhất định sẽ trình diện.

Đã gặp qua hai người, phản ứng đầu tiên của Tiêu Tiêu là quan sát chung quanh, không nhìn thấy bóng dáng Hiền Viên Liệt mới thở dài một hơi.

"Mộ tiểu thư, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ." Lâm Âm Nhi mỉm cười, cô tuy không biết Mộ Tiêu Tiêu vì sao mấy ngày nay đột nhiên rời đi, nhưng bất quá người phụ nữ này thức thời có thể đi là tốt nhất.

"Lâm tiểu thư, bà Lâm, chào các người. Không có việc gì, tôi đi trước rồi." Tiêu Tiêu nhẹ gật đầu, cô tranh thủ thời gian tìm nơi không người chú ý mới được, cũng không muốn đụng vào Hiền Viên Liệt.

"Chờ chút a... Mộ tiểu thư." Bà Lâm bước nhanh đi lên, một tay ngăn Mộ Tiêu Tiêu lại.

"Còn có việc gì sao?"

"Không biết Mộ tiểu thư đã chủ động rời khỏi rồi. Nếu như là, chúng tôi muốn cùng cô giấy trắng mực đen viết rõ ràng, miễn cho về sau cô lại hối hận trở về."

"Các người không có quyền yêu cầu tôi viết bất luận cái gì." Tiêu Tiêu nhàn nhạt nói xong.

"Tốt, vú, chỉ cần cô cam đoan về sau không trở lại tìm anh Liệt thì tốt rồi." Lâm Âm Nhi cũng đi lên, giật giật ống tay áo bà vú.

"Tiểu thư, cô quá đơn thuần, người ta thù đoạn khá. Tháng sau cô và Liệt thiếu gia kết hôn, nếu như đến lúc đó hồ ly tinh lại đi ra làm tiểu tam phá hư gia đình của cô, vậy thì phiền phức rồi." Nói xong, ánh mắt Bà Lâm hung tợn liếc Tiêu Tiêu một chút.

Tiêu Tiêu cũng không lộ vẻ gì, cô đương nhiên biết rõ Bà Lâm lại châm chọc cô, nhưng mà bản thân cũng đang diễn kịch, cô cần bản chẳng muốn phát bực.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngọc Cục Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68-2: Không phải đối thủ của cô 2

"Vú... Coi như vậy đi. Người ở đây rất nhiều." Lâm Âm Nhi cúi đầu, bởi vì bà vú nói đã có không ít người vây xem phía trước rồi.

"Không được, không thể tính toán. Nhiều người mới tốt, người nhiều để cho một hồ ly tinh không biết xấu hổ viết như thế nào. Hừ!" lúc Bà Lâm càng thêm hùng hổ dọa người nhìn về phía Tiêu Tiêu, còn khoi gọi lên nụ cười: "cô nói đúng, Mộ tiểu thư. Bây giờ hồ ly tinh nhiều như vậy, thật là khiến người ta phòng không thắng phát."

Tiêu Tiêu trầm mặc như trước.

"Mộ tiểu thư... Sao cô không nói chuyện? Chúng tôi chỉ cần cô viết bằng chứng mà thôi. Đương nhiên, chúng tôi cũng sẽ không bạc đãi cô, cô muốn bao nhiêu tiền đền bù tổn thất, tiểu thư chúng tôi cũng sẽ hết sức thỏa mãn cô." Bà Lâm cao ngạo nói xong, càng nhiều người, giọng nói của bà càng lớn.

Bây giờ khoảng cách bọn họ với vị trí Lam Đình Ngạn có chút xa, mà Lam Đình Ngạn cũng bị một đồng người quần lấy, căn bản không có chú ý tới cái góc này đang phát sinh chuyện.

"Lâm tiểu thư, cô có phải nên quần giáo bà vú của cô một chút không?" Mộ Tiêu Tiêu nhàn nhạt nhìn về phía Lâm Âm Nhi.

"Tôi... Tôi..." Lâm Âm Nhi hoàn toàn không có chủ ý, chỉ cúi đầu, không biết nên làm thế nào.

"Mộ tiểu thư, cô đây là đang lẩn lút tiểu thư nhà chúng tôi đơn thuần sao? Cô có thể không từ tế! A... Cô câu dẫn ông xã tương lai của tiểu thư nhà chúng tôi, tiểu thư nhà chúng tôi đều không có so đo, tôi khuyên cô một câu, vẫn là thấy tốt thì thu đi. Đừng tiếp tục làm hồ ly nữa..." Bà Lâm nói như không có gì.

"Rào!" đột nhiên, một ly sữa bò gọi đến trên mặt Bà Lâm.

Trong nháy mắt đó quá nhanh rồi. Tất cả mọi người chưa kịp phản ứng. Bà Lâm càng mở to hai mắt nhìn.

"Hừ, nên thấy tốt chính là các người! Đừng xem người khác nhần nại xem như bà không biết xấu hổ!" Thân thể nhỏ bé ngừng, cầm trong tay ly sữa không, Miêu Miêu một mặt oán giận trừng mắt Bà Lâm.

"Miêu Miêu..." Tiêu Tiêu kinh ngạc nhìn con trai bên cạnh, lại xem xét bên cạnh, Các lão cũng ở đây! Hai người vậy mà đi theo cô tới chỗ này rồi.

Trừ bỏ kinh ngạc, trong lòng Tiêu Tiêu cũng có một tia an ủi, con trai cô vậy mà động thân đi ra bảo hộ cô.

Lâm Âm Nhi luống cuống tay chân lau sữa bò trên mặt Bà Lâm: "Bà vú, không có sao chứ."

"Tiểu thiếu gia... Cậu! Cậu thật không có giáo dục rồi!" Thấy rõ ràng đáng về Miêu Miêu, Bà Lâm lên trước kéo lấy Miêu Miêu.

"bà làm gì!" Tiêu Tiêu cũng tranh thủ thời gian giữ chặt con trai.

"Mộ Tiêu Tiêu, cô chính mình không có giáo dục thì thôi rồi! Sinh con trai cũng không có giáo dục như thế!" Bà Lâm tức giận gầm thét.

Mộ Miêu Miêu tránh ra khỏi tay Lão Vu Bà: "Không cho nói xấu mẹ tôi, sữa bò là tôi gọi, tôi có thể chịu nhận lỗi với bà, nhưng mà tôi tuyệt đối không cho phép bà nói xấu mẹ tôi!"

Giọng nói non nớt mang theo kiên quyết.

"Miêu Miêu... Kỳ thật..." Lâm Âm Nhi đứng ở một bên muốn mở miệng nói chuyện, bị Bà Lâm nắm giữ, Bà Lâm dữ tợn cười cười, bà còn chưa từng nhục nhã ở trước mặt mọi người bị một đứa trẻ hất nước, mở miệng nhân tiện nói: "Tốt, chịu nhận lỗi. Dù sao về sau tiểu thư chúng tôi cũng sẽ là mẹ kế của cậu, mà tôi là bà vú của tiểu thư, nói thế nào cũng là trưởng bối của cậu, tôi muốn cậu quý xuống xin lỗi."

"Tốt!" Dám làm dám chịu, cho tới bây giờ Miêu Miêu sẽ không trốn tránh trách nhiệm.

Khỏe miệng Bà Lâm lộ ra một nụ cười đắc ý, mà người chung quanh cũng bắt đầu xì xào bàn tán lên.

"Quý đi!" Bà Lâm lại mở miệng nói.

"Không cần." âm thanh băng lãnh vang lên, ánh mắt Mộ Tiêu Tiêu biến đến vô cùng bén nhọn, cô đi đến một bên, tay cầm lên một ly rượu, đi tới Bà Lâm.

"Không cần? Là con trai của cô tự mình nói muốn bồi lễ nói xin lỗi. Mộ Tiêu Tiêu, cô biết rõ cái gì gọi là uy tín không!"

Tiêu Tiêu bước từng bước một đến gần bà: "hó là con trai tôi, tất cả trách nhiệm để tôi tới gánh chịu." Dứt lời, cô giơ lên chén rượu trong tay.

"Vây..."

Rượu từ đỉnh đầu rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69-1: Không yếu thế chút nào (1)

Một màn này, quá rung động tâm linh người rồi.

Tóc đen ướt nhẹp, y phục cũng bị tưới ướt rồi. Tiêu Tiêu chậm rãi mở mắt phượng ra, vô cùng sắc bén: "Đủ rồi chưa?" giọng nói Băng lãnh phá một phần yên tĩnh.

Lâm Âm Nhi há to miệng, cô quả thật bị hành vi của Tiêu Tiêu làm cho cả kinh, tranh thủ thời gian kéo tay bà vú: "Bà vú, chúng ta đi thôi, qua thay y phục sạch sẽ."

Kéo lấy bà vú, các cô nhanh chóng biến mất trong đám người.

"Mẹ..."

"Đi thôi, Miêu Miêu, đừng làm cho mẹ cháu thêm phiền toái, đây là yến hội người khác." Các lão mau tới trước ôm lấy Miêu Miêu. Ông sờ đi đứng ở bên cạnh một mực không nói gì cùng không xuất thủ, cũng không đại biểu ông không tức giận, mà chính là ông biết rõ Tiêu Tiêu có tác phong của mình. Cô sẽ giải quyết tốt.

Miêu Miêu gật đầu.

Các lão ôm Miêu Miêu tranh thủ thời gian đi đến nơi khác.

"Ông Các lão, cháu có phải gây cho mẹ thêm phiền phức rồi hay không." Miêu Miêu cúi đầu.

"Miêu Miêu. Cháu là đứa trẻ dũng cảm nhất mà ông gặp qua." Các lão hiền hòa cười. Không hổ là con trai của tiểu Phi Long, hoàn toàn kế thừa khí phách của mẹ.

Đám người nhanh chóng tản ra rồi.

Người hầu đã đi tới: "Tiểu thư, cần đi đổi y phục sạch sẽ sao?"

"Không cần, cô thế này rất tốt." Nói chuyện chính là Lam Đình Ngạn, anh cất bước đi tới, anh cũng không nhìn thấy toàn bộ cảnh, chỉ thấy nửa đoạn sau.

"Ngạn thiếu..." Tiêu Tiêu nhú mày: "Tôi vẫn nên qua đổi y phục đi, thế này không thích hợp làm bạn gái anh."

"Không, tôi rất vinh hạnh có một bạn gái như thế. Có thể mời cô nhảy một điệu nhảy không?"

Yến hội hoa lệ, anh mặc một bộ âu phục màu lam, thân thể khẽ cong, không đợi Tiêu Tiêu kịp phản ứng, một tay anh cầm lấy tay cô kéo đi.

"Chóc "

Một cái búng tay.

Âm nhạc vang lên. Điệu Waltz duyên dáng. Mỗi khi cô xoay người một cái, trên người đều tán phát ra mùi rượu nồng đậm, say lòng người. Tóc còn ướt, giống như là Tinh Linh đi tắm.

Bóp bóp bóp bóp "

Chung quanh bắt đầu vang lên tiếng vỗ tay.

Theo tiếng nhạc vang lên, bước nhảy hai người cũng càng ngày càng đẹp, mỗi một cái xoay người, váy dài màu tím đều sẽ tung bay theo.

Ánh đèn yến hội chỉ chiếu rọi ở trên thân hai người, mọi ánh mắt đều tập trung ở trên thân hai người, tuấn nam áo lam, mỹ nhân váy tím. Một bức tranh mỹ diệu cỡ nào, là hài hòa như vậy, để cho người ta quên hết thấy phát sinh lúc trước không thoải mái.

Mà lúc này, ở đại sảnh yến hội lầu hai, là phòng nghỉ, trên hành lang, một người đàn ông mặc tây trang màu bạc tựa ở đó, con mắt màu đen như là chim Ưng nhìn chăm chăm người phụ nữ khiêu vũ phía dưới. Quanh người anh tựa hồ tản ra một cỗ khí tức để cho người ta không rét mà run.

Chậm rãi... Người đàn ông nhếch miệng lên một tia cười lạnh.

Âm nhạc ngừng, hai người lấy tư thế ưu nhã kết thúc màn vũ đạo này.

"Ngạn thiếu, người vừa mới múa, có thể thật khiến người ta thấy một lần khó quên." Theo tiếng vỗ tay Lam Đình Ngạn bị người vây lại rất nhanh một lần nữa rồi.

Hôm nay làm nhân vật chính, anh cũng rất bận bịu.

Tiêu Tiêu sửa lại đầu tóc rối bời một chút, chuẩn bị nói một tiếng cùng Lam Đình Ngạn rồi trở về.

"Tiểu thư, chúng tôi sắp xếp y phục sạch sẽ cho cô, xin mời đi theo tôi đi." Một nữ hầu đi tới, cung kính nói.

"Không cần rồi..." Tiêu Tiêu nhìn qua đám người vây quanh Lam Đình Ngạn, không biết anh còn bị vây bao lâu.

"Tiểu thư, cô cũng có thể thuận tiện sửa sang tóc lại một chút." Nữ hầu tiếp tục nói.

Nghĩ nghĩ, Lam Đình Ngạn cũng sẽ không xong nhanh như thế: "Tốt."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69-2: Không yếu thế chút nào (2)

Đi theo nữ hầu rời khỏi đại sảnh yến hội, một mực lên lầu hai, đến cửa một gian phòng ở giữa: "Tiểu thư, mời đi đến. Y phục cũng chuẩn bị kỹ càng cho cô rồi."

Thay cô mở cửa, Tiêu Tiêu đi vào.

Đây là một phòng nghỉ điển hình, ghế sofa, bàn trang điểm, phòng vệ sinh, hết thảy thiết bị đều đủ. Trước mắt trên kệ áo treo một váy đỏ rực.

Tiêu Tiêu cầm lấy váy đỏ kia, nhìn chung quanh một chút, thật là tinh xảo... Liền đi vào phòng vệ sinh, cô cần lau rượu trên người một chút.

Phòng vệ sinh đã chuẩn bị xong khăn mặt sạch sẽ dùng một lần duy nhất. Sau khi cô lau chùi sạch thân thể, đổi lại váy dài màu đỏ.

Vừa vặn lạ thường.

Y phục này giống như dựa theo kích thước cô thiết kế, bất quá... Cũng là lộ liễu một chút đi. Tiêu Tiêu xoay vòng thân thể, phía sau hình chữ v lộ ra một miếng lớn. Gần như sắp tới bờ mông rồi. Mà lại... Bên trên còn xẻ một đường dài, thẳng đến bắp đùi. Tuy váy rất lớn, thế nhưng mà nhúc nhích, hai chân vẫn như ẩn như hiện lộ ở bên ngoài.

Lại cúi đầu nhìn thiết kế trước ngực một chút. Tuy tinh xảo, nhưng mà thật hở ngực. Đối diện tấm gương phản chiếu, cô có chút không quen lại kéo kéo phía trước.

Có thể là vừa vặn xách lên, lại lần nữa trượt trở về vị trí cũ, đáng chết! Chẳng lẽ muốn cô thế này ra ngoài gặp người sao? Nghĩ nghĩ, ánh mắt Tiêu Tiêu trở lại váy màu tím ướt nhep.

Được rồi, vẫn là thay lại y phục mình đi, dù sao ẩm ướt cũng tốt hơn so với lộ thân trước ánh sáng.

Kéo ra khóa kéo trên lưng, lúc đang chuẩn bị cởi y phục ra.

"cởi làm cái gì? Cái váy này, rất thích hợp với cô..." Giọng nói u lãnh truyền đến.

Tiêu Tiêu lập tức nghiêng đầu sang chỗ khác, chỉ thấy ở cửa phòng vệ sinh, một thân thể nam tính thon dài dựa vào trên khung cửa, âu phục bên người, ngũ quan lập thể, mắt đen sâu u...

Hiên, Viên, Liệt!

Trong lòng chấn động, cô cái gì cũng không kịp muốn mau kéo khóa kéo trở về, bởi vì bối rối, cô liên tiếp kéo nhiều lần đều không có kéo lên.

"A... Cô đang khẩn trương cái gì?" Hiên Viên Liệt đến gần cô, ở sau lưng của cô cầm tay cô kéo khoá, giúp cô khẽ nâng khóa kéo đi lên. Khóa kéo giống như rất nghe anh lập tức liền đi lên rồi.

Phản lưng cô trần trụi, dán vào thân thể anh, lông mày Tiêu Tiêu khẩn trương, hai con ngươi nhìn chăm chăm tấm gương trước mắt, nhìn anh xuyên qua tấm gương: "làm sao anh ở đây."

"sinh nhật Ngạn, đương nhiên tôi ở nơi này rồi? Làm sao, cô không chào đón tôi?" Anh nói xong, tay bắt đầu không quy củ di động ở cái hông của cô.

Mây liễu đã vạn thành một đường: "Tôi là hỏi, làm sao anh biết tôi ở gian phòng này thay quần áo."

"cô cho rằng còn có người khác chuẩn bị y phục vừa người như thế cho cô sao? Kích thích thân thể cô, thế nhưng mà nhất thanh nhị sở." Tay thăm dò qua phần eo của cô.

Một Tiêu Tiêu hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên xoay người lại một cái, cùi chỏ đỉnh ở ngực anh một cái, thân thể dùng sức, quả thực là đẩy anh ra: "anh muốn làm gì?"

"cô vô thanh vô tức đào tẩu, cô nói tôi muốn làm gì?" Đầu anh nghiêng qua, con mắt màu đen sắc bén nhìn cô chăm chăm.

"Nghĩ đến chỉ có anh hỗn đản sẽ chuẩn bị cho tôi loại y phục này rồi." Cô cũng không yếu thế, phải biết, cô cũng là Tiểu Phi Long bên trên hắc đạo làm cho người nghe tin đã sợ mất mật, dù cho cô có kỵ Hiên Viên Liệt, nhưng mà khí thế bên trên không hiện ra yếu thế chút nào.

Cầm lấy y phục chính mình, đều không nhìn anh, đi ra khỏi phòng vệ sinh.

Cô tăng tốc mấy bước, vừa ra khỏi phòng vệ sinh liền đi đến cửa, coi như ăn mặc loại y phục này ra ngoài gặp người, cô cũng không muốn cùng Hiên Viên Liệt ở một phòng.

Tay vừa mới đụng phải nắm cửa.

"Bốp!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70-1: Tức giận bốc hỏa

"Ra làm cái gì?" con người anh nhú lại.

"Đó là chuyện của tôi, không có quan hệ gì với anh."

"Đừng quên, thân phận của cô!"

Tiêu Tiêu cười lạnh: "Tôi không quên, tôi là tài xế Thủ lĩnh Đế Quốc Hắc Dạ, tuy ký tên khế ước, nhưng mà cũng không có quy định nói tôi thời thời khắc khắc đều phải canh giữ ở bên cạnh ngài, làm một số chuyện bên ngoài tài xế."

"Sai rồi..." Mắt đen lạnh lẽo, giọng nói của anh càng thêm lạnh: "Tôi nói cho cô rất nhiều lần rồi, cô không phải tài xế, mà chính là con rối! Thân là con rối, hai năm này đừng hy vọng chạy trốn ở bên cạnh tôi."

Con rối... Người đàn ông này tuyệt đối là có ý ở phía trên lửa giận của cô tưới thêm dầu, vận động cổ tay, cô ý đồ đào thoát từ trong lòng bàn tay của anh, thế nhưng mà cô chỉ cần vừa dùng lực, anh càng thêm dùng sức.

Bức đến cô không thể nhịn được nữa: "Hiên Viên Liệt. Anh đủ rồi! Tôi không phải đồ chơi của anh. Tôi không có gặp qua người đàn ông quá phận như thế!"

"A..."

Phản nộ của cô chỉ đổi được một tia cười lạnh của Hiên Viên Liệt. Chỉ thấy thân hình anh lóe lên, chói mắt vọt đến phía sau của cô, dùng cùi chỏ ghì chặt cô của cô.

"Người phụ nữ, cô còn muốn cùng tôi cải trang lúc nào?"

"Ấy..." Cô bị chèn sắp không thở nổi, cô gần như sắp có thói quen bị người đàn ông này trêu đùa, hỗn đản đáng chết, nghĩ như vậy bốp chết cô liền tranh thủ thời gian động thủ!

Tức giận bùng nổ phát hỏa: "đến cùng tôi và anh giả bộ cái gì rồi hả? Hiên Viên Liệt! Là tôi bỏ thuốc cho anh sao? Là chủ động đến câu dẫn anh sao? Là tôi chủ động à? Anh..."

Sau không nói gì, cùi chỏ anh dùng sức, trực tiếp xách cô đứng lên, bỗng nhiên hất lên, ném vào xô pha trước bàn thủy tinh.

"Ách a..." Đầu kịch liệt đánh tới trên bàn thủy tinh, đau đớn một lúc kém chút nữa để cho cô hôn mê bất tỉnh, chống đỡ thân thể. Giờ phút này xương cốt vẫn là vô lực.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Hiên Viên Liệt đột nhiên cúi người bóp chặt cổ của cô lần nữa: "Như vậy tôi muốn nghe cô nói một chút, mấy ngày nay cô làm thế nào cấu kết với Ngạn. A... Có phải đã cùng anh ta phát sinh hay không?"

Ngón tay dùng sức, cơ hồ thật muốn bẻ gãy cổ Tiêu Tiêu.

Cô bị đè ở trên bàn thủy tinh, cả người nằm, đầu hơi hơi lơ lửng. Lúc này cổ họng đau đớn căn bản để cho cô nói không ra lời.

Thân thể đau đớn tăng thêm cổ họng đau đớn, cô nhắm chặt hai mắt, cơ hồ cảm giác mình sắp chết mất rồi... Tám năm qua, cô ở bên trên hắc đạo gặp được không ít mưa gió, lần này thật để cho cô gần như nhìn thấy Tử Thần đến gần.

Tay Hiên Viên Liệt từ một bên xê tà tiến vào giữa hai đùi, mắt đen càng thêm lạnh: "cô dùng vẻ mặt vô tội này câu dẫn qua bao nhiêu người đàn ông?"

"Ha ha..." Tiêu Tiêu nhếch miệng lên cười, có lẽ là lực đạo anh buông lỏng ra, bây giờ cô có thể nói ra: "Câu qua anh sao, anh nhìn xem, không phải anh lại mắc câu sao? Hiên Viên Liệt, anh cũng là ác ma, ma quý! Tôi xem như thấy rõ ràng rồi." Hai tròng mắt của cô mang theo hận ý, bắn ra băng lãnh, cơ hồ tương xứng với Hiên Viên Liệt.

"Người phụ nữ, tôi là ác ma, vậy cô là cái gì? Ma nữ sao?" Nói xong, tay anh...

"Ừm..." Tiêu Tiêu cắn chặt môi dưới. Cô thật không cam lòng, trong mắt bắn ra sát ý, giết Hiên Viên Liệt đi! Không bằng giết anh ta đi.

Thế nhưng mà...

Không thể, ngoại trừ bản thân người đàn ông này cường hãn bên ngoài, anh còn dính líu rất nhiều, Đế Quốc Hắc Dạ, Ngũ Đại Gia Tộc... Coi như cô gạch ngói cùng vỡ, Miêu Miêu làm sao bây giờ? Chẳng lẽ muốn tương lai Miêu Miêu bị Đế Quốc Hắc Dạ truy sát sao?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70-2: Tức giận bốc hỏa

Muốn đến nơi này, mắt phượng cô nhẹ híp mắt: "A... Buồn cười, Hiên Viên Liệt, anh cảm thấy có ý tứ sao? Thân thể tôi có qua vô số người đàn ông. Mà anh, Thủ lĩnh Đế Quốc Hắc Dạ cao cao tại thượng, lại còn đụng đến một người phụ nữ như thế, thật sự là khôi hài, anh cứ thiếu phụ nữ như vậy sao?"

Tay dài bỗng nhiên vươn vào: "Vậy xem ra, tôi nhất định phải đem cô rửa sạch sẽ thật tốt, mới có thể tiếp tục hưởng dụng."

Thân thể Tiêu Tiêu bắt đầu run rẩy, việc trải qua đêm kia, thế nhưng mà thân thể cô như cũ không thích ứng như vậy. Hai chân cọ đạp bàn thủy tinh.

Vẫn như cũ gắt gao cắn môi dưới.

"không phải là lúc bị mỗi người đàn ông đùa bỡn, cô cũng như thế này? Làm bộ ngây ngô vô tội, làm bộ không cam lòng phần nộ! A... Thủ đoạn cô câu đàn ông có thể mới mẻ một chút không?" mắt đen anh nhú lại, bỗng nhiên rút tay ra.

Lúc anh chuẩn bị tiếp tục ra tay, đầu đón cô vừa mới bị quăng ở trên bàn cũng chậm chậm tiêu tan rồi. Xoay người một cái, váy xẻ tà dài ở thời điểm này lại làm cho cô hành động thuận tiện lên. Cô lặn mình một cái, từ trên bàn lặn đến mặt đất, miễn cưỡng thoát ly anh khổng chế. Bò đứng lên.

Hiên Viên Liệt cũng không kinh ngạc cử động của cô, bởi vì anh biết người phụ nữ này có thực lực. Theo tay cầm lên một khăn tay lau sạch lấy ngón tay: "Rõ ràng rất vui vẻ, vẫn còn né tránh, đây là cô đang chơi lạt mềm buộc chặt sao?"

Giọng nói lạnh băng băng, vẫn chói tai như vậy. Tiêu Tiêu cười nhẹ, trở lại phòng vệ sinh, nhanh chóng cời xuống váy đỏ trên người, đổi lại váy màu tím của mình.

Cầm váy đỏ đi ra ngoài, anh đang nhàn nhã ngồi ở trên ghế sofa.

Phát tay, Tiêu Tiêu ném váy đỏ đến trên thân anh: "y phục này cao quý, Mộ Tiêu Tiêu tôi mặc không nổi!" Nói xong, cô đi đến cửa.

"Người phụ nữ, cô muốn đi đâu? Qua tranh thủ Ngạn đồng tình sao?"

"Tôi không có vô sỉ như anh vậy. Tôi và Lam Đình Ngạn, chẳng qua là quan hệ bằng hữu bình thường." Cô bước nhanh tới, mở cửa phòng ra. Tuy cô nói dối ở trước mặt anh, nói mình có rất nhiều người đàn ông, thế nhưng mà, cô tuyệt đối sẽ không đem mũi dùi đây tới Lam Đình Ngạn. Bởi vì trong lòng cô, Lam Đình Ngạn là một bạn đáng giá kết giao.

"Người phụ nữ, nhớ kỹ thân phận của cô. Hôm nay cô có thể đi. Nhưng mà, đừng vọng tưởng vĩnh viễn thoát đi."

Tiêu Tiêu ngoái nhìn anh một chút, không có nói nhiều, vô cùng rõ ràng, bởi vì một phần khế ước này, cô có nhược điểm rơi vào trong tay Hiên Viên Liệt.

Đi ra phòng nghỉ, ngấm lại tranh thủ đỡ tường, vừa mới bị đè một chút, có chút hơi đau. Mày nhăn lại: "Hự khự khự khự khự." Trong cổ họng phát ra vài tiếng ho khan.

Lúc này yến hội đã sắp kết thúc rồi... Cô mới từ lầu hai vừa xuống tới, Lam Đình Ngạn liền nghiêng đón: "không phải cô qua đòi y phục sao? Làm sao vẫn là cái này?"

"Không sao, tôi hơi mệt chút, quà sinh nhật của anh về sau tôi nhất định bổ sung đủ. Hôm nay tôi về trước rồi." nói với Lam Đình Ngạn xong, cô kéo thân thể rời khỏi yến hội.

Nhìn lấy bóng lưng cô rời đi, lòng này Lam Đình Ngạn nhẹ nhàng vẩn lên.

Bên ngoài yến hội, Các lão và Mộ Miêu Miêu một mực chờ lấy, thấy cô đi ra lập tức tiến lên, thấy dáng vẻ cô mất hồn, mặt mũi Các lão tràn đầy nghi hoặc: "Tiêu Tiêu, cháu làm thế nào rồi hả? Lúc trước không phải còn khiêu vũ cùng Lam Đình Ngạn thật tốt sao?"

Ông và Miêu Miêu nhìn thấy Tiêu Tiêu vui vẻ cùng người khiêu vũ mới yên lòng đi ra. Ai biết nháy mắt lại biến thành dạng này.

"Không có việc gì, không có việc gì." Tiêu Tiêu liên tục khoát tay.

"Mẹ, mẹ thật không có chuyện gì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71-1: Giết mộ tiêu tiêu

"Há, tốt, cô đi chỗ đó làm gì?"

"Có tin tức nói Di Út đi Hàn Quốc, tôi dự định qua sông bạc bên kia nhìn xem có tin tức không." Lúc này lời Tiêu Tiêu nói đã có chút tình trạng kiệt sức rồi.

"Mẹ, mẹ chỉ mua một vé máy bay, chẳng lẽ không muốn cho con đi sao??" Lòng mày Miêu Miêu đã thất nút rồi.

"Mẹ đi không được mấy ngày sẽ trở lại, đoạn này thời gian này con theo ông Các lão đi." Sờ lên đầu con trai nhìn về phía Các lão: "Các lão, Miêu Miêu trước hết xin nhờ rồi." Nếu như chỉ là đơn thuần tìm Di Út mang theo Miêu Miêu là không quan trọng, nhưng là chủ yếu cô còn muốn đi tìm bang Bá Hổ.

"Miêu Miêu là không có vấn đề, thế nhưng là trạng thái cô hiện tại, qua Hàn Quốc được không? Nếu gặp nguy hiểm gì..."

"Không có việc gì." Cô nhất định phải nắm chặt thời gian, bởi vì không biết bước kế tiếp Hiên Viên Liệt có kế hoạch gì, chuyện của Bá Hổ Lâm gia, cô cũng phải nhanh tra rõ ràng.

Sau khi ba người rời đi.

Từ một cây cột đá cắm thạch phía ngoài yến hội hai người đi tới, một phụ nữ trung niên, cùng một vị thiếu nữ, cái này nhưng cũng là bà Lâm cùng Lâm Âm Nhi rồi.

"Tiểu thư, đã nghe chưa? Mộ Tiêu Tiêu hồ ly tinh kia muốn đi Hàn Quốc rồi." Bà Lâm nhếch miệng lên nụ cười âm lãnh, trời cũng giúp ta, có thể nghe được tin tức này.

"Cô ta muốn đi Hàn Quốc mắc mớ gì đến chúng ta, chúng ta lại không quay về. Mà lại, cô ta đi càng xa càng tốt. Như thế anh Liệt cũng là thuộc về tôi." Lâm Âm Nhi nhếch miệng lên.

"Thiên kim tiểu thư vậy! Cô không biết ông trời đang ban cho cô một thời cơ ngàn năm khó gặp sao? Hàn Quốc là cái gì, đây chính là địa bàn Lâm gia chúng ta!"

"Bà vú, bà muốn biểu đạt cái gì?"

"Mộ Tiêu Tiêu hồ ly tinh này có con trai trên tay, tuyệt đối sẽ không dễ dàng thỏa hiệp từ bỏ Liệt thiếu gia. Coi như cô có thể cùng Liệt thiếu gia kết hôn, chỉ sợ cái người phụ nữ này cũng sẽ trở thành chướng ngại vật. Cho nên, tôi cho là nên tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước), trừ hậu hoạn!" Bà nói qua, lấy tay giả bộ làm dao.

Lâm Âm Nhi run rẩy: "Bà, bà nói giết Mộ Tiêu Tiêu?"

"Đúng."

"Thế nhưng, nếu như bị anh Liệt biết, anh nhất định sẽ tức giận."

"Ha ha, tiểu thư, cô ngốc, làm sao lại bị Liệt thiếu gia biết đâu? Mộ Tiêu Tiêu đi Hàn Quốc, đó là địa bàn Bá Hổ Lâm gia chúng ta, chỉ cần cô cùng lão gia nói một tiếng, lão gia có thể thần không biết quỷ không hay giết người phụ nữ này. Cho nên tôi mới nói đây là ông trời ban thưởng thời cơ cho chúng ta. Ông trời muốn thu thập hồ ly tinh kia rồi." Đi qua chuyện hôm nay gọi sửa bỏ, hận ý trong lòng bà Lâm đối với Mộ Tiêu Tiêu lại tăng lên mấy phần.

Mà Lâm Âm Nhi lại lộ ra mấy phần do dự,

"Tiểu thư, chẳng lẽ cô không muốn gả cho Liệt thiếu gia, về sau hạnh phúc phúc sinh hoạt sao? Mà lại, bên trên hắc đạo chém chém giết giết nhiều như vậy, mỗi ngày sẽ chết rất nhiều người, hiện tại thêm một Mộ Tiêu Tiêu lại thế nào rồi hả?"

"Ai nha, tôi không biết, chuyện này, bà cùng cha tôi thương lượng đi. Tôi muốn đi tìm anh Liệt rồi." Nói đi, cô quay người chạy về yến hội.

Sau khi cô đi...

"A, hi hi ha ha." nụ cười khoe miệng Bà Lâm trở nên càng thêm âm u. Mộ Tiêu Tiêu, cô đi chết đi. Nhìn cô còn có thể phách lối đến khi nào, hồ ly tinh không có giáo dục!

Hàn Quốc

Ngồi máy bay mấy giờ, cuối cùng đến rồi. Hô... Mộ Tiêu Tiêu thật sâu hô thở ra một hơi, lại phun ra, làm sao có một loại cảm giác nhẹ nhõm.

Có lẽ là cách xa ác ma, tâm tình của cô cũng thoải mái không ít.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71-2: Giết mộ tiêu tiêu 2

Cô không có có thời gian lại trì hoãn, lập tức đi sông bạc ngầm lớn nhất. Dù sao Di Út cũng là người nhà Mộ Dung một trong Ngũ Đại Gia Tộc, bà cũng tự nhiên càng quen sông bạc ngầm.

Sông bạc.

Tiêu Tiêu đã tới tìm ba sông bạc ngầm, đều không có hành tung Di Út, chuyện gì xảy ra? Lấy tính cách Di Út, cơ bản đến mỗi cái sông bạc đều sẽ khiến một trận sóng to gió lớn, lần này ngược lại là yên lặng? Chẳng lẽ là bà căn bản không tới đây sao?

Đã chạng vạng tối rồi.

"Cô cô cô" bụng của cô cũng bắt đầu kêu, được rồi, hôm nay trước nghỉ ngơi thật tốt một đêm ngày mai lại tìm đi, đi ra sông bạc.

"Chính là cô, cùng hình lão đại cho như đúc một dạng."

"Đi theo cô, cậu trở về báo cáo cho lão đại."

Phía sau mấy người đi theo Tiêu Tiêu ra tới. Xi xào bàn tán, một người chạy về qua tìm cái gọi là lão đại. Còn ba người tiếp tục theo dõi Tiêu Tiêu.

Đêm càng ngày càng tối, Tiêu Tiêu cũng không có ngồi xe về khách sạn, mà chính là như không có chuyện gì xảy ra xuyên qua một đầu hẻm nhỏ lại một đầu hẻm nhỏ, cô là ai, Tiểu Phi Long hắc đạo, bị người theo dõi còn không không phát hiện được sao?

Lại đi tới một chỗ ngoặt cái hẻm nhỏ. Tiêu Tiêu nhanh như chớp không thấy rồi.

"Người đâu? Vừa mới còn trước mặt, qua này rồi hả?" Ba người bốn phía, lại không nhìn thấy thân ảnh Tiêu Tiêu.

Xoát...

Đột nhiên, giống như có một trận gió hiện lên bên người ba người: "Người nào phái các người đi theo dõi tôi." âm thanh như tên bắn lên vang lên.

Ba người không khỏi rung mình, nhìn lại, Tiêu Tiêu đã đứng sau lưng bọn họ.

"Cô... Cô... Các người lên cho tôi, bắt được cô trở về cho lão đại có thưởng!" đại ca giật dây lấy hai người bên cạnh.

Hai người xem xét, đối phương cũng là một người phụ nữ, sợ cái gì? Không chút suy nghĩ hướng Tiêu Tiêu xông lên.

Cô không hề động, đứng tại nguyên chỗ, mấy cục đá nắm trong tay lấy. Khi người đầu tiên xông lại, ngón tay cô búng một cái, chính giữa đầu gối người kia.

Ầm!

Người dẫn đầu xông tới trực tiếp quỵ trên mặt đất.

Lại bắn ra, ba cục đá bắn ra, bắn trúng hai chân cùng cái trán một người khác.

"Không được nhúc nhích!" đầu ngón tay cô còn nắm mấy cục đá.

Hai người đàn ông ngã xuống đất căn bản không nghe cô, đứng đứng lên, giờ lên quyền còn muốn xông lên!

Mắt phượng lóe lên, cổ tay cô khẽ động, hai cục đá đồng thời bay ra, chính giữa huyệt thái dương hai người, hai người rút lui một bước, ấn đầu của mình.

"lời tôi nói không muốn nói thêm lần thứ ba, đều không nên động, nếu không các người đoán xem nếu như cục đá tôi đổi thành ngân châm, sẽ như thế nào?" Trong tay không biết lúc nào nhiều mấy cái ngân châm tinh tế.

Hai người đàn ông đều choáng váng, rút lui lại mấy bước, bọn họ rất rõ ràng lực đạo vừa mới công kích huyệt thái dương, đó là lực khổng lồ đáng sợ, nếu như đổi thành kim châm, tuyệt đối là phải chết không nghi ngờ.

"Vô dụng, để cho tôi tới!" Nhìn như đại ca, một người một chân, từ bên hông rút ra một cây súng lục: "Cô gái, không được nhúc nhích chính là cô! Còn cử động lão tử bắn nát đầu cô!"

Tiêu Tiêu căn bản không có để ý tới, hướng đại ca đến gần, khi muốn tới gần, đại ca kia cũng sợ, run rẩy bóp cò, hòng súng nhắm ngay cô!

Ngay tại lúc nổ súng! Thân hình Tiêu Tiêu lóe lên. Bắt lại cổ tay anh ta.

"Àm!" viên đạn bắn ra, có thể là bởi vì Tiêu Tiêu vặn sai lệch hấn cổ tay, phát súng trực tiếp bắn vào trên thân đồng bọn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngọc Cục Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72-1: Hận tôi tận xương đi 1

"A! Nha nha nha!" Tay trực tiếp bị bắt phía sau.

Tùy tiện đoạt lấy súng lục, tùy ý vuốt vuốt: "Tôi chỉ lưu một người sống, là anh chết? Hay là anh ta chết?" Băng lãnh nói qua, mắt nhìn một người khác.

"Anh ta chết, anh ta chết! Tôi có thể nói cho cô rất nhiều chuyện." Nhìn người lão đại run rẩy nói, mắt không ngừng hướng một người khác trừng lớn.

"Tốt!" Tiêu Tiêu giờ súng lục lên, nhắm ngay người khác.

"Không muốn, không muốn!" Người đàn ông ngồi xuống ôm thân thể, ôm lấy đầu.

Hòng súng đen giống như là La Sát, cô bóp cò: "Àm!" một tiếng súng vang lên. Tiêu Tiêu buông lỏng đại ca ra.

"Áy..." Đại ca kêu lên một tiếng đau đớn, phần vị trí trái tim, chảy ra máu tươi, phù phù một tiếng, ngã trên mặt đất!

Người còn ôm đầu ngồi xổm dưới mặt đất, nghe được tiếng súng còn nghĩ mình chết rồi. Tiêu Tiêu đi đến trước mặt anh ta: "Đứng lên đi, anh còn chưa có chết."

Người đàn ông thả tay xuống: "Đừng có giết tôi, đừng có giết tôi..."

"Không chết, đều xem anh có bao nhiêu thành thật." Mắt phượng hiện lên uy nghiêm cùng lạnh lẽ. Trên thân cô thỉnh thoảng tán phát ra một cỗ mùi vị của tử vong.

"Tôi, tôi, tôi cái gì đều nói. Cầu cô đừng có giết tôi."

"Là người nào phái anh đi theo dõi tôi." Cô mới tới Hàn Quốc, hôm nay cũng đang tìm Di Út, vậy mà không hiểu gặp địch nhân, mà lại có súng đại biểu không phải lưu manh phổ thông, là người trong hắc bang! Đến cùng là ai muốn gây sự với cô?

Người đàn ông sợ hãi run rẩy: "Tôi, chúng tôi là tiểu phái chi nhánh bang Bá Hồ, buổi trưa hôm nay tổng bang mệnh lệnh đến, cả nước truy nã cô, nếu như tìm được cô, thì thông báo cho tổng bộ."

"Truy nã tôi? Bang Bá Hồ?" Tiêu Tiêu chau mày, cô lúc nào chọc tới người bang Bá Hồ rồi há? Suy đi nghĩ lại, a, đúng rồi... Lâm Âm Nhi!

Xem ra là bởi hôn sự vì Hiên Viên Liệt, bang Bá Hồ muốn trừ cô. Trước mặt kẻ bang Bá Hồ là làm sao biết cô đến Hàn Quốc... A... Cô còn không có qua tìm bọn họ, người đã trước tìm đến cửa rồi.

Ngồi xổm người xuống, một đôi mắt phượng nhìn người đàn ông: "Muốn sống sót sao?"

Người đàn ông gật đầu.

"Như vậy dựa theo tôi nói làm, tôi chẳng những để anh có thể sống sót, hơn nữa còn có thể bang Bá Hồ nhận nhiều chỗ tốt."

"Cô, cô muốn cho tôi làm cái gì?"

"Tôi muốn anh làm bộ bắt tôi qua bang Bá Hồ!"

Bang Bá Hồ.

"Lão đại, hi sinh hai tên huynh đệ, bắt được người phụ nữ này rồi." Người đàn ông nắm lấy một sợi dây thừng, dây thừng bên kia là Mộ Tiêu Tiêu, mà hai tay của cô bị trói tại phía sau.

"Làm tốt, mang cô qua đại đường chờ, một hồi bang chủ đến."

Người đàn ông nắm dây thừng chói Tiêu Tiêu, kéo cô đến đại đường Bang Bá Hồ. Ở chỗ này mỗi một cây cột đều khắc lão hổ, tượng trưng cho uy nghiêm, vừa đi vào đại đường cảm giác nghiêm túc cực kỳ.

Người đàn ông kia cũng là lần đầu tiên tới nơi này, chân đều bắt đầu phát run.

Lại ngắm một hồi, một người đàn ông trung niên đi ra, trực tiếp ngồi bên trên vị trí lớn nhất trong đại sảnh, cầm trong tay một điếu xì gà, hít một hơi thật sâu mới nhìn hướng hai người phía dưới.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72-2: Hận tôi tận xương đi 2

"Cô là Mộ Tiêu Tiêu?" âm thanh cẩn trọng vang lên, Lâm Hồ đánh giá trên dưới Mộ Tiêu Tiêu, người phụ nữ này cũng đoạt vị hôn phu của con gái mình.

Đầu Tiêu Tiêu cúi thấp hướng bên cạnh uốn éo.

"Hừ... Một người quật cường, cô biết rõ tôi vì cái gì bắt cô sao?"

"Đương nhiên là giết tôi, tôi đoạt chồng con gái ông, các người đều hận tôi tận xương đi."

"Ha ha ha, biết là tốt, bắt quá cô yên tâm, tôi sẽ không để cho cô chết sớm như vậy. Cô khi dễ con gái tôi đều sẽ trả lại cho cô, hừ, có ai không, mang cô đến phòng tôi giam giữ, chờ Âm Nhi sau khi về nước tự mình xử trí!"

Sau đó, Tiêu Tiêu lại bị mang vào một gian phòng phía sau dinh viện, theo nhà tù lòng đất không sai biệt lắm, bắt quá bên trong nhiều cửa sổ.

Đêm đã khuya rồi. Trên tay Tiêu Tiêu còn dây thừng. Cái này là cô dạy người kia chói vào, nhìn qua là bết tắc, kỳ thật chỉ cần hơi động một chút sẽ tăn ra.

Cô đã bò lên trên tường cửa sổ, tuy nhiên cửa sổ không lớn, nhưng cô muốn chui ra cũng không khó. Nửa người vừa mới chui ra qua, thấy người áo đen bên ngoài tuần tra. Nơi này trông coi không có nhẹ như vậy.

"Cô..." Một người áo đen chú ý tới Tiêu Tiêu trên cửa sổ, cô chỉ vờn nửa người, chân còn bên trong.

"Xuyt..." Tiêu Tiêu cố ý nhẹ thở dài một tiếng.

Người áo đen sừng sốt.

Anh ta thất thần mấy giây, thân thể cô vọt tới ra bên ngoài, mượn lực cánh tay đột nhiên xông ra ngoài, trực tiếp lặn một vòng trên mặt đất, cô một chân đạp qua, sau đó nhảy đứng người dậy, hướng trên lưng người áo đen đè ép, nhanh chóng nắm miệng người áo đen, nhét một viên thuốc vào miệng của anh ta.

"Đây là độc dược trí mạng, chỉ có tôi có thuốc giải, trong vòng năm giờ phát độc, bây giờ nghe tôi." Cô nhỏ giọng tại tai người áo đen nói qua.

Mặc kệ là hắc đạo, vẫn là người bình thường. Tất cả đều là sợ chết. Chỉ có sĩ tử khác, hoặc là sát thủ mới có thể đánh bạc mệnh đi làm.

Người áo đen dẫn đầu.

"Phía trước cũng là gian phòng Lâm Hồ?" Cô nhìn chung quanh, trông coi không ít người áo đen.

Gật đầu gật đầu.

"Tốt, tạ ơn. Chuyện ngày hôm nay nếu như lộ ra nửa phần, sẽ giết anh!" Tiêu Tiêu nói qua giờ tay lên, bỗng nhiên đánh ngất xỉu anh ta, kỳ thật, cô cho anh ta nuốt vào không phải độc dược, chính là cô mang theo Mai đường thôi...

Trốn ở đằng sau núi giả, người áo đen chung quanh phòng, có chừng 10 người vừa đi tuần tra. Tiêu Tiêu xuất ra mấy cây ngân châm. Xoát xoát xoát!

Trong đêm tối ngân châm bay ra căn bản là rất khó để cho người ta cảm thụ động tĩnh. Mà những kim này nếu như không đâm trúng huyết thái dương cùng cổ họng sẽ không trí mạng, cho nên những cái kim cô toàn bôi thuốc mê.

Rất nhanh, mười người phía ngoài đều được giải quyết sạch sẽ rồi. Ngân châm cô mang trên người cũng dùng hết rồi.

Lăn lộn vào trong phòng... Vừa mới vừa đi vào mấy bước.

"Là này vị khách nửa đêm đến thăm Bang Bá Hồ tôi?" Thanh âm từ đầu giường bên kia truyền đến.

Hiện tại là đêm khuya, hai bên đều chỉ có thể nhìn thấy bóng người đối phương mờ mờ.

A... Trong lòng cười thầm, không hổ là Phách Vương lão hồ Lâm Hồ! Lúc ngủ đều cảnh giác như thế: "Ông không cần biết rõ tôi là ai, biết chỉ sẽ chết càng nhanh mà thôi." Tiêu Tiêu cố ý thấp giọng.

"Chết? Muốn giết tôi còn không có dễ dàng như vậy. Cô hiện tại là tại địa bàn tôi, chỉ cần tôi hơi động ngón tay, cô sẽ chết." Lâm Hồ từ trên giường đứng lên, từ phía dưới gối đầu móc súng lục ra.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Đột nhiên!

Thân hình Tiêu Tiêu lóe lên, cực nhanh xông qua, chân dài quét ngang, cô nhắm ngay súng lục bỗng nhiên đá một cái, trực tiếp đá văng súng lục trong tay Lâm Hồ ra.

"Lâm bang chủ, ông cho là tôi đã dám một thân một mình xông tới, sẽ còn sợ ông?" Nói qua, cô lại một chân đá súng lục trên đất ra xa.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Không biết điều 1

Lâm Hồ cũng cảm nhận được địch nhân cường hãn đến mức nào, ít nhất là một sát thủ cấp chuyên nghiệp: "Hóa ra là sát thủ, không biết là vị nào phái tới."

"Lâm bang chủ đừng nói như vậy, kỳ thật, tôi cũng chỉ là đến thay gia chủ tôi nghe ngóng một việc." Cố ý dùng những chữ chủ nhân này đến mê hoặc suy nghĩ Lâm Hồ, miễn cho ông ta hoài nghi cô.

"Ồ? Lòi gì? Không bằng bật đèn chúng ta ngồi xuống từ từ nói chuyện."

"Không cần, tôi nói xong chuyện của tôi sẽ rời đi." thanh âm giảm thấp xuống mấy phần.

"Mời nói thẳng."

"Lâm bang chủ là nhất đại kiều hùng Hàn Quốc, gia chủ tôi cũng biết con gái ông cũng muốn Hiền Viên gia một trong Ngũ Đại Gia Tộc kết nhân. Chỉ là không biết, vì sao Lâm bang chủ còn muốn phái sát thủ qua ám sát con rể tương lai? A... Chẳng lẽ là Lâm bang chủ muốn chiếm đoạt Hiền Viên gia? Đã tâm thật lớn..."

"Cô đến cùng là ai phái tới?!"

"Tôi đều nói qua, tôi là ai, gia chủ tôi là ai cũng không quan trọng, quan trọng là đã tâm Lâm bang chủ có lớn như vậy hay không." Trong bóng tối, mắt Tiêu Tiêu khẽ chuyển.

"Ha ha, ha ha ha ha ha." Lâm Hồ cười, liên tục cười rất lâu mới nói: "Buồn cười, tuy tôi không biết gia chủ cô là người nào, nhưng tôi chỉ có thể nói, gia chủ cô tôi nay phái cô tới là vẽ vờ cho thêm chuyện! Hiền Viên gia tộc là thân gia tương lai. Tôi làm sao có thể phái sát thủ đi giết con rể tương lai? Chẳng lẽ muốn con gái tôi thủ tiết sao? Mà lại, coi như tôi có dã tâm qua chiếm đoạt Ngũ Đại Gia Tộc, như vậy cũng nên liên thủ với Hiền Viên gia bắt lấy ba nhà khác. Dù sao, tôi cùng Hiền Viên gia lập tức muốn trở thành người một nhà rồi."

Lâm Hồ nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Đúng, không sai, Lâm Hồ nói mỗi câu đều là Tiêu Tiêu nghĩ sâu tính kỹ qua. Chỉ là cô thật không chịu buông tha hi vọng bắt tìm hung thủ, mới ôm một tia hi vọng đến thăm viếng Bá Hồ Lâm gia.

Thế nhưng hiện tại xem ra... Có lẽ là sát thủ lừa.

Trong mắt Tiêu Tiêu lóe lên mắt mác.

Lúc này, Lâm Hồ lại mở miệng: "Tuy nhiên cô không chịu nói gia chủ cô là người nào, nhưng là tôi cũng rất tò mò, vì cái gì gia chủ cô quan tâm chuyện nhà của tôi như vậy."

Cô tranh thủ thời gian thu thập xong tâm tình mình thất lạc, không thể để Lâm Hồ sinh ra hoài nghi: "Việc nhà? Tám năm trước nhà Mộ Dung một đêm bị hủy, hiện tại lại có sát thủ thần bí bắt đầu không ngừng nhắm ngay Hiên Viên gia, thân là một phần tử hắc đạo, gia chủ tôi không thể không quan tâm!"

"Thì ra là thế, bắt quá làm sao lại hoài nghi Bá Hồ Lâm gia chúng tôi. Chúng tôi cùng Hiên Viên gia thế nhưng là thân gia!"

"Thà rằng giết sai một ngàn, không được buông tha một cái! Người nào cùng Hiên Viên Liệt, đã làm cho người hoài nghi, cùng lời nói này, tôi cáo từ rồi!"

Cô nói cơ bản dọn sạch hoài nghi Lâm Hồ. Sau đó. Vợ vàng rời đi gian phòng Lâm Hồ. Mẹ, cha, con gái vô năng, tám năm, vốn cho là tìm được tung tích hung thủ, lại không nghĩ rằng vẫn là lấy giỏ trúc mà mức nước công đã tràn.

Không có đi thẳng một mạch, mà chính là leo tường trở về lao tù. Nếu như đêm nay trốn, như vậy rất dễ dàng để cho người ta cảm thấy người vào phòng Bang Bá Hồ chính là cô.

Nằm trên mặt đất mơ mơ màng màng ngủ.

Ngày thứ hai, nắng đã lên cao rồi. Mộ Tiêu Tiêu còn cùng Chu công hẹn hò, không có cách, ai bảo cô tối hôm qua giày vò một đêm đây.

"Hừ, thật có thể ngủ!" Bà Lâm đi đến, nhìn Mộ Tiêu Tiêu trên đất cười âm lãnh, nghe nói lão gia bắt được người phụ nữ này, bà thế nhưng đi suốt đêm về Hàn Quốc.

Đi qua, một chân đá trên thân Tiêu Tiêu. Dùng sức đạp: "Hồ ly tinh, cô thật đúng là sắp chết đến nơi còn không sợ! Còn ngủ!"

Đau...

Lông mày Tiêu Tiêu nhẹ vận, phần eo truyền đến đau đớn giống như người đạp cô, trong lúc ngủ mơ, chân dài cô vừa nhấc, trực tiếp đá đi lên.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngọc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73-2: Không biết điều 2

Bà Lâm!

"Ai u..." Bà Lâm ôm bụng lui một bước: "Yêu tinh đáng chết. Còn dám đá tôi!"

Làm sao nhao nhao như thế? Cô mệt mỏi quá, còn chưa tỉnh ngủ đây. Mộ Tiêu Tiêu không tình nguyện mở to mắt, đập vào mi mắt là khuôn mặt Bà Lâm dữ tợn.

"Yêu tinh đáng chết! Tiệt nhân!" Bà Lâm một bên chửi ầm lên, vừa móc ra một thanh dao găm dài dài, nắm lấy đao muốn hướng trên thân Tiêu Tiêu đâm.

"Bà Lâm, mấy ngày không thấy, tính khí bà tăng trưởng." Tiêu Tiêu miễn cưỡng ngáp một cái, không nhanh không chậm ngồi dậy.

Tại đao găm đâm tới. Cô giơ tay lên, hai ngón tay kẹp lấy đao: "Bà Lâm, làm sao vừa thấy mặt đao kiếm hướng nhau?" Răng rắc, ngón tay dùng sức, cô trực tiếp bẻ gãy thanh đao chất liệu không được tốt lắm. Tùy ý hướng bên cạnh quăng ra. Mũi đao trên mặt đất.

"Cô, Cô! Cô súc sinh! Cô biết cô hiện tại, trên địa bàn người nào sao? Tôi đã cùng lão gia chào hỏi, ông đưa cô giao cho tôi toàn quyền giao xử lý, nếu như cô hiện tại quý xuống, như vậy tôi sẽ cân nhắc tha cho cô một mạng!" Bà Lâm đắc ý nói qua. Bà là bà vú tiểu thư, địa vị tại Lâm gia cũng cao. Trong Lâm gia ngoại trừ lão gia cùng tiểu thư, người nào thấy được bà đều phải kính ba phần.

"A..." Tiêu Tiêu một tiếng cười khê.

"Cô dám cười? Tiểu tiện nhân, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!" Nói qua, Bà Lâm giơ tay lên, một bàn tay vung xuống dưới.

"Ba!" Tiêu Tiêu bắt lấy bàn tay Bà Lâm tập kích tới: "Kính người quá đáng lắm, bà Lâm." cô dùng sức ném tay Bà Lâm ra.

"A..." Bà Lâm lao đảo ra ngã ra, dưới chân cũng bỗng nhiên nghiêng một cái! Cả người ngã ở trên mặt đất.

Mắt phượng Tiêu Tiêu nhìn, loại người này cũng không đáng đồng tình. Không có đi để ý tới.

Thế nhưng, rất rất lâu, Bà Lâm đều còn không có phản ứng, vẫn nằm sấp trên mặt đất như cũ, không thể nào? Té một cái choáng rồi hả? Cũng không tránh khỏi quá yếu đuối? Đến gần ngồi xổm người xuống xem xét.

Khuôn mặt Bà Lâm dữ tợn, đồng tử trũng to, miệng cũng mở to, xuống chút nữa, một thanh đao gãy đâm vào cổ họng!

Chết rồi...

Người, chết rồi hả?!

Bên trong phòng tối vắng vẻ, mùi máu tươi chậm rãi bay vào trong không khí. Tiêu Tiêu nhắm hai mắt lại, Bà Lâm ngã sấp xuống cổ họng vừa vận dụng phải bên trên đao gãy cô bẻ gãy.

Đây là trùng hợp bất đắc dĩ cỡ nào.

"Lần này phiền phức rồi." Thở dài, Bà Lâm không chết cô ngược lại là không có quan hệ gì, chỉ là hết lần này tới lần khác chết tại nơi này... Lần này toàn bộ Bang Bá Hồ đều cho rằng cô cố ý giết bà Lâm

Tính toán rồi... Đây cũng là mệnh. Không tiếp tục nghĩ nhiều như vậy, Tiêu Tiêu cởi quần áo trên người Bà Lâm xuống, sau đó cho mình thay đổi.

Nhảy cửa sổ thoát đi phòng tối. Trong đình viện Bang Bá Hồ, cô cúi đầu che miệng ho khan, làm bộ thành Bà Lâm cảm giác lừa những người áo đen ngẫu nhiên đi tới đi lui.

Rất nhanh từ Bang Bá Hồ trốn ra. Hàn Quốc là địa bàn Bang Bá Hồ, hưởng chi sòng bạc những địa phương này cơ bản cũng đều là bang phái hắc đạo khống chế, cô không thể ở chỗ này lâu tiếp tục tìm Di Út rồi. Như thế sẽ chỉ dẫn tới Bang Bá Hồ càng nhiều giết hại.

Cũng không phải là Mộ Tiêu Tiêu sợ Bang Bá Hồ, chỉ bất quá cô không muốn chọc quá nhiều phiền toái.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngọc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74-1: Người phụ nữ ngoan độc (1)

"Các..." Mở miệng gọi Các lão.

"Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu cô tính trở về rồi." Nhìn thấy Tiêu Tiêu, Các lão bước xông ra.

"Các lão, làm sao rồi hả? Xảy ra chuyện gì rồi hả?"

"Là tôi không tốt, là tôi không tốt, Miêu Miêu bị người Đế Quốc Hắc Dạ mang đi rồi!" Nhất thời, Các lão nước mũi chảy, từ trong ngực kéo lấy một cái khăn tay, lau mặt.

Miêu Miêu bị người Đế Quốc Hắc Dạ mang đi, làm sao có thể? Hiền Viên Liệt chẳng lẽ biết thân phận cô là tiểu Phi Long, tìm tới trung tâm thuê sát thủ rồi hả?

Các lão cũng nhìn ra được Tiêu Tiêu nghi hoặc, vừa lau nước mắt vừa nói: "Cô đi, tôi cùng Miêu Miêu ở trong nhà các người, hôm qua chàng vạng tôi tới ra ngoài mua thức ăn, trở về thấy Miêu Miêu bị trói trong một chiếc xe nghênh ngang rồi đi, tôi cũng không kịp đuổi theo rồi! Sau khi trở về tôi tra xét biển số xe, là xe chuyên chức Đế Quốc Hắc Dạ."

Người đàn ông đáng chết! Lại bắt cóc con trai cô. Anh là cùng với cô có thù thật sao?

"Các lão, không có việc gì, chuyện này tôi sẽ xử lý." Hiện tại thân phận của Miêu Miêu vẫn là con trai giả của anh, ít nhất là an toàn.

"Cô muốn đi Đế Quốc Hắc Dạ sao?"

"Anh ta đều không tiếc lần nữa bắt cóc con trai tôi, tôi đương nhiên phải đi" nắm chặt quyền, nhớ tới Hiền Viên Liệt đúng là những hình ảnh kia để cho cô

tức giận.

"Tốt, cô cẩn thận, lần này qua Hàn Quốc, tìm tới Di Út cô sao?"

Tiêu Tiêu lắc đầu: "Không, Di Út là cố ý trốn tránh tôi. Sáu năm trước, tôi đã không muốn đi trách cô, chỉ muốn hỏi rõ ràng nguyên nhân mà thôi." Mà, Miêu Miêu nghĩ muốn biết cha là ai, nếu có một ngày gặp gỡ hung hiểm, Miêu Miêu còn có một người đáng giá dựa vào.

"Tốt, đừng suy nghĩ, chuyện Di Út cô, tôi sẽ tiếp tục sai người hỏi thăm." Các lão võ võ bả vai Tiêu Tiêu.

"Đúng rồi, Các lão, sát thủ lần trước được tôi thả đi, ông cũng giúp tôi tìm xem, hiện tại ở đâu." Nếu như Bá Hồ Lâm gia không là hung thủ, như vậy chỉ có nói rõ sát thủ lừa cô!

Chuyện Hiên Viên Liệt bị tập kích vẫn là khả năng cùng gia tộc diệt môn có quan hệ. Chỉ là sát thủ này tại sao phải lừa cô? Còn trốn tránh trách nhiệm cho Lâm gia. Hiện tại trong nhà tù lòng đất Hiên Viên Liệt còn có 4 sát thủ cũng không biết thế nào, không có khả năng còn không tỉnh lại, chỉ là không biết sau khi tỉnh lại phát sinh chuyện gì, tình huống cô cùng Hiên Viên Liệt, căn bản không có khả năng đạt được tin tức hữu dụng. Ai... Hiện tại cũng chỉ có dựa vào Các lão qua tìm sát thủ kia bị cô thả đi.

Trạch viện Hiên Viên Liệt.

Trong cơ bản tất cả mọi người đã nhận ra Tiêu Tiêu, cho nên cô đi vào cũng không có ngăn cản.

"Một tiểu thư, chủ nhân lưu lại lời nói, xin cô trở về phòng chờ. Ngài xử lý xong sẽ đến gặp cô." Người làm nữ nhìn thấy Tiêu Tiêu lập tức đi tới.

Bắt con trai cô, cô không thể không đến, Hiên Viên Liệt bàn tính, cũng coi như vô cùng tỉnh, đang chuẩn bị lên lầu, lúc này, từ bên trên thang cuốn lầu hai một người phụ nữ chạy xuống. Đi chân đất vọt tới lầu một.

"Một Tiêu Tiêu! Cô còn dám trở về, cô dám để cho tôi nhìn thấy! Giết chết bà vú của tôi, tôi muốn để cô đền mạng!" Lâm Âm Nhi đỏ mắt, trừng Tiêu Tiêu.

Lông mày nhẹ vận: "Cái chết của bà ta, tôi rất xin lỗi, mời cô nén bi thương. Nếu như cô muốn tìm tôi báo thù, tôi tiếp nhận." Cô sẽ nhận chuyện tự mình làm qua.

"Cô thừa nhận rồi.. Cô cũng dám thừa nhận, vậy thì tốt, cô hiện tại tự sát! Lấy cái chết tạ tội." thân thể Lâm Âm Nhi run rẩy, cô từ nhỏ được bà vú nuôi lớn, tình cảm giống mẹ ruột của mình.

"Lâm tiểu thư, tôi nghĩ cô hiểu nhầm rồi, tôi tiếp nhận cô báo thù, nhưng không đại biểu tôi muốn tùy ý cô xâm lược. Tôi sẽ tiếp nhận bất kỳ khiêu chiến nào."

"Cô... Cô..." Lâm Âm Nhi tức giận.

"Thật có lỗi, không nói nhiều, tôi lên lầu trước."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74-2: Người phụ nữ ngoan độc (tiếp)

Nói xong, vòng qua Lâm Âm Nhi lên lầu hai, trở lại trong phòng cô chán ghét lại cảm hận lại còn có chút quen thuộc.

Dưới lầu, đôi môi Lâm Âm Nhi run rẩy: "Một Tiêu Tiêu, cô để cho tôi mất đi, tôi sẽ để cho cô hối hận!" Tự nói nắm chặt quyền.

Chạng vạng tối, Hiên Viên Liệt trở về.

"Anh Liệt." Cô trong đại sảnh chờ, anh vừa về đến bước nhanh tiến lên.

"Chủ nhân, Một tiểu thư đến rồi." người làm nữ khom lưng nói ra.

Nghe xong lời này, Lâm Âm Nhi cắn môi dưới: "Anh Liệt, anh không thể lại đi gặp tội phạm giết người, cô cũng là người phụ nữ ngoan độc."

Mắt đen lạnh lẽo, nhìn về phía cô.

Lâm Âm Nhi bắt lấy cổ tay anh: "Dù sao em mặc kệ, em mới là vị hôn thê của anh, em hiện tại sẽ nói cho bác trai bác gái, hôn kỳ chúng ta sớm, em sẽ không để cho tội phạm giết người lại muốn làm gì thì làm." Cô càng nói càng kích động, nắm lấy ống tay áo của anh thật chặt.

Tay nhẹ giờ lên, đẩy tay của cô xuống dưới, cũng không có cho cô bất luận cái gì, bay thẳng đến thang lầu đi tới.

Mà lúc này, Tiêu Tiêu đang đứng ngoài cửa gian phòng của mình, cô vừa mới nghe được tiếng cãi vã ra nhìn một chút. Nhìn lấy Hiên Viên Liệt đến gần, cô quay người trở về phòng.

Lâm Âm Nhi nhìn qua bóng lưng của anh, cắn chặt bờ môi, quyền cũng gắt gao nắm, anh Liệt... Vì cái gì anh cũng hướng về tội phạm giết người như thế. Em sẽ để cho cô trả giá thật lớn.

Trên lầu, Mộ Tiêu Tiêu ngây ngô trong phòng, giờ phút này bầu không khí an tĩnh đáng sợ. Cô ngồi ở trên ghế sofa, nhắm mắt, đầu hơi hướng bên một bên, cơ bản không muốn nhìn anh.

"Mở mắt ra." Thanh âm của anh như là mệnh lệnh.

Cô giống như là không có nghe được, hít một hơi thật sâu.

"Tôi bảo cô mở mắt ra, nhìn tôi." Anh đi qua, ngồi ở bên cạnh cô, hai ngón tay bóp cằm của cô, cưỡng ép đầu của cô vận qua.

Mở mắt phượng ra, chỉ có vô số lạnh lẽo đếm không hết: "Anh cứ khuyết thiếu cảm giác tồn tại như vậy sao? Không phải đòi người nhìn lấy anh?! Liệt thủ lĩnh Đế Quốc Hắc Dạ."

"Tốt một biểu lộ thanh lãnh, cô không muốn khiêu chiến phòng tuyến cuối cùng của tôi." Nói qua, anh dùng ngón tay trở mu nhẹ nhàng lướt qua gương mặt của cô.

Tiêu Tiêu câu lên một đường cong: "Giống như là anh luôn đang khiêu chiến phòng tuyến cuối cùng của tôi, Liệt thủ lĩnh, không biết anh bắt cóc con trai tôi có gì chỉ giáo đây?"

"A... Chuyện đơn giản như vậy cô cũng không hiểu sao? Đương nhiên là muốn giam cầm cô, đồ chơi của tôi." Khóe miệng của anh nụ cười trở nên càng băng lãnh.

"Hiên Viên Liệt, anh đến cùng muốn làm gì? Bên cạnh anh thiếu phụ nữ sao? A, giống như không thiếu đi, thiếu tài xế sao? Đơn giản cũng là trò cười. Tại sao phải nắm lấy tôi không thả!"

"Bởi vì tôi nguyện ý." Anh lạnh lùng nói qua, đứng lên: "Lần này cô đi Hàn Quốc, không chỉ có đi Bang Bá Hồ, còn giết bà vú Lâm Âm Nhi."

"Anh thật đúng là tin tức linh thông, tôi mới vừa từ Hàn Quốc trở về, anh chuyện gì đều biết rồi."

Mắt đen nghiêng, băng lãnh đánh giá cô: "Cô làm cái gì, tôi không muốn quản, nhưng là trở về ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh tôi, thẳng đến khế ước kết thúc."

Anh luôn dùng khế ước áp chế cô, để cho cô biến thành người không để ý tới. Cũng chỉ có nhẫn nại. Ai có thể nghĩ tới cô Tiểu Phi Long đệ nhất hắc đạo lại bị một người đàn ông khi dễ. Chỉ có cắn răng mài răng.

"Tôi muốn gặp Miêu Miêu."

"Không cho phép."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Anh thật là ác độc

"Có kinh nghiệm tôi sẽ để cô gặp con trai cô."

"Anh..." Cô nghiêng răng, nắm chặt tay thành quyền, lại không có cách nào phát tiết, tên hỗn đản này!

Hiên Viên Liệt quay người đi ra, sau khi anh rời đi, vành mắt cô đỏ ửng. Mộ Tiêu Tiêu a Mộ Tiêu Tiêu, mày không thể khóc, mày phải nhẫn nại, mày không kiên cường, ai kiên cường thay cho mày.

Kỳ thật, chẳng ai hiểu được sự đau đớn trong lòng Mộ Tiêu Tiêu, đã vậy còn bị vũ nhục. So với đêm sáu năm trước, mấy cái tuần lễ trước bị anh cưỡng chiếm đã để lại trong lòng cô một vết sẹo lớn. Bởi vì cô đã là người phụ nữ không sạch sẽ, cho nên dễ dàng bị người khác đùa bỡn sao? Hiên Viên Liệt... Anh thật là ác độc!

Cô đặt tay lên ngực, nắm chặt mảng áo trước ngực, không cách nào quên được vết thương anh để lại trên người cô. Cô sẽ vĩnh viễn không quên anh đã làm nhục cô như thế nào.

Ngoài ô vắng vẻ, ánh nắng ấm áp chiếu trên bãi cỏ, cách đó không xa, thiên nga có đôi đang du tẩu trên bãi cỏ xanh. Mà nhìn lại trên bãi cỏ, những bông hoa đua nhau khoe sắc, còn có một khoảng đại thụ to lớn, gần đó có biệt thự màu trắng.

Nơi này giống như tiên cảnh nhân gian.

Lâm Âm Nhi đứng trên bãi cỏ, hôm trước theo dõi Liệt cô thấy anh đưa Mộ Miêu Miêu tới biệt thự màu trắng này. A... Mộ Tiêu Tiêu, cô khinh thị tôi, đoạt vị hôn phu của tôi, giết vú em của tôi, hận này thù này, tôi tuyệt không buông xuôi.

Phụ nữ để hận một người rất đơn giản, một là huyết hải thâm cừu, hai là bị đoạt người yêu, hiện tại Mộ Tiêu Tiêu lại đoạt mất cả hai thứ của cô, cô làm sao có thể không hận?

Đi vào biệt thự.

"Lâm tiểu thư..." Hầu nữ của Hiên Viên Liệt trông coi biệt thự, đương nhiên cũng nhận ra Lâm Âm Nhi.

"Anh Liệt bảo tôi tới đưa Miêu Miêu trở về, cô đi dẫn Miêu Miêu tới đây"

"Ây..." Hầu nữ cos chút do dự.

"Nhanh lên nào, đừng trì hoãn thời gian của tôi, làm sao... Chẳng lẽ cô không tin tôi?? Tôi đây là nữ chủ nhân tương lai." Cô cao ngạo ngẩng đầu.

Người hầu nữ gật đầu, trở về phòng dẫn mộ Miêu Miêu ra ngoài.

Miêu Miêu thấy cô liền có chút không vui, ai bảo vú em của cô mắng mẹ cậu. Cái đầu nhỏ không tình nguyện uốn éo.

Thế nhưng là Lâm Âm Nhi cũng mạnh mẽ vô cùng, nắm tay Miêu Miêu rời đi.

Giữa trưa, Tiêu Tiêu gần đây quen ngủ nướng. Dùng một câu tục ngữ nói chính là, muốn ngủ tới khi mặt trời lên tới mộng mới bằng lòng bò xuống giường. Cô vờn vai lười điện thoại ra.

Tin nhắn? Còn là tin nhắn video?

Nghỉ ngơi ản mờ. A, trên màn hình chính là giọng mặt con trai cô. Lúc này, màn hình có lời đề thêm "Mộ Tiêu Tiêu, con trai cô hiện trong tay tôi, trước khi trời tối đến gặp tôi, địa chỉ đã đưa cho cô, không đến đừng trách tôi lấy cái mạng nhỏ của con cô. "

Đối phương cố ý dùng máy móc biến đổi âm thanh, hoàn toàn nghe không ra là ai. Cắt điện thoại đi, cô vọt đến phòng Hiên Viên Liệt. Không có ai!

Lại đi tới đại sảnh.

"Chủ nhân các người đâu?"

Người hầu nữ nhao nhao lắc đầu. Đáng chết! Thời điểm then chốt anh lại không ở đây! Lúc không có chuyện gì thì lại xuất hiện. Miêu Miêu không phải trong tay anh sao? Sao đột nhiên lại rơi vào tay kẻ khác;

Chẳng lẽ là Hiên Viên Liệt đùa cô? Lập tức chạy về phòng, từ lấy ra dao găm nhỏ chừng 4 5cm trong rương, dùng áo da chuyên dụng sắp xếp gọn gàng, thất ở bên bắp đùi. Lại lấy ra một khẩu súng lục kim loại, dặt bên người. Không có có thời gian nghỉ nhiều nữa, cô mang giày xong liền chạy ra ngoài. Vừa chạy vừa điên cuồng gọi cho Hiên Viên Liệt, tắt máy, tắt máy. Anh tắt máy rồi. Chơi người sao?

Căn cứ vào địa chỉ được gửi, cô đi tới một quán rượu. Vào quầy: "Tiểu thư, tôi họ Mộ, phòng 704 có người hẹn tôi."

Cô gái quầy hàng liếc cô một chút, lấy một tấm thẻ phòng đưa cho cô.

704...

So với việc có người ngoài bắt Miêu Miêu, cô càng hy vọng là Hiên Viên Liệt đang nói đùa với cô.

Phòng sang trọng. Tiêu Tiêu trước tiên dò xét một chút, sau đó mới đi vào. Phòng khách hoa lệ, không có một ai. Ngay khi cô vừa nghỉ ngơi thì cửa phòng ngủ mở ra.

Bóng người đi tới. Mắt Tiêu tiêu không chớp nhìn chăm chăm. Đến lúc định dạng rõ người kia, cô mới ngây ngẩn cả người: "Lâm Âm Nhi?!"

Trước sự kinh ngạc của Mộ Tiêu Tiêu, tuy trước đó cô đã tương tượng trăm ngàn lần, nhưng được thấy trực tiếp vẫn có phần vui sướng hơn. Lâm Âm Nhi thành thoi đi đến bên sofa: "Ngồi đi."

"Không cần, cô bắt Miêu Miêu, hẹn tôi tới làm gì?" Nếu như là Lâm Âm Nhi bắt Miêu Miêu từ Hiên Viên Liệt, cái này đúng là có khả năng. Dù sao cô

cũng là vị hôn thê của anh.

"Hẹn cô?" Lâm Âm Nhi cười cười, cầm điều khiển từ xa trong tay, bên trên có nút màu đỏ.

Cái này! Tiêu Tiêu mở to hai mắt, điều khiển từ xa kia cô đã hết sức quen thuộc, là loại điều khiển cho bom chuyên dụng, uy lực không lớn, nhưng để nổ chết một người thì đủ. Rất nhiều vũ khí trong cửa hàng đều có thể mua được "Lâm Âm Nhi, cô đối với tôi có gì bất mãn, có thể tìm tôi nói, không được đem tính mạng Miêu Miêu ra đùa..." Mắt phượng dần chìm vào mê man.

"Ha... Ha ha ha ha, không phải cô cho tôi cơ hội báo thù sao? Cô giết vú em của tôi, cô biết rõ không biết từ nhỏ tôi do một tay vú em nuôi nấng, vậy mà cô lại giết bà, cô giết bà ấy rồi!" Lâm Âm Nhi bắt đầu gào thét, từ bé cô không có mẹ, vú em giống như là mẹ của cô vậy.

"Đúng! Tôi giết bà ta. Nhưng, các người không phải cũng thừa dịp tôi tới Hàn Quốc, để Bá Hồ bang trư bắt tôi khắp nơi, mục đích cũng là muốn giết tôi đúng chứ? Nói cách khác, chúng ta chỉ là công bằng cạnh tranh, sau cùng người của cô đã chết, đó là tự làm tự chịu. Trời không giữ bà ta nữa. "

"Không, tôi mặc kệ, tôi mặc kệ cái gì mà công bằng cạnh tranh, tôi muốn cô nợ máu trả bằng máu!" Lâm Âm Nhi nắm trong tay điều khiển từ xa.

Tiêu Tiêu căng thẳng, cô căn cũng là không dám tưởng tượng Miêu Miêu sẽ gặp chuyện ngoài ý muốn: "Cô không nên kích động! Cô đã hẹn tôi tới nơi này, không phải là muốn tôi nhìn tận mắt cô làm hại Miêu Miêu sao? Nhất định sẽ có yêu cầu của cô! Cô muốn tôi rời khỏi cuộc hôn nhân của cô với Hiên Viên Liệt sao? Nếu như vậy, tôi sẽ rời khỏi, hơn nữa tôi cũng sẽ dẫn Miêu Miêu đi, vĩnh viễn biến mất trước mắt của các người." Đây cũng là hi vọng của cô.

Lâm Âm Nhi tâm tình dường như ổn định lại đôi chút, đứng, không phải bất đắc dĩ cô sẽ không giết mộ Miêu Miêu, bởi vì nó dù sao cũng là con của Liệt, cô còn muốn gả cho Liệt, sao có thể giết con trai anh: "Cô rất thông minh, đúng, tôi muốn cô mạng đổi mạng! Cô muốn cứu con trai cô đúng chứ? Vậy cô chết. Cô đền mạng cho vú em! Nếu không, tôi sẽ để con trai cô đền mạng. Mẹ nợ con trả!"

Tiêu Tiêu nhủ mảy, cô không nghĩ tới Lâm Âm Nhi vài tuần trước trong lòng không chứa bất cứ tâm cơ gì lúc này lại trở nên điên cuồng như vậy. Là do Hiên Viên Liệt và chuyện chị Lâm đã kích thích thần sao? Nếu quả thật là tinh thần sụp đổ, vậy Miêu Miêu gặp nguy hiểm rồi: "Cô muốn tôi chết?"

"Đúng!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Thay vú em báo thù

Lâm Âm Nhi bị tình cảnh này hù dọa, cô tuy cũng hoạt động trong hắc đại, nhưng vẫn là bông hoa lớn lên trong nhà ấm, chưa từng giết người, huống chi lại cục diện đầy máu tanh.

Chỉ thấy, Mộ Tiêu Tiêu bỗng nhiên rút con dao từ trong người, máu tươi rầm rầm điên cuồng tuôn ra, cô không do dự, lại tiếp tục đâm vào vị trí ngực trái.

"Ách..." Tiêu Tiêu cố nén đau đớn, trên mặt cũng bắt đầu hóa trắng, trán xuất hiện mồ hôi, không được tự nhiên: "Như vậy đủ chưa?"

Dao găm lần nữa rút ra!

Đâm tiếp một nhát nữa, máu tươi nhuộm đỏ áo mặc, cô vẫn lạnh lùng như cũ: "Tôi, một dao, chết trước mặt cô, biến mất khỏi mắt cô, đủ chưa?"

Lâm Âm Nhi bị cục diện dọa sợ lùi về sau mấy bước, thật đáng sợ, đã ba nhát dao rồi! Hẳn là rất đau!

Thấy Mộ Tiêu Tiêu lại một lần nữa rút dao ra, xuống chút nữa cũng là trúng vào ngực rồi! Lại đâm tiếp một nhát nữa, người phụ nữ này dù không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng, vú em nợ máu thì phải báo thù....

Lâm Âm Nhi bắt đầu buông lỏng phòng bị.

Máu tươi chảy ra, chảy cả trên lưỡi dao găm. Ngay khi Tiêu Tiêu tiếp tục dùng con dao nhắm thẳng vào ngực mình, mắt phượng cô khẽ run, hiện lên một tia giáo hoạt, mũi dao đâm thẳng hướng ngực....

Còn một chút là đến ngực rồi, ngay lúc nguy kịch, cổ tay cô khẽ run, lưỡi dao chuyển hướng, xoát... Đâm thẳng ra ngoài.

"Xoát..." Cô tăng thêm lực.

"A..." Chỉ nghe thấy tiếng người kêu thảm. Bàn tay Lâm Âm Nhi bị đâm trúng, thân thể đột ngột lui về sau, dao xuyên qua bàn tay ghim lên tường.

Đầu ngón tay run rẩy, Lâm Âm Nhi há to miệng: "A... Đau quá!" Nước mắt nhanh chóng tuôn như mưa, sắc mặt tái xanh. Từ nhỏ tới lớn. Cô đánh nhau bị thương sẽ có thuốc tề. Nhưng hiện tại tay như vậy, đau đến muốn lấy mạng cô.

Tiêu Tiêu hít sâu một hơi. Mắt nhìn điều khiển giữa hai ngón tay của Lâm Âm Nhi, cô nhất định phải cướp được nó. Một tay che vết thương trên ngực.

Lâm Âm Nhi muốn rút dao ra, nhưng cô căn bản không dám nhúc nhích, bàn tay khẽ động liền bị dao cắt trúng. Ngẩng đầu, chỉ thấy Mộ Tiêu Tiêu đang đến gần mình: "Cô, cô không được qua đây, oa... Cô không được qua đây! Oa, đau quá, đau quá. Mộ Tiêu Tiêu, tôi muốn giết cô, giết cô!"

Trong hoảng sợ, Lâm âm Nhi hận người, tay ấn luôn điều khiển từ xa...

"Không!" Tiêu Tiêu rống to, lao thẳng tới hướng cô.

"A... Các người đều đi chết đi!" Lâm Âm Nhi cười.

"Oanh!"

Tiếng nổ vang lên kịch liệt, như muốn chọc thủng màng nhĩ con người ta. Vị lửa cháy, tiếng nổ... Tiêu Tiêu quay đầu nhìn về phía phòng ngủ...

Trước mắt giống như hiện lên hình ảnh Miêu Miêu bị nổ tung.

"Không... Không, không thể được." Não bộ ong ong, lúc này cô chỉ có suy nghĩ duy nhất.

Lâm Âm Nhi nước mắt giàn giụa, đồng tử phóng đại, bộ dạng mười phần dữ tợn, nghe đờ tiếng nổ lớn liền cười: "Ha ha... Tôi thay vú em báo thù, ta đã giết chết Mộ Miêu Miêu, a, ha ha ha ha... Vú em, bà thấy được chứ? Tôi đã giết Miêu Miêu, tôi báo thù cho bà rồi... A, ha ha ha ha. Mẹ nọ con trả, mẹ nọ con trả!"

Trong chớp lát! Tròng mắt Mộ Tiêu Tiêu lóe lên tia nguy hiểm, nơi khóe mắt hơi hơi nâng lên, mắt liếc xéo qua trên mặt Lâm Âm Nhi.

Cô lạnh lùng rút cây súng lục.

Họng súng nhắm ngay trên người Lâm Âm Nhi "Ầm!" tiếng súng vang lên, cô chẳng thèm quan tâm Lâm âm Nhi, kéo lê thân thể, từng bước đi về phía cửa phòng.

"Ây..." Lâm Âm Nhi phun một ngụm máu tươi, trợn tròn mắt đầu vô lực rũ sang một bên.

Mộ Tiêu Tiêu nặng nề cất từng bước, ngón tay vô lực, súng rơi xuống đất, cả người rơi vào trạng thái đồ đản.

Một bước...

Hai bước...

Hai mắt bị tơ máu hồng che kín, trong hốc mắt tràn đầy nước mắt, thế nhưng cương quyết không chịu chảy xuống. Không thể được. Miêu. Miêu không thể chết được.

Tuyệt đối không thể...

Đi đến cạnh cửa, tay nắm chuôi... Chỉ cần cô mở cửa ra liền có thể xác định Miêu Miêu không chết rồi.

"A!" Thế nhưng một giây sau, Mộ Tiêu Tiêu lại lớn tiếng khóc lên, nước mắt như mưa, không cảm được tuôn ra. Lòng cô không thể chịu được đã kích như vậy, thân thể trượt dần theo cửa. "Oa ô a, oa oa a..."

Cô không dám, không dám đẩy cửa nhìn vào bên trong, tay siết chặt lấy thảm, không cảm được rơi lệ. Miêu Miêu... Miêu Miêu.

Đây là nơi dựa dẫm duy nhất tám năm qua của cô.

Tiêu Tiêu co quắp trên mặt đất..

"Lạc tư" lúc này, cửa phòng ngủ bị đẩy ra.

"Mẹ, sao mẹ lại khóc?.." Mộ Miêu Miêu mắt trợn tròn nhìn mẹ ngồi ngoài cửa, lần đầu tiên cậu thấy mẹ khóc thành dạng này.

Giọng của Miêu Miêu? Mộ Tiêu Tiêu mở mắt, mơ hồ thấy được bóng người nhỏ bé, là ảo giác sao?

"Miêu Miêu..." Nhẹ giọng gọi tên con.

Mộ Miêu Miêu quả thật bị đáng sợ của mẹ dọa sợ, ngây ngốc sững sờ tại chỗ.

"Miêu Miêu!" Tiêu Tiêu dốc sức lê thân qua phía con, ôm chặt lấy đứa bé, cảm nhận được hơi ấm. Tảng đá đè nặng trong lòng lúc này mới được gỡ

xuống, thế nhưng nước mắt lại nhue Hoàng Hà đổ bờ tuôn ra không ngớt.

"Mẹ, không sao, có phải con khiến mẹ lo lắng rồi." Miêu Miêu cúi đầu, môi nhỏ nhấp vài tiếng. Mặt biểu lộ vô cùng áy náy.

Thút thút không có dấu hiệu dừng lại. Vừa rồi coi rất sợ... Đây là đứa con trai duy nhất của cô.

"Mẹ, mẹ bị chảy máu rồi..." Mộ Miêu Miêu hoảng sợ nhìn ba vết thương trên người cô, máu nhuộm đỏ một mảng lớn quần áo, đến áo mặc của cậu cũng bị nhiễm đỏ rồi.

"Không sao đâu, vết thương nhỏ mà thôi." cô xoa đầu con trai, so với việc mất đi cậu, cái này thật sự chỉ là vết thương nhỏ mà thôi: "Mẹ vừa nghe có tiếng nổ bom rồi, sao con lại thoát ra ngoài được?"

Khán trương nhìn vết thương, cậu quay người đưa mắt về phía phòng ngủ: "Là chú đã cứu con..."

Cô ngẩng đầu, nhìn theo con, thân ảnh cao lớn, anh khẽ tựa người vào trên giường, dường như đang cố ý không nhìn cảnh tượng hai mẹ con. Thế nhưng bị cô nhìn chăm chăm, mắt anh lại đánh qua nơi hai người.

Bốn mắt giao nhau. Hiên Viên Liệt... Anh cứu m Miêu Miêu? Sao anh lại ở đây chứ?

"Chú nhảy từ ban công đối diện vào cứu con." Miêu Miêu tiếp tục nói.

Tiêu Tiêu từ mặt đất đứng lên, nhìn con, trên mặt hiện lên tia phức tạp: "Miêu Miêu, con ra ngoài hành lang chờ mẹ, mẹ có chuyện muốn nói với chú. "

Miêu Miêu do dự nhìn chú và mẹ. Sau đó chần chừ đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Cái chết của vị hôn thê 1

Hiên Viên Liệt không nói gì, chỉ dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn cô.

Ngẩng đầu, mắt phượng khẽ híp: "Trừ bỏ nói lời cảm tạ bên ngoài, tôi còn muốn biết, Vì sao anh ở chỗ này?! Anh biết rõ Lâm Âm Nhi bắt cóc Miêu Miêu đúng không?"

Anh vẫn không có trả lời, vòng qua cô đi tới Lâm Âm Nhi trong đại sảnh. Lúc này thân thể Lâm Âm Nhi đã rũ xuống dán ở trên tường, nếu như không phải bàn tay bị đoạn đao cố định ở trên tường chỉ sợ bây giờ đã sớm ngã xuống đất rồi.

Ngón trở nhẹ nhàng thăm dò hơi thở của cô. Tay bỗng nhiên rút đoạn đao đâm vào lòng bàn tay cô ra. Máu nhất thời tràn ra, ngược lại thân thể cô co quắp ở trên mặt đất.

Hiên Viên Liệt ôm lấy cô từ trên mặt đất, để nhẹ trên ghế sofa. Thân thể mới đứng thẳng nhìn về phía Mộ Tiêu Tiêu.

"Là tôi giết vị hôn thê của anh, tôi không muốn làm bất kỳ giải thích nào. Chết sống có số." Tiêu Tiêu nhắm hai con ngươi lại, Miêu Miêu còn sống, như vậy Lâm Âm Nhi xem như uống mạng, nhưng mà trong nội tâm cô không có ý áy náy, bởi vì bất luận như thế nào cô đều tuyệt đối sẽ không cho phép có người uy hiếp sinh mệnh Miêu Miêu! Bất luận là ai, cho dù là trải qua năm tháng, cô đều sẽ nhớ cô tận gốc!

"cô đã giết vị hôn thê của tôi, như vậy cô phải thay thế cô ta." Hiên Viên Liệt lạnh lùng mở miệng.

Cái gì?

Trong phòng khách, hai người đối mặt nhìn nhau

Mây liễu nhíu lại, Tiêu Tiêu mở hai con ngươi ra: "anh nói cái gì? Để cho tôi thay thế cô ta?! Tôi thay thế cô ta làm cái gì?"

"cô cứ nói đi? Đương nhiên là làm trách nhiệm vị hôn thê."

Hiên Viên Liệt đang suy nghĩ gì? Chẳng lẽ muốn cô tới làm vị hôn thê anh sao? Này quá hoang đường rồi, cô thế nhưng mà giết vị hôn thê người ta!"Thế nhưng mà căn bản anh cũng không có nghĩ tới cưới Lâm Âm Nhi không phải sao?!"

"Thì tính sao?! Cô thừa nhận giết cô ta, như vậy cô chỉ có thể thay thế cô ta." Hiên Viên Liệt không nhanh không chậm nói qua.

Cắn răng, cái trán Tiêu Tiêu đều sẽ nhăn thành một cái giềng: "Không có khả năng."

"Không có gì không có khả năng, chỉ cần cô gạt đầu! Cô hẳn là ngấm lại nặng nhẹ trong đó." Trong mắt anh một thoáng đã tràn ra băng sương.

Cái gì nhẹ cái gì nặng?! Cô giết Lâm Âm Nhi, Bang Bá Hồ tự nhiên sẽ không bỏ qua cho cô, dù sao Bang Bá Hồ cũng ở Hàn Quốc. Núi cao hoàng đế xa. Nhưng... Cha mẹ Hiên Viên Liệt! Bọn họ xem Lâm Âm Nhi cũng là con dâu bọn họ, nếu như cả hai bắt tay... Hậu quả chính là thiết không chịu nổi. Nhưng mà! Bây giờ bọn họ coi Miêu Miêu là cháu của bọn họ... Dạng này, bây giờ Hiên Viên Liệt đề nghị xác thực không có sai... Thế nhưng mà... Không được...

"Người phụ nữ, không phải tôi cho cô thêm cân nhắc, mà chính là cô nhất định phải thay thế cô ta. Đây là mệnh lệnh." Anh mở miệng cắt ngang suy nghĩ Tiêu Tiêu xoắn xuýt.

"anh đang ép tôi."

"Tôi ra lệnh cho cô."

"ra lệnh tôi tới làm vị hôn thê của anh? Vì để cho người nhà của anh không an bài người phụ nữ khác cho anh sao?"

"cô không cần biết nhiều như vậy, tôi chỉ cần cô làm tốt bổn phận của mình!"

"Hiên Viên Liệt... Đây hết thảy có phải là anh thiết kế một cái bẫy hay không?" con người Tiêu Tiêu chuyển động, một tay nhẹ bụng lấy vết thương, vừa đi về phía cô ta.

Con mắt lạnh lùng nhếch lên, Hiên Viên Liệt cũng không đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77-2: Cái chết của vị hôn thê 2

Tiêu Tiêu nhìn Lâm Âm Nhi trên ghế sofa một chút, ngẩng đầu nhìn về phía anh: "Miêu Miêu là anh mang đi, làm sao lại dễ dàng rơi vào trong tay Lâm Âm Nhi như vậy? Hôm nay anh vẫn tắt máy, từ sớm đã biết rõ Lâm Âm Nhi mang Miêu Miêu đến khách sạn này, anh cũng biết Lâm Âm Nhi muốn uy hiếp tôi đúng không? Cho nên anh một mực tránh ở sau lưng xem kịch, anh đang lợi dụng tôi!" Đầu óc chuyển động cực mau, Tiêu Tiêu đối với ý nghĩ của mình cảm thấy trái tim băng giá, không, không phải đối với ý nghĩ cảm thấy trái tim băng giá, mà chính là đối với Hiên Viên Liệt cảm nhận được không rét mà run.

Cô cảm giác được mình thật giống như rơi vào bên trong một cái bẫy, cảm thấy một ngày này là Hiên Viên Liệt thiết kế tốt, nếu không làm sao anh lại tới khách sạn này, từ trên ban công nhảy tới đúng lúc cứu được Miêu Miêu.

Anh đang lợi dụng tôi, nếu như muốn lại càng đáng sợ, có lẽ, anh đang lợi dụng tôi giết Lâm Âm Nhi?! Đối với ý nghĩ này còn có chút không xác định, dù sao Lâm Âm Nhi đề cái nút xuống, cùng với cô bắn chết Lâm Âm Nhi đều là cảm xúc nhất thời phần nộ. Không phải người nào có thể khống chế.

Trong mắt của anh vô cùng lạnh lẽo: "Tốt, từ hôm nay trở đi, hoan nghênh cô tiến vào thế giới của tôi, thay thế vị hôn thê của tôi."

"Tôi giết Lâm Âm Nhi, cho nên nhất định tôi phải thay thế cô ta sao? A, Hiên Viên Liệt anh đánh bàn tính quá tinh rồi." Tiêu Tiêu bắt đầu dĩ câu lên một tia cười lạnh tự giễu.

Hiên Viên Liệt chậm rãi đến gần cô, lúc đi đến một nửa. Cúi người xuống nhặt lên Long Thương màu vàng trên đất, đi tới cô, đem đoản đao cùng Long Thương đưa tới trong tay cô: "Tiểu Phi Long trong hắc đạo. A, không nghĩ tới tài xế của tôi, nha... Không. Bắt đầu từ hôm nay thay thế vị hôn thê của tôi, lại là sát thủ hắc đạo lưng lầy nổi danh Tiểu Phi Long."

Cái Long Thương màu vàng là vũ khí mang tính chứng tỏ hắc đạo Tiểu Phi Long, còn có bên trên đoản đao cũng khắc Phi Long, vũ khí cô sẽ sử dụng rất nhiều, hai cái này chính là một trong số đó.

Tiêu Tiêu nắm chặt vũ khí của mình, phía trên đoản đao chảy xuống máu, không biết là của cô, hay là của Lâm Âm Nhi. Nhẹ nhàng lau sạch máu tươi.

"Hiên Viên Liệt, tôi nhận thua. ở giữa tôi và anh có hai năm khế ước, mà lại Lâm Âm Nhi cũng là do tôi tự tay giết chết. Tốt, như vậy trong hai năm này, tôi thay thế cô ta. Làm vị hôn thê của anh. Hai năm sau, cầu về cầu, đường về đường. Không thiếu nợ nhau." Dù cho trong lòng cô không cam lòng, lại cũng chỉ có thể đáp ứng, Hiên Viên Liệt muốn cô làm vị hôn thê của anh, chỉ có hai nguyên nhân, thứ nhất, cũng là thay anh cân phiền phức từ gia tộc. Đề cha mẹ của anh không cần phải gặp buột anh lấy vợ sinh con. Thứ hai, đơn giản cũng là tra tấn cô, vũ nhục cô, a... Người đàn ông thật độc ác.

Hiên Viên Liệt không nói gì, chỉ là cầm ra điện thoại di động, gọi điện nói người đến xử lý thi thể Lâm Âm Nhi.

Sau cùng anh đi ra khỏi gian phòng.

Miêu Miêu đi ở trên mặt thảm hành lang, bấp chận quỳ gối, hai tay nắm quyền đặt ở bên cạnh khuôn mặt, trông thấy cửa mở bước nhanh ra: "Mẹ..." Ánh mắt vừa nhìn về phía Hiên Viên Liệt, bé vừa mới được chú cứu, cho nên ánh mắt của bé càng thân mật hơn so với dĩ vãng rất nhiều: "Chú..."

"Miêu Miêu, từ hôm nay trở đi, mẹ cháu cũng là vị hôn thê của chú rồi." Nói qua, một cái tay Hiên Viên Liệt ôm chầm phần eo Tiêu Tiêu. Tuy trên mặt vẫn là gương mặt băng sương.

Nha!

Mộ Miêu Miêu mở to hai mắt mèo, miệng cũng biến thành hình chữ o, bé cũng nhìn ra được mẹ cùng chú quan hệ rất cứng nhắc, mà động một chút lại sẽ bốc cháy lên thành chiến hỏa hùng hực, sao lại thế... Hòa hảo rồi hả? Không giống a: "Chú, chú cho cháu là đứa trẻ ba tuổi, để lừa gạt như vậy!"

Tiêu Tiêu trừng liếc Hiên Viên Liệt một chút, phần nộ một trận nhưng không có biện pháp phản bác.

A? Mẹ không nói lời nào? Chẳng lẽ chú nói là sự thật: "Này, vậy không phải muốn cháu kêu chú là cha rồi hả?"

Nếu như bây giờ có một cái trứng vịt muối, tuyệt đối có thể nhét vào miệng bé lớn lên.

Hiên Viên Liệt vẫn không nói gì, Tiêu Tiêu lập tức nói: "Không được, kêu chú."

"A..." Miêu Miêu thông xuống đầu.

Tiêu Tiêu ngồi xổm người xuống, ôm bé đứng lên: "Bởi vì, đây chỉ là trò chơi. Quy định thời gian trò chơi qua từng trò chơi." Giọng nói của cô có chút khàn, ai cũng không cách nào tưởng tượng trong nội tâm cô đau đớn, lại muốn cùng người vũ nhục nhân cách tôn nghiêm cô ở chung một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78-1: Giải thích? Chỉ là ngoài ý muốn!

Nhắc Lâm Âm Nhi lên, Tiêu Tiêu trầm mặc, hồi lâu nhìn liếc Hiên Viên Liệt một chút: "Chúng ta đi thôi."

Mộ Miêu Miêu cũng không ngốc, Chị Âm Nhi bắt bé, trói bé lại với thuốc nổ, mẹ trầm mặc mà nói liền đại biểu, Chị Âm Nhi cũng đã đi cái địa phương, a di đà Phật.

Ba người trở về trong trạch viện của Hiên Viên Liệt.

Một ngày im lặng, khiến cho Mộ Miêu Miêu cũng rất nặng nề ngột ngạt, so với ở mặt cỏ hồ nước trong phòng màu trắng chơi còn tốt hơn. Mẹ và chú đều quá kiềm chế rồi. Tình huống như vậy, không bằng hai người đánh một châu phát tiết còn tốt hơn.

"Ai..." Miêu Miêu ngồi ở trên bậc thang thờ dài.

Nữ giúp việc ngồi vào bên cạnh bé: "Miêu Miêu, cậu thờ dài cái gì?"

"Mỗi nhà có nỗi khó xử riêng..." bé dùng ngữ khí già dặn nói qua, trong mắt còn mang theo mấy phần tang thương.

Nữ giúp việc cười một tiếng: "cậu là đứa trẻ biết gì những thứ này." cười đùa vài tiếng, nghĩ đến chủ nhân và Mộ tiểu thư, ngược lại chủ nhân rất ít đối với một người phụ nữ như thế. Vừa đầu nhìn Miêu Miêu, nói nếu như nhìn kỹ, luôn cảm thấy ở giữa mặt mày đứa trẻ này và chủ nhân giống nhau đến mấy phần, chẳng lẽ thật sự chính là bởi vì đứa trẻ này vẫn là con trai chủ nhân và mộ tiểu thư sao?

"Chị, Vì sao chị nhìn em chăm chăm vậy?"

Nữ giúp việc ngồi xổm người xuống: "Miêu Miêu, cậu và... Chủ nhân chúng tôi là quan hệ như thế nào vậy?"

"em không biết. Cái này chị phải hỏi mẹ em và chú là quan hệ như thế nào rồi..." Bất đắc dĩ lắc đầu.

Chạng vạng tối sau khi ăn cơm xong, Tiêu Tiêu mất hồn mất vía trở về phòng, coi như sự tình đã đã định kết cục, nhưng mà cô vẫn là rất xoắn xuýt, chẳng lẽ ở trong hai năm này, đều bị Hiên Viên Liệt bài bố sao?

Con rồi...

Đồ chơi...

Hai từ này dâng lên trong lòng, mẹ... Cha... Anh, nếu như các người vẫn còn, các người sẽ nói cho con biết nên làm sao bây giờ, nếu như gia tộc vẫn còn, một ngày này sẽ cải biến đi.

Trong phòng khách, bên trong phòng vẫn là người làm nữ và Mộ Miêu Miêu chơi đùa cực kỳ thoải mái, đến mức Miêu Miêu không có rãnh rỗi như vậy, trái tim nhỏ bị đè nén cũng đã được làm dịu.

"Chú Ngan..." Con mắt tròn to, nhìn chằm chằm người đàn ông đi tới từ ngoài cửa, đây không phải chú Ngan cùng mẹ bé khiêu vũ sao. Chú này nhìn không tệ rồi.

"Miêu Miêu." Nhìn thấy Mộ Miêu Miêu, Lam Đình Ngan cười ôn nhu, như cha vuốt tóc của bé.

"Chú Ngan, chú tới tìm mẹ cháu sao?" Con mắt lóe lên.

Lam Đình Ngan khẽ mỉm cười: "Tốt, cháu chơi đi, chú đi lên lầu trước." Nói qua anh liền đi tới thang cuốn, chính là đi tới.

Chỉ nghe Miêu Miêu cúi đầu tự mình lẩm bẩm: "Ai, gần nhất càng ngày càng kì quái, chú Ngan không tệ đi, thế nhưng mà mẹ đã thành vị hôn thê chú Liệt, hay là giả trang, đến khi nào mình mới có thể tìm được cha nha."

Giọng bé nhắc tới nói rất nhỏ, thế nhưng mà lọt qua người Lam Đình Ngan lại nghe được, ngoài nhìn liếc bóng lưng Miêu Miêu một chút, Lâm Âm Nhi đã chết, Tiêu Tiêu còn muốn tiếp tục giả trang vị hôn thê của Liệt sao?

Nghĩ đến, liền bước nhanh đi lên lầu.

Cửa, người làm nữ thay Lam Đình Ngan gõ cửa: "Chủ nhân, Ngan thiếu đến rồi."

Không đợi Hiên Viên Liệt nói chuyện, Lam Đình Ngan đã đẩy cửa tiến vào, phòng ngủ lớn như vậy, Hiên Viên Liệt đang ngồi ở bàn sách xem mấy quyển văn kiện. Ngẩng đầu, mắt đen nhìn về phía anh: "Ngan, cậu đã đến, tôi có mấy cái văn kiện cho cậu." Nói qua, anh chỉnh lý ra mấy cái văn kiện.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78-2: Giải thích? Chỉ là ngoài ý muốn! 2

Người làm nữ đóng cửa lại, Lam Đình Ngan thẳng tắp đi qua, hai tay đặt ở trên bàn sách một chút: "việc Lâm Âm Nhi chết, giải thích như thế nào cùng Bang Bá Hổ."

"chết ngoài ý muốn." Mắt đen nhìn về phía anh.

"chết ngoài ý muốn sao? Vậy cũng chỉ có thể coi như Đế Quốc Hắc Dạ chúng ta bảo hộ bất lợi. Liệt, đây là đối với danh dự Đế Quốc Hắc Dạ chúng ta và danh dự anh đều không tốt." Lam Đình Ngan vô cùng nghiêm túc.

"Không sao. Cứ như vậy đi. Nếu như Bang Bá Hổ có vấn đề gì bọn họ tự mình đến tìm tôi."

Lam Đình Ngan nâng lên một cái tay đập ở trên trán của mình, bắt đầu đi nghiêng người một cái, nửa tựa ở trên bàn sách: "Lại là một cục diện rối rắm. Tôi đã để người đưa thi thể Lâm Âm Nhi về Hàn Quốc rồi... Liệt, anh thật xác định không cho Bang Bá Hổ một lời giải thích sao?"

Hiên Viên Liệt đứng lên, đi đến bên cạnh anh vỗ nhẹ lên bờ vai của anh, sau đó đi tới một bên sofa ngồi xuống: "Không cần."

Lam Đình Ngan thở dài, cũng không nói thêm gì nữa, đi đến một bên khác ghế sa lon, ngồi xuống. Vuốt vuốt huyệt thái dương: "Đúng rồi, anh lưu Mộ Miêu Miêu và Mộ Tiêu Tiêu ở bên người, là dự định làm cái gì?"

"Làm vị hôn thê của tôi." Hiên Viên Liệt không có kiêng dè, nói thẳng ra.

Ánh mắt Lam Đình Ngan lóe lên kinh ngạc, một hồi đều không có hòa hoãn lại, há mồm, nhưng lại sững sờ một hồi, mới mở miệng: "anh nói, anh muốn Mộ Tiêu Tiêu làm vị hôn thê của anh? Thay thế Lâm Âm Nhi? Liệt, anh thật dự định vậy sao?! Cô ta đồng ý sao?" Mới mở miệng chính là phun ra một chuỗi lời nói dài.

Mắt đen nâng lên, nhìn Lam đình ngan: "Không phải do cô có đồng ý hay không. Cô ta nhất định phải làm."

"Liệt, ngoại trừ cô ta, bên ngoài còn có rất nhiều nhân tuyển, anh có thể mang người phụ nữ khác trở về cho bác trai bác gái nhìn. Như thế cũng có thể không cần bị ép cưới vội. Không nhất định phải là Mộ Tiêu Tiêu." tốc độ anh nói trở nên nhanh lên.

"Chỉ có thể là cô ta. Ngoại trừ cô ta, bên ngoài không ai có thể làm được. Mà còn, bên người cô ta có Mộ Miêu Miêu. Ngan, anh chắc hẳn phải biết

dáng dấp tiểu gia hòa kia và tôi khi còn bé giống nhau đến mấy phần. Cũng chỉ có dạng này mới có thể thuyết phục cha mẹ tôi." Hiền Viên Liệt nhàn nhạt nói qua, vẫn là không mang theo biểu tình.

Lam Đình Ngan nhăn mày lại, khẽ thở dài một hơi, đứng lần thứ nhất nhìn thấy đứa trẻ Mộ Miêu Miêu anh liền phát hiện ra, dáng dấp đứa trẻ này và Liệt khi còn bé giống nhau. Cho nên... nếu không phải Tiêu Tiêu không thể sao? Anh trầm mặc, một số cảm xúc đều đã biểu hiện ở trên mặt: "Thật, không phải cô không thể sao?"

Mắt đen nhẹ nhàng nhú lại: "Ngan, phản ứng của cậu giống như quá kích rồi."

"Ách?"

"chẳng lẽ cậu yêu người phụ nữ này rồi hả?" Anh nhàn nhạt phun ra mấy chữ này, cũng không có lộ ra vẻ gì đặc biệt khác, giống như là trò chuyện bình thường.

Yêu Mộ Tiêu Tiêu sao? Lam Đình Ngan nháy con mắt một cái, đứng vậy, Vì sao anh có phản ứng quá kích động như thế, đây chẳng qua là một người phụ nữ mà thôi. Sẽ không, anh làm sao lại yêu người phụ nữ đã làm mẹ, chỉ bất quá bởi vì Mộ Tiêu Tiêu có vẻ đặc biệt, cho nên chỉ là thưởng thức cô mà thôi.

Nghĩ vậy, anh rộng nở nụ cười trong sáng: "Tôi là thưởng thức cô ta. Cho nên cũng không hi vọng cô ta bị cuốn vào chiến tranh gia tộc của anh, Liệt, anh phải biết, bác trai bác gái không phải dễ ứng phó như vậy. Mà lại, cái chết Lâm Âm Nhi lại có quan hệ cùng anh, anh hẳn phải biết bác trai bác gái luôn luôn ưa thích Lâm Âm Nhi, vạn nhất nổi lên sát cơ, như vậy Mộ Tiêu Tiêu có mười cái mạng đều không đủ chết."

"A... Cậu vẫn không có tra được bối cảnh của Mộ Tiêu Tiêu. Cậu có biết thân phận của cô ta là cái gì không?"

"Cái gì?" Anh lại là vẫn không có tra được bối cảnh Mộ Tiêu Tiêu, thân thủ lợi hại như vậy, hồ sơ lại trống không.

"sát thủ đệ nhất cho thuê Trung tâm hồng bài, lại là người phụ nữ. Vẫn là một người phụ nữ mang theo con nhỏ. Không phải rất có ý tứ sao? A..."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79-1: Có chừng có mực (1)

Lúc này, Hiền Viên Liệt xuất ra một số văn kiện lúc trước sửa sang lại liên quan tới Đế Quốc Hắc Dạ, thương thảo cùng Lam Đình Ngan, cũng không có tiếp tục trọng tâm đề tài về Mộ Tiêu Tiêu.

Ngày kế tiếp...

ngày gần đây Mộ Tiêu Tiêu có thói quen ngủ nướng. Đến trưa còn không có thức.

"Nhiều nước' đột nhiên nước lạnh vẩy đến trên mặt Tiêu Tiêu.

"A..." Tiêu Tiêu bị nước xối lập tức mở to mắt, một chút liền thanh tỉnh hoàn toàn, tay chân luống cuống sờ nước trên mặt. sau khi lau sạch sẽ mới nhìn rõ ràng người bên giường.

"Hiền Viên Liệt, anh làm gì? Muốn lộng chết tôi sao?" lần đầu tiên cô bị người dùng nước gội tỉnh.

Hiền Viên Liệt không nhanh không chậm đưa ấm nước trong tay để trên tủ đầu giường: "Đứng lên."

Tiêu Tiêu ngồi dậy, trên thân lạnh lạnh, đều do anh dùng nước lạnh tưới. Không đứng... Cúi đầu xem xét, áo ngủ tơ mỏng bởi vì bị ướt dán thật chặt ở trên người cô, hơn nữa còn hơi mờ.

Dưới ý thức cô cầm lấy gối đầu ôm trước ngực: "sớm như vậy anh gọi tôi dậy làm cái gì? quyền ngủ cũng không cho tôi sao?" Kỳ thật cô nói câu này hoàn toàn là di chuyển lực chú ý của Hiền Viên Liệt, bởi vì cặp mắt đen kia đang theo dõi cô.

Anh ngồi xuống bên giường: "Che khuất làm cái gì? Nên nhìn sớm đã nhìn sạch sẽ rồi."

Tiêu Tiêu lại ôm chặt gối đầu: "Không cần anh quản, tôi thích che khuất." Nghe anh nói câu nói kia, lòng của cô lại rút ra một chút.

Mắt đen nhàn nhạt nhìn xuống, bỏ qua gối đầu cô ôm chặt, hướng phía dưới... Hướng phía dưới...

váy ngủ Mộ Tiêu Tiêu chỉ tới đầu gối, hơn nữa còn có mấy giọt nước chảy xuống phía trên, trên mặt hiện lên vẻ lúng túng: "anh ra ngoài, tôi thay y phục rồi mới ra ngoài."

"cởi áo ngủ ra." Anh lạnh lùng ra lệnh, đứng dậy, từ bên trong tủ quần áo lấy ra mấy bộ y phục, đương nhiên trong ngăn tủ này đầy y phục đều là anh cho người chuẩn bị.

Nhìn thấy anh cầm y phục tới: "Không cần anh cực khổ ra tay, tự tôi tới." Tiêu Tiêu vờn tay, bắt lấy bộ y phục này.

"không phải cô thụ thương sao? Tôi không có thời gian chờ cô mất mấy tiếng mới mặc xong y phục." Nói xong, anh đi đến bên giường, nắm lấy gối đầu cô hát ra.

Váy ngủ dính sát, bộ mặt Tiêu Tiêu run rẩy, lập tức xoay người sang chỗ khác: "Cũng chỉ là vết thương ngoài da! loại chuyện mặc y phục này, tôi còn có thể ngồi vào." Nắm lên y phục cản trước người.

"Cho cô hai phút đồng hồ, nếu như cô không có mặc xong, như vậy tôi tới giúp cô." Nói xong, anh đi đến một bên ghế dựa ngồi xuống, giờ tay lên, mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay.

"anh ngồi ở chỗ này làm sao tôi thay y phục?"

"cô còn có một nửa thời gian." Mắt đen vừa nhắc, không chấp nhận được cô có nửa phần cự tuyệt.

Tiêu Tiêu ngốc làm lấy, anh cứ như vậy nhìn chăm chăm cô thay y phục? Cô làm sao cỏi xuống.

"Còn một phút đồng hồ." giọng nói băng lãnh vang lên ở bên tai cô.

Đáng chết!

Cấn rắng, Tiêu Tiêu xoay người, giờ phần lưng ra, thế này cô không nhìn thấy anh, liền xem như bị tai mà đi trộm chuông cũng tốt. Nhanh chóng cởi hết y phục xuống, hai ba lần cài lên, nhưng tim và trên vai trái truyền đến đau đớn, lại làm cho cô vẫn có chút cố sức. Khoác lên y phục. Cô dám cam đoan tuyệt đối không đến một phút thời gian.

Hơi che nơi ngực trái, ba cái vết thương kia cũng không nhẹ, cô mới vừa cử động quá nhanh tựa hồ có chút động đến rồi. Ngàn vạn lần không muốn vỡ ra.

"Tốt rồi." Tiêu Tiêu đang chuẩn bị xoay người sang chỗ khác.

"Chờ một chút, không nên động." Hiền Viên Liệt đi tới, ngồi xuống bên giường. Tay đẩy y phục cô ra.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79-2: Có chừng có mực (2)

Tiêu Tiêu lập tức nghiêng đầu sang chỗ khác: "anh làm gì?" Muốn nắm tay của anh, lại bị anh lạnh lùng nhìn chăm chăm.

"cài rồi." Tay trượt đến bên trên phần lưng của cô, ngón tay nhẹ nhàng kéo ra nút thắt của cô.

"Tôi tự mình làm."

"Không nên cử động!" Giọng nói của anh mang theo một tia khàn khàn, băng lãnh gần như sắp đâm đến nội tâm Tiêu Tiêu.

Tốt, cô nhin, cài móc dù sao cũng tốt hơn so với cô tự mặc y phục. Nắm chặt quả đấm, khắc chế.

Một giây...

Hai giây...

Tay anh giống như còn không có ý tứ cài tốt, mà lại từ phía sau lưng trượt đến phía trước của cô, bởi vì dây áo lỏng lẻo, bàn tay dễ dàng rơi ở trên người cô...

Tiêu Tiêu không khỏi hít sâu một hơi, cúi đầu xuống: "hà, không phải anh cài dây lưng sao?!"

"có phải cô không khỏi quá đơn thuần rồi hay không? Chỉ là cài một dây thắt lưng đơn giản như vậy sao?" Lạnh giọng nói qua...

Cô đứng thẳng hai vai, đột nhiên tới cảm giác để cho cô rên khẽ một tiếng.

Cô vận vẹo mấy lần: "Hiên, Hiên Viên Liệt, đủ rồi." Giọng nói của cô ở dưới ngón tay anh linh xảo có vẻ hơi lực bất tòng tâm.

"Lấy ra cô hội thiếu roi rất nhiều, không phải vừa lên người phụ nữ là mẫn cảm nhất sao? A..." Anh cười lạnh...

Cô muốn phản kháng, thế nhưng là anh lại ở sau lưng của cô, mỗi một lần cô phản kháng, mỗi một lần hít sâu, cũng chỉ là đem chính mình đưa đẩy trong tay anh.

"Đáng chết, buông ra." Lấy tay đẩy anh.

Lại tựa hồ càng giống như phối hợp anh, cảm thụ của cô mỗi một lần lên xuống cùng cảm giác nhịp tim đập, toàn bộ đều muốn không khí trong phòng trở nên dị thường.

Lúc này.

Anh cúi người, tiến đến bên tai của cô, "Hừ..." nhẹ nhàng thổi một hơi ấm vào lỗ tai cô.

Thật ngứa, cô tranh thủ thời gian lấy tay che lỗ tai.

Thế nhưng một giây sau, anh lại...

"Hiên Viên Liệt, dừng, dừng!" Ngực của cô mềm nhũn mấy phần, thái độ cũng mềm nhũn, kháng cự của cô, xê dịch sang bên cạnh. Mà mỗi một lần cô có ý đồ chạy thoát, anh sẽ nhẹ bóp cô. Tên hỗn đản này... Cô

Đều sắp bị người này tra tấn điên rồi.

Hơi thở chỉ thấy phát ra âm thanh khản trương cắn chặt, tay nhỏ nắm chặt cổ tay anh.

Anh giống như cố ý muốn bức điên người phụ nữ này.

"Hiên Viên Liệt, nhanh, mau buông tôi ra!" Cô duy trì chính mình bình tĩnh sau cùng, đẩy anh.

Thế nhưng mà anh đã nghĩ không có nghe đến, như cũ...

Đạt được cô phản ứng như vậy, anh tựa hồ mới dừng lại, môi rời khỏi cổ của cô.

Tiêu Tiêu há lớn miệng thở ra một hơi, đôi môi trở nên có chút khô ráo trắng bệch.

Khóe miệng của anh reo lên một đường cong, không nhanh không chậm lại cài tốt nút áo của cô.

Cảm giác được y phục cài tốt, Tiêu Tiêu lập tức đứng lên, tay anh cũng rất tự nhiên trượt ra. Rơi xuống. Cô chau mày nhìn về phía anh: "Hiên Viên Liệt, cho dù xem như trò chơi cũng xin anh về sau có chừng có mực." Mỗi một lần bị anh đụng vào, cô đều sẽ nhớ tới câu nói vũ nhục kia.

A... Bởi vì cô là người phụ nữ không sạch sẽ, đã cùng người đàn ông khác phát sinh quan hệ, cho nên anh có thể tùy ý trêu đùa.

Nhớ tới câu nói này lúc, cô không biết là bị ai hay là đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Cô hận đến nghiến răng 1

Giờ này khắc này, căn bản vô ý lại cùng Hiên Viên Liệt phát sinh tranh chấp, trên thân thể giống như dừng lại dư âm vừa mới rồi, để cho cô thông hận. Có lẽ cô thật sự có chút tâm lực tiêu tụy.

Rửa mặt chải đầu xong, anh đã rời khỏi phòng. Cô thờ dãi một hơi mới đi xuống lầu.

"Mẹ..."

Dưới lầu Mộ Miêu Miêu mặc tây trang nhỏ nghỉ dưỡng, mang nơ, ngoác cô.

hôm nay sao Miêu Miêu mặc long trọng như thế? Ánh mắt lóe lên một tia nghi hoặc nhớ tới Hiên Viên Liệt vừa mới bảo hôm nay có việc, đến cùng là chuyện gì?

"Mẹ... mẹ lại bị con muỗi cắn rồi hả?" con mắt nhìn chăm chăm trên cái cổ Tiêu Tiêu một khối màu đỏ.

theo bản năng cô che chỗ màu đỏ tươi gì đó, mắt phượng mở to, liếc nhìn Hiên Viên Liệt, đều là do anh ban tặng, càng muốn làm những ấn ký này mới bỏ qua sao? Muốn cô làm sao ra ngoài gặp người.

nhóm người làm nữ đứng ở gần Miêu Miêu đều cúi đầu xuống, trên mặt hiện lên một số ý cười, ngày đó các cô biết trên cổ Mộ Tiêu Tiêu có sắc hồng là thế nào tới.

"đúng, sáng sớm bị một con muỗi to đáng giận cắn." Cô nói xong ngữ khí lạnh mấy phần.

Hiên Viên Liệt băng nghiêm mặt như cũ, giống như tuyệt không quan tâm, đứng lên: "Đi thôi, xe đã chờ ở bên ngoài lâu rồi."

"Đi đâu?"

"Chú nói đi bên bà nội già..." Miêu Miêu nhún vai, nhớ tới bà nội già bé còn không khỏi có chút hoảng hốt trong lòng, thật sợ bà nội già tổn thương mẹ bé.

"Qua, qua Hiên Viên gia tộc?" Nghe Mộ Miêu Miêu nói như vậy, Tiêu Tiêu sùng sốt mấy giây, mở to hai mắt, bản thân cô cũng là nhà Mộ Dung một trong Ngũ Đại Gia Tộc. Tuy nhiên gia tộc đã không có ở đây, thế nhưng là... Ngũ Đại Gia Tộc đều cực kỳ bí ẩn. Sẽ rất ít có người ngoài qua. Hiên Viên Liệt lại muốn mang cô đi?

vấn đề chủ yếu cũng không phải cái này, anh mang cô đi sao? Phải biết mẹ anh Hồng Tuyết Mai nhất định hận cô đến nghiền răng.

"Làm sao? Sợ rồi hả?" Mắt đen lạnh lẽo.

"Tôi nghĩ lần trước anh nên biết rõ tôi và mẹ anh gây nhau bao nhiêu, bây giờ còn qua địa bàn của bà, anh là để cho tôi đi tìm chết sao?" Lần trước cô còn cần biện pháp kia đưa Hồng Tuyết Mai về gia tộc... Lúc ấy cô coi như về sau cũng sẽ không gặp lại người ta rồi. Thù này đoán chừng bị ghi chép lại rồi!

Hiên Viên Liệt đến gần cô, nhìn xuống: "Dù cho tôi không công khai với bên ngoài thân phận của cô là vị hôn thê của tôi, nhưng thân phận bây giờ của cô nhất định phải được người nhà của tôi thừa nhận. Nếu không..." Nói qua, anh nhẹ nhàng tiến đến bên tai Tiêu Tiêu: "Nếu không cô cảm thấy quân cờ như cô còn có tác dụng gì? Giống như là quân cờ vô dụng!"

Căng thẳng trong lòng, cô đã sớm biết Hiên Viên Liệt muốn cô thay thế thân phận của vị hôn thê anh chính là vì diễn trò cho người trong gia tộc của anh nhìn... Thế nhưng vì sao? Hiên Viên Liệt cũng không chịu cưới vợ? Giống như anh cũng đã hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi rồi. Làm sao cũng không chịu theo gia tộc cưới vợ?

Không tiếp tục suy nghĩ, dù sao cái này cũng không có quan hệ gì với cô: "anh cho rằng tôi mong mỏi làm quân cờ của anh sao?"

Hai người đối mặt, không trung bắn ra thuốc pháo.

Miêu Miêu tranh thủ thời gian ra sau lưng nữ giúp việc né tránh, nồng mùi thuốc súng, cũng đừng đột nhiên nổ tung, trái tim bé không tốt...

Sau đó trong ghế xe.

Miêu Miêu và Tiêu Tiêu một bên, Hiên Viên Liệt ngồi ở một bên khác, ba người mặt đối mặt.

mùi thuốc súng vừa mới ở trong phòng còn chưa có tán đi, chính đang nồng đậm đây, làm sao điều tiết bầu không khí một chút đây? một cái tay Miêu Miêu dắt lấy cổ tay Tiêu Tiêu, một cái tay khác chọc chọc cổ của cô: "Mẹ, mẹ còn ngứa hay không, mẹ bị đổ như vậy, con muỗi này nhất định cắn rất hung ác đi."

Xấu hổ...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80-2: Cô hận đến nghiền răng 2

Đặc biệt Hiên Viên Liệt còn ngồi ở trước mặt cô. Mây liễu nhũ căng thẳng, thế nhưng tìm không thấy lý do gì để giải thích: "Còn tốt."

Mắt thấy khóe miệng Hiên Viên Liệt ở đối diện nhẹ nhàng bứt lên một vòng đường cong nhàn nhạt.

mặt Mộ Tiêu Tiêu càng thêm cứng ngắt lại, một lần nữa thở ra một hơi.

"Chú, chú vừa mới cười cái gì? Chú nên mời người giết côn trùng tới rồi. Nhìn xem mẹ cháu bị cắn. Những con muỗi này quá xấu rồi, khẳng định đều là một số con muỗi gien bệnh biến. lần trước mẹ cũng bị cắn thật hung. Trên cái cổ đều có mấy chỗ." Miêu Miêu một vẻ nghiêm chỉnh nói với Hiên Viên Liệt.

đường cong khóe miệng nhẹ nhàng câu lớn.

Trông thấy Hiên Viên Liệt còn cười, bé lại bày ra vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. móc móc trên người, móc ra một viên kim cương, từ trên chỗ ngồi nhảy xuống dưới, đi đến trước mặt Hiên Viên Liệt: "Chú, thế này không phải biện pháp, đồng ý, cho chú, chú dùng cái này đi mời người giúp mẹ cháu giết côn trùng trong phòng đi."

Giơ tay lên, trong lòng bàn tay thêm một viên kim cương một ly hai ca-ra, liếc một chút có thể nhìn ra chế tác kim cương đều là cấp đỉnh. trên người đứa trẻ này làm sao mang theo những thứ này.

Tiêu Tiêu đương nhiên lơ đãng, những năm này cô đuổi theo phía sau mông Di út, tuy cơ bản bắt không được cái đuôi của Di út, nhưng là... Mỗi khi sinh nhật Miêu Miêu, đều sẽ thu được một số châu báu. Cô rất rõ ràng những sự tình kia Di út đưa cho Miêu Miêu. Bởi vì ngoại trừ Các lão, bên ngoài không có ai biết Miêu Miêu ưa thích đồ, vật lấp lánh.

"làm sao cháu mang theo cái này tùy thân, mẹ cháu đưa cho cháu sao?" Hiên Viên Liệt cầm kim cương lên, ánh nắng xuyên qua cửa sổ bắn vào, chiết xạ ra tia chớp xinh đẹp.

Miêu Miêu lắc đầu: "Đây là di út của mẹ cho cháu làm quà sinh nhật, hàng năm qua sinh nhật di út của mẹ đều sẽ lên gửi nhiều cho cháu."

"di út của mẹ?"

"Chính là di út của mẹ. Em gái của Bà ngoại."

"Ồ? Bà này nhất định rất thích cháu." Đứa nhỏ này lại làm cho người ta yêu thích, đây là anh không thể không thừa nhận.

"Ừm, bất quá di út của mẹ cũng có thể là bởi vì áy náy." Miêu Miêu rù đầu xuống, tuy lão yêu hỏi mẹ, vì sao phải đuổi theo Di út không thả, kỳ thật trong lòng vô cùng hiểu rõ đáp án.

"Áy náy? Vì sao?" Con người nghiêng, Hiên Viên Liệt giống như hứng thú.

"Bởi vì sáu năm trước... Di út đem mẹ cháu..." Miêu Miêu còn chưa có nói ra.

"Miêu Miêu!" Bị Tiêu Tiêu lớn tiếng cắt ngang: "Nhiều lời như vậy làm gì? Trở về ngồi xuống." Cô quắc lên mắt phượng sắc bén.

Le lưỡi một cái, thiếu chút nữa nói nhiều rồi, tranh thủ thời gian lâu bầu chạy về bên người Tiêu Tiêu ngồi xuống.

Xe chạy qua đường cao tốc phi trường...

Hiên Viên Liệt dựa vào, một tay kéo ở quai hàm, mắt đen như có thâm ý nhìn Tiêu Tiêu.

Có chút không được tự nhiên nhìn lại anh: "Nhìn tôi chăm chăm làm cái gì?"

"Di út của cô rất có ý tứ..."

"Đừng nghe Miêu Miêu nói bậy những thứ này có hay không." Tránh khỏi ánh mắt anh,

"người nhà khác của cô đâu? Không có nghe cô nhắc qua." Dù cho biết thân phận của người phụ nữ này là Tiểu Phi Long, nhưng mà trên hồ sơ Tiểu Phi Long cũng là trống không, thân phận của cô vẫn là khó hiểu.

Người nhà... Trong lòng nổi lên vài tia chua xót, nhưng là cô rất nhanh chỉnh lý tốt tâm tình của mình: "làm sao anh đột nhiên quan tâm việc nhà của tôi rồi hả?"

Thở hắt ra, nhìn anh, cặp mắt đen băng lãnh để cho xương cốt cô đều cảm giác phát lạnh, thở dài một tiếng tức giận nói: "Tôi sinh ra trong gia đình bình thường. Nhưng là người nhà gặp chuyện ngoài ý muốn một lần, cơ bản đều đi một thế giới khác. ngoài ý muốn có quan hệ cùng hắc đạo, cho nên tôi cũng chậm chậm bắt đầu lăn lộn sinh hoạt ở phía trên hắc đạo."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81-1: Anh còn có em gái? 1

Hiên Viên Liệt không nói gì, chỉ là lạnh lùng nhìn cô. "Hội trưởng trung tâm thuê Sát thủ, nhìn tôi một người cô đơn đáng thương, cho nên đặc biệt chiếu cố tôi... Chúng ta đến phi trường." Xe ngừng lại, cô cũng lập tức dời đề tài đi chỗ khác.

Ba người xuống xe. Không có làm bất luận thủ tục gì từ thông đạo lên phi cơ, đây cũng là chuyển cơ Đế Quốc Hắc Dạ. Trong buồng phi cơ như một hội sở, ghế sofa, bàn, giá đỡ rượu vang đỏ... Các loại...

Lên phi cơ không có một hồi, phi cơ bắt đầu bay.

Rất nhanh bay lên bầu trời. Mộ Miêu Miêu ghé vào cửa sổ nhìn bên ngoài.

"Kẹo bông gòn..." Nhìn mây phía ngoài, liếm môi.

Trải qua mấy giờ bay.

Phi cơ tại phi trường ngừng lại. Xuống phi cơ, Tiêu Tiêu quan sát chung quanh, đây cũng là phi trường tư nhân đi, gia tộc cô trước kia cũng có.

Rất nhanh có người tới đón.

"Thiếu gia."

Hiên Viên Liệt nhẹ gật đầu, sau đó... Đi theo anh lên một chiếc xe sang trọng.

Từ phi trường rời đi, tiến vào thổ địa gia tộc Hiên Viên, đó là đường cái dài cây xanh, chung quanh không ít biệt thự, đều là người gia tộc Hiên Viên ở, có thể là người làm, có thể là bảo vệ, cũng có thể là tài xế.

Mấy lần vờn quanh, đứng trước một tòa hào môn trạch viện. Là biệt thự gấp ba phổ thông to lớn. Hào hoa để cho người ta lú lười. Tiêu Tiêu cũng không kinh hãi, đây chính là một trong Ngũ Đại Gia Tộc!

"Oa... Mẹ, nơi này là bà nội gia ở sao. Thật lớn, giống như phim khoa học viễn tưởng." Mộ Miêu Miêu cùng Tiêu Tiêu khác biệt, lúc bé sinh ra đời, nhà Mộ Dung đã sớm diệt môn, tự nhiên không biết nhà bà ngoại cũng như thế.

"Miêu Miêu, nhìn thấy người về sau, không thể lại gọi bà nội gia biết không?" Tiêu Tiêu nhắc nhở, cô là tin tưởng con trai sẽ không ngu như vậy, nhưng gọi đã quen chung quy lỡ lời đó.

Đầu rủ xuống ở ngực, biểu thị không có vấn đề.

Xe ngừng lại ngoài cửa sắt trạch viện. Ba người xuống xe, quang cảnh càng hùng vĩ hơn đập vào mắt, cửa sắt từ từ mở ra.

Một loạt người làm nữ. Một loạt hầu hạ. Già trẻ nam nữ đều có. Bọn họ phân biệt đứng thành hai hàng. Cửa xe vừa mới mở ra, nhao nhao cúi đầu xuống, cúi người chào thật sâu.

"Thiếu gia!" Âm thanh vang dội như sấm. Từng người đều trung khí mười phần.

Tiêu Tiêu thở ra một hơi, Miêu Miêu thì là ôm chặt bắp đùi cô. Chiến trận này thật lớn!

Mặt lạnh, anh cũng không nói lời nào. Xe đã mở đi rồi. Ba người theo đường hướng trong trạch viện đi vào...

Bọn họ đi ra, những người giúp việc kia từ đầu đến cuối đều khom người. Giống như muốn bọn họ tiến vào trạch viện mới có thể đứng thẳng. Hiên Viên gia cũng thật rất lớn, đi một hồi đều còn chưa tới.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81-2: Anh còn có em gái? 2

"Anh..." Lúc này, từ trong trạch viện một thiếu nữ mặc quần dài màu lam chạy đến, trên hông của cô còn cài một cây roi màu bạc.

Thiếu nữ chạy tới trước mặt mới ngừng, khoe miệng cười toe toét, một tay ở bên hông. Cô có một khuôn mặt không bình thường để người chú ý, ánh mắt Tiêu Tiêu cũng không khỏi dừng lại đến trên thân cô.

Một đầu tóc ngắn, đến bả vai, nghiêng nghiêng mái tóc vừa phải vừa vặn từ trên mí mắt xẹt qua, lông mi thật dài dưới hiện ra một đôi mắt sắc bén, ngẫu nhiên nháy mắt, mặc dù không băng lãnh nhưng lại mừi phần hiện ngang, da thịt khỏe mạnh màu lúa mì, để cho người ta có loại cảm giác hai mắt tỏa sáng, mũi cao, đôi môi mỏng màu cam như cánh hoa hồng yêu điểm ướt át. Trên thân cô giống như lộ ra để suy nghĩ ngang ngược kiêu ngạo.

Cô là em gái Hiên Viên Liệt? A... Thì ra anh còn có một em gái.

Người trong Ngũ Đại Gia Tộc. Rất nhiều tin tức đều là không cho bên ngoài biết. Cũng khó trách người khác không biết Hiên Viên Liệt còn em gái xinh đẹp như thế.

"Anh, anh đã 2 năm chưa có trở về gia tộc. Mẹ lại không cho em ra ngoài tìm anh. Em nhanh muốn chết rồi." Nói qua, thiếu nữ bỏ nhào vào trên thân Hiên Viên Liệt cọ xát.

Ánh mắt nhìn thấy em gái băng lãnh nhiều vài tia ấm áp.

Tiêu Tiêu nhìn bọn họ, xem ra Hiên Viên Liệt còn rất ưa thích em gái này. Nhớ Hiên Viên Liệt đối đãi mẹ mình trong mắt đều có mấy phần băng lãnh, để cho cô vẫn cho là Hiên Viên Liệt đối với người nào đều như vậy. Không nghĩ tới... Đối với em gái cũng không giống.

Xúc cảnh sinh tình, cô cũng có một anh trai, Mộ Dung Dạ. Đáng tiếc... A... Được rồi, không thêm nghĩ nữa, càng nghĩ sẽ chỉ càng thương tâm mà thôi.

"Anh, anh lần này trở về nhất định phải đợi lâu một chút." Thiếu nữ buông Hiên Viên Liệt ra.

"A thu..." Miêu Miêu đột nhiên hắt xì hơi một cái, tranh thủ thời gian vuốt vuốt cái mũi, che miệng.

Ánh mắt Thiếu nữ mới rời khỏi anh trai, chậm rãi rơi ở trên thân phía dưới kia, Wase, cô tròn miệng rộng, đứa bé này cùng anh trai khi còn bé dung mạo thật là giống! Cô đã nghe mẹ nói, anh ở bên ngoài có một đứa con, vốn không thể nào tin, thế nhưng nhìn thấy đứa bé này cùng anh như sao chép một dạng, cô còn có thể không tin sao?

Kích động nhìn Mộ Miêu Miêu: "Cháu chính là con của anh trai, chào cháu chào cháu, cô gọi gọi Hiên Viên Tiểu Nha, là em gái cha cháu, về sau cháu gọi là cô út rồi."

"Cô tốt, cháu gọi Mộ Miêu Miêu." Miêu Miêu mở to hai mắt.

"A, làm sao còn họ Mộ?" Hiên Viên Tiểu Nha kinh ngạc, nhìn về phía anh trai.

"Tiểu Nha, vào nhà rồi nói sau." Hiên Viên Liệt nhân nhật mở miệng nói.

"A..." Hiên Viên Tiểu Nha nói qua, nhìn mọi người chung quanh vẫn như cũ cúi đầu hô: "Đều đứng thẳng, rút lui đi!"

"Vâng! Tiểu thư."

Âm thanh vang dội cùng nhau vang lên, lại một lần nữa đình tại nhức óc, người hầu Hiên Viên gia tộc biểu hiện ra cực kỳ chỉnh thể, thân thể đứng thẳng, tư văn hữu lễ rời đi, hơn trăm người, lúc rời đi tuyệt không loạn.

Hiên Viên Tiểu Nha vỗ vỗ hai tay, ánh mắt lại vựng trộm nhìn đứa trẻ. Hắc, không nghĩ tới cô 21 tuổi, thấy đứa nhỏ này quá đẹp trai rồi.

Nghĩ đến, ánh mắt của cô chậm rãi rơi vào người phụ nữ đứng bên cạnh đứa trẻ. A... Người phụ nữ này giống như vẫn đứng ở đây.

Ách...

Chẳng lẽ người phụ nữ này chính là, bạn gái anh trai giấu nhiều năm? Mẹ trở về cùng cô nói không ít chuyện liên quan đến người phụ nữ này.

"Cô... Cũng là người phụ nữ làm cho mẹ tôi tức giận trở về?" Hiên Viên Tiểu Nha nhìn Mộ Tiêu Tiêu từ trên xuống dưới. Thân thể cao, dáng người cũng không tệ, bề ngoài cũng rất xinh đẹp, bộ dáng chỉnh thể nói lại xứng với anh trai tuyệt phẩm. Có đúng không...

Hiên Viên Tiểu Nha chép miệng, mẹ nói, người phụ nữ này dựa vào mình sinh cho anh một đứa con nên cực kỳ phách lối. A... Muốn gả tiến Hiên Viên gia bọn họ, còn không có dễ dàng như vậy!

Đôi mắt Hiên Viên Tiểu Nha chất vấn, Tiêu Tiêu có thể cảm giác được ngữ khí của cô cũng không có thiện ý. Cho nên chỉ mỉm cười cũng không trả lời.

"A... Tôi gọi Hiên Viên Tiểu Nha, cô không tự mình giới thiệu sao?" Đầu Hiên Viên Tiểu Nha lắc nhẹ.

"Cô tốt, tôi gọi Mộ Tiêu Tiêu."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82-1: Cái gì, vị hôn thê? 1

"Cô sẽ trở thành vị hôn thê của anh." Hiền Viên Liệt nhàn nhạt nói qua.

"Anh, anh làm sao bắt đầu hồ đồ! Tuy nhiên cuộc sống khác, nhưng cũng không thể dễ như trở bàn tay quyết định chung thân đại sự đâu?" Cô cố ý lớn tiếng nói qua, giống như là tận lực muốn Tiêu Tiêu nghe được.

Mà Tiêu Tiêu tự nhiên là một dáng vẻ không quan trọng, dù sao đây tất cả thế nào cùng anh đều không có quan hệ. Cái này chẳng qua là một trò chơi.

Mà Miêu Miêu lại cong miệng, bé là biết mẹ cùng chú không phải đùa thật, thế nhưng cũng không vũ nhục mẹ bé rồi. Kéo tay mẹ, rời xa vị cô nhỏ kia.

Tiến vào trong phòng, trong đại sảnh hào hoa càng dễ cho người lưu luyến. Tiêu Tiêu cùng Miêu Miêu ngồi ở một bên cũng không có đi quấy rầy hai anh em ôn chuyện.

Ngẫu nhiên nhìn Hiền Viên Liệt, rất nhiều người đều không biết nguyên nhân gia tộc Hiền Viên Liệt là một trong Ngũ Đại Gia Tộc, cũng là bởi vì Đế Quốc Hắc Dạ là anh chính mình tay trắng làm nên.

Ngắm lại hiện tại Đế Quốc Hắc Dạ to lớn, thế lực chiếm cứ cả quốc gia, người đàn ông này... Nếu như... Lướt qua tính cách lãnh khốc, hỗn đản, vẫn là đáng giá thưởng thức. Bởi vì vô luận người nào Đế Quốc Hắc Dạ nhắc lên đều biết thủ lĩnh là bên trên hắc đạo nổi bật!

Lúc này, Hiền Viên Tiểu Nha đột nhiên bu lại, ngồi vào bên người Miêu Miêu: "Miêu Miêu, đây là cô nhỏ đưa cho cháu lễ gặp mặt." Cô từ phía sau lấy ra một cái máy chơi game. Cái đồ vật này thế nhưng là sự âu yếm của cô, bình thường cũng không cho người khác đụng, nhưng là đưa cho cháu trai như vậy là chuyện khác.

Miêu Miêu lễ phép nói: "Cô nhỏ, cháu không có thể gặp một lần lại nhận lễ vật của cô, ý tốt của cô, Miêu Miêu nhận rồi." Ăn người, cầm đồ của người, Mộ Miêu Miêu ngoại trừ di vật của mẹ, cơ bản sẽ không thu đồ người khác.

Hiền Viên Tiểu Nha nhún mày: "Thế nhưng là chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, dù sao cũng phải tặng cho cháu cái lễ vật đi."

"Không cần, cô nhỏ. Có thể nhìn thấy cô, cháu đã thật vui vẻ rồi." Lời khách sáo Mộ Miêu Miêu vẫn là sẽ nói vài lời. Tuy nhiên không thích vài người nhắm vào mẹ bé, nhưng là cũng nhìn ra được mẹ không thể cùng người nhà này trở mặt.

Hiền Viên Tiểu Nha thu hồi máy chơi game, tay nắm khuôn mặt Mộ Miêu Miêu: "Cái miệng nhỏ thật ngọt, tuyệt không giống anh trai lạnh băng."

Khóe miệng Mộ Miêu Miêu run lên: "A, a a a a." Cười cười xấu hổ, xong, nguy rồi, bé vốn cũng không phải là con ruột chú, có phải hẳn là biểu hiện ra tư thái nam tử hán lãnh băng hay không? Không phải vậy bị phơi bày coi như xong đời rồi.

Tại trong phòng khách ngồi một hồi rồi.

Lúc này Quân gia đi tới. Nho nhã lễ độ bốn người gật đầu nói: "Thiếu gia, lão gia phu nhân mời ngài đi lên lầu."

Quân gia nói hấp dẫn ánh mắt ba người, Hiền Viên Liệt đứng lên, Hiền Viên Tiểu Nha cũng tranh thủ thời gian đứng lên đi đến bên cạnh anh nói: "Anh, nguyên nhân cha mẹ muốn gặp anh, em cũng rõ ràng, cho nên... Một số chuyện, người nhất định phải suy nghĩ kỹ." Nói qua, lườm Mộ Tiêu Tiêu.

Lời này rất rõ ràng, là người đều biết, Hiền Viên Tiểu Nha là muốn Hiền Viên Liệt thoái thác Mộ Tiêu Tiêu.

Con người Hiền Viên Liệt băng lãnh, cũng không nói gì thêm, trực tiếp đi lên lầu. Đợi anh sau khi lên lầu, cô quay người nhìn về phía Mộ Miêu Miêu: "Miêu Miêu, cháu để chị khác dẫn cháu đi phía ngoài hoa viên chơi được không nào? Nơi thật đẹp đó."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82-2: Cái gì, vị hôn thê? 2

Rất hiển nhiên, cô là muốn đẩy Mộ Miêu Miêu ra.

Miêu Miêu cũng không ngốc, nhìn về phía mẹ, Tiêu Tiêu gật đầu, người ta hữu tâm đẩy con trai cô ra, cô gì không giúp người hoàn thành ước vọng.

Mấy người làm nữ, mang theo Miêu Miêu ra ngoài rồi.

Tiêu Tiêu nghiêng mắt, nhìn về phía Hiên Viên Tiểu Nha: "Không biết Nha tiểu thư, có lời gì muốn cùng tôi nói riêng?"

"Người thông minh, tôi thích!" Hiên Viên Tiểu Nha ngồi vào bên cạnh cô.

Tiêu Tiêu cũng không đáp lời, chỉ là trên mặt nhiều vài tia lạnh nhạt. Ngay sau đó, Hiên Viên Tiểu Nha mở miệng nói ra: "Kỳ thật đâu, tôi nghĩ cô cũng đoán được tôi muốn nói gì, cô cũng không phải là thích hợp anh tôi. Tuy nhiên anh tôi độc lai độc vãng, xưa nay không quản chuyện gia tộc, nhưng là, đối với chuyện anh cưới vợ, gia tộc chúng tôi sẽ không không quan tâm rồi. Cô sẽ không thích hợp anh tôi, cô sẽ chỉ mang đến cho anh vô tận phiền phức. Nếu như cô thật yêu anh tôi, lưu lại Mộ Miêu Miêu, chính mình đi! Đối với anh như vậy mới tốt."

Nghe lời thối này, Tiêu Tiêu gãi gãi lông mày: "Thật có lỗi... Nếu như cô chỉ là nhắc tới, tôi nghĩ chúng ta không cần thiết nói nữa, dạng này, mẹ cô đã nói qua rất nhiều lần rồi." Thật rất xin lỗi, cô đều nhanh hận chết Hiên Viên Liệt, làm sao sẽ còn yêu? A... Ai có thể nghe được trong nội tâm cô hò hét, cô hận không thể cách xa Hiên Viên Liệt, thế nhưng người đàn ông kia cho sao?! Càng nghĩ càng buồn bực!

"Coi như vậy đi, tôi cũng chỉ là nhắc nhở mà thôi, bởi vì... Trong những ngày kế tiếp, cô có thể sẽ rất thảm." Nhếch miệng lên cười giống như ác ma.

Tiêu Tiêu ngẩng đầu, cũng không có bị ánh mắt của cô hù, cũng không có cho trả lời.

Cái này nhưng để Hiên Viên Tiểu Nha phiền muộn một hồi. Người phụ nữ này làm sao lãnh đạm như vậy? Đừng nói! Điểm ấy còn thật giống anh trai. Đáng tiếc, người phụ nữ này tuyệt đối sẽ không trở thành vợ anh!

"Mộ tiểu thư, lão gia phu nhân mờ cô cũng tới qua." Quản gia từ lâu hai xuống, nói với Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu gật đầu. Đứng lên, đi theo quản gia lên lầu. Bị đưa vào trong phòng vô cùng lớn, cô nhìn quanh, lại cũng không có thấy bóng dáng Hiên Viên Liệt. Anh không phải cũng đi lên sao?

"Không nghĩ tới, nhanh như vậy chúng ta lại gặp mặt rồi." thanh âm cao quý truyền đến. Một người phụ nữ từ trong màn trướng đi ra, thanh âm này Tiêu Tiêu cũng không xa lạ gì, lúc trước dùng cực đoan thủ pháp đưa Hồng Tuyết Mai đi không nghĩ tới hôm nay còn có thể gặp mặt, không nghĩ tới thật sự là ông trời trêu người.

Mộ Tiêu Tiêu lễ phép cúi đầu xuống: "Hồng phu nhân."

Nện bước chân cao quý, Hồng Tuyết Mai đi đến trước mặt của cô: "A... Cô còn có mặt mũi tới gặp tôi, lá gan rất lớn."

Tiêu Tiêu trầm mặc cúi đầu.

Hồng Tuyết Mai cười lạnh: "Được rồi, Liệt vừa mới đã nói với tôi rất rõ ràng, nó mang cô trở về, là muốn tuyên bố thân phận của vị hôn thê. Con trai tôi đều nói như vậy, tôi tạm thời thừa nhận thân phận của cô."

A? Tiêu Tiêu sững sốt, kỳ quái, cô coi là Hồng Tuyết Mai sẽ nổi điên. Nhưng không nghĩ tới đã vậy còn quá dễ dàng thừa nhận cô? Làm sao lại nhẹ như vậy?

"Cô không cần nghi hoặc như thế, tôi thừa nhận thân phận của cô là nhìn mặt con trai cùng cháu trai của tôi. Tôi muốn nói, chỉ có như vậy, cô muốn làm con dâu tương lai nhà chúng tôi, muốn học còn rất nhiều. Đầu tiên, chính là muốn học được nhẫn nại."

"Vâng." Gật đầu.

"Được rồi, về sau sẽ từ từ dạy cô, cô trước thăm gia tộc đi."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Lui một bước 1

Từ trạch viện bắt đầu chậm rãi tham quan, trạch viện quá lớn, coi như thể lực cô lại tốt thế nào, đi đến cả tòa trạch viện cũng bắt đầu không khỏi thở rồi.

Bất quá, một đường đi thăm, cô cũng coi như từ người làm nghe được một chút tin tức, thì ra, cha của Hiên Viên Liệt - Hiên Viên Hạo nhiều năm qua bệnh nặng, cho nên cả tòa trạch viện đều là Hồng Tuyết Mai quản lý. Chỉ có một số chuyện trọng đại gia tộc không bình thường mới có thể giao cho Hiên Viên Hạo xử lý.

Một ngày tới, Hiên Viên gia rất bình tĩnh, cô cũng không có lọt vào công kích Hồng Tuyết Mai, mà, Hiên Viên Tiểu Nha cũng quán lấy Miêu Miêu. Hiên Viên Liệt không biết đi nơi nào rồi.

Buổi tối.

"Mộ tiểu thư, tôi mang cô qua gian phòng nghỉ ngơi trước."

Người hầu đưa cô lên phòng ngủ lầu ba, phòng ngủ lấy màu lam cùng đen làm chủ, phong cách nhìn giống như phòng của đàn ông.

Đang định hỏi người hầu, người đã đi rồi.

Phòng ngủ rất lớn, Tiêu Tiêu ngắm bốn phía chung quanh, không phải là phòng ngủ Hiên Viên Liệt chứ? Trong phòng vừa đi vừa nhìn một chút, ánh mắt dừng lại tại một album ảnh kỷ niệm bên trên giá sách. Nâng tay lên, đang muốn đi lấy album ảnh nhìn xem.

"Không cho chạm vào nó!" Thanh âm băng lãnh đột nhiên truyền đến.

Tiêu Tiêu bị dọa đến bỗng nhiên trở lại, chỉ gặp Hiên Viên Liệt đứng tại cửa. Tức giận nói: "Thật có lỗi, tôi chỉ là nhất thời hiếu kỳ." Dù sao tự tiện đụng đồ người ta là không đúng.

Mắt đen lạnh lẽo: "Đồ trong phòng cô đều có thể tùy ý đụng, duy chỉ có album ảnh không thể."

Anh nói rất lạnh, khiến Tiêu Tiêu càng thêm hiếu kỳ lờm album ảnh, cũng là một album ảnh sao? Chẳng lẽ còn có bí mật không muốn người biết?

Không nói gì. Đã không cho đụng, cô không động vào. Dù sao chuyện của anh cũng không có quan hệ gì với cô.

"Đúng rồi, đây cũng là gian phòng của anh đi. Quan hệ của tôi và anh, người gia tộc anh không biết, an bài như vậy tôi không có gì có thể nói, nhưng anh rất rõ ràng, đây là một trò chơi anh an bài, làm phiền anh an bài cho tôi gian phòng mới." Lời nói chuyển, cô nói về chính đề.

Anh quay người, đến bên bàn sách ngồi xuống, cầm lên một quyển sách bên cạnh nhìn.

"Hiên Viên Liệt, tôi đều thỏa hiệp đến gia tộc anh, chẳng lẽ đổi phòng chút chuyện nhỏ này anh cũng không chịu sao?" Hai tay cô chống trên bàn sách.

Anh chậm rãi ngẩng đầu: "Cô không cần thiết đổi phòng, tới nơi này là chức trách của cô."

"Thế nhưng không muốn cùng một phòng với anh." Tiêu Tiêu cũng rất ngay thẳng, không muốn cũng không nghĩ, chán ghét cũng chán ghét, đáng hận người như thế nào vẫn là đáng hận như vậy.

"Làm sao? Cô sợ cái gì?" Hiên Viên Liệt ngẩng đầu, một tay dựa vào nệm quai hàm, từ trên xuống dưới dò xét cô.

Mắt đen nhìn cô, để cho cô rung mình một cái, muốn cô nói thế nào. Nhíu mày, nghiêng thân thể chuyển hướng một bên: "Không muốn nhìn tôi chăm chăm như thế."

Ngữ khí của cô lược có mấy phần xấu hổ, Hiên Viên Liệt vẫn hung tợn nhìn chăm chăm cô: "Tới..."

Nhìn về phía anh, Tiêu Tiêu lui về sau một bước: "Bắt quá."

"Tôi để cô qua đây."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83-2: Lui một bước 2

Lắc lắc đầu, cô lại không ngốc, làm sao có thể qua tự chui đầu vào lưới. Mặc kệ Hiên Viên Liệt, cô là cảm thấy như vậy, mắt đen này tuyệt đối không có ý tốt.

"Ba!" một tiếng, anh khép sách trong tay lại, hai tay theo ở trên bàn sách đứng lên, mắt đen hiện vẻ tức giận. Người phụ nữ này không nghe lời, bất cứ lúc nào đều có thể chọc giận anh.

Cảm thấy trên thân anh phát ra mùi thuốc súng: "Được, không đổi phòng liền không đổi phòng, hôm nay tôi ngủ ghế sofa cũng được."

Đại trọng phu cô được dẫn được. Dù sao cũng là trên địa bàn người ta, cô vẫn là không nên cùng Hiên Viên Liệt cứng, không phải lui một bước trời yên biển lặng sao.

"Ngủ ghế sofa? Cô cảm thấy có khả năng sao?" Anh mảy bước hướng cô.

Trốn! Bị anh khi dễ quá nhiều, bản năng tính xoay người muốn trốn."A..." Eo bị ôm, cô mới vừa vận chạy ra hai bước bị kéo trở về, phần lưng ngã chạm

vào lồng ngực bèn chặc rộng lớn.

Anh đứng ở sau lưng cô, một cái tay ôm thật chặt eo của cô, một cái tay khác từ phía sau nhẹ nhàng nắm cầm của cô: "Cô muốn chạy trốn tới đâu đây? Tôi không phải đã nói rồi sao? Không cho phép trốn ngoan ngoãn ngốc ở bên cạnh tôi."

"Tôi..." Cô vừa mới nghĩ mở miệng nói cái gì: "A ách..."

Anh vận bụng môi của cô...

"Tôi không muốn nghe những lời phản bác nhảm chán." thanh âm băng lãnh vang bên tai cô, anh cúi người xuống, môi tiến đến bên cạnh tai cô.

Môi nhẹ mở, răng chạm đến tai cô.

Cô khó nhin nhún vai, lỗ tai ngứa chết rồi, chỉ có há to miệng.

"Cùm cụp..." Lúc này cửa phòng mở rồi.

"Mẹ, mẹ nhìn..." Mộ Miêu Miêu ôm một con mèo Ba Tư đứng tại cửa. Nhìn thấy một màn trước mắt, bé tròn to mắt cùng miệng, nhẹ buông tay.

"Meo..." mèo Ba Tư từ trong ngực bé nhảy tới mặt đất nhanh chóng chạy ra ngoài,

Tieu Tieu cũng choáng váng, cúi đầu nhìn tay Hiên Viên Liệt còn ôm vào ngang hông của anh, lại nhìn Miêu Miêu, nhất thời tinh thần vô cùng phấn chấn. Một tay đẩy Hiên Viên Liệt ra: "Miêu Miêu, không phải như thế."

Miệng Mộ Miêu Miêu mở có thể nhét vào một cái trứng vịt muối, nuốt mấy ngụm nước bọt, xoay người hướng ngoài cửa đi...

"Miêu Miêu, chớ đi! Nghe mẹ giải thích." Cô vội vàng bước nhanh chạy đi, một phát bắt được Mộ Miêu Miêu muốn rời đi: "Miêu Miêu, con biết, mẹ cùng chú chỉ là quan hệ phổ thông."

Nháy hai mắt: "Thế nhưng là... Chú vừa mới."

"Diễn kịch, đây là diễn kịch, anh nói đúng đi, Hiên Viên Liệt." Cô quả thực là cười ngoái nhìn nhìn về phía Hiên Viên Liệt, thế nhưng là? Anh ở đâu?

"Rầm rầm" sau đó nghe được tiếng nước trong phòng tắm.

Mộ Miêu Miêu bắt đầu dĩ thời dài: "Vốn là đến cho mẹ nhìn con mèo, hiện tại con mèo đều bị hù chạy, con muốn về ngủ rồi."

"Miêu Miêu! Con không thể đi, hiện tại chỉ có con có thể cứu mẹ!" Cô tranh thủ thời gian ôm chặt con trai, thật vất vả bắt được cây cò cứu mạng, tại sao có thể buông tha.

Hai mẹ con ngồi chồm hồm ở trên ghế sofa, không có một hồi Hiên Viên Liệt tắm xong đi ra, mặc trên người áo choàng tắm, lộ ra lồng ngực rộng lớn.

Vừa ra tới, mắt đen liếc nhìn Mộ Miêu Miêu ngồi ở trên ghế sofa.

Miêu Miêu tranh thủ thời gian lộ ra mỉm cười rực rỡ: "Chú, chú không ngại cháu cũng ở chỗ này ngủ đi." Cười ngây ngô, không có cách nào vì mẹ đáng thương, chỉ có hi sinh nhan sắc rồi.

Mặt Hiên Viên Liệt rõ ràng tối sầm.

Mộ Miêu Miêu tranh thủ thời gian nhảy qua, thân mật ôm lấy anh: "Chú, đêm nay cháu và chú cùng một chỗ ngủ đi." Chớp mắt to vô tội.

Sắc mặt Hiên Viên Liệt càng ngày càng đen, Miêu Miêu thêm đại hòa lực, dặt tay anh: "Tối tối tới, cháu buồn ngủ quá, chú, chúng ta cùng một chỗ ngủ đi."

"Tốt!" Anh sáng khoái đáp ứng rồi.

Tảng đá lớn treo trong lòng Mộ Tiêu Tiêu cuối cùng rơi xuống đất, may mắn có con trai đến thay cô giải vây, không phải vậy đêm nay đều không biết làm sao sống.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 84-1: Hồng phu nhân 1

Tieu Tieu tròn to mắt, miệng há đến có thể nhét hai cái trứng vịt muối.

Sau đó...

Buổi tối...

Xảy ra chuyện như vậy rồi! Trên giường lớn, bên trái, Mộ Tieu Tieu, bên phải, Hiên Viên Liệt, ở giữa, Mộ Miêu Miêu! Ba người cứ như vậy ngủ ở cùng nhau.

Mộ Miêu Miêu mặc dù là bởi vì muốn trợ giúp mẹ mới đưa ra ý kiến cùng Hiên Viên Liệt cùng một chỗ ngủ, thế nhưng khi ba người ngủ cùng một chỗ, trong lòng của bé lại cảm giác ấm áp, dạng này... Thật giống như người một nhà. Thật giống như có mẹ cũng có cha, thật vui vẻ nay giống như là một nhà ba người.

Bởi vì vui vẻ Miêu Miêu cũng ngủ đặc biệt nhanh, trong lúc ngủ mơ khơi gợi lên nụ cười ngọt ngào.

Mộ Miêu Miêu ngủ thiếp đi, thế nhưng Mộ Tieu Tieu bởi vì tim đập nhanh hơn, bất an cực độ mà như thế nào cũng ngủ không được, không được, cô nhanh ngủ mới được, tại tiếp tục như vậy cô sẽ sụp đổ.

Ép buộc mình ngủ, ngủ... Ép buộc thật lâu về sau, cô cuối cùng buồn ngủ, con mắt từ đóng chặt biến thành khẽ nhắm.

Trong đêm tối, một cánh tay đột nhiên rơi vào trên thân cô.

Tieu Tieu ngủ rất nhẹ, cảm nhận được, run lên: "Ủm..." Chau mày,

Thế nhưng là tay cũng không có dừng lại, bắt đầu vén váy ngủ cô lên, trượt vào trên thân cô, tại bụng cô bằng phẳng động.

"Ách..." mi nhui càng sâu. Cái đồ vật gì bên trên thân đi tới đi lui? Miêu Miêu sao?

"Miêu Miêu, đừng làm rộn Trong lúc ngủ mơ thanh âm khàn giọng mà lười biếng.

Đột nhiên! Mộ Tieu Tieu, trong bóng tối cô cúi đầu xuống, trong quần áo lại là thêm một cái tay. Bỗng nhiên nghiêng người sang. Nhìn phía Hiên Viên Liệt bên phải.

Đen sì tuy nhiên thấy không rõ anh, không biết anh tròn tròn mắt vẫn là nhắm, nhưng là tay của anh lại là vượt qua Miêu Miêu. Mà lại... Còn loạn động.

Tóm chặt lấy tay của anh, từ trên thân rút ra: "Hiên Viên Liệt! Anh..."

"Xuyt, con trai cô còn tại ngủ đây. Cô muốn đánh thức bé sao?" Anh nhỏ giọng nói.

Quả thực là nén oán giận trong lòng trở về, thế nhưng tay của anh lại bắt đầu không an phận, lần này chậm rãi hướng phía dưới.

"Anh... Lấy ra!" Cô cũng nhỏ giọng quát âm lên, đẩy tay của anh ra, may mắn cách Miêu Miêu ở giữa, khí lực anh không lớn. Cô chỉ cần dùng lực còn có thể đẩy ra.

Thế nhưng anh cũng chưa chết tâm, một cái tay khác cũng tập kích đi qua, đưa về phía xương quai xanh cô.

"Hiên Viên Liệt... Đừng làm rộn."

"Cô nhìn tôi đang nháo sao?"

"Anh..." Tieu Tieu đẩy tay phía trên ra, tay phía dưới lại bắt đầu động, hai lần đẩy váy ngủ ra. Tại cô bụng trở xuống du động.

Người đàn ông đáng chết! Cô cắn răng, hõn đản! Dứt khoát cũng sẽ không đẩy anh, hai cánh tay ngả vào trên mặt Miêu Miêu, con trai bảo bối, không có ý tứ, mẹ chỉ có thể trước ủy khuất con rồi. Cẩn rằng dùng sức kéo khuôn mặt trắng noãn của con trai.

"Ai nha!" Miêu Miêu kêu một tiếng sợ hãi. Toàn thân run lên, nhưng không có từ trong lúc ngủ mơ tỉnh lại, khó chịu trở mình, chân nhỏ tay nhỏ đều đến trên thân Hiên Viên Liệt.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84-2: Hồng phu nhân 2

Bị Mộ Miêu Miêu đè ép như thế, Hiên Viên Liệt thu hồi tay: "Cô, cô..." người phụ nữ này, vậy mà lợi dụng con trai mình.

Lông mày Tiêu Tiêu nhướn lên, khóe miệng mỉm cười, sau đó xoay người chuyển đến bên giường. Vị trí này tay của anh cũng đuổi không tới, hơn nữa còn có con trai đè ép. Muốn đến nơi này, cô mới an ổn lại ngủ.

Sáng sớm.

"Mẹ, mẹ tối hôm qua bóp con sao?" Miêu Miêu hỏi.

"Ngoan, sáng sớm chúng ta không đề cập tới những thứ này." Tiêu Tiêu ý đồ qua loa chuyện tối ngày hôm qua.

"Vậy chú, chú tối hôm qua lấy tay ép cháu sao?" Miêu Miêu lại chuyển hướng Hiên Viên Liệt.

"Cái này, cháu có thể hỏi mẹ cháu." Mày kiếm nhủ lại. Khóe miệng cười lạnh.

Khóe miệng Tiêu Tiêu run rẩy, tối hôm qua bàn tay anh tới, khẳng định ép đến Miêu Miêu ngủ ở giữa! Thế nhưng là cô muốn trả lời Miêu Miêu thế nào?

"Mẹ? Mẹ biết tối hôm qua chú có ép con hay không sao? Con cảm giác chú không chỉ có đè ép con, còn không ngừng động đây!" Miêu Miêu hết sức chăm chú lại nghiêm túc hỏi.

Mộ Tiêu Tiêu gãi gãi tóc đen, nhìn bên trái, nhìn bên phải, cô cũng không thể nói, này là bởi vì Hiên Viên Liệt tối hôm qua đưa tay qua đây trên thân cô nhích tới nhích lui đi!

"Mẹ?"

"Cái này... Vấn đề... Miêu Miêu, con buổi tối lúc ngủ không phải cũng nhích tới nhích lui sao?" Hiệu nghiệm lóe lên, chỉ có thể nói như vậy rồi.

Mộ Miêu Miêu nhíu mày như suy nghĩ, về sau cũng không có tiếp tục truy vấn rồi.

Lúc ăn cơm, cùng hôm qua chạng vạng tới một dạng, chỗ ngồi chỉ có cô, Miêu Miêu, Hiên Viên Liệt cùng Hiên Viên Tiểu Nha, nghe nói, Hồng Tuyết Mai muốn cùng Hiên Viên Hạo cùng một chỗ ăn, cho nên cơ bản rất ít tới bàn ăn.

Sau khi ăn cơm xong, Hiên Viên Tiểu Nha lôi kéo Miêu Miêu cùng Hiên Viên Liệt đi ra ngoài, cũng không biết bọn họ muốn đi làm cái gì, Tiêu Tiêu cũng không có hỏi, chỉ cần cô không tìm đến phiền phức là được rồi.

Giữa trưa.

"Mộ Tiêu Tiêu, công phu pha trà của cô tôi thấy qua, giúp tôi pha một ly Hồng Trà đi. Tôi thích nóng một chút." Hồng Tuyết Mai đi xuống, ngồi ở trên ghế sofa.

Một hồi, đám người hầu bưng trà cụ lên. Tiêu Tiêu cũng biết thân phận mình bây giờ, nếu là vị hôn thê Hiên Viên Liệt, trưởng bối mở miệng cô nhất định phải đi làm.

Thủ thế tiêu chuẩn, phân lượng không nhiều không ít, cứ chỉ so thiên kim tiểu thư còn muốn ưu nhã, cái này khiến Hồng Tuyết Mai mười phần không nghĩ ra, người phụ nữ này không phải xuất từ gia đình phổ thông sao? Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ là vì câu dẫn con trai bà cố ý học sao? Cũng chỉ có dạng này mới giải thích thông rồi.

Đứng lên, Tiêu Tiêu lễ phép đưa chén trà qua.

Hồng Tuyết Mai cao quý nghiêng mắt nhìn, đưa tay đón Hồng Trà, tay của bà vừa mới nâng chung trà lên. Tay đột nhiên run lên, Tiêu Tiêu cũng chưa kịp thu tay lại.

"Soạt!"

Toàn bộ cái chén ngã xuống, cái chén rơi xuống trên tay Tiêu Tiêu, Hồng Trà nóng hổi toàn bộ đổ xuống trong lòng bàn tay của cô."A!" Cảm giác bỏng lập tức truyền đến, bàn tay cô bỗng nhiên buông lỏng.

"Bang coong..." chén Hồng Trà quăng trên mặt đất. Vỡ thành hai nửa.

Hồng Tuyết Mai kinh ngạc nhìn chén Hồng Trà trên đất: "Ai nha, đây chính là cái chén hoàng thất Anh quốc lưu lại, đáng tiếc rồi." Nói xong mới ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Tiêu: "Cô không sao chứ?"

Hai tay Tiêu Tiêu run run, cảm giác nóng rực thiêu đốt còn trong da.

"Thật sự là không có sao, tôi mỗi muốn cho lão gia nhà chúng tôi ăn cơm, cũng mệt nhọc, hiện tại già, tay cũng không ngừng run rồi." Bà nói qua, hai con người còn hiện lên một tia áy náy.

Nhìn mắt của bà, Tiêu Tiêu biết đây là Hồng Tuyết Mai diễn kịch, thế nhưng là người ta đều nói như vậy, cô còn có lời gì nói, mỉm cười: "Không sao."

"Ừm, không quan hệ là tốt, cô bị phỏng, Liệt nhi về đến còn phải trách tôi, không sao lại để cô đi pha cho tôi một chén." Bà ngồi trở lại trên ghế sofa, một tay dựa khẽ ở trên ghế sofa.

Cố ý mà làm, người khác muốn làm khó, cô muốn tránh cũng tránh không được. Lại một lần nữa, tay vì đau đớn mà bắt đầu phát run, nhiều lần kém chút đánh nát chén trà.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85-1: Đói, bụng đang kháng nghị 1

"Chờ một chút, lấy cô phần ngon, tôi làm đồ, vật trước." lúc này Hồng Tuyết Mai bắt đầu đùa bỡn không biết đồ, vật gì trong lòng bàn tay.

Chén trà nóng hổi, lại thêm ly kia làm phỏng hai tay cô, Tiêu Tiêu cắn chặt răng, cô thật lo lắng không cẩn thận buông tay ra cho người ta thời cơ gây chuyện.

Tay run...

Chén trà cũng phát ra tiếng run rẩy.

Qua một hồi...

Hồng Tuyết Mai mới ngẩng đầu: "Vắt vả cho cô rồi." Đứng lên, đi qua đón chén trà. Có thể đồng thời đón thêm chén trà.

"Soạt..." trong nháy mắt toàn bộ nước trong ly trà đổ ra, lại một lần nữa tưới vào trên ngón tay Tiêu Tiêu. Tiêu Tiêu tranh thủ thời gian rút tay về.

"A, vừa rồi tôi không có nhúc nhích, là cô vừa mới run một cái đi." Hồng Tuyết Mai vô tội nói qua.

Mây nhân lại, Tiêu Tiêu nhẹ nhàng nắm chặt nắm tay lại. Một lần nữa thở ra một hơi, người ta thành tâm muốn chinh cô, làm sao trốn cũng là trốn không khỏi.

"Hồng phu nhân... Bà còn muốn uống trà sao?" mắt phượng cô sắc bén, nhưng mà lúc đang nhìn Hồng Tuyết Mai thu lệ khí trong mắt.

Hồng Tuyết Mai vỗ hai tay: "Coi như quên đi... Nát hai cái chén tôi yêu thích, tôi làm gì còn có tâm tình uống trà. Ài, những cái chén này đều là giá trị liên thành. Ài." Thở dài một hơi.

Lời này giống như là nói cho Tiêu Tiêu nghe được. A... Một đôi tay cô, cảm không được hai cái chén, giờ này khắc này, ngoại trừ trái tim băng giá, cái gì cô cũng không cảm giác được.

Một ngày qua đi. Cô bị sai sử làm này làm kia, đương nhiên cô vẫn còn nhìn chăm chăm thân phận của thiếu phu nhân tương lai, người hầu sẽ không dám làm gì cô, cho nên một ngày qua đi, Hồng Tuyết Mai đều nhìn chăm chăm cô. Kỳ thật làm một chút đồ, vật cũng không thông khô, chỉ là cô chỉ có một đôi tay còn không có lại sức thì phải bận rộn. Nhiều lần cô đều cho rằng tay cô sẽ không bị phế như vậy rồi hả?!

Giữa lúc ăn cơm trưa, bởi vì cô không có làm xong việc, Hồng Tuyết Mai không có để cho cô ăn, đến buổi tối, cô lại bị gọi đi làm việc khác, vẫn là không có ăn.

Cho đến mười một mười hai giờ, Miêu Miêu, anh em Hiên Viên mới trở về. Trở về là lúc chuẩn bị ngủ rồi.

Tay của cô đã không phải là đồ bưng, mà trên tay lấm đốm lấm tẩm mụn nước, bị phỏng mới xuất hiện. Cô làm việc cũng không chú ý làm vỡ mấy cái.

"Hiên Viên Liệt, con trai tôi mới vừa tới nơi này, không quen, không có tôi ngủ không được, đêm nay tôi qua gian phòng của nó ngủ." Tiêu Tiêu nhân nhạ nói qua, một ngày bận rộn để cho cô không còn khí lực khác rồi.

Mắt đen nhìn cô, sau cùng rơi vào bên trên hai tay của cô, đôi tay cô giờ phút này đặc biệt dễ thấy.

Anh không có mở miệng.

"anh đã không nói lời nào, tôi coi như anh ngầm thừa nhận rồi." Xoay người sang chỗ khác, cô đi ra ngoài phòng, gọi người làm nữ, để cho cô ta mang cô qua gian phòng Miêu Miêu.

Mà Mộ Miêu Miêu bởi vì quá mệt mỏi, đi chơi vừa về đến liền tiến vào phòng tắm rửa. Lúc cô đi vào, bé đã nằm ở trên giường sắp ngủ.

"Mẹ..." Mơ mơ hồ hồ kêu. Tay vuốt vuốt hai mắt.

"con ngủ đi, mẹ sẽ không ảm ỉ con." Tiêu Tiêu đi tới bên giường.

Miêu Miêu híp mắt lại, gật đầu, lúc chuẩn bị tiếp tục ngủ, con mắt roi xuống trên hai tay Tiêu Tiêu lúc này dễ thấy. Mở to hai mắt nhìn một chút, xoay người liền ngồi lên.

"Mẹ, tay của mẹ..."

Không muốn để người lo lắng nhất chính là con trai của cô, cô tranh thủ thời gian rút mu bàn tay ra sau lưng: "con nhanh ngủ đi."

"Mẹ, tay của mẹ xảy ra chuyện gì." Miêu Miêu cố chấp đứng lên, kéo Tay Tiêu Tiêu qua, nhìn thấy lúc này hai tay sưng đỏ, nhất thời nước mắt rơi như mưa: "Mẹ, chuyện gì xảy ra? Người nào làm cho mẹ." tay này đầy mụn nước, cũng như là cây kim cắm ở trong lòng bé.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85-2: Đói, bụng đang kháng nghị 2

"Không cần thận bị nước nóng văng trúng, không có việc gì, hai ngày nữa sẽ tốt rồi."

"Thế nhưng mà... Thế nhưng mà..." Miêu Miêu nức nở, nhẹ nhàng nâng lấy tay của cô, không dám nắm, sợ làm cô đau. Miêu Miêu cũng không ngốc, mẹ làm sao có thể sơ ý bị phỏng thành như vậy, nhất định có vấn đề: "Mẹ, thật xin lỗi, con không nên đi ra ngoài chơi cùng bọn họ. Không có bảo vệ tốt cho mẹ."

"con ngốc quá, mẹ còn cần con bảo hộ sao?"

"Mẹ, mẹ chờ con." Miêu Miêu nhảy xuống giường, chạy nhanh như làn khói ra ngoài, lập tức chạy trở về, cầm trong tay một bình thuốc.

"Ồ đâu ra?"

"con tìm cô út." bé rút rút đầu.

"mắc nợ người, không phải dạy qua con sao?" Tiêu Tiêu nhủ mảy nói ra, hướng chi đối phương là Hiên Viên Tiểu Nha.

"Coi như mắc nợ người, đó cũng là con thiếu cô út. Mẹ, con thoa thuốc cho mẹ." Tay nhỏ nhẹ nhàng nắm Tay Tiêu Tiêu, một bên cẩn thận nhẹ nhàng, một bên thay cô thoa thuốc.

Tiêu Tiêu sắp khóc rồi... Thế nhưng mà cô nhìn được, cô còn không kiên cường, người nào dũng cảm thay con trai? Cô đã là mẹ, càng không thể ở trước mặt con dễ dàng rơi lệ như vậy.

Ngắm lại trong cửa nhà giàu, cũng chỉ có con trai mới đau lòng cho cô thôi. Có một con như thế, trong lòng đã tràn đầy vui mừng.

Một đêm này, cô ôm Miêu Miêu ngủ rất say, so với tối hôm qua bất an, cô ngủ rất say sưa.

Ngày thứ hai...

Sáng sớm Hiên Viên Tiểu Nha đến gõ cửa. Nắm tay Miêu Miêu nói muốn dẫn bé qua một nơi chơi rất hay.

Miêu Miêu lắc đầu: "Cô út, hôm nay cháu không muốn đi rồi."

"Vì sao? Hôm qua không phải chúng ta chơi rất vui vẻ sao? Cha cháu cũng sẽ qua nha."

"Không được, các người đi chơi, hôm nay cháu muốn ở cùng với mẹ." Miêu Miêu bắt lấy Tay Tiêu Tiêu, bé không thể để mẹ ở chỗ này một mình rồi.

"Đi... Hôm qua cô còn cho cháu mượn thuốc đâu, đi a đi a... Cầu cháu rồi... Miêu Miêu..." Hiên Viên Tiểu Nha lắc lắc bé.

Quả nhiên là há miệng mắc quai, thiếu nợ người, vừa nhắc tới thuốc, khuôn mặt nhỏ Miêu Miêu nhíu lại, cúi đầu xuống, làm sao bây giờ đây? Chẳng lẽ bé muốn để mẹ một mình sao? Không được, tuyệt đối không thể!

"Miêu Miêu, cô út đã mở miệng, con cùng với cô đi chơi đi." Tiêu Tiêu cũng nhìn ra con trai khó xử.

"Thế nhưng mà..."

"Đi thôi."

Sau cùng, Hiền Viên Tiểu Nha mang Miêu Miêu đi, giống ngày hôm qua, cô cũng mang Hiền Viên Liệt cùng đi rồi. Sau khi cô rửa mặt xong, chuẩn bị đi xuống chờ lấy bữa sáng.

Hôm qua sau khi ăn bữa sáng, chưa từng ăn qua bữa trưa và bữa tối, mấy trận không ăn cô còn chịu được. Có thể bụng cũng đã sớm cự tuyệt rồi.

Vừa xuống lầu, chỉ gặp Hồng Tuyết Mai ngồi ở phía dưới.

Nhìn thấy Tiểu Tiêu xuống lầu, Hồng Tuyết Mai kinh ngạc một trận: "làm sao cô ở chỗ này? Không phải cô cùng Tiểu Nha bọn họ đi ra sao?"

"Không có."

"Ai nha... Tôi cho là cô cùng bọn họ cùng đi ra, vừa mới gọi người đem bữa sáng đều rửa qua rồi. Ai được rồi, chờ một lát tới giữa trưa, giữa trưa lại ăn đi. Tôi còn có chút chuyện tìm cô làm đây." Hồng Tuyết Mai vẫy vẫy tay với cô.

Đây quả thực giống như chiêu hồn! Tiểu Tiêu hít một hơi thật sâu, nên đối mặt hay là không đối mặt. Không thể không thừa nhận trong bụng kháng nghị âm ỉ lên.

Hồng Tuyết Mai muốn cô làm tất cả mọi chuyện, đều sẽ dùng một câu, "Đây là vì khảo nghiệm con dâu tương lai mà thiết lập, đều nhất định phải có kinh nghiệm, cô nhẫn nại nhẫn nại đi."

Những lời này, nghe rất giả dối, nhưng mà người ta lại nói chân tình, mà lại là trường bối, cô căn bản không có chỗ cự tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86-1: Muốn mệnh lão gia (1)

"Đứng rồi..." Hồng Tuyết Mai mở miệng.

Vừa nghe thấy giọng nói của bà Tiểu Tiêu liền có loại dự cảm không tốt. Đại khái vậy là chuyện gì muốn cô đi làm, xoay người, nhìn về phía Hồng Tuyết Mai.

"cô còn không có gặp qua, cha của Liệt nhi." Lại thường chính là, Hồng Tuyết Mai vậy mà không phải muốn cô đi làm cái này làm cái kia, mà chính là kéo tới đề tài khác.

Tiểu Tiêu tuy gạt mình, nhưng cũng bình thần gạt đầu.

"Tôi nghĩ cô cũng biết rồi. Cha của Liệt nhi bệnh đã lâu, cơ bản không xuống giường được. cô đã đến nhiều ngày như vậy, cũng không có để cô gặp qua ông. Nói thế nào, cô cũng là con dâu tương lai của ông. Như vậy đi, bữa trưa tôi còn không có để cho đầu bếp chuẩn bị. Liên đề lão gia nếm thử thủ nghệ của cô đi."

Cô ngụ ý là muốn Tiểu Tiêu qua nấu cơm cho Hiền Viên Hạo. Đây cũng là hợp tình lý. Bản năng cảm thấy chuyện có gì đó quái lạ, nhưng mà cũng tìm không ra chỗ quái nơi nào.

"Tôi nấu cơm cũng không thể ăn, không biết..." Cô còn muốn cự tuyệt.

"Không sao, nói thế nào cũng là tấm lòng thành của con dâu tương lai. Coi như không thể ăn, chắc hẳn lão gia cũng sẽ vui vẻ."

Tiểu Tiêu không có tiếp tục nói, chỉ gạt đầu, đi theo người làm nữ tiến vào nhà bếp, sau đó thông qua một số giới thiệu của người làm nữ, bắt đầu lật tới lật lui.

Hồng Tuyết Mai nói, toàn bộ muốn cô tự thân đi làm, cho nên từ rửa rau thái thịt, đều là cô một người làm, về phần làm cái gì, đầu bếp giống như đã đem tài liệu cùng menu chuẩn bị kỹ càng rồi. Nhìn menu một chút, cá chần nước sôi chua cay, cùng một số thức nhắm đơn giản.

Trước đó, cô liên tục hỏi qua, xác định làm một số đồ ăn này sao? Dù sao phần lớn đều là món cay. Người làm nữ chỉ nói, lão gia thật thích ăn cay.

Không tiếp tục hỏi, làm xong, cô một mình làm đồ, vất vả đi rất nhiều thời gian, mắt thấy cũng sắp một giờ, thức nhắm đều chuẩn bị xong, sau cùng cá chần nước sôi nóng hầm hấp cũng ra lò.

Chuẩn bị kỹ càng, tất cả đồ ăn cô đều sắp đặt tốt, lúc đang chuẩn bị bung lên lầu.

Lúc này, Hồng Tuyết Mai tiến vào nhà bếp: "Thơm quá, đều làm món gì?"

Tieu Tieu đứng qua một bên, lần này cô làm thế nhưng mà cẩn thận từng li từng tí, coi như Hồng Tuyết Mai tìm người có ý đồ đầu độc đều không có khả năng.

"Đây đều là món gì!" Khi Hồng Tuyết Mai nhìn thấy cá chần nước sôi chua cay, sắc mặt nhất thời biến rồi.

"Cái này, là cá chần nước sôi chua cay..." Tieu Tieu hơi chút chậm chạp nói, cô có thể cảm giác được biểu lộ Hồng Tuyết Mai mui phần không thích hợp.

"chua cay? Cá chần nước sôi? cô làm những thứ này cho cha chồng tương lai ăn sao? Tôi không phải nói qua cho cô ông bệnh nặng sao? cô vậy mà làm đồ cay độc như thế cho ông ăn? cô muốn hại chết cha chồng tương lai sao?!" Hồng Tuyết Mai lớn tiếng quát.

Tieu Tieu bị giật nảy mình, trước đó cô đã ba lần bốn lượt hỏi thăm qua người làm nữ, có thể... Tại sao có thể như vậy? Nhìn thấy biểu lộ Hồng Tuyết Mai, cô nhất thời giật mình đại ngộ, nguy rồi, lại rơi vào bẫy người nhà rồi. Có ý, tuyệt đối là có ý: "Tôi qua làm lại."

"Bây giờ đã mấy giờ rồi, làm lại? cô là cố ý lẻ mề đến lúc này đi, Mợ Tieu Tieu, chuyện khác tôi có thể tha thứ cho cô, nhưng chuyện hôm nay, tuyệt đối không thể, xem như Liệt nhi có ở chỗ này, tôi cũng tuyệt đối sẽ không tha thứ cho cô, chút đồ này, cơ hồ đều có thể muốn mệnh lão gia nhà chúng tôi rồi! cô... cô..." Hồng Tuyết Mai tức gần chết.

Tieu Tieu cũng không có phản ứng gì, thật diễn kịch... Cúi đầu xuống: "Phu nhân, bà muốn thế nào?"

"A... Làm chuyện sai lầm, cô còn có thể phách lối như vậy. Tốt, cô không phải cũng chưa ăn cơm sao? Cái nồi đồ, vật này, toàn bộ cô ăn hết không dư thừa cho tôi!"

Tieu Tieu nhú mày. Cô cũng không phải là biết ăn cay, ăn chút còn tốt, toàn bộ...

"cô biết cái này lão gia ăn hết sẽ như thế nào? Sẽ muốn mạng người! Đây là cho cô một cái giáo huấn!" Hồng Tuyết Mai hùng hổ dọa người.

Tieu Tieu cắn răng, bất đắc dĩ đi đến bàn ăn. Thế nhưng mà, người hầu vậy mà chuẩn bị cho cô chính là cái muống?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86-2: Muốn mệnh lão gia (2)

"Đây là ý gì?" Nhìn thấy cái muống.

"ý tứ là toàn bộ uống xong."

Cá chần nước sôi tê cay đồ au, bảo cô uống xong? Tieu Tieu mím môi, cô không làm, sẽ chỉ rơi vào kết cục càng thảm, dùng cái muống uống lên.

Uống đến gần một nửa.

"Hự khự khự..." Bắt đầu ho khan, đầu cũng đầy mồ hôi, chỉ cảm thấy quả ớt này gần như sắp đem xương ống chân trên người cô nổ tung.

Ngón tay cũng bắt đầu không ngừng run run.

Đại khái qua nửa giờ, còn thừa lại một nửa. Có thể Tieu Tieu đã uống đến đầu óc quay cuồng, cô thật cảm giác đến mình sắp nôn, thân thể cũng bị cay phát run.

"Nước..." Đứng lên muốn đi uống nước.

Hồng Tuyết Mai nhú mày: "Bắt lấy cô ta!" Đột nhiên mấy tên lỗ mãng nhấc cô xuống, một lần nữa ngồi trở lại trên ghế dựa. Tieu Tieu bị cay choáng đầu, toàn thân đều cảm giác không có khí lực, miệng càng không cần phải nói, lúc này thật không có khí lực phản kháng.

"Hồng... Hồng... Phu nhân, bà." Muốn nói chuyện, miệng lại run rẩy không thôi.

"Theo cô ta!" Hồng Tuyết Mai ra lệnh một tiếng.

Hai tay Tieu Tieu bị trói ngược lại, bả vai bị hai tên lỗ mãng đè xuống, hai chân đều bị một người đè lại, nếu như là lúc bình thường, có lẽ còn sẽ nghĩ biện pháp phản kháng, nhưng lúc này, cô bị cay thân thể đều run rồi. Nói chuyện cũng không rõ ràng, đại não đều cảm giác bị tê dại. Chỉ có thể mở miệng lớn

hồ hấp, muốn giảm bớt vị cay.

Thân thể bị giữ chặt, cô ra sức muốn phản kháng, lúc này đều là phí công.

"bóp miệng của cô ta ra, rót canh vào cho tôi!" Hồng Tuyết Mai lớn tiếng nói ra.

Lời nói tiến vào trong lỗ tai Tiêu Tiêu, cô mở to hai mắt: "Chờ đã, các loại, bà..."

"Tiêu Tiêu, đừng trách tôi hung ác, nhưng mà Hiền Viên gia chúng tôi chủ trương cũng là nghiêm trị xử phạt, chỉ như vậy mới có thể có một cái giáo huấn. Mặc kệ lần này cô là vô ý hay là cố ý, đều muốn cho một cái giáo huấn, cũng coi như là thực thi trừng phạt." Hồng Tuyết Mai hời hợt nói lên.

Tiêu Tiêu liếc mắt lắc đầu, cô xem thấy một người làm nữ đôi lấy muỗng múc canh lớn.

"Không, không được..."

Thế nhưng mà một giây sau, miệng của cô bị một người đàn ông khí lực cực lớn bóp ra. Xương gương mặt giống như là muốn bị bóp nát, cô chỉ có thể há hốc mồm.

Muôi lớn múc canh, múc một loại nước canh màu đỏ, đưa qua miệng Tiêu Tiêu.

"ừm..." Tiêu Tiêu liếc mắt lắc đầu.

Canh nóng hôi hổi muốn bùng nổ đưa vào miệng của cô. Phốc... Cô muốn phun ra, thế nhưng mà lại một muỗng canh đưa tới tiếp, điên cuồng lắc đầu.

Những người kia lại không có ngừng hành động, nắm miệng của cô, một muỗng lại một muỗng đem những canh kia rót xuống trong miệng cô! Bị ót cay làm đầu cô choáng váng rồi.

Bà vai cô run rẩy, nhưng thân thể bị cố định thật chặt.

Nước canh màu đỏ không ngừng rót vào trong miệng cô. Ách... Cô sắp phun ra rồi, thế nhưng mà những người kia mặc kệ, phun ra sẽ có người thay cô lau sạch sẽ. Vẫn như cũ đem những thứ cay độc kia rót hết trong miệng cô, vào trong cổ họng.

Mặt bị bóp đã mất đi trực giác, nước mắt cô cũng bị cay đi ra. Tròng mắt đỏ, đây là lần đầu tiên cô bị ép buộc rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87-1: Đau bao tử 1

Bụng rỗng rờn rã hai mươi bốn giờ có thừa, đột nhiên ăn thức ăn, cũng là bị cưỡng ép trút xuống những thức ăn cay độc, dạ dày làm bằng sắt cũng sẽ không chịu nổi rồi.

Trong thân thể, dạ dày co thắt. Cô quần quai sắp nôn mửa.

Cô không biết bị rót vào bao nhiêu, chỉ là có đồ, vật một mực không ngừng đưa vào bên trong miệng. Một khắc này, thời gian trôi qua thật chậm thật chậm.

Ngán ngùi một giờ, đối với cô mà nói, giống như là qua hết một thế kỷ...

Đầu u ám, vậy mà cô không chống đỡ được choáng váng... Rờn rã ngủ một buổi chiều, cô mới mở to mắt. Ngoài miệng lạnh buốt, là bị chườm nước đá.

Đẩy đá ngoài miệng ra, cô chống đỡ thân thể ngồi lên, nhìn chung quanh, nơi này là gian phòng của Hiền Viên Liệt? Vừa mới đứng lên, trong dạ dày đột nhiên khê co thắt. Theo bản năng vọt vào nhà vệ sinh.

"Oe..." không ngừng nôn ra, mà lại, cổ họng đau như bị kim châm, súc miệng, dùng nước lạnh rửa mặt, lúc này mới nâng đầu lên, trong gương, hai con ngươi cô cơ hồ bị tơ máu đỏ che kín, là bởi vì đau đớn lan tràn ra tơ máu. Bờ môi sau mấy giờ bị ướp lạnh đã tiêu tan sưng, chỉ ít từ bên ngoài nhìn vào là không có bất kỳ biến hóa nào. Thế nhưng mà hé miệng, cổ họng lại một mực có cảm giác thiêu đốt, thậm chí bây giờ cô cơ hồ không phát ra được tiếng nào.

Hít một hơi thật sâu, hai tay nắm chắc nắm tay, a... Là cô quá ngu, làm sao Hồng Tuyết Mai có thể dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy. Xem ra một ngày này đã sớm có dự mưu. Mỗi ngày Hiền Viên Tiểu Nha mang Hiền Viên Liệt và Miêu Miêu đi đều là mưu kế, đây là vì thuận tiện cho mẹ cô ra tay đi!

Từ trong nhà vệ sinh đi ra, nhìn thấy Gian phòng của Hiền Viên Liệt, đôi mắt uyển chuyển, Hiền Viên Liệt ới Hiền Viên Liệt, anh đã thắng, anh thành công lần lượt đánh tôi rơi vào trong địa ngục. Giờ này khắc này cô thật vô cùng muốn hủy gian phòng này để tiết mỗi hận trong lòng.

Đôi mắt chậm rãi rơi xuống bên trên album ảnh, đó là đồ, vật anh trân quý. Hiền Viên Liệt, anh xem tôi là đồ bỏ đi, vậy đồ, vật anh trân quý thì sao? Đi đến trước giá đỡ, tay của cô duỗi ra. Đó là cái album ảnh màu trắng tinh. Lúc ngón tay sắp đụng phải. Dừng ở không trung.

A... Được rồi, đồ, vật anh trân quý đâu có chuyện gì liên quan tới tôi. Vụng trộm hủy đồ, vật quan trọng của anh, không phải tôi cũng trở thành người hèn hạ sao? Tiêu Tiêu thả tay xuống, quay người đi ra khỏi phòng của anh.

"Một tiểu thư, cô tỉnh rồi hả?" người làm nữ đứng ở cửa.

Tiêu Tiêu ngước mắt, nhàn nhạt gật đầu.

"Phu nhân phân phó nếu như cô tỉnh, xin cô qua nơi đó một chuyến."

Mây liễu nhũ một cái, hôm nay mẹ anh giày vò cô thành dạng này rồi. Đến cùng còn muốn làm gì? Còn ngại không đủ sao? Sau một hồi trầm mặc, cô cố nén gằm thét trong lòng, im lặng gật đầu. Theo người làm nữ dẫn đầu, đi vào một căn phòng đơn độc. Nơi này trang trí là màu đỏ, lộ ra cực kỳ hoa lệ.

Hồng Tuyết Mai tựa vào ở trên ghế quý phi, nhìn thấy người tiến đến, khép lại sách trong tay: "cô đến rồi..."

Người làm nữ đóng cửa lui ra ngoài. Tiêu Tiêu đi tới bên bà, chỉ là bình thản gật đầu, nếu như cô có thể tận lực không mở miệng nói chuyện, cổ họng vẫn đau âm ỉ như cũ.

"Ăn nhiều đồ, vật như vậy, cô có khỏe không? Không nghĩ tới cô còn có thể ăn cay."

Tiêu Tiêu cup con mắt xuống, cũng không nói lời nào, chỉ là hơi hơi cau lên độ cong, vô cùng lạnh nhạt.

Phản lạnh nhạt này ở trong mắt Hồng Tuyết Mai, là cực kỳ chịu không được, bà biết đạo hạnh hồ ly tinh này cao thâm không phải một chút thì có thể đuổi đi: "Không có việc gì thì tốt, đứng rồi, ngồi đi." Ngón tay ngăn lại, ra hiệu Tiêu Tiêu ngồi.

Hai người đối mặt sau khi ngồi xuống, Hồng Tuyết Mai vẫn miễn cưỡng nửa nằm như cũ, một tay cầm bộ sách: "Nhớ kỹ lần trước nói chuyện phiếm cùng cô, cô nói cô sinh ra từ gia đình bình thường, cha mẹ đều mất, tôi cũng không có hỏi, cô đã muốn gả vào Hiền Viên gia chúng tôi, tự nhiên tôi nên làm rõ ràng rồi."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87-2: Đau bao tử 2

Tiêu Tiêu gợn tay lên, đụng vào cổ họng mình, sau đó lắc đầu.

"Phốc" Hồng Tuyết Mai đột nhiên bật cười: "Làm sao? Cổ họng cô đau nhức hay là không mặt mũi nói ra gia đình mình? Cũng không sợ để cô biết, tôi đã phái người đi thăm dò qua bối cảnh của cô rồi."

Mắt phượng vừa nhấc, nhìn về phía cô. Thân phận của Tiêu Tiêu là Mộ Dung hẳn là không ai có thể tra được.

"Trong hồ sơ, vậy mà không có một chút tin tức liên quan tới thân phận của cô? Cô sinh ra ở nơi nào? Người ở nơi nào? Một chút xíu tin tức đều không có, cô nên biết, Hiền Viên gia chúng tôi không có khả năng muốn một người phụ nữ không rõ lai lịch." Ánh mắt Hồng Tuyết Mai trở nên bén nhọn.

Tiêu Tiêu giữ vững trầm mặc.

"có phải cô từ chỗ nào trong bụng mẹ đi ra đều không biết hay không? Cô đã muốn làm con dâu Hiền Viên gia chúng tôi, chí ít nên nói rõ ràng lai lịch của mình trước!"

Cô uống một ngụm khí một lần nữa, nhìn thấy trên bàn có giấy bút, liền lấy tới viết "Tôi sinh ra trong gia đình bình thường, bởi vì gia tộc đã từng bị hắc đạo lọt vào phá hủy, cho nên tin tức người trong nhà, cũng mất rồi."

Hồng Tuyết Mai nhìn những chữ kia một chút: "Nói như vậy, cha mẹ cô đều mất cũng bởi vì trong nhà chọc phải hắc đạo sao? Tuy Hiền Viên gia chúng tôi cũng là nhà hắc đạo, nhưng bên trên hắc đạo có quy tắc thép của hắc đạo, sẽ không phát lên công kích đối với gia đình bình thường, cha mẹ cô làm chuyện gì không sạch sẽ sao?"

Tiêu Tiêu lại nhanh chóng viết trên giấy "tuy nhà tôi đột nhiên lọt vào tai vạ bất ngờ, nhưng mà tôi tôn trọng cha mẹ cháu."

"Tôi xác thực hẳn là tôn trọng cha mẹ cô, thế nhưng mà tôi nhất định cũng phải vì gia tộc chúng tôi phụ trách, tôi không cho Liệt nhi cứ như vậy cưới một người phụ nữ không hiểu ra sao. Lúc đầu cô là gia đình bình thường tôi cũng nhìn, chỉ cần xuất sinh sạch sẽ thì tốt, thế nhưng mà cô xem cô một chút, chưa kết hôn mà có con, cũng không biết ban đầu cha mẹ dạy cô thế nào, còn chết bởi hắc đạo. Ách... Lộn xộn cái gì!"

"Bốp!" hai tay Mộ Tiêu Tiêu đột nhiên đập ở trên bàn, thân thể cô đột nhiên đứng lên một chút, tới gần Hồng Tuyết Mai.

"cô làm gì? Đập cái bàn làm gì? Thị uy với tôisao?" Hồng Tuyết Mai ngồi thẳng người, lớn tiếng quát, người phụ nữ này còn muốn gả vào nhà bọn họ, cho rằng cô cũng không dám làm loạn!

Tiêu Tiêu cúi người nhìn về phía bà: "Hồng, phụ, nhân! Bà tra tấn tôi, khinh, nhục, tôi. Tôi không có nửa câu oán hận với bà, nhưng mà! Xin bà! Không nên vũ nhục cha mẹ cháu!" Giọng nói của cô rất khàn, giống như là La Sát, người nào cũng không biết giờ phút này cô nói ra những lời này, cảm giác cô họng đều sắp muốn bị đâm xuyên.

Hồng Tuyết Mai giật mình, rụt thân thể: "Vũ nhục cha mẹ cô sao? Chẳng lẽ tôi nói sai rồi sao? Cô xem một chút bây giờ đáng về cô không có giáo dục! Lại vẫn không chừng cha mẹ cô là cái đồ gì!"

Mắt phượng nhất thời trở nên sắc bén, lại thêm tơ máu trong mắt, để cho cô bây giờ nhìn giống như từ trong Địa ngục bò ra tới: "Hai ngày này hành động việc làm của bà, không phải là muốn đuổi tôi đi sao? Không phải là muốn cho tôi tự động thôi lui sao? Tôi cho bà biết, tôi muốn làm vị hôn thê của con trai bà! Có bản lĩnh bà đừng đến tra tấn tôi, qua thuyết phục con trai của bà, để anh ta đừng cưới tôi! Bỏ tôi! A... Bây giờ tôi còn chưa qua cửa nhà bà, bà đừng lấy tư thái ép tôi. Muốn phát tiết, qua tìm con trai của bà! Nếu anh ta đuổi tôi đi, tôi tuyệt đối cũng không quay đầu lại lập tức rời đi! Vĩnh viễn không bao giờ bước vào Hiên Viên gia các người!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Nơi này đến tận cùng là đâu? 1

Hồng Tuyết Mai run rẩy thân thể, trong nháy mắt đó giống như thấy được ma nữ: "cô... Cô..."

"A..." Cười lạnh xong, Tiêu Tiêu đứng thẳng người, nhìn cũng không nhìn tới Hồng Tuyết Mai đi ra khỏi phòng.

Trong phòng vắng lặng, giờ phút này Hồng Tuyết Mai hoàn toàn ngốc trệ rồi.

Buổi tối...

Ba người trở về, Miêu Miêu đi tìm mẹ trước tiên, nhưng mà mẹ lại đang ngủ trên giường một mực không nói chuyện: "Mẹ, hôm nay mẹ có khỏe không? Không có bị khi dễ chứ?"

Miêu Miêu khăn trương trên dưới dò xét mẹ, nhìn trên thân mẹ giống như không có thương tổn gì mới yên tâm lại.

Kỳ thật Tiêu Tiêu vẫn luôn giả vờ ngủ, bởi vì cô nói không ra lời, nếu để cho Miêu Miêu biết tình huống bây giờ của cô nhất định sẽ lo lắng lung tung.

Trong lúc ngủ mơ, cô bùng tỉnh mấy lần. Nhìn thấy con trai bên cạnh ngủ say, mới yên tâm ngủ tiếp.

Ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm, liên tục đi qua bốn năm ngày, Hồng Tuyết Mai cũng không có ra chiều với cô, ngày đó với cô mà nói thật làm mẹ anh á khẩu không trả lời được, rốt cuộc cũng không bỏ ra nổi tư thái gì đối phó Tiêu Tiêu.

Thế nhưng mà mỗi một ngày ở lại đây cô đều cảm thấy sợ hãi không yên tâm, Hiên Viên Liệt không có khả năng không biết cô mấy ngày trước làm thế nào vượt qua, nhưng xưa nay đều chẳng quan tâm, đúng vậy, đối với anh mà nói, cô là một quân cờ không hơn không kém. Chỉ cần cô còn sống, còn có thể giúp anh gánh lấy thân phận của vị hôn thê thì đầy đủ rồi. A...

Buổi sáng.

"Miêu Miêu, chúng ta đi chơi, cô lại phát hiện nơi chơi vui rồi." Hiên Viên Tiểu Nha lại lôi kéo tay Miêu Miêu vui vẻ.

"Cô út, hôm nay cháu mệt mỏi quá. Có thể ngủ ngày mai lại đi nha."

"A... Được rồi..." Nhìn thấy đáng về Miêu Miêu mệt mỏi, Hiên Viên Tiểu Nha chỉ có bất đắc dĩ rời khỏi Gian phòng của Miêu Miêu.

Hiên Viên Tiểu Nha đi chưa được một hồi, Tiêu Tiêu rửa mặt từ trong phòng vệ sinh đi ra, chỉ thấy Miêu Miêu nhảy nhót tung bồng trên giường lăn qua lăn lại: "Vừa mới rồi không phải còn cùng người gào thét mệt sao? Lúc này có khí lực rồi hả?"

"Mẹ, con muốn ở lại với mẹ, tới nơi này vẫn cùng cô út bọn họ đi ra ngoài chơi, đều không có bởi mẹ."

Nghe con trai nói như vậy, Tiêu Tiêu chỉ mỉm cười.

"Mẹ, lúc nào chúng ta mới trở về? Con rất nhớ Ông Các lão nha."

"Cái này con phải hỏi Hiên Viên Liệt rồi."

Miêu Miêu cong miệng lên: "Vậy chúng ta còn phải cùng chú giả làm người nhà bao lâu? Mẹ, không phải nói chung đụng càng lâu thì bại lộ càng nhiều sao? Chúng ta một mực theo cô út, bà nội giả ở chung một chỗ, họ sẽ không phát hiện con không phải con ruột của chú sao. Ngô... Nghĩ đến đã cảm thấy không vững dạ..."

"bây giờ họ tin là được rồi, hết thấy thuận theo tự nhiên đi." Tiêu Tiêu lắc lắc tay, cũng không có quá để ý.

Bên ngoài cửa phòng Miêu Miêu...

Hai chân Hiên Viên Tiểu Nha không khỏi lui về sau một bước. Cô vừa mới đi ra phát hiện bông tai rơi mất, phỏng đoán đại khái là rớt trong phòng Miêu Miêu rồi. Dự định trở về lấy, ai biết đi đến cửa vậy mà nghe được đối thoại bên trong của hai mẹ con này...

Trời ạ, Mộ Miêu Miêu nói câu kia là có ý gì? Bé không phải con ruột của anh cô sao? Chuyện này anh biết không? Chẳng lẽ hai mẹ con là hợp nhau lừa gạt anh?

Cô muốn đi hỏi rõ ràng! Hiên Viên Tiểu Nha quay người muốn chạy đi tìm Hiên Viên Liệt, thế nhưng mà chạy đến một nửa, cô chậm rãi ngừng cước bộ... Nếu như Mộ Miêu Miêu không phải con ruột của anh, sao đáng đáp lại giống anh như vậy? Chẳng lẽ là trùng hợp sao? Không được, hay là thương lượng với mẹ một chút.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88-2: Nơi này đến tột cùng là đâu? 2

Người trong phòng ngủ.

Hồng Tuyết Mai nghe con gái xét đoán mở to hai mắt. Gắt gao ấn lấy huyết thái dương: "Không, làm sao có thể, làm sao Liệt nhi lại nhận lầm con trai? Con thật không nghe lầm chứ?"

"Mẹ, con nghe được thật sự rõ ràng, đây chính là Mộ Miêu Miêu và Mộ Tiêu Tiêu vốn dĩ nói riêng..."

"sao có thể như vậy? Rõ ràng đáng đáp nó và Liệt nhi tương tự như vậy."

"con cũng cảm thấy không thích hợp, Miêu Miêu nói cho cùng đáng đáp có sáu bảy phần tương tự anh con khi còn bé. Trùng hợp sao?"

Mây Hồng Tuyết Mai nhíu lại gập: "Bây giờ kỹ thuật sửa mặt cho đứa trẻ không có nhìn ra dấu vết giống như rất phát triển... Mà đứa trẻ nhìn qua đều không có khác nhau bao nhiêu, chỉ cần hơi động mí mắt một cái, lại học một chút thần thái sẽ cho người ta cảm giác rất giống, chẳng lẽ... Con nói sẽ không phải là Mộ Tiêu Tiêu vì mưu đồ giả cho Liệt nhi của chúng ta, có ý ôm một đứa con trở về nói là con của Liệt nhi, dùng loại phương pháp này mê hoặc con mắt Liệt nhi."

Hiên Viên Tiểu Nha rung mình một cái: "không đến mức sửa mặt đi, hay là đứa trẻ này, bắt quá... Thần thái đúng là có thể học được... Mà lại, cho tới bây giờ bên người anh con không thiếu phụ nữ, Mộ Tiêu Tiêu sẽ không mượn cơ cùng anh có quan hệ, cho nên ra ngoài cùng người khác sinh đứa bé nói là con của anh."

"người phụ nữ này quý kẻ đa đoan, nhất định là như vậy! Mặc kệ đứa nhỏ này làm thế nào tới. Tóm lại không phải con trai của Liệt nhi, biết điểm ấy thì đầy đủ rồi. A... Giỏi cho một con hồ ly tinh! Cũng dám tùy tiện gọi một đứa trẻ đến tuyên bố là con trai của Hiên Viên gia! Không biết sống chết!"

"Chuyện kia, anh... Anh..."

"Liệt nhi đã bị con hồ ly tinh này mê hoặc đến mơ hồ rồi. Lại nhìn thấy đáng đáp đứa trẻ kia giống nó, tự nhiên là tin rồi!" Hồng Tuyết Mai nắm chặt nắm tay.

"Vậy chúng ta nên làm cái gì?"

Hồng Tuyết Mai ngoắc ngón tay, nói thầm mấy câu bên tai con gái.

"A... Như vậy tốt sao? Có thể hơi quá đáng hay không."

"con không cần phải để ý đến, cắt cỏ phải trừ tận gốc trước. Muốn cho người phụ nữ này biết, kết quả lừa gạt chúng ta! A..."

Khi trời xế chiều. Hiền Viên Liệt bị Hồng Tuyết Mai đẩy ra rồi.

Tiểu Nha ở trong phòng khách trừ trừ nửa ngày, dạng này không nói cho anh được không? Tuy cô xác định mình tuyệt đối không có nghe lầm, nhưng mà cách mẹ làm sẽ không quá kích rồi hả?

Trải qua giấy dựa, tính toán rồi...

"Một tiểu thư, cô đi theo tôi, mẹ cháu muốn gặp cô."

"Hồng phu nhân muốn gặp tôi sao?" mấy ngày này Hồng Tuyết Mai cơ hồ đều không có nói qua bất luận cái gì với anh ta, chẳng lẽ lại nghĩ tới mưu kế mới đuổi cô đi rồi sao?

"Đúng, tranh thủ thời gian đi." Hiền Viên Tiểu Nha ra về trấn định nói ra.

Thế nhưng mà Tiểu Tiêu vẫn cảm giác được có cái gì không đúng: "Tốt, cô đi ra ngoài trước, tôi lập tức tới."

Tùy tiện sửa sang lại một chút, cô đi theo Hiền Viên Tiểu Nha đi ra ngoài: "A? Hồng phu nhân ở đâu? Vì sao dẫn tôi tới nơi này?"

Cô ta đem cô ra trạch viện, vòng qua đằng sau trạch viện, lại đi một đoạn đường rất dài, thấy được tường vây cao cao, ước chừng cao ba mươi đến bốn mươi mét.

"Nơi này là đâu?"

"Nơi này là căn cứ bí mật của Hiền Viên gia chúng tôi, mẹ nói đã là con dâu nhà chúng tôi, cho nên, có chút đồ, vật hay để cho cô biết cho thỏa đáng." Hiền Viên Tiểu Nha đi tới bên cạnh tường vây, đi đến trước cửa sắt, lấy ra chìa khoá mở cửa đi vào.

Tiểu Tiêu chau mày, chần chờ nhìn chung quanh một cái mới đi vào, trước mắt là một khu rừng nhỏ, nơi này rất lớn, bốn phía đều bị tường cao vây lên: "đến tận cùng nơi này là đâu? Hồng phu nhân lại ở đâu?" Nghi ngờ quay đầu.

"Àm!" chỉ nghe được tiếng cửa sắt đóng một lần nữa, Hiền Viên Tiểu Nha đã biến mất vô ảnh vô tung rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89-1: Nhìn chằm chằm 1

Bên trong rừng cây này, có cảm giác vô cùng âm u, cô cảm thấy lưng phát lạnh, Hiền Viên Tiểu Nha lừa gạt cô đến nơi này làm gì? Chẳng lẽ muốn đem cô cầm tù ở chỗ này sao? Không đúng... Mặc kệ Hồng Tuyết Mai muốn chinh cô, bây giờ dù sao cô cũng là vị hôn thê của Hiền Viên Liệt, hẳn là cũng sẽ không dám quá phận mới đúng.

"Một tiểu thư, thực sự thật có lỗi, cô ở lại đây đi."

Bên ngoài truyền đến giọng nói của Hiền Viên Tiểu Nha.

"Các người muốn làm cái gì? Coi như nhốt tôi ở chỗ này có ích lợi gì?!"

"Đợi chút nữa cô sẽ biết."

Hai tay Tiểu Tiêu đặt ở bên trên chốt mở cửa sắt, đáng chết, cái này không có chìa khoá căn bản mở không ra! "Gào hô... Gào hô..."

Đột nhiên phía sau truyền đến tiếng rít trầm thấp.

Thân thể cô run lên. Một loại dự cảm không tốt bỗng nhiên chạy đến trong lòng, bỗng nhiên xoay người, vậy mà một đám sói từ trong rừng cây chậm rãi tới gần. Toàn bộ chúng nó lộ ra răng nanh, như hồ rình mồi nhìn cô chằm chằm!

Đồng tử phóng đại, cô không khỏi lùi lại một bước, thân thể dính sát đến cửa sắt, nơi này vậy mà nuôi sói? Mà lại, những con sói này xem ra đều là Dã Lang.

"Hú... Hú... Gào hú..." bầy Dã Lang phát ra tiếng hú,

Tiêu Tiêu nuốt khan mấy ngụm nước bọt, dán ở trên cửa sắt không dám nhúc nhích, Hiên Viên Tiểu Nha nói đợi chút nữa sẽ biết? Chẳng lẽ ám chỉ là những con sói này? Bọn họ muốn giết cô sao?

"cô, các người muốn giết tôi sao? Mặc kệ các người thừa nhận hay không thừa nhận, tôi cũng là vị hôn thê do anh cô mang tới." Ép buộc mình tỉnh táo nói, làm sao có thể? Hồng Tuyết Mai coi như hận cô hạ độc cũng sẽ không hạ sát cô trắng trợn như thế!

Không biết phía ngoài có phải Hiên Viên Tiểu Nha hay không, vẫn luôn không có trả lời.

"Hô... Hô... Gào hô..." Dã Lang vô cùng cẩn thận, đều đứng ở nơi xa xa, không có tiến công.

Một giây... Hai giây... Thời gian giống như trôi qua đặc biệt chậm, trái tim Tiêu Tiêu cũng đập phồng kịch liệt, nơi này tối thiểu có bảy, tám con sói, mà sói thuộc về động vật quần công, khát máu, tàn bạo, bị coi là con mồi, nó tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

"Một tiểu thư, tôi nghĩ cô cũng cần phải thấy được, một mình cô làm thế nào trốn khỏi miệng sói, hết hy vọng đi. Người mẹ cháu muốn giết chết, cô giả dạng thế nào chỉ có phí công." Tiếng Hiên Viên Tiểu Nha vang lên lần nữa, giờ phút này cô ta cũng vô cùng nặng nề.

"Các người như vậy..." lời Tiêu Tiêu còn chưa nói hết, liền bị Hiên Viên Tiểu Nha cắt ngang.

"Mẹ cháu đã biết, Miêu Miêu không phải con trai ruột của anh tôi. Yên tâm, sau khi cô chết, tôi sẽ thay cô làm hậu sự của cô thuận lợi vui vẻ."

Đồng tử Tiêu Tiêu thu nhỏ, thu nhỏ... Hồng Tuyết Mai biết rồi hả? Biết bí mật của cô sao? Sao có thể như vậy? Trời ạ khó trách bà ta sẽ ra tay độc ác đối với cô, thì ra đã biết: "Miêu Miêu! Miêu Miêu đâu? Các người muốn làm gì Miêu Miêu!" Cô căn bản cũng không có giải thích, lập tức nghĩ tới Miêu Miêu, nếu như Hồng Tuyết Mai đối với cô như thế, Miêu Miêu sẽ như thế nào?

"cô cũng thừa nhận rồi hả? Yên tâm, Miêu Miêu sẽ không chết." Nói xong, Hiên Viên Tiểu Nha rời đi rồi...

"hây, hây... Tiểu Nha, Hiên Viên Tiểu Nha!" "rầm'rầm'rầm" cô liều lĩnh đánh cửa sắt kịch liệt.

Cô làm ra tiếng vang kịch liệt, để Dã Lang sau lưng bắt đầu rục rịch. "Ngao hô..." gầm lên giận dữ, một Dã Lang đánh tới trước.

Ngay sau đó tất cả sói đều dốc sức hướng tới Tiêu Tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89-2: Nhìn chăm chăm 2

Đáng chết! Hồng Tuyết Mai muốn cô chết không toàn thây sao? Tiêu Tiêu bỗng nhiên xoay người, từ trên thân sờ mó, lộ ra một súng lục màu vàng. Dưới ánh mặt trời buổi trưa chiếu lấp lánh mãnh liệt lần nữa.

"Dừng!" mắt phượng nhú lại, một súng phát ra, viên đạn bắn ra thật nhanh. Bỗng nhiên xông tới chui vào trên ót Dã Lang.

"Ngao ô..." Dã Lang bỏ nhào ở trên mặt đất, trên ót không ngừng đổ máu.

Không tồi, cô vì đề phòng một tay, mang theo súng ở trên người! Chỉ là, bên trong súng lục chỉ có bảy viên đạn, nhiều nhất cô chỉ có thể dùng bốn viên, còn lại phải dùng để bắn xuyên qua lỗ khóa cửa sắt!

Sói có tám con, chết một con, cô còn có thể dùng ba viên đạn, nếu như bách phát bách trúng, như vậy cô còn phải đối phó bốn con sói! Đáng chết, thật chẳng lẽ phải chết ở chỗ này sao?

Thời điểm Tiêu Tiêu phát động công kích, tất cả sói cơ hồ phát động công kích, lực Dã Lang vận động đều cực mạnh, mà nếu bị cắn sẽ rất khó thoát thân rồi!

Mất thấy một bảy sói đã chạy vội tới với tốc độ cực nhanh, cô thu hồi súng màu vàng, duỗi tay trái ra, ấn xuống một cái, trong tay trái một sợi dây xích bảo thạch, bên trong bảo thạch bỗng nhiên bắn ra một dây thép cực mảnh, trên đầu tơ thép dính ở trên một nhánh cây gần nhất. Mượn lực của tơ thép, cô thả người bay lên, rơi xuống trên nhánh cây.

Nhóm Dã Lang lập tức chạy qua cây này, ngửa đầu, nhìn chăm chăm cô trên nhánh cây.

Tiêu Tiêu thu hồi tơ thép.

Sói sẽ không leo cây, thế nhưng mà... Sói cũng rất thông minh, chúng nó bắt đầu đào bùn đất dưới gốc cây, chỉ cần đào bùn đất ở gốc, cây sẽ ngã lập tức!

Nơi này có rất nhiều cây, tiếp lấy lực tơ thép, cô cơ bản tạm thời không cần lo lắng những con sói này, có thể chống đỡ mấy ngày, thế nhưng mà... Không thể, cô không biết Miêu Miêu sẽ phát sinh chuyện gì, không chỉ không thể chết, hơn nữa còn muốn lập tức ra ngoài!

Đại thụ rất nhanh bị bảy sói đào buong lỏng rễ ra, bắt đầu lung lay sắp đổ, Tiêu Tiêu quyết định chắc chắn, một tay cầm súng màu vàng, một tay khác từ bên đùi lấy ra một thanh đoản đao chạm trở rồng!

Đại thụ gần như sắp ngã xuống.

Cô thở ra một hơi thật dài, một tay cầm đến, nắm chặt, bỗng nhiên thả người nhảy lên! Cô muốn đánh cược một lần! Cũng đang dùng mệnh đánh cược một lần!

Đoản đao nhắm ngay một cái đầu sói lao xuống, lúc cô nhảy đi xuống.

Đâm!

Trong nháy mắt đoản đao cũng đâm vào một cái đầu Dã Lang, đồng thời trong nháy mắt đó, một con sói khác cũng đánh tới cô, "đùng!" nổ súng!

Sau đó, lại có một con nhào tới, Một tay Tiêu Tiêu bỗng nhiên rút đoản đao ra. Một tay khác không ngừng nổ súng! Trong lúc này ba con sói ngã xuống. Đánh bất ngờ thành công!

Cô còn có thể dùng chỉ có một viên đạn, còn thừa lại bốn con sói.

"Gào..."

Dã Lang còn lại cơ hồ đỏ tròng mắt, đồng bọn chết đi chỉ tăng thêm phần nộ của bọn nó! Toàn bộ nhào tới cùng một chỗ... Bọn chúng mạnh mẽ cùng linh xảo, cơ hồ có thể trong nháy mắt xé Mộ Tiêu Tiêu thành từng miếng! Cô đánh bất ngờ, đã không có biện pháp lại sử dụng cách đánh bất ngờ, đối mặt bốn con sói, một loại cảm giác nguy hiểm trước nay chưa từng có cứ tuôn ra.

Giờ phút này, ở trong trạch viện Gia tộc Hiến Viên.

Mộ Miêu Miêu bị người làm nữ dẫn tới một cái phòng đen sẫm, bé nháy mắt nhìn qua chung quanh... Nuốt khan mấy ngụm nước bọt, đột nhiên, đèn mở rồi.

Dưới ánh đèn mờ mờ, Hồng Tuyết Mai từ một bên đi ra, ngồi ở trên một cái ghế dựa.

"Bà nội... Bà, không phải bà nội đi gặp mẹ cháu sao? Mẹ cháu đâu?" Miêu Miêu bắt đầu nhìn chung quanh. Mẹ? Mẹ đâu?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90-1: Bà gạt người 1

"Mẹ cháu? A, cô ta đã bị bà giết chết rồi." Hồng Tuyết Mai không e dè nói, nghe Tiểu Nha trở về báo cáo, gần như có thể vững tin đứa trẻ này không phải cháu nội của bà rồi.

Mộ Miêu Miêu chớp con mắt: "Cái gì? Bà nội, Bà nội đùa giỡn với cháu hay sao? Mẹ cháu đến cùng đi nơi nào rồi hả?"

Nhất thời Miêu Miêu bị giật nảy mình, một thời gian tất cả đầu óc đều rối loạn, bà nội giả biết rồi hả? Trời ạ, bà nội giả biết thân phận của bé rồi hả? Biết bé là đóng giả sao?! Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ! Mẹ làm sao bây giờ! "Đau nhức..." Khuôn mặt nhỏ bị bóp đau nhức.

Hồng Tuyết Mai thở hắt ra một lần nữa, buông khuôn mặt nhỏ của bé ra: "mẹ cháu đã bị bà ném đi nuôi sói rồi."

Mộ Miêu Miêu chỉ cảm thấy trong đầu đều là mộng, trong mắt lập tức tràn ngập nước: "bà gạt người, mẹ cháu sẽ không chết."

Mẹ bé là ai. Làm sao lại chết, nhất định đều là nói đùa!

"Trò đùa sao? Đợi chút nữa bà có thể đem cháu vòng qua nhìn xem thi thể mẹ cháu, hừ..." Một tia cười lạnh.

Lúc này Mộ Miêu Miêu mới bị hù dọa, toàn thân rùng mình một cái: "bà gạt người..."

Hồng Tuyết Mai ngồi xổm xuống, nhìn chằm chằm Mộ Miêu Miêu: "Lúc đầu, bà còn tưởng rằng cháu là cháu nội của bà, không nghĩ tới là đứa con hoang! A, còn vọng tưởng vào cửa Hiến Viên gia chúng tôi! Vật nhỏ, cháu nói cho bà biết, hồ ly tinh kia để cháu giả làm con trai của Liệt nhi, ngoại trừ

muốn gả vào Hiên Viên gia chúng tôi, còn có mưu đồ khác hay không!"

Bà không thể không phòng, bao nhiêu người nhìn chằm chằm địa vị Ngũ Đại Gia Tộc, tám năm trước nhà Mộ Dung còn bị diệt trong một đêm, Mộ Tiêu Tiêu là hồ ly tinh quý kẻ đa đoan, ai biết phía sau sẽ không có âm mưu khác.

Miêu Miêu mở to hai mắt, hai mắt phát hồng: "cháu không phải con hoang, mẹ cháu cũng không phải hồ ly tinh, càng sẽ không chết! Bà gạt người, bà là tên lừa đảo, bại hoại!" một tay bé đẩy Hồng Tuyết Mai ra, muốn chạy.

"cháu cũng là dã chủng! Với mẹ cháu cùng một loại!" Hồng Tuyết Mai lại bắt lấy Mộ Tiêu Tiêu xách lên.

"ừm.. Thả tôi ra, thả tôi ra, bại hoại, bà là đồ bại hoại! Mau buông tôi ra!" quơ tay đá chân nhưng cũng trốn không thoát.

Nắm lấy Mộ Tiêu Tiêu, ánh mắt Hồng Tuyết Mai lạnh lùng, dưới ánh đèn mờ mờ càng lộ ra âm lãnh, bà chỉ cần tưởng tượng tới Mộ Tiêu Tiêu liền hận đến nghiến răng. Cô còn muốn dùng một đứa con ý đồ gả vào Hiên Viên gia của bọn họ càng thêm tức giận. Bỗng nhiên ném Mộ Tiêu Tiêu trên mặt đất.

"A..." Bị ném đến mặt đất một lần nữa, đầu của bé bị đập ra máu.

Hồng Tuyết Mai vẫn như cũ không thể nguôi giận, bà lại coi đứa con hoang của hồ ly tinh là cháu trai ruột của mình mà đối đãi: "đồ con hoang! Nói, đến cùng mẹ mày còn có mưu đồ khác hay không!" Một chân hung hăng đá vào trên thân Miêu Miêu, sau đó ngồi xổm người xuống, lần nữa xách Miêu Miêu trên mặt đất đứng lên.

Đầu Mộ Tiêu Tiêu bởi vì bị thương nặng choáng choáng nặng nề. Lỗ tai ông ông tác hường. Đầu đau gần như sắp bị xé rách, thế nhưng mà bé không có khóc, nói trong miệng: "Tôi, không phải con hoang... Mẹ tôi sẽ đến, cứu tôi."

"mày không phải con hoang thì ai là con hoang? Hừ! Nguyên bản tao còn cố kỵ mày, cho rằng mày là cháu nội, tao đối với mẹ mày nhường nhịn đủ kiểu, không có giết nó. Không nghĩ tới mày cũng là một thằng con hoang!"

"Phốc..." nôn ra từng ngụm từng ngụm nước, mắt bé đỏ hồng, bé tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho người mắng bé là tạp chủng, bởi vì mắng tạp chủng cũng là nhân tiện mắng cha mẹ của bé: "Tôi, không cho phép bà mắng cha mẹ tôi. Bại hoại, bà là đồ bại hoại! Mau buông tôi ra!"

"Bốp!" một bàn tay nóng bỏng giáng xuống bên trên gương mặt Mộ Tiêu Tiêu.

"Tạp Chủng không có giáo dục, mày dám phun nước bọt vào tao!"

"Bốp!"

Lại một cái tát tiếp xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90-2: Bà gạt người 2

Miêu Miêu nhắm mắt thật chặt. Khuôn mặt trong nháy mắt bị đánh thành đỏ bừng.

"Mẹ! Mẹ đây là đang làm gì?" Lúc này, Hiên Viên Tiểu Nha đẩy cửa tiến vào, đã nhìn thấy mẹ của cô nắm lấy Miêu Miêu không ngừng tát. Lập tức xông qua, ôm lấy tay của Hồng Tuyết Mai.

"Tiểu Nha, con đây là làm gì? "Khuyển tay rẽ ra ngoài sao" sao? Tiểu Tạp Chủng này với mẹ nó một bộ đức hạnh!" Hồng Tuyết Mai đã tức đỏ mặt, đầu còn có tư thái cao quý.

"Mẹ, coi như mẹ chán ghét Mộ Tiêu Tiêu thế nào, mẹ cũng không thể đem trách nhiệm đẩy lên trên người đứa trẻ, mà Mộ Tiêu Tiêu đã chết rồi! Đứa trẻ là vô tội." Hiên Viên Tiểu Nha nói qua muốn từ trên người Hồng Tuyết Mai lấy đi Miêu Miêu, mặc kệ Miêu Miêu có phải là con của anh cô hay không, cô rất ưa thích đứa trẻ này, sẽ không để cho người tổn thương bé.

"con làm sao cũng giống với anh con, bị một người phụ nữ mê hoặc, bị một đứa trẻ mê hoặc?! Mẹ nhìn hai người bọn họ cũng là tai họa đến hại nhà chúng ta!" Hồng Tuyết Mai lớn tiếng gầm thét lên, nguyên bản bà cảm giác con trai của mình bị Mộ Tiêu Tiêu cướp đi, thật vất vả giải quyết Mộ Tiêu Tiêu, bây giờ, con gái cũng bị đứa trẻ này đoạt đi rồi! Hai mẹ con này cũng là tai họa!

"Ô oa ô oa ô oa... Mẹ cháu sẽ không chết. Các người đều gạt tôi, gạt tôi..." Mơ mơ màng màng nghe được Hiên Viên Tiểu Nha nói Mộ Tiêu Tiêu đã chết, Miêu Miêu lúc này mới thật nhận không được, nước mắt như nước biển tràn bờ, lớn tiếng khóc lên.

Hiên Viên Tiểu Nha khẩn trương nhìn thấy Miêu Miêu khóc lớn, lại nhìn thấy trên đầu Miêu Miêu có máu. Nhất thời trong lòng thương xót: "Mẹ, mẹ thực sự quá phận rồi! Sao mẹ có thể biến một đứa trẻ thành dạng này?! Nhanh đưa bé cho con."

Cô bắt đầu theo Hồng Tuyết Mai đoạt lại Mộ Miêu Miêu.

"Bạch Nhãn Lang, nuôi các người lớn lên, không nghĩ tới mỗi một đứa đều là Bạch Nhãn Lang!" Hồng Tuyết Mai gần như sắp giận điên lên, cô con gái này tuy nghịch ngợm, nhưng mà luôn luôn nghe lời bà, lúc này bắt đầu vì đứa con hoang của hồ ly tinh kia phản bác bà.

Nghĩ vậy, Hồng Tuyết Mai càng thêm thẹn quá hoá giận, bỗng nhiên nắm lấy Mộ Miêu Miêu quăng tới bên tường.

"Không muốn!" Hiên Viên Tiểu Nha mở to hai mắt.

"Rầm!" thân thể nho nhỏ của Mộ Miêu Miêu trực tiếp bị ném đến trên tường, đầu lại bị đánh tới một lần nữa, máu tươi tràn ra càng nhiều... Miêu Miêu ngừng thút thít, biến thành nghẹn ngào, rất nhanh, nghẹn ngào cũng biến mất, chậm rãi nhắm mắt lại.

"Miêu Miêu!" Hiên Viên Tiểu Nha co cẳng chạy qua, ôm lấy thân thể Mộ Miêu Miêu: "Mẹ, mẹ quá nhẫn tâm rồi! Sao có thể đối với Miêu Miêu như vậy! Nó chỉ là trẻ con, chỉ là trẻ con!"

Hồng Tuyết Mai thờ thật sâu mấy hơi, đi qua: "Đã chết rồi sao?" Lạnh giọng hỏi.

Hiên Viên Tiểu Nha ôm chặt lấy Miêu Miêu.

Đối xử lạnh nhạt một cái: "Hôm nay mẹ thả cho đứa con hoang này một con đường sống, con mau ném nó ra bên ngoài, có bao xa ném bao xa." bà nói xong, xoa xoa nước bọt trên mặt, dẫm xuống giày cao rồi đi, dù sao Hiên Viên Tiểu Nha là con gái của bà, coi như bà đang phần nộ, cũng sẽ không đem khí vung đến trên thân con gái mình. Nếu không, hôm nay không phải bà ở nơi này giết chết đứa nhỏ nghiệt chủng này.

Tường cao ở bãi săn, Mộ Tiêu Tiêu độ sức cùng Dã Lang, đã chết đi sáu Dã Lang, chỉ còn lại có hai con, thể nhưng mà súng lục cũng không thể lại dùng rồi.

Y phục trên người cô cơ hồ bị sói xé rách rưới, trên thân cũng có mấy chỗ đầm máu, đó là cô không cẩn thận bị răng sói mài đến cắt vỡ lúc đó.

Tinh lực của cô cũng vì đối phó những con sói kia từng chút từng chút bị suy yếu. Bây giờ lý trí cô bảo trước hết bò lên trên một cái cây nghỉ ngơi một hồi, dưỡng tinh thần một chút, như thế mới có khí lực đi đối phó với hai cái sói còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91-1: Miêu Miêu, chờ mẹ! 1

Ánh mắt có chút hoảng hốt, nắm chặt đao thương trong tay. Thương tuy nhiên không thể dùng, nhưng lại mùi phần cứng rắn, còn có thể dùng để nện.

Đột nhiên! Cô nhất thời không có chú ý, một con sói đánh tới, trực tiếp nhào tới trên thân cô.

"Ây..."

Đao thương trong tay cô bởi vì dốc sức động, mà ném trên mặt đất. Tay không tác sát, cô dưới ý thức lấy tay bóp chặt cổ sói! Sức lực cô căn bản chống đỡ không được bao lâu! Sức lực Sói vượt xa tưởng tượng của cô.

Móng vuốt Sói đâm vào trên thân cô, trên đùi, chỉ cần dùng lực xé mở thịt trên người cô. Một con sói khác cũng hướng nơi này chạy tới.

Xong đời? Đôi mắt nghiêng, cô nhìn thấy đoàn đao rơi ở bên cạnh. Đầu dùng sức quét ngang, cắn chuỗi đoàn đao.

Ra sức ngẩng đầu, đoàn đao từ cổ sói đâm qua!

"Ngao hô..." sói trên người cô ngã xuống.

"A..." Tiêu Tiêu kinh hô, trong nháy mắt đó, chân phải của cô đã bị một con sói gặm cắn!

Dưới ý thức, cô dùng chân trái qua đá đầu nó, lại chỉ làm lực cắn tăng thêm! Chỉ cảm thấy một giây sau, thịt trên đùi cô đều sẽ bị cắn rơi.

Đau gần như sắp muốn mất đi thần chí, cô mãnh liệt mà đưa tay đoàn đao đâm qua. Lại chỉ xẹt qua da lông sói. Chảy ít máu.

Mà sói cũng bởi vì cái này mà buông chân Tiêu Tiêu ra, lui về phía sau mấy bước.

"Ngao hô... Ngao!" Sói hoang kêu càng thêm hung mãnh rồi.

Sắc mặt của cô sớm đã tái nhợt, cơ bản không có khí lực đi đối phó rồi. Khóe mắt rơi ở cây súng bên cạnh. Liều rồi! Xoay người, tay cô chỉ quét qua nắm súng lục lên.

Cùng thời gian sói cũng cảm giác được nguy cơ, phi thân nhào tới trước.

"Àm!"

Một tiếng súng vang.

Sói rơi xuống mặt đất, rơi trước gót chân Tiêu Tiêu, nếu như cô chậm một bước. Sẽ bị sói bỏ nhào, như thế cô không có thời cơ phản kích rồi.

Ngón tay phát run, cô nhìn thi thể bên cạnh, không khỏi rung mình, cái này đoán chừng là tám năm qua cô gặp được nguy cơ sinh mệnh lớn nhất đi. Sói không so với người... Bọn chúng dã tâm cường đại, đặc biệt là một đám sói hoang.

Trên đùi phải đang không ngừng đổ máu. Nếu cô chậm một chút nữa động thủ, chân thật phế bỏ! Từ trên thân xé xuống một miếng vải thật dài, thắt ở trên vết thương, phòng ngừa mất máu quá nhiều.

Chống đỡ thân thể đứng lên. Chân sau nhảy đến trước đoàn đao, nhặt lên cát kỹ, lại nhảy đến trước cửa, dùng súng miệng nhắm ngay lỗ chìa khóa.

Chỉ còn lại có hai viên đạn, hi vọng hai viên có thể cạy mở cửa sắt!

"Àm!"

Liên tục hai phát, cửa sắt giống như không có động tĩnh, đáng chết! Hỏa lực không đủ sao? Cô nghĩ súng lục này so phổ thông hẳn là uy lực càng lớn. Ba phát đạn nhất định đủ, có thể là vừa vận vì mệnh, bất đắc dĩ dùng.

"Cùm cụp..."

Tiêu Tiêu sột ruột thất lạc. Cửa lại mở ra rồi. Mừng rỡ xông lên đầu, chân phải cô nhẹ nhàng rơi xuống đất, kéo cửa sắt ra, khập khểnh đi ra ngoài.

Miêu Miêu, chờ mẹ! Ngàn vạn không nên gặp chuyện xấu, ngàn vạn không nên gặp chuyện xấu.

Cô từ nơi này trở về trạch viện còn một đoạn đường thật dài, cô hiện tại hành động lại không tiện, cô gần như sắp vội muốn chết, hận không thể bò qua!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91-2: Miêu Miêu, chờ mẹ! 2

Mặt trời sắp xuống, cả bầu trời đều trở thành màu cam

Khi cô trở lại kéo cả người là máu trở lại trạch viện, tất cả người hầu đều choáng váng, các cô cũng không biết chuyện Hồng Tuyết Mai muốn giết chết Mộ Tiêu Tiêu, nhanh lên đi đỡ lấy.

"Miêu Miêu đâu? Con trai tôi đâu?" Tiêu Tiêu bắt lấy người làm nữ truy hỏi.

"Tiểu thiếu gia? Bé không có đi ra chơi, hẳn là trong phòng đi..." Người làm nữ nói qua.

Lúc này Tiêu Tiêu mới thở phào nhẹ nhõm. Nhẹ nhàng đẩy cô ra, không để ý chân phải đau đón bước nhanh chạy đi vào. Lúc này đang chạy đến phòng khách, Hồng Tuyết Mai đang từ bên trên thang cuốn đi xuống, nhìn thấy cả người Mộ Tiêu Tiêu là máu tiến đến, kém chút dọa đến ngã ngồi trên mặt đất.

"Cô... Cô..."

Mất phương hướng lại, đối với Hồng Tuyết Mai đã hoàn toàn biến thành địch ý, người này kém chút để mệnh cô trong miệng sói, kéo lấy thân thể đi đến bên trên thang cuốn: "Hồng phu nhân, tôi không chết, bà cao hứng sao?"

"Cô... Cô làm sao có thể..."

"Tôi sẽ dẫn con trai tôi đi. Bà thoải mái tinh thần đi!" Hồng Tuyết Mai đều biết Miêu Miêu không phải con trai của Hiên Viên Liệt, trò chơi cũng kết thúc rồi.

Hồng Tuyết Mai choáng váng, nếu không phải tay vịn lan can, bà thật từ trên thang lầu lăn xuống.

Tieu Tieu kéo lấy thân thể, bò lên trên lầu, vọt thẳng đến trong phòng con trai. Phòng lớn như thế bên trong... Mộ Miêu Miêu nằm ở trên giường, Hiền Viên Tiểu Nha cạnh giường.

"Mộ, Mộ Tieu Tieu, cô..." Thấy có người tiến đến, Hiền Viên Tiểu Nha xoay người, nhưng là không nghĩ tới nhìn thấy lại là Mộ Tieu Tieu, mà cả người cô là máu, thật giống như từ trong vũng máu bò ra.

Tieu Tieu cũng không có đi cố kỵ Hiền Viên Tiểu Nha, bay thẳng đến bên giường, khi thấy con trai nằm trên giường, nhất thời đồng tử phóng đại.

Chuyện gì xảy ra? Miêu Miêu chuyện gì xảy ra? Vì cái gì trên đầu đeo băng? Trên mặt vì sao lại sưng như vậy?

Ánh mắt liếc nhìn ngấm Hiền Viên Tiểu Nha: "Thế nào, chuyện gì xảy ra! Các người đối Miêu Miêu làm cái gì rồi!" Cô không phải gào thét, bởi vì thấy cảnh này cô căn bản gào thét không ra rồi.

Hiền Viên Tiểu Nha mới từ mê loạn lấy lại tinh thần: "Cô làm sao có thể còn sống trở về, làm sao có thể..."

"Tôi hỏi cô... Miêu Miêu làm sao rồi hả?" mắt Tieu Tieu đỏ hồng.

Đôi mắt Hiền Viên Tiểu Nha lúc này mới nhìn về phía Miêu Miêu trên giường, mắt mang theo vài phần áy náy cúi đầu xuống: "Đúng không tầm thường, tôi không có thể ngăn cản mẹ tôi. Để Miêu Miêu bị thương nhẹ."

"Bị thương nhẹ?" Nước mắt theo gò má chảy xuống: "Cái này, cái này gọi, bị thương nhẹ..." Không phải giọng chất vấn, mà chính là thanh âm khàn khàn vô lực nói chuyện.

Đầu là nơi yếu ớt nhất, trên đầu vậy mà đeo băng, con trai cô đến tận cùng là thế nào rồi hả? Trong nháy mắt lệ rơi đầy mặt.

Hiền Viên Tiểu Nha cúi đầu, trong chớp nhoáng cô thật cảm thấy chính mình là nỗi giặc cho giặc, cô xuất sinh gia tộc hắc đạo, giết chết người cũng là chuyện thường xảy ra, cho nên mẹ nói muốn giết chết Mộ Tieu Tieu tuy nhiên có chần chừ, nhưng cũng đồng ý, thế nhưng là... Hiền tại cô thật hối hận rồi... Coi như, Mộ Tieu Tieu mang theo Miêu Miêu muốn gả cho anh, cũng không phải tội chết. Hơn nữa còn làm hại Miêu Miêu biến thành dạng này.

Tieu Tieu từ trên giường ôm lấy Miêu Miêu, lại ôm lấy Miêu Miêu, đầu tay của cô đến trên cổ tay con trai, tại sao có thể như vậy?: "Gãy xương rồi hả? Tay của bé làm sao lại gãy xương?" Cô trong hắc đạo hành tẩu, thường xuyên gặp được những chuyện này, cho nên rõ ràng.

"Xương, gãy xương?" Hiền Viên Tiểu Nha cũng sửng sốt, mẹ không cho cô gọi bác sĩ, cho nên cô cũng chỉ là tùy tiện băng bó vết thương ở đầu.

"Hong Tuyết Mai đến cùng đối với bé làm cái gì?" thanh âm Tieu Tieu đã trở nên trống rỗng bất lực, cô có thể nhẫn nại Hong Tuyết Mai đối với cô, nhưng cô tuyệt đối sẽ không cho phép người thương tổn con trai cô.

"Ôm... Thật có lỗi..." Hiền Viên Tiểu Nha nhếch đôi môi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92-1: Trong mắt, bắn ra hàn ý (1)

"Cô đi đi... Cô đi phi trường, tự nhiên sẽ có người đưa cô trở về." Hiền Viên Tiểu Nha nói ra, trong thanh âm hồ thẹn, cô thế nhưng là mang Mộ Tieu Tieu vào ổ sói, người ta lại còn nói tạ ơn với cô.

"Cảm ơn."

Ôm Miêu Miêu, đi ra khỏi phòng. Nhìn thấy vết thương trên người con trai, cô gần như sắp quên đi đau đớn trên chân phải.

Lúc này, hai mắt Hồng Tuyết Mai vô thần ngồi ở trên ghế sofa, bà làm sao cũng không nghĩ ra Mộ Tieu Tieu từ ổ sói trở lại, người phụ nữ này đến cùng có bao nhiêu đáng sợ? Đây chính là sói, nhớ đến giống như có tám con đi. Làm sao có thể, người làm sao có thể đánh thắng được nhiều sói như vậy?

Ôm Miêu Miêu đi xuống thang cuốn.

Hồng Tuyết Mai nhìn thấy Tieu Tieu không khỏi rùng mình: "Mau cút, mang theo con hoang của cô tranh thủ thời gian bao xa lần bao xa." Bà cũng có chút sợ, khó có thể tưởng tượng một người thế nào từ bên trong ổ sói đi ra, nhìn cô toàn thân chiến tích, càng làm cho hai chân phát run!

Con người đỏ như máu chăm chú nhìn chằm chằm Hồng Tuyết Mai, càng nhìn, cô càng ôm chặt Miêu Miêu, đầu nghiêng: "Tôi có thể mặc kệ bà đối với

tôi làm cái gì. Nhưng là... Vết thương trên người Miêu Miêu, tôi sẽ từng chút từng chút trả lại gấp bội." Trong mắt bắn ra hàn ý.

Hồng Tuyết Mai cứng ngắc, bà ở hắc đạo cũng không phải một ngày hai ngày, lần này thật cảm thấy không rét mà run, thể nhưng thân là một nữ chính, hơn nữa còn tại địa bàn của mình, bà là thế nào cũng không có khả năng yếu thế: "Là mẹ con cô không biết xấu hổ! Mang theo một đứa con hoang trở về muốn giả mạo con cháu chúng tôi! Cô người phụ nữ âm hiểm, dùng loại mưu kế âm độc này muốn gả đến nhà chúng tôi? Không có cửa đâu! Chim sẽ cũng muốn bay lên đầu cành làm phượng hoàng? A... Quả thực là tức cười!"

"Bà nói ai là con hoang? Hồng phu nhân, bà cho rằng nơi này là trong nhà bà, tôi cũng không dám động thủ sao?" bầu không khí thiêu đốt, ở ngực kịch liệt đập trùng!

"Hừ, Mộ Miêu Miêu không biết là cô cùng người đàn ông nào sinh! Tôi không có đánh chết nó đã là tha cho nó một mạng rồi."

Trong nháy mắt đó, con ngươi đỏ như máu lại thêm huyết sắc, lý trí trong nháy mắt ném đến tận lên chín tầng mây, cô tuyệt đối sẽ không cho phép có người vũ nhục con trai của cô!

Một tay ôm lấy Mộ Miêu Miêu, tay kia bỗng nhiên từ bên hông quát ra đoàn đao. Giờ này khắc này, đau đớn trên người cô đều không để ý, trên chân phải có máu tươi không ngừng thấm vào vóc lại tuyệt không quan tâm.

"Cô... Cô muốn làm gì? Cô chẳng lẽ không biết cái gì là Ngũ Đại Gia Tộc sao? Tôi tùy tiện nói một câu là có thể bóp chết cái mạng nhỏ cô!" trong mắt Hồng Tuyết Mai cũng lóe lên vài tia sợ hãi, như thể người phụ nữ cả người là thương tổn từ bên trong ổ sói bò ra ai cũng sợ hãi.

Xoát...

Một tay cầm đao, cô ôm con trai giấy lát tốc độ vọt đến cạnh ghế sa lon, đoàn đao bỗng nhiên cắm vào bên cạnh trên ghế sa lon, đao chỉ cách đầu Hồng Tuyết Mai một chút xíu, nếu như cô hướng bên cạnh động một cái, một đao này tuyệt đối có thể cắt mất đầu Hồng Tuyết Mai.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92-2: Trong mắt, bắn ra hàn ý (2)

Cô nửa cúi thân thể, mỗi cánh hoa anh đào xich lại gần bên tai Hồng Tuyết Mai: "Tại bà mở miệng trước đó, tôi có thể muốn mệnh của bà. A hừ... Nơi này là Hiên Viên gia lại như thế nào? Giết bà, cùng lắm thì tôi và bà đồng quy vu tận..." Thanh âm của cô khàn giọng mà âm lãnh, mỗi một chữ phun ra đều giống như từ thần triêu hoán.

Đồng tử Hồng Tuyết Mai co vào, không khỏi nuốt xuống một miếng nước bọt.

Lúc này... Một đám cầm súng nhao nhao trọn đại sảnh, những người này đương nhiên là nhìn thấy phu nhân xảy ra chuyện lập tức phản ứng.

Bọn họ nhanh chóng, Tiêu Tiêu thậm chí có thể xác định chỉ cần mình hiện tại lấy đao ra, lại thêm một tiếng mệnh lệnh Hồng Tuyết Mai, như vậy chung quanh mưa bom bão đạn sẽ muốn mệnh của cô.

Mà giờ khắc này đoàn đao còn lại bên tai Hồng Tuyết Mai, cho nên Hồng Tuyết Mai cũng không dám hạ mệnh lệnh loạn.

"Đều làm gì đâu! Buông vũ khí xuống!" Một tiếng thanh thúy quát mắng, Hiên Viên Tiểu Nha từ trên lầu đi xuống.

Tất cả mọi người nhao nhao đi lên: "Tiểu thư... Thế nhưng là... Phu nhân cô..."

Hiên Viên Tiểu Nha đi xuống thang cuốn, nhưng là người chung quanh cũng không có thu vũ khí, mười mấy cái họng súng thậm chí tất cả đều nhắm ngay trên thân Tiêu Tiêu.

"Mộ tiểu thư, chuyện Miêu Miêu, chúng tôi rất xin lỗi, tôi thay thế mẹ tôi xin lỗi cô. Cô đi nhanh lên đi, tôi sẽ bảo đảm cô ra khỏi Hiên Viên gia." Hiên Viên Tiểu Nha nói chuyện lại không quên nhìn thân thể nhỏ bé trong ngực cô.

Lý trí Tiêu Tiêu từ từ trở về, một lát tỉnh táo lại, cô thật sâu thở ra một hơi, lúc đang chuẩn bị thu hồi đoàn đao...

"Tiểu Nha, con thế nhưng là tiểu thư Hiên Viên gia! Làm sao có thể vì con hoang đối với một người phụ nữ dè tiện xin lỗi?!" Hồng Tuyết Mai lớn tiếng gằn dữ mắng mỏ, con gái xuất hiện để trong lòng bà nhất thời dấy lên hỏa diễm, bà thực sự không nghĩ ra một đứa con hoang vì cái gì có loại ma lực này, để con gái bà thần chí không rõ, con người cao quý hướng Mộ Tiêu Tiêu: "Hừ a... Mộ Tiêu Tiêu, có lá gan cô liền giết tôi, nhìn đao cô nhanh, vẫn là viên đạn Hiên Viên gia nhanh! Thì ra còn muốn thả cô một đường sống, nhưng là hiện tại, cô đừng muốn sống mà đi ra nhà chúng ta!" Có lẽ cũng là nhất thời tức giận, Hồng Tuyết Mai bật thốt lên câu nói này, bà chỉ cảm thấy, thả người phụ nữ này đi, như vậy giữ lại cô tuyệt đối là tai họa!

Lúc này, người chung quanh đều bóp cò súng súng lục, nghiêm chỉnh chờ phân phó nhắm ngay Tiêu Tiêu.

"Mẹ, mẹ đây cần gì phải? Các người, buông xuống, đều buông vũ khí xuống!" Hiền Viên Tiểu Nha lớn tiếng nói.

"Tiểu thư, không tầm thường. Mệnh lệnh phu nhân, chúng tôi không thể chống lại." Vẫn như cũ giờ súng không có thu hồi.

Hồng Tuyết Mai lạnh nhạt: "Tiểu Nha, con đi lên lầu!"

"Không! Mẹ, mẹ nhanh mệnh khiến bọn họ thu hồi súng, không phải vậy... Không phải vậy con từ hôm nay bắt đầu rời nhà trốn đi, không trở lại nữa!"

"Tiểu Nha!"

Khuôn mặt Hiền Viên Tiểu Nha ra bên ngoài nhếch lên, cũng không nguyện ý đi.

"Tóm lại! Mẹ tuyệt đối sẽ không để cho cô sống mà đi ra cửa nhà chúng ta!" Con gái phản nghịch, để cho bà quét mắt về phía Tiêu Tiêu.

Ba người giằng co.

"Đều buông súng trong tay xuống." Một tiếng hời hợt nhưng lại lạnh băng từ bên ngoài truyền đến.

Tất cả mọi người cùng một thời gian hướng cửa nhìn, thân ảnh thon dài, Hiền Viên Liệt mặt lạnh đi đến. Anh bước vào tầm mắt mọi người.

Xoát xoát xoát, người vừa mới còn giờ súng, đều nhao nhao để súng trog tay xuống.

"Liệt nhi!" ánh mắt Hồng Tuyết Mai lóe lên chán kinh, bà không nghĩ tới con trai nhanh như vậy trở về, rõ ràng đã phân phó người nhìn nó, không đến trời tối tuyệt đối không thể để nó trở về.

"Anh..." Hiền Viên Tiểu Nha giống như nhìn thấy hi vọng, bước nhanh chạy qua.

"Đều ra ngoài!" Hiền Viên Liệt mắt đen lạnh lẽo nói.

"Vâng!" Cùng nhau một tiếng, người vây chung quanh đều chuẩn bị rút khỏi.

Đồng tử Hồng Tuyết Mai phóng đại: "Không được! Không cho phép đi!"

Thanh âm của bà cực lớn, để người muốn đi ra ngoài cũng đều chặn chờ ngừng cước bộ, ánh mắt chậm rãi đầu hàng Hiền Viên Liệt.

Một đôi mắt đen băng lãnh, lúc này chung quanh càng thêm tán phát ra một loại hàn khí để cho người ta nhượng bộ lui binh, trên thân giống như là vây quanh khí trắng. Lạnh giọng: "Ra ngoài!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93-1: Thu hồi đao của cô! 1

Nhìn thấy Hiền Viên Liệt, Tiêu Tiêu đầu tiên là giật mình, sau đó con người đỏ như máu chìm xuống dưới, toát ra mấy phần hận ý.

"Tiêu Tiêu, thu hồi đao trên tay cô." Mắt đen cuối cùng nhìn phía cô.

Lý trí từ từ trở về, để cho cô hít thở mấy cái thật sâu, trùng điệp quát ra, coi như cô có thể lôi kéo Hồng Tuyết Mai cùng một chỗ đồng quy vu tận, nhưng là lại tuyệt đối sẽ không lôi kéo Miêu Miêu cùng chết. Thù này hận này, cô tuyệt sẽ không dễ dàng quên, càng sẽ không từ bỏ ý đồ.

Thu hồi đoản đao, cảm về bên trên trên đùi.

Tuy nhiên thủ hạ Hiền Viên gia tộc đều rút lui ra ngoài rồi. Nhưng bầu không khí phòng khách lại càng ngày càng nặng, kiếm chế.

Lúc Tiêu Tiêu thu hồi đao, Hồng Tuyết Mai nhẹ nhàng thờ ra, hướng cạnh ghế sa lon xê dịch. Tuy nhiên đây là địa bàn bà, nhưng vừa mới vẫn có mấy phần tim đập nhanh.

"Liệt nhi, mẹ để con hôm nay tạm thời rời gia tộc cũng là có nguyên nhân. Làm vì mẹ, mẹ cũng không muốn làm con khó xử, người phụ nữ này... Người phụ nữ này ôm con người khác đến lừa gạt ánh mắt của chúng ta! Mộ Miêu Miêu căn bản cũng không phải là con con! Nó là con hoang của người phụ nữ này cùng người đàn ông khác! Người phụ nữ này, còn muốn gả vào gia tộc? Đơn giản si tâm vọng tưởng! Mẹ hôm nay là muốn thanh trừ yêu nghiệt cho nhà chúng ta!" thanh âm Hồng Tuyết Mai một câu so một câu cao vút, thậm chí mang theo mấy tia hận ý cùng tức giận.

Mộ Tiêu Tiêu đóng hai con ngươi, lại mở to mắt nhìn về phía Hiên Viên Liệt, không có người so với anh rõ ràng hơn nguyên nhân trong đó, đúng, Mộ Miêu Miêu xác thực không phải con anh, nhưng là anh muốn diễn rò. Ôm Miêu Miêu, cô kéo lấy thân thể rồi ghé sô pha, đi.

Mỗi đi một bước, cô rất muốn ngừng đầu ưỡn ngực, thế nhưng là cô làm không được, thân thể cô đã không chịu nổi phụ trọng, chân phải đau đớn cơ bắp đều muốn run rẩy.

Trầm tĩnh, toàn bộ phòng khách đều yên tĩnh trở lại, nhìn đáng về cô tàn phá không chịu nổi hướng Hiên Viên Liệt.

Một đôi mắt đen nhàn nhạt nhìn cô.

Tóc đen khoác trên vai, có hơi lộn xộn, máu theo cái trán chảy xuống, trên mặt cũng có bộ phận trầy da, quần áo trên người sớm đã rách tung toé, nhưng may mắn thay chính là nơi nên che ở cũng coi là che khuất, vài vóc trên bàn chân phải đỏ như máu, vài không màu sắc bị máu của cô nhuộm đỏ rồi... Trên cánh tay, trên bờ vai, khắp nơi đều là vết thương, đặc biệt là lúc trước cô giết chết Lâm Âm Nhi lúc lưu lại ba vết đao cang bởi vì vận động mà xé rách ra.

"Liệt nhi, con không thể phóng túng tên lừa đảo rồi đi!" Hồng Tuyết Mai lại rống to, bà thực đang lo lắng Liệt nhi yêu người phụ nữ này, phóng túng yêu nghiệt.

Mắt đen cũng không có nhìn hướng mẹ mình, nhìn chăm chăm Tiêu Tiêu.

Hiên Viên Tiểu Nha đứng tại bên người Hiên Viên Liệt, nhìn Mộ Tiêu Tiêu đi tới, nhịp tim đập cấp tốc tăng tốc, dù sao các cô là gat anh đối phó Mộ Tiêu Tiêu, tuy nhiên chuyện Miêu Miêu là cô ngăn cản, thế nhưng cô đúng là lừa gat Mộ Tiêu Tiêu tiến vào ổ sói.

"Hiên Viên Liệt... Kết quả như vậy anh hài lòng sao?" Mộ Tiêu Tiêu mở to hai mắt, tới gần anh một bước, lòng của cô giống như là bị kim châm. Bởi vì trò chơi người đàn ông này, a... Cho nên con trai của cô cùng cô đều phải trở thành vật hi sinh trò chơi sao?!

"Trở về phòng đi nghỉ ngơi!" Anh lạnh giọng nói ra, trong mắt không mang theo bất cứ tia cảm tình nào.

"Liệt nhi! Con không thể để cho cô ta tiếp tục lưu lại!" Hồng Tuyết Mai rống to, tuyệt đối không cho phép người phụ nữ này lưu lại.

"A... Ha ha ha ha ha." Tiêu Tiêu cười to, đôi mắt t xéo qua lờm Hồng Tuyết Mai, không cảm được nụ cười, chỉ là người nào cũng không có phát giác bị thương bên trong mắt: "Cái địa phương này, tôi cũng không muốn!"

Cô vòng qua Hiên Viên Liệt, ý đồ rời đi nơi này.

"Ba!" cánh tay bị anh bắt lấy: "Dừng lại! Dạng này, có thể đi ra bao xa? Cô có thể chạy trước, con trai cô đi tới chỗ nào? Muốn chết ở bên ngoài sao?!"

Sắc mặt cô trắng bệch, rõ ràng cũng mất máu quá nhiều, thế nhưng là tinh thần trong đầu Tiêu Tiêu là phấn khởi, hận ý cùng phần nộ, tăng ở ngực.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93-2: Thu hồi đao của cô! 2

"Chết? Chỉ sợ lưu tại nơi này, tôi cùng con trai sẽ chết càng nhanh đi. Hiên Viên Liệt, là anh dẫn tôi tới nơi này, lại là anh như thế bỏ lại tôi mặc kệ. Coi như tôi Mộ Tiêu Tiêu chết, cũng sẽ không chết ở cái địa phương rách rưới này." Ngữ khí của cô cũng không kích động, gần như thanh âm tuyệt vọng.

Đúng vậy, cô tuyệt vọng, người đàn ông này thủy chung xem cô vì trò chơi, mà lại là, chỉ cần còn sống, còn chưa có chết, làm sao tra tấn cũng nhanh có thể. A... Anh không ngờ, anh nhất định rất rõ ràng, trải qua mấy ngày nay Tiểu Nha mang theo Miêu Miêu cùng anh đi ra ngoài là vì cái gì.

Hồng Tuyết Mai hận cô đến cỡ nào, Hiên Viên Liệt cũng không phải không biết, anh có lẽ so với ai khác đều rõ ràng Hồng Tuyết Mai ngày thường là thế nào tra tấn cô. A... Mang cô đến địa phương này, quả thực là ép buộc cô làm vị hôn thê, lại ném không để ý, Hiên Viên Liệt, dù cho anh không có đánh tôi, nhưng là anh làm được so với ai khác đều hung ác.

"Anh, các người đang nói cái gì?" Hiên Viên Tiểu Nha nghe được mơ hồ, làm sao anh cũng không truy vấn Mộ Tiêu Tiêu chuyện liên quan tới đứa trẻ. Chẳng lẽ anh đã sớm rõ ràng Miêu Miêu không phải con mình sao?

"Cô cho dù chết, cũng phải chết ở bên cạnh tôi." Hiên Viên Liệt lạnh lùng nói qua.

Anh, để Tiêu Tiêu cảm nhận được trái tim vô tận băng giá, nắm chặt quyền, lại nói: "Khế ước có thể giam cầm tự do của tôi, nhưng cũng không đại biểu có thể giam cầm tự do Miêu Miêu, Hiên Viên Liệt, một trò chơi đã tổn thương người quan trọng nhất đối với tôi. Trừ phi anh hiện tại giết tôi, để cho tôi chết tại bên cạnh anh. Nếu không, tôi quyết không hề dừng lại ở nơi này, Miêu Miêu không phải vật phẩm bổ sung trò chơi. Bé, tổn thương không tầm thường. Bé là người quan trọng nhất trong sinh mệnh của tôi." Nước mắt vậy mà chảy xuống, nhiệt độ trên người con trai truyền đến trên thân cô, cô chỉ

có Miêu Miêu, đứa con này cô không cho phép bất luận kẻ nào tổn thương.

Nói xong, cô dùng sức tránh ra khỏi tay anh, hướng cửa chậm rãi đi qua.

Hiên Viên Liệt trầm mặc, nghiêng người ánh mắt nhìn về phía đứa trẻ cô ôm trong ngực. Trên đầu Miêu Miêu băng bó băng vải, bên trên băng vải bị máu nhuộm đỏ. Khuôn mặt sưng đỏ. Hai tay vô lực rũ xuống trong không trung. Một khắc này, mắt đen lóe lên vài tia cảm xúc.

"Anh... Anh..." Hiên Viên Tiểu Nha đẩy Hiên Viên Liệt, bởi vì Mộ Tiêu Tiêu đã đi ra phòng khách, thế nhưng là anh còn không có phản ứng.

Chậm rãi, mắt đen nhìn hướng em gái mình.

"Anh, đúng không tầm thường..." Cô thật vô cùng hối hận, chuyện phát sinh đến hiện tại, cô thật càng ngày càng hối hận, đặc biệt là cô giống như thấy được trên người Mộ Tiêu Tiêu có một cái ngổn ngang. Đối mặt anh trai hung hăng như vậy cũng không ở thế yếu. Ngạo khí như vậy... Thậm chí để cho người ta có ngấm mấy phần bội phục.

Bên ngoài, cô bước đi bắt đầu khập khiễng. Thân thể gánh vác dần dần tăng thêm, thế nhưng là tay của cô vẫn còn ôm thật chặt Miêu Miêu, rất sợ bé sẽ bởi vì mình không cẩn thận quăng trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94-1: Quên hôm nay (1)

Tiêu Tiêu nhìn Hiên Viên Tiểu Nha, cũng không có mở miệng hỏi cô cái gì, tiếp tục đi lên phía trước.

Trên máy bay.

Cô thả Miêu Miêu ở trên ghế sofa, cúi người cúi xuống áo mặc trên người con trai, bắt đầu kiểm tra trên thân có phải còn có vết thương nơi khác hay không.

Miêu Miêu nhắm mắt lại, khuôn mặt sưng đỏ lợi hại. Nắm tay nhỏ, trong mắt nổi lên bọt nước, cái mũi cũng ề ảm, trong lòng đau đớn vượt xa trên người.

"Trong phi trường có bác sĩ, tôi gọi bọn họ bên trên phi cơ, để bác sĩ xem cho cô đi, cô bị thương không nhẹ." Hiên Viên Tiểu Nha đứng ở một bên, từ dưới lên trên đánh giá cô.

"Không cần rồi."

"Chân của cô... Đã mất nhiều máu rồi." Cô đã cột vải, nhưng là máu vẫn là đã rỉ ra, không ngừng hướng mặt đất.

Tiêu Tiêu không có mở miệng, cô không muốn thiếu Hiên Viên gia bất luận cái ân tình gì.

Tiểu Nha có chút nóng nảy: "Tôi biết, cô nhất định rất hận mẹ tôi, cũng không muốn nhận ân huệ nhà chúng tôi, nhưng là, coi như cô không trị liệu một chút... Miêu Miêu cũng cần trị liệu đi. Đầu của bé cũng tay." Cô nói càng nhỏ, là bởi vì thua thiệt. Nếu như cô không nghe mẹ mà nhốt Tiêu Tiêu vào ổ sói như vậy Miêu Miêu cũng sẽ không gặp phải những chuyện này.

Tiêu Tiêu ngẩng đầu, nhìn về phía Hiên Viên Tiểu Nha, nhìn ra được, trong mắt nữ sinh chỉ có chân thành, gật đầu: "Hôm nay cô tương trợ, tôi sẽ trả."

"Không, không không không, chỉ cần cô có thể không trách tôi mang cô vào ổ sói..." Nói lời này đã không có lực, một động tác thế nhưng là hại người ta kém chút vứt bỏ tánh mạng, nào có dễ dàng như vậy nói không trách tội là không trách tội.

Sắc mặt Tiêu Tiêu trở nên nhu hòa rất nhiều. Cô rất rõ ràng lập trường Hiên Viên Tiểu Nha, nếu như cô và Hiên Viên Tiểu Nha đối, cũng sẽ rất tự nhiên đứng bên người mẹ mình, mà không phải một người ngoài. Cô cũng tin tưởng, chủ ý mang cô qua ổ sói là Hồng Tuyết Mai nói lên: "Chuyện này vốn là cùng cô quan hệ không lớn." Coi như Hiên Viên Tiểu Nha mỗi ngày mang Hiên Viên Liệt đi ra ngoài, nhưng trên thực tế nếu như không phải Hiên Viên Liệt nguyện ý, ai có thể lôi đi? A...

Bác sĩ rất nhanh cũng tới, bọn họ xử lý thương tổn trên đầu cho Miêu Miêu, bởi vì không có thiết bị tốt, cho nên còn chưa thể kiểm tra ra sẽ lưu lại hậu di chứng, tay cũng dùng băng cố định lại rồi.

Hiên Viên Tiểu Nha cầm mấy bình thuốc cùng một số băng vải đi đến trước mặt Tiêu Tiêu: "Tôi biết cô sẽ không tiếp nhận bác sĩ trị liệu, như vậy những thuốc này dùng một chút đi. Nếu như cô cảm thấy dùng đồ nhà chúng tôi, cô trả tiền cho tôi là được."

Trong lòng Tiêu Tiêu có chút mâu thuẫn, cô cũng không biết vì cái gì Hiên Viên Tiểu Nha lại đột nhiên thay đổi thái độ, nhưng là cô xác thực thấy được chân thành: "Dù cho tôi hôm nay rời đi Hiên Viên gia, nhưng là tôi sẽ không quên chuyện hôm nay, cái này đại biểu tôi sẽ ghi hận mẹ cô, ghi hận anh cô."

Chương 94-2: Quên hôm nay (2)

"Tôi tuy nhiên không hi vọng cô ghi hận mẹ tôi, nhưng là... Đó cũng là ý nguyện của cô, tôi cũng không có nghĩ muốn đi cái biển." cách làm của mẹ, đã để cô cảm giác đến không thể chịu đựng được, huống chi, Mộ Tiêu Tiêu là mẹ Miêu Miêu.

Mộ Tiêu Tiêu lúc này mới cầm thuốc cùng băng vải trong tay Hiên Viên Tiểu Nha: "Nếu như cô nguyện ý, tìm thời gian, tới nơi này tìm tôi. Còn nguyên nhân, cô đến sẽ biết." Tùy tiện tìm một trang giấy, viết xuống địa chỉ.

Hiên Viên Tiểu Nha, gật đầu.

Tiêu Tiêu cũng bắt đầu thoa thuốc cho chính mình, những thương tổn nhỏ còn tốt, vết thương lớn một chút, cô muốn rằng cần chịu đựng đau đớn kích thích da thịt.

Mở vải vóc trên bàn chân phải ra, cô dùng lau nhẹ nhẹ đùi phải. Sói mặc dù không độc, nhưng là răng sói hoang cũng sẽ bệnh truyền nhiễm khuẩn, cô nhất định phải trừ độc.

"Ây..." vết thương bắp chân quá sâu, để cho tay cô thoa thuốc cũng bắt đầu run rẩy.

Hiên Viên Tiểu Nha thì là trực tiếp nhắm mắt lại không dám nhìn, cô nhuốt nước bọt, có thể nghĩ đến cái vết thương kia nhất định là bị sói cắn.

Mộ Tiêu Tiêu một lần nữa dùng băng vải cột chặt đùi phải, cô cũng thở dài một hơi: "Đúng rồi, cô vừa mới nói, cô sẽ còn ghi hận anh tôi, vì cái gì? Không phải cô lừa anh tôi sao? Miêu Miêu rõ ràng không phải con trai của anh."

"Chuyện này, cô đi hỏi anh cô đi, nếu như nói mẹ cô là thanh đao, như vậy đứng sau lưng mẹ cô, sử dụng cây đao này chính là anh cô."

Cẩn rằng: "Chẳng lẽ, anh tôi đã sớm biết Miêu Miêu không phải con anh rồi hả?"

Tiêu Tiêu, trầm mặc không nói.

Đường đi dài vắng vẻ. Về tới thành thị quen thuộc.

"Mộ Tiêu Tiêu, địa chỉ này thật có thể tìm được cô sao?" Trước khi đi, Hiên Viên Tiểu Nha khẩn trương hỏi, nếu như có thể, cô muốn đi xem Mộ Miêu Miêu.

Tiêu Tiêu gật đầu.

Phi trường, người đến đón cô là Các lão, cô hiện tại hai tay trống không, lại dẫn Miêu Miêu. Luôn không khả năng từ trong phi trường đi trở về qua, cho nên để Hiên Viên Tiểu Nha giúp cô gọi điện thông báo Các lão.

Khi Các lão nhìn thấy cả người Tiêu Tiêu là thương tổn ôm Miêu Miêu xuất hiện, mắt lão nhất thời tràn ngập hơi nước: "Cái tên khốn kiếp nào làm thành như vậy. Miêu Miêu, Miêu Miêu nhà ta!"

"Tôi không sao. Chỉ cần tôi còn sống, không có việc gì." Tiêu Tiêu cố nén cười. Cô cũng không nguyện ý để Các lão lo lắng.

"Miêu Miêu. Miêu Miêu là thế nào rồi hả?" Các lão thuận tay từ trong ngực Tiêu Tiêu ôm lấy Miêu Miêu.

Sau đó hai người lên xe.

"Miêu Miêu... Đầu bị thương nhẹ, hiện tại còn không biết nghiêm không, tay cũng băng tốt, ngày mai dẫn đến bệnh viện nhìn xem." Hiện tại đã đã khuya rồi.

"Tại sao có thể như vậy? Cô không phải theo Hiên Viên Liệt qua Hiên Viên gia tộc sao? Làm sao lại bị thương? Chẳng lẽ Hiên Viên gia bị ngoại tập rồi hả?"

Nghe Các lão nói như vậy, trong lòng Tiêu Tiêu tự giấu cười một tiếng, đúng vậy, ai cũng không nghĩ đến cô là thân phận vị hôn thê qua Hiên Viên gia tộc, lại rơi đến ruộng đất như vậy.

Lắc đầu.

"Các lão, chúng ta đừng nhắc lại chuyện này, dù sao người cũng không chết. Chủ yếu là..." Cúi đầu nhìn Miêu Miêu, yên tâm lớn nhất còn con trai.

"Ai... Cô cũng là quá quật cường, chuyện gì đều chính mình chọi cứng lấy." Tuy nhiên Hiên Viên gia là một trong Ngũ Đại Gia Tộc, thế nhưng là, nhà Mộ Dung sao lại không phải? Đứa trẻ này thế nhưng là người còn lại duy nhất nhà Mộ Dung. Tuy nhiên nhà Mộ Dung cô đơn, thế nhưng là, luận thân thế, Tiêu Tiêu cũng không có chút nào sai nửa phần. Ai...

"Các lão, cảm ơn ông. Thế giới này khả năng cũng chỉ có người cùng chúng ta thân nhất rồi." Tiêu Tiêu nhịn nước mắt, Các lão cơ hồ là ngoại trừ Miêu Miêu, cùng bé thân thiết nhất. Ban đầu gia tộc hủy diệt, cô còn có Di Út, thế nhưng là Di Út, vì cái gì? Vì cái gì năm đó muốn làm như vậy? Vì cái gì sáu năm trốn tránh, tránh? Chúng ta là người một nhà, Di Út thật đã vứt bỏ mình sao?

Trong nội tâm cô mềm yếu nhất, chỉ có cô rõ ràng, từ trước tới giờ không bày mềm yếu ra, bởi vì cô còn muốn bảo vệ Miêu Miêu, tìm tới hung thủ hại chết gia tộc, cho nên... Phải dùng kiên cố nhất khái giáp đem toàn thân đều kiện hàng đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95-1: Tất cả mọi người là người đáng thương 1

"Các lão, không có việc gì, tôi còn chiếu cố được." Kỳ thật cũng không phải là cô khách khí với Các lão, mà chính là cô có thể gắng gượng qua.

"Tốt, ngày mai tôi trở lại thăm cô."

Các lão lên xe đi rồi. Tiêu Tiêu ôm Miêu Miêu đến gần nhà nhỏ, từ trong khe cửa lấy ra chìa khóa dự bị mở cửa, vừa mở cửa ra, đột nhiên cô chú ý tới một người nằm bên tường?

Ôm Miêu Miêu đi vào thả ở trên ghế sofa trước. Trở ra, đi đến bên tường. Thật có một người nằm sao? Dưới ánh trăng có thể thấy rõ ràng y phục trên người xa lạ này có chút rách rưới. Do đội mũ nên thấy không rõ dung mạo của anh ta. Chẳng lẽ là kẻ lang thang sao?

Cúi đầu nhìn trên thân mình, cũng rách rưới như cũ. Tất cả mọi người là người đáng thương...

"Xì xì xì..." phía ngoài muỗi bay tới bay lui. Cô lướt tay qua, cùng là người thiên nhai luân lạc, ha ha, gặp được chính là duyên phận.

Nghĩ đến cô ngồi xổm người xuống, kéo kẻ lang thang vào bên trong phòng.

"Hô..." kẻ lang thang giống như còn đang ngủ, lúi vào còn không có phản ứng, dưới ánh đèn, cuối cùng cô thấy rõ ràng y phục trên người kẻ lang thang lại rách rưới không chịu nổi, cũng giống như từ bên trong ổ sói bò ra tới.

A... Kẻ lang thang này có chút ý tứ, đội mũ làm gì? Cô ngồi xổm người xuống muốn xóc mũ kẻ lang thang lên.

"ừm... Mẹ... Mẹ. Bại hoại, bà nội giả là kẻ bại hoại." Lúc này, từ trên ghế salon truyền đến tiếng Miêu Miêu ní non.

Không nói hai lời, cô cũng không có đi quản kẻ lang thang trên đất, trực tiếp chạy đi tới cạnh ghế sa lon: "Miêu Miêu, con thế nào rồi hả? Chỗ nào đau?"

Mà Miêu Miêu nhắm mắt lại như cũ, vừa rồi giống như chuyện hoang đường.

Tiêu Tiêu bắt đầu dĩ thờ ra một hơi, hay là ngày mai mang Miêu Miêu đến bệnh viện xem một chút đi. Ôm Miêu Miêu trở về phòng ngủ, cô đã mệt mỏi muốn chết rồi.

Ngày kẻ tiếp...

Tiêu Tiêu từ trong mơ màng mở hai mắt ra, ngày hôm qua vận động quá độ, để cho bây giờ toàn thân cô đau. Ánh nắng ấm áp chiếu vào gian phòng, hai tròng mắt của cô mới hoàn toàn mở ra.

"A!" Kêu lên một tiếng sợ hãi ngồi lên, bởi vì khi mở mắt, cô nhìn thấy một người đứng ở cạnh giường, cúi người nhìn cô chăm chăm.

Trong phòng, Tiêu Tiêu hoảng sợ nhìn người đàn ông bên giường. Một hồi cũng chưa có bình phục tâm tình lại.

"chào cô, tôi tên Ngân." Người đàn ông mở miệng nói chuyện, một thân anh y phục rách rưới màu tím, trên đầu đội mũ, mang trên mặt một gọng kính bạc, còn có một ít râu ria.

Người này chính là kẻ lang thang ngày hôm qua cô nhặt về từ bên ngoài sao? Ban ngày dưới tình huống đến xem, trên thân anh tuyệt không nhếch nhác. Tuy nhiên y phục rách nát một chút.

"Là anh... Anh tên Ngân sao?"

"Đúng thế." Ngân câu lên mỉm cười, thêm nữa khoe miệng đầy râu ria đặc biệt có vị đàn ông, bắt quả cũng là y phục trên người phá điểm.

"hôm qua anh ngủ thiếp ở trước cửa nhà tôi, cho nên tôi liền kéo anh vào. Anh đã tỉnh, muốn đi thì đi đi." Tiêu Tiêu đứng lên. Vết thương trên người để cho cô có chút đau.

Ngân không nói gì, chỉ là cũng đứng thẳng thân thể: "cô thu lưu tôi không sợ tôi là người xấu sao?"

"Không sao, nhà tôi không có cái gì đáng tiền, mà lại, tôi cũng không phải một người tốt." Cô nhàn nhạt nói qua, thu lưu một kẻ lang thang, có lẽ bình thường cô chỉ cho một chút vật chất bên ngoài, mà sẽ không kéo người về nhà mình, chỉ là mấy ngày nay cô thật trải quanh ân tình âm lạnh. Cô độc thống khổ, bị ném trong thống khổ. Cho nên nhìn thấy người này nằm ở cửa, cũng là một thân rách rưới mới có hành động như vậy.

"cô không phải người tốt sao? Người xấu sẽ không kéo bẫy người về nhà mình. Cô đã cứu tôi, nếu không phải vậy tôi đã bị những con muỗi đốt chết rồi."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95-2: Tất cả mọi người là người đáng thương 2

"Phốc phốc" vậy mà Tiêu Tiêu không khỏi bật cười, nào có người sẽ bị con muỗi đốt chết, nhiều lắm cũng chỉ sưng lên mà thôi. Sau khi cười xong, quay đầu nhìn về phía anh: "Cái kia... Tôi muốn thay y phục, anh có thể đi ra ngoài một chút không?"

"Tôi giúp cô thay đi. Cô đã cứu tôi, tôi muốn báo đáp ân cứu mạng của cô." Anh nghiêm chỉnh nói ra.

Cái gì?

Tiêu Tiêu ngây ngẩn cả người, nhìn chăm chăm kẻ lang thang đầy râu ria trước mắt, người đàn ông này ít nhất cũng hơn hai mươi tuổi đi! Thế nhưng cô là một người phụ nữ: "anh đùa giỡn với tôi hay sao?"

"Bị cô nhìn ra rồi." Anh cười đi ra khỏi phòng.

Tiêu Tiêu thờ hất ra thật sâu, người này tuy là kẻ lang thang, nhưng mà cảm giác nói chuyện lại tuyệt đối không giống? Chẳng lẽ cô thật cứu lầm người rồi hả? Được rồi, dù sao đợi chút nữa anh cũng sẽ đi.

Mặc xong y phục.

"Mẹ..." Trên giường Mộ Miêu Miêu vuốt mắt.

"Miêu Miêu, con tỉnh rồi hả?" Ngủ một ngày, cuối cùng con trai lại có động tĩnh, cô kích động chạy tới bên giường. Nhìn thấy Miêu Miêu.

Chạm rai mở hai mắt ra, miến cưỡng híp lại, khi thấy mặt mẹ trước mắt, lập tức Miêu Miêu mở to mắt, trong nháy mắt thanh tỉnh: "Mẹ! Con biết mẹ sẽ không chết. Bà nội già là đồ bại hoại, còn gạt con nói mẹ chết mất rồi..."

"mẹ thế nhưng là Tiểu Phi Long đánh không chết, làm sao lại sẽ chết đơn giản như vậy." Ôm chặt con trai, Nhìn thấy con trai tỉnh lại, đầu cũng thanh tỉnh, tảng đá lớn trong lòng trong nháy mắt buông xuống rất nhiều.

Miêu Miêu vươn tay, muốn đi ôm lấy mẹ: "Đau nhức..." Thế nhưng mà tay nhỏ lại truyền đến đau đớn.

"Miêu Miêu, đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích, tay trái con bị thương nhẹ, tạm thời không thể cử động."

"Ừm." Miêu Miêu gật đầu.

"Trên thân còn đau hay không?" giờ tay muốn sờ mặt của con trai, tuy nhiên trải qua một đêm, trên mặt con trai sưng đỏ đã biến mất một nửa, vẫn còn rõ ràng như vậy.

Miêu Miêu lắc đầu.

"đến cùng Hồng Tuyết Mai đã làm gì con? Miêu Miêu... Ủy khuất cho con rồi."

Miêu Miêu nở nụ cười: "Mẹ, một chút con cũng không đau. Không ủy khuất." bé cũng không nói đến chuyện bà nội già làm đối với bé ở trong phòng, sợ nói ra sẽ hù chết mẹ bé. Cái đầu nhỏ lanh lợi quay đầu quan sát, ai u, nhোáng một cái đầu liền choáng, không đau không đau. Tự mình thôi miên lấy.

Nghe con trai nói như vậy, cô càng thêm thương tâm rồi. Thờ dài.

"Mẹ, chúng ta về nhà nha!" Miêu Miêu hưng phấn đứng lên, chăm chú nhìn chung quanh. Cuối cùng về nhà, bé đều muốn chết trong nhà rồi.

Cùng con trai đi ra khỏi gian phòng.

Ngủ ngủ...

Ngủ thấy một mùi đồ ăn thơm nồng đậm.

"Thơm quá, mẹ nấu cơm sao?" Miêu Miêu bước nhanh ra ngoài, trong phòng ăn, bày biện một bàn đồ ăn, bé bò lên trên bàn ăn nhiều lần, tuy trên thân cũng thương tổn khắp nơi, có thể đổi mặt với thức ăn ngon mê hoặc tiểu gia hỏa nhanh nhẹn sau lưng.

Tiêu Tiêu nhú mày, Nhìn thấy một bàn đồ ăn, cô mới vừa vận rồi giường làm sao có thể nấu cơm... Lúc này, chỉ gặp cửa phòng bếp mở ra, trong tay một người đàn ông mặc rách rưới bung một nồi nước đi ra.

"Ngân?"

"Các người lên ăn cơm quá muộn đồ ăn đều đã lạnh rồi."

"anh làm sao?" Tiêu Tiêu Nhìn đồ ăn một chút, quả thực để cho người ta lú lờ. Sắc hương vị đều đủ, đừng nói là một cái kẻ lang thang làm không được, coi như là gia đình bình thường cũng không biết làm.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96-1: Tâm, không khỏi mềm nhũn 1

"Mẹ, chú là ai?" Miêu Miêu nhảy mắt to, nhìn chăm chăm chú rách rưới trước mắt, y phục trên người thực sự quá rách nát, mang theo mùi, mang theo kính mắt, trên cằm còn có thật nhiều râu ria. Giống kẻ lang thang đi... Đây là người mẹ mang về từ nơi nào.

Ai nha!

Miêu Miêu đột nhiên nhảy bén, nhà bọn họ ngoại trừ chú Liệt, Chú Lam tới bên ngoài, cơ bản không có chú khác lạ lắm tới, chẳng lẽ... Chú này sẽ không phải là cha bé thất lạc nhiều năm về tìm bọn họ đi.

"Mẹ mẹ, chú này không phải là cha con thất lạc nhiều năm lang thang trở về đi." Miêu Miêu vui vẻ hỏi.

Tiêu Tiêu vỗ vỗ đầu, con trai cô thật sự là muốn ba ba đến muốn điên rồi. "Miêu Miêu, đây không phải cha con, đây là một chú tồi hôm qua mẹ gặp phải ở ngoài cửa nhà chúng ta."

Ánh mắt Miêu Miêu lóe lên một vẻ thất lạc, bất quá bé cũng hơi ảo tưởng một chút mà thôi, bé cũng biết, chính mình sinh ra đã không có cha, càng không có cha tới tìm bé. Đột nhiên trong đầu hiện lên ngày đó bà nội già mắng bé, con hoang. Mẹ, con thật là con hoang sao? Nghĩ đến liền mím môi.

"Không ném thử thủ nghệ của tôi sao?" Ngân mở miệng cắt ngang suy nghĩ của Miêu Miêu.

Miêu Miêu gạt đầu, cầm lấy đĩa lên, một miếng đi vào bên trong miệng, cảm xúc vừa mới rối loạn nhất thời không cánh mà bay: "Trời ạ, cái đồ này ăn thật ngon!"

Ngân ngồi xuống, tay nâng lấy quai hàm, nhìn chăm chăm Miêu Miêu.

Tiêu Tiêu nhìn thấy hình ảnh này, cũng ngồi xuống, cầm lấy đĩa ăn một miếng. Trong mắt nhất thời sáng lên, cái này xác thực ăn quá ngon rồi. Không có ăn như hổ đói giống Miêu Miêu, mà chính là thưởng thức. "Ngân, anh là ai? Vì sao lại nằm ở phụ cận nhà tôi? Nhìn anh cũng không hề giống kẻ lang thang bình thường." ban đầu cô vốn không muốn hỏi, nhưng mà người này tuyệt đối không phải kẻ lang thang bình thường.

Ngân nâng quai hàm, hạ kính mắt con người nhìn về phía cô: "Tôi làm kẻ lang thang xác thực thời gian rất ngắn, nói như thế nào đây, thân nhân tôi đều chết hết, chỉ còn một mình tôi, cho nên từ khi chưa hiểu biết bắt đầu làm kẻ lang thang rồi."

Tiêu Tiêu rơi vào trầm tư.

Mà Mộ Miêu Miêu lại mở to hai mắt, cầm đĩa dừng lại ở trong miệng: "Chú, thì ra chú cũng không có những thân nhân khác. Chú nhất định rất thương

tâm Ai... Cháu cùng mẹ cũng không có thân nhân gì. Bà ngoại ông ngoại, cậu đều đi lên Thiên đường. Một mình cháu rất cô đơn. Bất quá không có quan hệ, chú có thể lưu lại cùng cháu nha."

Ngân nâng quai hàm, Nhìn thấy Miêu Miêu, mỉm cười: "cháu thật là một đứa trẻ lương thiện, cháu và mẹ cháu giống nhau, cũng không sợ chú là kẻ bại hoại sao?"

"Bởi vì mẹ cháu đánh thắng được kẻ bại hoại nha! Nếu như chú là kẻ bại hoại mà nói nhất định sẽ bị mẹ một quyền đánh bay. Chú, chú nấu cơm ăn rất ngon, không bằng chú ở lại nấu cơm cho cháu đi, có được hay không, mẹ!" Miêu Miêu quay đầu nhìn về phía Tiêu Tiêu.

Lúc này Tiêu Tiêu mới bừng tỉnh, cô vừa mới nghĩ Ngân nói. Toàn bộ thân nhân chết hết thành kẻ lang thang sao?

Thấy mẹ không nói lời nào. Miêu Miêu lại nói: "Mẹ... Con rất thích chú làm đồ ăn, mẹ để chú ở lại đây đi." Muốn buộc lại tâm một người, thì nên buộc dạ dày người đó trước, giờ phút này Mộ Miêu Miêu đã hoàn toàn bị đồ ăn người ta bắt làm tù binh, mà lại nghe nói người trong nhà chú đều chết hết rồi. Nhớ lại bé cũng cùng mẹ lẻ loi hiu quạnh, cảm động lây.

"Nhà chúng ta, chỉ có lớn như thế, con để Ngân ở sao?" Tiêu Tiêu bắt đầu nói, tuy cô có mấy phần cố kỵ, nhưng nhìn con trai khẩn cầu như thế. Lòng không khỏi mềm rồi.

"mỗi ngày tôi có thể ngủ ở cửa nhà các người, dù sao tôi cũng lang thang quen rồi." Ngân nói.

"Không được, sao có thể."

"Cũng được, chú, không bằng chú ngủ phòng của cháu đi. Tuy nhiên giường nhỏ một chút..."

Mồ hôi... Nghe được con trai nói như vậy, Tiêu Tiêu không khỏi chảy mồ hôi đầm đìa, giường con trai sao nhỏ một chút, đó là nhỏ rất nhiều!: "Như vậy đi, nếu như anh không ngại trước hết tạm ở trong phòng khách đi, mặc dù không có giường, nhưng mà ghé sofa coi như lớn, người có thể ngủ." Đến lúc đó cô tìm Các lão điều tra thêm tư liệu của Ngân rồi tính toán sau

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96-2: Tâm, không khỏi mềm nhũn 2

Ai, Nhìn thấy con trai hưng phấn cùng vui vẻ như vậy, cô thật buồn nếu cự tuyệt bé.

"Vậy tôi nấu cơm cho các người coi như phí ăn ở đi." Ngân từ từ nói xong, giống như cũng không quá chú ý cái gì. Cả người một mực rơi vào trạng thái nhàn nhã.

"Ừm, chú, tính cách của chú thật sự là một kẻ lang thang điển hình." Miêu Miêu cười nói, chú này cũng quá tùy tiện đi.

"lúc đầu tôi cũng là kẻ lang thang."

Hiếm có ăn cơm vui vẻ, rất nhanh bọn họ quét sạch sành sanh cơm trên bàn. Bữa cơm này ăn đến vô cùng thoải mái. Rất lâu cô không có như vậy rồi.

Từ khi tiếp xúc Hiên Viên Liệt, mỗi ngày giống như ở trong nước sôi lửa bỏng. Rồi đi bên cạnh anh cảm giác rất tốt, cảm giác hồ hấp đến một mảnh không khí tươi mới.

Thế nhưng mà... Bây giờ nghĩ đến anh, cuối cùng trong lòng sẽ hiện lên một tia đau nhức, đúng, cô hận anh, lần này anh không quan tâm, để cho cô càng thêm hận rồi. Thậm chí so với hận Hồng Tuyết Mai còn nhiều hơn một ít.

"Mẹ mẹ đang suy nghĩ gì?" Miêu Miêu lung lay ở trước mắt Tiêu Tiêu, bé chỉ cảm thấy ánh mắt mẹ vừa mới có chút sợ cũng có chút bi thương.

Hoàng hốt tót: "Không có gì? Ăn no rồi đi thay y phục, đợi chút nữa chúng ta đi bệnh viện một chuyến."

"Ừm..." gạt cái đầu nhỏ, ánh mắt anh nhìn về phía Ngân: "Vậy chúng ta đi bệnh viện, chú làm sao bây giờ?"

"Cái này..."

"Tôi cùng đi với các người." Anh mỉm cười nói qua. Cho người ta cảm giác mười phần nhẹ nhõm.

Miêu Miêu lại nhủ mảy: "Thế nhưng mà, chú... Không phải cháu nói, chú thế này ra ngoài, chúng ta sẽ bị vây xem."

Tiêu Tiêu tán đồng gật đầu, hai người nhìn chăm chăm Ngân từ dưới lên trên, phải biết, bây giờ y phục anh mặc bên trên thân, có thể không chỉ rách

rướì, mà chính là không bình thường, vô cùng nát. Giống như đi đánh trận chiến trở về.

"Không biết còn tưởng rằng tôi và con trai tôi ngược đãi anh nữa nha." Tiêu Tiêu mỉm cười nói.

"Vậy cô cảm thấy tôi thoát y phục, thân thể trần truồng cùng các người đi ra đi dạo như thế nào? Ngược lại tôi thật không ngại, chỉ là không biết các người sẽ không chú ý cùng một người đàn ông trần truồng đi cùng một chỗ." Anh hời hợt nói qua, vẫn là nhàn nhả như thế.

Lắc đầu!

Hai người đồng loạt lắc đầu như lắc cái sàng.

"cháu có trang phục nam, thế nhưng mà cỡ nhỏ một chút." Miêu Miêu bất đắc dĩ nói qua, nhìn về phía mẹ: "Đúng rồi, mẹ, không phải mẹ cũng có trang phục nam sao?"

"của mẹ sao? Anh mặc sẽ nhỏ một chút đi." Ngó ngó bộ xương của Ngân, nhưng lớn hơn cô nhiều rồi.

"Cầm đi thử một chút."

"Được rồi." sau khi thỏa hiệp, từ trong nhà vợ vét y phục trước kia cô giả trang làm tài xế của Hiến Viên Liệt. Vừa mới đi ra, đã nhìn thấy Ngân cời trần.

Anh vẫn như cũ đội mũ, gong kính bạc nhìn xuống nhìn không rõ ánh mắt của anh, thế nhưng mà... Thân trên lại hoàn mỹ làm cho người ta không khỏi lú lờì, đây tuyệt đối là có luyện qua thể trạng.

"Mẹ! Mẹ cũng làm con quá mất mặt, nhìn chăm chăm chú Ngân chảy nước miếng." Miêu Miêu tranh thủ thời gian cầm khăn tay chạy qua.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97-1: Di chứng não bị chấn động 1

Mộ Miêu Miêu le lưỡi một cái.

Tiêu Tiêu xoay đầu về một bên, nguyên bản cảm thấy nhìn một thân thể đàn ông cũng không có gì, mà người ta cũng chỉ lộ thân trên mà thôi, thế nhưng mà lúc này cô vẫn có chút cảm thấy xấu hổ, dù sao lúc này mới quen... Càng làm cho người ta buồn bực chính là, thân hình của anh thực sự tốt quá mức rồi.

Kỳ thật, không phải Tiêu Tiêu cảm thấy xấu hổ không thích hợp, mà chính là nếu như thiếu nữ bình thường nhìn thấy dáng người Ngân đã sớm phun máu mũi mà chết rồi. Thân thể này là tuyệt đối phát ra hormone nam tính, cơ hồ sẽ để cho tế bào nữ tính trên người phải nhảy lên.

"Chú Ngân, chú nhanh mặc vào đi, nếu không mẹ cháu sắp phải thẹn thùng rồi." Miêu Miêu cảm y phục đưa cho Ngân.

Ngân cũng không có nhìn về phía Tiêu Tiêu, mà là nhàn nhả cầm lấy y phục, tay vươn vào bên trong ống tay áo, khi cả thân thể đi vào... Xoẹt...

Bi kịch trong dự liệu đã phát sinh, trên bờ vai trực tiếp đứt chỉ. Y phục cô quá nhỏ, đặc biệt là bả vai này, coi như người đàn ông bình thường gầy mặc bên trên sẽ cảm thấy thật chặt.

Tiêu Tiêu vỗ một chưởng ở trên ót, cô lại phải chuẩn bị trang phục nam lần nữa: "Thôi. Dù sao trên đường chúng ta qua bệnh viện cũng sẽ đi qua một cửa hàng. Qua đó mua đi."

Ngân cời quần áo xuống tới, sau đó tay sờ đến trên quần rách rườì, hai tay vươn vào bên trong túi quần, sau đó kéo ra bên ngoài một phát, hai cái túi rỗng tuếch bị tách rời ra.

"Chú Ngân, chú đừng lo lắng, cái này giao cho cháu. Đồng ý, chú nhìn xem." Miêu Miêu giống như là ảo thuật biến ra một cái bảo thạch màu đỏ.

Ngân cúi người, nhìn viên bảo thạch kia: "Ồ? Cái này coi như không tệ."

"Tốt, Miêu Miêu nhanh đi đổi y phục. Tạm thời Ngân hãy mặc y phục trước kia của anh đi." Tiêu Tiêu nói xong, vừa rồi cô có quan sát qua biểu lộ của Ngân, tự nhiên, nhàn nhả như vậy, thật giống như sinh mệnh là một trò chơi vui đùa. Đột nhiên nghĩ đến một từ, trò chơi nhân gian.

Đây là cái nhìn đầu tiên trước mắt cô đối với Ngân.

Ngân cầm lấy y phục cũ nát, một mực đang tìm ống tay áo cùng cổ áo, bởi vì y phục thực sự quá rách, ngược lại khắp nơi là chỗ rách, anh tìm một hồi cũng không có tìm được.

"Cho tôi xem một chút." Tiêu Tiêu đi qua, cầm y phục cũng tìm một hồi, rốt cuộc tìm được cổ áo: "ừ, nơi này, cẩn thận một chút, đừng làm rách."

Ngân miễn cưỡng cười một tiếng. Đưa tay đi lấy, kết quả y phục vừa đến trên tay anh lại không biết cổ áo ở đâu rồi.

Roi vào đường cùng, Tiêu Tiêu đành phải lấy y phục qua tìm lại tìm, tìm tới cổ áo: "anh ngồi xổm một chút." Bởi vì thân anh cao một mét tám mấy, Tiêu Tiêu nỗ lực nhón mũi chân, mới đưa cổ áo đến trên cổ của anh.

Sau đó Ngân không nhanh không chậm vươn tay.

"Mồ hôi..." thở ra một hơi, lại giúp anh tìm ống tay áo, y phục này rách rưới thật khó tìm một lỗ hổng, cô lại phí hết sức mới tìm được ống tay áo: "Nhanh lên nhanh lên."

Hai người gầy vò rất lâu mới mặc y phục lên, Mộ Tiêu Tiêu không khỏi lau mồ hôi, đến lúc đó nếu như đi mua y phục nhất định phải mua bên trong một lần, nếu không cô thực sự không có cái kiên nhẫn lại đi tìm cổ áo rồi.

Ba người bận rộn mới tới bệnh viện lúc sớm tinh mơ. Lúc này Ngân đã mặc một thân quần áo hoàn chỉnh. Tuy nhiên anh vẫn mang theo mũ, mang theo kính mắt, còn có râu ria. Để cho người ta thấy không rõ hình dạng của anh, bất quá ngoại trừ đầu bên ngoài, thân thể anh như là một cái móc treo quần áo, mặc cái gì cũng phù hợp.

Một mực gốc khi đến bệnh viện, lấy được báo cáo kiểm tra Miêu Miêu.

"Một tiểu thư, tình huống đứa trẻ của cô. Bây giờ trước mắt đến xem, đại khái không có cái gì, chỉ cần vết thương trên đầu lành là được, bất quá..."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97-2: Di chứng não bị chấn động 2

"Bất quá cái gì?" Tiêu Tiêu khẩn trương hỏi.

"Bất quá, có chấn động não rất nhỏ. Bởi vì tuổi của bé quá nhỏ, cho nên... Rất khó cam đoan về sau sẽ không lưu lại di chứng gì."

"Về sau? Có ý tứ gì? Sẽ có di chứng gì?"

"Đại não là Trung khu cơ cấu của chúng ta, nơi này bị thương tổn mà nói có thể sẽ xuất hiện một số chứng bệnh kỳ quái, chẳng qua tôi cũng chỉ nói giả thiết, bởi vì tuổi con của cô chỉ có năm tuổi. Vô cùng nhỏ cũng vô cùng yếu ớt. Nếu như trong 3 năm không có xuất hiện những bệnh khác mà nói vậy thì sẽ không có vấn đề."

Nghe bác sĩ nói, trong lòng Tiêu Tiêu vẫn nắm chặt, di chứng về sau, tuy nhiên khả năng những thứ này đều là giả thiết, nhưng mà cô vẫn hoảng hốt không thôi. Tai họa bất ngờ, cô hi vọng biết bao cái tai vạ bất ngờ này để cho một mình cô đến tiếp nhận.

"A... Đúng, đây là thuốc trên mặt. Xoa lên có trợ giúp tiêu tan sưng, còn có thương tổn bên trên tay phải đứa trẻ, nhớ đến bệnh viện thay thuốc." Một tiếng nhắc nhở sau cùng.

"Cảm ơn, Hồ y sinh." Mộ Tiêu Tiêu rời khỏi phòng xem bệnh.

"Ai... Đạo này, cũng không biết người nào ra tay nặng như vậy, làm một đứa trẻ năm tuổi bị thương thành thể này, thật sự là nghiệp chướng." trong phòng xem bệnh, bác sĩ cũng không nhịn được thở dài lắc đầu.

Trên hành lang, Miêu Miêu chơi đùa ở trên thân Ngân, bé giống như cùng Ngân chơi rất coi mờ, lúc đầu Miêu Miêu cũng là một người tự chơi tự lực, lại thêm tính cách Ngân tùy ý, ngược lại là chung đụng vô cùng hài hòa.

"Mẹ..." Miêu Miêu nháy qua: "mẹ đi xem thương tổn của mẹ không?" bé làm sao có thể không biết trên thân mẹ cũng có nhiều thương tổn, chỉ sợ trước đó bà nội giả nói ném mẹ vào ổ sói không phải là gạt người.

Tiêu Tiêu gật đầu.

Ba người rời khỏi bệnh viện. Dáng vẻ cô vẫn luôn lo lắng, Tiêu Tiêu không cao hứng, Miêu Miêu cũng vui vẻ không đứng dậy, rõ ràng buổi sáng còn thật tốt. Làm sao vừa ra bệnh viện liền mặt ủ mày chau.

Đi tới đi tới...

Đột nhiên, Ngân đi ở sau lưng đột nhiên kéo cánh tay Tiêu Tiêu lại.

"Hả? Làm sao rồi hả?" Tiêu Tiêu quay người lại.

Bỗng nhiên bị Ngân kéo đến trước mặt anh.

"ừm..." Môi của anh như chuồn chuồn lướt nước rơi vào bên trên môi đỏ của cô. Ngân đẩy gọng kính, mặt anh nhàn nhã, môi mỏng nhẹ chạm sát bên môi của cô.

"A nha!" Mộ Miêu Miêu bung lấy mắt kêu to lên, đương nhiên, hai tay bé bung lấy mắt còn cố ý lộ ra mấy khe hẹp.

Tiêu Tiêu mở hai mắt, cảm giác mềm nhuận như bánh pudding từ bên trong khóe miệng truyền đến, trong nháy mắt đó, cô nín thở, mặt Ngân cách cô quá gần, ngoại trừ kính mắt thấy không rõ bên ngoài lắm, ngũ quan anh đều nhất thanh nhị sở thu vào trong mắt cô. Sóng mũi cao. Hình dáng hoàn mỹ.

Để cho người ta không khỏi chần chờ rồi... Một giây... Hai giây... Ba giây...

Thời gian cũng chỉ ngừng lại ba giây này, Ngân chậm rãi buông bờ vai của cô ra, môi mỏng rời khỏi bờ môi cô: "Có người nói hôn lên sẽ làm cho người quên phiền não, xem ra là thật." Anh lười biếng nói xong, còn đuổi lưng một cái, đi lên phía trước như không có chuyện gì xảy ra.

Bỏ lại hai mẹ con đứng ở nguyên chỗ, Mộ Tiêu Tiêu tròn tròn mắt, lúc đầu cô dâng lên kinh ngạc cùng lửa giận vì đôi câu này của anh lại ép xuống. Hôn lên sẽ làm cho người quên phiền não sao? Cô đâu có quên, mà chính là bị dọa đến một chút nữa đem những cái kia đều ném bên ngoài não rồi. Chẳng lẽ Ngân nhìn ra cô phiền não, cho nên mới có động tác này? Nhưng mà, đây đến tội cùng là cái Logic gì!

"Chú Ngân, chú vừa mới ăn đậu hũ mẹ cháu sao?" Mộ Miêu Miêu đuổi theo.

Chương 98.1: vương tử lạc đường

Miêu Miêu cũng nhìn qua, a, giống như là thật, mẹ thật không tiếp tục cau mày, bất quá làm sao biểu lộ đổi thành vẻ mặt vô cùng nghi hoặc?: "Tóm lại mà nói, mẹ cháu vẫn là bị thiệt thòi." bé lẩm bầm nói ra.

"Vậy không bằng thế này đi, chú để mẹ cháu hôn trở về." Nói xong, anh đứng thẳng thân thể, nhìn về phía Tiêu Tiêu: "Đến, hôn trả tôi đi."

Miêu Miêu cũng quay người nhìn qua, châm ngòi thổi gió nói: "Mẹ, nhanh, hôn trả về! Đừng để thua thiệt rồi!"

Cô không khỏi lau mồ hôi, sai bước đi qua, một tay ôm lấy con trai: "Hồ đồ, hai người các người đừng có lại hồ nháo nữa." Hai người kia đơn giản cũng là một xương một họa trêu chọc cô nha.

"cô muốn hôn trở về sao?" Ngân một tay cầm ở trong túi quần nhàn nhã nói.

Tiêu Tiêu nhìn lấy anh, rất kỳ quái cô không có xấu hổ chút nào, có lẽ bởi vì Ngân vừa mới giải thích đi, đây chỉ là bằng hữu trợ giúp mà thôi. Tuy nhiên phương pháp trợ giúp này dùng có chút lạ: "anh ngồi xổm xuống, anh quá cao, làm sao tôi hôn được?" Ngoắc ngôn tay.

Miệng Miêu Miêu đều đã trương thành hình chữ o. Vậy mà mẹ thật muốn hôn trở về, trực tiếp nhìn chăm chăm hai người.

Chỉ thấy Ngân chậm rãi cúi người xuống.

"Xoát" nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một cái nắm tay nhỏ bay thẳng đến nện trên gương mặt thần bí kia.

Miêu Miêu tranh thủ thời gian nhắm chặt hai mắt, mẹ Tiểu Vũ Trụ bạo phát, Chú Ngân sẽ không bị đánh một hồi ở chỗ này đi. Ài, a di đà Phật, hình ảnh tàn nhẫn như vậy vẫn là hiếm thấy thì tốt hơn.

Hồi lâu... Yên tĩnh... Một mực không có động tĩnh, a? Cũng không có nghe được tiếng Ngân kêu thảm thiết, Miêu Miêu mở hai mắt ra. Trước mắt mẹ bỏ nhào vào ở trong ngực Ngân, miệng hai người dính vào cùng nhau, thật đúng là hôn trở về nha! Mẹ thật khí phách!

Hít sâu một hơi, thời điểm bé vừa mới nhắm mắt đến cùng bỏ qua cái gì! Mở miệng nói: "Mẹ thật uy vũ!"

Tiêu Tiêu bỗng nhiên đẩy Ngân ra, há miệng lớn thở ra một hơi. Vuốt ve trái tim mình bị kinh sợ.

"Miêu Miêu, cháu xem lần này huê nhau đi. Chúng ta về nhà ăn cơm đi." Ngân khom người, ôm Mộ Miêu Miêu lên, không có đi quản Tiêu Tiêu liền nhanh chân đi đến phía trước rồi.

Nhìn lấy bóng lưng hai người kia, Mộ Tiêu Tiêu không còn gì để nói, bất quá, hồi tưởng lại vừa mới một màn kia. Để trong nội tâm cô có một loại hàn ý không hiểu thấu, nắm tay cô vung qua lại bị tiếp nhận, mà lại bị anh kéo một phát, kéo vào trong ngực của anh.

Mặc dù cô vừa mới tùy ý vung nắm tay, nhưng mà tốc độ của cô luôn luôn không chậm, xem như một người luyện võ cũng không nhất định trốn được, mà Ngân lại tiếp được rồi hả? Là trùng hợp sao?

Khi về đến nhà trời đã tối rồi... Mở cửa đi vào, chỉ gặp Các lão ngồi ở trên ghế sofa. Ông có chìa khoá dự bị nhà Tiêu Tiêu đương nhiên có thể tiến vào.

"Ông Các lão." Miêu Miêu không nói hai lời nhào tới.

"Miêu Miêu, ai u Miêu Miêu, cuối cùng cháu tỉnh rồi." Nhìn lấy trên đầu Miêu Miêu băng bó băng vải trong lòng của ông cũng nổi lên đau lòng.

"Các lão, ông tới rồi." Tiêu Tiêu đi qua.

"ông tới lúc trưa, các người qua bệnh viện sao? Cậu... A, vị này là?" lúc này Các lão mới chú ý tới người đàn ông bên người Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu mỉm cười, lôi kéo Ngân nói: "Anh tên là Ngân, là đầu bếp mới tới nhà chúng cháu."

"Ồ? Cháu mời đầu bếp à? Miêu Miêu đứa nhỏ này không phải có lộc ăn rồi sao. Ha..." Các lão mỉm cười nói xong, nhìn ngó Ngân, vì sao mang theo mũ? Trên mặt còn mang theo kính mắt, trên cằm cũng có râu ria hoàn toàn để cho người ta thấy không rõ lắm, giống như là kẻ lang thang từ nơi nào tới.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98-1: Vương tử lạc đường (1)

Miêu Miêu cũng nhìn qua, a, giống như là thật, mẹ thật không tiếp tục cau mày, bắt quả làm sao biểu lộ đổi thành vẻ mặt vô cùng nghi hoặc?: "Tóm lại mà nói, mẹ cháu vẫn là bị thiệt thòi." bé làm bầm nói ra.

"Vậy không bằng thế này đi, chú để mẹ cháu hôn trở về." Nói xong, anh đứng thẳng thân thể, nhìn về phía Tiêu Tiêu: "Đến, hôn trả tôi đi."

Miêu Miêu cũng quay người nhìn qua, châm ngòi thổi gió nói: "Mẹ, nhanh, hôn trả về! Đừng để thua thiệt rồi!"

Cô không khỏi lau mồ hôi, sai bước đi qua, một tay ôm lấy con trai: "Hồ đồ, hai người các người đừng có lại hồ nháo nữa." Hai người kia đơn giản cũng là một xướng một họa trêu chọc cô nha.

"cô muốn hôn trở về sao?" Ngân một tay cầm ở trong túi quần nhàn nhã nói.

Tiêu Tiêu nhìn lấy anh, rất kỳ quái cô không có xấu hổ chút nào, có lẽ bởi vì Ngân vừa mới giải thích đi, đây chỉ là bằng hữu trợ giúp mà thôi. Tuy nhiên phương pháp trợ giúp này dùng có chút lạ: "anh ngồi xổm xuống, anh quá cao, làm sao tôi hôn được?" Ngắc ngón tay.

Miệng Miêu Miêu đều đã trương thành hình chữ o. Vậy mà mẹ thật muốn hôn trở về, trực tiếp nhìn chăm chăm hai người.

Chỉ thấy Ngân chậm rãi cúi người xuống.

"Xoát" nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một cái nắm tay nhỏ bay thẳng đến nện trên gương mặt thần bí kia.

Miêu Miêu tranh thủ thời gian nhắm chặt hai mắt, mẹ Tiểu Vũ Trụ bạo phát, Chú Ngân sẽ không bị đánh một hồi ở chỗ này đi. Ai, a di đà Phật, hình ảnh tàn nhẫn như vậy vẫn là hiếm thấy thì tốt hơn.

Hồi lâu... Yên tĩnh... Một mực không có động tĩnh, a? Cũng không có nghe được tiếng Ngân kêu thảm thiết, Miêu Miêu mở hai mắt ra. Trước mắt mẹ bỏ nhào vào ở trong ngực Ngân, miệng hai người dính vào cùng nhau, thật đúng là hôn trở về nha! Mẹ thật khí phách!

Hít sâu một hơi, thời điểm bé vừa mới nhắm mắt đến cùng bỏ qua cái gì! Mở miệng nói: "Mẹ thật uy vũ!"

Tiêu Tiêu bỗng nhiên đẩy Ngân ra, há miệng lớn thò ra một hơi. Vuốt ve trái tim mình bị kinh sợ.

"Miêu Miêu, cháu xem lần này huê nhau đi. Chúng ta về nhà ăn cơm đi." Ngân khom người, ôm Mộ Miêu Miêu lên, không có đi quản Tiêu Tiêu liền nhanh chân đi đến phía trước rồi.

Nhìn lấy bóng lưng hai người kia, Mộ Tiêu Tiêu không còn gì để nói, bắt quả, hồi tưởng lại vừa mới một màn kia. Để trong nội tâm cô có một loại hàn ý không hiểu thấu, nắm tay cô vung qua lại bị tiếp nhận, mà lại bị anh kéo một phát, kéo vào trong ngực của anh.

Mặc dù cô vừa mới tùy ý vung nắm tay, nhưng mà tốc độ của cô luôn luôn không chậm, xem như một người luyện võ cũng không nhất định trốn được, mà Ngân lại tiếp được rồi hả? Là trùng hợp sao?

Khi về đến nhà trời đã tối rồi... Mở cửa đi vào, chỉ gặp Các lão ngồi ở trên ghế sofa. Ông có chìa khoá dự bị nhà Tiêu Tiêu đương nhiên có thể tiến vào.

"Ông Các lão." Miêu Miêu không nói hai lời nhào tới.

"Miêu Miêu, ai u Miêu Miêu, cuối cùng cháu tỉnh rồi." Nhìn lấy trên đầu Miêu Miêu băng bó băng vải trong lòng của ông cũng nổi lên đau lòng.

"Các lão, ông tới rồi." Tiêu Tiêu đi qua.

"ông tới lúc trưa, các người qua bệnh viện sao? Cậu... A, vị này là?" lúc này Các lão mới chú ý tới người đàn ông bên người Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu mỉm cười, lôi kéo Ngân nói: "Anh tên là Ngân, là đầu bếp mới tới nhà chúng cháu."

"Ồ? Cháu mời đầu bếp à? Miêu Miêu đưa nhò này không phải có lộc ăn rồi sao. Ha..." Các lão mỉm cười nói xong, nhìn ngó Ngân, vì sao mang theo mũ? Trên mặt còn mang theo kính mắt, trên cằm cũng có râu rìa hoàn toàn để cho người ta thấy không rõ lắm, giống như là kẻ lang thang từ nơi nào tới.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98-2: Vương tử lạc đường (2)

"Ông Các lão, Chú Ngân làm đồ ăn vừa vặn ăn rất ngon rồi." hai tay Miêu Miêu đập cùng một chỗ, hai mắt phát sáng nhìn Ngân: "Chú Ngân, đêm nay chú sẽ làm món ngon cho cháu nha."

Ngân gật đầu.

"Tốt, Miêu Miêu, vừa trở về liền ăn ăn ăn. Để Ngân nghỉ ngơi một hồi, con đi với mẹ trước, mẹ giúp con rịt thuốc khuôn mặt."

Từ trong ngực Các lão nhảy ra ngoài, đi theo Tiêu Tiêu vào phòng.

Trong phòng khách, chỉ còn lại có Các lão và Ngân.

"cậu tên là Ngân đúng không? Cậu đã là đầu bếp của Tiêu Tiêu, vậy về sau khẳng định chúng ta sẽ có rất nhiều cơ hội gặp mặt. Cậu gọi tôi Các lão là được." Vì để bầu không khí không phải xấu hổ, Các lão bắt đầu tự giới thiệu mình.

Ngân gật đầu.

Khi anh gật đầu, Các lão cũng tò mò theo dõi mũ anh, mũ này chụp đến cũng thật chặt, không biết người này nhìn như kẻ lang thang đến tột cùng đáng đáp ra sao? A..... Đúng rồi? Làm sao Tiêu Tiêu có thể để người xa lạ vào ở đây?

"cậu vào nhà cũng không tháo cái nón xuống sao?" Các lão vẫn không nhịn được hỏi.

Ngân nâng con ngươi lên, nhìn ông: "Làm sao rồi hả?"

"Không, chỉ là hiếu kỳ. Tiêu Tiêu đã tán thành cậu, khẳng định cậu cũng không phải người khả nghi, chỉ là, chẳng lẽ buổi tối cậu ngủ cũng đội mũ sao?"

Ngân trầm mặc rồi.

Ánh mắt Các lão hiện lên một tia giao hoạt, ai nha, ông rất tin tưởng ánh mắt Tiêu Tiêu sẽ không sai, tuy nhiên dựa vào thực lực Tiểu Phi Long coi như đầu bếp này có chuyện giấu ở bên trong cũng có thể đối phó rồi. Bất quá, làm sao ông nhìn Ngân từ xa đã cảm thấy là lạ ở chỗ nào? Là ông đa nghi sao?

"Tiểu tử, đến đây, cậu gỡ mũ cùng kính mắt xuống, để cho tôi xem thật kỹ một chút, tuổi tác tôi cao, con mắt cũng không rõ, cậu che thế này tôi thấy không rõ bộ dáng cậu lắm." Các lão vẫy tay với anh, làm ra bộ dáng người già hoa mắt.

Ngân đến gần ông: "Các lão đã hiếu kỳ như vậy, nhìn xem thì có làm sao?" Nói xong, anh giơ tay lên lấy mũ xuống, một đầu tóc màu vàng, tóc của anh hơi dài sắp đến cổ, bên trái một bên mái tóc ở đằng sau tai trái anh. Ngân gỡ gọng kính xuống, một đôi đồng tử màu xám mang theo vài tia tà tính, giờ này khắc này, xem như người trước mắt này trên cằm đầy râu rìa vẫn là tuyệt phối. Chỗ nào giống như là kẻ lang thang, đây quả thực là vương tử bị lạc đường.

"cậu..." Các lão mở to hai mắt.

Ngân mỉm cười, nhếch miệng lên nụ cười hồ mê hoặc mọi người. Anh không nhanh không chậm mang lại gọng kính, lại cầm lấy mũ khẽ chụp lên mái tóc màu vàng óng, đội trở về trên đầu.

Các lão hoàn toàn ngây ngẩn cả người, ông chân chờ một hồi, một hồi lâu, mới chậm rãi tỉnh táo lại, ngừng đầu nhìn Ngân một chút, lập tức dùng tay phải

thả phía dưới vai trái, cúi người xuống: "Sẽ... Hội trưởng?! Các lão phân hội trưởng trung tâm thuê sát thủ Trung Quốc, tham kiến đại nhân."

Trung tâm thuê sát thủ. ở các thành phố lớn trên thế giới đều có phân hội này. Đã có phân hội, sẽ có tổng hội. Phân hội trưởng tương đương với vị trí trưởng lão, mà người được phân hội trưởng gọi là đại nhân, tự nhiên là tổng hội hội trưởng! Hội trưởng thần bí này cũng chỉ có bộ phận phân hội trưởng thấy qua mặt thật của anh, mà Các lão chính là một người trong số đó.

Cong thân thể, trên đầu Các lão đã nhỏ giọt mồ hôi, ông và hội trưởng chỉ có gặp mặt vài lần, nhưng mà dung mạo thực sự của hội trưởng để cho người ta gặp qua khó quên, đặc biệt là một đôi đồng tử màu xám... A, trời ạ! Vì sao bây giờ Hội trưởng lại xuất hiện ở nơi này? Lại lên làm đầu bếp của Tiêu Tiêu?

Ngân chỉnh lý mũ, đẩy mắt kính: "Tôi nghĩ ông nên biết phải làm sao, nếu như ông lộ ra nửa câu thân phận của tôi..." đồng tử dưới kính mắt lóe lên, phát ra vài tia lệ khí.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99-1: Sát thủ, thân phận thật 1

Hai chữ vừa mới rơi xuống, chỉ thấy ánh mắt Ngân lóe lên.

Dọa ông sợ đến mức lập tức che miệng của mình, lại buông ra nói: "Không biết lần này ngài tới nơi này, là có gì muốn làm? Mà lại... Làm sao lại cùng ở với Tiêu Tiêu?" Anh thế này làm cục xương già có thể không hết sợ hãi rồi. Lúc còn sống lại còn có thể trông thấy hội trưởng, đừng nói trước đây là vinh quang bao nhiêu. Chỉ là bây giờ loại tình huống này, hội trưởng sao lại muốn tới làm đầu bếp cho Tiêu Tiêu? Quả thực không thể tưởng tượng!

Ngân cầm một tay ở trong túi nói: "ông không cần biết."

"Vâng." Các lão cúi thấp đầu còn muốn tiếp tục hỏi điểm khác, chỉ thấy Miêu Miêu đột nhiên nhảy lên chạy ra, trên mặt bôi một tầng thuốc màu trắng sữa.

"Ông Các lão, trên đầu ông làm sao nhiều mồ hôi như vậy? Rất nóng sao?" Mộ Miêu Miêu vuốt vuốt cái mũi trên mặt xoa thuốc, kích thích đến cái mũi của bé rồi.

Các lão móc ra một cái khăn tay từ trong ngực, lau mặt: "Còn tốt, một chút xiu."

"Ngân, làm phiền anh chuẩn bị bữa tối một chút, Các lão, ông đi vào một chút, cháu có một số việc muốn nói với ông." Tiêu Tiêu đứng ở hành lang ở giữa phòng khách và phòng ngủ nói ra.

"được, có thể ăn cơm Ngân làm rồi." Miêu Miêu vui vẻ nhảy lên.

Ngân không nói gì chỉ hơi câu lên mỉm cười.

Các lão chảy mồ hôi đầm đìa, có thể sai khiến hội trưởng đại nhân của bọn họ đi làm cơm, trời ạ, trên thế giới chỉ sợ chỉ có một mình tiêu Tiêu dám, đáng sợ đáng sợ... Trái tim ông rất cuộc chịu không được những người tuổi trẻ này chơi đùa lung tung rồi.

Theo Tiêu Tiêu đi qua, chạy, mắt Các lão vẫn không quên nhìn liếc Ngân một chút, hội trưởng đại nhân, là ngài tìm tới Tiêu Tiêu, hay cái này chỉ là một sự trùng hợp.

Trong phòng ngủ.

Sắc mặt Tiêu Tiêu rất nặng nề. Mà từ khi nhìn thấy bộ mặt thật của Ngân bùng tình, lúc này thần sắc Các lão vẫn còn rơi vào trạng thái hoảng hốt.

"Các lão, ông làm sao rồi hả? Chảy nhiều mồ hôi như vậy, là nơi nào không thoải mái sao?"

"Không, không có, Tiêu Tiêu, cái kia Ngân... Cháu làm sao quen với Ngân? Anh thế nào lại, lên làm đầu bếp cho nhà cháu." Các lão trực tiếp hỏi trọng điểm.

"Các lão, chính là cháu muốn nói chuyện của anh ta với ông đây."

"Ồ?"

"Anh là hôm qua lúc trời tối trở về nhặt được từ cửa. Nhìn bộ dáng anh ta là một kẻ lang thang, bên ngoài nhiều muỗi nên để anh ta vào, lúc đầu cũng chỉ

nói để cho anh ta ngủ lại một đêm, ai biết Miêu Miêu ưa thích anh ta làm đồ ăn, mà lại, anh ta cũng là người nhà chết hết, cho nên... Cháu để anh ta tạm thời lưu lại trước."

Chuyện gia tộc bị diệt môn, là uy hiếp của Mộ Tiêu Tiêu, Mộ Miêu Miêu lại là vận mệnh của cô, hội trưởng đại nhân chỉ một chút liền tóm lấy xương cốt của Tiêu Tiêu, khó trách Tiêu Tiêu sẽ để cho anh ta lưu lại. Chỉ bất quá, xem như hội trưởng đại nhân cũng cần phải không biết thân phận của cô mới đúng, toàn bộ người gia tộc đã chết hết, điểm ấy đại khái là đánh bậy đánh bạ đi.

Các lão suy đi nghĩ lại.

Tiêu Tiêu nói: "Các lão, ngài nghĩ gì thế."

"Không, cháu muốn hỏi chuyện gì?"

"Há, cháu nghĩ ông đi giúp cháu tra tư liệu của anh ta một chút, Miêu Miêu ưa thích anh ta, muốn lưu anh ta lại, cháu cũng không quan trọng, nhưng mà ông cũng biết tình huống của cháu, cháu không có khả năng một mực lưu một người đàn ông lạ lẫm ở bên người." Tiêu Tiêu bắt đầu nói, ở trong sinh hoạt bình thường, cô giống như người phụ nữ bình thường, thế nhưng mà gốc gác ở bên người cô, ai cũng sẽ phát hiện cô là sát thủ lẫn vào ở bên trên hắc đạo!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99-2: Sát thủ, thân phận thật 2

"Tra tư liệu của anh ta sao?"

"Ừm."

"Tốt, được rồi..." Ai... Khẳng định thân phận Hội trưởng không thể bại lộ, cũng chỉ có thể đáp ứng Tiêu Tiêu, đến lúc đó cho một thân phận của người bình thường, nghĩ nghĩ, ông lại nói: "Tiêu Phi Long, nhớ kỹ, mặc kệ thân phận Ngân là gì, người bình thường vẫn là người bên trên hắc đạo, đối với cháu mà nói, bây giờ anh ta cũng là một người xa lạ, cần thận lại cần thận." Dù cho Ngân là hội trưởng, ông cũng không thể cam đoan trận này gặp nhau có phải là trùng hợp hay không, vạn nhất, vạn nhất hội trưởng có mục đích riêng thì sao? Phải biết Tiêu Tiêu là hậu nhân bên trong nhà Mộ Dung, người sống sót duy nhất.

Tiêu Tiêu gật đầu: "Các lão, cháu dự định hôm nay lúc trời tối đi nhà Hiên Viên Liệt một chuyến."

"A? Cháu muốn đi nhà của anh ta sao? Anh ta làm chuyện quá đáng đối với mẹ con các người như thế, mặc kệ cháu, cháu còn qua nhà anh ta làm cái gì? Tiêu Tiêu, không phải là cháu thật yêu Hiên Viên Liệt đi." Các lão khẩn trương nói ra.

Trong lòng có một loại cảm xúc vô hình, cô sẽ yêu người đàn ông kia sao? Người đàn ông kia đẩy mẹ con bọn họ vào địa ngục... Nhất định đáp án là, tuyệt đối sẽ không, chết cũng sẽ không!

"Thế nào, làm sao có thể, làm sao cháu lại yêu anh ta? Đây tuyệt đối là chuyện cười lớn. Không phải cháu cùng Hiên Viên Liệt ký khế ước hai năm sao? Lần này là muốn trộm khế ước trở về." Thế nhưng mà không biết vì sao, lúc nói những lời này giọng nói của cô run rẩy, là bởi vì cảm hận sao? Hận ý để cho cô run rẩy sao?

"Tiêu Tiêu, cháu đừng cậy mạnh như thế, thương tổn trên bờ vai cháu còn chưa tốt, trên chân lại có thương tổn mới. Khắp nơi đều bệnh ốm đau đón còn muốn một mình xông vào nhà Hiên Viên Liệt, sẽ không quá lỗ mãng rồi."

Tiêu Tiêu lắc đầu: "Đề Ngân và Miêu Miêu đơn độc ở nhà cháu còn có chút không yên lòng, đêm nay Các lão cũng lưu lại đi. Giúp cháu trông chừng Miêu Miêu."

Các lão bắt đầu gật đầu, nếu như hội trưởng đại nhân thật muốn làm gì, ông cũng ngăn cản không được, ai... Thực xin lỗi, Tiêu Tiêu, ông không thể nói cho cháu biết thân phận chân thật của Ngân, thật là xin lỗi.

Cơm tối, cứ việc ăn đồ ăn thật ngon, nhưng mà Các lão cũng ăn rất ít, đây chính là hội trưởng đại nhân làm đồ, vật, ông, làm sao ông dám ăn! Bất quá vì qua loa vẫn ăn một chút.

"Mẹ, có phải Ông Các lão bị bệnh hay không, hôm nay làm sao đều không thích hợp như vậy."

"Không biết, Miêu Miêu, đêm nay mẹ có việc muốn đi ra ngoài, con ở lại theo Ông Các lão, biết không?"

"Ừm."

Sau khi ăn cơm tối xong, Tiêu Tiêu một mình rời khỏi phòng, sờ dĩ cô gấp gấp như vậy, cũng không đợi vết thương trên người khỏi liền vội vàng qua nhà Hiền Viên Liệt, kỳ thật cũng là muốn đánh cược một lần, bởi vì... Cô trở về từ gia tộc Hiền Viên mới ngày thứ hai, nói không chừng Hiền Viên Liệt còn ở trong gia tộc, anh chưa về, cô hành động sẽ thuận tiện rất nhiều, người đàn ông kia là một quả bom, có anh ở đó, cô thật vô cùng khó trốn được khế ước.

Trên đùi mang một thanh đoản đao thường dùng, bên hông một khẩu súng màu vàng, phụ gia bên trên một đai lưng đạn dự bị. Phải biết người làm nữ ở nhà Hiền Viên Liệt cũng khó đối phó. Kỳ thật nếu có ngân châm gây tê mà nói sẽ làm chơi ăn thật, thế nhưng mà chế tác ngân châm quá phiền phức, lần trước cô qua Bá Hồ Lâm gia đã sử dụng hết rồi. Ai...

Đối với địa hình Nhà Hiền Viên Liệt cô thật sự là hiểu rất rõ, liên quan tới thời gian người làm nữ diễn trò cũng rõ như lòng bàn tay, nhanh như chớp liền chui vào được hậu viện nhà anh, ngẩng đầu nhìn lại, phía trên cũng là ban công phòng ngủ Hiền Viên Liệt. Hi vọng tên gia hỏa này chưa có trở về.

Cô ấn xuống một cái vòng trên cổ tay, bên trong bảo thạch bắn ra một sợi tơ thép cực nhỏ, trên đầu tơ thép chốt dính ở trên tường. Mượn lực trên tơ thép leo tường. Thân thể nhẹ nhàng, lúc treo tường cũng tận lực không có phát ra bất kỳ tiếng động nào, như là mèo con trong đêm tối, bay nhanh bò vào ban công.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100-1: Đau đớn mơ hồ 1

Từ trong túi tùy thân bên hông lấy ra một cái đèn pin nhỏ, đi tới trước bàn sách, dùng miệng cắn đèn pin nhỏ bắt đầu lật lên. Ông trời ơi... Văn kiện của Hiền Viên Liệt nhiều lắm, hơn nữa còn có nhiều đồ, vật đều là của Đế Quốc Hắc Dạ, đến cùng anh đem giấy khế ước của cô giấu đi chỗ nào rồi hả?

Toàn bộ bàn đọc sách đều lật một lần, không có một tia thu hoạch.

Cuối cùng Tiêu Tiêu đưa ánh mắt di động đến tủ đầu giường trên giường lớn của anh, sẽ không phải là ở đây chứ? Cô tranh thủ thời gian chạy qua, trong tủ đầu giường có ba cái ngăn kéo, kéo ra cái ngăn kéo thứ nhất, bên trong đều là một số chìa khoá, chuẩn bị qua kéo cái ngăn kéo thứ hai, dùng sức kéo một phát, khóa lại rồi hả?

Xem ra, nơi này thật là bí mật, nói không chừng khế ước của cô cũng để ở chỗ này, từ bên trên tóc lấy ra một cây châm, cái khóa ngăn kéo này nhìn chỉ là khóa bình thường, cô hẳn là có thể mở được.

ở bên trong lỗ chìa khóa đảo mấy lần, cùm cụp một tiếng, mở rồi! Tiêu Tiêu lộ ra nụ cười, đưa tay kéo mở ngăn kéo, dùng đèn pin nhỏ chiếu vào, một cái khung hình màu trắng che kín đặt ở chỗ này. Là ảnh chụp sao? Đưa tay lật khung hình lên, cầm lấy đèn pin nhỏ chiếu xuống dưới.

A... Là Hiền Viên Liệt, bất quá tấm hình này giống như trải qua rất nhiều năm tháng, bởi vì nhìn anh tựa hồ chỉ có hai mươi tuổi thôi. Tuy nhiên hình dạng anh vẫn anh hùng khí khái hùng hực như thế, bất quá lại thiếu đi bình tĩnh như bây giờ. Trong tấm ảnh, Tay Hiền Viên Liệt giống như đặt ở trên thân một người khác, đây là anh chụp ảnh chung với ai? Muốn giữ bí mật như thế? Chạm rãi di động đèn pin tới một bên khác của ảnh chụp, chỉ nhìn thấy một thân váy màu trắng, là người phụ nữ? Lại muốn nhìn thấy hình dạng của người phụ nữ...

"Thực sự, thực sự, thực sự!" bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

Nguy rồi, tiếng bước chân giống như là đi đến gian phòng này rồi. Không kịp nghĩ nhiều cô lập tức lật khung hình qua, đóng ngăn kéo.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần. Làm sao bây giờ? Đột nhiên hướng phía dưới... Xem đến trên giường.

"Két thực sự..." người bên ngoài giống như đã đứng ở ngoài cửa, mắt thấy là phải mở cửa rồi.

Mặc kệ thôi! Tiêu Tiêu Một nhanh chóng co chân, thân thể nghiêng trượt đi, cả người chui vào dưới giường. Tắt đèn pin lẳng lặng nằm sấp ở trên mặt đất.

Cửa mở rồi. Mở đèn, trong nháy mắt cả phòng đều sáng lên.

Tiêu Tiêu che miệng, để tiếng thở dốc của mình trở nên rất nhỏ, thế nhưng mà trái tim cũng không cảm được điên cuồng loạn động, nguy hiểm thật! Nếu vừa rồi cô phản ứng chậm một giây nữa, hoặc là có ý đồ chạy đi từ trên ban công nhất định sẽ bị bắt tại trận.

Tiếng bước chân bắt đầu tới gần bên giường.

Là ai? Cô nhú mào, chẳng lẽ là người làm nữ nửa đêm canh ba đến dọn dẹp phòng sao? Muốn nhìn xem, lại bị cái ra giường chặn lại, nếu như mạo hiểm vén ra giường lên mà nói nhất định sẽ bị phát hiện. Nhấn nài hiểu kỳ nhất thời, chờ người ra ngoài rồi nói sau.

An tĩnh nằm sấp ở trên mặt đất, chờ đợi, chờ đợi.

Đột nhiên...

Một bàn tay thò vào dưới giường, bỗng nhiên bắt lấy cổ tay Tiêu Tiêu kéo cô từ phía dưới ra.

"A..." rõ ràng cô bị kéo ra, chặt vật nằm sắp ở trên mặt đất, sợ hãi ngẩng đầu nhìn về phía tay của chủ nhân.

Trong nháy mắt đó, cả người cô đều ngây ngẩn, nhìn lấy tay của chủ nhân, đầu óc giống như bị choáng váng, một đôi mắt đen băng lãnh, anh đứng ở trước mắt cô, nhìn xuống cô.

"Hiên, Hiên Viên, Liệt..." Giọng nói cũng biến thành khàn, căn bản không thể tin được trước mắt, thế nào lại là anh? Làm sao anh lại trở về rồi hả? Như thế nào lại phát hiện cô tránh ở dưới gầm giường. Tâm giống như là nhất thời bị đánh vào vực sâu vạn trượng.

Mắt đen lạnh lẽo vô tận, Hiên Viên Liệt liếc nhìn ngăn kéo thứ hai của tủ đầu giường hơi mở ra, lại nhìn về phía Tiêu Tiêu: "Trở về bên cạnh tôi, cô biết ý nghĩa như thế nào sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100-2: Đau đớn mơ hồ 2

Cô chỉ cảm thấy thực chất bên trong lạnh như băng, rùng mình một cái, muốn từ trên mặt đất đứng lên, vừa dùng chân đứng lên. "Ách!" giống như bởi vì lúc trước co chân trốn vào gầm giường động tác quá lớn, đề dùi phải có chút không chịu nổi gánh nặng, mảy liễu nhẵn với nhau.

Lúc này, Hiên Viên Liệt cúi người, đưa một tay nắm lấy bờ vai của cô lên. Phóng tới ngồi xuống bên giường, ngồi xổm người xuống, kéo băng vải ở trên chân phải của cô. Lúc nhìn thấy vết thương này, anh hít một hơi, không thể nghi ngờ, anh nhận ra được đó là sói cắn.

Tiêu Tiêu lùi chân về: "anh làm gì? Là ngại nơi ấy cắn bị thương còn chưa đủ à?" Cô tranh thủ thời gian đoạt lại băng vải, đem băng vải quấn trở về.

Anh cũng đứng thẳng người: "ban đêm đột kích nhà của tôi, với lý do này tôi đã có thể giết cô."

Nở một nụ cười: "Sợ chết tôi còn tới sao? Nói ra, ở trong gia tộc anh mỗi một ngày, tôi đều trải qua sống không bằng chết, anh tra tấn tôi sớm đã vượt qua từ thần rồi!"

Cô nói không thể nghi ngờ là hàn huyên với Hiên Viên Liệt.

Kỳ thật, cái này cũng không thể trách Mộ Tiêu Tiêu thống hận Hiên Viên Liệt như thế, bị ép buộc đưa đến nơi xa lạ, bị ép buộc làm vị hôn thê của anh, cô không có nửa điểm phản kháng, chỉ có tuân theo, thế nhưng mà, cô đều tuân theo rồi hả? Vì sao? Vì sao Hiên Viên Liệt còn không để ý muốn vứt bỏ cô!?! Cô thật cũng là đồ bỏ đi, có thể tùy ý vứt bỏ sao?

Nắm đầu của cô lên.

"Ách ô..." Sợ tóc truyền đến đau đớn, rên khẽ một tiếng, ánh mắt quật cường nhìn chăm chăm anh, ở trước mặt anh, cô không yếu thế chút nào.

"cô dám bước vào tầm mắt của tôi, như vậy thì đừng muốn rời đi." Nắm chặt tóc của cô, ép buộc cô ngẩng đầu lên.

"Ha ha, Hiên Viên Liệt, lời này của anh là có ý gì? Chẳng lẽ anh nói là, ngày đó thời điểm tôi rời khỏi gia tộc các người, anh không có ngăn cản là buông tha tôi sao? Đừng giả mù sa mưa, giả từ bi, giả thiện ý, nếu anh buông tha tôi thì nên trả khế ước lại cho tôi." Chỉ có thể ngửa đầu, nhìn lấy anh, da đầu vẫn đang truyền đến đau đớn mơ hồ.

Mắt đen nhẹ nhàng hít hít: "Nguyên lai đến là vì muốn trốn về khế ước." Buông tóc tiêu Tiêu ra, Hiên Viên Liệt đi đến một bên bàn đọc sách, nhìn lấy bàn đọc sách có chút loạn. Nhếch miệng lên một tia cười lạnh, từ trong hộp thuốc lá lấy ra một điếu thuốc, nhóm lửa: "Muốn khế ước, xem ra cô vẫn là sợ chết."

Tiêu Tiêu ngoắt đầu về một bên, sống chết có số thành bại do trời, có chuyện không phải cô có thể ngăn cản, bởi vì cái gọi là Diêm Vương muốn anh canh ba chết, ai dám giữ người đến canh năm? Nếu như ngày nào đó cô nhất định phải chết, làm thế nào cũng trốn không được. Nhưng mà, nếu như cô còn sống, như vậy! Cô liền sẽ nỗ lực sống sót! Bởi vì... Cô còn có Miêu Miêu không có người phó thác, còn có vì gia tộc báo thù, còn có Dì út chưa có tìm được, dạng này cô làm sao có thể coi thường tánh mạng.

Anh hút vài hơi khói, sau khi phun ra khói, đem khói phai mờ dúi trong cái gạt tàn thuốc. Một lần nữa đi tới bên giường.

Một loại dự cảm không tốt dâng lên, sau lưng cô mát lạnh, tranh thủ thời gian né tránh bên cạnh: "Hiên Viên Liệt, coi như tôi giết vị hôn thê của anh, tôi cũng làm ra đền bù tổn thất tương đối rồi. Ngoại trừ tám khế ước kia, anh không có bất kỳ lý do gì lại câu thúc tôi." Khẩn trương nói xong.

Anh đi đến bên giường: "Câu thúc cô còn cần lý do sao?" Lãnh đạm nói ra.

Tiêu Tiêu lập tức đứng lên: "anh biến thái sao? Người không thèm nói đạo lý. Anh cho rằng tôi ngốc thật sao? Lâm Âm Nhi có thể thuận lợi như vậy mang đi Miêu Miêu từ trong tay anh tới uy hiếp tôi, căn bản cũng là anh cố ý phóng túng! Đừng nói suy nghĩ của tôi ác độc, trong mắt của tôi chỉ sợ ban đầu là anh thiết kế từng bước một, để cho tôi dưới sự kích động giết chết Lâm Âm Nhi đi." Cô sớm hoài nghi như vậy, chỉ là một mực thiếu chứng cứ nên không có nói ra thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Cô còn có bao nhiêu bí mật

Cười, khóe miệng Mộ Tiêu Tiêu nâng lên một đường cong: "Xem ra anh chấp nhận sao? Anh tên ma đầu này, vị hôn thê đều có thể sai người khác đi giết hại?! Ách... U..."

Miệng của cô trong nháy mắt bị tay anh bóp chặt rồi. Bóp thật chặt. Đẻ miệng của cô chỉ có thể mở to.

"Tôi nói qua, nếu như tôi là ma đầu, vậy sẽ biến cô thành ma nữ! Để cô cả một đời cũng đừng hòng đào thoát khỏi bên cạnh tôi." Anh âm lãnh nói, trong mắt lại đều là lạnh nhạt.

Hai năm biến thành cả một đời, cô phát hiện, trình độ Hiên Viên Liệt vô si nhất định là đến cực hạn rồi! Dùng sức vặn vẹo uốn éo hất tay anh ra: "Luu tại bên cạnh anh? Tiếp tục chơi trò chơi vị hôn thê với anh sao? A, những trò chơi nhảm chán tôi đã chơi chán rồi."

Đột nhiên, bàn tay anh nặng nề vung, đẩy cô lên trên giường, trực tiếp ép trên thân cô, không nhanh không chậm vung mái tóc đen dài cô lên, xích lại gần tai cô: "Không phải vị hôn thê, mà chính là con rối, chuyên chức con rối trên giường..." Tay một bên đã trượt vào bên trong quần áo cô.

Chuyên chức con rối trên giường?

Giường nô! (nô lệ tình dục trên giường)

Anh một lần so một lần càng thêm quá phận. Để trái tim cô không ngừng đập loạn. Cô muốn uốn éo người, một thân thương tổn để cho cô căn bản cũng không có lực dư thừa, mà lại thân thể anh lại nặng như vậy, đã ép tới cô thở không nổi rồi.

Cắn tai cô, Hiên Viên Liệt lẩm bẩm nói: "Sau đó, chuyện mỗi ngày cô cần làm, cũng là dùng thân thể nghĩ cách lấy lòng tôi."

Tiêu Tiêu đã đỏ mặt, tuy nhiên tâm còn nhiều phần nộ, thế nhưng những lời kia trong lỗ tai chói tai như vậy: "Hiên Viên Liệt! Dựa vào cái gì muốn tôi tới lấy lòng anh? Tôi và anh căn bản không có bất cứ quan hệ nào, anh có tư cách gì để cho tôi lấy lòng anh?" trong thân thể cô có một cây ngông nghênh, bảo hộ chính mình không để cho người khác xâm lược, đặc biệt là người đàn ông này, người cô hận nhất!

Cắn chặt!

"A..." Lỗ tai truyền đến đau đớn.

Anh cắn vành tai của cô chảy máu, không có trả lời, liếm láp máu của cô, sau đó trượt đến cổ.

"Hiên Viên Liệt, anh thả tôi ra! Thả tôi ra! Tôi cùng ai lên giường đều tuyệt không sẽ cùng anh!" Phẫn nộ để cho cô thốt ra, phải biết cô thế nhưng là chỉ có qua hai lần hoan ái, có thể nói ra dạng này, có thể nghĩ lửa giận đã đốt tới nơi nào rồi.

Môi của anh dừng lại tại cổ cô, sát bên cổ mở miệng nói: "Là sao? Vậy tôi không ngại cô dùng một loại phương thức khác lấy lòng tôi. A... Để cô trước mặt của tôi bị một đồng đàn ông tàn phá bừa bãi. Khi đó, cô sẽ không bắt lực đi cầu tôi đây?"

"Anh..." Ác ma! Ma đầu cực kỳ vô si nhất thiên hạ: "A..." Một tiếng đau.

Anh vậy mà há mồm cắn cổ của cô. Răng hàm sâu, cái cổ chảy máu.

"Ây..." Cổ cũng là nơi mềm yếu nhất, cô đau lại ngứa, hai tay sớm đã níu chặt, chỉ là bị thân thể của anh đè ép mà không cách nào động đậy thôi.

Dùng sức, cắn, bản thân đã bị răng mài hồng da cổ, tràn ra càng nhiều máu tươi, thế nhưng anh lại giống như là không chịu buông tha người phụ nữ trước mắt, răng lại một lần nữa dùng sức cắn.

"Tra tấn tôi, anh thật cao hứng như vậy sao?" Cái cổ đều nhanh chết lặng, cô khàn giọng nói qua.

Cuối cùng, anh buông lỏng cổ của cô ra, răng gặm cắn bên trên xương quai xanh cô.

Lòng cô cảm giác đau đớn, chau mày, muốn trốn, cô không muốn lại tiếp tục bị người đàn ông này đùa bỡn trong lòng bàn tay. Phản kháng, dù cho thân thể bị thương t, lại còn dùng sức phản kháng.

Thế nhưng phản kháng của cô sẽ chỉ làm anh càng thêm tàn phá bừa bãi. Kỳ thật, có lẽ Hiên Viên Liệt chính mình cũng còn không có ý thức được, anh đối với người phụ nữ này có ham muốn giữ lấy mãnh liệt, về phần nguồn gốc ham muốn giữ lấy từ cùng tình cảm gì, anh cũng không rõ ràng. Chỉ là điên cuồng muốn chiếm hữu.

"Két ba..." đèn gian phòng đột tắt rồi.

Chuyện gì xảy ra? Thần kinh Tiêu Tiêu xiết chặt kéo căng, cảm giác được trên người Hiên Viên Liệt cũng dừng lại, anh đại khái cũng không biết chuyện gì xảy ra. Thời cơ tốt!

Ý thức được có thể là công tắc nguồn điện xảy ra vấn đề, cô chống đỡ Hiên Viên Liệt không chú ý, chân trái co rút lại, dùng chân mắt cá chân bồng nhiên hướng bụng anh. Từ trên giường xoay người nhanh chóng đứng lên.

"Cô chạy thoát được sao?" Hiên Viên Liệt lạnh nhạt nói qua.

Tiêu Tiêu cũng không trả lời, tốc độ chỉ giải quyết chạy về phía ban công. Cô thả người nhảy lên, phòng bị đều không có làm từ lâu hai nhảy xuống.

Trong bóng tối, Hiên Viên Liệt không nhanh không chậm hướng ban công, nhìn người nhảy đi xuống. Một tia cười lạnh. Ngay sau đó, một đám người làm nữ rồi rít vấp trong hoa viên.

"Hiên Viên Liệt, anh đừng ép tôi giết người!" Cô và một phòng người làm nữ cũng ở chung thời gian dài, cũng không muốn đối bọn họ hạ thủ.

Anh đứng ở trên đứng tại trên ban công, nhìn xuống lầu dưới.

Lúc này, tất cả người làm nữ đều ý thức được ý tứ chủ nhân, nhao nhao quơ lấy Liễu gia băng. Chuẩn bị đối phó Mộ Tiêu Tiêu.

Hít một hơi thật sâu, những người làm nữ này cũng khó đối phó, nếu như là bình thường cô muốn trốn tuyệt đối là mười phần chắc chắn, thế nhưng là thân thể cô hiện tại, mấy chỗ đều có tổn thương. Có thể đi ra hay không, cũng chỉ có dựa vào cuộc rồi.

"Ai nha, lấy nhiều khi ít sao? Không nghĩ tới đêm nay còn có thể nhìn thấy trò vui như thế." Đột nhiên một thanh âm mỉa mai hoặc từ đằng xa truyền đến.

Trong đêm tối, thân ảnh thon dài chậm rãi đi ra, anh miễn cưỡng duỗi lưng một cái.

Trên ban công, mày kiếm Hiên Viên Liệt khẽ nhíu, lại vẫn không có động tĩnh, quan sát động tĩnh phía dưới.

Người làm nữ đều bởi vì thanh âm đột nhiên tới mà luống cuống tâm thần. Mà một giây sau, thân ảnh lười biếng mà thon dài đã lên đến trước mặt Tiêu Tiêu. Nhắc Tiêu Tiêu lên vác ở trên bờ vai.

Chỉ gặp anh nhanh như điện lác mình, đưa tay không biết móc ra vũ khí gì lau hai cổ người làm nữ, trống đi một con đường đi ra, quang minh chính đại đi rồi.

Trong đêm tối động tác của anh không có người làm nữ nhìn thấy, chỉ có Hiên Viên Liệt trên ban công hơi hơi nheo mắt đen, cứu binh sao? Người phụ nữ này, cô còn có bao nhiêu bí mật?! Mắt đen hiện lên phần nộ, quay người trở về phòng.

Tiêu Tiêu bị khiêng trên bờ vai trạng thái hoảng hốt, thẳng đến ra rất xa, bị để xuống mới hoàn hồn: "Anhi là ai?"

Người đàn ông trước mắt cứu được cô mang theo mặt nạ màu đen, che khuất toàn bộ mặt. Trên thân còn có ăn mặc áo choàng màu đen, che kín mình.

Người đàn ông thần bí cũng không trả lời cô, chỉ là đưa tay qua sờ lên cổ của cô, trên ngón tay dính vào máu tươi của cô: "Thật đúng là chặt vật." Cảm thán nói.

Tiêu Tiêu chau mày, lui một bước che cổ mình bị Hiên Viên Liệt cắn: "Cảm ơn anh đã cứu tôi. Nếu như anh không chịu nói anh là ai, cũng không chịu nói nguyên nhân, như vậy tôi sẽ đi."

Người đàn ông thần bí vẫn trầm mặc, dừng lại một chút, cô quay người rồi đi rồi...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Một trận sóng to gió lớn

Ngân miễn cưỡng cười "Thật sự là người phụ nữ bạc tình bạc nghĩa lãnh đạm... Bất quá... Có chút ý tứ!" Ngón tay vuốt ve máu tươi cô lưu lại. A... Xem ra cần phải đi tắt trở về rồi.

Trên đường về nhà, Tiêu Tiêu ở rầu rĩ không vui, não cô quá loạn, không có lấy khế ước trở lại, vậy thì nói cô còn có thể sẽ bị người đàn ông kia câu thúc, nên làm cái gì? Sờ lên cổ. Máu giống như khô, đáng chết! Hiên Viên Liệt, hỗn đản! Trong lòng găm thét, tỏ rõ cô đến cỡ nào không cam tâm.

Mở cửa ra, phòng khách, Ngân nằm trên ghế sofa ngủ say lấy. Tiêu Tiêu cũng không có mở đèn bởi vì sẽ đánh thức người khác. Nên trực tiếp trở về phòng, cô lại đi tới cạnh ghế sa lon, ngồi xồm người xuống nhìn chằm chằm Ngân mặt. Ngân ăn mặc hôm nay mua áo ngủ. Trên đầu đội mũ, chỉ lấy kính mắt xuống. Cái mũ của người đàn ông có gì sao? Thật đúng là ngủ cũng mang theo.

Theo dõi anh ngủ, cô không khỏi nghĩ đến người mặt nạ thần bí đêm nay cứu mình, luôn cảm thấy khí chất lười biếng rất giống Ngân, thế nhưng... Không đúng, Ngân không phải ở đây ngủ sao. Thế nào lại là anh đây... A.

Đứng lên, cô hướng gian phòng của mình đi đến.

Tiêu Tiêu chân trước vừa đi, Ngân trên ghế sofa mở đồng tử màu xám ra, nhếch miệng lên một đường cong, hơn nửa đêm theo dõi anh, không sợ anh đột nhiên tỉnh lại phạm tội a. A... Nụ cười thông đồng, thật sự là một người phụ nữ phòng bị cực kém.

Trung quốc ban đêm, cũng không yên tĩnh. Mà tại Hàn Quốc cũng nhắc lên một trận sóng to gió lớn.

Phòng bệnh màu trắng, người phụ nữ trên giường nữ, chung quanh máy móc đang không ngừng vang lên, Lâm Âm Nhi chậm rãi mở hai con ngươi ra: "Tôi, tôi không có chết?"

"Âm Nhi, con tỉnh rồi hả?"

"Cha! Cha!" Nhìn thấy mặt cha cô mới cảm giác đến mình khả năng thật còn sống.

"Bảo bối, con cuối cùng tỉnh, may mắn mà có người phát hiện con chỉ là bị sốc cũng không có thật tử vong. May mắn, không phải vậy thân thể con đều bị chúng ta hoá táng rồi." Nói ra người này, hai con ngươi Lâm Hồ hiện lên kính nể.

"Người này? Ai vậy?" Cô nhớ kỹ ngày đó trong phòng, bị Mộ Tiêu Tiêu bắn một phát, coi là sẽ đến địa ngục, thế nhưng là lại còn còn sống. Cô còn sống!

"Ngoan, con trước dưỡng tốt thân thể, chờ thân thể con tốt, cha lại cùng con nói." Lâm Hồ đứng lên, sờ lên đầu con gái.

"Ừm, cha... Đây, anh Liệt đâu?"

"Hiên Viên Liệt? Đừng nhắc lại anh ta, cũng là anh ta kém chút hại chết con, tranh thủ thời gian ngủ đi, thân thể con còn cần nghỉ ngơi thật tốt." Lâm Hồ đi ra phòng bệnh.

Cửa bệnh phòng, thở dài một hơi. Con gái đột nhiên bị mang theo trở về, tay bị đao đâm rách, thân thể cũng trúng đạn, chỉ bất quá viên đạn chệch đi một chút xú, cho nên bảo vệ một cái mạng. Bất quá... Đến cùng là ai hạ thủ? Ngắm lại đại khái cũng chỉ có Hiên Viên Liệt đi! Tốt một thiếu chủ Hiên Viên gia. Vị hôn thê đều có thể ra tay, Âm Nhi đáng thương.

Ai... Trước đó có một người phụ nữ tới hỏi thăm qua ông là không phải người đi giết Hiên Viên Liệt, tuy nhiên khi đó ông cực lực phủ nhận, thế nhưng những người kia xác thực ông mệnh lệnh phái đi ra. Bây giờ suy nghĩ, đoán chừng người phụ nữ này cũng là Hiên Viên Liệt phái tới, Hiên Viên Liệt khả năng đã sớm hoài nghi Bá Hồ Lâm gia bọn họ, cho nên mới xuống tay với Âm Nhi. Ai... Rõ ràng Ngũ Đại Gia Tộc còn có bốn gia tộc có thể lựa chọn, vì lựa chọn gì chọn Hiên Viên gia tộc khó đối phó nhất ư? Phải biết Hiên Viên Liệt Đế Quốc Hắc Dạ thế nhưng là cực khó đối phó đó.

Thở dài một hơi, cùng người bí mật mưu kế nhiều năm cùng Hiên Viên gia mới khiến cho con gái cùng Hiên Viên Liệt quan hệ thông gia, ý đồ gả tiến Hiên Viên gia làm nằm vùng. Chỉ là đáng tiếc con gái quá mức mềm yếu rồi.

"Người thân bí gửi thư tới nói, chuyện Lâm Âm Nhi còn sống, cần phải giữ bí mật trước." Thủ hạ truyền lời đến.

Lâm Hồ gật đầu: "Biết rồi." Âm Nhi thật là vô tội, tuy nhiên bọn họ mưu kế gả Âm Nhi vào Hiên Viên gia làm nằm vùng, nhưng Âm Nhi xác thực không biết rõ tình hình. Chỉ là không nghĩ tới không biết rõ tình hình cũng sẽ tai họa bất ngờ.

Sáng sớm.

Trong nhà Mộ Tiêu Tiêu, Các lão là tranh thủ thời gian phủi mông một cái trở về, cùng hội Trương đại nhân thực sự đề nén rất, ông vẫn là có bao xa tránh bao xa đi.

"Mẹ, rời giường, rời giường rồi."

Thế nhưng là Tiêu Tiêu nhắm mắt lại như cũ.

"Mẹ..." Mộ Miêu Miêu nhìn chăm chăm mẹ, mặt mẹ làm sao đỏ như vậy? So mặt sung phù lúc thức dậy còn đỏ... A, trên cổ mẹ còn có một dấu răng! Nhất thời một loại dự cảm không tốt xông lên đầu. Mẹ bị cái gì kỳ quái cần rồi? Tay nhỏ sờ đến trên trán mẹ, thật nóng!

Lập tức chạy đến gian phòng, nhanh như chớp chuyển vào nhà bếp từ trong tủ lạnh ôm ra một đồng đá lạnh, mà lại bởi vì tay trái đeo băng mà đi một bước rơi một khối, từ nhà bếp đi đến phòng khách trong tay cũng chỉ còn lại có mấy khối đá rồi.

"Bé mèo Kitty, cháu đang làm cái gì?" Ngân từ trên ghế salon chống đỡ đứng người dậy, ánh mắt mông lung nhìn Mộ Miêu Miêu.

"Mẹ cháu giống như phát sốt rồi."

"Phát sốt rồi hả? A, con mèo dạng này không được..." Ngân đứng lên.

"A? Không được? Vì cái gì? Phát sốt không phải hẳn là chườm đá lạnh sao?"

"Thế nhưng là dùng đá khối sẽ trực tiếp để mự cháu chết cứng trên giường. Tiểu Miêu, cháu muốn cho mẹ cháu nhanh tốt lên sao?" Ngân mỉm cười nói.

Mộ Miêu Miêu đương nhiên ngoan ngoãn gật đầu.

"Vậy rất tốt... Nay cháu hiện tại ở lại, chú cam đoan buổi chiều mẹ cháu ngủ một giấc tỉnh tuyệt đối hạ sốt."

"Thật sao?" Miêu Miêu bán tín bán nghi nháy mắt.

"Đương nhiên. Chú sẽ lừa cháu sao?"

"Thế nhưng là vì cái gì muốn cháu về phòng ở lại."

"Không chỉ có muốn ở lại, hơn nữa còn muốn khóa trái cửa, bởi vì phương pháp để mẹ cháu hạ sốt là đặc biệt bí mật." Khóe miệng Ngân cười lừa dối.

Miêu Miêu nháy mắt to: "A! Chẳng lẽ cũng là phương pháp bí truyền trong truyền thuyết, không thể để người ngoài biết sao?!" Nhớ tới tình tiết bên trong phim truyền hình, bé khẳng định nói.

Ngân cười: "Đúng, Tiểu Miêu thật thông minh, trở về ở lại đi, nhớ kỹ khóa cửa nha."

"Chú Ngân, chú sẽ không gạt cháu đi."

"Đương nhiên. Buổi tối làm ăn ngon cho cháu." Ngân liên tục mang lừa gạt Miêu Miêu trở về trong căn phòng nhỏ, sau đó khóa trái cửa.

Cuốn tay áo, dùng cái chậu lấy một chậu nước ấm, đẩy cửa đi vào gian phòng Mộ Tiêu Tiêu.

Trên giường lớn, gò má cô đỏ bừng, trong lúc ngủ mơ cũng nhíu mày, có thể thấy được cô hiện tại khó chịu đến cỡ nào, miệng mở rộng dùng miệng hô hấp.

Ngồi ở mép giường, Ngân lấy tay nhẹ nhàng sờ lên trán của cô: "Lại là sốt cao, tối hôm qua cô không trả hết nợ tình dậy." nói qua, mu bàn tay của anh hài lòng đụng chạm đến trên gương mặt của cô.

"Ừm..." Cô khó chịu kêu rên một tiếng, lông mày nhăn cùng nhau, miệng lớn miệng lớn thở. Nóng quá, đầu đau quá, đầu choáng. Ở o giấc ngủ cũng gãy dựa. Thế nhưng anh nắm lại một chút cũng không mở ra được. Thân thể cũng không có một chút khí lực.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103-1: Chuyện gì xảy ra (1)

Cái gì đụng cô? Mơ màng, Tiêu Tiêu cũng không phải hoàn toàn đều không cảm giác được, thế nhưng cô muốn mở to mắt lại chỉ cảm thấy hơi nước trong mắt, cái gì đều nhìn không thấy, trong đầu choáng choáng. Bực bội nhúc nhích.

"Xem ra sốt rất nặng, rất cần tranh thủ thời gian giảm bớt gánh vác..." Anh cười quý mị. Ngồi cạnh giường, dùng khăn mặt thấm ướt nước ấm, vắt khô, bắt đầu từ khuôn mặt cô lau.

Sau đó đến cổ... Ánh mắt ngừng rơi vào vết cắn rõ ràng bên trên cổ cô. Anh dừng động tác lại, một tay đặt ở quai hàm nhìn vết cắn này.

Trầm tư, anh vung tay lên, khăn mặt thả lại trong chậu nước, nhìn cô chăm chú, vén tóc đen cô tán loạn ra. Cúi người, há mồm cắn một cái một bên khác

cổ cô.

"A..." Đau hừ kêu lên, thế nhưng cô vẫn không mở mắt ra được, chỉ cảm thấy chỗ cổ truyền đến cảm giác đau quá. Toàn thân bất lực, khí lực giờ tay lên đều không có. Chỉ là vận vẹo uốn éo đầu.

Thế nhưng, răng anh càng thêm hăm sâu, thẳng đến cổ của cô tràn ra máu tươi, mới nhẹ nhàng buông miệng, đầu lưỡi liếm liếm máu tươi của cô, hài lòng ngẩng đầu: "A, rất ngọt." Khóe miệng mỉm hoặc cười một tiếng, bên mồm của anh cũng còn dính 1 máu của cô. Duỗi lưỡi lại liếm liếm môi.

"Hô..." cô bởi vì một môi mà hô hấp, cổ đau đớn cũng làm cho cô giờ phút này rất không dễ chịu, nếu như không phải sốt cao gây tê, có lẽ cô hiện tại đã sớm đau ngồi lên rồi.

Ngân hài lòng nhìn huyết ấn mới cổ cô, một tay nâng má của mình, chần chờ một chút, cúi người xuống lập tức cắn dưới vai phải cổ cô. Lại một lần dùng sức.

"Ừm... Đau..." Cô cuối cùng lên tiếng rồi.

Thế nhưng Ngân lại một chút cũng không dùng, dùng sức, đến chảy ra máu tươi, mới đưa môi di động đến chỗ bên cạnh, cũng không có cắn, mà trên xương quai xanh cô hôn.

"Tốt, giúp cô hạ sốt đi." Anh khẽ cười nói, dùng khăn mặt tiến vào trong áo ngủ cô. Tay cách khăn mặt ma sát qua lại tại bụng dưới cô.

Cái gì trên bụng cô bò qua bò lại, Tiêu Tiêu không vui lật người. Đồ vật bò qua bò lại lại đến phần lưng của cô.

Thật ngứa...

"Ngứa..." lông mày cô khẽ trương, đồ vật này ướt át giống như leo đến ngực cô.

Ngân dùng khăn lông ướt thay cô lau thân thể, tay cách khăn mặt một lần một lần cố ý lướt qua mẫn cảm cô... Khăn lông ma sát, để cho cô bắt đầu chảy mồ hôi, mà lại cố ý dẹt vào, mồ hôi chảy càng thêm lợi hại.

Mộ Tiêu Tiêu hiện tại vẫn hỗn loạn như cũ, híp mắt mở tròn mắt, chỉ thấy một mảnh trắng. Thật không thoải mái... Ngoại trừ trong lòng còn có trên thân thể. Thật giống như có cái gì lại bò.

Trên trán của cô không ngừng chảy mồ hôi, bất quá thân thể đương nhiên là bị anh lau sáng bóng một chút mồ hôi đều không có. Từ buổi sáng đến giữa trưa. Ngân đã đổi mấy chậu nước rồi. Sáng nay dậy quá sớm, anh lau cũng một môi, dứt khoát bò lên giường, ôm cô trực tiếp ngủ.

Thời gian từng phút trôi qua, buổi chiều... Chạng vạng tối...

"Chú Ngân... Mở cửa, cháu thật đói."

"Cứu mạng... Mẹ, chú Ngân." Mộ Miêu Miêu vô lực vượt cửa phòng, chú Ngân rõ ràng nói buổi trưa sẽ thả bé ra ngoài, hiện tại cũng sắp buổi tối, a, bé thật đói, may mắn trong phòng có bánh bích quy, muốn không phải vậy thật sẽ chết đói.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103-2: Chuyện gì xảy ra (2)

Người trong phòng ngủ.

Trên mặt Tiêu Tiêu đỏ ửng sớm đã rút đi một nửa, mồ hôi trên trán cũng đều bốc hơi rơi mất, trải qua thời gian dài ngủ say, cô hoảng hốt mở hai mắt ra, giống như có thể thấy rõ ràng rồi.

"Nước..." Híp mắt lại muốn ngồi lên, lại vừa định chống đỡ thân thể cũng cảm giác cái gì đè ép chính mình, nỗ lực tròn to mắt.

Tay?

Đây là tay ai?

Lập tức mở to hai mắt, chỉ ít cô liếc một chút có thể nhìn ra đây tay một người đàn ông, lập tức ngồi lên, nhìn về phía bên cạnh.

"Ngân?" Mang theo mũ, dưới miệng có lưu râu ria, chỉ là không có đeo kính.

Nhanh lấy tay Ngân ra, trời ạ, Ngân làm sao lại cùng cô ngủ cùng một chỗ, ấn đầu, còn choáng đầu, bất quá đã không có thống khổ như vậy, hút hút cái mũi. Nhìn chung quanh, bên cạnh ghế dựa để một chậu nước, bên cạnh có khăn lông ướt.

Mắt phượng uyển chuyển, chẳng lẽ... Ngân ở chỗ này chăm sóc cô? Vò cái đầu, hoàn toàn nhớ không ra chuyện gì phát sinh, chỉ cảm thấy giống như đang trong nước sôi lửa bỏng.

Ngược lại là anh vất vả, bất quá... Vì cái gì Ngân chăm sóc cô chăm sóc đến giường lên rồi hả? Một mồi rồi hả? Ngủ rồi hả?: "Ngân... Ngân..." Khẽ đẩy đẩy anh.

Ngân híp mắt mở tròn mắt, miễn cưỡng cười ha hả: "Hả?" Giống như chưa tỉnh ngủ, bộ dáng của anh có chút lười biếng. Híp mắt lại, không nhanh không chậm đưa tay từ đầu giường cầm lấy kính mắt đeo lên, quay người lại nói: "Còn sốt sao?"

Tieu Tieu đầu lắc lắc, ban đầu vốn còn muốn xem anh lấy mắt kiếng xuống là dạng gì, không nghĩ tới động tác anh quá nhanh, cô đều không nhìn thấy, không có tiếp tục suy nghĩ, hỏi: "Anh đang chăm sóc tôi sao?"

"Muốn cảm tạ sao?" Anh ngoái nhìn, mỉm cười.

Cô cúi thấp đầu, đang muốn nói tạ ơn, cổ truyền đến đau đớn, cô ngẩng đầu sờ lên bên phải cổ mình, ách? Làm sao nơi này cũng đau nhức như vậy? Hiên Viên Liệt không phải cần bên phải. Sờ lên, làm sao nhiều một cái đầu răng? Lại giật giật bả vai, nhìn qua, làm sao trên bờ vai cũng nhiều một cái?!

Lập tức ngẩng đầu nhìn về phía Ngân: "Tôi, tôi, tôi chuyện gì xảy ra?" Cô ngủ say một giấc đến cùng xảy ra chuyện gì? Bất tri bất giác cả người là thương tổn rồi hả? Cũng chỉ là phát sốt? Làm sao sốt mọc ấn răng đến rồi.

Ngân duỗi lưng, một mặt nhàn nhả nói: "Tôi cần."

Tieu Tieu há to miệng, nếu là nói Miêu Miêu cần cô có thể nghĩ, miệng Miêu Miêu cũng không có lớn như vậy, cần như thế: "Anh cần tôi làm gì?" Cô gấp, các loại nghi hoặc xông lên đầu, có thể không vội, hơn nữa còn là bị một người đàn ông cần.

Dưới kính mắt con mắt màu xám Ngân liếc qua, anh nghiêng thân thể tới gần cô: "Tieu Tieu. Chẳng lẽ cô không nhớ sao?"

"Nhớ kỹ, nhớ kỹ cái gì?" Cô là thật sốt mơ hồ, cái gì đều không nhớ rõ, chỉ là cảm giác giống như có phát sinh cái gì. Nhưng cụ thể lại không nhớ tới.

"Cô trong lúc ngủ mơ, tự mình lẩm bẩm, muốn tôi cần cô... Ai, cần tôi đau răng." Nói qua, Ngân cố ý sờ môi của cô.

Phía sau Mộ Tieu Tieu mát lạnh, không, không thể nào! Cô vậy mà hồ ngôn loạn ngữ rồi hả?"Tôi để anh cần?"

"Là nha, thì ra hương vị thịt người cũng không tệ, chẳng qua tôi cần cô, cô muốn báo đáp thế nào đây?" Anh mỉm cười nói.

Mộ Tieu Tieu cúi đầu, hai ngón đâm nhau, trời ạ, cô phát sốt làm sao theo uống rượu một dạng, vậy mà đưa ra yêu cầu hỗn đản như vậy, ách... Đau đau đau: "Để anh cần tôi, hết sức xin lỗi." Chỉ có cúi đầu nói.

Ngân mỉm cười, cũng không có nhiều lời, cầm lấy chậu nước rời khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104-1: Chúng ta sẽ lại gặp nhau 1

"Chú, chú cuối cùng tới cứu cháu rồi." Mộ Miêu Miêu ngồi bên tường, để một đồng hồ ăn vặt bày đặt ở chung quanh, Ngân khom người sờ lên tóc của bé: "Bé mèo Kitty thật ngoan. Đêm nay cho ăn no bụng của cháu." Mỉm cười.

Lúc đầu đã đối lương cuồng lúc này hai mắt Mộ Miêu Miêu đã lập lòe, câu nói duy nhất bị thu mua ngoan ngoãn.

Mộ Tieu Tieu lại từ trong phòng đi tới, đã đổi một thân quần áo, cổ dán miếng vết thương, trên bờ vai cũng dán lên rồi. May mắn cô mấy ngày nay cũng không cần đi ra, nếu như bị người nhìn thấy cổ ba chỗ bị thương, còn tưởng rằng cô gặp Zombie nữa.

"Mẹ... Cổ của mẹ..." hai mắt Mộ Miêu Miêu đăm đăm nhìn chăm chăm cổ của cô.

Cô mãnh liệt đối với con trai trùng mắt, quả thực là trùng lòng hiếu kỳ con trai trở về. Muốn cô giải thích những vết thương này là thế nào tới, không thể được.

Trên bàn cơm. Mộ Miêu Miêu ăn như hồ đói, mà đồ ăn lại ăn ngon thế nào khẩu vị Tieu Tieu cũng không lớn, có lẽ là bởi vì nguyên nhân phát sốt còn không có tốt.

"Ngân, anh vì cái gì không tháo cái nón xuống?" Cô mở miệng, giống như bình thường trò chuyện.

Ngân nghiêng mắt nhìn về phía cô: "Cô hiểu kỳ?"

"Một chút xú."

"Ồ? Chỉ là một chút xú, vậy quên đi, chờ ngày nào cô hết sức tò mò rồi nói sau." Ngân tiếp tục ăn.

Tieu Tieu cũng không nói gì nữa, trong lòng mỗi người đều sẽ có bí mật của mình, cô cũng có không phải sao?! Không muốn đi truy vấn cái gì, có một số việc, muốn nói tự nhiên sẽ nói.

Buổi tối ba người cùng nhau chơi bài poker. Ngân luôn là một bộ dáng miễn cưỡng, thắng thua giống như không quan trọng, ngược lại thắng được nhiều nhất là Miêu Miêu, cái đầu kia cũng không biết làm sao chuyển. Thậm chí thắng 10 ván! Tieu Tieu buồn bực phồng má, cô thật đúng là sinh một quái thai.

Dưới tấm kính, con mắt màu xám Ngân nghiêng nghiêng hướng cô, a... Một đôi mẹ con thật đúng là hai đóa kỳ hoa.

Đêm

Mộ Miêu Miêu tại phòng ngủ, mà bên trong phòng ngủ, Tieu Tieu cũng lâm vào ngủ say, tuy nhiên buổi sáng đã ngủ rờn rã một ngày, cô bây giờ còn đang sốt nhẹ, trên cơ bản là ngã xuống không có lập tức ngủ.

Cùm cụp.

Cửa mở rồi...

Một bộ tóc màu vàng đến cổ, một đôi mắt màu xám đồng tử quý dị mà mỉa mai, thân ảnh thon dài chậm rãi đi đến bên giường, cúi người nhìn người trên giường, nhếch miệng lên một độ cong mỉa mai: "Mấy ngày nay, qua rất vui vẻ, cô gái, về sau chúng ta nhất định còn gặp mặt..." Nhẹ nhàng phun ra mấy câu nói đó, anh cúi người xuống, môi mỏng như cánh hoa tà mỉa nhẹ khẽ đụng phải môi cô.

Bị ngoại giới đụng vào, Mộ Tieu Tieu nhẹ nhàng mấp máy môi.

Anh mới chậm rãi đứng dậy: "Đây là thệ ước chi hôn (nụ hôn hứa hẹn), chúng ta sẽ lại gặp nhau."

Lưu lại lời nói, anh quay người rời khỏi phòng.

Mà trên giường lớn, lông mi Tieu Tieu hơi hơi rung động, trong mộng cô giống như nghe được có người nói chuyện cùng cô? Người kia giống như Ngân...

Ngày thứ hai.

Tieu Tieu cùng Miêu Miêu rời giường chỉ thấy trên bàn trưng bày bữa sáng gói kỹ, không nhìn thấy bóng dáng Ngân.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104-2: Chúng ta sẽ lại gặp nhau 2

"Mẹ, chú Ngân đi chơi rồi hả? Hay là đi rồi hả?" Miêu Miêu thất lạc hỏi, sau khi rời giường không nhìn thấy Ngân bé đã tìm khắp cả toàn bộ phòng.

Mộ Tieu Tieu đi đến trước bàn ăn, nhìn đồ ăn cả bàn giống như là vì ly biệt chuẩn bị, nhớ tới tối hôm qua giống như nghe thanh âm Ngân, nhưng cụ thể là cái gì, cô không có nghe được. Bất quá nhìn tình huống hôm nay, anh đi. Thật sự là đến cũng vội vàng, đi cũng vội vàng...

"Miêu Miêu, chú Ngân hẳn là đi rồi." Trần an sờ đầu con trai nói ra. Cô biết rõ con trai rất ưa thích đồ ăn Ngân làm. Đồng dạng, Ngân không có người thân, cũng là đánh con trai. Thậm chí là cô, nghe Ngân gia tộc diệt vong, đều có xúc động, cũng là người luân lạc thiên nhai (trời đất)... Chỉ bất quá, Ngân so với cô còn cô đơn hơn, cô còn có con trai, còn có Các lão, còn có Di Út không biết kết cuộc ra sao. Nói thế nào những người này đều là lo lắng. Này Ngân? Ngân lo lắng là cái gì?

Mất phương lộ một tia bi ai, nếu như muốn cô đỡ xuống tất cả bao phục, khả năng cũng sẽ muốn trở thành một người bốn biển là nhà, sau đó khắp nơi lang thang. Nhưng là, cô lại không thể với phóng túng chính mình lưu lạc chân trời, bởi vì bà vai quá nặng, đi lên muốn đi xuống dưới. Cha, mẹ, anh, tuy nhiên hiện tại không có cái gì tiến triển, tuy nhiên quá khứ tám năm, nhưng một chút cũng không hề từ bỏ qua thay các người tìm hung thủ, có một ngày, sẽ báo huyết hải thâm cừu gia tộc chúng ta.

"Mẹ... Con không sao, chỉ là lúc sau không ăn được đồ chú Ngân làm mà thôi, mẹ không muốn thương tâm nha." Miêu Miêu thông minh bực nào như thế nào lại nhìn không ra trong mắt mẹ lộ ra bi thương? Không biết mẹ có phải lại nghĩ tới cái gì thương tâm rồi hay không.

Bữa sáng Ngân làm rất nhiều, hai người các cô căn bản ăn xong, cho nên dẫn đến trong tủ lạnh cũng bị chất đầy. Thời gian bình tĩnh lại như là về tới không trước đó có gặp phải Hiên Viên Liệt, cô và con trai sống nương tựa lẫn nhau, trải qua cuộc sống bình thản, mục tiêu mỗi ngày cũng là tìm kiếm manh mối hung thủ.

Kỳ thật dạng này cũng tốt... Cô không muốn lại dính vào bất cứ chuyện gì Hiên Viên Liệt rồi. Tay sờ lên cô bị anh cán qua, mi nhú chung một chỗ, cô cũng càng không nghĩ con trai lại bị quấy tiến phiền phức không cần thiết.

Ngân sau khi đi, bình tĩnh một ngày, một ngày tiếp lấy một ngày trải qua, trên mặt Miêu Miêu thương tổn đã tốt, tay cũng lại khôi phục, về phần đầu... Ai cũng không rõ ràng về sau sẽ không có hậu di chứng, đây cũng là chuyện Tiêu Tiêu lo lắng nhất.

Nhoáng một cái ba ngày.

Hôm nay cô nói là muốn đi trung tâm thuê sát thủ. Kết quả... Người còn không có ra ngoài, Các lão trước một bước tìm đến cô rồi.

"Các lão? Sao ông lại tới đây, tôi còn nói tìm ông đây."

Các lão quan sát trong phòng, chậm rãi nói: "Trước đó cô để cho tôi đi giúp cô tra tư liệu Ngân, tôi..." lời còn chưa nói hết...

"Há, không cần, anh đã lại qua lưu lạc, lấy tư liệu đến cũng không cần thiết rồi. Một khách qua đường thôi rồi." Tiêu Tiêu nói qua cười nhạt một tiếng.

Lông mày Các lão giương lên, đi rồi hả? Ai u đi cũng tốt! Cùng Tiêu Tiêu có thể không biết nên làm như thế nào: "Há, vậy cũng tốt. Kỳ thật tôi hôm nay đến có một việc quan trọng khác."

"Cái gì?"

"Cái sát thủ kia được tã đi, tôi tìm tới rồi." Các lão hiền hòa cười một tiếng, chuyện lừa gạt thân phận Tiêu Tiêu ông đã cảm thấy rất áy náy, chỉ có dồn hết sức lực đi giúp cô một ít chuyện khác, mới tốt đền bù tâm lý áy náy.

"Thật? Tìm tới rồi! Tốt, tốt, Các lão, cảm ơn ông. Tìm được, chuyện gia tộc xem như lại có một chút đầu mối, Các lão, ông mau nói cho tôi biết, anh ta ở đâu?!" Mộ Tiêu Tiêu khẩn trương cầm hai tay Các lão, tìm được, tìm rồi! Cô bắt được hung thủ còn có hi vọng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Không thể trả lời

Các lão móc ra một tờ giấy đưa cho Tiêu Tiêu. Phía trên là địa chỉ hiện tại của sát thủ.

Không có nửa điểm do dự, Miêu Miêu tạm thời yên ổn tốt, cô lập tức ra cửa, kỳ thật cô không nên cứ như vậy lập tức đi ra ngoài, bởi vì vết thương trên người cô còn không có tốt, lần trước phát sốt để trên chân bị thương nhận cảm nhiễm. Hiện tại lại nghiêm trọng hơn rồi... Nếu như gặp phải nguy hiểm, nói thật cô hiện tại là thật không có cách nào toàn lực ứng đối địch nhân, bất quá, nếu như lo trước lo sau, lại làm sao báo thù?

Sát thủ này cũng không có bỏ chạy những quốc gia khác, mà chính là gốc tại một tiểu trấn vắng vẻ.

Phí hết một phen trắc trở, rốt cuộc tìm được sát thủ lúc trước thả đi...

"Tôi đã nói cho cô biết, cô vì cái gì còn muốn tới tìm tôi? Tôi hiện tại chỉ muốn cùng người nhà qua cuộc sống bình thản!" Sát thủ nhìn thấy Tiêu Tiêu, có loại cảm xúc e sợ.

"Tôi phải nghe anh nói thật." Nhìn thấy sát thủ, tâm Tiêu Tiêu cũng dao động, bởi vì tiểu trấn yên tĩnh như thế, một gia đình bình thường. Sát thủ có lẽ thật không có nói dối?

"Tôi thực sự nói thật!"

"thiên kim Bá Hồ Lâm gia là vị hôn thê Hiên Viên Liệt, Lâm Hồ là cha vợ Hiên Viên Liệt! Tại sao phải phái sát thủ đi giết anh ta!"

"Chúng ta chỉ là làm việc, quan hệ trong đó, tôi như thế nào lại biết đây?"

"Vậy anh dám cùng đi với tôi ở trước mặt Lâm Hồ chỉ chứng sao?!" Mắt phượng trở nên bén nhọn, mềm lòng không thành được đại sự, tâm cô nhất định

phải hung ác.

Sát thủ có chút sợ hãi: "Không, điều đó không có khả năng... Như thế kêu tôi đi chịu chết sao? Tôi thật vất vả ở chỗ này an định lại rồi."

"Vậy anh có cái gì chứng cứ chứng minh Bá Hồ Lâm gia là người phía sau sai sử đây?" Tiêu Tiêu có chút gấp, đạo lý tới nói, người nào sẽ giết con rể mình để con gái thủ tiết, nếu quả như thật là Bá Hồ Lâm gia, như vậy chuyện sẽ càng thêm kỳ hoặc, 90% đều là hướng về phía Hiên Viên gia tộc qua! Như vậy... Nói thật cùng gia tộc có quan hệ.

Sát thủ chau mày.

Lúc này, phía sau truyền đến thanh âm băng lãnh: "Anh có chứng cứ tiếp theo hay không, cô như vậy... Lại vì cái gì muốn biết chuyện này đâu?!"

Tiêu Tiêu sững sốt, thanh âm này không khỏi quen thuộc, sau đó sát thủ hơi hơi dời động, ở phía sau, Hiên Viên Liệt chậm rãi tiến lên.

Nhìn thấy anh, huyết dịch cô giống như trong nháy mắt lạnh, rung mình một cái, cước bộ lui về sau... Lui về sau... Anh từng bước đi đến, thân thể thon dài, mỗi một bước đều ưu nhã cực hạn.

Vì cái gì Hiên Viên Liệt lại ở đây?! Là theo dõi cô sao? Không, cô từ phía sau sát thủ đi tới, chứng minh anh so với cô còn tới trước.

Dưới ý thức, Mộ Tiêu Tiêu xoay người, hướng về sau chạy tới. Cô không biết tại sao mình muốn chạy, nhưng là có loại ý thức nói cho cô nếu như không chạy thật giống như bị bắt lại.

"Ba!" cổ tay đột nhiên bị bắt lại rồi.

Tay cầm cổ tay cô non mịn, xiết chặt: "Cô chạy cái gì? Nhìn thấy tôi, cô cứ như vậy e sợ mà tránh?"

Vặn vẹo mấy lần tay, quả thực là cổ tay không có từ trong lòng bàn tay của anh rút ra, nghiêng đầu sang chỗ khác: "Thả tôi ra!"

"Cô cảm thấy có khả năng sao?"

"Anh... Hiên Viên Liệt, anh đến cùng muốn thế nào?! Tôi đã không có đến trêu chọc anh, vì cái gì anh còn không chịu buông tha tôi?!" Cô không phải phần nộ, mà chính là bất đắc dĩ còn có bị thương, nếu như là trước đây, cô tuyệt đối sớm đã cùng anh đánh nhau chết sống rồi.

Tay kéo một phát, kéo cô vào trong ngực: "Trả lời vấn đề của tôi trước." môi dán vào bên tai của cô.

"Không thể trả lời."

"Ừm Hừ? Cô cảm thấy cô có thể qua loa sao?" Hiên Viên Liệt nói qua ôm cô thật chặt. Sau đó ngẩng đầu lên...

Thanh âm ông ông truyền đến, Tiêu Tiêu ngẩng đầu, máy bay trực thăng?

Dưới phi cơ, sau đó từ trong phi cơ rơi xuống một sợi thừng bạc thang, Hiên Viên Liệt một tay ôm lấy cô, một tay bắt được thang dây. Phi cơ chậm rãi hướng lên, thang dây cũng bắt đầu thu.

"Hiên Viên Liệt, anh làm gì? Thả tôi ra!" Tiêu Tiêu vận động thân thể, thế nhưng là cô gãy dựa không hề động, cúi đầu nhìn thân thể của mình đã cách mặt đất càng ngày càng xa...

Một hồi Hiên Viên Liệt mới mở miệng: "Thả cô ra? Tốt." Khóe miệng của anh cười lạnh. Ngón tay nhẹ nhõm

Đáng chết! Hiện tại phi cơ đã tăng lên đến độ cao nhất định, nếu anh buông lỏng tay cô tuyệt đối té thịt nát xương tan, mi nhú chặt, cô trầm mặc. Nhắm hai mắt lại, trong lòng dâng lên bất đắc dĩ cùng không cam lòng, kết quả, vẫn là bị người đàn ông này đùa bỡn.

Thang dây hướng lên, rất nhanh bọn họ đã đến trong buồng phi cơ.

Đây là một máy bay trực thăng cỡ trung, ngăn cách phòng điều khiển, toàn bộ bên trong khoang không có một ai, chỉ có hai chỗ ngồi. Tiến vào cabin. Hiên Viên Liệt mới buông lỏng cô ra.

Cửa khoang đóng.

Tiêu Tiêu đứng ở cửa, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn trời xanh phía ngoài, tâm giống như là chìm vào đáy biển, cô không biết nên làm sao bây giờ, cũng không biết Hiên Viên Liệt muốn đùa nghịch dạng gì.

Anh đứng sau lưng cô, ngón tay ve vuốt lên mái tóc đen dài, để lên môi mình.

Cảm nhận được hô hấp của anh, Tiêu Tiêu hít một hơi thật sâu, Hiên Viên Liệt tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cô! Cho nên, muốn ngả bài sao? Long mi run rẩy, cô nắm chặt quyền. Không biết có phải nên nói thật hay không.

Lúc nhẹ buông mái tóc dài của cô, Hiên Viên Liệt đột nhiên chú ý tới băng dán miệng vết thương trên cổ cô. Mắt đen chuyển, rơi vào băng dán một bên

khác. Nơi đó cũng có được băng dán vết thương.

Đưa tay, anh lấy thẻ sét đánh không kịp bưng tai, xé mở băng dán miệng vết thương trên cổ cô, hai dấu răng như ắn như hiện.

Tieu Tieu giật mình, lập tức che hai bên cổ, quay người theo dõi anh: "Anh, anh làm gì!" Nhìn hai con mắt lạnh như băng, chỉ cảm thấy trong lòng hơi hồi.

Trong buồng phi cơ

Mắt đen lạnh lẽo nhìn cô.

Tieu Tieu rung mình một cái, anh làm gì nhìn chăm chăm cô như thế: "Anh nhìn tôi chăm chăm làm gì? Anh cũng là muốn biết rõ tôi vì cái gì thả sát thủ kia đi, nghe hỏi chuyện Bá Hộ của Lâm gia, tôi cho anh biết rồi." Vội vàng nói qua, lúc này cô chỉ cảm thấy nói ra những này có lẽ sẽ tốt một chút, chỉ cần anh không dùng ánh mắt ấy nhìn chăm chăm cô.

Hiên Viên Liệt vẫn như cũ nhìn cô.

"Tôi, thả sát thủ đi, là bởi vì..." Mở miệng nói qua, trái tim bịch bịch mãnh liệt nhanh nhảy lên, đột nhiên: "Um um um um" Môi của cô bị gắt gao phong bế rồi.

Hiên Viên Liệt nghiêng thân thể, hai tay bắt lấy cổ tay cô, cả người cô dán bên trên cửa khoang cabin, môi mang theo cảm xúc lạnh lạnh, ngạc nhiên dùng đầu lưỡi cạy mở hàm răng cô.

"Um..." Cô đứng đưa đầu, thân thể hoàn toàn bị anh đặt ở bên trên cửa khoang, muốn giãy dụa đều không động đậy.

Như rắn trên chọc.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Giở trò lừa bịp sao?

Mở to hai mắt, mặt của anh rõ ràng chiếu trước mặt cô, thế nhưng là nét mặt của anh băng lãnh, băng lãnh xâm lược cô.

Cổ tay chưa bao giờ buông tha giãy dụa, lại cũng chỉ là trong bàn tay của anh giãy dụa, lực đạo cực lớn, mỗi một lần cô giãy động, sẽ để anh tức giận tăng thêm mấy phần lực đạo.

Giống như hô hấp đều trở nên khó khăn, như muốn để cô ngạt thở.

Cô đã toàn thân mềm yếu, bị anh vò thành nước một dạng, trong nháy mắt đó, cô cảm thấy Hiên Viên Liệt trực tiếp hướng muốn cô ngạt thở mà chết.

Nào cô đều nhanh chóng rỗng, Hiên Viên Liệt cuối cùng buông tay cô giãy dụa, ôm lấy cô, trong buồng phi cơ xoay người một cái, đưa cô trên ghế ngồi.

Anh làm ra hành động này, Tieu Tieu mới thanh tỉnh lại, hai tay giải phóng, cô lập tức toàn thân khí lực đẩy anh ra.

Tay nhỏ mới vừa vịn đẩy, Hiên Viên Liệt lại chủ động rời đi.

Đạt được không khí, Tieu Tieu miệng lớn hít thở, lau bờ môi mình, mắt phượng sụp xuống, tránh để lọt vài tia căm hận. Thật chặt bưng kín môi của mình, trong lòng sớm đã nổi lên chua xót, anh lại xem cô như đồ chơi!

Chỉ là hoảng hốt, Hiên Viên Liệt giật giật trên ghế ngồi một cái chốt mở.

Dựa vào ghế dựa trong nháy mắt ngã xuống, cô toàn bộ mất đi trọng tâm thăng bằng cũng đi theo ngã xuống, cả người nằm ở trên ghế ngồi, mà buông tay, đột nhiên dâng lên một vòng sắt... Chuyện gì xảy ra? Nâng đầu lên, nhất thời hoảng sợ.

Anh ép đi qua! Mùi vị quen thuộc xông vào bên trong hơi thở của cô: "Hiên Viên Liệt, anh làm gì, giở trò lừa bịp sao? Buông ra."

Hiên Viên Liệt không nói gì. Mắt đen trừng, trực tiếp một tay che miệng cô, nếu như nói che, không bằng nói vỗ vào, khí lực anh làm cho miệng của cô đều đau.

Miệng bị che phát ra một chút âm thanh, chỉ có từ trong lỗ mũi hừ phát thanh âm, hoảng sợ mở to hai mắt. Trong đầu cũng lâm vào một mảnh mờ mịt, cô không biết Hiên Viên Liệt vì cái gì đột nhiên như vậy, giống như là bệnh thần kinh phát tác? Chẳng lẽ cô trong mắt anh cứ ti tiện như vậy sao? Ti tiện đến anh nhìn thấy cô không nhìn được muốn tra tấn cô sao?

Mắt đen băng lãnh, không có nửa điểm nhu tình, nhìn chăm chăm cô chậm rãi hướng phía dưới, rơi vào vết thương ở cổ bị cắn qua, ánh mắt vô ý tăng thêm vài tia băng sương.

Cũng không nói gì, anh phần nộ rồi.

Cô hừ, da thịt đau nhức. Mắt đen phóng đại, một loại dự cảm không tốt tự nhiên sinh ra.

Anh không có mở miệng, nắm lấy cổ áo đã xé mở, nhìn thẳng cô.

Giống như là bị anh nhìn thấu, không cam lòng, phần nộ, bắt đầu dỗi, cắn hận trong lòng giống như là mở ra ngũ vị, nhắm mắt lại, đầu ngoặt về một bên.

Khi lúc bang vai ở vau cô xé mở, anh hòa hoãn một chút mắt đen lại nhiều hơn mấy phần lệ khí.

Nhìn bang gián miệng vết thương trên bờ vai, tay anh lạnh lùng nâng lên, xé mở, vết cắn chói mắt để anh bắn ra lạnh lùng.

Hiện tại đầu Mộ Tiêu Tiêu cũng choáng, trên ngực lưu lại cảm giác để cho cô có chút mềm, căn bản không rảnh chú ý tới miệng vết thương bờ vai bị xé xuống.

Mắt đen băng lãnh như kiếm, anh dừng lại, tay buông miệng của cô ra.

"Hô, hô..." Tiêu Tiêu miệng lớn hô hấp, anh chịu buông tha sao? Trong lòng còn một tia may mắn, nỗ lực nâng đầu lên... Đồng tử cô co vào: "Hiên Viên Liệt, anh... Đừng quá mức rồi."

Cô kinh hoàng đập chân, đầu nỗ lực giờ lên: "Hiên Viên Liệt!" Cô phá âm thanh hô hào, dù cho khi bị cố định biết sẽ phát sinh cái gì, tuy nhiên vẫn không chịu nhận rồi.

Mắt Hiên Viên Liệt lạnh lẽo, đối đầu mắt cô.

Trong chớp lát, Tiêu Tiêu khép miệng lại, cô thật bị ánh mắt Hiên Viên Liệt dọa sợ, giống Tu La địa ngục, mang theo khí tức ác ma, chỉ là một cái nhìn chăm chú thật giống như đẩy vào vòng xoáy màu đen. Thật đáng sợ... Anh, anh vì sao lại có ánh mắt như vậy.

Nghĩ đến cô không nhìn được run một cái.

Ánh mắt Hiên Viên Liệt rời đi hai tròng mắt của cô, chậm rãi rơi vào một vết cắn chỗ khác, lại rơi trên bờ vai, nhanh chóng hiện lên một tia cảm xúc không dễ dàng phát giác...

Mắt lạnh như vậy, Tiêu Tiêu mới từ trong hoảng hốt lấy lại tinh thần, ánh mắt nhìn qua: "Hiên Viên Liệt, tôi không muốn." Thanh âm của cô có chút tuyệt vọng nhưng càng giống cầu khẩn.

Cờ nào hi vọng cái đều là mộng, như thế cô còn có thể tỉnh lại. Thế nhưng là hiện tại không đường có thể trốn, cô lại một lần bị xem như búp bê vải sao?

"Hiên Viên Liệt." Cô nỗ lực...

Thế nhưng là thời gian hao tổn, để cho cô có thời cơ.

Hiên Viên Liệt hướng bên cạnh ghé dựa xuống, đứng lên, nhìn cô.

Tiêu Tiêu ngoan ngoãn, không phải cô không giãy dụa, mà chính là cô không thể động, hiện tại duy nhất có thể động cũng chỉ có hai chân.

Thế nhưng là... Thế nhưng là... Cô khẽ động sẽ bị nhìn thấy, cho nên cô không dám nhúc nhích, chỉ có ngoan ngoãn.

Hiên Viên Liệt không nhanh không chậm...

Tiêu Tiêu nuốt xuống mấy ngụm nước bọt, cô thấy rõ ràng, nhất thời trong lòng kinh hoàng: "Hiên, Hiên Viên, Viên, Liệt... Anh, anh không phải muốn biết rõ tôi vì sao lại muốn điều tra Bá Hồ Lâm gia sao? Tôi, tôi cho anh biết... Chúng ta đừng như vậy..."

Cô đang dùng biện pháp sau cùng khẩn cầu người đàn ông này, đôi mắt lấp lóe, cố ý qua tránh đi.

Mắt đen lúc này chỉ có băng lãnh vô tận: "A, cô còn cùng tôi giả bộ cái gì? Nên làm sớm đã làm được sạch sẽ, chỉ bắt quá nhiều một lần thôi!"

Thanh âm của anh lạnh thấu xương, bên trong mấy phần nộ khí.

"Hiên Viên Liệt! Anh đừng như vậy không tốt, anh là người? Tôi cũng là người? Vì cái gì anh muốn đối với tôi, anh thật vô sỉ như vậy..." lời nói vẫn chưa nói xong.

Hiên Viên Liệt hai tay nắm ở xương bánh chè cô...

Tốt... Thật là mắt mặt...

Chương 107-1: Tức giận bùng nổ 1

Tất cả với Tiêu Tiêu mà nói đều ngắn ở yết hầu, cô cảm giác được con mắt Hiên Viên Liệt đang theo dõi cô... Ánh mắt như thế, cơ hồ dọa đến thần kinh cô đều bị đóng băng.

"Không, không nên nhìn." giọng nói trống rỗng, mang theo chút sợ.

Mắt đen nâng lên: "A..." hừ lạnh một tiếng, anh không nói lời nào, trong đôi mắt hiện lên vết cắn thêm trên cái cổ cô cùng bên trên xương quai xanh lần nữa, lại tức giận...

Cô nhẹ nhàng hừ, giống như là dẫn lừa đốt bom, khó chịu muốn chết.

Phản ứng theo bản năng, để cho cô bắt đầu có cảm giác. Thời gian dần qua cô thất thủ, lộ ra phản ứng thành thật nhất.

Cô đã hoàn toàn bị người đàn ông này khống chế mà lộ ra bản năng: "Hiên, Hiên Viên Liệt." Cô run rẩy kêu, muốn mở miệng nói anh không cần tra tấn cô, cô sắp chịu không nổi rồi.

Hiên Viên Liệt căn bản không quan tâm!

Cô há to miệng, giống như có cảm giác thứ này gần như sắp muốn mệnh của cô.

Trong đầu hiện lên chữ này. "Hiên Viên Liệt, không, không cần tra tấn tôi!" Cô bỗng nhúc nhích, cố ý tránh khỏi người đàn ông này!

Cảm giác như vậy vẫn chưa dừng lại, hai tay cô sớm đã nắm chặt nắm tay, nhếch môi, răng cắn chặt.

"Muốn tôi? Cầu tôi..." ánh mắt anh nghiêm nghị nhìn cô chăm chăm.

Tiêu Tiêu nuốt xuống mấy ngụm nước bọt, khớp hàm buông ra chậm rãi mở môi: "A..." Cười khê một tiếng, đúng, cô không phủ nhận bản năng trở nên rất khó chịu. Thế nhưng mà... Cô tuyệt đối sẽ không cúi đầu cùng người kia, cô tuyệt sẽ không đi làm nô lệ cho người này.

Hiên Viên Liệt cúi người...

Khác thường như là cuồng phong bạo vũ cuốn tới.

"Hiên, hiên, Hiên Viên Liệt, anh... Anh giết tôi đi." hai con ngươi cô đỏ bừng, vẻ say mê bên trong mắt phượng trầm xuống, tất cả trên đầu đều là mồ hôi, tóc đen ướt át dính ở trên trán của cô.

"Giết cô sao?!" mày kiếm Hiên Viên Liệt vặn lên, trong mắt cơ hồ bắn ra phần nộ, lần này anh không có ảm tàng, trực tiếp để cho tức giận bùng nổ.

Sau đó...

Như vậy trở tay không kịp, cô kêu lên.

Anh quá mức thô lỗ, cơ hồ trong khoảnh khắc đó bị anh xé tan.

Hiên Viên Liệt không có để ý cô...

Cơ hồ anh không có cho cô sức lực nữa, phần nộ trong tròng mắt đen cũng không có giảm chút nào, càng ngày càng hung mãnh.

Giờ phút này Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy đau quá...

Còn chưa đủ, còn chưa đủ, anh tiếp tục... Lại một lần nữa...

Từ khó chịu, biến thành đau đớn, bây giờ cơ hồ vô cảm rồi. Anh còn đang điên cuồng.

"Hiên, Hiên Viên Liệt..." Chết lặng để cho giọng cô rung động mà khàn giọng. Nước mắt theo gò má chảy xuống.

Chương 107-2: Tức giận bùng nổ 2

Đau quá, bây giờ chỉ cần thêm một chút, cô đều cảm giác chính mình sẽ tê liệt.

Mắt đen băng lãnh, ánh mắt nghiêm nghị, hai tay của anh nắm thật chặt, không có chút dao động nào.

Giọng cô thét lên khàn khàn, loại thống khổ này so với bị súng bắn, bị sói cắn còn thống khổ hơn. Đã khó chịu, lại sống không bằng chết, còn mang theo cảm giác giống như là vạ con kiến ria rồi.

Không có dừng lại, cũng không có giảm một chút.

"Hiên, Hiên Viên Liệt... Tôi... Tôi cầu anh..." lúc nói ra chữ này, nước mắt hoàn toàn sụp đổ, không biết là đau đớn, hay là khó chịu, cô lớn tiếng khóc lên.

Nghe được tiếng khóc của cô, Hiên Viên Liệt mới chậm rãi dừng động tác lại, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt cô khóc thút thít.

Dừng lại mấy giây, cuối cùng mắt anh trở nên nhu hòa, cổ phần nộ này cũng đã biến mất, nước mắt biến mất trên mặt cô.

Đây là lần đầu tiên cô yếu thế, khóc cầu xin anh...

Anh thương hại nhìn cô, băng lãnh cũng đã biến mất, đây là lần đầu tiên Hiên Viên Liệt vứt bỏ băng lãnh ở trước mặt cô. Tay rời đi, ấn cái nút di chuyển cái ghế.

Hai tay được giải phóng, Tiêu Tiêu nức nở...

Hiên Viên Liệt cúi người, ôm toàn bộ người cô: "Còn đau không?"

Căn bản Tiêu Tiêu ngăn không được nước mắt, gật đầu. Cô không dám chuyển động eo, lại không dám chuyển động cái khác, bởi vì khẽ động cũng cảm giác bị giật ra.

Hiên Viên Liệt ôm cô, ôm cô thật chặt vào trong ngực, cô thực sự quá đẹp, anh cơ hồ không nhận được muốn phát động công kích lần nữa.

"Tiêu Tiêu, nhìn thêm..." Anh nhẹ nói ở bên tai cô.

Đây là lần đầu tiên Hiên Viên Liệt gọi tên cô, cho tới nay, cơ bản anh không gọi tên cô, muốn liến kê cô là người phụ nữ, người phụ nữ... Căn bản sẽ không gọi tên cô. Càng đừng nói là, chỉ là hai chữ "Tiêu Tiêu".

"Không... Tôi không được..." Mộ Tiêu Tiêu lắc đầu, nước mắt chảy càng thêm lợi hại, thật đau quá.

Tiêu Tiêu nhắm mắt thật chặt, giống như không có vừa trải qua khó chịu như vậy, chỉ là lần này, mang theo vài phần hao mòn...

Móng tay gần như sấp dằm vào phần lưng của anh. Bởi vì thủy chung rất đau, anh ôn nhu, tuy nhiên để cho cô sấp yếu mềm, thế nhưng mà đau đớn cũng là cùng nhau tồn tại.

Vừa rồi Hiên Viên Liệt quá mức thô lỗ, cho nên cô cơ hồ không cảm giác được xót này, thế nhưng mà lúc này, thế giới giống như đều an tĩnh lại.

"Tiêu Tiêu..." Anh ôm cô thật chặt, kêu tên cô.

Sau một hồi ôn nhu, anh bắt đầu tăng tốc: "Tiêu Tiêu..."

Trong nháy mắt phóng thích...

Mộ Tiêu Tiêu xụi lơ nằm ở trên ghế dựa, trên trán Hiên Viên Liệt cũng là mồ hôi, anh buông tay ôm cô ra, di động đến một chiếc ghế khác, cái ghế kia dựa vào cùng hạ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 108-1: Áp lực như núi lớn 1

Hai cái ghế dựa vào bản thân cũng là cùng một chỗ, cái ghế kia vừa để xuống dưới, trong nháy mắt cảm giác giống như biến thành một cái giường cỡ nhỏ.

Hiên Viên Liệt ôm cô trở về, di chuyển thân thể, nằm nghiêng trên một chiếc ghế khác. Mà anh vẫn không có rời khỏi.

Tiêu Tiêu đã mệt mỏi, nhưng mà cũng không phải đơn thuần là mệt mỏi, tăng thêm đau đớn... Đầu rất nhanh mệt mỏi rơi vào trong giấc ngủ.

Anh vẫn lấp đầy thân thể cô, sau đó đem đầu của cô ôm vào bên trong ngực mình, để cho cô an tâm ngủ.

Máy bay trực thăng, bay khỏi trần nhỏ hẻo lánh kia, bay trở về thành phố của bọn họ, ngừng lại đáp xuống bên trên bãi cỏ phía sau trạch viện của Hiên Viên Liệt.

Trên máy bay người điều khiển căn bản không dám quấy rầy đi bên trong khoang thuyền, lúc lái phi cơ, tuy mang theo tai nghe, nhưng mà ngẫu nhiên còn có thể nghe được một số giọng nói bên trong, ai u... Quá thống khổ rồi. Sau khi ngừng phi cơ, liền mau chóng rời đi rồi...

Trong khoang thuyền, anh còn ôm cô thật chặt, gấp gao quần quýt, chân của cô, cũng trong giấc ngủ vênh lên gác trên thân anh.

Sắc trời từ xé chiều biến thành chạng vạng tối, trời chiều lặn về phía tây, trời chiều lộ ra quả cam màu đỏ chiếu vào cửa sổ máy bay trực thăng.

"Ừm..." ánh nắng nhu hòa để cho cô lay động thân thể, vì sao vừa động liền cảm giác có cái gì? A...

Cô lại có ý khẽ động, loại cảm giác ngứa kia càng thêm mãnh liệt: "Ừm..." Để cho từ bên trong hơi thở của cô không khỏi hừ ra tiếng.

Trong mơ hồ, cô vịn vẹo bỗng nhúc nhích: "A..." Chuyện gì xảy ra, vì sao lại có cảm giác đau đớn như điện lưu truyền qua.

Hiên Viên Liệt nguyên bản cũng rơi vào bên trong giấc ngủ nông, nhưng cô vịn vẹo ở dưới, chính mình có phản ứng: "A..." Trầm thấp rên khẽ một tiếng, trong lúc anh ngủ mơ, mãnh liệt chuyển động.

"Hừ..." Tiêu Tiêu nhẹ giọng hừ, cảm giác thật là kỳ quái, ngoại trừ cảm giác đau đớn bên ngoài, còn có một loại cảm giác thoải mái làm cho người ta khó nói lên lời.

Hiên Viên Liệt lại ý đồ động mấy lần.

Tiêu Tiêu cũng gãy dựa phần eo: "Ừm..." Từ trong hơi thở, không tự chủ phát ra âm thanh.

Anh mạnh mẽ một chút.

Thật là cảm giác khó nói... Uh m...

Hiên Viên Liệt há miệng lớn thở ra một hơi. Mớ hai con người ra một chút. Mắt đen rù xuồng, hai người dính chặt vào nhau, chân của cô còn to gan đặt ở trên người anh.

Trong lúc ngủ mơ, Tiêu Tiêu khó chịu lắc mông, giống như cử động làm sao cũng tìm không thấy một vị trí thích hợp, mảy liễu không khỏi nhăn lại...

"tiêu yêu tinh." Hiên Viên Liệt hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên trở mình một cái...

"A..." Cô cắn môi hừ.

"Đi ngủ cũng không yên ổn..... A" khóe miệng của anh nở một nụ cười.

Nha... Không được rồi... Cái yêu tinh này, lại nhẹ nhàng phối hợp với anh như thế, anh sẽ phát điên. Mắt Hiên Viên Liệt đen láy, nắm chặt bờ eo cô.

Bỗng nhiên dùng sức!

Cảm giác đau đớn nhất thời cuốn tới, một chút liền quét sạch toàn bộ cơn buồn ngủ của cô.

"Ừm..." Cô không kịp nói cái gì, liền cử động theo anh.

Lần này, vô cùng đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108-2: Áp lực như núi lớn 2

Cảm giác xé rách nhảy lên: "A..." thời khắc này cô kêu lên, cơ hồ toàn bộ phát ra vì đau đớn.

Nhìn lấy bộ dáng cô khó chịu, anh lui lại rất mau.

Trong nháy mắt đó, Tiêu Tiêu mới cảm giác được giải phóng, cơ bắp, hai tay che ở ngực mình, cô mở to hai mắt, bất an mà trống rỗng.

Nhớ tới chuyện trước đó trên máy bay, cô vậy mà lại cùng người đàn ông này phát sinh loại quan hệ đó.

Cẩn rằng, bắt đầu cảm hận chính mình. Bởi vì chịu không được đau đớn xin cầu anh... Trời ạ, cô vậy mà đi cầu xin ác ma này.

Lúc này, Hiên Viên Liệt đã mặc xong y phục, mắt đen liếc xéo cô co rút ở trên ghế dựa: "Đứng lên." Giọng nói khôi phục bằng lãnh trước đó, nhưng tuyệt đối không phải loại lạnh tận xương kia, chỉ là nhạt lạnh bình thường.

Tiêu Tiêu không có ngần đầu, chỉ là vùi đầu gấu gao, cô không dám hồi tưởng toàn bộ phát sinh, nếu như ngay từ đầu anh cường thế, trong nội tâm cô có hận, như vậy về sau bên trong nhu tình của anh, đã chậm rãi xóa bỏ loại thống hận kia rồi.

Lúc ấy mỗi một âm thanh của anh đều vang trở lại bên tai Tiêu Tiêu. Đó thật, trong lòng thật là mâu thuẫn, cô nên thống hận người đàn ông này...

"Bốp" một cái áo khoác đập ở trên thân cô.

Lúc này Tiêu Tiêu mới ngẩng đầu lên, là áo khoác của anh.

"cô muốn để trần như thế đi ra ngoài sao?" Hiên Viên Liệt nói ra.

Tiêu Tiêu bắt lấy y phục, không nói gì, lúc trước y phục cô đã bị anh tàn bạo xé rồi. Yên lặng mặc vào áo khoác của anh, lại ở một bên nhặt về quần của mình. Khi giờ chân mặc vào, truyền đến cảm giác đau đớn.

Loại đau đớn này giống như là bị dao cắt, so với lúc sáu năm trước mất đi lần đầu tiên còn đau đớn hơn, có lẽ nói hai loại đau đớn căn bản không phải cùng một loại.

Thật vất vả mặc quần xong, cô đứng lên.

"Nơi này là chỗ nào?"

Hiên Viên Liệt không có trả lời, chỉ là mở cửa khoang ra, nơi xa chính là trạch viện của Hiên Viên Liệt.

Cô cũng coi như quen thuộc đối với nơi này, hẳn là bãi cỏ phụ cận nhà anh. Anh mang cô về tới nơi này làm gì? Tâm tư suy nghĩ, di động tới trước mặt.

Hiên Viên Liệt đứng ở cửa khoang thuyền, nhìn lấy cô.

Tiêu Tiêu cẩn rằng, từng chút từng chút di động cước bộ, cô rất muốn làm bộ dường như không có việc gì tiêu sái rồi đi, thế nhưng mà làm không được, cô không cách nào mở chân ra.

"Cần tôi giúp một tay không?" Anh nhàn nhạt mở miệng, nhìn lấy cô chật vật di chuyển, nghiêng đầu qua, cũng không có bất kỳ biểu lộ gì ra ngoài.

Cô sững sốt một chút, ngẩng đầu nhìn về phía anh, lại nghĩ tới chuyện bọn họ vừa mới làm qua, khuôn mặt nổi lên một chút ứng đồ tranh thủ thời gian lắc đầu, nếu như chậm rãi đi, có lẽ cô vẫn có thể kiên trì đi lại.

Anh tựa ở cửa khoang thuyền máy bay, chỉ là nhìn cô.

Thật vất vả, cuối cùng Mộ Tiêu Tiêu đi tới cửa khoang thuyền, phải biết cái này vốn chỉ có cự ly mấy bước, nhưng mà cô lại đi thêm vài phút đồng hồ! Vốn đang cảm thấy chỉ cần kiên trì liền có thể, nhưng mà khi nhìn đến cửa khoang thuyền của máy bay liền nhất thời cảm thấy Alexander! Muốn nhảy xuống sao? Dễ chừng cũng có một mét cao... Cô, bây giờ còn có thể nhảy sao?

Đừng nói bây giờ cô nhảy không nổi, cho dù là thật sự ngã xuống cũng tuyệt đối là đầu chạm đất.

Nuốt khô nước bọt mấy lần, cô nhắm mắt lại, chết thì chết đi, thà người chuẩn bị ngã xuống, thời điểm thân thể nghiêng xuống, thân thể cô giống như tìm được một cái giá đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109-1: Nhất thời im lặng 1

"anh..." Cô chỉ cảm thấy nhất thời im lặng, không biết nên nói cái gì cho phải, đúng vậy, cô rất chán ghét, rất thống hận người đàn ông này mới đúng, bởi vì người đàn ông này xem cô như đồ chơi, xem như đồ bỏ đi, tra tấn cô, vũ nhục cô. Ném cô vào bên trong địa ngục thâm u không để ý tới, để cho cô thiếu chút nữa chết mất, để Miêu Miêu cũng vì vậy bị thương tổn, cô hẳn là rất hận anh...

Thế nhưng mà, vì sao, một người đàn ông coi cô là đồ bỏ đi như thế, ở thời điểm này lại giúp cô? Chẳng lẽ là bởi vì bây giờ đau đớn của cô là do anh tạo thành, cho nên Hiền Viên Liệt chỉ lựa chọn đền bù tổn thất mà thôi sao?

Trái lo phải nghĩ, cô cũng chỉ nghĩ ra lời giải thích này thôi...

A...

Không hiểu sao mình nghĩ nhiều như vậy, ở trong mắt Hiền Viên Liệt, cô chỉ là một món đồ chơi thôi... Không có phản kháng, cũng vô tâm vô lực đi phản kháng cái gì.

Hiền Viên Liệt ôm cô đi qua bãi cỏ tiến vào trạch viện.

Nhóm người làm nữ nhao nhao cúi đầu xuống.

Anh không có dừng lại ở phòng khách, trực tiếp ôm cô lên lầu, sau đó ôm cô vào trong phòng của anh.

"Ôm tôi tới nơi này làm gì?" Tiêu Tiêu nghi hoặc nhìn anh, Vì sao không buông cô ra ở trong phòng khách?

Hiền Viên Liệt chỉ ôm cô đi đến bên giường, đặt cô lên giường: "bộ dáng này của cô, còn muốn bị tất cả mọi người nhìn chăm chăm sao?" Anh thần nhiên nói.

Tiêu Tiêu cúi đầu, tay sờ lên bụng mình, chỉ cần không động đây, phía dưới sẽ không đau nhức.

Anh ngồi xuống, cúi người đến bên cạnh cô, tay vuốt ve lên dấu răng bên trên bả vai cô, trong mắt nhất thời bắn ra vài tia hàn khí.

Cô sùng sốt một chút, nhanh co thân thể lại, che dấu răng trên bờ vai: "anh, làm gì." Nhìn về phía anh, chỉ cảm thấy anh vô cùng băng lãnh, chuyện gì xảy ra? Đột nhiên liền trầm mặt xuống.

Sờ lên dấu răng Ngân lưu lại ở bên trên bả vai cùng trên cái cổ cô, đột nhiên nhớ tới Hiền Viên Liệt giống như là khi thấy được dấu răng của Ngân lưu lại ở trên cái cổ cô mà bộc phát. Là do mình ảo giác sao?

Ánh mắt Hiền Viên Liệt còn nhìn vào cô chăm chăm.

Ánh mắt anh băng lãnh, hít một hơi thật sâu: "Đói bụng sao?"

"Không sao! Một hồi tôi sẽ về nhà ăn cơm." Cô lập tức nói ra, ngôn ngữ hạ ý tứ rất rõ ràng.

Anh thở ra một hơi một lần nữa, đang muốn mở miệng nói cái gì.

Tiêu Tiêu lập tức mở miệng nói ra: "hôm nay anh xuất hiện, là liên quan tới vấn đề sát thủ đi. Vì sao tôi phải để cho anh ta chạy thoát, Vì sao cấp thiết muốn điều tra chuyện này như vậy, anh chỉ là muốn biết cái này sao." Vì không cho Hiền Viên Liệt kể một ít không hiểu thấu, cô dẫn đề tài tới bên trên chỗ chính đề.

Chắc hẳn Hiền Viên Liệt đối với chuyện cô thả sát thủ này đi đã sớm nghi ngờ, cho nên mới âm thầm điều tra đến địa chỉ bây giờ của sát thủ.

Anh thấy hứng thú, một tay đặt ở bên cạnh quai hàm "Nói đi."

"Lúc trước tôi thả sát thủ này đi, là vì từ trong miệng anh ta thám thính chủ mưu chuyện phía sau."

"Tiếp tục." lúc nói ra chính sự, anh cũng trở nên đặc biệt nghiêm túc cùng băng lãnh.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109-2: Nhất thời im lặng 2

Tiêu Tiêu hít một hơi thật sâu: "Tôi biết cho nên cảm thấy hứng thú như vậy là bởi vì, tôi nghe được từ trong miệng sát thủ này, chủ mưu phía sau là Bá Hồ Lâm gia, nguyên bản tôi cũng muốn nói cho anh sớm một chút. Thế nhưng mà ai biết được ngày thứ hai Lâm Âm Nhi đã đến rồi. Cô ta là con gái của Lâm Hồ. Vì sao Lâm Hồ lại phái sát thủ tới giết con rể tương lai của mình? Cho nên lúc đó tôi không có nói cho anh biết. Sau đó âm thầm điều tra chuyện này."

"Vì sao cô phải điều tra." Mắt đen nhú lại, trở nên bén nhọn.

Tiêu Tiêu nhìn lấy anh, nhìn thẳng mắt anh đen láy, ở thời điểm cô nói ra hung thủ có thể là Bá Hồ Lâm gia, Hiên Viên Liệt không có kinh ngạc như vậy thì đại biểu anh đã sớm biết, cho nên mới sẽ bình tĩnh như thế. Thế nhưng mà cô lừa gạt được Hiên Viên Liệt sao? Nỗ lực bình phục tâm tình của mình nói: "Hiếu kỳ, hiếu kỳ, Vì sao Bá Hồ Lâm gia muốn tới hại con rể tương lai của mình. Chỉ thế thôi." Nói như vậy kỳ thật cũng nói thông được, dù sao chuyện này người nào nói ra đều sẽ hiếu kỳ.

Ngón trỏ Hiên Viên Liệt nhẹ nhàng gõ cái trán: "Chỉ thế thôi sao? Cô nói thật sao? Hay là giả, lời nói..." Trong giọng nói có sắc bén.

Quả nhiên, Hiên Viên Liệt không tin!

"anh không tin tôi cũng không có cách nào rồi. Anh hỏi tôi nhiều vấn đề như vậy, cũng đổi lại cho tôi hỏi anh một vấn đề."

"Nói."

"hung thủ phía sau thật là Bá Hồ Lâm gia sao?"

Hiên Viên Liệt trầm mặc một chút nói: "cô hỏi cái này làm gì?"

Ánh mắt Tiêu Tiêu cũng biến thành kiên định mà bén nhọn: "Chúng ta bắt hết thầy bầy sát thủ, chết mấy hai, được tôi thả đi một, trong nhà tù của anh còn có bốn sát thủ, tôi nghĩ, anh cũng là từ trong miệng của bọn họ biết được chủ mưu có thể là Bá Hồ Lâm gia đi."

Anh mỉm cười, đại biểu cô đoán rất đúng.

Cô hít một hơi thật sâu, lại tiếp tục nói: "Nếu như những sát thủ kia thật thừa nhận, chủ mưu phía sau là Bá Hồ Lâm gia... Như vậy Lâm Âm Nhi chết thì có thể giải thích rồi." Ngẫm lại vậy còn dư lại bốn sát thủ, có lẽ đã chết...

"A... Đây là cô có ý gì." Anh nhếch miệng lên một tia cười lạnh.

"Tôi vẫn nghĩ không thông, Vì sao Lâm Âm Nhi có thể tùy tiện bắt cóc Miêu Miêu đến uy hiếp tôi, Vì sao lúc bom nổ anh sẽ xuất hiện, sau cùng cho ra kết luận chính là. Căn bản là anh đã biết hết thầy. Là anh lợi dụng tâm lý Lâm Âm Nhi, cố ý dẫn tôi giết cô ta! Ngay từ đầu tôi không nghĩ ra vì sao anh muốn lợi dụng tôi đến giết vị hôn thê của anh, chỉ là vì không muốn cưới cô ta mà thôi? Đây cũng không tránh khỏi làm quá qua loa, dù sao Lâm Âm Nhi vẫn là người có bối cảnh, mẹ anh còn thích cô ta như vậy." Nói qua, Tiêu Tiêu dừng một chút tiếp tục nói: "Nhưng mà, nếu như anh biết Bá Hồ Lâm gia là hung thủ phía sau, như vậy anh diệt trừ Lâm Âm Nhi quả bom này cũng là hợp tình lý rồi! Có khả năng Lâm Âm Nhi cũng là bom hẹn giờ Lâm Hồ tận lực an bài ở bên cạnh anh, cho nên, muốn trừ bỏ anh."

Tốt, người phụ nữ thông minh! Ánh mắt Hiên Viên Liệt lóe lên, người phụ nữ này xác thực quá mức thông minh, vậy mà đoán đúng toàn bộ: "Không sai, những sát thủ kia đúng là người của Bá Hồ Lâm gia."

"Thật sao?" Tiêu Tiêu giống như là phát hiện ra đại lục mới, quả nhiên Lâm Hồ tâm cơ rất sâu, lúc trước lại dám gạt cô! Hừ... Hại cô thật đúng là coi Lâm Hồ là vô tội.

"cô kích động như vậy làm cái gì? Xem ra cô cũng không chỉ hiếu kỳ mà thôi..." ánh mắt anh nhất chuyển, thay đổi sắc bén: "Nói, mục đích chân chính của cô là cái gì?"

Tiêu Tiêu rung mình, đầu hướng một bên: "Không, không có. Cũng là hiếu kỳ."

"cô có biết, bây giờ cô ở bên trên địa bàn của tôi, nếu như tôi muốn tra tấn cô, cô sẽ rất thảm." Anh cố ý đe dọa.

Mím môi: "coi như anh giết tôi, tôi cũng chỉ có đáp án này."

"Tôi làm sao có thể giết cô? Cô còn rất đau, cô cảm thấy đêm nay chúng ta lại tiếp tục năm sáu lần, bảy tám lần, cô có thể vô cùng..." Anh kéo dài âm cuối.

Tiêu Tiêu khản trương bụng kín lỗ tai: "Đủ rồi, đừng nói nữa!" Căn bản không muốn suy nghĩ hình ảnh cảm thấy khó xử trên máy bay, mà lại cũng không dám suy nghĩ nơi đó nếu là lại bị anh ngang ngược chiếm lấy, sẽ đau đón cỡ nào.

"Nói!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 110-1: Nhất định phải tìm ra hung thủ (1)

"Tiêu Tiêu, đừng đầu đuôi, nhất định cô có mục đích của cô." con người Hiên Viên Liệt chăm chú hít lại, tuy trong mắt có băng lãnh nhưng lại không phải vô tình.

Hít một hơi thật sâu: "Được rồi, tôi nói. Bởi vì... Lam Đình Ngạn nói, lần này người đến giết anh là tới vì gia tộc của anh."

"Ồ? Ngạn suy đoán không có sai, Lâm Hồ làm lấy hết thấy, đại khái đều là hướng về phía gia tộc Hiên Viên. Như vậy, những điều này có liên quan gì tới cô." Anh nhàn nhạt hỏi.

"Ngũ Đại Gia Tộc ở trên thế giới có được địa vị như thế nào, anh cũng cần phải biết rất rõ ràng. Muốn thống trị toàn bộ hắc đạo, bước đầu tiên cũng là đánh tới Ngũ Đại Gia Tộc! Tuy nhiên rất nhiều người đều nhìn chằm chằm Ngũ Đại Gia Tộc, nhưng không người nào dám động thủ..." Cô nói tới chỗ này thì dừng lại rồi.

Hiên Viên Liệt lại thay cô nói tiếp: "Dám ra tay với người Ngũ Đại Gia Tộc, chỉ có tám năm trước, đối với người nhà Mộ Dung xuất thủ đúng hay không?"

Tiêu Tiêu gật đầu, cô chỉ nói rõ ràng một nửa, thế nhưng mà Hiên Viên Liệt đoán được một nửa khác phía sau. Há mồm, chính là muốn mở miệng nói tiếp.

"Áy..." Miệng lại bị bóp chặt.

Đôi mắt Hiên Viên Liệt trở nên băng lãnh: "Mộ Tiêu Tiêu, mộ... Họ Mộ... Mộ Dung... Cô là hậu nhân nhà Mộ Dung sao?"

Đồng tử Tiêu Tiêu phóng đại, anh... Anh... Vậy mà ven vện nương tựa theo cô còn chưa nói hết mấy câu, đoán được toàn bộ... Trong mắt xuất hiện sợ hãi, thật giống như hoàn toàn bị người xem thấu.

Hiên Viên Liệt buông lỏng cảm của cô ra, mắt đen liếc xéo cô.

Bị cô nhìn chằm chằm, cô đã không cách nào ở trong biên chế bịa ra những thứ hoang ngôn khác để lấp đầy hết thấy, gật đầu: "Tám năm trước, gia tộc tôi bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, tuy tất cả mọi người nói nhà Mộ Dung bị diệt môn, nhưng mà kỳ thật cũng còn sống sót một số người, một người trong đó chính là tôi."

"Cho nên, cô tên thật là Mộ Dung Tiêu Tiêu phải không?" Anh nhếch miệng lên một tia đường cong, cái người phụ nữ này lại còn có nhiều bí mật như vậy. Hậu nhân nhà Mộ Dung, thật là khiến cho người ta kinh ngạc.

Tiêu Tiêu gật đầu: "bây giờ tôi gọi Mộ Tiêu Tiêu, trước đó tôi không có vì gia tộc báo thù, tôi đều sẽ dùng tên Mộ Tiêu Tiêu." Nói tới gia tộc, bên trong ngôn ngữ của cô toát ra thương cảm, tiếp tục nói: "Dám đánh chủ ý gia tộc Hiên Viên các người, tuyệt đối không phải hạng người hời hợt. Khả năng cùng với người lúc trước giết cả nhà của tôi là cùng một người. Cho nên, tôi muốn đến bắt hắn."

"nếu cô là người sống sót của nhà Mộ Dung, chẳng lẽ năm đó hung thủ hại chết gia tộc cô, cô cũng không biết là người nào sao?"

Lắc đầu: "Không biết... Bằng không chuyện này làm sao lại trở thành câu đố của hắc đạo, tám năm qua, tôi một mực ý đồ tìm kiếm hung thủ kia, nhưng mà không hề có manh mối." Sắc mặt cũng chìm theo xuống dưới.

"Tám năm trước... Bây giờ Mộ Miêu Miêu năm tuổi, như vậy, sau khi gia tộc cô bị diệt môn hai năm, cô mới mang thai bé, người đàn ông kia là ai." Mắt đen lạnh băng tiếp.

Suy nghĩ của anh cũng nhảy vọt quá nhanh đi! Làm sao lại đột nhiên nhảy vọt đến chuyện của Miêu Miêu, đuôi lông mày Tiêu Tiêu co rúm: "Cái này... Giống như không quan hệ với chuyện này."

"Nói cho tôi biết, người đàn ông kia là ai." Giọng nói của anh vô cùng băng lãnh.

"Người nào không có một thời quá khứ đây... Vì sao anh muốn buộc tôi hỏi vấn đề này? Tôi không nói, cũng không muốn nhắc tới." Ngờ kị của cô nhất thời cứng rắn lên, thực sự không cách nào nói ra chuyện sáu năm trước, dù là ai cũng không cách nào nói ra, cô căn bản cũng không biết cha của Miêu Miêu là ai... Đó là một đêm hoang đường.

Người nào không có một thời quá khứ chứ?

Mắt đen Hiên Viên Liệt trầm xuống, không tiếp tục truy vấn nữa, anh đứng lên, rồi đi bên giường.

Chương 110-2: Nhất định phải tìm ra hung thủ (2)

"này, Hiên Viên Liệt!" Tiêu Tiêu gọi anh lại.

Anh nhàn nhạt ngoái nhìn.

"Bá Hồ Lâm gia khẳng định không có thực lực ra tay với nhà Mộ Dung, phía sau ông ta nhất định có người, bây giờ mục tiêu người kia là Nhà Hiên Viên các người... Bây giờ chúng ta là người trên cùng một chiếc thuyền." Cô khần trương nói qua, hai tay nắm chắc ga giường, tuy cô muốn rời xa Hiên Viên Liệt, nhưng mà bây giờ toàn bộ đều đã ngã bài, tất nhiên Hiên Viên Liệt sẽ điều tra chuyện của Bá Hồ Lâm gia, mà đó cũng là chuyện cô muốn điều tra.

"A... Rất tốt. Vì để cho cô không tùy tiện bỏ thuyền mà chạy, cô liền ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh tôi đi." Anh nói xong, rời khỏi phòng.

Tiêu Tiêu nghiêng đầu một cái, cái này... Cái này... Kết quả quay tới quay lui, lại quán trở về điểm khởi đầu! Mục đích của anh chỉ là giam cầm cô mà thôi.

Đề xuống trán của mình. Cô thở dài một hơi. Đồ chơi... Con rối... Chẳng lẽ cô thật muốn làm chút đồ, vật này sao? A... Hiên Viên Liệt, Vì sao? Đối tượng hành hạ hết lần này tới lần khác lại cứ là tôi chứ?

Nhớ tới chỉ có vô tận bi ai, điều duy nhất đáng vui mừng, cũng là biết rõ Bá Hồ Lâm gia thật là hung thủ phía sau. Nói cách khác, có khả năng năm mươi phần trăm, người đứng phía sau Lâm Hồ, cũng là người diệt môn gia tộc của cô... Cha, mẹ, anh, hết thảy nỗ lực trước đó không phải uổng phí. Nhất định còn có thể tìm tới hung thủ hại chết các người!

Trong phòng ngủ, Tiêu Tiêu một người dựa vào trên giường. Ngồi ngơ ngẩn. Hiên Viên Liệt đã rời đi một hồi rồi.

"Ai..." Thở dài một hơi, kỳ thật cô còn muốn đi ngồi ở trên ghế sofa. Thế nhưng mà bất đắc dĩ, cô thật không muốn cử động, phía dưới như xé rách.

Vỗ cái đầu, ép buộc mình ngàn vạn lần không cần nhớ tới hình ảnh trên máy bay. Thế nhưng mà mỗi lần nhẹ nhàng động đậy một chút, đau đớn liền đè cô một lần lại một lần nhớ lại hình ảnh kia.

Cắn môi dưới... Cô thực sự không cách nào hình dung tâm tình của mình. Ngủ vị lẫn lộn...

"Cùm cụp" lúc này, cửa mở ra, Hiên Viên Liệt đi đến.

Tiêu Tiêu nhìn qua, chỉ thấy trong tay anh mang theo một cái rương nhỏ, đi tới ngồi xuống bên giường, anh không nói gì, trực tiếp kéo chân trái của cô qua.

"A..." Cô không phải là bị dọa đến kêu ra tiếng, mà chính là bị kéo một chút, xé rách đau đớn.

Hiên Viên Liệt cầm chân của cô, kéo quần của cô lên, lộ ra vết thương trên chân.

"anh, anh làm cái gì vậy." Cô lúng túng muốn thu hồi chân trái của mình.

"Nơi này đã bị nhiễm trùng. Vì sao không xử lý? Cô muốn phế đi chân này sao?" Anh nói qua, lạnh lùng trừng liếc cô một chút, từ trong rương thuốc xuất ra bông vải khử trùng.

Một Tiêu Tiêu vui đầu, xác thực, thế nhưng mà gần đây nhiều chuyện phát sinh như vậy, cô nào có tâm tư làm cái này, chỉ muốn giải quyết chuyện sát thủ rồi nói.

Anh dùng bông vải khử trùng băng lấy vết thương của cô.

Bởi vì nguyên nhân nơi đó bị nhiễm trùng, cô cần rằng nhấn nhặn nước khử trùng mang tới đau đớn. Tiếp theo, Hiên Viên Liệt bắt đầu bôi thuốc cho cô, loại thuốc này xoa lên thường có cảm giác lạnh buốt, nhưng lại băng rất đau.

Cắt quyền băng vải kẻ tiếp, quấn quanh chân trái của cô cho tốt. Anh nhìn về phía cô: "Đau, Vì sao không kêu lên."

"Loại đau này còn có thể nhẫn nại." Cô nói ra.

"Nhẫn nại sao? A... Đây... Nơi đó đau đớn đến nỗi cô không thể chịu đựng được sao?" Anh đột nhiên tiếp cận cô. Nhếch miêng lên một đường cong, mắt đen rù xuống, nhìn về phía cô...

Chương 112-1: Giết

Anh bắt đầu...

Cô bỗng nhiên co quắp, một cổ điện lưu theo đau đớn tại lưu chuyển toàn thân: "Ừm..." Kêu một tiếng.

Anh bắt đầu thêm lực tay...

Cảm giác thiêu đốt chậm chậm giảm bớt, chỗ ban đầu bản đã đau đến chết lặng bắt đầu cảm giác, cô thật sâu hô hấp, cảm thấy anh di chuyển.

Lại chậm rãi... Cảm giác thiêu đốt đã giống như toàn bộ biến mất, mà thay thế chính là cảm giác thoải mái, cô đầu đầy mồ hôi há hốc mồm. Chân, hai tay nắm chặt lại giãn ra, mồ hôi theo gương mặt, chảy tới cổ.

"Ừ ừ..." âm thanh từ khe miệng uyển chuyển, một loại khoái cảm khó nói lên lời thoải mái dễ chịu.

Lúc cô tình mê ý loạn, anh tiến đến bên tai cô: "Muốn không?"

Cô chống mí mắt, nhìn anh: "Anh... Không là đơn thuần thoa thuốc đi."

Anh cười, đường cong khe miệng mang theo băng lãnh mỉa mai: "Tôi là rất nghiêm túc đang bôi thuốc, bắt quá, lúc cảm giác thiêu đốt biến mất... Thoa thuốc đã kết thúc rồi."

Khe miệng Tiêu Tiêu co giật, thân thể sớm đã bị anh chơi đùa mềm thành một vũng nước, bắt quá cô vẫn ráng chống đỡ thân thể ngồi dậy. Ngón tay cũng chậm rãi đi ra.

Chuẩn bị đi lấy quần mặc vào.

"Ừm..." môi anh lại một lần cắn môi dưới cô.

Môi trên còn bạo lộ ở bên ngoài, mở miệng nói chuyện là không có vấn đề: "Anh... Anh... Làm gì?"

Vốn thân thể cô vừa mới bị anh khơi lên hỏa diễm, lúc này trái tim bắt đầu nhảy lên nhanh chóng.

Anh chậm rãi buông lỏng môi dưới cô ra: "Phản ứng không tệ."

Xoát...

Nhất thời để cho cô đỏ mặt, nhanh hướng đầu một bên, thân thể đứng lên, nhấc lên quần hướng trên thân, ngoài nhìn anh, luôn cảm thấy thân thể anh đối với cô giống như thay đổi, là ảo giác sao?

"Tôi trở về rồi." Không suy nghĩ nhiều như vậy, cô bước nhanh hướng cửa đi đến, được bôi thuốc về sau thật không có đau đớn như vậy rồi. Chỉ ít bước đi là không có vấn đề, khả năng chạy mà nói vẫn sẽ có cảm giác.

Hiên Viên Liệt ngồi ở trên giường: "Đi thôi."

A? Anh vậy mà sáng khoái như vậy?! Sáng khoái cũng tốt, Tiêu Tiêu bước không ngừng, đi đến cửa muốn mở cửa rồi đi.

"Ban đầu vốn còn muốn đêm nay có thời gian có thể cùng cô thảo luận chuyện Bá Hổ của Lâm gia, đáng tiếc... Cô giống như không cảm thấy hứng thú. Muốn đi, đi nhanh lên đi." Anh tựa ở giường.

Tiêu Tiêu dừng động tác lại, nghe được câu này cô còn đi ra ngoài thế nào, xoay người, nhìn về phía anh.

Nhìn cô quay người lại, Hiên Viên Liệt lộ ra nụ cười lạnh lẽo. Hải lòng đứng lên, đi nhà vệ sinh, rửa sạch tay đi tới: "Phối hợp một chút, theo giúp tôi ăn cơm."

Nói qua đi xuống lầu.

Trên bàn cơm, hai người một người ngồi ở một bên, Tiêu Tiêu cúi đầu ăn. Miêu Miêu có Các lão chăm sóc cô không quay về cũng sẽ không có chuyện gì, chỉ là... Thật phải ở lại chỗ này sao?

Thình thảng ngược mắt nhìn Hiên Viên Liệt. Thân thể cô đã bị anh một lần một lần đoạt lấy, cho nên nói một cách khác, ở trước mặt anh, cô thậm chí đều không mặc gì cả đi tới đi lui rồi.

Thế nhưng... Trong lòng có một loại tâm lý bài xích. Dù cho cô và Hiên Viên Liệt đã có quan hệ, thế nhưng cô không thể nào tiếp thu được, tiếp tục cùng anh bảo trì loại quan hệ này. Cũng là Hiên Viên Liệt trước đó nói!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112-2: Giết (tiếp)

Đồ chơi, cô chỉ là đồ chơi, trong lòng một cỗ chua xót, không biết vì sao lại có loại cảm giác bị thương. Người, không nên tự cam đoạ lạc, trong xương cô ngóng nghênh cũng sẽ không cho phép chính mình làm đồ chơi.

Sau khi com nước xong, đi theo anh lên lầu, trở về phòng ngủ.

"Hiện tại anh có thể nói chuyện liên quan tới Bá Hồ của Lâm gia đi."

Hiên Viên Liệt ngồi ở trên ghế sofa, đưa bốn chén trà trong tay, khi thả chén trà tại bàn, ánh mắt anh trở nên băng lãnh: "Giết."

Tiêu Tiêu giật mình: "Anh muốn tiêu diệt bang Bá Hồ?"

"Không phải vậy đâu?"

Thực lực Đế Quốc Hắc Dạ tại Châu Á, nếu là cùng Bang Bá Hồ cứng rắn, Bang Bá Hồ tuyệt đối chết không toàn thây. Chẳng qua là một trận đại chiến khói lửa. Hiên Viên Liệt quyết định không có sai, Lâm Hồ trước đối với anh ra tay, hơn nữa còn thiết kế gia tộc anh, đúng là tự tìm tử lộ (đường chết). Chỉ là... Lòng mày Tiêu Tiêu vẩn lên, phía sau Bang Bá Hồ khẳng định có người! Nếu như làm to chuyện, Lâm Hồ tìm đến trợ thủ, hoặc là thừa loạn đảo tấu, bọn họ vẫn không thể biết người phía sau Bang Bá Hồ là ai.

Tay của cô đặt ở bàn, khom người nhìn Hiên Viên Liệt: "Muốn giết, cũng phải đi ám đạo (ám sát)!" Mắt phượng hiện lên bén nhọn.

Hiên Viên Liệt nhếch miệng lên: "Ám sát... A, chính có ý đó."

Tiêu Tiêu ngồi xuống trên ghế sofa: "mục tiêu chúng ta chỉ có một người Lâm Hồ mà thôi, cho nên căn bản không cần đối với những người khác Bang Bá Hồ động thủ, muốn lúc bắt ngờ, bắt lấy Lâm Hồ, bức bách ông ta nói ra đại Boss phía sau chân chính!"

Mắt đen uyển chuyển, người phụ nữ này thật sự là quá mức thông minh, anh giờ tay lên, thậm chí hai ngón tay, làm ra chữ v.

"A?" Tiêu Tiêu nghiêng đầu, anh làm gì so ngón tay?

Anh lập tức chỉ trán của cô, người phụ nữ trong đại sự thông minh muốn chết, lại luôn tại những chuyện nhỏ nhặt này phạm hồ đồ. Bất đắc dĩ nói: "Là ý tứ hai người!"

"Hai người?" Nghi ngờ nhìn anh.

"Đúng, cô cùng tôi."

Hiên Viên Liệt dứt lời, Tiêu Tiêu mới giật mình tỉnh ngộ, ý anh là muốn hai người xông vào bang Bá Hồ, mục tiêu trực tiếp nhắm ngay Lâm Hồ. Thế nhưng là... Cái này tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng, lần trước cô có thể đạt được cũng là bởi vì vừa vặn Lâm Hồ muốn bắt cô mới có thể tương kế tựu kế.

Nắm chặt quyền, máy bay còn không hề đến: "Được. Chúng ta bao lâu hành động?"

Hiên Viên Liệt lạnh lùng: "Ngày mai."

Tiêu Tiêu lập tức đứng lên: "Ừm, vậy chúng ta hôm nay thảo luận tới đây, tôi về nhà rồi." Nên nói cũng nói xong, hiện tại vẫn chưa tới 10 giờ, hiện tại chuẩn bị còn kịp.

Đứng dậy hướng cửa đi đến. Mới vượt nửa bước cả người bị anh giữ chặt, Hiên Viên Liệt từ phía sau lưng tiến đến tai cô, thì thảo nói: "Tiến vào phòng tôi, còn muốn đi sao?"

Toàn thân Tiêu Tiêu rùng mình một cái, từ bên trong ngôn ngữ anh nghe được một loại ý tứ nào đó, thân thể giật giật, giống như thọt tới anh. Nhíu mày, chẳng lẽ anh không mệt mỏi sao?!

Quay đầu lại: "Lần này đi một đoạn thời gian, tôi không thể cứ như vậy vút Miêu Miêu một người, tôi phải về nhà chăm sóc bé một chút, cùng bé nói rõ ràng trước." Tiêu Tiêu tỉnh táo nói, cô đương nhiên biết dù cho mình cứ đi như thế, Các lão cũng sẽ thay cô chăm sóc tốt Miêu Miêu. Thế nhưng cô tuyệt đối không muốn ở lại đây, đặc biệt là... Cảm nhận được ý nghĩ của anh, hận không thể co cẳng chạy.

Hiên Viên Liệt quát ra một hơi, giống như cổ ý nhần nại: "Ngày mai tôi sẽ đến đón cô."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Tôi vậy mà Thua rồi! 1

Bóng đêm yên tĩnh.

Tiêu Tiêu thẳng đến đi đến ra nhà của anh mới thở dài một hơi, vuốt ve ngực. Cuối cùng là thoát đi nơi nguy hiểm này rồi.

Trên ban công lầu hai, Hiên Viên Liệt nghiêng dựa vào, một tay anh đặt ở bên trên tay vịn, con ngươi tỉnh mịch nhìn chăm chăm bóng lưng cô đi xa. Thật sâu thở ra một hơi, Mộ Dung Tiêu Tiêu, hậu nhân nhà Mộ Dung, người phụ nữ này còn có những bí mật gì khác? Anh đan tay nắm chặt nắm lan can, Mộ Miêu Miêu lại là con trai cô và người nào?! Anh nghĩ đến vấn đề này, trong đầu không khỏi lóe lên dấu rang bên trên xương quai xanh. Tay nhất thời tăng thêm lực, gân xanh trên tay nhô lên, chỉ bất quá, mặt của anh, vẫn là không có bất kỳ biểu lộ.

Buổi tối, Tiêu Tiêu mới về đến nhà.

"Mẹ!" Nhìn thấy Tiêu Tiêu trở về, Miêu Miêu ngạc nhiên từ trên ghế salon đứng lên.

"Đã trễ thế như vậy còn chưa ngủ?"

"Con cùng ông Các lão chơi trò chơi." Mộ Miêu Miêu chỉ máy tính.

Tiêu Tiêu nhìn qua, là một trò chơi đấu súng, con trai cô thật đúng là kế thừa huyết thống cô, vừa nhìn về phía ghế sofa, thấy Các lão cúi đầu tay bung lấy đầu.

"Các lão, ông làm sao rồi hả?" Đi đến bên người Các lão, cúi đầu nhìn lấy ông.

Các lão chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ: "Tiểu Phi Long..." Ôm lấy Tiêu Tiêu, gào khóc, vừa khóc vừa nói: "Tôi vậy mà thua rồi! Tôi thế nhưng là phân hội trưởng trung tâm thuê sát thủ Trung Quốc chúng ta, vậy mà bại bởi một đứa trẻ năm tuổi, ô ô... Cô nói tám mắt mo này về sau để đâu."

Các lão nước mũi một khóc lóc kể lể. Tiêu Tiêu cũng chỉ có bất đắc dĩ vỗ vỗ bả vai Các lão: "Các lão, đây chỉ là trò chơi."

Buông Mộ Tiêu Tiêu ra, Các lão từ trong ngực kéo ra một cái khăn tay, xoa xoa nước mắt trên mặt: "Ai, quá mất mặt rồi."

Tiêu Tiêu trừng mắt con trai mình, ánh mắt có ý tứ là trách cứ con trai cũng không biết để cho ông Các lão. Sau đó ánh mắt lại liếc máy tính, cô nhớ kỹ cái trò chơi này cũng không phải là đơn thuần dựa vào súng đánh, càng nhiều chiến thuật. Các lão cũng không phải một người bình thường, có thể thống trị trung tâm sát thủ thực lực của ông cũng không phải, nhưng bây giờ vậy mà bại bởi Miêu Miêu, coi như đây chỉ là trò chơi, cũng thật khiến người khó hiểu. Cũng khó trách các lão nghĩ không thông như thế!

Bị mẹ trách mắng, Miêu Miêu bĩu môi, mu bàn tay sau lưng, đầu chôn đến sát sao.

"Tốt, Tiểu Phi Long, cô trở về, tôi đi về trước."

"Các lão... Khả năng ngày mai còn muốn giao Miêu Miêu cho ông." Tiêu Tiêu nói ra.

Các lão còn chưa mở lời, Miêu Miêu nâng cái đầu nhỏ lên trước hỏi: "Mẹ, ngày mai mẹ lại muốn đi đâu sao?"

Sờ tóc của con trai: "Ngày mai mẹ muốn cùng người đi Hàn Quốc làm một ít chuyện. Miêu Miêu, con đi tắm trước, một hồi nên ngủ rồi."

Miêu Miêu gật đầu, cũng không có hỏi nhiều, hướng phòng tắm đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113-2: Tôi vậy mà Thua rồi! 2

Các lão mới chậm rãi mở miệng, "Tiêu Tiêu, cô là muốn cùng ai qua Hàn Quốc, làm chuyện gì?"

"Hiên Viên Liệt."

Lúc cô nói ra tên, sắc mặt Các lão nhất thời thay đổi: "Cô làm sao còn cùng anh ta dây dưa không rõ? Tiêu Tiêu, cô còn chê anh ta gầy vò hai mẹ con không đủ thâm sao? Tay Miêu Miêu còn chưa khỏi hẳn, chân của cô cũng còn không có tốt, đau đớn cô lại nhanh như vậy quên sao?!" Giống như là gia trưởng tức giận trách cứ con cháu.

Trước mặt Các lão, Tiêu Tiêu cũng chỉ có cúi đầu xuống, tuy nhiên Các lão cùng cô không có liên hệ máu mủ, nhưng là cô sớm đã coi Các lão giống như người thân. Như là Các lão coi Miêu Miêu là làm cháu trai ruột.

"Tôi không có quên, Hồng Tuyết Mai đối với Miêu Miêu, tôi đều sẽ không quên, Hiên Viên Liệt đối với hai mẹ con chúng ta chẳng quan tâm tôi cũng sẽ không quên, chỉ là, Các lão, tôi không có cách nào! Chỉ có từ Hiên Viên Liệt tôi mới có thể tìm tới hung thủ lúc trước hại gia tộc. Không thể buông tha mạnh mẽ này." âm thanh cô đã khàn, Bá Hổ Lâm gia, chỉ có liên thủ với Hiên Viên Liệt làm việc, mới càng có khả năng tìm tới hung thủ lúc trước kia.

Trong mắt Các lão tràn ngập lên một tầng hơi nước, ông thực tình đau Tiêu Tiêu: "Ai..." Thở dài một tiếng tức giận nói: "Miêu Miêu tôi sẽ chăm sóc tốt, cô cần thận một chút, Hiên Viên Liệt là thủ lĩnh Đế Quốc Hắc Dạ, cũng không phải là hiền lành gì! Đừng quên, bên trong hắc đạo, đi nhầm một bước mạng nhỏ sẽ không có rồi."

Gật đầu.

Đưa Các lão về, Tiêu Tiêu ở trên ghế sofa ngồi thật lâu, đang trầm tư, suy nghĩ quyết định của mình là đúng hay sai? Cùng Hiên Viên Liệt dây dưa không rõ, thật được không? Thế nhưng, tám năm qua thật vất vả tìm được manh mối...

"Mẹ... Hôm nay con muốn cùng mẹ ngủ." Sau khi tắm xong, Miêu Miêu trực tiếp nhào vào trong ngực mẹ, tuy nhiên bé so đứa trẻ cùng tuổi thành thực, nhưng dù sao cũng là đứa trẻ, cũng sẽ có ý lại mẹ.

Cung chiều nhìn con trai: "Đều bao lớn, nói ra cũng không sợ người khác chê cười."

"Hi hi... Mẹ, hôm qua lúc trời tối con có mơ tới cha nha..." Miêu Miêu vui vẻ nói ra.

Mặt Tiêu Tiêu nhất thời kéo lại, trong lòng giống như bị một cái búa đập trúng: "Miêu Miêu, con không có gặp qua cha, làm sao mơ thấy?"

"Là, cho nên trong mộng cha thấy không rõ lắm mặt." lúc Miêu Miêu nói thật cao hứng, cười hi hi.

Lòng của cô lại đau rồi... Miêu Miêu, là mẹ, để con không thể có gia đình hoàn chỉnh: "Miêu Miêu. Con rất muốn có cha sao?"

Mộ Miêu Miêu vừa mới nghĩ gật đầu, lại lập tức lắc đầu: "Con có mẹ đầy đủ rồi."

Buổi tối, Tiêu Tiêu ngủ ở bên trái, Miêu Miêu ngủ ở giữa, mà bên phải... Để đó một cái gối đầu hình. Miêu Miêu ngủ chân vênh đến trên gối đầu bên cạnh, trong lúc ngủ mơ khòe miệng lộ ra nụ cười.

Có lẽ người nào cũng không biết thâm ý Mộ Miêu Miêu thả cái gối đầu... Bé coi gối đầu như cha mình, dạng này là người một nhà ngủ cùng một chỗ rồi.

Buổi sáng, Mộ Miêu Miêu sáng sớm rời giường, ôm con mèo đồ chơi ngồi ở trên ghế sofa nhìn truyền hình.

Mà Tiêu Tiêu còn ngủ như chết trong phòng, tối hôm qua cô ngủ đến nửa đêm lại rời giường thu thập. Ngày mai sẽ phải qua Hàn quốc, đối phó Bá Hổ Lâm gia cũng không phải là chuyện dễ dàng, cho nên cô trước tiên cần phải chuẩn bị rất nhiều đồ. Làm một buổi tối, khoảng chừng 5 giờ mới ngủ, không ngủ thẳng giữa trưa là không tầm thường.

Miêu Miêu cũng không có đánh thức mẹ, một người nấu sữa bò, nướng bánh mì, chính mình ăn.

"Leng keng..."

Ăn vào một nửa, chuông cửa vang rồi.

Ông Các lão tới rồi sao? Bé tranh thủ thời gian buông bánh mì xuống qua mở cửa: "Ông Các lão... Ông hôm nay làm sao sớm như vậy..." lời còn chưa nói hết dừng lại, bởi vì bé mới nhìn rõ người đứng ở cửa, đầu có phải ông Các lão! Lại là chú Hiên Viên?

Nhìn người ở cửa, khuôn mặt nhỏ của bé trở nên nghiêm túc, lập tức trở tay đóng cửa. Khí lực nào có lớn như Hiên Viên Liệt, cửa cuối cùng vẫn bị Hiên Viên Liệt mở ra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 114-1: Tuyệt không cho cô thời cơ 1

Hiên Viên Liệt ngồi xổm người xuống, nhìn bé tay quần băng vải, không khỏi nhủ mảy.

Miêu Miêu nâng hai má lên: "Chú nhất định là tới tìm mẹ cháu, cháu sẽ không lại để cho mẹ bị chú khi dễ. Chú trở về đi!" Bé cũng không ngốc, mẹ từ Hiên Viên gia tộc bị thương nặng như vậy, tuy nhiên không phải chú Hiên Viên sai, thế nhưng là bà nội giả là mẹ Hiên chú Viên!

"Miêu Miêu, là có chuyện nha." Hiên Viên Liệt vẫn rất ưa thích Mộ Miêu Miêu, cho nên nói chuyện, cũng không có nửa điểm băng lãnh.

Có thể Mộ Miêu Miêu cũng không linh tinh: "Rõ ràng cũng là chú mang chúng ta đến nhà chú chơi, nhưng là vì cái gì chú không bảo vệ mẹ cháu? Mẹ cháu rất vất vả chú biết rõ không? Tay mẹ cháu đều bị bà nội giả đổ nước nóng nổi bóng ròi! Cổ họng đau đến nói không ra lời, toàn thân đều là thương tổn, là chú làm hại, đều là chú làm hại, nếu như chú không mang mẹ cháu đến đó, mẹ cũng sẽ không bị thương!" Nói qua bé oa oa khóc to, dùng tay phải đánh Hiên Viên Liệt, tuy nhiên mẹ không nói, nhưng là bé cũng biết mẹ ủy khuất bao lớn.

Mắt đen hiện lên cảm xúc lạnh lẽo: "Miêu Miêu, chú đáp ứng cháu, lần này sẽ bảo vệ tốt mẹ cháu, được không?"

Nghe anh nói như vậy, Mộ Miêu Miêu giống là nhớ đến cái gì, đứng ròi! Bé hôm qua chuẩn bị qua tắm rửa, giống như nghe được mẹ cùng ông Các lão nói cô muốn cùng chú Hiên Viên cùng đi Hàn Quốc.

Lúc này mới thân bất do kỷ thả Hiên Viên Liệt tiến đến, mẹ đã đều quyết định phải cùng chú Hiên Viên cùng đi, khẳng định là có nguyên nhân, bé cũng không nói cái gì, lau nước mắt.

"Tốt, lần này thả chú tiến đến, chú cùng mẹ qua Hàn Quốc, chú nhất định bảo hộ mẹ nha. Không phải vậy, lần sau cháu nhất định sẽ không lại thả chú tiến đến rồi." Bé vừa nói vừa nghẹn ngào.

Hiên Viên Liệt xoay người vuốt vuốt tóc của bs, động tác của anh rất nhẹ nhàng, bởi vì thấy được bên trên đầu bé còn dán một số thuốc. Che lại cảm xúc trong mắt: "Được rồi, nhất định sẽ trả lại mẹ cháu hoàn hảo không thiếu sót."

Trong lòng Mộ Miêu Miêu lúc này mới thả lỏng: "Mời ngồi đi, mẹ cháu còn ngủ, chú đợi chút."

Hiên Viên Liệt gật đầu.

Lúc này Miêu Miêu đã về tới trên bàn cơm ăn bánh mì còn lại, ăn ăn, bé ngừng lại, lúng túng nhìn về phía Hiên Viên Liệt, đưa bánh mì còn lại: "Chú đói không? Muốn ăn sao?"

Hiên Viên Liệt lắc đầu: "Chú ăn rồi rồi." Đi qua, ngồi tại bên cạnh bé nói: "Miêu Miêu, chú hỏi cháu mấy vấn đề."

"Hả?"

"Dầu rang bên trên bả vai cô là ai lưu lại?" con người Hiên Viên Liệt nhíu lại.

"Dầu rang?" Miêu Miêu không biết lắc đầu. Mẹ đều mang băng gán miệng vết thương, bé đều không biết thì ra trên bờ vai còn có dầu rang.

"Vậy nhà các người, còn có ai tới qua?" Anh tiếp tục hỏi.

"Ông Các lão chứ sao."

Hiên Viên Liệt nâng quai hàm, không tiếp tục hỏi tiếp.

Lúc này Miêu Miêu lại mở miệng: "Còn có, chú Ngân."

"Chú Ngân là ai?" ánh mắt Hiên Viên Liệt lóe lên, có một tia hứng thú.

"Là chú lang thang mẹ nhất về, chú Ngân cũng rất đáng thương, cùng nhà chúng ta một dạng không có người thân khác, cho nên trong nhà chúng ta ở vài ngày, đáng tiếc... Mấy ngày trước lại rời đi tự mình đi lang thang rồi." Nói lên Ngân, trong mắt của bé tràn đầy hoài niệm. Ngoại trừ hoài niệm Ngân, còn có thù nghé đỉnh cấp!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 114-2: Tuyệt không cho cô thời cơ 2

Hiên Viên Liệt không tiếp tục hỏi tới, Miêu Miêu cũng không tiếp tục nói. Như vậy đi qua nửa giờ...

Trong phòng ngủ Mộ Tiêu Tiêu. Hiên Viên Liệt đẩy cửa đi đến.

Trên giường lớn, Tiêu Tiêu ôm gối đầu ngủ say, váy ngủ xanh biếc bởi vì tư thế bất nhã mà bị kéo đến trên đùi...

Anh đi tới đầu giường. Nhìn dấu răng trên cổ cô cùng trên bờ vai thêm ra tới: "Ngân?" Khẽ đọc chữ kia, tay vuốt ve khuôn mặt của cô.

Trong lúc ngủ mơ Tiêu Tiêu mấp máy môi: "Miêu Miêu... Đừng làm rộn, đi chơi." Lười biếng nói qua.

Hiên Viên Liệt ngồi xuống đầu giường, tiến đến tai cô, cắn vành tai của cô lẩm bẩm nói: "Cô là muốn đứng lên chơi với tôi? Hay là muốn ngủ bị tôi chơi..." Nói qua tay rơi vào bên trên xương quai xanh cô, chậm rãi hướng phía dưới.

Thanh âm của anh trong đầu Tiêu Tiêu mơ mơ màng màng đảo quanh, chơi? Chơi? Một hồi mới phản ứng được, nhất thời thanh tỉnh, mở ra hai con mắt, mặt của anh rõ ràng chiếu vào mắt của cô.

"Hiên Viên Liệt..." Cô ngồi đứng lên, nắm chặt mền bên cạnh đắp lên.

"Còn cần che sao? Làm đều làm nhiều lần như vậy rồi..." Ngón tay của anh từ xương quai xanh cô trượt đến bên trong.

Tiêu Tiêu lập tức ôm lấy ngực: "Tốt, tôi lập tức mặc quần áo cùng với anh đi Hàn Quốc." Cô bình tĩnh nói qua, cũng không phải là đối với câu nói kia không tức giận, không phiền muộn, mà chính là... Dù cho trong lòng có lửa giận cũng không biết hướng chỗ nào phát, cũng chỉ đành chịu đựng.

Hiên Viên Liệt cũng không có lại cùng cô nhiều lời, đi ra gian phòng của cô. Ai ngờ mới vừa đi ra, đụng phải Mộ Miêu Miêu trên hành lang phòng hai má lên.

"Chú... Chú tại sao có thể thừa dịp chúa qua kéo thạch thạch, vụng trộm vào phòng mẹ?" Miêu Miêu nheo mắt mào lại.

Hiên Viên Liệt cười cười: "Ngoan, trở về tiếp tục kéo thạch thạch." Đỗ dành Miêu Miêu.

"Chú, phi lễ chó nhìn..."

"Miêu Miêu, con ăn điểm tâm không?" Lúc này, Mộ Tiêu Tiêu đã mặc quần áo đi ra, cô một thân quần dài màu lam, tóc đen xõa.

Bị Tiêu Tiêu cắt ngang đối thoại của hai người, Mộ Miêu Miêu cũng không có tiếp tục nói nữa.

Hơi thu thập, Tiêu Tiêu đưa Miêu Miêu đến trung tâm thuê sát thủ, cùng Hiên Viên Liệt đi phi trường.

Phi trường Seoul...

Dưới phi cơ Tiêu Tiêu duỗi lưng một cái, trên máy bay ngủ cái cô cũng đau rồi. Bởi vì Hàn Quốc dù sao cũng là địa bàn Bang Bá Hổ, cho nên cô cùng Hiên Viên Liệt cũng không phải ngồi máy bay riêng đến mà chính là địa bàn phổ thông phi cơ, đi vào Seoul.

Lấy ra một tờ bản đồ, Tiêu Tiêu hướng trên bản đồ chỉ: "Bang Bá Hổ tại vị trí này, nó đối diện một con phố khác có một khách sạn, chúng ta ở nơi này tương đối dễ dàng."

"Công tác chuẩn bị của cô làm rất đầy đủ." Hiên Viên Liệt nói, cầm lên tay của cô đi ra phía ngoài.

Ý đồ cô liên tục tránh thoát mấy lần, đều không có có thành công. Trong nội tâm cô hết hoảng.

Trong khách sạn.

"Một gian phòng." Hiên Viên Liệt lạnh lùng nói với lễ tân.

Tiêu Tiêu gấp: "Thật ngại quá, tiểu thư, mời mở hai gian." Vẫn là hơi cười nói qua.

Mắt đen băng lãnh nhìn cô, lại lạnh lẽo nhìn nhân viên lễ tân: "Mở một gian."

Nhân viên lễ tân bị dọa đến toàn thân run một cái, không dám dừng lại, lập tức thuê một gian phòng ở giữa, đưa thẻ phòng lên: "phòng 707, tạ ơn."

Hiên Viên Liệt cầm thẻ phòng, dắt Mộ Tiêu Tiêu tiến vào trong thang máy. Hoàn toàn không cho cô thời cơ xoay người.

Chương 115-1: Không có không tin nhiệm

Hiên Viên Liệt căn bản cũng không để ý đến cô, đến lầu 7, cửa phòng 707 lấy thẻ ra, mở cửa phòng, kéo Tiêu Tiêu đi vào.

"Tôi qua mở một gian phòng." Tiêu Tiêu nói qua kéo lấy hành lý phải đi ra ngoài.

Mắt đen băng lãnh: "Tốt, bắt quá, mặc kệ cô mở phòng nào, tôi đều sẽ ở đây, cho nên cô vẫn là đừng có gây dựa vào vị."

Tiêu Tiêu tức giận rằng, người đàn ông này còn không biết xấu hổ, dậm chân: "Anh..."

"Đi một ngày đường, đi tắm." Hiên Viên Liệt nói qua.

"Hiện tại chỉ là buổi chiều mà thôi, tôi tắm cái gì?" giờ phút này nào Mộ Tiêu Tiêu trông không như bột nhào, bị anh giầy vò đều không biết nơi nào là Đông Tây Nam Bắc rồi.

"Này tôi giúp cô tắm." Hiên Viên Liệt nói qua cởi áo khoác mình xuống.

Tiêu Tiêu không còn gì để nói, xin hỏi anh nói muốn cho cô tắm rửa, chính mình cởi quần áo cái gì. Sờ lên mồ hôi trên đầu: "Được rồi, tôi tắm còn không được."

Từ trong rương lấy ra quần áo sạch sẽ cùng khăn mặt đi phòng tắm. Cũng không phải cô đã lòng tiểu nhân, chủ yếu là cô đối với Hiên Viên Liệt thực sự không tin nhiệm, chỉ có khóa trái cửa thật chặt.

Cô mở băng vải trên chân phải ra, thuốc Hiên Viên Liệt ngày hôm qua tác dụng rất rõ ràng, hôm nay chân lại tốt hơn nhiều, dính nước là không có vấn đề rồi.

Sau khi tắm xong, mặt mũi cũng quét sạch sành sanh. Trong phòng tắm làm khô tóc, mặc quần áo. Trong gương, quần áo trên người cô bọc cô lại thật chặt.

Lặng lẽ mở cửa, cô trước vườn đầu đi ra nhìn chung quanh, mới yên tâm đi ra phòng tắm, đây là một phòng, ngoại trừ ghế sofa bàn cùng một số đồ vật thiết yếu bên ngoài, cũng chỉ còn lại có một cái giường lớn.

Hiên Viên Liệt đâu?

Từ phòng tắm đi tới, cô mới chú ý tới, thì ra anh vậy mà ngủ trên ghế sofa lon rồi. Nhìn anh ngủ, Mộ Tiêu Tiêu nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, thôi cơ tới!

Tranh thủ thời gian lấy ra túi tiền chạy ra khỏi gian phòng, nhanh như chớp chạy đến đại sảnh lầu một. Lấy ra một thẻ ngân hàng đưa qua: "Tiêu thư, phiền phức mở cho tôi một gian phòng."

Nhân viên lễ tân đương nhiên nhớ kỹ Tiêu Tiêu, nhìn chằm chằm cô một hồi mới nói: "Hết sức xin lỗi, phòng đã đầy rồi."

"Cái gì?" Tiêu Tiêu nhíu mày: "Phòng đầy rồi hả?"

Lễ tân gật đầu: "Vị tiền sinh đi cùng cô, vừa mới đã bao toàn bộ phòng còn trống, cho nên hiện tại là không có phòng trống."

Ách...

Một tay Mộ Tiêu Tiêu quay trên tường bên cạnh, lực đạo ngón tay đều nhanh làm viên gạch di chuyển. Đè nén tức giận trong lòng, cô từng bước từng bước về tới gian phòng kia. Hiên Viên Liệt đáng chết, vậy mà thừa dịp cô tắm rửa bao toàn bộ khách sạn rồi... Thật sự là dồn cô tới đường cùng.

Về đến phòng, cô tiện tay vứt túi tiền xuống một bên, đi tới ghế sofa, xoay người nhìn xuống khuôn mặt của anh, lửa giận đè nén trong lòng là vụt vụt đi lên thiêu đốt lại không cách nào bộc phát.

Thở ra một hơi, được rồi, nhịn.

Đang định đứng thẳng thân, Hiên Viên Liệt đột nhiên mở mắt đen, hai tay nâng lên trực tiếp giữ lại hai vai của cô, hướng trên ghế sofa khẽ kéo.

Ghế sofa kia vốn là rộng, cô quả thực là bị anh lôi đến trên ghế sofa.

Chương 115-2: Không có không tín nhiệm 2

Ngạc nhiên chưa định bụng bít lấy mình.

"Tắm xong rồi hả?" Anh xoay người đặt cô ở dưới thân.

Tieu Tieu đẩy bộ ngực của anh: "Anh nhanh đứng lên."

"Đứng lên làm cái gì? Dạng này cô không cảm thấy rất tốt sao?" Anh cười nhạt một tiếng, tuy nhiên mắt đen băng lãnh, lại không thấu xương.

Cô vẫn là không nhận được run rẩy: "Chúng ta tới nơi này, là tới đối phó Bá Hồ Lâm gia đi... Không phải đến đùa giỡn nha." Cô đành phải nói như vậy.

"Tôi biết." Ép trên thân cô, anh không có động đậy, cũng giống như không có ý lên.

Tieu Tieu cũng gấp: "Vậy anh nhanh đứng dậy, chúng ta càng nhanh hành động càng tốt."

Tay Hiên Viên Liệt lại không nhanh không chậm, vuốt ve mái tóc dài của cô, ngón tay chậm rãi đến vành tai của cô, bóp lỗ tai của cô.

Ngứa...

Mặt của cô: "Hiên Viên Liệt, đừng làm rộn. Nhanh đứng lên."

"Vừa mới trong đầu cô đang suy nghĩ gì?" Anh lạnh lùng, tay trượt đến cổ của cô qua lại: "Là đang nghĩ một số chuyện hai người cùng một chỗ làm?"

Khuôn mặt của cô trong nháy mắt đỏ lên.

Hiên Viên Liệt khẽ cười nói: "Bị tôi đoán trúng rồi hả?"

Tieu Tieu trầm mặc, chớp chớp môi mở miệng nói: "Hiên Viên Liệt, tôi hi vọng ở Hàn Quốc có thể cùng anh chung sống hoà bình, cùng một chỗ giải quyết mục đích chúng ta lần này tới. Nếu như có thể, tôi cảm thấy chúng ta hiện tại có thể bắt đầu thương lượng kế sách."

Bình phục tâm tình, cô cũng trấn định lại, lúc này trong lòng chỉ có bất đắc dĩ. Một người đàn ông xem cô như đồ chơi, cô lại bất lực, không thể làm gì.

Hiên Viên Liệt lại nhìn cô, sau đó đứng lên.

Tieu Tieu cho là anh nghe lọt mình nói, chống đỡ cánh tay cũng từ trên ghế salon bò đứng lên, vừa leo đến một nửa: "A..."

Một tiếng kinh hô, chân của cô bị Hiên Viên Liệt lôi.

Sau đó Hiên Viên Liệt từ trong rương lấy ra mấy cái chiếc lọ, cùng một băng vải, vén váy dài cô lên, nhìn bấp chân cô bị sỏi cắn.

"Hiên, Hiên Viên Liệt?" Tieu Tieu nhìn chăm chăm anh, mắt tròn tròn.

Cô nửa nằm trên ghế sofa, mà Hiên Viên Liệt ngồi ở một bên, kéo một chân cô, trong tay chơi đùa những cái bình thuốc kia.

Hiên Viên Liệt bắt đầu vì vết thương trên chân cô bôi thuốc: "Nếu như cô để cho chúng ta nhanh hành động, như vậy tốt lên, chân của cô không có hoàn toàn khôi phục, sẽ không áp dụng bất luận hành động gì." Anh nhàn nhạt nói qua, không nhanh không chậm bôi thuốc.

Tieu Tieu mở to hai mắt, một là hiếu kỳ, anh vậy mà mang theo thuốc cho cô, hai là phiền muộn: "Chân của tôi khôi phục? Vậy chúng ta vội vã đến Hàn Quốc làm gì?" theo tình huống chân cô hiện tại, toàn bộ khôi phục tối thiểu cũng phải một tuần lễ!

Hiên Viên Liệt thay cô quấn băng vải nói: "Chờ."

Cái chữ này từ miệng anh phun ra, như là nặng ngàn cân nện bên trên đầu của cô, quả thực là đập cô một hồi chưa kịp phản ứng: "Anh, đang, đùa, tôi sao?" Ngu ngơ nói ra mấy chữ này.

"Trò đùa? Cô cảm thấy tôi giống như đang nói đùa sao? Cô như bây giờ sẽ chỉ cản trở." Anh lãnh đạm lạnh phun ra.

Anh luôn luôn như thế một câu đâm trúng chân đau cô. Cản trở ba chữ thật sự là quá mức nặng nề, đối mặt lời anh nói, Tieu Tieu chỉ có trầm mặc.

"Tốt, chúng ta nên đi ăn bữa tối rồi." Anh đứng lên, thuận bắt được bờ vai của cô cũng kéo cô đứng lên.

Đứng, là kéo đứng lên, bởi vì trạng thái Tiêu Tiêu hiện tại hoàn toàn vô thần, trống rỗng.

Mà Hiên Viên Liệt lại chẳng hề để ý đất cô đi ra phía ngoài.

Bên trong nhà hàng Trung Hoa phụ cận.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116-1: Phối hợp kế hoạch của anh 1

Nếu như nói còn có càng đáng sợ chính là muốn cùng anh ở cùng một khách sạn, mà lại là cùng một phòng, ông trời, ông tha cho tôi đi.

Hiên Viên Liệt cũng không có ăn nhiều, thân thể nghiêng, đan tay cầm một chén trà xanh, mắt đen nhẹ nghiêng, nhìn về phía cô ăn, khóe miệng lộ ra ý cười.

Lúc này, trong khắp ngõ ngách nhà hàng Trung Hoa.

"Tiểu thư, thân thể cô còn không có hoàn toàn tốt, không thể uống rượu."

Lâm Âm Nhi nằm sấp trên bàn, không ngừng uống rượu, nhà hàng Trung Hoa, Trung Quốc... A... Anh Liệt.

"Tiểu thư, cô lại uống trở về lão gia nhất định sẽ giết tôi." người làm nữ đều nóng nảy nhanh khóc rồi.

Lâm Âm Nhi nhìn về phía cô, không nhịn được đặt chén rượu xuống: "Mất hứng." Vỗ bàn đứng lên, lung la lung lay đi ra phía ngoài.

Người làm nữ cũng mau tới trước một bước đỡ cô: "Tiểu thư, cô chậm một chút."

Bên này, Tiêu Tiêu cũng ăn no rồi, buông bát đĩa xuống: "Hiên Viên Liệt, tôi vừa mới nghĩ ngẫm, chân của tôi không có tốt không thể hành động, như vậy... Không bằng chúng ta về trước nước đi thôi, đến lúc đó lại đến Hàn Quốc như thế nào?" Cô dùng giọng thương lượng nói qua.

Hiên Viên Liệt cầm lấy khăn tay bên cạnh, đứng lên xoay người xích lại gần cô. Dùng khăn giấy lau hạt com khóe miệng cô nói: "Không thể. Đã tới ở chỗ này chậm rãi quan sát động tĩnh Bang Bá Hồ."

Mở to hai mắt, Hiên Viên Liệt lại nói cái gì cô cũng không nghe rõ ràng, chỉ là chú thích mặt của anh, sau đó dưới đôi mắt nhìn tay anh thay cô lau miệng.

Động tác anh thân sĩ, toàn bộ thân hình mang theo khí thế đặc thù, để Mộ Tiêu Tiêu đều thấy choáng mắt.

Mà tại cửa nhà ăn. Lâm Âm Nhi cũng choáng váng, cô tưởng rằng mình uống nhiều quá nhìn lầm, nhưng dụi dụi con mắt, gõ gõ đầu cô xác thực không có nhìn lầm, nơi đó người đang ngồi thật là anh Liệt cùng Mộ Tiêu Tiêu! Hai người còn thân mật như vậy.

"Tiểu thư, cô làm sao rồi hả? Xe đã chờ ở bên ngoài rồi." người làm nữ nhắc nhở.

"Xuyệt!" Lâm Âm Nhi lập tức che miệng người làm nữ, lại buồn liếc bên kia hai người thân mật, lôi kéo người làm nữ nhanh chóng rời đi.

Trong nhà ăn.

"Anh... Tạ ơn." Mộ Tiêu Tiêu chần chờ nói ra. Trong giọng nói lộ ra chút trở tay không kịp.

"Muốn cảm ơn tôi? Như vậy thì trong mấy ngày này, ngoan ngoãn nghe tôi." Hiên Viên Liệt nói qua, mắt đen nhìn xéo hướng cô, cũng không có lộ ra biểu lộ dư thừa.

"chuyện đối phó Bá Hồ của Lâm gia, tôi tận lực nghe anh. Phối hợp kế hoạch của anh"

Hiên Viên Liệt đứng lên: "Đi thôi."

Nhìn về phía anh: "Đi đâu?"

"Trở về ngủ."

Tiêu Tiêu chớp mắt mấy cái, trở về... Ngủ? Sau đó lập tức lại cúi đầu xuống nhìn một bàn đồ ăn nói: "Tôi cảm thấy tôi còn không có ăn no, tôi quyết định lại nhiều ăn một chút." Quơ lấy thìa lại ăn.

Chương 116-2: Phối hợp kế hoạch của anh 2

Bà Hồ Lâm gia.

Trái tim Lâm Âm Nhi đều nhanh nhảy lên yết hầu, cô che ngực, anh Liệt cùng Mộ Tiêu Tiêu làm sao tới Hàn Quốc rồi hả? Kỳ quái, nơi này chính là địa bàn Bang Bá Hồ bọn họ, không nói đến anh Liệt như thế nào, Mộ Tiêu Tiêu cũng dám bước vào Seoul nữa bước! Thật sự là ăn gan hùm mật báo rồi. Chuyện này... Cha biết không?

Nghĩ đến cô bước nhanh chạy tới thư phòng Lâm Hồ.

"Cha! Cha!" Lo lắng đẩy cửa phòng ra.

Lâm Hồ buông văn kiện trong tay xuống: "Âm Nhi, trên ngực con thương tổn còn không có hoàn toàn khép lại, đừng lỗ mắng."

Lâm Âm Nhi cúi đầu xuống, đi đến trước: "Biết đi, con sẽ thật nhanh tốt lên. Cha... Hôm nay trong nhà ăn Trung Hoa con trông thấy anh Liệt cùng Mộ Tiêu Tiêu."

"A." Lâm Hồ ngay từ đầu còn không có để ý, khi tay lại đi cầm văn kiện mới phản ứng lại, mở to hai mắt: "Con nói cái gì? Hiền Viên Liệt? Con thấy được Hiền Viên Liệt? Anh ta đến Hàn Quốc rồi hả?"

Gật đầu: "Cha, cha phản ứng lớn như vậy làm gì?"

"Ba!" Lâm Hồ một chương vỗ lên bàn, Hiền Viên Liệt đến Hàn Quốc ông vậy mà một chút tin tức cũng không có, là xảy ra vấn đề sao? Theo đạo lý nếu là máy bay riêng Hiền Viên Liệt ông không có khả năng không thu được tin tức. Trừ phi... Hiền Viên Liệt là vụng trộm ngồi máy bay hành khách tới: "Âm Nhi, bọn họ phát hiện con không?"

Lâm Âm Nhi lắc đầu: "Cha, từ khi con trở về từ cõi chết, cha rất kỳ quái, đến cùng chuyện gì xảy ra, cha có phải là có chuyện gì gạt con hay không?"

Lâm Hồ trầm mặc, đứng lên trước mặt con trái, vỗ xuống bả vai cô gái: "Con gái, có một số việc cha cũng không biết cùng cô nói sao, tóm lại lần này chuyện con bị thương, là cha hại con. Còn có con phải nhớ kỹ, con đã không phải là vị hôn thê Hiền Viên Liệt, chúng ta cùng Hiền Viên gia là đối địch!"

"A? Đối địch?!" Chân chính nghe được cha nói như vậy, cô vẫn là giật nảy mình.

"Con chỉ cần biết cái này là đầy đủ rồi." Lâm Hồ vừa nói vừa trở lại bàn sách, lấy giấy bút a viết dưới một cái địa chỉ, giao cho Lâm Âm Nhi: "Âm Nhi, con cầm cái địa chỉ này qua tìm người kia."

"Người kia? Ai vậy?"

"Là người cứu được mệnh của con, yên tâm, tuy nhiên con không nhận ra anh, nhưng là anh nhận ra con, con đi, về sau đều dựa theo người này nói làm. Anh bảo con làm cái gì, con làm cái đó, biết không?"

Lâm Âm Nhi có chút mờ mịt, nhưng là kiếm mạng này về cô học được trân quý, cũng không bình thường nghe cha mà nói: "Cha, cha nói người này đến tốt cùng là ai? Vì cái gì muốn con nghe anh?"

"Cái này con không cần phải để ý đến, nhìn thấy người này về sau con tự nhiên sẽ biết tất cả. Nhớ kỹ, người này cũng là chủ nhân chúng ta. Mặc kệ là lên núi đao xuống biển lửa, vẫn là đi chết, chúng ta đều theo lệnh mà làm!" Lâm Hồ nói nhiều mấy phần bá khí, phải biết, ông là người vô cùng đau con gái, nhưng là vì người này, lúc trước ông hi sinh con gái, để cho cô gả đi làm nằm vùng Hiền Viên gia đều làm ra được, huống chi muốn đi chết!

Lâm Âm Nhi kinh ngạc, cô cho tới bây giờ không biết cha muốn gió được gió muốn mưa được mưa lại còn có người kính úy, nắm chặt tờ giấy trong tay: "Vâng, cha, con qua tìm người cha nói."

"Ừm, đi thôi..." Lâm Hồ mỉm cười, con gái sau khi đi, ông nín chặt mày. Người này cuối cùng là phải thống trị hắc đạo, Ngũ Đại Gia Tộc cũng nhất định là chướng ngại, mà Hiền Viên Liệt chính là trở ngại lớn nhất! Nhớ tới bên trên, nhất định là sớm đã khám phá nguyên do trong đó, đã như vậy, như vậy ông tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước), thay quét dọn chướng ngại.

Đêm đã khuya.

Hôm nay khách sạn, người ở thừa thớt, bởi vì toàn bộ bị Hiền Viên Liệt bao rồi.

"Mở cửa." Hiền Viên Liệt đánh cửa phòng tắm.

Tiêu Tiêu tránh trong phòng tắm, từ nhà hàng Trung Hoa trở về, cô không có đi ra cửa phòng tắm, nằm ở bên trong bồn tắm, miễn cưỡng có thể tính một cái giường nhỏ thích hợp ngủ.

"Cô, đi ra." cặp mắt màu đen Hiền Viên Liệt nhanh phun ra lửa rồi.

"Không, tôi ở bên trong ngủ thật thoải mái. Đều hơn nửa đêm, anh tranh thủ thời gian ngủ đi. Thức đêm không tốt." Tiêu Tiêu tận tình khuyên nói qua.

"Tôi muốn đi nhà xí." Hiền Viên Liệt lạnh lùng nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117-1: Bí mật hành động 1

Bên trên cái trán Hiền Viên Liệt vịn lên mấy cái kết, một nắm tay nện vào trên cửa: "Người phụ nữ, tôi chỉ cho cô một cơ hội. Nếu như cô lại không mở cửa tôi sẽ phá cửa ra."

"..." Tiêu Tiêu cắn răng trầm mặc.

Một hồi, chỉ nghe Hiền Viên Liệt lại mở miệng nói: "Người phụ nữ, cô cần phải hiểu rõ hậu quả, cô còn ở cùng với tôi rất nhiều ngày, nếu như cửa hỏng rồi... Sau khi cô tắm rửa coi như..."

Anh còn chưa nói hết lời.

Cùm cụp, cửa phòng tắm mở, Mộ Tiêu Tiêu gấp mặt che mặt, sắc mặt biến thành màu đen đứng ở cửa, ngẩng đầu, bên trong ánh mắt tràn ngập sương dày đặc: "anh mau đi nhà vệ sinh đi." Cô tuyệt đối tin tưởng Hiền Viên Liệt dám làm ra loại chuyện phá cửa này, vì kế hoạch lâu dài, vẫn là bây giờ phải chịu đựng.

Tựa ở bên tường, nhường ra đường cho anh, để anh đi vào nhà vệ sinh.

Hiền Viên Liệt chậm rãi đi đến, nghiêng mắt nhìn về phía cô.

"A... Hiền Viên Liệt, anh làm gì? Thả tôi xuống, thả tôi xuống." cả người cô đột nhiên bị ôm ngang lên.

"Thả cô xuống sao? Tôi phí hết sức lớn như vậy để cô mở cửa, cô cảm thấy tôi sẽ thả cô xuống sao?" Anh thì thầm ở bên tai cô.

"Đáng chết, anh gạt tôi!" Cô đánh thân thể anh, đã biết anh không phải là muốn đi nhà vệ sinh đơn giản như vậy, cái người đàn ông giảo hoạt này.

Hiền Viên Liệt cũng không đáp lời, ôm cô đi ra khỏi phòng tắm, vút cô xuống giường.

Tiêu Tiêu phản ứng lập tức muốn ngồi lên. Thân thể vừa mới chống lên liền bị anh ép xuống: "anh... Anh..." Cổ họng cũng bắt đầu run rẩy lên.

"Xuyết... Tôi mệt mỏi rồi." Anh nhẹ giọng nói qua, thân thể ngã xuống bên cạnh, một tay ôm lấy cô.

Cô hoàn toàn lờ mờ, a... A? Cứ như vậy ngủ sao? Quay đầu nhìn Hiền Viên Liệt một chút, quả nhiên anh đã nhắm mắt lại rồi.

"Tôi không làm gì cô, cô rất thất vọng sao?" môi băng lãnh khẽ mở. Anh nhắm mắt nói ra.

"Không phải thất vọng mà chính là kinh ngạc. Cho tới nay, tôi đều cho rằng anh là một người đàn ông chỉ biết, chỉ dùng nửa người dưới suy nghĩ." Có lẽ là anh không có làm cái gì, để lòng của cô cũng từ bình tĩnh trở lại. Trán định nói qua.

"A... Cô muốn trực tiếp như vậy sao?"

Mộ Tiêu Tiêu mỉm cười: "anh đối với tôi không phải cũng rất trực tiếp sao? Đồ chơi, búp bê, nô lệ." Người nào cũng không nhìn thấy cô cười đau xót.

Hiền Viên Liệt không tiếp tục đáp lời, chỉ ôm chặt cô.

Tiêu Tiêu cũng rất thức thời, cô biết tình cảnh bây giờ của mình là cái gì. Anh đã chịu lui một bước, không làm chuyện gì đối với cô, cô cũng lui một bước lại như thế. Nhắm hai con mắt lại... Sau lưng, cô cảm thấy truyền đến âm áp từ trong ngực anh, loại âm áp này đã thật lâu cô chưa từng cảm thụ. Nhớ kỹ khi còn bé anh trai cô cũng ôm cô ngủ như thế, chỉ là... Sẽ không còn được gặp lại anh rồi.

Nói không rõ vô số bi thương cùng trái tim băng giá, chỉ có trong lòng bàn tay anh còn truyền đến một chút xú ảm áp. Thế nhưng mà, cái ảm áp này có lẽ cũng chỉ là ảo giác, bởi vì dù sao Hiên Viên Liệt cũng là cái loại người lạnh băng.

Mộ Tiêu Tiêu cũng không hiểu rõ Hiên Viên Liệt, bởi vì, bây giờ Hiên Viên Liệt trước mặt cô, vĩnh viễn là băng lãnh vô tình, xem cô như đồ chơi. Đây là anh để cho cô nhìn thấy!

Hôm nay mặt trăng chỉ nửa vòng tròn, càng về đêm càng sâu, chỉ cảm thấy mặt trăng này càng thêm sáng ngời chiếu rọi rồi.

Trong khách sạn nhìn như bình tĩnh đã sớm nổi lên một trận sóng to gió lớn, chỉ là ngòi nổ chưa thiêu đốt đến gian phòng của bọn họ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117-2: Bí mật hành động 2

Đêm khuya yên tĩnh, toàn bộ khách sạn bị người áo đen bao vây, trên quần áo bọn họ thống nhất vẽ một con hổ, đó là đội tinh anh đại biểu Bang Bá Hổ.

Đêm nay, Lâm Hồ tự mình trấn thủ! Thông qua tiệm ăn Trung Hoa, ông cơ hồ không cần tốn nhiều sức đã tìm được cái khách sạn này, dù sao nơi này là Seoul, là Hàn Quốc! Là địa bàn của ông, xem như Thủ lĩnh Đế Quốc Hắc Dạ thì như thế nào, coi như Hiên Viên Liệt là người thừa kế Gia tộc Hiên Viên thì như thế nào? Tối nay anh nhất định phải chết ở chỗ này. Người đối nghịch cùng vị đại nhân này... Toàn bộ đều khó có khả năng sống sót, bởi vì mệnh đại nhân đã định là vương giả.

"Các người đều là tinh anh của Bang Bá Hổ, hôm nay toàn bộ vinh nhục bang đặt ở trên thân các người." Lâm Hồ lên tiếng nói.

Tất cả mọi người cúi đầu.

"Tốt, hành động đi, ngàn vạn lần không nên khinh địch! Tôi ở chỗ này chờ tin tức thắng lợi của các người!" Lâm Hồ nói xong trở về ngồi trên xe. Nôn nóng bất an bắt đầu phun khói thuốc. Tuy tình thế ông bất buộc, mà lại ở trên địa bàn của mình, thế nhưng mà... Thế nhưng mà dù sao Hiên Viên Liệt cũng không giống vậy.

Trong tay Đội tinh anh cầm đủ loại vũ khí, trong đó súng chiếm đa số, nhưng cũng không ít loại đao lợi khí. Người càn là cao thủ, càng rất ít khi dùng súng. Trừ phi anh cũng là loại cao thủ chuyên dùng súng hoặc là tay bắn tỉa siêu cường. Nếu không mà nói đều xem súng như thứ vũ khí phụ.

Trong phòng, Hiên Viên Liệt và Mộ Tiêu Tiêu đã rơi vào giấc ngủ, có lẽ đồng nhân bởi vì có một người ôm ấp, cô ngủ so với trước đây đều sâu hơn.

Ngoài cửa, một người đàn ông dáng cao trong đội tinh anh giờ lên nắm tay, anh ta là đội trưởng trong đội tinh anh, anh ta làm một cái thủ thế, tất cả đều đeo mặt nạ đen.

Sau đó người đàn ông dáng cao lấy ra một cái cùng loại với bình chữa cháy. Ở trong đó tràn đầy mê dược. Dùng một cây thật nhỏ như ống dẫn ở trên bình, nhét ống dẫn vào trong khe cửa. Anh ta bắt đầu phóng thích hơi mê vào bên trong. Bang chủ từng có mệnh lệnh, địch nhân đặc biệt cường đại, nhất định phải gây mê trước mới đi vào, như vậy mới an toàn.

Bên trong, hơi mê đã bắt đầu tràn ngập ra bốn phía, mà dược tính lại mãnh liệt, chỉ là hơi, nhưng mà nếu không cẩn thận ngủ phải cũng không ngủ thấy được.

Mộ Tiêu Tiêu vốn đang chìm vào ngủ, sau khi ngủ được hơi mê kia, ngủ say như chết rồi.

Hơi mê càng ngày càng đậm.

Đột nhiên, một đôi mắt đen mở ra, Hiên Viên Liệt lập tức ngồi lên, anh đẩy Tiêu Tiêu hai lần, lại phát hiện cô không có một chút động tĩnh nào, không chút do dự, một tay anh ôm lấy Tiêu Tiêu, bước nhanh đi vào trong phòng tắm. Không có nói ra một tiếng nào. Ngược lại khóa cửa phòng tắm lại.

Mà Mộ Tiêu Tiêu giống như không có xương cốt toàn thân mềm oặt, nếu không phải Hiên Viên Liệt dẫn cô theo, ngược lại sớm đã tiếp tục ngủ ở trên mặt đất rồi.

Một giây sau, anh trực tiếp ấn cô đang mê man vào trong chậu rửa mặt, mở vòi nước ra. Tiếng nước chảy xuống rơi vào bên trên đầu của cô.

Cảm giác lạnh từ đỉnh đầu bức đến tận xương tủy, Tiêu Tiêu chau mày, đau quá, đầu đau quá. Thở mạnh ra một hơi mở to mắt, liền muốn mở miệng nói chuyện.

"ừm..." Lại bị người dùng tay bịt miệng từ phía sau,

Chuyện gì xảy ra? Cô lập tức tỉnh táo lại rồi hả? Làm sao lại trong phòng tắm? Người nào? Người nào dùng nước xối cô? Là ai bịt miệng cô lại?!

Hiên Viên Liệt bịt miệng của cô thật chặt, sau đó tiến đến bên tai của cô: "Xuyt, nhỏ giọng một chút, chúng ta bị ám sát rồi."

Nghe được giọng nói của anh, lúc này Tiêu Tiêu mới định thần ngẩng đầu nhìn về phía tấm gương, nhìn thấy đứng phía sau đúng là Hiên Viên Liệt. Vặn vẹo đầu mấy lần.

Lúc này anh mới buông miệng của cô ra.

"Chuyện gì xảy ra? Không phải chúng ta vẫn luôn hành động bí mật sao?" Cô dùng giọng nói nhỏ như tiếng muỗi nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118-1: Tay bắn tĩa 1

Tiêu Tiêu vỗ đầu của mình, nhờ nước lạnh mới có thể miễn cưỡng tỉnh táo lại, cô ở cửa phòng tắm, bước chân nhẹ nhàng chạy vào trong phòng ngủ, ôm hành lý của mình lên chạy về phòng tắm.

Hiên Viên Liệt cũng dùng nước lạnh xoa xoa mặt.

"anh vẫn chịu được sao?" Khóa ngược cửa phòng tắm lại, cô lo lắng hỏi, nguy hiểm thật, nếu không phải Hiên Viên Liệt tỉnh lại, bây giờ nhất định bọn họ đã bị băm thành vụn thịt rồi.

"Đoán chừng nhiều nhất qua năm phút đồng hồ, người bên ngoài sẽ xông vào rồi." Giọng nói Hiên Viên Liệt cũng trở nên đặc biệt trầm trọng.

Tiêu Tiêu gật đầu, lại ngã đầu vào bên trong nước lạnh mấy giây mới ngẩng đầu lên, thở ra một hơi: "Theo bọn họ liều mạng rồi!" Nói xong, cô ngồi xổm người xuống, kéo ra khóa kéo hành lý, mở ra! Bên trong trưng bày đủ loại vũ khí. Đây là một rương hành lý đặc biệt, lúc qua hải quan kiểm tra an ninh ở phi trường đều sẽ không điều tra ra bất luận đồ vật gì ở bên trong.

Ngoài cửa.

"Đội trưởng, đã qua vài phút, mê dược cũng tàn, không phải chúng ta nên đi vào giết họ rồi."

Người đáng cao lúc đầu: "Không, đợi thêm năm phút đồng hồ!" Vì lý do an toàn, Bang chủ đã luôn nhấn mạnh cẩn thận là hơn.

Một phút đồng hồ đi qua...

Hai phút đồng hồ đi qua...

Ba phút đồng hồ đi qua...

Người ngoài cửa đều hồi hộp đến nỗi tim nhảy tới cổ rồi, chỉ đợi đội trưởng ra lệnh một tiếng xông đi vào.

Đột nhiên, sau khi trôi qua bốn phút.

"Oanh" một tiếng vang thật lớn, cửa phòng bị đá văng từ bên trong, lúc tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, theo cửa ngã xuống, tro bụi bay lên bốn phía! Hiên Viên Liệt, Mộ Tiêu Tiêu đứng ở trên cửa. Hai người bọn họ đều mặc một thân áo ngủ, bên trên bả vai hai người khiêng một khẩu súng máy, bên trên eo buộc một vòng dây đạn.

Thời điểm tất cả mọi người chưa kịp phản ứng, Hiên Viên Liệt, Mộ Tiêu Tiêu dựa lưng vào nhau, một người cầm súng nhắm ngay một bên.

"Phanh phanh phanh phanh phanh..."

"Phanh phanh phanh phanh..." bắt đầu một trận cuồng quét. Cũng bất kể có phải đánh trúng hay không, cũng là điên cuồng quét đạn. Đánh đối phương trở tay không kịp!

"Mau ra tay! Người nào giết được hai người kia Bang chủ có thưởng!" bên trong kinh hoàng, đội trưởng phát ra âm thanh.

Nhưng mà lúc này tất cả mọi người chỉ có ngồi xổm tránh đạn, sao còn có thể tiến lên công kích, Tiêu Tiêu, Hiên Viên Liệt dựa lưng vào nhau di động ra phía ngoài, từ đầu đến cuối không có ngừng bắn.

Ngắn ngủi một phần ở giữa, toàn bộ mặt tường hành lang đều đã thủng trăm ngàn lỗ. Súng máy siêu tần suất bắn phá, mấy trăm viên đạn bắn ra trong nháy mắt.

Lúc này, đội tinh anh điều chỉnh xong kinh hoàng cũng rất nhanh từ bên trong mưa bom bão đạn, tuy nhiên người đã chết một nửa. Nhưng mà bọn họ cũng không lui lại. Quơ lấy vũ khí liên ngắm tới hai người giết.

Đối mặt đánh trả mãnh liệt, hai người đã sử dụng hết đạn, tiếp lấy cũng là đạn của địch nhân bay tới hai người bọn họ. Hiên Viên Liệt, Mộ Tiêu Tiêu nhìn nhau một chút. Hai người vội vã lấy ra một thanh trường kiếm từ phía sau lưng, là một hồng một lam. Bên trên dao điều khắc một con rồng bay, không sai, cái này cũng là một trong những vũ khí của Mộ Tiêu Tiêu, song kiếm hồng lam.

Hai người cầm kiếm, thân hình lóe lên, đồng thời né tránh viên đạn, sau khi chân phải lui một bước, làm ra một tư thế chạy lấy đà. Một giây sau!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118-2: Tay bắn tĩa 2

Soát! Hai người đã bay nhanh bước xa trái phải xông ra ngoài. Chỗ kiếm đạo đều có máu bay lên. Hai con người Mộ Tiêu Tiêu dần dần phiếm hồng, tay của cô ở không trung như là chém lung tung, xoát xoát xoát xoát bay. Nhìn như không hề có thứ tự, kỳ thật mỗi nhát đao chém xuống nhất định chặt một người, hoặc là, cần một viên đạn,

Mà Hiên Viên Liệt, kiếm của anh cũng không giống như Tiêu Tiêu múa loạn, mỗi một lần anh xuất kiếm, đều cơ hồ nhìn thấy kiếm vạch ra một quỹ đạo. Thế nhưng mà... Quỹ đạo rõ ràng như vậy, lại không ai có thể tránh được kiếm của anh.

Hai người không quay đầu lại, cũng không có dừng lại, dưới tình huống địch tổng tấn công, không thôi phòng thủ làm chủ, mà chính là đã tăng tốc độ không bình thường chạy đi ra hai bên.

Kỳ thật sở dĩ hai người ăn ý như thế, cũng là sớm thương lượng qua trong phòng tắm một phen. Đối mặt khẩn cấp bị tấn công trong đêm, hai người không có kích động chút nào.

Kéo ra hồi ức... Vừa mới trong phòng tắm.

"Chúng ta đã bị vây quanh. Mà đối phương lại biết rõ vị trí chỗ gian phòng chúng ta, chắc hẳn ban công phía dưới gian phòng này, nhất định tụ tập nhiều địch nhân nhất. Nếu như bây giờ chúng ta nhảy xuống từ ban công gian phòng này, đoán chừng sẽ rất thảm." Tiêu Tiêu vừa quần quanh dây đàn vừa nói.

"Phán đoán của cô không có sai, thủ đoạn của Lâm Hồ, tuyệt đối sẽ an bài tay bắn tĩa ở đối diện ban công này." ngữ khí Hiên Viên Liệt còn có càng thêm bình tĩnh so với Tiêu Tiêu.

Cô trộm nhìn Hiên Viên Liệt một chút, đúng vậy, tay bắn tĩa, cô chỉ cần nhắc đến phía dưới có rất nhiều địch nhân đã quên khả năng còn sẽ có tay bắn tĩa biến thái tồn tại!

Cái gọi là tay bắn tĩa, cũng là núp ở phía xa trông coi một địa phương, mục tiêu nhiệm vụ xuất hiện, tấn công lúc bất ngờ! Mà uy lực lại cực lớn! Đồng dạng nếu như bị tay bắn tĩa cường đại để mắt tới, đây tuyệt đối là cứu tử nhất sinh.

"Chỉ có giết ra ngoài, phía ngoài hành lang không dài, mà cuối cùng đều có cửa sổ, chúng ta từ trái phải tách ra công kích. Từ nơi đó nhảy xuống." Tiêu Tiêu nói qua, đã nâng súng máy lên chuẩn bị kỹ càng.

Lúc này trên hành lang, đã một mảnh hỗn loạn, thi thể khắp nơi, đương nhiên cũng còn nửa chết nửa sống. Bất quá, cũng chớ xem thường một đám tinh anh còn sống! Hai người bọn họ điên cuồng công kích đến mà còn có thể sống được, cái này cũng là đại biểu thực lực.

Tiêu Tiêu dùng sức lắc lắc đầu, không được, đau đầu quá, không có nước lạnh cho tỉnh táo, cô cảm giác mình cũng sắp muốn ngủ ở chỗ này.

Trước mắt cũng càng ngày càng hoa rồi... Cắn chặt răng, không được, chết ở chỗ này cũng có lỗi với mình rồi. Nhất định phải giết ra ngoài! Mà vào lúc này, cô cũng gặp được địch nhân khó dây dưa nhất, đó chính là đội trưởng đội tinh anh!

Người đội trưởng dáng cao tay nắm một dao bầu răng cưa. Dao quang kiếm ánh, anh và Mộ Tiêu Tiêu tương hổ lẫn nhau, không chỉ có như thế, Mộ Tiêu Tiêu còn muốn tới công kích những người khác, đầu đã nặng nề đến không chịu nổi. Lại thêm chịu đựng mệt mỏi. Sức mạnh trên tay cô đang chậm rãi giảm bớt.

Hiên Viên Liệt cầm lam kiếm trong tay, toàn bộ bay ra ngoài, kiếm xuyên qua trên đầu một người áo đen, ghim hẳn vào trên tường. Người bên này cơ hồ đã chết gần hết rồi, mất thấy đã đến cửa sổ rồi.

"Bốp" mà Tiêu Tiêu đã không chịu nổi gánh nặng, ngược lại một gối quỳ ở trên mặt đất, kịch liệt vận động một chút, thương tổn trên chân cô cũng bắt đầu quỷ phá rồi.

Người đội trưởng đáng cao neo mắt lại, nhìn ra người phụ nữ trước mắt này đã bắt lực phản kháng rồi. Anh thu lại dao bầu răng cưa, chuẩn bị giờ đao chém đứt đầu người phụ nữ, có thể cũng do một giây này chủ quan.

Kiểm ảnh màu hồng bay lên, theo huyết quang, lúc kiểm quang của Mộ Tiêu Tiêu hiện lên, chỉ thấy tay Người đội trưởng đáng cao cũng phải đi theo bay ra ngoài.

"A..." Người đội trưởng đáng cao thốt khẽ kêu một tiếng, nhưng mà ở dưới tổ chất chuyên nghiệp, anh lập tức giật xuống một tấm vải trên quần áo quần quanh tay phải.

Tiêu Tiêu một môi lau đi máu tươi nơi khóe miệng, dùng hồng kiếm chống đỡ thân thể đứng lên. Lúc này, ngoại trừ đội trưởng, người bên ngoài cũng tiến hành công kích mãnh liệt đối với cô!

Keng, keng! Đây là tiếng đao kiếm và viên đạn va chạm phát ra.

Thân hình cô chớp động, đau đớn trên chân đang gia tăng. Cô cũng từ thế công chuyển sang phòng thủ, bởi vì đầu đau đớn đã không cho phép cô phân tâm đã thủ lại công.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngọc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Cô muốn giết tôi sao? 1

Bên hông cô sơ sài, cả người bị người kéo qua. Cô đột nhiên giờ kiếm, muốn đâm kiếm vào trên thân người kéo cô, khi có thể nhìn đến người kia, lập tức thu tay lại, Hiên Viên Liệt?! Không phải anh chạy tới bên kia sao? Thế nào chạy đến đầu này rồi!

"cô muốn giết tôi sao?" Anh lạnh lùng nói qua.

Tiêu Tiêu tròn tròn mắt: "anh... Tại sao anh tới đây rồi."

Hiên Viên Liệt không nói gì, chỉ là đột nhiên bàn tay dùng sức, ôm chặt cô. Lam kiếm quét ngang. Một tay anh kéo cô, một tay khác đã quét cực nhanh vào trên thân địch nhân.

Lúc này, một người áo đen tránh ở một bên nắm đứng thời cơ, cầm một thanh đao hình thoi đâm qua Mộ Tiêu Tiêu bị nắm không hề phòng bị.

Bị ôm chặt, thân thể bị mất tự do, đầu cũng chìm vào hôn mê, căn bản cô cũng không có phản ứng tới có người từ bên cạnh của mình công kích.

Mắt đen lóe lên, bỗng nhiên Hiên Viên Liệt xoay người một cái, ôm cô vào trong ngực đem phần lưng của mình để cho địch nhân.

"Hiên Viên Liệt!" lúc này cô mới bừng tỉnh, thế nhưng mà, toàn bộ đều đã quá muộn!

Chỉ thấy Hiên Viên Liệt cũng không hề dừng lại một chút nào, anh đồng thời xoay chuyển con người, tay nhanh hơn so với mắt, một kiếm đâm vào bên trong cổ của người nọ. Quá nhanh, cái này toàn bộ đều đã tới quá nhanh.

Cô đã triệt để ngây người rồi. Thân thể cũng không có phản ứng.

Lúc này, Hiên Viên Liệt ôm cô nhảy một cái bay lên không trung, một chân rơi vào trên cửa hành lang: "Ôm cho chặt." Anh nói nhỏ, thả người nhảy một cái, từ tầng 7 trực tiếp nhảy xuống.

Căn bản Tiêu Tiêu cũng không có lựa chọn, ôm chặt thân thể anh, hai người rơi thẳng xuống từ trên không trung.

Tê... Một dây nhỏ màu đen từ bên hông Hiên Viên Liệt bắn ra. Thân thể hai người rơi thẳng đến khi thăng bằng, chậm rãi xuống phía dưới.

"Phanh phanh phanh phanh..." trên bề cửa sổ lầu 7, người sống đều đẩy cửa sổ ra một trận điên cuồng nổ súng vào bọn họ đang nhảy xuống.

Hai người hướng thẳng phía dưới, mắt thấy viên đạn bay tới bọn họ. Lúc này, bỗng nhiên thân thể Hiên Viên Liệt dùng sức, ở không trung lật nghiêng một cái, dùng thân thể che cô lại. Sau đó ném lam kiếm, bên trong lấy ra một khẩu súng lục, trở tay nổ súng đối với người ở phía trên.

Được anh bảo vệ toàn bộ, mặt của cô dán thật chặt ở trên ngực của anh, tim đập rộn lên.

Thời điểm hai người đến lầu hai, Hiên Viên Liệt giật ra dây nhỏ màu đen, ôm cô, trực tiếp nhảy tới mặt đất...

"Hiên Viên Liệt!" Tiêu Tiêu lập tức đỡ lấy anh, kéo cánh tay anh lên tựa ở trên vai của mình: "anh thế nào rồi hả?!"

"Đi mau." Anh khàn giọng nói.

Cô cũng không kịp nhìn thương thế trên người anh, không biết vừa rồi viên đạn có có đánh trúng anh không, nhưng mà có thể xác định chính là lúc trước anh thay cô ngăn cản một đao.

Vịn anh, cô nhanh chóng chui vào bên trong dải cây xanh bên cạnh, may mắn trước đó, khi tới nơi này cô đều có tìm hiểu đối với tất cả kiến trúc chung quanh đây, cho nên đường chạy trốn có vô số trong đầu cô.

Rất nhanh, cô từ một đường nhỏ vắng vẻ cùng Hiên Viên Liệt chạy trốn tới một tòa nhà dưới gầm cầu.

"Hiên Viên Liệt... Anh vẫn ổn sao?" Cô cố nén để mình thanh tĩnh, mắt nhìn Hiên Viên Liệt bên cạnh một chút: "Hiên Viên Liệt nhìn! Hiên Viên Liệt!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119-2: Cô muốn giết tôi sao? 2

Anh đã nhắm mắt lại, Tiêu Tiêu khẩn trương lắc thân thể anh, thế nhưng mà anh không có một chút phản ứng.

Vịn vào cảm giác anh thấm ướt, cô thu tay lại, chỉ gặp toàn bộ trên tay của mình đều là máu tươi của anh, cô ngây ngẩn cả người, mắt phượng chậm rãi nhìn về phần lưng của Hiên Viên Liệt, thanh đao găm hình thoi cắm ở trên lưng của anh, mà lại, toàn bộ y phục của anh bị máu nhuộm đỏ, trên thân không biết trúng bao nhiêu viên đạn.

Tiêu Tiêu phù phù một tiếng quỵ xuống, bỏ anh trên mặt đất, ấn ở hai vai của anh điên cuồng lay động "Hiên Viên Liệt, anh không được ngủ, ngàn vạn lần anh không được ngủ."

Khi cô vội vàng la lên, cuối cùng bên trên gương mặt tái nhợt có phản ứng, anh hơi mở một mắt ra: "Ồn ào quá, người phụ nữ này."

"Oa ô..." lần đầu tiên cô cảm thấy có thể nghe được giọng nói của anh lần nữa thực sự quá may mắn, nước mắt ào ào chảy xuống, trực tiếp ôm lấy cổ của anh.

Cô vĩnh viễn không cách nào quên một màn kia, ở trên hành lang, anh dùng thân thể ngăn cản thanh đao kia đâm tới, không cách nào quên, thời điểm hai người nhảy xuống, bên trong mưa bom bão đạn anh dùng thân thể che cô lại. Cho nên bây giờ cô hoàn hảo không chút tổn hại.

"Thay tôi khóc tang sao? Tôi còn chưa có chết." Hiên Viên Liệt lãnh đạm nói qua, bàn tay xoa nhẹ tóc của cô.

Tiêu Tiêu buông anh ra, lau khô nước mắt: "anh chờ tôi ở đây, tôi qua tìm trụ sở." Nói xong cô liền đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Vẫn chưa ra khỏi hai bước cổ tay liền bị anh bắt lấy. Ngoái nhìn chỉ thấy Hiên Viên Liệt chống đỡ thân thể đứng lên: "Tôi đi chung với cô."

"anh..." Cô nhú mày.

"Đi thôi." Anh đã lôi kéo cô đi đến phía trước, đi ở phía sau anh, chói mắt đỏ tươi này đâm đau nhức ánh mắt của cô, thấy được phía sau y phục anh có mấy chỗ tổn hại, trong nội tâm cô cũng nắm chặt theo, nghĩ tới những thứ thương tổn này hẳn là rơi ở trên người của mình. Nhưng lại bị anh ngăn trở rồi.

Cô khóc, cô áy náy, là bởi vì cô thiếu nợ anh. Ngoại trừ cha mẹ người nhà, đây là lần đầu tiên có người động thân bảo hộ cô. Trong lòng không phải một phen tiếp thụ.

Căn cứ tư liệu địa đồ trước kia tra được trong trí nhớ, Tiêu Tiêu tìm một phòng khám bệnh dưới lòng đất ở phụ cận. Người ở bên trên hắc đạo chém giết, nhiều khi bất tiện đi bệnh viện, đều chọn một số phòng khám bệnh trị liệu dưới lòng đất.

"Cộc cộc cộc" cô đỡ Hiên Viên Liệt, chặt vật dựa vào trên cửa, áo ngủ trên người cũng sớm bị máu của anh nhuộm đỏ một nửa.

Mở cửa ra, là một ông lão áo trắng. Ông đánh giá hai người trước mặt: "Một vạn đô la mỹ." nói ra chính là một câu như vậy.

Tiêu Tiêu mở to hai mắt, cái này còn chưa có chữa bệnh có thể đòi tiền trước rồi hả? Cô cũng không có thể lo được nhiều như vậy, từ lớp bọc bên ngoài cột trên đùi móc ra một tấm thẻ bên trong: "Có thể quét thẻ không?"

"Đương nhiên có thể." Ông lão nhìn thấy thẻ ngân hàng mới mở cửa ra, để cho hai người đi vào.

Bên ngoài phòng khám bệnh nhìn rách rưới, đã nghĩ sắp hủy đi, nhưng mà không nghĩ tới bên trong lại mùi phấn xa hoa. Tiêu Tiêu đỡ Hiên Viên Liệt đi vào. Trên đường đi anh không nói gì, cô thậm chí cũng bắt đầu hoài nghi phải chăng ý thức anh còn thanh tĩnh.

Bị ông lão dẫn tới trước quầy, Tiêu Tiêu đưa tấm thẻ qua, nhưng mà ông lão không có tiếp nhận tấm thẻ, mà chính là nhìn Hiên Viên Liệt một chút nói: "5 vạn."

"A? Vừa mới rồi không trả một vạn sao?"

"Một vạn là phí vào cửa. Năm vạn là tiền chữa bệnh, hết thấy sáu vạn." Ông lão bất thành linh nói qua.

Tiêu Tiêu nhăn mày lại, vẫn là đưa thẻ qua, sau đó ở trên máy quét thẻ điện mặt mã vào, kỳ thật ngẫm lại, thương tổn Hiên Viên Liệt muốn trị liệu đúng là phải kể tới mấy vạn đồng tiền.

Tiếp theo từ một bên đi tới hai cô gái áo trắng, đáng vẻ bọn họ nhìn chỉ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, từ bên người Tiêu Tiêu nâng Hiên Viên Liệt lên, đi đến phòng phẫu thuật.

Hiên Viên Liệt cũng không nói lời nào, con mắt khẽ nhắm lấy. Nhìn lấy anh, trong lòng Tiêu Tiêu run lên, có lẽ anh đã không chịu nổi, không biết là dựa vào ý niệm nào mới cùng mình đi đường lâu như vậy.

Sau khi cả xong thẻ, ông lão cũng không có trả lại tấm thẻ cho Tiêu Tiêu, mà chỉ nói: "Thương thế của cô muốn trị liệu mà nói, có thể bớt hai mươi phần trăm cho cô, 5000 đồng."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120-1: Phòng khám bệnh (1)

Cô lắc đầu: "tạm thời tôi không cần trị liệu, bạn tôi làm phiền các người chiếu cố trước rồi." Tuy phòng khám bệnh dưới lòng đất là loại hình phòng khám bệnh hắc ám, nhưng mà trên thực tế so với bệnh viện chính quy còn có uy tín hơn. Bởi vì ở bên trên hắc đạo, không có uy tín thì tuyệt đối không lẫn lộn được. Huống chi là phòng khám bệnh.

"Cô muốn đi tìm nơi ngủ lại sao?" Ông lão lại mở miệng.

Tiêu Tiêu nghi ngờ nhìn ông lão, ông lão này cũng quá tinh minh rồi đi, bất quá giống như cô mang người máu chảy đầm đìa đi tới nơi này, liếc một chút liền có thể nhìn ra được là người đã trải qua một trận chém giết, gât đầu.

"nơi này chúng tôi có thể cung cấp phòng bệnh ngủ lại, một giờ 500 đồng." Ông lão duỗi ngón tay ra.

"Thật đúng là phục vụ đầy chu đáo, dạng phòng khám bệnh dưới lòng đất này, tôi lần đầu tiên gặp phải." Cô hé mắt nói qua.

Ông lão lại nói: "Tuy thu phí cao, nhưng mà, cam đoan tuyệt đối an toàn! Cô muốn cân nhắc sao?"

Tuyệt đối an toàn! Bốn chữ này đối với Tiêu Tiêu mà nói thật sự là quá quan trọng, cô đi trở về quầy hàng: "Vì sao các người có thể bảo đảm tuyệt đối an toàn? Tôi dựa vào cái gì tin tưởng các người."

"Thực lực." Ông lão lại nói: "Ngoại trừ xem bệnh bên ngoài, không có bất kỳ người nào có thể trà trộn vào tới."

"Ồ? Nay nếu là địch nhân của tôi giả bộ như bệnh nhân trà trộn vào thì sao?"

"Cô gái nhỏ, tôi nắm qua muối còn nhiều hơn so với cô ăn cơm, có phải bệnh nhân hay không tôi liếc một chút thì có thể nhìn ra."

Tiêu Tiêu cười: "Mở cho tôi hai gian phòng."

"thương tổn bên trên chân cô thì sao?" Ông lão tiếp tục theo đuổi không bỏ nói ra.

"Cùng tính một lượt đi." Bất đắc dĩ nói qua. Ngược mắt nhìn Ông lão áo trắng này: "Tôi thực sự tiến vào một phòng khám bệnh đặc sắc."

Sau khi Ông lão cả xong thẻ, lộ ra nụ cười hậm hực: "Cảm ơn hân hạnh chiếu cố."

"mời cô tới bên này." Lại không biết từ chỗ nào chui ra thiếu nữ áo trắng, nhìn đáng vẻ cũng chỉ có mười bốn mười lăm tuổi. Cô ta dẫn Tiêu Tiêu đi tới một gian phòng. Sau đó thiếu nữ kia bắt đầu may thương tổn trên chân cho cô. Thủ pháp hết sức quen thuộc, lập tức đem chân của cô băng bó vững vàng. Mà cô cũng cảm giác không thấy đau đớn một chút nào. Được hiệu thực sự làm cho người ta sợ hãi thần phục. Mặt khác còn cho cô một viên thuốc, sau khi uống viên thuốc, đầu cô đồng thời chìm vào hôn mê cũng thanh tỉnh, đơn giản so với cả phê còn hiệu quả hơn.

"Cảm ơn."

Thiếu nữ gỡ bao tay xuống nói: "Cô cần thay y phục không?"

"Ách? Được rồi." Tiêu Tiêu sững sốt một chút, nghĩ thầm nơi này phục vụ vẫn rất chu đáo đó, dạng phòng khám bệnh dưới lòng đất này, thật sự là làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi, lúc này mình cũng coi như mở mang hiểu biết rồi.

"Đổi giặt quần áo 500 đồng." Thiếu nữ nói xong xuất ra máy quét thẻ tùy thân.

Tôi cái kia... Thật sự là mở mang hiểu biết rồi. Sao cô cảm giác là đi vào hắc điểm vậy?! Sau khi quét thẻ, bắt đầu nhìn cô gái nhỏ: "Các người đây rốt cuộc là cái phòng khám bệnh gì."

"phòng khám bệnh Chết muốn tiền." Cô gái nhỏ nói ra tên phòng khám bệnh.

Mộ Tiêu Tiêu không còn gì để nói, tên rất xứng thực tế, phòng khám bệnh chết muốn tiền. Thật sự là cái tên xứng đáng. Đổi xong y phục: "Có thể mang tôi đi thăm bạn tôi không?"

"Có thể, phụ thu phí phục vụ, 100 đồng."

Ngược lại tôi... Tiêu Tiêu bắt đầu đi lại tiếp tục bỏ tiền, xem ra ở nơi này, mỗi một phút mỗi một giây đều đang dùng vàng nên! Bên ngoài phòng khám bệnh này nhìn rất nhỏ, nhưng mà bên trong quả thật có khoảng trời riêng, đi theo cô gái nhỏ xuyên qua một hành lang mới đi đến phòng phẫu thuật.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120-2: Phòng khám bệnh (2)

Xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, cô thấy rõ ràng tình huống bên trong. Làm phẫu thuật chính là một ông lão khác và mấy cô gái nhỏ, Hiên Viên Liệt đã lâm vào hôn mê, từ sau lưng của anh mọc ra ba viên đạn. Còn có thanh đao hình thoi kia cũng được rút ra.

Tiêu Tiêu che miệng, cổ nén nước mắt trong mắt, đây đều là cô thiếu nợ anh. Hiên Viên Liệt, Vì sao? Trong mắt anh tôi chỉ là một người gỗ (con rối), Vì sao anh sẽ vì một người gỗ mà thụ thương?! Vì sao anh muốn tới bảo vệ tôi? Anh để cho tôi áy náy sao?

Ngắm lại nếu như hôm nay Hiên Viên Liệt trốn đi từ một hành lang khác, như vậy anh sẽ không thụ thương, bây giờ cũng sẽ không nằm ở chỗ này.

Trong lòng nổi lên chua xót, cô thực sự không hiểu hành vi hôm nay của anh...

Lúc này, phòng khám bệnh dưới lòng đất an tĩnh đột nhiên xuất hiện tiếng ồn ào. Tiêu Tiêu quan sát hành lang bên kia, tiếng ồn ào là từ bên kia truyền đến, nơi đó không phải cũng là cửa lớn phòng khám bệnh sao?

Hiếu kỳ đi qua cửa lớn. Lúc sắp đi đến phòng, ánh mắt cô ngẩn ra, lập tức trốn đến đằng sau cây cột bên cạnh. Mặc dù chỉ liếc một chút, nhưng mà cô tuyệt đối không có nhìn lầm, quần áo mặc trên người, đều vẽ lão hồ, là người của Bang Bá Hồ.

"Không quản các người đây là phòng khám bệnh gì, đều phải điều tra." người Bang Bá Hồ ngang ngược nói.

Ông lão cản trở ngoài cửa, ở bên cạnh ông lão còn có bốn cô gái nhỏ áo trắng: "Khụ, khụ, khụ khụ, phòng khám bệnh chết muốn tiền tuyệt đối không tiếp bất luận người nào bên ngoài ngoại trừ bệnh nhân, các người đi thôi."

"Lão già, ông đừng thấy cho chút mặt mũi mà lên mặt!" Người của Bang Bá Hồ móc súng lục ra, nhắm ngay đầu ông lão.

Trong lòng Tiêu Tiêu giật mình, cô cũng không muốn liên lụy người khác, lúc muốn đi ra ngoài, tay bị cô gái nhỏ sau lưng giữ chặt, cô gái nhỏ nhìn cô lắc đầu nói: "Cô không cần đi ra, ông Bạch Dược sẽ xử lý tốt hết thảy."

Bạch Dược, cũng là tên ông lão kia một mực quản Tiêu Tiêu đòi tiền.

Cô cắn răng, không hề rời đi vẫn trốn ở đằng sau cây cột nhìn như cũ.

"Lão già, đến cùng ông có mở hay không! Như vậy ông sợ tôi không có điều tra có phải người ở chỗ các người hay không!"

Bạch Dược một mặt nghiêm túc: "Bản tiệm không thể trả lời, mời trở về đi!"

"Thôi đi, là do ông muốn tìm chết." Người của Bang Bá Hồ nói qua, người đứng ở phía trước bóp cò súng lục, mắt thấy đối phương muốn nổ súng.

Mà đứng ở hòng súng đều là ông lão và đứa trẻ! Tiêu Tiêu nắm chặt nắm tay, dù cho cô gái nhỏ kia bảo cô đừng quản. Thế nhưng mà, để cho cô làm sao an tâm? Theo bản năng cô giật đoản đao khắc rồng bay tùy thân từ bắp đùi, xông qua cực nhanh.

"Đùng!" một phát súng vang lên.

Một thoáng khi viên đạn bay ra ngoài, thân ảnh cô linh hoạt xuất hiện, dao ở trên không trung chặt xuống, chỉ nghe được tiếng kim loại va đập, viên đạn bay tới đã bị chém thành hai nửa rơi ở trên mặt đất.

Tiêu Tiêu buông đao xuống, mắt phượng vô cùng sắc bén, nhìn lấy Người của Bang Bá Hồ ở cửa, hết thấy có năm người: "người các người muốn tìm là tôi, đừng hạ thủ với vô tội người." Thế lực đã tăng không nhiều lắm, không biết còn có khí lực đối phó năm người này hay không.

Người của Bang Bá Hồ tròn tròn mắt, một hồi mới phản ứng được, năm người nhao nhao giơ súng bên trong tay lên, nhắm ngay đầu Mộ Tiêu Tiêu.

"Các anh em, giết cô ta Bang chủ có trọng thưởng. Xông lên!" Năm người cơ hồ phá cửa mà vào.

"Dừng tay!" Lúc này, một giọng nói dồi dào từ tính từ ngoài hành lang đằng xa truyền tới. Người của Bang Bá Hồ dừng động tác lại, Tiêu Tiêu cũng quay đầu lại.

Mà ông lão Bạch Dược cùng bốn cô gái nhỏ đều ào ào đứng qua một bên, cúi đầu xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121-1: Quả nhiên không tầm thường (1)

Trong phòng khám chết muộn tiền, cô ngoại trừ nhìn thấy lão nhân (ông lão) cũng là nhìn thấy cô gái trẻ, thế nhưng lúc này một người đàn ông tuổi trẻ chui ra, hơn nữa, còn là ngồi xe lăn cùng loại ghế sofa đi ra.

Tiêu Tiêu cẩn thận nhìn người đàn ông kia, nhìn dáng vẻ đứng lên cùng Hiên Viên Liệt không chênh lệch nhiều, một đầu tóc màu bạc cùng quần áo màu trắng phối hợp thực sự quá hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

Khi ghế sofa càng đẩy càng gần, cuối cùng cô thấy rõ ràng dung mạo người kia, da thịt anh rất trắng, rất nhắn mịn, cảm giác đầu tiên cũng là da tuyết đối so với phụ nữ còn tốt hơn, một ánh mắt giống như nửa vàng trắng uốn lên, nhìn mười phần thanh tịnh, lông mày dày, sóng mũi cao, chỉ là bờ môi cũng trắng. Giống như không có huyết sắc. Nhưng không thể không nói, dáng dấp anh mười phần suýt soát, là loại suýt soát tinh khiết, giống như là... Thiên sứ? Tiêu Tiêu cũng chỉ nghĩ đến cái từ này hình dung. Bởi vì cảm giác người đàn ông này xuất hiện, giống như chung quanh đều rơi ra lông vũ màu trắng, tinh khiết mà mềm mại.

"Anh là ai? Bang Bá Hồ chúng ta bắt người còn chưa tới phiên anh để ý tới." Người Bang Bá Hồ phách lối nói.

"Khục..." Người đàn ông tóc bạc nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nhìn về phía Bạch Dược bên người.

Bạch Dược lập tức khom lưng: "Chủ công, thật có lỗi, quấy nhiễu ngài, tôi lập tức xử lý tốt những người này."

Người đàn ông tóc bạc làm một cái thủ thế, cô gái phía sau đẩy anh tiếp tục đi lên phía trước, đứng ở bên cạnh Mộ Tiêu Tiêu: "Đến bắt người?"

"Thật có lỗi, cho các người thêm phiền phức rồi. Tôi sẽ tự mình xử lý tốt." Tiêu Tiêu nhú mày.

Ánh mắt người đàn ông tóc bạc chuyển, rơi vào người Bang Bá Hồ, anh trước nhìn cửa bị phá hư, mày kiếm nhẹ vận: "Các người muốn lưu lại một vạn phí sửa chữa cửa, hay là lưu cái mạng?" Anh nhàn nhạt nói qua, không phải băng lãnh mà chính là trống rỗng.

"Mẹ kiếp, phí sửa chữa? Các huynh đệ, các người đã nghe chưa? Đàn độn này vậy mà tìm chúng ta muốn phí sửa chữa? Ha ha ha!" Người Bang Bá Hồ cười lớn.

"Chủ công! Tôi lập tức đuổi những người này đi." Bạch Dược sốt ruột, thân thể run rẩy thiếu chút nữa lăn xuống.

Mộ Tiêu Tiêu không hiểu ra sao, chủ công? Như vậy người đàn ông này cũng là ông chủ trong phòng khám đi? Quả nhiên tính cách chết muộn tiền. Bất quá... Anh ngồi ghế đi ra, là hai chân không thể đi bộ sao?

Người đàn ông tóc bạc giơ tay lên chặn quai hàm: "Toàn giết."

Anh nhàn nhạt nói qua, không có biểu lộ dư thừa, trong đôi mắt thậm chí nhìn không ra bất kỳ sát ý, nhưng anh lại phát ra mệnh lệnh như vậy.

Một giây sau, chỉ gặp hai cô gái phía sau anh đẩy cái ghế đột nhiên nhảy ra ngoài, thân hình các cô vọt đến giữa người Bang Bá Hồ, hai người như là bay ở giữa năm người toán loạn, chỉ là thời gian ngắn, hai cô gái lại về tới phía sau ghế sofa.

Chương 121-2: Quả nhiên không tầm thường (2)

Thế nhưng là... Khi Mộ Tiêu Tiêu lại nhìn về phía người Bang Bá Hồ, đã chết toàn bộ rồi, tất cả vết thương ở cổ! Tốc độ nhanh! Thủ pháp thật ác độc! Phòng khám bệnh lòng đất này quả nhiên không tầm thường.

"Kéo ra ngoài, ném đi." người đàn ông tóc bạc mở miệng lần nữa.

Bạch Dược gật đầu: "Đúng."

Lập tức thủ hạ cũng mấy cô gái kéo mấy thi thể ra bên ngoài. Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy phía sau một cổ hàn ý, cô cũng không phải là người không có gặp qua sóng gió, xuất sinh hắc đạo, cũng bên trong hắc đạo sờ soạng lắm rồi, trở thành sát thủ về sau, cũng là giết người không chớp mắt, trở thành ma đầu. Thế nhưng là... Trái tim cô hiện tại không khỏi băng giá rồi. Thật đáng sợ... Những cô gái đó mới bao nhiêu lớn, mấy tuổi. Mà lại, người đàn ông tóc bạc đứng nói là giết người không chớp mắt, biểu lộ đều không có. Đây quả thật là phòng khám bệnh sao? Cảm giác càng giống địa ngục trong thiên đường.

Không khỏi rung mình một cái.

Lúc này, hai cô gái quay người đẩy xe, người đàn ông tóc bạc nhìn về phía Tiêu Tiêu: "Năm vạn." Anh đối với Mộ Tiêu Tiêu mở tay ra.

Tuy nhiên Tiêu Tiêu đã nhanh quen hình thức nơi này cướp bóc, nhưng là vẫn bị anh nói dọa đến sững sờ, một hồi mới cả lăm mồm nói: "5, năm vạn?"

"Một đầu một vạn." Anh không nhanh không chậm nói, hai con người chuyên, tất cả đều là trống rỗng.

Cô rất nhanh từ bên trong giật mình tỉnh táo lại, cái gì cũng không nói, từ bên trong xuất ra tấm thẻ ngân hàng đáng thương kia, trong cơ bản đều là đồ la mị.

Cô gái đẩy cái ghế cũng từ bên hông xuất ra xoát tạp cơ (máy cà thẻ ngân hàng) tùy thân. Tích... Một tiếng, tiền của cô lại lần nữa bị người lấy đi, lúc thu hồi thẻ, cô nhìn về phía người đàn ông tóc bạc, thuận miệng nói ra: "Năm người kia thật giá trị số tiền này sao? A..." Cô không có bất kỳ ý gì, chỉ là thuận miệng nói một câu mà thôi, dù sao cô cũng là sát thủ chuyên nghiệp, cũng là từ cổ chủ nơi đó lấy tiền giết người. Không có người so với cô rõ ràng hơn mệnh những người kia giá trị bao nhiêu tiền.

Cô gái đã đẩy người đàn ông tóc bạc xoay người lại, nghe được cô nói câu kia, xe lăn dừng lại. Người đàn ông tóc bạc nói: "Vây mạng của cô giá trị bao nhiêu tiền?"

Tiêu Tiêu không nghĩ tới anh đáp lời. Vừa mới cô cũng chỉ là thuận miệng nói như vậy mà thôi, khó khăn gỡ gỡ tóc: "Đại khái, bằng chiếc nhẫn trên tay.." Tùy tiện chỉ, cô cũng là kiểu nói này, cũng không có quá nghiêm túc. Bất quá cô đương nhiên cũng nhìn ra được giá trị liên thành rồi. Đoán chừng cầm tới trung tâm thuê sát thủ, tuyệt đối có sát thủ sẽ vì giá trị liên thành của chiếc nhẫn tới giết cô.

Trong mắt người đàn ông tóc bạc cuối cùng hiện lên một tia cảm xúc, cúi đầu nhìn nhẫn trong tay, lúc ngẩng đầu hai con người trở nên trống rỗng: "Cô tên gọi là gì."

"Tôi chỉ là tiểu bối vô danh, hôm nay nhận được chiếu cố." Chiếu cố đi cô hơn mười vạn, cô nói xong, quay người hướng phòng phẫu thuật đi đến, vừa mới bị hấp dẫn mà đến, hiện tại đã giải quyết, cô còn lo lắng tình huống Hiên Viên Liệt phải chăng lạc quan.

Trên đường đi đến phòng phẫu thuật, Mộ Tiêu Tiêu từ trong miệng vị tiểu cô nương chuyên môn chiếu cố mình biết, người đàn ông ngồi "Xe lăn", cũng là chủ công các cô, cũng là chủ nhân phòng khám bệnh chết muốn tiền. Anh tên gọi Bạch Nguyệt.

Mà khiến Mộ Tiêu Tiêu hiểu kỳ chính là, vị tiểu cô nương kia cũng họ Bạch, gọi Bạch Lan. Nay vị lão còn gọi Bạch Dược: "Các người làm sao đều họ Bạch?"

"Cô nương, một câu 100 nguyên, cô đã hỏi tôi 10 câu nói, có thể trả tiền trước sao?" Bạch Lan xuất ra xoát tạp cơ.

Tiêu Tiêu không còn gì để nói, nhưng là cũng đã quen, thẻ ngân hàng bay sượt, cô rút cuộc mình bạch phòng khám bệnh này làm sao tráng lệ như vậy, tiền này kiếm cũng quá đơn giản đi! Thực sự là... Y, người, cha, mẹ, tâm, a!

Xoát xong thẻ, Bạch Lan mới nói: "Người trong phòng khám chúng ta đều đi theo họ chủ công, bên ngoài phòng khám bệnh ngoại trừ chủ công, quản sự cũng là Bạch Dược, Bạch Tiền gia gia."

"Bạch Tiền?" Bạch Dược cô biết, cũng là người vừa mới ngay từ đầu chiêu đãi cô.

"Ông Bạch Tiền chính là làm phẫu thuật cho vị kia bạn của cô."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Anh để cho tôi, như thế nào hận anh

Bên ngoài phòng giải phẫu.

"Bạn cô đã làm phẫu thuật xong vừa mới đưa trở về phòng rồi." Nói chuyện cũng là Bạch Tiền.

"tình huống anh ấy thế nào? Trên người có mấy chỗ thương tổn? Có khỏe không? Mới có thể tốt?" Tiêu Tiêu khẩn trương hỏi.

Chỉ gặp ánh mắt Bạch Tiền, Bạch Lan từ trên thân móc ra xoát tạp cơ... Tiêu Tiêu hiểu ý tứ Bạch Tiền.

Gặp cô xoát xong thế, Bạch Tiền đoán được: "Cảm ơn hân hạnh chiếu cố, bạn cô có một dao chém cùng ba vết thương đạn bắn, đều thương tổn rất nặng, bất quá cũng không có trí mạng. Anh ta rất cường tráng, tổ chất thân thể là tốt nhất tôi gặp qua. Tin tưởng rất nhanh là tốt."

"Cảm ơn." Tại địa phương này, cô thật biết cái gì gọi là kim khẩu, Bạch Lan dẫn đường. Đi gian phòng Hiên Viên Liệt. Lúc ấy cô mở hai gian phòng, gian phòng Hiên Viên Liệt ngay bên cạnh cô, thế nhưng là dù cho dạng này, cô vẫn là đến dựa theo quy định nơi này cho lộ phí (phí dẫn đường)

"Cảm ơn hân hạnh chiếu cố, chúc cô có một giấc mơ đẹp." Bạch Lan cho cô thẻ phòng gian phòng Hiên Viên Liệt sau rồi đi rồi.

Ánh đèn mờ nhạt, nơi này không, giống như là gian phòng phong bế, cho nên tự nhiên cũng không có ánh đèn, cô đi vào gian phòng của anh. Nhìn lạnh trên giường lớn, bước chân của cô cũng biến nặng nề.

Đứng tại cửa phòng có thể nhìn thấy anh nằm lỳ ở trên giường, giống như đang ngủ say, bởi vì phần lưng bị thương, cho nên mới để anh nằm sấp ngủ.

"Ai..." Thở dài một hơi. Mới chậm rãi đi tới. Kéo một cái ghế ngồi tại cạnh giường, một tay chống cằm nhìn anh ngủ say.

Anh không có mặc áo mặc, bởi vì trên lưng là băng vải.

Không khỏi giơ tay lên, sờ đến vết thương trên lưng anh, từ trên thân anh truyền đến ấm áp, lòng của cô bị xúc động. Hiên Viên Liệt, trừ người thân, anh là người đầu tiên bảo vệ cô. Tại sao?

"Anh biết rõ tôi hận anh sao? Thế nhưng là, hiện tại anh muốn tôi làm sao hận anh?" thanh âm đã khàn. Anh hôm nay vì cái gì phải làm như vậy? Anh muốn tôi về sau làm sao hận anh?!

Tiếng nước nở chậm rãi trở nên hòa hoãn, Tiêu Tiêu bình phục tâm tình của mình, cô không thể nào hiểu được cách làm Hiên Viên Liệt hôm nay, chỉ có thể rõ ràng một chuyện: "Hiên Viên Liệt, mặc kệ anh hôm nay có mục đích gì, tôi xem như thiếu anh một cái mạng, tôi sẽ trả lại cho anh."

"Là sao?" Dưới ánh đèn mờ mờ, Hiên Viên Liệt hơi hơi mở to mắt.

Anh tỉnh: "Anh làm sao lại tỉnh rồi hả?"

"Cô bên cạnh tôi, khóc ướt ướt, muốn tôi làm sao ngủ?" Anh băng lãnh mà bình thản nói qua, mặt tái nhợt, hiện ra mệt mỏi.

Tiêu Tiêu tranh thủ thời gian hít mũi một cái, điều chỉnh tốt tâm tình của mình: "Tôi thật sợ anh không cẩn thận chết rồi, như thế tôi lại bị gia tộc anh làm khó. Có thể không thương tâm? Có thể không khóc sao?" Cô sẽ không cho anh biết, cô là bởi vì anh vì cô bị thương mà khóc, bởi vì, ở giữa cô và Hiên Viên Liệt vĩnh viễn có ngăn cách.

"A... Đừng khóc tang sớm cho tôi." Anh mệt mỏi nói qua.

Tiêu Tiêu đứng lên: "Tốt, anh tranh thủ thời gian ngủ đi. Tôi cũng muốn về ngủ rồi."

"Lưu lại."

Mở to hai mắt, nhìn anh, anh lại muốn cô lưu lại? Thế nhưng cô lưu lại làm gì: "Tôi cũng mệt mỏi, muốn về ngủ rồi."

Hiên Viên Liệt chống đỡ thân thể, muốn bò đứng lên.

Nhìn anh động đậy, trong lòng Tiêu Tiêu căng thẳng, vết thương trên người anh dù sao cũng là vì cô, mới vừa làm phẫu thuật, tại sao có thể động đậy

lưng tung

Tranh thủ thời gian lại ngồi xuống: "Tôi lưu lại."

Cô vừa mới ngồi xuống, anh đổ về qua ngủ lại, không có ba giây ngủ mất rồi.

Bất đắc dĩ, cô cũng chỉ có ghé vào bên giường ngủ. Trong lúc ngủ mơ, cô không ngừng mơ đến hình ảnh tối kia, mơ tới trên hành lang anh thay cô cản đường, mơ tới lúc từ lầu 7 nhảy đi xuống, anh dùng thân thể thay cô chặn những viên đạn kia.

Cô một lần lại một lần từ trong mộng bừng tỉnh, nhìn thấy anh còn ngủ trên giường mới thở dài một hơi.

Ngày thứ hai.

Buổi chiều Tiêu Tiêu mới tỉnh ngủ tới, duỗi lưng, nhìn Hiên Viên Liệt trên giường, anh bị thương nặng như vậy đại khái không thể nhanh như vậy tỉnh lại đi.

Xoay người sờ lên thương tổn trên chân, a, mới một buổi tối mà thôi vậy mà đã hết đau, nơi này y thuật khá tốt. Tuy nhiên cô biết, trên chân cần bị thương hẳn không phải hoàn toàn bình phục, nhưng hiện tại xem ra, là cơ bản đều đã hết đau, coi như vận động cũng không có quan hệ.

Vui vẻ trườn hai chân, đi ra gian phòng Hiên Viên Liệt.

"Cô nương, bữa trưa cần sao?" Bạch Lan đứng tại cửa.

"Bạch Lan, lần sau cô có thể trực tiếp nói cho tôi biết bao nhiêu tiền là được rồi." Bất đắc dĩ thở dài một hơi, ai kêu đây là dưới mái hiên người ta đâu? Bất quá kinh nghiệm chuyện hôm qua, cô cũng càng thêm xác định phòng khám bệnh lòng đất này thật quá an toàn rồi!

Bạch Lan mỉm cười: "Giống cô nương thức thời như thế thật không nhiều. Bất quá, hôm nay một bữa không rất cần tiền."

A?! Lúc này Tiêu Tiêu giật mình rồi. Phòng khám bệnh chết muốn tiền không lấy tiền? Đây cô không dám ăn... Bên trong sẽ không hạ độc? Cái này quá bất khả tư nghị rồi! (đáng nghi ngờ)

"Hô hô ha ha. Tiểu cô nương, bữa ăn này là tôi mời cô." Bạch Dược đi ra, ông sờ lên sợi râu màu trắng trên cằm.

"Bạch Dược tiên sinh." Đối phương là trưởng bối, cô tự nhiên lễ phép cúi đầu biểu thị tôn kính.

"Tiểu cô nương, hôm qua cô không có khoanh tay đứng nhìn, đi ra thay tôi chém đứt viên đạn, phần tình nghĩa này, tôi mời cô một bữa cơm là hẳn là." Kỳ thật. Vị tiểu cô nương này là khách ở nơi này, bọn họ có cần phải bảo hộ cô. Thế nhưng là cô lại đứng ra.Ừ... Xem như một cô nương không tệ.

"Hôm qua chuyện lúc trời tối, lúc đầu chính là tôi mang đến cho các người phiền phức rồi."

"Không phiền phức, chỉ cần cô có thể sử dụng tiền giải quyết vấn đề, đối với phòng khám bệnh chúng ta chết muốn tiền nói, đều phi thường vui vì cô ra sức." Bạch dược cười cười, hai mắt phát sáng, muốn toát ra chữ Tiền.

Mộ Tiêu Tiêu không khỏi lau mồ hôi, theo Bạch Dược cùng đi ăn cơm trưa, cô nhớ tới một chuyện: "Bạch Dược tiên sinh, tôi biết ở phòng khám bệnh tìm hiểu bất luận tình báo đều đòi tiền, cho nên tôi muốn dò xét kẻ bên này có cửa hàng vũ khí lòng đất không?"

Bạch dược ngoái nhìn về phía cô: "Cửa hàng vũ khí? Tình báo này, tôi không thu tiền của cô."

"Lại không lấy tiền?" Cô muốn tròn tròn mắt, nếu là nói trắng ra mời cô ăn một bữa cơm cô không thể tưởng tượng, hiện tại không nên mở miệng phí nội tâm cô đều hoảng.

"Cô nương, cô quá khẩn trương, bởi vì phòng khám bệnh chết muốn tiền chúng ta có vũ khí bán ra. Cho nên ông Bạch Dược mới không muốn tiền của cô." Bạch Lan đùa cười nói qua, rõ ràng bị biểu lộ Tiêu Tiêu khoa trương chọc cười rồi.

"Khụ khụ!" Bạch Dược ho khan vài tiếng.

Lúc này Tiêu Tiêu mới thả rộng lòng, phòng khám bệnh chết muốn tiền không cần tiền, cô cũng không dám muốn: "Phòng khám bệnh làm thật là lớn."

Bạch Dược sờ lên ria mép: "Phòng khám bệnh chúng ta cũng không phải người nào đều làm. Tiểu cô nương, vũ khí bán ra đều phải đi qua chủ công. Cho nên đến cùng bán cho cô hay không, còn phải xem ý tứ chủ công."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123-1: Lạnh lẽo thấu xương (1)

Ăn cơm trưa về, Bạch Dược nói muốn dẫn cô qua chỗ chủ công.

Tiêu Tiêu giữ Bạch Lan thật chặt: "Muốn mua đồ của Chủ công các người cần có kỹ xảo gì?" Cô thực sự có chút bận tâm, kỳ thật từ hôm qua gặp Bạch Nguyệt, cô đã cảm thấy không khỏi đau lòng.

"Tiền." Bạch Lan chỉ nói chữ này.

Bạch Dược dẫn đầu, trải qua một đầu hành lang rất dài, càng đi vào bên trong, cô đã nghe đến mùi nước thuốc càng ngày càng đậm hơn.

Nơi này cảm giác rất quanh quẩn, bên trên tường chung quanh cảm thấy truyền đến một loại lạnh lẽo thấu xương, rung mình một cái, hai tay khoanh cánh tay qua lại.

Khi đi đến cuối hành lang, có một cửa sắt bạch kim (màu trắng), vàng son lộng lẫy để cho người ta liếc một chút liền xác định đây tuyệt đối là hoàng kim, mà trên tường điêu khắc một đóa lại một đóa liên hoa (hoa sen), liên hoa là bằng bạc, kim ngân cùng sáng, là đoạt ánh mắt người như vậy.

Bạch Dược nhấn cái nút bảo thạch màu lam bên cạnh cửa. Giống như là chuông cửa.

Leng keng...

vang ngấm ba tiếng mới có người đến mở cửa, là hai vị thiếu nữ mở cửa, tuổi tác khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi. So Bạch Lan cùng Bạch Dược bên người đều thành quen.

"Ông Bạch Dược." Thiếu nữ nhìn thấy Bạch Dược đều cung kính thấp cúi đầu.

"Ừm, tôi mang khách hàng đến gặp chủ công, làm phiền hai vị thông báo một tiếng." Tuy nhiên hai vị thiếu nữ kia đều cung kính hữu lễ, nhưng nhìn ra được Bạch Dược đối với hai vị thiếu nữ cũng phi thường có lễ phép.

Thiếu nữ đi vào, một hồi đi ra nói: "Ông Bạch Dược, mời."

Bạch Lan lưu bên ngoài cửa, cô đều nói, đẳng cấp cô còn chưa thể tiến vào cung điện chủ công. Cho nên chỉ có thể chờ ở bên ngoài.

Đi vào cung điện, lúc này Tiêu Tiêu mới thật chấn kinh, vốn liếng phòng khám bệnh chết muốn tiền phong phú đến cỡ nào, nơi này mỗi một cây cột đều là Kim trụ, liên hoa màu bạc phía trên quay quanh.

Nơi này thực sự quá xa xỉ, màn trướng kim sắc màu bạc một tầng lại một tầng giao hòa, tại thời khắc này cô khẳng định, phòng khám bệnh này thật là địch quốc phú khả.

Hít một hơi thật sâu, một tầng màn trướng sau cùng sau cô nhìn thấy thân ảnh Bạch Nguyệt.

Anh ngồi trên một ghế dựa màu bạc, không giống với ghế sofa ngày hôm qua, tạo hình cái ghế này cực kỳ đặc biệt, khắp nơi điêu khắc liên hoa. Mà đồng dạng là, cái ghế dựa cũng có được hai cái bánh xe, không ngoài dự liệu, cái này cũng hẳn là xe lăn.

Quay quanh liên hoa, ghế sofa ngày hôm qua là lớn, hôm nay ghế dựa Bạch Liên là duy mỹ chân chính mà vừa thần bí.

Bạch Nguyệt đang uống trà chiều, nhìn Bạch Dược mang người tiến đến, nhẹ nhàng buông chén trà xuống, thiếu nữ đưa cho anh khăn tay, Tiêu Tiêu có thể thấy rõ ràng, trên khăn giấy cũng in liên hoa.

"Chủ công." Bạch Dược xoay người.

Anh vứt bỏ khăn tay, mắt nhìn về phía Bạch Dược: "Ông rất ít mang khách hàng đến cung điện tôi."

"Là chủ công, vị cô nương này muốn mua vũ khí."

Bạch Nguyệt nhìn về phía Mộ Tiêu Tiêu bên người Bạch Dược, con người khế cong, trên dưới đánh giá: "Cô muốn vũ khí gì?" Bất thành linh nói qua.

Tiêu Tiêu nhìn gương mặt Bạch Nguyệt vô tình, không khỏi rung mình một cái, lúc này mới phát hiện thì ra Hiên Viên Liệt băng lãnh không có tính là gì, chỉ ít Hiên Viên Liệt vẫn còn độ ấm, thế nhưng là Bạch Nguyệt, giống như là người không có linh hồn, ánh mắt trống rỗng vô tình, lại thêm da thịt trắng nõn, ách... Không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung.

"Tôi cần bom khói, mê dược, khẩu trang phòng sương mù, pháo hạng nhẹ, súng máy trọng hình Gatling..." Cô nhàn nhạt nói qua.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 123-2: Lạnh lẽo thấu xương (2)

Bạch Dược đứng ở một bên kinh ngạc, tròng lớn mắt, ông chỉ nghĩ tiểu cô nương này muốn một số súng lục, nhưng là không nghĩ tới lại là một đồng vũ khí trọng hình như thế. Cô là muốn làm gì? súng máy trọng hình Gatling? nhẹ pháo hạng? Đây chẳng lẽ là muốn đi nổ thành phố sao?

các thiếu nữ trong điện đường đều kinh hãi, các cô rất ít nhìn thấy một bệnh nhân tới mua vũ khí, nói thật, vũ khí phổ thông lòng đất là tuyệt đối không có.

Đương nhiên, điểm ấy Mộ Tiêu Tiêu cũng biết, cô ngay từ đầu cũng chỉ muốn muốn một số súng máy hạng nhẹ là đầy đủ rồi. Nhưng là khi tiến vào cung điện. Cô tuyệt đối có lý do tin tưởng trong phòng khám có càng nhiều đồ.

Không đợi Bạch Nguyệt lên tiếng, Tiêu Tiêu từ trên thân móc ra kim tạp (thẻ ngân hàng), hai ngón tay kẹp lấy quãng hướng Bạch Nguyệt, tấm thẻ bay qua.

Xoát...

Một bóng trắng hiện lên, là một thiếu nữ ngăn trước mặt Bạch Nguyệt, hai ngón tay cô tiếp được tấm thẻ, xoay người hướng đứng bên cạnh đưa thẻ ngân hàng cho Bạch Nguyệt.

"Tiền bên trong thẻ là tôi dùng thanh toán. Thẻ thuộc về các người." Tiêu Tiêu mở miệng nói ra.

Bạch Nguyệt tiếp nhận thẻ, tại một bên ghế dựa xoát xoát. trên ghế Ngân Liên một cái màn hình cho thấy số dư còn lại trong thẻ.

Anh phát tay vứt tấm thẻ cho thiếu nữ bên cạnh, mặt không thay đổi nói: "Mang cô đi xem hàng."

"Dạ."

Tiêu Tiêu cũng không có lên tiếng, mà chính là yên lặng đi theo thiếu nữ.

Trong điện đường, Bạch Dược lau mồ hôi, bây giờ còn chưa có từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần.

"Bạch Dược." Bạch Nguyệt nhàn nhạt mở miệng.

"Dạ, chủ công." Bạch Dược hơi hơi khom người.

"Cô là ai."

Bạch Dược lắc đầu: "Chỉ là tối hôm qua tới chữa bệnh, tình huống tối hôm qua ngài cũng nhìn thấy, cô nương này giống như cùng Bang Bá Hồ đối mặt, tôi nhớ cô hiện tại muốn chút đồ đại khái là đi đối phó Bang Bá Hồ."

Bạch Nguyệt trầm mặc, một tay đặt ở quai hàm, lâm vào suy nghĩ.

một hồi, Tiêu Tiêu về tới cung điện, cô vừa mới đến một cái nhà kho, thấy được đồ cô muốn quả nhiên không ngoài dự liệu, của cải nhà bọn họ phong phú.

"Bạch Nguyệt tiên sinh, đồ tôi đã xem, mật mã của thẻ ngân hàng là: 00 8017" Xem hết hàng về sau, cô mới nói ra mật mã tấm thẻ kia, đây cũng là một loại giao dịch.

"Tiền của cô ngoại trừ có thể mua được vũ khí, còn thừa lại không ít." Bạch Nguyệt nhàn nhạt mở miệng, tay vẫn như cũ bảo trì tư thế nâng quai hàm. Nhìn chăm chăm cô.

Chẳng lẽ cô muốn thêm tiền đổi cho cô? Sách, cái này thật là không giống cảm giác chết muốn tiền. Chính muốn mở miệng. Bạch Nguyệt nhìn về phía Bạch Dược, chậm rãi nói: "Bạch Dược, cho cô mấy nhân lực. xem như cô mua sắm vũ khí tặng kèm công nhân bốc vác. Lại thay phòng khám bệnh đưa cô một phần lễ vật."

"Cảm ơn." Cô cũng không có cự tuyệt, pháo hạng nhẹ cô còn có thể kiêng lên, nhưng súng máy trọng hình là muốn định điểm công kích cũng không phải một người có thể đi khắp nơi. Bất quá cô cũng đối với tác phong làm việc chết muốn tiền hiểu rõ, đòi tiền, nhưng không lấy nhiều tiền, thu nhiều tiền, tuyệt không trả tiền lại, sẽ chờ đợi hồi báo. Đại khái chính là như vậy đi.

Bạch Nguyệt cũng không có lại tiếp tục nói nhiều, ánh mắt anh nhìn hai thiếu nữ bên cạnh, thiếu nữ hiểu ý đi đến sau lưng ghế, động ghế dựa Ngân Liên hướng bên trong đi.

nhìn Bạch Nguyệt bị đẩy đi, Bạch Dược mới đứng thẳng lưng, ông nhìn về phía Tiêu Tiêu: "Chúng ta cũng đi thôi."

"Ừm."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124-1: Một chuyện cuối cùng (1)

Rời đi cung điện, Bạch Dược mới nói: "Cô nương, không biết cô dự định bao lâu hành động?"

"Hôm nay quá muộn, ngày mai đi." Tiêu Tiêu nói ra.

"Được rồi, tôi đã biết, căn cứ ý chủ công, Bạch Lan, ngày mai cô kêu Bạch Hương cùng một chỗ nghe cô nương phân phó. Cô nương, chủ công để cho tôi tặng lễ vật, ngày mai tôi cũng sẽ chuẩn bị kỹ càng."

"Cảm ơn."

"Vậy tôi đi trước, vị bằng hữu của cô đã đổi qua thuốc rồi."

"Cảm ơn, đúng, Bạch Dược tiên sinh, tôi còn có một chuyện cuối cùng muốn phiền phức."

"Hả?"

"Tính khí vị bằng hữu của tôi bạo (nóng), mà lại hiện tại lại bị thương tính lại tính khí còn không biết sẽ như thế nào, tôi thật sợ anh không cẩn thận đập nơi này, xin ông ngày mai cần phải cho anh đánh một châm thuốc ngủ an tâm." Hiên Viên Liệt tính khí bạo không bạo cô rất rõ ràng, chỉ là, vạn nhất anh biết cô kế hoạch ngày mai khẳng định ghê gớm. Cho nên, tuyệt đối không thể để cho anh biết.

Bạch Dược làm một cái thủ thế tiền. Cô cũng rất thức thời cho tiền, ông mới hài lòng gật đầu.

Nhìn Bạch Dược rời đi, Tiêu Tiêu thở dài một hơi, chuyện của ngày mai cơ bản đã chuẩn bị một nửa, có vũ khí nơi này, kế hoạch ngày mai cũng coi là hoàn tất rồi.

Trên đường trở về phòng, hai mu bàn tay Bạch Lan ở sau lưng, bữu môi, lộ ra một chút hương vị tiểu nữ hài.

Tiêu Tiêu nghiêng mắt nhìn về phía cô. Cuối cùng là có chút biểu lộ phù hợp tuổi tác, mỉm cười nói nói ra: "Bạch Lan, cô làm sao rồi hả? Bữu môi không vui sao?"

Lắc đầu. Miệng bữu môi cao hơn.

"Ngày cô là thế nào rồi hả?"

Cô vẫn lắc đầu không có trả lời.

Tiêu Tiêu trở lại phòng, Bạch Lan mới mở miệng nói: "Cô nương, tôi thật hâm mộ cô."

"Ách?" Cô đã đi vào phòng, ngoái nhìn Bạch Lan đứng ở cửa, ánh mắt lóe lên không hiểu.

Bạch Lan cúi đầu xuống: "Thật hâm mộ cô có thể tiến vào cung điện chủ công, tôi còn chưa tới đẳng cấp, không thể đi vào bên trong, có đôi khi chỉ có xa xa nhìn chủ công."

Phốc... Cô kém chút thổ huyết, thì ra hâm mộ là chỉ chuyện như thế, vỗ vỗ đầu Bạch Lan: "Nói như thế nào kỳ quái như vậy? Cô có thích chủ công như vậy sao?"

"Đương nhiên, tất cả mọi người chết muốn tiền ưa thích chủ công, có thể đứng bên người chủ công, là vinh diệu chúng tôi đời này."

"Bạch Lan, cô bao lớn."

"Nhanh 15 rồi."

Quả nhiên, Tiêu Tiêu không có đoán sai, nha đầu này thật chỉ có mười bốn mười lăm tuổi, nghĩ nghĩ mới mở miệng nói: "Tốt, cô là ghen, tôi muốn đi nói chuyện làm ăn. Lại không phải đi làm gì."

Bạch Lan vẫn bữu môi như cũ: "Thế nhưng là... Thế nhưng là."

"Nhưng mà cái gì? Chẳng lẽ cô còn muốn ăn giấm bệnh nhân này! Tôi không tiền cung điện, không gặp chủ công các người sẽ mua không được vũ khí, cho nên, chúng tôi đây là giao dịch." Cô muốn hống một đứa trẻ đồ dành Bạch Lan, tuy nhiên không biết phòng khám bệnh là lấy hình thức gì vận doanh, nhưng mỗi tổ chức đều có đặc sắc bọn họ, cô cũng không có nghĩ nhiều như vậy, nhưng là cô gái nhỏ ưa thích. Đây là rất thuần khiết nha.

"Thế nhưng là... Thế nhưng là..." Bạch Lan vẫn lăm bằm như cũ, ngẩng đầu nhìn Tiêu Tiêu, trông thấy trong mắt cô ôn nhu mới chậm rãi mở miệng nói: "Thế nhưng là chủ công đối cô nương cũng thật tốt, mua đồ lại còn có tặng phẩm, mà chủ công rất ít sẽ đại xuất huyết (ý chỉ hào phóng, hoang phí) để cho chúng tôi cũng giúp."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124-2: Một chuyện cuối cùng (2)

"A?" Tiêu Tiêu phìền muộn, đại xuất huyết? Cô mới là đại xuất huyết đi, bên trong thẻ ngân hàng nhưng có thật là nhiều iền. Ngầm lại Bạch Nguyệt đưa một phần lễ vật, cũng không đủ đi.

"Chủ công lần này, thật đúng là kỳ quái rồi." Bạch Lan nhỏ giọng lăm bằm.

Tiêu Tiêu đã không biết nói cái gì, chỉ có bất đắc dĩ trở về phòng nghỉ ngơi. Trong phòng này có máy tính, cho nên cô rất nhanh bắt đầu thiết kế phương án ngày mai.

Cô xâm nhập Bang Bá Hồ một lần, thậm chí còn tiến trụ sở Lâm Hồ, hoàn cảnh xung quanh nơi đó cũng coi là có biết.

Mà cô lần này cần làm, là so ám sát càng thêm bá đạo, vậy thì là tấn công bên trong trộm giết!

Lâm Hồ cũng không biết đã lặng yên đốt lửa.. Cách làm ngoan độc, đẩy Mộ Tiêu Tiêu vào trong tuyệt cảnh. Cô trở về từ cõi chết, sẽ dùng thế thủ phản công càng mạnh hơn. Lâm Hồ cũng không biết, nếu như ba viên đạn, một đao, vào trên thân Mộ Tiêu Tiêu, có lẽ cô hiện tại sẽ không tức giận như vậy, nhưng là, những thương tổn đó đều rơi vào trên thân Hiên Viên Liệt, nha... Để cho cô thiếu người đàn ông kia một phần nhân tình, một phần lửa giận, cô nhất định phải để Bang Bá Hồ cảm thụ.

Một đêm này, cô vội vàng vẽ kế hoạch, cũng không có đi nhìn Hiên Viên Liệt, trong phòng khám này, anh sẽ rất an toàn. Nguyên nhân không nhìn tới, còn có một, căn bản không dám nhìn chỗ anh bị thương, bởi vì đến hiện tại, cô đều không cách nào nhìn chuyện Hiên Viên Liệt cứu cô. Luôn cảm thấy như là một giấc mộng.

Không muốn đi đối mặt giấc mộng chân thực.

Từ xế chiều vẫn bận một đêm, phòng khám bệnh chết muốn tiền rất thân mật đưa thức ăn tối, đương nhiên, đây đều là tiền. Mộ Tiêu Tiêu giờ khắc này là may mắn cỡ nào mình mang nhiều tiền tắm thẻ tối, tuy nhiên tắm thẻ hạn ngạch cao nhất kia đã cho Bạch Nguyệt, nhưng là mặt khác no bụng là đầy đủ rồi.

Ai..

Phải biết trong phòng khám chết muốn tiền, đi nhà vệ sinh dùng nhiều khăn tay cũng phải mua sắm. Cô thật kém chút bị giày vò đến thổ huyết rồi.

Xong xuôi chuyện Bá Hồ Lâm gia này, cô thật đến căn nhắc rồi núi tiếp mấy công việc mới được, không phải vậy Miêu Miêu nhất định sẽ nói thức ăn lại trở nên kém rồi.

Suốt một đêm, ngày thứ hai cô ngủ đến chạng vạng tối mới rời giường, bất quá đây cũng là thời gian cô muốn, buổi tối hành động dù sao sẽ thuận tiện rất nhiều, chỉ là có thể sẽ nhiều người.

Chuẩn bị xuất phát, cô vẫn là đi nhìn Hiên Viên Liệt, người Bạch Dược hẳn là cho anh uống thuốc ngủ, anh hẳn là sẽ ngủ rất say.

Ngồi cạnh giường: "Hiên Viên Liệt, thật có lỗi, lúc đầu lần này hẳn là nghe kế hoạch của anh hành động. Anh không để cho Đế Quốc Hắc Dạ trực tiếp xuất thủ đối phó bang Bá Hồ, dự định ám sát, thế nhưng tôi lại muốn lựa chọn một loại phương thức bạo lực khác rồi. Chuyện cho anh thuốc ngủ, hi vọng anh chớ có trách tôi, tôi nhất định sẽ liều mạng làm tốt chuyện này." Bởi vì việc này cũng cùng gia tộc cô cùng một nhip thờ.

Nói dứt lời, cô rời đi gian phòng Hiên Viên Liệt, cô biết Hiên Viên Liệt sẽ không nghe được những lời kia, nhưng giấu ở trong lòng luôn cảm thấy khó chịu, bởi vì đáp ứng Hiên Viên Liệt nghe anh làm việc. Thế nhưng, cô không muốn đợi thêm nữa, cũng không muốn ăn nhả rồi. Bang Bá Hồ hiện tại khẳng định cho là cô bị thương đang chạy trốn khắp nơi.

Cho nên Bang Bá Hồ hiện tại đại khái đã tập trung tất cả hỏa lực vào tìm kiếm, tuyệt đối sẽ không nghĩ tới, cô bị thương sẽ còn qua tấn công bang phái.

Cửa sau Phòng khám bệnh một mảnh công viên bỏ hoang.

"Cô nương, vị này là Bạch Hương. Chúng tôi hôm nay phụng mệnh ông Bạch Dược thay cô vận chuyển vũ khí." Bạch Lan giới thiệu, chỉ một tiểu cô nương bên người.

"Cô khỏe chứ, tôi gọi Bạch Hương, hôm nay xin chỉ giáo nhiều hơn."

"Cô tốt."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125-1: Đồ Tôi muốn đâu? 1

"Cô nương, chúng tôi là bác sĩ." Bạch Lan chỉ nói ra câu nói này.

"Tốt, vậy các cô cần thận một chút, đồ tôi muốn đâu?"

Bạch Lan đi đến một khối quái vật khổng lồ bên trên bên đang đắp vải, tay nhỏ cô nhếch lên, một máy bay trực thăng thu vào trong mắt Tiêu Tiêu, mà trọng hình Gatling đã ổn định ở trên cửa phi cơ.

"Cái này..." Tiêu Tiêu tròn tròn mắt, cô cũng không có nói muốn mua máy bay trực thăng.

"Cái này cũng là lễ vật chủ công phụ tặng cho cô, cùng súng máy Gatling phối hợp sử dụng, nhưng là, phi cơ chỉ cho cô mượn dùng." Bạch Lan giải thích nói.

Thật lâu không có từ trong kinh ngạc lấy lại tinh thần, tuy thực lực phòng khám bệnh chết muốn tiền xuất ra phi cơ đến cũng không phải là cái gì đáng giết mình, mà chính là... Bạch Nguyệt nghĩ quá chu toàn, nếu như máy bay trực thăng đơn thuần cũng không thể trợ giúp cho cô cái gì, nhưng là! Nhưng là! Máy bay trực thăng tăng thêm súng máy trọng hình, không có cái gì thích hợp hơn, máy bay trọng hình chỉ có thể cố định một địa phương phát xạ, có phi cơ, như vậy di động cũng quá thuận tiện rồi. Đơn giản giống như nhiều một máy bay chiến đấu.

Chuyển đồ lên phi cơ. Trên máy bay đã có người lái. Bạch Hương phụ trách pháo, Bạch Lan phụ trách súng máy trọng hình.

Phi cơ bắt đầu chậm rãi bay lên, Tiêu Tiêu lấy ra một tờ sơ đồ phác thảo đối với hai người nói: "Cơ bản các cô không cần nhưng cũng nói rõ, các cô phải làm chỉ là nhiễu loạn mà thôi. Bạch Hương pháo chỉ cần mở một phát, chỉ là lớn tiếng dọa người mà thôi, mở xong pháo, cô ném tất cả bom khói xuống. Mà Bạch Lan, nhiệm vụ của cô khả năng nặng hơn, cô phải giúp tôi không chế súng máy."

Bạch Lan gật đầu: "Mặc dù là ông Bạch Dược chỉ định chúng tôi, nhưng phía sau hạ mệnh lệnh chính là chủ công, chúng tôi phải thực hiện đúng sứ mệnh." Cái gọi là công nhân bóc vác cũng là phụ trách giúp cô sử dụng những vũ khí này.

Nếu như cô tự mình một người sử dụng mấy dạng vũ khí sẽ có chút trở tay không kịp, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng ứng phó, bất quá hiệu quả kém xa có người hỗ trợ rồi. Dù sao phân tâm không có chiến quả (kết quả chiến đấu). Bạch Nguyệt nghĩ cũng thật là chu toàn. Tuy nhiên chết muốn tiền thu phí cao, cũng nhân đạo.

Phi cơ trên bầu trời lượn vòng, bởi vì hướng phía trước bay, cũng nhanh tới lãnh địa Bang Bá Hồ rồi. Tiêu Tiêu cột một sợi dây thừng đứng cửa khoang máy bay.

"Bạch Lan, bản vẽ nổ súng đều cho cô, nhớ dựa theo quỹ đạo trên bản vẽ nổ súng." Cô sau cùng nhắc nhở một câu, sau đó thả người từ trên máy bay nhảy xuống, đương nhiên sợi dây kia cột vào máy bay.

Cấp tốc hạ xuống, lúc đạt tới độ cao nhất định, dùng dao chém đứt dây thừng nhảy xuống, Bạch Lan kéo dây thừng không lại mới ra hiệu người điều khiển hướng Bang Bá Hồ tiến lên.

Hiện tại đã là chín giờ tối, mặt trăng sớm đã treo lên thật cao, sắc trời cũng càng tối rồi. Cô không có do dự, thật nhanh hướng Bang Bá Hồ chạy đi, đương nhiên, tốc độ người so ra kém phi cơ. Cho nên phi cơ nhất định phải chuyển vài vòng, nhưng cẩn thận, nếu như bị người Bang Bá Hồ phát hiện, có chuẩn bị. Sẽ lôi kéo phi cơ cùng một chỗ chôn cùng!

20 phút đồng hồ cô đã chui vào nội viện Bang Bá Hồ, đường đi này là lúc trước chạy ra Bang Bá Hồ, thời gian vừa vặn, thanh âm oanh ừng ừng cũng xuất hiện trên đỉnh đầu.

Khi người Bang Bá Hồ chú ý tới phi cơ trên đầu xoay quanh cũng nhắc lên lòng cảnh giác. Có thể bọn họ còn chưa kịp làm ra đáp lại.

"Oanh!" một tiếng vang thật lớn. Pháo uy lực cực kỳ bộc phát trên cửa chính Bang Bá Hồ, cả cái cửa cùng tường bị oanh thành bằng phẳng.

Tiếp theo từ trên máy bay có tiểu vật thể không ngừng đầu quân xuống dưới, người khác không biết là cái gì, Tiêu Tiêu còn có thể không biết sao? Là bom khói, cùng mê được. Lấy ra mặt nạ chuẩn bị xong bọc trên đầu. Trên mặt nạ có dạ quang, cho nên có thể trong đêm tối tự do hành động.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125-2: Đồ Tôi muốn đâu? 2

Bom khói cùng pháo tấn công về sau "Ba ba..." là súng máy trọng hình Gatling mãnh liệt công kích!

Phải biết súng máy trọng hình Gatling, bình quân xạ tốc đạt tới hơn ngàn viên đạn mỗi phút đồng hồ! Tuy chỉ có một đài súng máy, nhưng cũng biến nơi này thành mưa bom bão đạn, nhưng là, tất cả viên đạn bắn phá đều không có rơi vào gần Tiêu Tiêu, cũng vĩnh viễn sẽ không rơi vào cô, bởi vì cô phác thảo sơ đồ, đã vẽ phác thảo quỹ đạo xạ kích.

Cô hít một hơi thật sâu, từ trên thân quất ra Long đoản đao cùng súng lục Kim Long, cái gọi là tấn công bên trong trộm giết cũng là lấy pháo, phương thức Gatling cường công hấp dẫn lực chú ý của mọi người, mà cô lại len lén vào, nội ứng ngoại hợp.

Đương nhiên, người Bang Bá Hồ cũng không ngu ngốc, tuy nhiên một thời gian bọn họ từ thương vô số, nhưng cũng rất nhanh ngòi về phản kích, tất cả viên đạn, đều bay về phía máy bay trên bầu trời.

"Ba ba ba ba ba ba..." thanh âm đinh tai nhức óc.

Một mảnh hỗn loạn, cô chạy về phía vị trí trung tâm Bang Bá Hồ, xảy ra chuyện này hốt hoảng, Lâm Hồ chỉ có thể ở đây chỉ huy đại cục.

Tuy nhiên có máy bay trực thăng làm dẫn dụ, cô muốn đi đến vị trí trung tâm cũng không dễ dàng, gần cự ly cô vẫn rất dễ dàng bị người Bang Bá Hồ phát hiện.

"Còn có người đánh lên!" Người phát hiện Mộ Tiêu Tiêu điên cuồng đối với cô tiến hành công kích.

Cô như là mèo con trong sương mù xuyên qua, chỉ gặp cô vung đao, nổ súng. Súng lục tuy chỉ có bảy viên viên đạn, nhưng là một viên không hề lãng phí. Nhanh chóng đổi bằng đạn, dưới tình huống đao thương sát nhập, chỗ đến không thể không lưu lại huyết tinh (máu) khắp nơi.

Quần áo sớm đã bị máu nhuộm đỏ tươi, dưới mặt nạ người nào cũng không nhìn thấy cô, lúc này thần sắc dọa người như vậy! Mộ Tiêu Tiêu rất rõ ràng thủ pháp mình hiện tại tàn nhẫn đến cỡ nào. Nhưng là, nếu như cô lúc này không hung ác, như vậy một giây sau chết là cô. Cái này cũng là chiến trường, không phải người chết chính là mình vong. Đây cũng là người đi trên con đường hắc đạo này, số mệnh. nhất định phải trong chính chiến ném đầu lâu vậy nhiệt huyết!

Tiếng kêu thảm thiết, liên tục vang lên.

Trên quần áo Tiêu Tiêu đã dính vào một mảnh huyết hồng, theo gió ban đêm, khói, rất nhanh cũng thổi tan rồi. Cô kéo mặt nạ trên mặt, nhìn đại đường trước mắt, lộ ra một nụ cười, tuy nhiên khói nhanh như vậy bị thổi tan đối cô rất bất lợi, nhưng cô hiện tại đã đứng ở cửa đại đường rồi. Tất cả đã đến cấp độ nước chảy thành sông.

"Phát hiện người lạ!" Người canh giữ cửa đại đường, phát hiện Mộ Tiêu Tiêu, hướng cô chạy qua.

Súng lục Kim Long nâng lên, cô bóp cò. Trong nháy mắt. Hai phát phát ra! Người xông tới còn chưa tới trước mặt của cô đã ngã xuống đất rồi.

Năng lực những người này giống như còn kém rất rất xa người lúc tối trong khách sạn đánh lên, nhìn những người kia đều là bộ đội tinh anh Bang Bá Hồ.

Mộ Tiêu Tiêu giống như không có người ngăn cản tiến đại đường. Lúc trước còn bị trói đến đây.

A? A?

Kỳ quái, đại đường Bang Bá Hồ làm sao an tĩnh như vậy? Khó trên đường không thành kế sao? Lâm Hồ không chủ trì đại cục chạy trước rồi hả?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126-1: Đón đầu? Tôi nhìn không cần thiết 1

"Quả nhiên là cô tiểu nha đầu làm." Âm thanh trầm thấp mà tang thương vang lên.

Cô bỗng nhiên quay đầu, chỉ thấy Lâm Hồ chậm rãi từ sau bình phong đi ra, ông ta đứng bên cạnh bình phong, một đôi mắt lão hồ, giống như muốn giết cô.

Cô đứng nguyên chỗ vẫn không có động đậy, bảo đảm không có bầy rập phía trước?: "Lâm Hồ, tôi có thể phát tín hiệu để phi cơ phía ngoài đình chỉ công kích đối với Bang Bá Hồ."

"Cô có hảo tâm như vậy? A. Chỉ là một người phụ nữ, lão phu trước đó thật là xem thường cô rồi." Lâm Hồ làm sao cũng không nghĩ tới người phụ nữ này lại có năng lực lớn như vậy, lúc trước ông còn cho rằng đây chỉ là tinh nhân Hiên Viên Liệt mà thôi.

"Ông cất nhắc vẫn bối rồi. Tôi nguyện ý cùng ông đón đầu, nếu như ông thua, chỉ cần nói cho tôi biết, tôi muốn biết tất cả mọi chuyện." Dù sao cũng là muốn từ trong miệng Lâm Hồ moi ra lời nói, cho nên cô cũng không có cường thế quá mức.

"Cùng tôi đón đầu? A... Tôi nhìn không cần thiết rồi." Thanh âm Lâm Hồ chìm xuống dưới, ông hướng phía trước đi một bước. Đôi mắt chậm rãi liếc nhìn sau bình phong.

Tiêu Tiêu chăm chú nhíu mày, mắt phượng chuyển, Lâm Hồ nhìn về phía bình phong làm gì? Chẳng lẽ trong đó còn có người? Người nào? Cô không khỏi đề cao cảnh giác, một tay nắm chặt đoản đao, một tay khác nắm chặt súng lục, đã chuẩn bị xong nếu như phát hiện không hợp lý lập tức áp dụng phương thức công kích.

Lâm Hồ càng đi về phía trước, người sau bình phong cũng đi ra.

Trái tim nhanh chóng nhảy lên, lòng của cô cũng đi theo nắm chặt lên, hôm nay đều thuận lợi như vậy cũng không muốn sau cùng lại xảy ra chuyện gì.

Một đôi giày da thu vào trước mắt Tiêu Tiêu, sau đó là chân thon dài, là đàn ông? Mắt lại hướng bên trên, khi người kia hoàn toàn đi ra lộ ra dung mạo, mắt cô đã hoàn toàn tròn tròn rồi.

Mở to hai mắt, người đứng bên cạnh Lâm Hồ, không là người khác, lại là... Là...

Tiêu Tiêu hoàn toàn không dám tin ánh mắt của mình, là cô hoa mắt, dùng sức trừng mắt nhìn kỹ một chút, tại sao có thể như vậy? Người kia lại là... Hiên, Viên, Liệt!

Người đứng bên cạnh Lâm Hồ là Hiên Viên Liệt, nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện trong tay Hiên Viên Liệt có một thanh súng lục màu đen, hòng súng đối với phần eo Lâm Hồ.

Cho nên, khó trách Lâm Hồ sẽ nói ra câu nói không cần đón đầu, bởi vì, ông ta hiện tại đã trở thành tù nhân của Hiên Viên Liệt rồi.

Cô lại dụi dụi con mắt, miệng kinh ngạc không ngậm được, nhìn chằm chằm Hiên Viên Liệt sau lưng Lâm Hồ: "Anh... Anh..."

Một đôi mắt băng lãnh, Hiên Viên Liệt nhếch miệng lên: "Miệng mở lớn như vậy hành động lớn cái gì? Nhìn thấy tôi, cô rất kinh ngạc sao?"

Có thể không kinh ngạc? Cô trước khi đi còn đi xem qua, mà lại xác nhận anh đang ngủ say. Cô đều trả tiền, Bạch Dược hẳn là cũng sẽ không lừa cô không cho Hiên Viên Liệt hạ dược? Khinh bỉ theo dõi anh: "Anh không phải là giả chứ?" Có phải Lâm Hồ tìm Hiên Viên Liệt giả để lừa gạt bầy rập hay không.

"Tới! Tôi sẽ để cho cô thấy rõ ràng tôi có phải giả hay không." Băng lãnh nói qua, anh nghiêng đầu.

Loại ngữ khí bá đạo này, thái độ mệnh lệnh, không sai! Chỉ có Hiên Viên Liệt hỗn đản mới có thể như vậy, cô hít một hơi thật sâu: "Anh không phải trong phòng khám sao? Làm sao lại đi tới nơi này?" Cô ép buộc chính mình tỉnh táo lại, tình huống dưới mắt làm sao bình tĩnh?

Hiên Viên Liệt vậy mà không nói một tiếng, lặng yên không tiếng động trước một bước lần vào bang Bá Hồ, còn bắt giặc phải bắt vua trước bắt lấy Lâm Hồ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126-2: Đón đầu? Tôi nhìn không cần thiết 2

"Phòng khám bệnh bọn họ không phải gọi chết muốn tiền sao? Cô đã có thể sử dụng tiền giải quyết, vì cái gì tôi không thể?" Mắt đen hiện lên một tia tà

tính.

Đánh một cái trán của mình, chết muốn tiền chết muốn tiền, quả nhiên là chết muốn tiền. Vậy mà không cho anh thuốc ngủ: "Này, này, tôi bên cạnh anh nói, anh cũng nghe được rồi hả?"

Anh lấy ánh mắt trả lời Tiêu Tiêu.

Nâng hai má lên, bắt mắt nhìn chăm chăm Hiên Viên Liệt: "Thương thể của anh căn bản không có tốt, tại sao phải tới?! Anh chẳng lẽ muốn chết mới cam tâm sao?" Cô rất rõ Hiên Viên Liệt thương tổn nặng bao nhiêu, ba viên đạn, một đao! Thân thể anh cũng không phải bằng sắt, lúc này mới làm phẫu thuật một ngày mà thôi.

"A... Tôi có chừng mực." Anh băng lãnh cười nhạt.

Lông mày Lâm Hồ nhíu chặt, bên trong hai người cãi lộn, ông cuối cùng nhịn không được mở miệng: "Vợ chồng trẻ các người, có thể không cần liếc mắt đưa tình sao?"

Xoát...

Khuôn mặt Mộ Tiêu Tiêu nhất thời đỏ ửng: "Cái gì vợ chồng trẻ!"

Hiên Viên Liệt thì không lộ vẻ gì: "Xem ra, Lâm bang chủ so với trong tưởng tượng của tôi trấn định nhiều rồi."

"A, nay ở trong tay cậu, coi như Lâm Hồ tôi không may, Hiên Viên Liệt, cậu thật đúng là độc ác, tốt xấu tôi cũng đã làm cha vợ tương lai của cậu." Lâm Hồ lạnh nhạt nói ra.

"Cho nên? Ông muốn như thế nào? Muốn tôi thả ông sao?" Anh chậm rãi nói qua, thanh âm cũng không có chấp trùng.

Lâm Hồ thấp cúi đầu, tuy ông cũng không có mềm miệng, nhưng cũng biết đại thể đã mất, không nghĩ tới hai người kia còn có lực lượng tiến hành phản kích, Gatling bên ngoài là chuyện gì xảy ra? Một cái pháo lại là chuyện gì xảy ra? Hàn Quốc hẳn không có vũ khí cường đại, bọn họ ở nơi nào lấy tới những này.

Lâm Hồ trầm mặc. Hiên Viên Liệt lại lên tiếng: "Thả hay là không thả, ông nên hỏi cô ấy một chút." Mắt đen nâng lên nhìn về phía Tiêu Tiêu.

Mấp máy môi, Mộ Tiêu Tiêu hướng trước mặt đi tới, Hiên Viên Liệt chỉ ít có thể nói rõ nơi này không có bẫy rập, người đàn ông kia cũng không phải loại người có bẫy rập đều không phát hiện được. Đi tiến lên, cô quét ngang đoán đao, chống đỡ tại bụng Lâm Hồ: "Lâm Hồ, tôi biết phía sau Bang Bá Hồ có người. Nói cho tôi biết, là ai!"

Thanh âm của cô đã trở nên âm lãnh.

Lâm Hồ cũng bị bộ dáng đáng sợ cô giờ phút này cho chấn động, một hồi mới hồi phục tinh thần lại, nhìn Tiêu Tiêu từ trên xuống dưới, khí tràng trên người người phụ nữ vì cái gì quen thuộc như vậy? Giật mình tỉnh ngộ, ông mở to hai mắt: "Cô, cô là người phụ nữ lúc trời tối tập kích đến phòng tôi! Hóa ra là cô! Lại là cô, không nghĩ tới cô vậy mà làm bộ bị bắt, trà trộn vào trong bang chúng tôi." Đây lúc chuyện trời tối bị buộc hỏi rõ mồn một trước mặt, ông lúc ấy căn bản là không có lời kéo người phụ nữ thần bí cùng Mộ Tiêu Tiêu dặt cùng nhau, coi như Mộ Tiêu Tiêu giết bà vú đào tẩu, ông cảm thấy là trùng hợp, dù sao bà vú tay chới gà không chặt, làm sao cũng không nghĩ ra lại là cô!

Cô cũng không trả lời Lâm Hồ, ánh mắt trở nên càng lạnh đậm: "Chuyện một nhà Mộ Dung tám năm trước bị diệt môn, cùng người ở phía trên có quan hệ hay không! Tôi chỉ muốn nghe được, có... Hay là không có..."

Chẳng muốn lại nói lời dư thừa, cô bật thốt lên đi thẳng vào vấn đề, mặc kệ Lâm Hồ làm sao phủ nhận, ông tập kích Hiên Viên Liệt đều là sự thật. Đã dám hướng về phía người Ngũ Đại Gia Tộc. Như vậy chuyện tám năm trước, cũng có thể là bọn họ làm.

"Tám năm trước?" Lâm Hồ ngây ngẩn cả người, dừng một chút tiếp tục nói: "Chuyện nhà Mộ Dung bị diệt môn, các người lần này không phải hướng về phía chuyện Hiên Viên gia tới sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127-1: Xem thường dã tâm của anh 1

Đao kiếm gắt gao chống đỡ bụng Lâm Hồ: "tuy Ngũ Đại Gia Tộc không hề có quen biết gì nhau, nhưng mà địa vị giống nhau. Bây giờ ông dám ra tay với Nhà Hiên Viên, như vậy người tám năm trước xuất thủ đối với nhà Mộ Dung, có phải cũng là chủ nhân của ông đứng sau lưng hay không." Cô tận lực khắc chế tâm tình của mình.

"Cô... Cô là ai? Sao phải quan tâm chuyện nhà Mộ Dung, cái gia tộc này đã bị hủy diệt tám năm rồi." Lâm Hồ khẩn trương nói ra, không khó nghe ra được cổ họng ông lại run lên.

Hiên Viên Liệt chữa hòng sủng đối với ông, ông không có phát run, Tiêu Tiêu giờ kiểm kê cổ ông, ông cũng không có phát run, vì sao chuyện nhà Mộ Dung Lâm Hồ có phản ứng khác biệt vậy? Cái này khiến Tiêu Tiêu càng chắc chắn người sau lưng Lâm Hồ có lẽ cũng là hung thủ hủy đi gia tộc của cô.

"Nói! Là ai, người sau lưng ông là ai! Người Bang Bá Hồ không có thực lực ra tay với Nhà Hiên Viên như vậy, sau lưng của ông nhất định có người! Nói cho tôi biết, hắn là ai!" Cô gần như sắp không khắc chế được, phản ứng của Lâm Hồ cho cô kích thích cực lớn, để cho cô lại một lần nữa tin tưởng người sau lưng Lâm Hồ cũng là hung thủ, tìm người tám năm, cô ần ần cừ hận tám năm, cuối cùng tìm tới ngọn nguồn sao?

Lâm Hồ bắt đầu phát run, bị Tiêu Tiêu ép hỏi, thịt mỡ trên người ông cũng bắt đầu run rẩy, nhà Mộ Dung, nhà Mộ Dung, Vì sao bây giờ trên người cô gái này liên hệ đến chuyện nhà Mộ Dung? Sự kiện kia không phải đã qua tám năm rồi sao?

"Tiêu Tiêu, bình tĩnh một chút." Hiên Viên Liệt lạnh lùng mở miệng.

Nghe được giọng nói của anh, cô bỗng nhiên lắc đầu, cũng khôi phục một chút tinh thần: "Lâm Hồ, mạng chỉ có một, tôi không cần ông tiết lộ ra nhiều, tôi chỉ cần biết người sau lưng ông là ai!"

Lâm Hồ bắt đầu lắc đầu điên cuồng: "Sau lưng tôi không có ai! Thế lực Bang Bá Hồ chúng tôi tuy không lớn, nhưng mà sẽ không thể đối phó với Gia tộc Hiên Viên, xuống tay với Đế Quốc Hắc Dạ sao? Cô cũng quá coi thường dã tâm của tôi rồi."

"Không, sau lưng ông có người. Người trên thế giới dám đánh chủ ý với Ngũ Đại Gia Tộc không nhiều. Đừng giả bộ nữa! Có phải ông biết chân tướng tám năm trước nhà Mộ Dung bị hủy diệt hay không, có phải chủ nhân sau lưng ông cũng là hung thủ phía sau hủy diệt nhà Mộ Dung hay không!"

"Vì sao cô hứng thú đối với chuyện nhà Mộ Dung như thế!" Lâm Hồ phần nộ mà nghi hoặc.

Lúc này, Hiên Viên Liệt hơi hơi cúi người, xích lại gần bên tai Lâm Hồ nói: "Bởi vì tên thật của cô ta là Mộ Dung Tiêu Tiêu."

Mộ Dung, Tiêu Tiêu! Đồng tử Lâm Hồ phóng đại, Mộ Dung Tiêu Tiêu? Họ Mộ Dung?: "cô, cô là người nhà Mộ Dung còn sống sót sao? Nhà Mộ Dung tám năm trước vậy mà còn có người còn sống?" Giật mình nhìn lấy Tiêu Tiêu, giọng Lâm Hồ run rẩy càng thêm lợi hại.

Tiêu Tiêu không có lên tiếng.

Lúc này, Lâm Hồ cười ha ha đứng lên: "Ha ha, ha ha ha. Không nghĩ tới tôi lại ở chỗ này gặp gỡ hậu nhân nhà Mộ Dung, còn có người cầm lái tương lai của Nhà Hiên Viên. A, hai đại gia tộc, tôi thật sự là vinh hạnh." Ngửa mặt lên trời cười xong, một đôi mắt hồ nhìn chăm chăm Mộ Tiêu Tiêu: "Mộ Dung Tiêu Tiêu thật sao? Bây giờ tôi nói rất rõ ràng cho cô, cô vĩnh viễn không biết chân tướng một đêm bị diệt môn của nhà Mộ Dung tám năm trước. Bởi vì tôi vẫn là câu nói kia, sau lưng tôi không có chủ nhân, Lâm Hồ tôi là bang chủ Bang Bá Hồ, ai có thể có tư cách trở thành chủ nhân của tôi, trò cười!"

‘cô vĩnh viễn không biết chân tướng một đêm bị diệt môn của nhà Mộ Dung tám năm trước’ câu nói này của Lâm Hồ điên cuồng quanh quẩn ở trong đầu Tiêu Tiêu. Tuy Lâm Hồ đang một mực cực lực phủ nhận sau lưng của ông có người, thế nhưng mà câu nói này giống như mơ hồ đã để lộ ra cái gì, có phải Lâm Hồ biết chuyện tám năm trước hay không.

"ông biết cái gì? Có phải ông biết chuyện tám năm trước hay không!" Tiêu Tiêu cơ hồ gào thét nói.

"A... Không nói cho cô biết." Lâm Hồ dữ tợn cười một tiếng. Ông đột nhiên nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, đại nhân... Lâm Hồ vô năng, không thể phụ tá ngài rồi. Chỉ hi vọng, đứa con gái vô dụng của tôi về sau có thể thay thế tôi giúp ngài một chút.

"Tiêu Tiêu, nhanh thu đao!" Hiên Viên Liệt đột nhiên quát.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127-2: Xem thường dã tâm của anh 2

Thế nhưng mà, đã chậm rồi, trong nháy mắt Lâm Hồ nhắm mắt đó, cả thân thể ông liền nhào tới bên trên đoản đao của Mộ Tiêu Tiêu. Đao bén nhọn đâm vào da thịt ông. Ông bỗng nhiên xông lên, để toàn bộ đao đâm vào trong thân thể ông.

Mộ Tiêu Tiêu hít sâu một hơi, bỗng nhiên buông đao ra! Thế nhưng mà toàn bộ đao đã tiến vào thân thể Lâm Hồ, mặc dù là đoản đao, nhưng mà chiều dài đủ để xuyên qua thân thể một người!

Buông lỏng tay cầm đoản đao ra, đồng tử Lâm Hồ phóng lớn, hai chân bắt lực, cả người đổ xuống phía trước. Phù phù, đồng thời lúc ông ngã trên mặt đất, đao trên bụng lại xuyên qua thân thể ông một lần nữa.

Hiên Viên Liệt thở ra một hơi lần nữa, thu hồi súng trong tay, đi đến bên người Tiêu Tiêu, vỗ vỗ bờ vai của cô, giống như là đang an ủi.

Ánh mắt của cô trợn to, tay run rẩy, miệng mở ra. Dựa vào hiểu biết ngắn ngủi của cô đối với Lâm Hổ, cô tin tưởng Lâm Hổ là một người sợ chết, thế nhưng mà vì sao? Một người sợ chết như thế lại chọn tự sát? Mà biểu hiện bây giờ của Lâm Hổ càng chứng minh thêm sau lưng của ông có người. Mà lại có khả năng thật có quan hệ cùng nhà Mộ Dung các cô.

Thân thể vô lực ngồi xổm trên mặt đất, cô cơ hồ bò đến bên cạnh thân thể Lâm Hổ, mặt đất đã bị nhuộm máu của ông, thế nhưng mà Tiêu Tiêu bất chấp toàn bộ, nằm úp sấp ở trên vũng máu, dùng ngón tay tìm hơi thở bên trong Lâm Hổ.

"ông ta còn có hơi thở yếu ớt, ông ta còn chưa chết, cứu ông ta, tôi phải cứu ông ta. Ông ta nhất định biết chân tướng tám năm trước! Ông ta biết người hại chết cha mẹ tôi là ai!" Tiêu Tiêu run rẩy gào thét.

Hiên Viên Liệt lắc đầu, đi đến bên người cô lần nữa, một tay kéo cô đứng lên từ trong vũng máu: "Đừng ngốc nữa, hân sống không quá năm phút đồng hồ nữa, trừ phi có thần y, hân chết chắc rồi."

Nước mắt trượt theo gương mặt của cô xuống, cô chỉ cảm thấy trái tim của mình đã bị người hung hăng đâm một cái. Nếu như cô phản ứng nhanh hơn chút nữa thì tốt biết bao nhiêu, nếu như cô chú ý tới suy nghĩ của Lâm Hổ muốn tự sát thì tốt biết bao nhiêu?! Nói không chừng như vậy, cô còn có thể biết rõ người sau lưng Lâm Hổ.

Tự trách mãnh liệt, để cho cô nắm chặt hai tay, ngón tay dùng sức, móng tay bấm thật sâu vào trong lòng bàn tay, bóp ra tơ máu.

Mắt đen trầm xuống, anh không cố kỵ có phải trên thân cô bị máu nhuộm rất bẩn hay không, ôm chặt cô: "cô dần dần sao? Đừng tự trách lung tung, coi như hôm nay ông ta không chết ở dưới đao của cô, ông ta cũng sẽ nghĩ biện pháp tự sát."

Tiêu Tiêu cúi đầu, đầu gấu gao vùi vào ngực anh, trong lòng không có ngừng tự trách như cũ.

Hiên Viên Liệt bắt đầu đi về bờ vai của cô lại, đẩy trên thân mình cô, nhìn thẳng anh nói: "cô còn không nhìn ra được sao? Thái độ ông ta lấy cái chết thể hiện, coi như còn sống cũng không có khả năng móc ra một chữ từ trong miệng ông ta."

Đầu buông thõng vô lực, Hiên Viên Liệt, cô quả thật nghe được, nhưng mà vẫn không dậy nổi. Rõ ràng đã bắt được đầu mối, thế nhưng mà vẫn tùy tiện để mất mọi thứ mất đi như vậy.

"Đi thôi, trò chơi ở Hàn Quốc kết thúc như vậy rồi. Chúng ta nên trở về rồi." một cái tay anh ôm ở bờ vai của cô, đi ra ngoài.

Bang Bá Hổ còn lưu giữ không ít người sống, nhưng mà bên trong một mảnh âm đạm, bọn họ đã rất khó chuyển chú ý tới Tiêu Tiêu và Hiên Viên Liệt. Hơn nữa bây giờ đã là mười một mười hai giờ khuya, dưới tình huống không có ánh sáng, cũng không thấy rõ lắm.

Hai người rời đi rất nhanh từ cửa lớn bị nổ phá hủy.

Hai mắt Tiêu Tiêu vô thần, cô mệt mỏi quá, tâm tình phấn khởi cũng theo cái chết Lâm Hổ mà tan thành mây khói, không hề suy nghĩ bất cứ điều gì, chỉ tùy ý Hiên Viên Liệt dẫn cô đi đến nơi khác.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128-1: Chuyện, không có đơn giản như vậy 1

Lúc này, trên sân thượng cao ốc cách đó không xa.

Ánh trăng chiếu rọi, gió từ từ thổi nhẹ, chỉ là bên trong gió này giống như mang theo mùi máu tươi, bởi vì gió thổi từ bên Bang Bá Hổ qua tới.

Máy bay trực thăng đứng ở trên sân thượng, Bạch Lan, Bạch Hương đứng ở hai bên phi cơ.

Ngoại trừ hai người bọn họ, còn có hai thiếu nữ tuổi tác lớn hơn so với các cô một chút, và Ông lão Bạch Dược. Mà ở giữa những người đang ngồi chính là Bạch Nguyệt.

Dưới người anh vẫn là xe lăn Ngân Liên như trước. Ngồi ở trên ghế dựa, trong tay của anh cầm ống nhòm Dạ Quang, ánh mắt nhìn hai thân ảnh nơi xa đang rời đi, anh chậm rãi buông ống nhòm xuống.

"Bạch Dược." môi trắng bệch khẽ mở.

Ông lão Bạch Dược xoay người đi lên trước, lại cúi cung khom người: "Chủ công."

"Hai ngày trước, là ông tiếp đãi hai người kia đúng không?"

"Đúng."

"chẳng lẽ ông không có nhận ra người đàn ông kia là ai?" đôi mắt như trắng non nhẹ nhàng nhú lại.

Ông lão Bạch Dược lau mồ hôi: "Cái này... Xin chủ công tha thứ tôi mắt mờ."

"Thủ lĩnh Đế Quốc Hắc Dạ, Hiền Viên Liệt!" Anh vô tình nói ra.

Cái gì? Ông lão Bạch Dược kém chút nữa ngã nhào ở trên mặt đất, người đàn ông cùng đi với cô gái nhỏ là Thủ lĩnh Đế Quốc Hắc Dạ Hiền Viên Liệt sao? Trời ạ, đôi mắt già rồi, vậy mà không có nhận ra anh ta! Lập tức quỳ một gối ở trên mặt đất: "Chủ công thứ tội, quả thực tôi không có nhận ra anh ta, lão nô cam nguyện bị phạt."

Bạch Nguyệt cũng không nói lời nào, anh trầm mặc cũng đại biểu tiếp nhận thỉnh cầu Bạch Dược tự động bị phạt.

Lúc này, Bạch Lan đứng ở phi cơ khác, dùng bước loạng choạng đi động tới: "chủ, chủ công, đây là giấy nháp của cô ta lưu lại, chúng tôi cũng dựa theo cái này tiến hành công kích." Tờ giấy nháp này, là ông Bạch Dược phân phó cô một hồi giao cho chủ công nhìn xem.

Thiếu nữ tiếp nhận giấy nháp từ trong tay Bạch Lan đưa lại cho Bạch Nguyệt, sau khi anh tùy ý nhìn qua ném trên mặt đất: "Không đơn giản."

Ông lão Bạch Dược quỳ ở trên đất cũng vừa vận nhìn thấy tờ giấy nháp kia, cái kia làm cục xương già của ông run lên, tuy dùng Gatling (súng máy) công kích là Bạch Lan, nhưng mà nếu như không có tám giấy nháp này vẽ sơ đồ công kích, tuyệt đối sẽ không đánh chiếm Bang Bá Hồ nhẹ nhàng như thế.

Bạch Nguyệt đưa một ánh mắt, thiếu nữ liền đẩy ghế dựa Ngân Liên đi vào trong máy bay trực thăng.

Ông lão Bạch Dược cũng chậm rãi đứng lên từ trên mặt đất, cần phải trở về, lần này thật sự tới một vị khách nguy hiểm.

Ngay lúc tất cả mọi người cho rằng phải trở về, Bạch Nguyệt đột nhiên giơ tay lên, ra hiệu thiếu nữ dừng lại. Anh chậm rãi đảo con ngươi nhìn về phía Bạch Dược: "Bạch Dược, ông bỏ thời gian tra rõ ràng thân phận của người phụ nữ này."

"Vâng." Bạch Dược gật đầu. Nguyên nhân chủ công cảm thấy hứng thú đối với cô gái kia rất đơn giản, thứ nhất, cô gái kia rất thông minh, cũng rất lợi hại. Thứ hai, cũng là điểm trọng yếu nhất, cô gái kia đi theo bên người Thủ lĩnh Đế Quốc Hắc Dạ, đến tột cùng là ai? Giống như không quan hệ cùng Hiền Viên Liệt, hơn nữa còn không giống thủ hạ!

Đã nhiều năm Chủ công không có cảm thấy hứng thú đối với chuyện người, vật rồi hả? Hiền Viên Liệt. Cái đầu này của ông, làm sao lại không có nhận ra! Bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Hiền Viên Liệt cũng không có ở lại Seoul nữa, sau khi mang theo Tiêu Tiêu rời đi địa phương đã bị tàn phá không chịu nổi, liền đi phi trường. Tuy nhiên tất cả trên thân cô đều là máu, bất quá anh đã dùng y phục của mình choàng trên thân cô, ít nhất là che lại một chút, cho nên cũng không có gây nên chú ý quá lớn.

ở thời điểm anh rời đi phòng khám bệnh chết muộn tiền dưới lòng đất, liền dùng điện thoại thông báo máy bay riêng đến phi trường Seoul chờ. Thông qua thông đạo nhanh chóng ôm cô lên phi cơ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128-2: Chuyện, không có đơn giản như vậy 2

Về phần tại sao là ôm? Bởi vì Mộ Tiêu Tiêu sớm đã ngủ say ở trên đường đến phi trường, không phải thân thể mệt mỏi, mà chính là tâm mệt mỏi, nếu như tỉnh táo thì sẽ nghĩ tới chuyện gia tộc, thì sẽ tự trách... Cho nên dưới sự mệt mỏi dứt khoát lựa chọn cái gì cũng không muốn nghĩ đầu ngủ một giấc.

"Chủ nhân, đây là y phục đổi giặt." Trên máy bay người làm nữ đưa lên hai bộ y phục, một bộ là chuẩn bị cho Tiêu Tiêu, một bộ khác hiển nhiên là cho Hiền Viên Liệt.

"Ra ngoài."

"Vâng." Người làm nữ buông y phục xuống liền rời khỏi khoang thuyền chính. Hiền Viên Liệt bảo cô ta ra ngoài, cũng không phải bảo cô ta ra khỏi máy bay, chỉ là bên trong máy bay tư nhân này, giống như là một cái phòng khách đơn giản. Bài trí hết thảy các loại ghế sofa, bàn. Ngoại trừ phòng vệ sinh, còn sắp đặt thêm một phòng tắm đơn giản.

Cô nằm trên ghế sofa. Anh kéo áo khoác ở trên người cô ra, quần áo trên người cô dính nhiều máu, tuy nhiên lại tản ra một mùi máu tươi nồng đậm.

Hiên Viên Liệt nhú mảy, đỡ cô từ trên ghế salon đứng lên.

Hai ba lần cởi cúc áo trên áo cô ra, cởi áo từ trên người cô xuống, rất nhanh cũng kéo quần của cô xuống, trực tiếp ném vào trong thùng rác.

Thân thể cô mềm nhũn nhẹ nhàng, cảm giác lạnh lẽo đâm vào trong da để cho cô phát run.

Hiên Viên Liệt đặt cô ở trên ghế sofa lần nữa, dùng chăn lông che cô lại, đi qua phòng tắm..

Đây là một cái phòng tắm cực nhỏ, ngoại trừ có một cái bồn tắm, cơ bản không có quá nhiều vị trí dư thừa rồi. Anh thuận thực mở đài sen bên trên bồn tắm ra, để cho dòng nước chảy vào trong bồn tắm.

Lúc đi ra, cô ngủ trên ghế sofa càng thêm an ổn, thân thể tự động bọc lấy chăn lông cuốn thành một đoàn.

Nhìn thấy vẻ mặt cô ngủ, trên mặt anh băng lãnh vậy mà không thể tưởng tượng nổi hiện ra một ý cười âm áp. Tiểu ý này rất ngắn, cơ hồ chỉ một chốc liền biến mất rồi. Có lẽ bản thân Hiên Viên Liệt cũng không có phát giác ra.

Anh đỡ cô đứng lên lần nữa, cũng không có giật chăn lông của cô ra, mà chính là dùng bàn tay thô ráp, vuốt ve phía sau lưng cô...

Ngón trở và ngón cái nhẹ nhàng vậy một cái, vô cùng thuận thực mở nút thắt sau lưng cô.

Anh chậm rãi lấy chăn lông quấn ở trên thân cô ra.

Động tác của anh cũng không lớn, đến mức không có làm cô bừng tỉnh mộng.

"Ừm..." Nhưng mà chăn lông bị kéo ra, cô vẫn bị lạnh hừ nhẹ một tiếng.

Tay thuận thể ôm lấy eo của cô, cô miễn cưỡng dựa vào trên lồng ngực của anh. Không có che đây, Mỹ Lệ bại lộ ở trước mắt của anh...

Tay anh dạo chơi vừa đi vừa về ở cái hông của cô. Chần chờ mấy giây, ôm cả người cô đứng lên. Không đi được mấy bước, chăn lông ở trên người cô tuột rơi xuống mặt đất.

Lộ ra chân dài trắng nõn, vật màu đen Lace (viền tơ) là thứ duy nhất bây giờ cô che đây.

Ôm cô đi vào phòng tắm, lúc này bồn tắm lớn đã đồ đầy, anh vươn ngón tay vào nước. Cúi đầu nhìn cô trong ngực. Mắt đen chuyển từ cổ cô qua xương quai xanh, một đường tới phía dưới...

Anh lạnh lùng uống một ngụm khí, giống như cố nén thứ dục vọng gì đó. Lại ngồi xổm người xuống, chậm rãi bỏ cô vào trong bồn tắm.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129-1: Cảm ơn anh 1

"Ừm..." Cô khẽ hừ một tiếng, động tĩnh như vậy vẫn còn chưa tỉnh, vậy thì thật sự ngủ thành heo rồi. Lông mi run rẩy, nước ầm chạm vào trong da có loại cảm giác thoải mái dễ chịu khó nói lên lời. Mí mắt nhảy lên, chậm rãi mở ra hai con ngươi.

Trên tay Hiên Viên Liệt dính bọt biển, tay thô ráp rơi vào bên trên xương quai xanh của cô. Bọt biển tan ra rất nhanh, tay anh cũng thuận theo nước ầm, tuột xuống.

Thật ngứa...

Tiêu Tiêu nhú mảy, còn đang do dự không muốn mở mắt.

Tay anh lần nữa để lên bọt biển, cô ở trong nước run lên, lập tức mở to mắt.

"A!" Kinh hô một tiếng, ở trong nước di động thân thể, lập tức dùng hai tay vòng lấy mình, nhưng là do cô phản ứng quá nhanh cũng thuận thể đem tay anh cùng một chỗ ôm vào rồi.

"Xuyt... Vừa mới còn muốn chết muốn sống, bây giờ có tỉnh thần rồi hả?" Hiên Viên Liệt xem thường nói qua, tay kia luồn vào trong nước như không có chuyện gì xảy ra, ôm lấy eo của cô, toàn bộ dời cô trở về.

Bồn tắm này vốn nhỏ, cho nên cơ bản anh không có dùng khí lực gì.

Tieu Tieu cúi đầu nhìn lấy mình, bàn tay của anh vẫn còn ở đó, lập tức buông tay ra: "anh làm gì?"

"cô cứ nói đi? Tắm rửa."

Tieu Tieu cúi đầu nhìn thoáng qua mình, lập tức đem thân thể rụt vào trong nước, cơ hồ khiến nước dâng lên đến bên trên cằm: "Tôi, tôi... Y phục..."
Lúng túng nói qua, cô muốn biết y phục của mình ở đâu?

"Tôi coi rồi, làm sao vậy?" ngữ khí anh không thêm quan tâm, cái tay trong nước kia vẫn ôm lấy bờ eo cô.

"anh..." Cô buồn bực một trận, nhớ tới phần lưng anh bởi vì cô thụ thương, liền không còn gì để nói, chỉ có cứ thế mà đem toàn bộ lời muốn nói đều nuốt trở về, đổi cái đề tài nói: "Nơi này là nơi nào?" sao cô có cảm giác bên trong bồn tắm này chao đảo.

"Trên máy bay."

"A... Khó trách." Tieu Tieu không có quá nhiều kinh ngạc, nghĩ đến đây đại khái là máy bay riêng của anh: "Tôi vừa mới ngủ say như chết, kỳ thật không cần phiền anh giúp tôi tắm rửa, loại chuyện này, tôi vẫn có thể tự mình làm." Cô dùng ngữ khí ôn hoà nói ra, có trời mới biết bây giờ cô có bao nhiêu xấu hổ!

Nói xong liền nỗ lực đẩy tay anh ở trong nước ôm lấy eo cô ra.

Anh cười lạnh: "Đừng nói với tôi, cô đang xấu hổ."

Xoát... Vốn là một nửa mặt đỏ lên, bây giờ triệt để trở thành quả đào chín: "anh, cũng chỉ có anh mới có thể không hiểu thấu lột y phục người ta như thế, làm ơn, tốt xấu gì chúng ta cũng không phải cùng giới tính."

Mắt đen liếc qua "cùng giới tính tôi mới chẳng muốn coi." Anh một câu nện qua.

Kém chút nữa nện cô vào trong bồn tắm, cái này nửa người dưới là động vật suy nghĩ. Thờ ra một hơi thật sâu: "Chuyện ngày hôm nay, còn có... Chuyện ngày đó, cảm, cảm ơn." Cô mang theo lúng túng nói ra câu nói này.

Nhìn thấy nét mặt của cô, Hiên Viên Liệt đứng lên, tay cũng từ trong bồn tắm rút trở về, quay người đi ra khỏi phòng tắm.

Cô ngẩng đầu, nhìn qua bóng lưng anh đi ra, anh thuận tay còn đóng cửa lại. Trong lòng trăm vị hỗn hợp, tắm trong nước bọt biển. Khi toàn bộ an tĩnh lại, cô không khỏi nghĩ tới Lâm Hồ trước khi chết.

"A..." Tự giấu cười khẽ một tiếng, cha, mẹ, anh, có phải ông trời cô ý đang trêu cợt con hay không? Cố ý để cho con tìm không thấy hung thủ? Các người báo mộng cho con đi, cầu các người, nói cho con biết hung thủ là người nào. Đến cùng là ai? Mạnh mới Lâm Hồ này xem như gây mất, chỉ lưu lại một câu đó.

Vậy thì, chủ nhân phía sau Lâm Hồ là ai? Nếu như có thể tìm tới chủ nhân sau lưng của ông ta, có lẽ còn có hi vọng, chỉ là muốn tìm tới một người hư vô mờ mịt như vậy, thật có khả năng sao?

Nghĩ đến cô bực bội đem toàn bộ đầu ngâm chìm trong bồn tắm, dùng nước thấm ướt đầu mới có thể để cho suy nghĩ của mình có thể hơi tỉnh táo lại, ổn định một số.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129-2: Cảm ơn anh 2

Sau khi tắm xong, nước cũng đã nguội một nửa, từ trong bồn tắm đứng lên, nhìn chung quanh một chút, à? Sao không có khăn tắm? Cô thế này làm sao ra ngoài?

Cúi đầu nhìn mình một chút, toàn bộ quần lót cũng ướt nhẹp rồi. Tuy cũng coi là miễn cưỡng có thể che khuất, thế nhưng mà phía trên làm sao bây giờ?

Cô lập tức rút về trong bồn tắm. Hắng giọng một cái: "Hiên Viên Liệt..." Lớn tiếng gọi.

Bên ngoài cũng không có phản ứng, cô lại gọi vài tiếng: "Hiên Viên Liệt, Hiên Viên Liệt."

Vẫn không có đáp lại, đây là ở trên máy bay, Hiên Viên Liệt tuyệt đối không thể đi qua nơi cái khác, cho nên chỉ có thể ở trong máy bay này, cô dứt khoát đứng lên từ trong bồn tắm, đi đến cửa. Đánh vào cửa mảnh liệt: "Hiên Viên Liệt, Hiên Viên Liệt, Hiên Viên Liệt." Rầm Rầm Rầm. Theo tiếng đánh phát ra. Bên ngoài sẽ tuyệt đối nghe được.

Vẫn không có trả lời.

Lần này rõ ràng, nhất định là anh cố ý. Trừ trừ mấy lần tay mới đặt ở trên chuôi cửa, không có khả năng một mực ở lại trong này đi. Hít thở một hơi thật sâu, cô cùm cụp mở cửa một chút. Cũng không có mở ra toàn bộ, mà chính là kéo ra một chút xiu, thân thể đứng nghiêng ở bên trong, đầu chui ra qua, nhìn chung quanh.

Liếc một chút liền thấy được anh ngồi ở trên ghế sofa xem báo giấy, mày liễu nhíu lại: "Hiên Viên Liệt..."

Thả báo giấy bên trong tay xuống, anh chậm rãi đưa mắt bên cạnh, mắt đen băng lãnh nhìn về phía cô như không có chuyện gì xảy ra.

Cục diện giằng co, cô quả thực là bứt lên khoe miệng nụ cười: "Có thể, làm phiền anh đem y phục cho tôi được không?"

Mắt đen nhìn về phía thùng rác: "Ném rồi."

Anh chỉ ném đi đương nhiên là nói y phục nguyên bản của cô.

Mặt Tiêu Tiêu lập tức xụ xuống, chỗ nào còn cười được, cho dù là cường ngạnh tươi cười cũng rất khó bứt lên: "Vậy anh để cho tôi tắm rửa? Chẳng lẽ tôi trần truồng sao?"

"Có muốn không?" Hiên Viên Liệt giờ ngón tay lên, trong tay câu lên một bộ y phục sạch sẽ.

"Muốn."

"Muốn cái gì?" Anh nghiêng đầu một cái.

Khuôn mặt Tiêu Tiêu nhất thời đỏ lên, cảm giác thế nào trong lời nói, kỳ quái như vậy đâu? Là cô suy nghĩ nhiều sao? Do dự nửa phần mới nói: "Đương nhiên là y phục."

Một cái tay khác của Hiên Viên Liệt đặt ở bên môi, dò xét nhìn cô vờn đầu ra, chần chờ mấy giây mới chậm rãi nói: "Chính mình tới lấy" nói xong anh ném y phục sang một bên trên ghế sofa. Xoay đầu qua cầm lấy báo giấy lại tự mình nhìn xem.

Trầm mặc, nhìn lấy y phục trên ghế sofa, trong nội tâm cô như là son băng địa liệt, tâm tình xoắn xuýt thực sự không có lời nào, đầu óc chuyển động phi tốc, hao tổn thể này cũng không phải biện pháp. Xem bộ dạng này, cho dù là cô nói nát đầu lưỡi Hiên Viên Liệt cũng sẽ không hỗ trợ. Sau khi trải qua châm chọc, thu hồi cái đầu nhìn mình một chút, được rồi, cũng có thể che chắn một chút, mở cửa. Hai tay ôm lấy mình, rón rén đi ra ngoài.

Anh tựa hồ chăm chú nhìn báo giấy không có để ý cử động của Tiêu Tiêu, điều này cũng làm cho cô thở dài một hơi, bước loạng choạng đi động. Tay duỗi ra trước mặt, khi tay nắm lấy y phục, cô lộ ra nụ cười.

Trong đầu đã chuẩn bị kỹ càng, ý nghĩ nắm lấy y phục liền chạy, ai ngờ vẫn là sai một bước, lúc tay của cô đang thu hồi, một tay cô bị bắt lấy.

Tuy sớm đã có cảnh giác, nhưng vừa vặn đáng về anh rõ ràng có vẻ không quan trọng, ai lại biết đột nhiên bắt lấy tay của cô, ngay sau đó bàn tay anh dùng sức kéo, như là đem cô ném qua vai từ đằng sau ghế sofa phăng đi qua, trực tiếp ngã ở trên ghế sofa.

"Không bằng, chúng ta tới làm chút gì?" mắt anh đen lấy nhìn qua, ánh mắt nóng bỏng di động đến hai chân cô nhanh khép chặt.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130-1: Không thiếu nợ nhau sao? 1

Tiêu Tiêu bỗng nhúc nhích phần eo, hai chân vội khép chặt một chỗ: "Tôi nhìn, không cần thiết có cái kia đi." Anh hỏi rất hàm súc, cô trả lời cũng mười phần nội liêm.

Cô vừa nói ra, thế nhưng mà tay anh lại muốn kéo quần lót của cô xuống.

Cô lập tức đưa ra một tay đè lại miêng vải duy nhất trên thân của mình. Cũng không nói lời nào, chỉ là đè lại thật chặt.

Anh không có để ý phản kháng của cô, bởi vì phản kháng căn bản vô dụng. Tay ôm eo cô thuận thế hướng về phía trước.

"Ừm..." Cô không khỏi hừ nhẹ một tiếng, thân thể lui về sau.

Hiên Viên Liệt hất quần lót của cô ra, bắt đầu hết sức trêu chọc.

Cảm giác hơi nóng, mảy liễu sớm đã chăm chú nhủ một chỗ, có lẽ trước kia cô có thể phản kháng rất triệt để, có lẽ còn có thể cùng anh đánh nhau, có thể nghĩ tới hình ảnh anh thay cô thụ thương, cô không biết làm sao, hoàn toàn mất đi phương hướng, cũng không biết bây giờ nên làm gì.

"Ách..." Bên cô, hơi thở bên trong phát ra nhẹ nhàng hừ nín giọng.

Hiên Viên Liệt càng phát ra quá phận...

Đôi môi cô cắn chặt, giống như rất sợ mình phát ra tiếng gì xấu hổ, đầu gần như sắp vùi vào bên trong ghế sofa rồi.

Cha anh, cơ hồ muốn dán ở trên thân cô.

Cô nhắm con mắt chặt hơn, lúc này không biết nên làm cái gì mới tốt. Lâm vào trống rỗng bên trong.

Lúc này môi của anh rơi vào bên trên tai của cô...

"Ừm..." toàn thân cô không khỏi run lên, cảm giác điện lưu từ tai đi đến cổ, rất nhanh chảy vào toàn thân, chau mày, đôi môi nhếch lên.

ở bên trong đầu tóc rối bời, một đôi mắt đen chăm chú nhìn chăm chăm nét mặt của cô, đột nhiên tay của anh từ trên thân cô rút về, môi cũng rời đi tại cô. Đồng thời ngồi thẳng trở lại.

Cảm giác được anh ảm áp rời đi, Tiêu Tiêu mở to đôi mắt, nghi hoặc mà lại hiếu kỳ nhìn về phía anh.

Một chân Hiên Viên Liệt nhếch lên đặt ở bên trên cái chân còn lại, thân thể dựa vào ở trên ghế sofa, mắt đen liếc xéo cô, điều này khiến cho ánh mắt của hai người giao nhau ở không trung.

"Bởi vì đã cứu cô, cho nên mới thuận theo sao?" Anh băng lãnh mở miệng.

Thân thể cô cứng đờ, không có phủ nhận anh, bởi vì đúng là lúc cô do dự nghĩ đến hình ảnh kia mà không có phản kháng. Ngồi lên, cúi đầu đưa y phục trong tay bọc ở trên thân thể, không có đáp lại anh, cũng không có nhìn về phía anh.

Sau khi mặc y phục, cô ngồi ở một đầu ghế sa lon, hai chân quỳ gối, lúc này, ngoại trừ cô trầm mặc cái gì đều không nói nên lời. Trong lòng cảm giác khó chịu.

Bầu không khí lâm vào cứng ngắc, sau mấy giờ bay, rốt cục phi cơ cũng ngừng lại.

"Cộc cộc cộc "

"Chủ nhân, chúng tôi đã đạt được mục đích." Người làm nữ ở cabin bên ngoài nói ra.

Hiên Viên Liệt đứng lên, đi ra phía ngoài.

Tiêu Tiêu cũng không nói gì, đi theo anh ra cabin, hít một hơi không khí tươi mới, cô nhìn bầu trời, Xem ra bây giờ ít ra cũng là rạng sáng bốn năm giờ rồi.

Ngoài phi trường, cô không tiếp tục đi theo phía sau cái bóng của anh, mà chính là một mình đi đến bên kia.

"cô muốn đi đâu?" cuối cùng anh mở miệng rồi.

Dừng bước, Tiêu Tiêu không quay đầu lại. "Về nhà."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130-2: Không thiếu nợ nhau sao? 2

"Tới." ngữ khí anh cơ hồ ra lệnh.

"Không được, tôi mệt mỏi, muốn về nhà ngủ."

"Tới, tôi đưa cô trở về." Giọng nói của anh chưa hề khởi phục.

Tiêu Tiêu lại kinh ngạc quay đầu qua, lần đầu tiên anh chủ động nói muốn đưa cô đi? Trong đầu giống như nhớ tới anh đã từng nói, muốn giam cầm cô, nhưng mà một giây sau lại nghĩ tới những ngày ở chung ở Hàn Quốc, sau khi do dự vẫn là cô đi tới.

Hiên Viên Liệt kéo cô lên xe, hai người mặt đối mặt ngồi cùng một chỗ. Bầu không khí vẫn xấu hổ như vừa mới ở trên máy bay.

"cô đây là biểu lộ cái gì?" Hồi lâu sau, Hiên Viên Liệt mới mở miệng.

Cô ngược mắt nghi hoặc nhìn anh: "Tôi làm sao rồi hả?"

"có phải cô đang nghĩ hay không, Vì sao tôi muốn cứu cô?" Anh nhàn nhạt mở miệng.

Không nghĩ tới Hiên Viên Liệt sẽ nói ra như vậy, trong nội tâm cô giật mình, sớm đã muốn hỏi như vậy, nhưng mà lại không biết làm sao mở miệng mới tốt. Nắm chắc nắm tay: "Vì sao?"

Hiên Viên Liệt tựa ở trên cửa sổ xe, mắt đen nghiêng nghiêng nhìn qua phong cảnh ngoài cửa sổ, không lạnh không nhạt hợp lý: "Đây chỉ là ước định ở giữa người đàn ông."

"Ước, ước định?" Ngây ngẩn cả người, nháy mắt, chuyện càng phát ra mơ hồ rồi.

"trong lúc ước định cùng con trai của cô, tôi đã đồng ý với nó, không để cho cô bị thương, cho nên, ngày đó tôi làm chỉ là vì ước định." Giọng nói của anh rất bình thản.

Thật lâu mới từ bên trong kinh dị lấy lại tinh thần, cho nên, ngày đó anh động thân cứu giúp là bởi vì từng có ước định cùng Miêu Miêu sao? Thì ra là thế.

Trong lòng nghi ngờ một điều bí ẩn cuối cùng xóc lên đáp án, theo đạo lý mà nói cô hẳn là nên buông lỏng mới đúng, thế nhưng mà vì sao ngược lại trong lòng có chút không thoải mái?

Đề đầu xuống. Cô xoa huyết thái dương, cảm giác mệt mỏi nhất thời dâng lên toàn bộ.

Rất nhanh liền đến nhà của cô.

Tiêu Tiêu xuống xe: "Cảm ơn anh đưa tôi trở về." Quay người dự định rời đi.

Lúc này, Hiên Viên Liệt cũng xuống xe: "A... Cô không mời tôi đi vào ngồi một chút sao?"

Anh đã mở miệng như vậy, cô nào có không biết xấu hổ cự tuyệt, dù sao người ta vừa mới đưa cô trở về nhà, về tình về lý cũng là nên: "Mời vào."

Phòng vắng vẻ, Miêu Miêu cũng không có ở nhà, đại khái là ngủ ở bên Các lão rồi. Hiên Viên Liệt ngồi ở phòng khách, cô liền đi nhà bếp nấu nước nóng, pha một ly trà cho anh.

Tiêu Tiêu ngồi ở trên ghế sa lon đối diện anh, hai tay giao hợp chụp cùng một chỗ, thả ở trên cằm: "anh... Thương tổn trên lưng... Thế nào rồi hả?" Tuy Hiên Viên Liệt nói đó là từng có ước định cùng Miêu Miêu mới có thể thay cô dưới đống quần đờ những viên đạn kia. Thế nhưng mà dù sao cũng là vì cô bị thương, cũng không thể làm bộ như cũng không có chuyện gì xảy ra.

Buông ly trà nóng xuống: "Bị thương ngoài da." Lãnh đạm nói qua.

Cô không khỏi xấu hổ vì câu nói này của anh, nếu như vậy coi như là bị thương ngoài da thì cái gì mới tính là chân chính bị thương: "Chúng ta xem như không thiếu nợ lẫn nhau sao?"

"Hả?"

"Nói thật, tôi rất trách lúc trước anh mang tôi đi tới gia tộc của anh, nhưng lại bỏ rơi tôi. Đến bây giờ khả năng đều không có cách nào tiêu tan. Bất quá bây giờ..." Cô thuận tay sờ lên trên chân bị thương tổn: "Không phải có câu nói nợ mẹ con trả sao? Chúng ta coi như đền tội lẫn nhau."

"Tùy cô." Anh bình thản trả lời, bất thành linh phun ra hai chữ.

Mất phương rù xuống, anh tùy tiện nói để cho cô có chút cảm giác khó chịu, lúc trước cô cảm giác mình sẽ mãi mãi không cách nào quên tổn thương Hồng Tuyết Mai đối Miêu Miêu, bây giờ nỗ lực bức mình suy nghĩ thông suốt những thứ này, nỗ lực không đi oán hận người trước mắt này, thế nhưng mà vì sao anh có thể tùy tiện như vậy? Chẳng lẽ cái này không trọng yếu sao?

Kim nén hồi lâu, vẫn là không nhịn được nói ra: "anh cảm thấy cái này không quan trọng sao?"

"Có ý tứ gì."

Đối mặt với anh điềm nhiên như không có việc gì, trong nội tâm cô cũng chợt lạnh theo, chỉ cảm giác vấn đề của mình là dư thừa. Đã quên anh là một người đàn ông lãnh huyết, đến cùng cô phạm phải ngu xuẩn gì, nói những chuyện này cùng anh.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Anh vậy mà Xin lỗi? 1

Lúc này, Hiên Viên Liệt cảm lấy chén trà, sau đó vung lên, trà bên trong giọt đến trên mặt Tiêu Tiêu.

"Độc sức ưm..." cô mở to hai mắt, trà này không phải nóng, mà chính là ấm, trùng to mắt nhìn chăm chăm Hiên Viên Liệt. Cô làm sao cũng không nghĩ ra anh sẽ làm ra cử động kinh người như thế, phản ứng tính đứng lên."Anh làm cái gì vậy a!"

Anh nhàn nhạt đặt chén trà xuống: "Thanh tỉnh một chút, chớ suy nghĩ lung tung."

"A?" Nghe được anh nói câu này, cô không hiểu nghiêng đầu: "Cho nên, anh giới trà tôi, là muốn tôi thanh tỉnh? Tôi nhìn đang miên man suy nghĩ sao?"

"Tôi biết cô rất quan tâm chuyện phát sinh trong gia tộc tôi, chuyện Miêu Miêu, tôi rất xin lỗi." Hiên Viên Liệt nhũn chặt lông mày, mắt mang theo vài phần áy náy.

Anh vậy mà xin lỗi? Hướng cô nói xin lỗi, đây quả thực cũng là vượt qua ngoài cô dự liệu. Tâm cũng tỉnh táo lại, xoay người đi trong phòng lấy ra khăn mặt, lau khô mặt.

Sau khi bình tĩnh lại, cô cũng ngồi xuống. Khăn mặt treo ở cổ: "Về sau tôi cũng sẽ không lại nhắc chuyện đó, đặt dấu chấm tròn đi."

Dù sao về sau cùng Hồng Tuyết Mai cũng không có quen biết gì, nếu như nói trước kia cô còn nghĩ qua muốn hướng Hồng Tuyết Mai trả thù, hiện tại loại tâm tình này cũng bỏ đi không còn một mảnh rồi. Hiên Viên Liệt có thể cùng Miêu Miêu ước định bảo hộ cô, mà Hiên Viên Liệt làm được, cái này đã chứng minh tất cả...

Lại một trận trầm mặc, từ lúc trở về đã qua một giờ, hiện tại thấy đã 7 giờ buổi sáng, nhìn đồng hồ, anh còn không có ý định đi sao?

Hiên Viên Liệt cũng nhìn đồng hồ, đứng lên.

Anh quyết định muốn đi rồi sao? Cũng đi theo anh đứng lên. Đang định mở miệng hỏi anh là muốn đi rồi phải không.

"Miêu Miêu là con ai." Ai biết anh bật thốt lên chính là một câu như vậy.

Quả thực dễ thân thể cô nhất thời cứng ngắc. Vốn tưởng rằng anh muốn nói câu khác, thế nào biết là câu nói cô không nguyện ý nhất. Bốn mắt nhìn nhau, cô tận lực né tránh cặp mắt đen kia: "Tôi không muốn nhắc chuyện này, không muốn hỏi lại tôi rồi. Miêu Miêu là con tôi, con một người tôi."

"Cha bé là người nào." Anh như chỉ là nhất thời hứng khởi nói lên đề tài này, nhưng lại hùng hổ dọa người, vấn đề này ở đáy lòng anh nghi ngờ thật lâu.

Cúi đầu xuống: "Hiên Viên Liệt, đây là chuyện riêng của tôi, tôi thật không muốn nhắc tới, mời anh không nên ép tôi được không?" Trong giọng nói của cô đã có chút gấp, chuyện sáu năm trước, là một cái hộp giấu trong lòng cô, cô khóa cái hộp này, cũng không muốn mở ra.

"Chuyện riêng của cô... Thật sao?" Mắt đen nhẹ nhàng lóe lên, anh động bả vai: "Tiêu Tiêu, đừng quên cô hiện tại vẫn thuộc về tôi."

"A?" Hai mắt mở to, trong mắt là nghi hoặc.

"Khế ước." Nói ra hai chữ này, anh mỉm cười, quay người đi, hướng cửa đi đến.

Khế ước! Gương mặt của cô gần như muốn bóp méo, đứng vậy, đứng, làm sao lại đột nhiên quên chuyện này, cô còn cùng Hiên Viên Liệt ký khế ước, này phần khế ước còn trong tay anh, đáng chết... Hiên Viên Liệt, anh thật là giỏi hoạt.

Hiên Viên Liệt đi đến cửa đột nhiên lại ngừng bước, ngoái nhìn nói. "Đứng rồi, thứ hai, nhớ kỹ thời gian."

"Ách? Còn có chuyện gì sao?"

"Tham gia hôn lễ."

"Hôn lễ? hôn lễ người nào?"

"Ngạn." Lúc Hiên Viên Liệt nói câu nói này đã đi ra phòng của cô.

Tiêu Tiêu đứng nguyên tại chỗ, chớp mắt mấy cái, hôn lễ Ngạn? Lam Đình Ngạn? Lam Đình Ngạn muốn kết hôn rồi hả?! Là thứ hai? Nhanh như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 131-2: Anh vậy mà Xin lỗi? 2

Thật lâu không có từ bên trong giật mình lấy lại tinh thần, người đứng thứ hai Đế Quốc Hắc Dạ muốn kết hôn, a... Cái này thật đúng là tin tức kinh thiên động địa. Vuốt vuốt đầu, cô cũng không có lại tiếp tục suy nghĩ nhiều, trở về phòng ngủ.

Giữa trưa.

Các lão cùng Mộ Miêu Miêu về nhà, về đến trong nhà, bé phát hiện chén trà trên bàn. A? Chén trà làm sao lại trên bàn?: " Mẹ cháu về đến rồi!"

"Ách? Tiểu Phi Long về đến rồi hả? Không nghe cô nói."

"Cháu đi tìm." Miêu Miêu từ trong ngực Các lão nhảy xuống, lập tức phóng đến trong phòng Tiêu Tiêu, đẩy mở cửa, quả nhiên thấy mẹ trên giường lớn hô hô ngủ say.

"Mẹ..." Bé nhảy lên giường.

Lúc đầu Tiêu Tiêu ngủ cũng không phải rất sâu, chóng ra mí mắt: "Miêu Miêu? Con trở về rồi hả?"

"Là, con vốn là cùng ông Các lão trở về lấy quần áo. Mẹ, mẹ làm sao về nhà cũng không nói một tiếng." Mộ Miêu Miêu dùng ngữ khí trách cứ nói ra.

Từ trên giường bò đứng lên, cùng Miêu Miêu đi ra khỏi phòng ngủ, Các lão đang ngồi trong phòng khách chơi máy chơi game Miêu Miêu: "Há, Tiêu Tiêu cô trở về rồi."

Gật đầu, cô có chút ừ ừ chưa tiêu xoa con mắt: "Tôi đi rửa cái mặt."

Trong phòng khách, Miêu Miêu cũng nắm máy chơi game cùng Các lão chơi.

"A... Thắng rồi!?" Các lão trừng lớn mắt, ông vậy mà thắng Mộ Miêu Miêu, đây quả thực là kỳ tích.

Mộ Miêu Miêu buông máy chơi game xuống, vỗ vỗ bả vai Các lão: "Ông, có tiến bộ."

"Tiểu tử, có phải để cho ông rồi hay không." Chọc chọc cái trán Miêu Miêu, trong mắt đều là yêu chiều, ông là thật coi Mộ Miêu Miêu như chính cháu trai ruột đối đãi rồi.

"Hi hi ha ha..."

"Miêu Miêu, con trở về phòng đi chơi, mẹ và ông Các lão có mấy lời cần nói." Rửa mặt xong đi tới.

"Há, tốt." Mộ Miêu Miêu ôm máy chơi game trở về phòng nhỏ, bé biết mẹ nhất định là cùng ông Các lão nói chuyện công việc. Cho nên vẫn là không nên quấy rầy.

Các lão gãi gãi đầu bên trên không có bao nhiêu tóc: "Tiêu Tiêu, cô làm sao nhanh như vậy từ Seoul trở về rồi hả? Làm sao, là gặp vấn đề gì sao?"

"Các lão, ông còn không biết sao?"

"Hả? Biết cái gì?"

Cô đến gần Các lão, theo đạo lý nói, Các lão là hội trưởng trung tâm thuê sát thủ Trung Quốc, chuyện bên trong hắc đạo bình thường đều là biết đến nhanh nhất. Cái này đều qua một ngày, Hàn Quốc lại cách Trung Quốc gần như vậy, không có khả năng các lão còn không biết tình huống: "Chẳng lẽ có người phong tỏa tin tức?"

"Tin tức gì? Tôi mấy này đều qua công viên trò chơi chơi, căn bản không có qua quản chuyện trung tâm, cho nên không có thu được tin tức cũng không kỳ quái." Các lão nói ra.

A, hóa ra là dạng này... Dừng một chút nói ra: "Lâm Hồ chết rồi."

"A?!" Các lão liền đứng lên: "Lâm Hồ chết rồi hả? Người nào giết? Cô? Hay là Hiền Viên Liệt?"

"Tự sát. Các lão, Lâm Hồ khả năng thật biết hung thủ lúc trước hại gia tộc tôi là người nào, thế nhưng ông ta đã đụng chết trên dao của tôi rồi. Nếu như tôi lúc ấy sớm một chút thu dao thì tốt rồi." Nhớ tới chuyện này cô lại lo lắng lợi hại, trong lòng vô cùng rõ ràng kỳ thật Hiền Viên Liệt nói không có sai, coi như Lâm Hồ còn sống cũng không nhất định mở miệng nói ra hung thủ, cũng không nhất định khai ra chủ nhân sau lưng. Chỉ là cô thật không cam lòng.

Trong mắt mê mang sương mù.

Trên mặt Các lão hiện lên đau lòng, ông hiền hòa vỗ bả vai Tiêu Tiêu: "Cô, không cần nóng lòng, nhất định sẽ tìm tới. Cha mẹ cô ở trên trời có linh thiên nhất định sẽ phù hộ cho cô tìm được hung thủ."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Hôn nhân chính trị 1

Các lão bất đắc dĩ lắc đầu: "Di Út cô hung ác. Làm sao tìm cũng tìm không thấy."

"Ai... Tuy nhiên Miêu Miêu bình thường không nói, nhưng tôi biết bé thật rất muốn cha. Các lão, có đôi khi tôi thật cảm thấy rất áy náy, tôi có lỗi với đứa trẻ này. Tôi để bé trưởng thành không có cha."

"Tiêu Tiêu... Nếu như một ngày kia, cô tìm được Di Út cô, cô biết cha của Miêu Miêu là ai? Cô sẽ như thế nào?" Các lão cực kỳ nặng nề hỏi.

Vấn đề này cô cũng nghĩ qua, dù sao quá khứ sáu năm, là cô muốn sinh hạ Miêu Miêu. Cô cũng không muốn qua tìm người đàn ông kia muốn gì. Cũng sẽ không mang theo Miêu Miêu qua phá hư gia đình anh, chỉ là... Có lẽ là để Miêu Miêu biết cha ruột là ai? Cái này... Cũng là Miêu Miêu luôn suy nghĩ không phải sao? Mà lại, thế giới hắc đạo không ràng buộc như vậy, nếu có một ngày cô thật bất hạnh chết mất, như vậy Miêu Miêu còn có một người thân đáng tin.

"Được rồi, đợi khi tìm được Di Út lại suy nghĩ vấn đề này đi." Cô đã rất nỗ lực khắc chế chính mình không đi nghĩ những chuyện này, chỉ là hôm nay lại bị Hiên Viên Liệt khơi gợi lên thống khổ sáu năm trước.

Các lão cũng không nguyện ý lại vén vết sẹo của cô, cũng dòi dề tài đi rồi. Ba người cùng một chỗ ăn cơm trưa. Chạng vạng tối. Các lão đi, ông đã mấy ngày trời chăm sóc Miêu Miêu một chút chính sự đều không có làm.

Thoáng chớp mắt ba ngày đi qua, sau khi từ Hàn Quốc trở về, trải qua cuộc sống bình thân cùng trước kia một dạng, cô từ trung tâm tiếp một chút nhiệm vụ đơn giản làm. Không có cách nào ai kêu tại phòng khám bệnh chết muốn tiền bị mất một khoản tiền lớn rồi. Sau khi trở về cô còn nói việc này cho Miêu Miêu.

"Wase, chết muốn tiền cực giỏi!" Miêu Miêu kinh ngạc nói.

"Khóc? Mẹ con đều bị ép khô rồi."

"Người có thể ép khô mẹ, con lần đầu tiên gặp phải. Mẹ, mẹ về sau cũng mang con đi nơi đó dạo chơi? Mẹ nói cái cửa kia hoàng kim (bằng vàng), còn có bạch ngân liên hoa (hoa sen trắng), đúng, còn có nhiều bảo thạch đi! Mẹ, nhất định phải mang con đi nhìn." Miêu Miêu hai mắt phát sáng lắc lắc tay Tiêu Tiêu.

"Con là con buôn tiền sao?" Cô biết con trai là đối với những bảo thạch chiếu lấp lánh cảm thấy hứng thú. Ai, đứa cn này là con buôn tiền chuyển thế sao?

Mộ Miêu Miêu le đầu lười.

"Leng keng... Leng keng... Leng keng..." Lúc này chuông cửa vang lên, cắt ngang đối thoại hai mẹ con.

Miêu Miêu nhanh tay lẹ mắt nhảy qua mở cửa: "Nhất định là ông Các lão muốn con rồi." Khi cửa mở ra, nhìn thấy người đứng ngoài cửa bé kém chút sừng sốt rồi.

Con trai qua mở cửa không có tiếng vang cô mới vừa nói vừa xoay người: "Miêu Miêu, ông Các lão tới con làm sao không mời người tiến đến... Ách... A? Lam Đình Ngạn? Làm sao anh tới rồi hả?"

Từ trên ghế salon đứng lên, cô làm sao cũng không nghĩ ra người đến là Lam Đình Ngạn.

Đầu tóc rối bời, sắc mặt tái xanh, trên đầu gần như có thể nhìn thấy im lặng, anh tựa ở trên khung cửa một bộ hữu khí vô lực, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Tiêu, hai con ngươi như trứng: "H ssi... Tiêu Tiêu."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132-2: Hôn nhân chính trị 2

Toàn thân Miêu Miêu run lên, bé cũng không phải không có gặp qua Lam Đình Ngan. Muốn nói vừa mới vì cái gì bị hù dọa, còn không bởi vì đáng vẻ Lam Đình Ngan lúc này mặt ừ mảy chau.

"Ngan... Chú? Chú..." Mối nhỏ run rẩy, không biết nói cái gì tốt chỉ có quay đầu hướng mẹ cầu cứu.

"Làm sao anh tới rồi hả? Mau mời tiến đi." Tiêu Tiêu đứng lên.

Lam Đình Ngan bước động, hướng trong phòng đi đến, thế nhưng chân của anh thật giống như không có xương cốt, đi đứng lằng lằng, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ ngã xuống.

"Miêu Miêu, nhanh, mau đỡ ở chú." Lập tức đối với Miêu Miêu đứng tại bên cạnh anh nói ra.

"Há, nha." Miêu Miêu cũng nhanh nhẹ, một tay đỡ lấy anh, bắt quả thân thể Lam Đình Ngan cao cao kém chút áp đảo bé trên mặt đất.

Phí hết chín hai hồ, Mộ Miêu Miêu mới đỡ anh đến trên ghế sofa ngồi.

"Miêu Miêu, cho chú Ngan chén nước ấm"

"Há, tốt." Miêu Miêu đi nhà bếp đun nước ấm.

Tiêu Tiêu nhìn Lam Đình Ngan, thật giống như bị bệnh: "Anh còn tốt đó chứ?"

Lam Đình Ngan thở phì phò: "Trả, còn tốt..."

"Thật có khỏe không? Anh... Đáng vẻ cũng không giống như là không có việc gì. Anh có phải bệnh rồi hay không?" Cô khinh bỉ đánh giá Lam Đình Ngan, tuy nhiên cùng Lam Đình Ngan chung đụng không nhiều, nhưng cô lại coi anh là bằng hữu. Tuy nhiên Lam Đình Ngan cùng Hiên Viên Liệt là bằng hữu, thế nhưng là hai người rõ ràng cũng không phải cùng một tính cách. Tính cách Lam Đình Ngan so sánh người đàn ông băng lãnh kia tốt quá nhiều rồi.

"Tôi..." Lam Đình Ngan vuốt ve trái tim mình, mới chậm rãi nói: "Tôi, muốn kết hôn rồi."

"Đây là chuyện tốt, tôi đã nghe Hiên Viên Liệt nói, thứ hai cũng là hôn lễ. Anh... Hiện tại chẳng lẽ là chứng khăn trương trước hôn nhân?"

"Cô biết rồi hả?" Lam Đình Ngan giật mình.

"Không phải sao. Tay chân anh thật là nhanh." Cô vừa cười vừa nói.

"Ai..." Lam Đình Ngan nói qua từ trong túi quần áo móc ra một thiệp mời dùm đó đưa cho Tiêu Tiêu: "Cho..."

Tiêu Tiêu tiếp nhận thiệp mời: "Anh đưa thiệp mời làm sao làm thành bộ dạng này, này! Kết hôn hẳn là cao hứng mới đúng." Cũng không có quá để ý.

Ưu sầu nhìn về phía cô: "Tôi, không, nghĩ, cưới."

Mấy chữ từ trong miệng anh phun ra, Tiêu Tiêu nháy mắt, Lam Đình Ngan cũng là có tiếng hoa hoa công tử, bên người người phụ nữ vô số, lúc này nói muốn kết hôn, cô còn rất ngạc nhiên là người phụ nữ như thế nào đã thu phục được hoa hoa công tử, lại không nghĩ rằng, giống như không phải cô nghĩ chuyện như vậy: "Đều nhanh kết hôn, nói ra chuyện này là được không? Cô đâu biết nhất định sẽ rất thương tâm, anh chẳng lẽ không yêu cô sao?"

"Yêu? A... Chỉ là công cụ gia tộc lợi dụng lẫn nhau thôi, nói gì chuyện yêu. Nói gì chuyện tình? Tôi nghĩ là cái ngày này sẽ đến muộn một chút, nhưng là nó vẫn tới nhanh như vậy. Thật không thoải mái." Lam Đình Ngan dè xuống trán của mình.

Cô rốt cuộc hiểu vì sao Lam Đình Ngan lại sầu mi khổ kiểm đi tới nơi này, hóa ra là quan hệ thông gia chính trị. Mộ Tiêu Tiêu đã từng cũng sinh hoạt bên trong đại gia tộc, cô biết đại gia tộc bình thường đều là lấy quan hệ thông gia lẫn nhau tăng trưởng thế lực, con gái sinh vì danh môn vọng tộc đều thân bất do kỷ, giống như Hiên Viên Liệt đi... Anh tuy nhiên thoát khỏi Hiên Viên gia chính mình đi ra lập nghiệp, thành công đẩy Đế Quốc Hắc Dạ hướng đỉnh phong hắc đạo Trung Quốc. Thế nhưng là coi như thế nào đâu? Anh còn phải bị người trong nhà buộc xem mắt, kết hôn.

Sắc mặt nhiều một tia nặng nề: "Anh hôm nay đến đưa tôi thiệp mời, cũng nói là, anh cũng quyết định cưới cô rồi. Đã quyết định, nhiều phiền não cũng là dư thừa." Cô căn bản không biết dùng lời gì tới dỗ dành Lam Đình Ngan, cũng chỉ có nói qua như thế. Tuy nhiên không rõ ràng vì cái gì Lam Đình Ngan sẽ tìm đến cô nói chuyện này, nhưng cô cũng nguyện ý thành một thánh giả, chuyện khó chịu giấu ở trong lòng cũng chỉ càng khó chịu hơn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 133-1: Một tờ khế ước, hận 1

"Nhất thời xúc động. Tôi cũng thiếu chút không cẩn thận biến thành u hồn rồi."

"Lâm Âm Nhi đã chết, cô cùng Liệt, hiện tại là quan hệ như thế nào?" Lam Đình Ngạn hỏi.

"Ày..." Tiêu Tiêu lúng túng nắm tóc, thực sự bất đắc dĩ nhủ mầy: "Anh cũng biết, tôi ngay từ đầu cùng anh ở cùng nhau là vì cứu Miêu Miêu, sau đó lại giả trang vị hôn thê của anh. Hiện tại Lâm Âm Nhi đã chết, tôi cùng anh tự nhiên không có bất cứ quan hệ nào rồi. Nếu như càng muốn nói... Vậy thì là quan hệ khế ước rồi."

Cô tin tưởng Lam Đình Ngạn nhất định biết ở giữa cô và Hiên Viên Liệt viết qua một phần khế ước.

"Cho nên, thật là không hề có quan hệ sao?" Lam Đình Ngạn tiếp tục hỏi.

Không biết anh vì cái gì đối với mấy chuyện này sẽ có hứng thú như vậy, chẳng lẽ bởi vì nguyên nhân Hiên Viên Liệt là bạn anh sao? Khoát tay áo: "Không có rồi! Tôi mới không muốn cùng người đàn ông lạnh lùng kia có cái gì liên lụy. Chỉ là phiền muộn ký phần giấy khế ước này." Tranh thủ thời gian cùng Hiên Viên Liệt phôi sạch quan hệ, nói thật cô cũng thật không muốn cùng Hiên Viên Liệt có bất kỳ liên lụy, chỉ là qua Hàn Quốc, còn có tất cả chuyện trước đó đều có quá nhiều không thể làm gì.

"A..." Lam Đình Ngạn gật đầu, sắc mặt khôi phục mấy phần.

Lúc này, Mộ Miêu Miêu bùng chén nước ấm đi ra: "chú Ngạn muốn kết hôn sao?" Vừa mới nhà bếp không có đóng cửa, cho nên bé loáng thoáng nghe trộm được.

Lam Đình Ngạn tiếp nhận chén nước ấm: "Cảm ơn Miêu Miêu."

"chú Ngạn, chú có phải thật muốn kết hôn rồi hay không Co đâu là ai?" Miêu Miêu hiếu kỳ mở to hai mắt hỏi, bé làm sao biết Lam Đình Ngạn kháng cự kết hôn đến cỡ nào.

Tiêu Tiêu lập tức kéo con trai đi qua, một tay bịt cái miệng mèo: "Tốt, chú Ngạn hôm nay không thoải mái, con cũng đừng hỏi nhiều như vậy rồi." Mắt thấy Lam Đình Ngạn không muốn nhắc chuyện kết hôn, con trai của cô còn không biết rõ tình hình ở bên cạnh không ngừng nói. Đây không phải trên vết sẹo người tôi xát muối sao.

Nâng lên hai má. Miêu Miêu tròn tròn mắt gật đầu, cô lúc này mới buông miệng con trai ra.

"Tiêu Tiêu không có việc gì, tôi còn muốn mời tiểu gia hòa tói tham gia hôn lễ đây." Lam Đình Ngạn giờ phút này giống như so mới vừa tới tốt hơn nhiều, uống vào mấy ngụm nước ấm, thả cái chén lại đến bàn.

"Lúc đó mời ông Các lão cùng đi sao? Kết hôn mà nói nhất định có rất nhiều ăn ngon đi." Miêu Miêu kinh hi hỏi.

Con trai cô ngoại trừ là châu báu, vẫn là một ăn hàng điển hình. Tuy nhiên cái gì đều ăn, nhưng là khẩu vị có đôi khi cũng kén ăn hung ác.

"Mời! Chỉ cần là bạn của Miêu Miêu, đều mời." Lam Đình Ngạn cũng là rất là ưa thích Mộ Miêu Miêu quý linh tinh, xoa cái đầu nhỏ của bé, lộ ra nụ cười. Thấy thế nào đều cảm thấy đứa bé này theo dáng dấp Liệt khi còn bé giống nhau đến mấy phần. Ach... Càng xem càng giống, thật không biết cha của đứa trẻ là ai, không chừng là an hem của Liệt thất lạc nhiều năm.

"Chú Ngạn tốt nhất, ôn nhu nhất rồi." Mộ Miêu Miêu ôm lấy Lam Đình Ngạn, quả thực là leo đến trên thân anh, tiện anh bằng một cái môi thơm. Ban của mẹ, ông Các lão là người nhà thân nhất. Di út của mẹ tuy nhiên khắp nơi chạy tới chạy lui, nhưng lại cũng rất thương yêu bé. Hàng năm qua sinh nhật di út của mẹ đều sẽ không quên. Ủ... Chú Ngạn là biết làm cơm, cũng là cùng bé chơi. Chú Ngạn ôn nhu nhất rồi. Còn lại... Cũng chỉ có chú Liệt rồi...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133-2: Một tờ khế ước, hận 2

Nhớ tới chú Liệt, Mộ Miêu Miêu nhủ mầy, bởi vì bé thực sự không biết làm sao đánh giá. Cảm thấy... Chú Liệt có đôi khi có khá dữ, mà đối với mẹ lúc tốt lúc xấu, nhưng rất kỳ quái, tuy ở giữa phát sinh nhiều chuyện như vậy. Nhưng là cùng chú Liệt cùng một chỗ, giống như không có cảm giác cự ly. Xem như, thân thiết sao? Bé không biết hình dung như thế nào.

Cùng Mộ Miêu Miêu gầy vò một hồi, ánh mắt Lam Đình Ngạn lại quay lại Tiêu Tiêu: "Tuy nhiên hôn nhân này không được tốt lắm, nhưng tôi hi vọng ngày kết hôn này, chúng ta không say không về."

"Không say không về?" Tiêu Tiêu mở to hai mắt. Đang muốn mở miệng, bị Mộ Miêu Miêu đoạt lời.

"A? Uống rượu? Chú Ngan, mẹ cháu không thể uống rượu, cô vừa uống rượu là mất mình! Lặp đi lặp lại vô thường, có đôi khi sẽ còn làm chuyện kinh khủng. A, đúng rồi đúng rồi, chuyện đáng sợ nhất, mẹ tỉnh rượu về sau sẽ không nhớ." Mộ Miêu Miêu khẩn trương nói qua, bé đã từng mất thấy tình huống sau khi mẹ uống rượu xong về, cảnh kia, này... Chắc chắn, bây giờ nghĩ đến trong lòng còn phát run đây.

"Ồ? Giống như là như vậy, nhớ kỹ lần trước tại sông bạc cô uống đồ uống có rượu cồn, lúc ấy thần chí cũng giống như không rõ ràng rồi." Lam Đình Ngạn nói ra.

Tiêu Tiêu gật đầu: "Thật xin lỗi, tại ngày đại hi, tôi lại không thể uống rượu. Thực sự thật có lỗi."

"Không sao. Nhớ kỹ Thứ hai muốn tới!" Lam Đình Ngạn nói qua đứng lên.

"Ừm. Nhất định đến."

"Được, vậy tôi đi." Anh cười cười, dáng vẻ giống như tâm tình rất tốt.

Tiêu Tiêu không hiểu vì cái gì tâm tình Lam Đình Ngạn lại chuyển biến nhanh như vậy, nhưng lại cũng cao hứng dùm cho anh, dù sao sau khi kết hôn hai người sẽ vượt qua nửa đời sau, ai... Quan hệ thông gia chính trị bị thảm, vẫn luôn lan tràn bên trong xã hội thượng lưu.

Sau khi Lam Đình Ngạn đi, Mộ Miêu Miêu nghi ngờ kéo hai má: "Mẹ, con thế nào cảm giác chú Ngan có điểm gì là lạ, chú không sinh bệnh rồi hả? Lúc tiến vào còn sàu mi khổ kiểm, lúc này giống như nghĩ thông suốt."

"Có thể nghĩ thông suốt là tốt rồi... Ai, quan hệ thông gia chính trị thế nhưng là rất thống khổ. Nếu như, bà ngoại ông ngoại không có đi, nói không chừng mẹ cũng sẽ đi đến con đường này." Cô thần nhiên nói. Dù sao sinh hoạt bên trong Ngũ Đại Gia Tộc, cô có thể không biết cha mẹ an bài cho cô hôn ước hay không.

"Bà ngoại ông ngoại là hạng người gì..."

"Rất tốt, người rất tốt."

"cậu đâu?" Bé vô số lần nghe mẹ nhắc đến cậu, địa vị cậu trong lòng bé như là đại anh hùng. Cùng cha thần bí không kém cạnh.

Nói lên anh trai mình, Tiêu Tiêu lộ ra nụ cười hậm hực: "cậu con, rất ôn nhu, người rất ôn nhu. Nhưng là, đừng nhìn cậu con với người nhà rất ôn nhu, nhưng làm khỏi sự bá khí ghê gớm đây. Con biết không? Khi còn bé mẹ còn bị bắt cóc, khi đó cậu cũng không lớn, nhưng lại đơn thương độc mã giết bên trong trại địch, quả thực là cứu mẹ ra. Nếu như... Nếu như cậu hiện tại còn sống, cậu nhất định cũng sẽ rất yêu Miêu Miêu, nhất định cũng sẽ nâng Miêu Miêu ở trong lòng bàn tay." Nói qua thanh âm của cô đều trở nên trầm thấp, anh, anh, đó là một cây gai trong nội tâm cô, địa vị anh trong lòng cô, thậm chí có đôi khi vượt qua cha mẹ.

Miêu Miêu nâng tay nhỏ lên, dùng ngón tay lau nước mắt trên mặt mẹ: "Mẹ... Cậu nhất định trên trời xem chúng ta, không phải nói người chết về sau lại biến thành chấm nhỏ sao? Nay lúc trời tối chúng ta qua nóc nhà chấm nhỏ tốt không tốt."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Cô dâu là ai?

Thời gian cực nhanh mà qua, trên chân Mộ Tiêu Tiêu cắn bị thương khỏi hẳn, lúc trước trên bờ vai ba vết thương cũng tốt triệt để rồi. Vết sẹo đều không có để lại, cô không thể không bội phục kỹ thuật chữa bệnh chết muốn tiền, thật sự là thiên hạ nhất!

Có đôi khi không khỏi nghĩ, một phòng khám bệnh lòng đất lợi hại như vậy, vì sao lại cam tâm chỉ ở một địa phương nhỏ nhò tại Hàn Quốc như vậy. Mà lại, Bạch Dược, Bạch Lan, Bạch Hương, đều giấu không lộ như vậy. Mọi người là tổ hợp kỳ lạ. Làm cho người ta lú lờ. Bất quá... Làm cho người giật mình vẫn là anh... Bạch Nguyệt tóc bạc, con mắt nửa vàng trắng, da thịt so nữ sinh còn trắng! Ôn chủ phòng khám bệnh chết muốn tiền. Nhớ tới Bạch Nguyệt, cô nhớ lại cái xe lăn Ngân Liên kia... Chân của anh không biết là cái gì rồi.

Cũng là liên quan tới chuyện Bá Hổ của Lâm gia, lúc ấy Bang Bá Hổ tử thương thảm trọng, Lâm Hổ chết cũng tạo thành nội loạn Bang Bá Hổ. Chuyện này tạo thành oanh động không nhỏ, những tiểu bang phái Hàn Quốc khác cũng bắt đầu đánh chủ ý lên Bang Bá Hổ, muốn phải thừa cơ thôn phệ Bá Hổ.

Cô vốn tưởng rằng hắc bang Hàn Quốc lại bởi vậy một mảnh đại loạn, nhưng không nghĩ tới Hiến Viên Liệt đã sớm chuẩn bị, ngày hôm đó sau khi bọn

họ trở về, người Đế Quốc Hắc Dạ đã xâm nhập Seoul. Trong bang Bá Hồ loạn, cho bọn họ một kích sau cùng. Thế lực Đế Quốc Hắc Dạ từ Trung quốc khuếch trương đến Hàn Quốc.

"Mẹ, nơ con đâu?" Miêu Miêu lục tung tìm được cái nơ nhỏ màu xanh của mình

Tiêu Tiêu xoay người, nhìn chăm chăm con trai: "Chẳng phải trong tay con sao? Con còn tìm khắp nơi cái gì..." Không còn gì để nói, con trai làm sao đột nhiên trở nên qua loa như thế. Cầm nơ tìm nơ.

"A... Thì ra ở chỗ này, để cho con thật thống khổ đây." Bé tranh thủ thời gian kết thất ở trên cổ áo.

Muốn nói Mộ Miêu Miêu hôm nay đẹp trai cỡ nào? Đây tuyệt đối là đẹp trai phát nổ, một thân âu phục, lấy màu lam lam điểm chính, tóc bị thổi hơi hơi bông lên, tóc mái trên trán hơi hơi cuốn về phía bên trên. Lông mày nho nhỏ ở giữa, tuy nhiên còn mấy phần non nớt, nhưng cũng có một chút khí khái hào hùng, mắt to. Xinh đẹp thật giống bảo thạch. Cái mũi không cong, môi mỏng mỏng. Trên mặt thịt mịn màng, nhưng là khuôn mặt lại cực kỳ đẹp đẽ.

Tiêu Tiêu cũng nhìn không được ngồi xổm xuống nhéo nhéo cái mũi con trai: "Ai u, bảo bối hôm nay có thể đẹp trai lắm rồi." Không khỏi lo lắng gia hỏa này sau khi lớn lên sẽ không thay đổi thành nghi hoặc tai họa yêu nghiệt.

"Mẹ... Khiêm tốn!" Mộ Miêu Miêu nghiêm túc nói qua.

"Đúng đúng." gật đầu.

Cài tốt nơ, Miêu Miêu còn giật giật cái nơ con bướm. Ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Tiêu: "Mẹ, chúng ta đây coi như là quần áo người thân sao?"

"Đương nhiên."

Lúc này Mộ Tiêu Tiêu cũng một thân váy dài màu lam, mép váy về phác thảo ra một đóa lại một đóa hoa văn lập thể. Đơn giản mà lại hào phóng. Xõa tóc đen, giống như xuất chúng, nhưng cũng mười phần cao quý.

"Miêu Miêu, mấy giờ rồi hả?" Tiêu Tiêu một bên mang vòng tai một bên hỏi.

Mộ Miêu Miêu cuộn tay áo lên nhìn đồng hồ: "11 giờ 10 rồi."

"11 giờ 10 rồi hả? Hồngбет rồi!" Cô lập tức đứng chân tiến giày cao gót, không kịp buộc lên, ôm lấy Miêu Miêu lao ra. Đây mở cửa...

Ngoài cửa một chiếc limousine đỗ, nếu như nói này thu hút sự chú ý của người khác, như vậy càng thêm đoạt nhãn cầu người thì là... Thân ảnh thon dài tựa ở trước xe này, anh cầm điều thuốc, một tay chống đầu xe, chân phải hơi hơi uốn lượn, mắt đen nhìn phương xa.

Nghe được tiếng mở cửa. Ánh mắt anh chậm rãi chuyển qua, chỉ gặp cô chật vật ôm con trai đứng tại cửa, tóc mái trên trán có chút lộn xộn, chân giống như còn không có hoàn toàn bên trong giày.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134-2: Cô dâu là ai? 2

"Anh... Đến." Mộ Tiêu Tiêu lúng túng nhìn Hiên Viên Liệt, để con trai xuống. Cùng Hiên Viên Liệt hẹn chính là 11 giờ, mới vừa cùng con trai đổi quần áo quên thời gian.

"Chú Liệt." Mộ Miêu Miêu lễ phép gật đầu, lần này mẹ từ Hàn Quốc trở về không bị thương tổn, bé đối với chú Liệt vẫn là rất hài lòng. Nam tử hán hứa hẹn chỉ ít tuân thủ rồi.

"Lên xe đi." Hiên Viên Liệt dập thuốc lá trong tay, bất thành linh chuyển trên thân xe.

Tiêu Tiêu vừa đi, một bên giơ chân lên chụp dây giày. Một bên nhảy lên xe. Ngồi lên xe, giày cũng coi là đi rồi.

"Mẹ, tại sao là chú Liệt tới đón chúng ta." Mộ Miêu Miêu nhỏ giọng tại bên tai cô nói thầm, đây không phải hôn lễ chú Ngạn sao?

"Anh nhàn rồi." Tiêu Tiêu cũng nhỏ giọng đáp lại chính mình con trai, cô cũng không biết vì sao lại như thế, thuận theo tự nhiên lên xe của anh. Anh an bài giống như đều đương nhiên.

Cũng không có lại nghĩ quá nhiều, có Miêu Miêu trên xe bầu không khí cũng không tính quá xấu hổ. Tuy nhiên Hiên Viên Liệt thùy chung lạnh mặt, bất quá cô cũng quen rồi.

Chỉ là không biết cái này hơn một tuần lễ rồi. Vết thương trên người anh đỡ chưa? Thế lực vừa mới khuếch trương đến Hàn Quốc, anh đại khái những ngày này đang bận bịu xử lý chuyện Hàn Quốc đi.

Nhớ tới anh thương nặng như vậy, trong nội tâm cô thủy chung có chút khó có thể bình an, tuy nhiên Hiên Viên Liệt sớm đã giải thích qua lý do, ai... Không khỏi thở dài một hơi.

"Mẹ, là bờ biển!" Mộ Miêu Miêu xuyên thấu qua cửa sổ xe ngắm ra ngoài.

Ngoài nhìn một chút, phía trước chính là bờ biển mênh mông, cách bờ biển không xa, có một tòa giáo đường. Thật là một hôn lễ hào hoa mà hoang tưởng.

Bên miệng Tiêu Tiêu không khỏi cong lên nụ cười. Nhớ trước kia anh nói qua. Anh về sau cưới cô dâu nhất định phải trên bờ biển. Anh, nếu như còn sống, năm nay đều 29, nhất định đã cưới chị dâu xinh đẹp rồi.

"Cao hứng cái gì?" Hiên Viên Liệt đột nhiên tiến đến bên tai của cô.

"Hà?" Quay đầu, kém chút hôn lên khuôn mặt của anh. Đầu hướng phía sau co rút lại. Che miệng của mình. Mắt theo dõi anh.

Hiên Viên Liệt đứng thẳng, một tay cầm ở trong túi quần: "Cô muốn xuống xe? Còn tiếp tục trong xe ngắm người."

Xe ngừng rồi hả? "A nha." Tranh thủ thời gian đứng lên. Mà Mộ Miêu Miêu sớm đã xuống xe. Ngoài xe là cửa hông giáo đường. Cửa chính là cô dâu chú rể, cho nên tân khách đều là từ trái phải hai bên cửa tiến vào.

Giáo đường trang trí vô cùng hào hoa, giống như vì hôn lễ đặc biệt quét vôi qua. Hoa hồng kiêu diễm chung quanh giáo đường. Khắp nơi buộc lên khí cầu hình trái tim màu sắc rực rỡ. Nơi này nhìn lên là làm cho người cảm giác được hạnh phúc cùng ngọt ngào cỡ nào.

Từ cửa hông tiến vào, trong giáo đường đã ngồi không ít người, nhao nhao đều mặc lễ phục long lầy, từ bên trong Tiêu Tiêu cũng nhìn thấy không ít khuôn mặt quen thuộc, đều là nhân vật hắc đạo nổi tiếng. Chiến trận lớn như vậy, không hổ là buổi lễ người đứng thứ hai Đế Quốc Hắc Dạ kết hôn. Không biết, cô dâu sẽ là ai.

Ngồi vào vị trí đại khái nửa canh giờ, toàn bộ cung điện đều ngồi đầy người. Chỉ có trống một con đường đi ở giữa. Đó là một con đường dùng thảm đỏ bày ra, phía trên rải đầy cánh hoa. Cha xứ cũng đến rồi.

Giờ phút này trong giáo đường đều trở nên trang nghiêm thần thánh. Bầu không khí cũng biến thành cùng vừa mới hoàn toàn khác biệt, ngay sau đó, phía ngoài giáo đường đội hòa âm bắt đầu đàn tấu lên khúc kết hôn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135-1: Kẻ điên 1

Âu phục màu trắng trên thân Lam Đình Ngạn hợp lại càng tăng thêm sức mạnh, anh hiện tại như là vương tử từ bên trong truyện cổ tích đi ra. Thế nhưng từ nơi này trên thân vương tử anh tuấn, không nhìn thấy một điểm vui sướng. Mặt băng lãnh cùng Hiên Viên Liệt không kém cạnh.

Ánh mắt chậm rãi rơi vào trên thân cô dâu bên cạnh anh.

Thật đẹp...

Lụa trắng từ trên đầu đến mặt đất, tóc cao quý co lại, một mặt dây chuyền trang sức đặt ở trên trán, này là một viên kim cương xinh đẹp. Áo cưới màu trắng phiêu phiêu, kiểu dáng cũng cực kỳ đặc thù. Bất quá cho dù là trang trí xinh đẹp đều không có đoạt rơi danh tiếng bản thân cô dâu, bởi vì một gương mặt tuyệt sắc thực sự quá kinh diễm rồi. Chỉ bất quá bên trên khuôn mặt tuyệt đẹp cũng không có biểu lộ cái gì.

Nếu như nói Lam Đình Ngạn hôm nay giống như bạch mã vương tử, như vậy cô dâu giống như là công chúa Bạch Tuyết. Quả thực là ông trời tác hợp. Tô hợp kim đồng ngọc nữ.

Tại con đường lớn nhất trung tâm, ánh mắt Lam Đình Ngạn đột nhiên rơi vào trên thân Mộ Tiêu Tiêu, chỉ là ngăn ngừi một giây, anh lại dời ánh mắt trở về.

Âm nhạc dừng lại.

Cha xứ cầm lấy Thập Giá trước ngực: "Hôm nay, tại trước mặt Thượng Đế, bên trong Thánh đường cho các con công hành thần thánh cử hành hôn lễ long trọng. Hôn nhân là được phúc, là thần thánh, là cực quý giá; cho nên không thể khinh thường qua loa, nên cung kính, thành kính, cảm ân tạ tội trước mặt Thượng Đế tuyên thệ, hôn nhân yêu cầu, người phía dưới vẫn đáp lễ mục sư chủ trì."

Tất cả mọi người nín thở, chứng kiến một khắc thần thánh.

Cha xứ để tay bên trong Thập Giá xuống, ánh mắt hiền hòa nhìn về phía Lam Đình Ngan: "Lam Đình Ngan tiên sinh, cha đại biểu Thượng Đế chí cao chí thánh trước mặt hai con, con nguyện thực tình thành ý cùng Giang Tiểu Băng kết thành vợ chồng, thi hành theo Thánh kinh, cùng cô một đời một kiếp sống qua ngày, vô luận an vui khổ khó, phong phú nghèo khó, hoặc thuận hoặc nghịch, hoặc khoẻ mạnh hoặc mềm yếu, con cũng tôn trọng cô, trợ giúp cô, quan tâm cô, một lòng yêu cô ; chung thân trung thành cùng cô chung xây gia đình, con nguyện ý không?"

Buổi trưa ánh nắng xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh bên cạnh ngũ sắc chiếu vào trên thân Lam Đình Ngan, mắt anh nhẹ nghiêng, rơi vào trên thân Tiêu Tiêu đang ngồi ở bên phải hàng thứ hai.

Ánh mắt của anh cũng không có quá nhiều người chú ý tới, chỉ có Giang Tiểu Băng cùng anh đứng đối diện nhìn thấy. Bản thân Mộ Tiêu Tiêu, cô cũng không có chú ý tới ánh mắt Lam Đình Ngan nhìn mình.

Trầm mặc... Vẫn là trầm mặc như cũ.

Lam Đình Ngan trầm mặc để tìm người ở chỗ này đều muốn nhảy tới cổ rồi.

Thời gian giây phút trôi qua, đại khái đều nhanh nửa phút, lông mày Giang Tiểu Băng cũng nhẹ nhàng nhăn lại.

"Lam Đình Ngan tiên sinh, con... Nguyện ý không?" Cha xứ cũng đợi không kịp mở miệng hỏi lần nữa.

Nếu không phải bầu không khí này quá mức trang nghiêm, tất cả mọi người ở đây đều sẽ phát ra thanh âm thốn thức. Chỉ là tất cả mọi người nhin xuống. Khi cha xứ lần nữa hỏi ra. Tất cả mọi người dựng lên lỗ tai.

Lam Đình Ngan hít một hơi thật sâu, thu hồi ánh mắt, băng lãnh thối qua Giang Tiểu Băng, nhìn về phía cha xứ: "Con nguyện ý."

Con nguyện ý...

Câu nói này đủ để làm cho tất cả mọi người đều thở dài một hơi.

Ngay sau đó cha xứ lặp lại vừa mới hỏi cô dâu Giang Tiểu Băng: "Giang Tiểu Băng nữ sĩ... Xin hỏi con nguyện ý không?"

Không ai từng nghĩ tới giờ phút này xuất hiện cục diện cùng vừa mới, Giang Tiểu Băng cũng trầm mặc, cô nhìn chăm chăm Lam Đình Ngan, sau đó mắt chuyển rơi vào trên thân Mộ Tiêu Tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135-2: Kể diên 2

Ánh mắt quá mức rõ ràng, ánh mắt Tiêu Tiêu cũng đúng lúc cùng cô tại không trung đụng nhau. Người chung quanh cũng đã nhận ra không thích hợp, chậm rãi dời tầm mắt về phía cô bên này.

"Mẹ, cô dâu làm sao nhìn chăm chăm mẹ." Miêu Miêu nhỏ giọng nói.

"Xuy... Khẳng định không phải nhìn mẹ, có thể là nhìn người phía trước." Hàng thứ nhất ngồi đầu là nhóm phụ dâu phụ rể thuộc người nhà. Cho nên cô nói như vậy cũng coi là không có trở ngại.

Người chung quanh nghe được có đứa trẻ gọi Tiêu Tiêu là mẹ, cũng đều không có lại chú ý, tưởng rằng thật lại nhìn hàng thứ nhất thuộc người nhà. Lúc này... Giang Tiểu Băng cũng thu hồi ánh mắt.

Lại là trọn vẹn nửa phút trầm mặc, cô nhìn chăm chăm Lam Đình Ngan chậm rãi mở miệng nói: "Con nguyện ý."

Cha xứ thở ra một hơi, lần đầu tiên gặp phải dạng này, hai người lại không có biểu hiện ra không quá nguyện ý, nhưng lại giống như là lạ ở chỗ nào.

Tiếp xuống làm nhẹ nhõm rất nhiều, cô dâu chú rể trao đổi nhẫn kết hôn.

"Tôi lấy thần danh nghĩa, tuyên bố hai người trở thành vợ chồng hợp pháp. Hai người từ nay về sau yêu nhau, vĩnh viễn không chia lìa, vĩnh viễn hợp nhất." Cha xứ nói qua lại cầm lên Thập Giá trước ngực.

Hơn một giờ sau nghi thức hôn lễ mới kết thúc, các tân khách đều từ giáo đường dời bước đến bên trong biệt thự bờ biển. Tòa nhà biệt thự như là chuyên môn vì hôn lễ kiến tạo. Đại sảnh lầu một nhìn lên có thể dung nạp bên trên ngàn người.

Lam Đình Ngạn đã bỏ đi âu phục màu trắng đổi lại một thân âu phục màu đen, mà Giang Tiểu Băng cũng cởi bỏ áo cưới, đổi lại lễ phục dạ hội màu trắng. Hai người tay trong tay xuất hiện tại trong đại sảnh.

"Ba ba ba ba" tiếng vỗ tay, hai người chủ lên đại sảnh lớn nhất trung tâm đến sân khấu, Waltz vang lên. Bước nhảy nhẹ nhàng để đại sảnh tăng thêm mấy phần linh động.

"Mẹ, chị gái nhảy thật là dễ nhìn." Mộ Miêu Miêu nhìn tròn tròn mắt, hai mắt nhìn chăm chăm người trên sân khấu, một thân lụa trắng uyển chuyển nhảy múa, giống như là tiên nữ bên trong thần thoại.

"Đó là vợ chú Ngạn, con gọi là dì mới đúng."

"Ừm." Miêu Miêu gật đầu.

Lúc này, một ly nước chanh đưa tới trước mặt Tiêu Tiêu, cô giật mình nhìn về phía chủ nhân cầm nước chanh, lại là Hiên Viên Liệt, mà tay của anh cầm một chén rượu vang đỏ.

Nhìn nước chanh trong tay anh: "Anh làm sao biết tôi không thể uống rượu."

"Cô cứ nói đi?" Mắt đen lóe lên.

Cái ly hai người đựng cùng một chỗ. Cô nghi ngờ uống xong nước chanh. Theo dõi cặp mắt đen kia băng lãnh không đáy, đột nhiên nhớ đến lúc giả trang tài xế, uống qua một lần rượu, một lần kia còn làm sập giường của anh rồi...

Kỳ thật Mộ Tiêu Tiêu làm sao biết, buổi tối hôm đó, cũng không phải là cô làm sập giường, mà chính là người nào đó một chân đá hỏng giường!

Hiên Viên Liệt đương nhiên nhớ kỹ, bộ dáng cô sau khi uống rượu xong bất tỉnh nhân sự, đơn giản giống như kẻ điên, bất quá xem như một người phụ nữ điên.

Trên sân khấu hai người đã nhảy xong. Dưới sân khấu, hai người đều nhao nhao bị vây lại. Dù sao cũng là một hôn lễ thương nghiệp, người ở chỗ này đều là nhân vật nổi tiếng buôn bán hoặc là bá chủ bên trong hắc đạo. Xem như hội trường trung tâm thuê sát thủ Trung Quốc, Các lão cũng mời đến. Cho nên rất nhanh biến thành một yến hội thông đồng lẫn nhau, nịnh nọt lẫn nhau, mưu lợi lẫn nhau.

Không phải sao, cô vừa nghiêng đầu, Hiên Viên Liệt đã bị mấy người vây quanh rồi.

Thờ dài một hơi, chỉ có cùng con trai của mình chơi, lại vừa quay đầu lại? Con trai đâu? Chạy tìm Các lão sao? Làm sao nhanh như vậy!

Hội trường thực sự quá lớn, cô quan sát chung quanh, vẫn là quyết định buông xuống nước chanh chuẩn bị đi tìm con trai trước.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136-1: Giẫm trận người yêu cũ? (1)

Cô sững sờ, mắt nhìn người phụ nữ trước mắt, một đầu tóc đỏ dài đến thắt lưng. Một thân váy dài rộng rãi, vóc dáng cô rất cao, tối thiểu một mét tám đi. Nhìn giống như là con lai, bà vai cũng nữ tính đều bao quát rất nhiều. Hình dạng tuấn mỹ. Cô không giống người phụ nữ phổ thông vũ mị như thế, thế nhưng là lại có một loại xinh đẹp, phía trên miệng cô tại tăng thêm một cái nốt ruồi. Liếc một chút cũng làm người ta khắc sâu trí nhớ.

Tiêu Tiêu gật đầu, biểu thị lễ phép, muốn vòng qua cô qua tìm con trai của mình.

"Chớ vội đi." Người phụ nữ một bước lại ngăn trở đường đi của cô, bởi vì cô cao hơn Tiêu Tiêu. Chân cũng dài, chặn trước mặt cô.

"Xin hỏi có chuyện gì không?" Ngược mắt nhìn người phụ nữ. Cô nhớ kỹ hôm nay không có chọc người nào, người phụ nữ này cô cũng xác định chính mình không biết cô.

Người phụ nữ cúi người: "Cô cùng Lam Đình Ngạn là quen biết thế nào? Các người nhìn giống như rất quen biết."

"A?" Tiêu Tiêu làm sao nghĩ cũng không ra người phụ nữ này mở miệng là vấn đề như vậy, chẳng lẽ người phụ nữ này là người yêu cũ trước kia của Lam Đình Ngạn. Thế nhưng là xem như người yêu cũ hôm nay cũng không nên tìm tới cô đi! Muốn tìm cũng là tìm cô đâu.

"Nói cho tôi biết... Cô cùng Lam Đình Ngạn là quan hệ như thế nào." Người phụ nữ nháy một con mắt, giống như là nũng nịu nói ra.

"Bạn bè, phổ thông." Tiêu Tiêu có chút lúng túng nói qua.

"Chỉ là... Bạn bè bình thường?" Người phụ nữ nhắc lại.

"Nặc Nhi. Cô nói chuyện với người nào." Lúc này, một thanh âm nhẹ nhàng từ đằng xa truyền đến.

Nhìn qua, lại là một trong những nhân vật chính hôm nay, Giang Tiểu Băng, cô một thân lụa trắng, nện bước đi tới, khi nhìn thấy Tiêu Tiêu, trong mắt nhất thời hiện lên một tia cảm xúc: "Hóa ra là cô."

Người phụ nữ gọi là Nặc Nhi cười: "Tiểu Băng, tôi đây là đang giúp cô dò xét tình địch nha." Tại giáo đường, cô đã sớm chú ý tới người phụ nữ gọi Mộ Tiêu Tiêu, từ vị trí của cô nhìn, không khó có thể xác định Lam Đình Ngạn lúc cử hành hôn lễ hai lần nhìn phía người phụ nữ này.

Mà Mộ Tiêu Tiêu đã bó tay rồi, này sao lại thế này đây? Chẳng lẽ là chuyện cô trước kia làm bạn gái Lam Đình Ngạn bị cô đầu biết rồi hả? Không phải vậy làm sao lại không hiểu thấu bị coi là tình địch.

Giang Tiểu Băng lạnh lùng nhìn Mộ Tiêu Tiêu, hồi lâu mới mở miệng nói: "Cô tốt, tôi gọi Giang Tiểu Băng, là vợ Lam Đình Ngạn. Về sau xin chỉ giáo nhiều hơn."

"Cô tốt, tôi gọi Mộ Tiêu Tiêu, hôm nay thân phận bạn gái Hiên Viên Liệt tới tham gia hôn lễ, vô cùng vinh hạnh." Tiêu Tiêu mỉm cười trả lời.

Tuy không muốn thừa nhận hôm nay là bạn gái Hiên Viên Liệt tham gia tiệc cưới, thế nhưng là loại tình huống này, cũng chỉ có nói như vậy mới có thể bỏ đi nghi hoặc trong lòng người khác. Cũng không muốn lại chọc tới mọi chuyện thà rằng không.

Miệng Nặc Nhi thành hình chữ o: "Thì ra, là bạn gái thủ lĩnh Đế Quốc Hắc Dạ." Là cô suy nghĩ nhiều sao? Chẳng lẽ Lam Đình Ngạn trước đó nhìn chăm chăm người phụ nữ này đều chỉ là trùng hợp.

Nghe được Tiêu Tiêu nói như vậy, biểu lộ trên mặt Giang Tiểu Băng cũng rõ ràng dịu đi một chút: "Yến hội có thật nhiều chào hỏi không chu toàn, còn xin tha thứ. Chơi vui vẻ chút."

Ý tứ này nói xong, chính là muốn rời đi rồi.

Người phụ nữ gọi Nặc Nhi hai tay đặt ở eo, quệt mồ hôi. Giống như có cái gì bất ổn. Nhưng cũng chịu đựng không nói.

Tiêu Tiêu mỉm cười gật đầu, còn dùng Hiên Viên Liệt qua mặt, chuẩn bị đưa mắt nhìn hai người rời đi. Khi cô coi là chuyện đã toàn bộ giải quyết...

"Tiêu Tiêu, tôi tìm cô đã lâu, cô làm sao trốn ở nơi hẻo lánh này." Lam Đình Ngạn chạy tới, không nhìn Nặc Nhi cùng Giang Tiểu Băng đến trước mặt Tiêu Tiêu, thân mật vỗ bờ vai của cô.

Sắc mặt Nặc Nhi đại biến, hồng giống như quả cà chua, hai mắt nhìn hằm hằm hai người trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136-2: (tiếp) (2)

Giang Tiểu Băng mặc dù không có phản ứng lớn như Nặc Nhi, nhưng là mặt lại rõ ràng căng cứng lên, bên trong đồng tử cũng trộn lẫn những thứ cảm xúc khác.

"Ách, ha ha ha, Lam tiên sinh, chúc anh tân hôn vui vẻ." Lúng túng cười, cô đẩy tay Lam Đình Ngạn ra dù sao tay bên trên bả vai cô. Cố ý gọi anh là Lam tiên sinh kéo cự ly ra.

"Tiêu Tiêu, hôm nay cô uống lộn thuốc sao? Cái gì Lam tiên sinh, cô bình thường đều gọi tôi Ngạn... Cô hôm nay có thể tới tham gia hôn lễ của tôi, tôi thật thật cao hứng. Đi, theo tôi uống vài chén." Lam Đình Ngạn vừa nói vừa đưa tay dựng trở lại trên vai của cô.

Bộ mặt vận vẹo, khóe miệng Tiêu Tiêu co giật, Lam Đình Ngạn đến cùng đang diễn bộ phim gì? Mắt Giang Tiểu Băng cùng người phụ nữ đều đâm thủng cô trăm ngàn lỗ rồi. Thật đáng sợ thật đáng sợ, cô đều không dám nhìn tới ánh mắt hai người phụ nữ rồi.

"Hự khự khự khự." Nặc Nhi có ý ho khan vài tiếng.

Mộ Tiêu Tiêu chỉ có tranh thủ thời gian lại đẩy tay Lam Đình Ngạn ra, thật đáng sợ, thật đáng sợ! Cô cũng không muốn chết ở chỗ này. Lam Đình Ngạn lại không có phản ứng, mặc kệ cô làm sao đây, thủy chung sẽ để tay đến trên người cô.

"Khự khự khự!" Nặc Nhi nhắc lên cuồng hống, lớn tiếng đối với lỗ tai Lam Đình Ngạn ho khan.

"Cổ họng cô rất ngứa sao? Cậu... Tới. Qua cầm cho cô bình nước khỏi ho." Lam Đình Ngan nói qua bắt tới một người hầu hạ thuận miệng phân phó.

"Lam Đình Ngan, Tiểu Băng còn ở đây này!" Nặc Nhi nổi trận lôi đình kéo Giang Tiểu Băng bên người qua.

Giang Tiểu Băng vẫn không có biểu lộ, chỉ là mặt vô cùng căng.

Lam Đình Ngan nhẹ hừ một tiếng, dùng sức kéo Tiêu Tiêu qua, tay quét ngang giữ lại bờ vai của cô: "Tiểu Băng, từ hôm nay trở đi cô là vợ tôi, vị này gọi Mộ Tiêu Tiêu chính là một người bạn vô cùng quan trọng của tôi. Vào hôm nay đại hi chúng ta, tôi muốn cùng người bạn này không say không về. Làm vợ tôi, cô phải hiểu làm thế nào đi."

Giang Tiểu Băng hít một hơi thật sâu, còn không có nói chuyện. Nặc Nhi lập tức bứt cổ áo Lam Đình Ngan: "Này... Anh đừng quá mức!" Thanh âm Nặc Nhi trở nên trầm thấp. Trên mặt biểu lộ cũng vận cùng nhau.

"Nặc Nhi. Cô tránh ra." Giang Tiểu Băng kéo Nặc Nhi ra, đứng ở trước mặt Lam Đình Ngan: "Đình Ngan, chúng ta không phải nên đi chào hỏi những vị khách khác trước sao, lại đến chào hỏi vị này, người bạn quan trọng?!" Cô cố ý tăng thêm âm cuối, bên trong ánh mắt khó tránh khỏi lộ ra vài tia địch ý.

Dọa đến toàn thân Tiêu Tiêu run lên, đẩy Lam Đình Ngan xa xa, xoay người cúi đầu biểu thị nói xin lỗi: "Các người bận bịu, các người bận bịu, tôi còn muốn tìm con trai tôi." Nói qua muốn chạy.

Cô còn không có chạy ra mấy bước, bị Lam Đình Ngan bắt trở về, anh nhỏ giọng bên tai Tiêu Tiêu nói: "Tiêu Tiêu, cô biết tình huống của hôm nay là chuyện gì xảy ra, giúp tôi." Âm thanh anh nói câu này vô cùng nhỏ, sau khi nói xong kéo Tiêu Tiêu đến bên cạnh mình: "Tiêu Tiêu, cô đói không? Bên kia có đồ cô thích ăn nhất, chúng ta ra ngoài ăn đi."

Sau đó dắt Mộ Tiêu Tiêu bên trong sừng sờ hướng những địa phương khác đi đến. Lưu lại Giang Tiểu Băng cùng Nặc Nhi ngậy ngốc đứng tại nguyên chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137-1: Đại sự của đời người (1)

Nhìn thấy con trai theo Các lão vừa nói vừa cười ở nơi này, cô hận không thể xông qua.

"Ai nha, hôm nay thế mà tôi kết hôn, cuối cùng cô bồi tôi làm nhân vật chính đi." Nói xong, Lam Đình Ngan lôi kéo cô chạy thẳng đến phía ngoài bờ biển.

Một đường kéo cô chạy ra ngoài, cô chỉ có thể nhìn lại đại sảnh này, xong đời, xong đời, lúc này nhất định tân nương sẽ hiểu lầm đấy.

Khi hai người đứng ở trên bờ cát, anh mới buông Tay Tiêu Tiêu ra, giang hai cánh tay: "A..." Lam Đình Ngan la lớn tiếng trước biển lớn.

Bây giờ đã là buổi tối, ánh trăng chiếu trên mặt biển, nổi lên gợn sóng dao động, sóng biển nhẹ nhàng thay nhau tràn vào ở trên bờ cát, anh mỉm cười, nhìn ra phương xa.

Mà so với nụ cười của Lam Đình Ngan, bây giờ nét mặt Tiêu Tiêu đơn giản có thể dùng hai chữ khổ để hình dung rồi. Đây coi là xảy ra chuyện gì? Ai...

"Lam Đình Ngan, chúng ta thế này không tốt lắm đâu... Hôm nay là hôn lễ của anh, người trong phòng đều đang chúc mừng anh, mà anh lại chạy đến đây rồi..." Muốn khuyên anh.

Anh lại ngoái nhìn một cái, nụ cười nhạt xuống dưới, ánh mắt càng thêm vài tia bi thương: "Tiêu Tiêu, cô cảm thấy có bao nhiêu người ở trong đại sảnh là để chúc phúc tôi sao?"

"Cái này..." Tiêu Tiêu cúi đầu, cô vô cùng rõ ràng bên trong không phải nhân vật buồn bán nổi tiếng cũng là hắc đạo kiều hùng, tất cả mọi người là quan hệ phối hợp lẫn nhau.

Lam Đình Ngan cười khê, bên trong nụ cười mang thêm vài phần ý tứ tự giễu: "cô có biết, cái hôn lễ này vốn cũng không phải là tôi muốn. Cưới một người phụ nữ vừa mới gặp mặt một lần, nhân sinh của tôi cứ bị gia tộc quyết định như vậy rồi. Nói thật, tôi thực sự không có cao hứng."

Nghe bên trong anh có một ít đau thương, tâm lý Tiêu Tiêu cũng nổi lên chua xót, đúng vậy, quan hệ buôn bán thông gia, người nào sẽ thích nửa đời sau của mình sống ở trong thống khổ chứ? Cùng một người không yêu vĩnh viễn sinh hoạt chung một chỗ, đơn giản cũng là chuyện buồn khổ nhất đời người. Bị cha mẹ quyết định vận mệnh, bị bài bố hôn nhân rất khó có được cái gọi là hạnh phúc. Tuy mình không thể cảm động lây, nhưng cũng có thể tưởng tượng ra được.

Đưa tay vỗ vỗ bả vai Lam Đình Ngạn: "nhưng đã cưới rồi, cô ta là vợ của anh. Tuy bây giờ anh không yêu cô ta, nhưng mà lâu ngày sinh tình, tôi thấy cô dâu mới rất xinh đẹp, con mắt to, cái mũi thẳng, miệng cũng đáng yêu, hiển nhiên là một mỹ nhân, không biết bao nhiêu người trong thiên hạ muốn cưới đây. Anh có thể nhất được tiện nghi lớn rồi!" Cũng không nghĩ ra còn có lời gì có thể an ủi anh, bất quá bây giờ mỗi câu cô nói đều là lời nói thật. Giang Tiểu Băng là người liếc một chút cũng làm người ta nhận định là mỹ nữ, dạng mỹ nhân này không biết bao nhiêu người ưa thích đây.

"Xinh đẹp thì làm được gì? Tôi chỉ muốn cưới một người tôi yêu, sau đó đơn giản cùng cô ta qua hết cả đời này." Dưới ánh trăng, con người Lam Đình Ngạn trở nên thâm thúy mười phần, anh chăm chú nhìn chăm chăm hai con người Tiêu Tiêu, bên trong ánh mắt rất muốn lóe ra cái gì.

Bốn mắt nhìn nhau, cô cũng nhìn chăm chăm Lam Đình Ngạn chớp mắt mấy cái. Chần chờ mở miệng nói ra: "Ách? Thật sao? Thì ra hoa hoa công tử trong truyền thuyết còn có loại mộng tưởng này? Anh thế nhưng là Ngạn thiếu nổi danh của Đế Quốc Hắc Dạ. Bên người có vô số mỹ nhân, mỗi ngày ngâm mình ở trong bụi hoa." Nói xong, Ngắm lại lần trước cô bồi Lam Đình Ngạn đến dự yến hội bị một bảy phụ nữ bao vây tấn công thì biết đến cùng anh hoa tâm cỡ nào rồi.

Lam Đình Ngạn biến sắc, nắm tóc. Có ý giả bộ ngu nói: "Hử? Có chuyện này sao? Không đúng không đúng. Tôi thế nào lại là hoa hoa công tử chứ? A, ha ha ha ha ha."

Tiêu Tiêu chạy mồ hôi ròng ròng, nhìn ra anh muốn dùng tiếng cười qua loa hết thảy. Bất quá cô cũng không có tính toán hồi tới, dù sao mỗi người có quyền lựa chọn sinh hoạt cho mình.

Hồi lâu, anh ngừng cười: "Tiêu Tiêu, cô ở chỗ này theo giúp tôi một hồi đi, chỉ một hồi. Ngày mai tôi cũng là người có vợ, ai... Đêm nay, thời gian sau cùng, cũng không thể sống uống mới tốt."

Nhìn thấy ánh mắt anh thành khẩn mà lại đáng thương như vậy, cô cũng không muốn lại nói cự tuyệt, tuy nhiên quen biết với Lam Đình Ngạn không lâu, nhưng mà anh thật là một người bạn rất đáng được kết giao: "Được rồi, bất quá cũng chỉ có thể một hồi thôi nha. Người trong phòng vẫn đang chờ nhân vật chính là anh đây."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137-2: Đại sự của đời người (2)

Lúc nói câu nói này, cô chột dạ, phải biết cô dâu mới còn ở bên trong, ở nơi này thêm một hồi sợ rằng cô dâu mới đợi thêm chút nữa sẽ bị người phụ nữ tóc đỏ trực tiếp rơi.

Lam Đình Ngạn cũng không trả lời cô, mà chính là hưng phấn kéo tay của cô chạy khắp ngõ ngách trên bãi cát, trực tiếp ngồi xuống trên bãi cát.

"anh làm gì vậy? Đừng làm bản y phục, đêm nay anh là nhân vật chính." Tiêu Tiêu khẩn trương nhìn anh, vào trường hợp khác còn được, hôm nay nói thế nào cũng là đại sự một đời người!

Nhìn về phía cô, anh căn bản không có đáp lời, dặt y phục cô cùng một chỗ kéo Tiêu Tiêu đến ngồi xuống ở bên cạnh mình: "Quản làm gì. Làm bản cũng không có việc gì, cùng lắm thì trở về đổi một bộ khác."

Hai người ngồi ở trên bờ cát, lúc sóng biển xông lên vừa vịn chạm đến mũi giày hai người.

Hít một hơi thật sâu, nơi này rất mát mẻ. Gió biển quét làm cho người ta rất dễ chịu, Tiêu Tiêu nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn về phía Lam Đình Ngạn. Chỉ thấy anh nhắm mắt, nở nụ cười rất hường thụ.

Ài, yên lặng thờ dài một hồi, ngấm lại anh nói cũng đúng, qua hôm nay, lúc trời tối sẽ bị cha mẹ an bài trói buộc vào hôn nhân rồi. Cái này là gông xiềng nặng nề cỡ nào, làm cho người không thờ nổi.

"Tiêu Tiêu, dưới cảnh đẹp thế này có phải chúng ta nên uống chút gì hay không?" đột nhiên Lam Đình Ngạn mở hai mắt ra.

"Hả? Uống nước biển sao?"

"Nếu cô muốn thì nguyện ý uống nước biển, tôi cùng cô uống, bất quá... Tôi có đồ, vật tốt." Nói xong anh xoay người qua bên phải, hai tay đào lấy cái gì bên trong bãi cát.

Con mắt Tiêu Tiêu nhìn chăm chăm, vật gì thần bí như vậy?

Rất nhanh, từ bên trong bãi cát Lam Đình Ngạn ném một cái hộp gỗ thật dài ra ngoài. Lấy tay vuốt cát trên hộp. Nhấn cái nút trên hộp gỗ, mở nắp lên.

Cái đồ, vật gì? Cô hiếu kỳ nhìn chăm chăm.

Sau khi mở hộp ra, một cái bình bảy màu nằm ở bên trong, bên cạnh cái bình còn thả hai cái ly để cao.

"Hở? Đây là cái gì? Cái bình bảy màu này thật là dễ nhìn." Nháy mắt, dưới ánh trăng, cái bình bảy màu lộ ra càng thêm đẹp, giống như là bảo thạch.

Lam Đình Ngạn đem cái bình ra. Lúc hai tay của anh động đây, cái bình bảy màu cũng đang lắc lư: "Đây không phải cái bình bảy màu, cái bình này chỉ là bình pha lê bình thường, bảy màu chính là thứ bên trong." Nói xong anh còn cố ý lay động cái bình một cái. Quả nhiên, nước bảy màu trong cái bình kia cũng bắt đầu nổi lên gợn sóng.

"Rượu sao?" chiếc lọ này xác thực rất giống chai rượu.

"Đồ uống, cái này gọi là đồ uống cầu vòng, đồ chanh vàng lục xanh lam tím, hết thấy bảy màu. Cho nên mới có tên này, đến nếm thử đi, đây chính là rượu ngon tuyệt thế." Nói xong anh lại đem ra hai cái ly để cao từ trong hộp gỗ.

Đồ uống cầu vòng, quả nhiên có chút giống cầu vòng, ánh mắt cô nhất chuyển, nghi hoặc hỏi: "Thế nhưng mà làm sao lại có cái đồ này chôn trên bờ cát, anh chôn trước sao?"

"Không phải tôi chôn còn có thể là ai chôn! Loại đồ uống cầu vòng này chôn càng lâu mùi hương càng thuần, đến nếm thử đi. Bên trong ngày đại hi của tôi, theo tôi uống vài ly đi." Vừa nói xong, anh đã mở nắp bình ra. Nghiêng bình rượu để nước bảy màu chảy vào miệng ly để cao. Mà điều rất kỳ quái chính là, sau khi anh rót đồ uống vào trong ly, màu sắc cũng không có hỗn loạn một chút nào. Chấn mền cũng bày ra màu sắc trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138-1: Anh nhất định sẽ hạnh phúc (1)

Sau khi châm hai ly đồ uống cầu vòng, anh đặt cái bình ở một bên, đưa một ly đồ uống cho Tiêu Tiêu.

Loại sắc thái thần kỳ kia, có một loại lực hút trí mạng, cô bị ma xui quỷ khiến bèn vươn tay tiếp nhận ly đồ uống cầu vòng kia, màu sắc mỹ lệ như thế, là phụ nữ đều sẽ bị động tâm. Tiêu Tiêu giờ ly lên, dưới ánh trăng chiếu rọi, gió biển thổi nhẹ lướt qua. Tình cảnh như vậy quá đẹp.

"Cạn ly!"

Hai cái ly cùng một chỗ phát ra tiếng vang.

Lam Đình Ngạn hết sức thoải mái uống sạch đồ uống cầu vòng trong ly, lại tiếp tục rót một ly, quay đầu nhìn về phía Tiêu Tiêu, chỉ thấy cô vừa mới đưa cái ly tới bên miệng.

"cạn ly nhanh hơn một chút, lại đến một ly." Anh nói xong đưa tay qua đẩy ly rượu của cô đi, quả thực là đem đồ uống tràn vào trong miệng của cô.

"Lộc cộc lộc cộc... Phốc..." anh rót quá mạnh, tràn ra tới không ít.

Sau khi uống xong cả ly, Lam Đình Ngạn không ngừng rót đầy ly thứ hai cho cô: "Cái đồ uống này mùi vị không tệ chứ? Lại đến lại đến."

Một ly tiếp theo một ly.

Một bình lớn đồ uống bị hai người bọn họ uống mấy lần thì xong rồi.

"Rồi..." Đánh một hơi ợ no nê, cô bụng lầy ngực mình, bên trong miệng giống như còn quanh quẩn mùi thơm ngát của đồ uống cầu vòng. Cái loại cảm giác này xác thực đáng giá làm cho người lưu luyến quên về. Khó trách Lam Đình Ngạn nhắc tới là rượu ngon tuyệt thế, cũng không có đánh giá cao hơn một chút nào.

Cái bình bị Lam Đình Ngạn vứt qua một bên, bên trong bình thủy tinh trong suốt chỉ sót lại một chút đồ uống cầu vòng. Nửa người anh tựa ở trên bờ cát, dùng một tay chống đỡ thân thể, ánh mắt sâu sắc nhìn chăm chăm Tiêu Tiêu.

"Rồi..." Lại đánh một hơi ợ no nê, cô che miệng của mình,... Vì sao đầu có chút hỗn loạn vậy? Ở ngực thật nóng, giống như có cái gì thiêu đốt ở giữa ngực, loại cảm giác này giống như đã từng quen biết. Cô hít một hơi thật sâu, trong cổ họng tán phát ra một mùi rượu tươi mát.

Mà anh thủy chung một tay chống cằm, mỉm cười nhìn phản ứng của cô.

Đại khái qua mấy phút đồng hồ... Bỗng nhiên, hai má Tiêu Tiêu ửng đỏ nhìn về phía Lam Đình Ngạn ở bên cạnh, nhếch miệng lên một nụ cười nhu mì: "A... Biển, chúng ta cùng đi bơi lội đi!"

Vừa nói xong đã đứng lên, hai chân đá bay gậy cao gót trên chân. Cô đi chân trần ở trên bờ cát hưng phấn nhảy nhót, nghiêng mắt liếc nhìn anh: "này,

đi. Bơi lội đi, vẫn ngây ngốc ở đó để làm chi?"

Lam Đình Ngạn không kinh ngạc, ngược lại mỉm cười, chậm rãi đứng lên: "Nhanh như vậy đã say, ách... Thật đáng sợ. Hàm lượng cồn trong rượu này cũng không nhiều."

Mộ Tiêu Tiêu vui vẻ cười, hoàn toàn không nghe được Lam Đình Ngạn nói cái gì, nắm cánh tay anh lên chạy về phía biển. Một thân váy màu lam bị nước biển thấm ướt. Cả người cô nhào vào trong nước biển.

"Uy, Tiêu Tiêu, cũng đừng phát hỏa quá mức, nếu chút nữa bị sóng cuốn đi thì nguy rồi." Lam Đình Ngạn đứng trong nước hô hào.

Phốc...

Một bóng dáng từ trên mặt biển truyền đến, đuôi ngựa của cô tán mát, một mái tóc màu đen xõa trên bờ vai, nước trượt xuống trên mặt, một thân váy dài như ẩn như hiện ở trong nước, cực kỳ giống một Mỹ Nhân Ngư.

Anh thiếu chút nữa nhìn ngốc, một hồi mới hồi phục tinh thần lại, đi tới trên mặt biển, thân thể càng chạy, nước biển cơ hồ dâng đến vị trí ngực anh.

Duỗi một tay ra kéo Tiêu Tiêu lại.

Nếu như lúc này có người đứng ở bên bờ nhìn qua, sẽ phát hiện bây giờ cách bờ biển không xa, trong nước biển, có một đôi tuấn nam mỹ nữ, giống như là bên trong truyện cổ tích, Mỹ Nhân Ngư gặp lại hoàng tử. Mỹ Nhân Ngư không có biến thành bọt biển, trở lại xinh đẹp như cũ.

Nước biển hiện ra gợn sóng, sóng biển vỗ vào trên thân hai người. Đây là một hình ảnh mỹ lệ cỡ nào.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138-2: Anh nhất định sẽ hạnh phúc (2)

Cuối cùng sau mười hai giờ tối tiệc cưới cũng hạ màn, các tân khách đều mang vẻ mặt vui cười rời đi, mà chỉ có... Mặt cô dâu mới đầy vẻ u sầu ngốc ở trong phòng nghỉ.

Một tay Giang Tiểu Băng nâng quai hàm, đối diện tấm gương, mặt băng lạnh. Cô có thể không phiền muộn sao? Tiệc cưới cử hành mới một nửa, không biết tân lang chạy đi nơi đâu rồi. Tìm khắp toàn bộ đại sảnh đều không có tìm được.

"Được rồi, tôi thấy cũng đừng gọi người tìm, đoán chừng chồng cô đã bị người phụ nữ tên Mộ Tiêu Tiêu câu hồn đi rồi." Một đầu tóc đỏ, một thân váy dài nóng bỏng màu đỏ rộng thùng thình, cổ áo hình chữ V kéo xuống thật sâu, ngoại trừ vị trí bộ ngực có vẻ bằng phẳng, cô xứng với một câu người đẹp. Hơn nữa còn không phải chỉ là chuyên môn mê hoặc, bên trong mê hoặc lộ ra một cổ làm cho người ta khó có thể suy đoán. Dùng một từ hình dung là: Trong nhu có cương.

"Nặc Nhi, cô nói anh ta chê đáng đáp tôi không tốt sao?" Giang Tiểu Băng buồn bực nhìn toàn thân Nặc Nhi màu đỏ nóng bỏng.

Nặc Nhi lắc lắc tay thon dài: "Tôi đã sớm giúp cô nghe ngóng, anh ta cũng nổi danh tâm địa gian xảo. Ái, đáng tiếc loại quan hệ thông gia gia tộc này cô cũng không có cách nào vi phạm. Về sau cô hao tâm tổn trí cố sức dạy dỗ rồi."

Giang Tiểu Băng bĩu môi. Nhớ tới Lam Đình Ngạn chính miệng nói với cô, Mộ Tiêu Tiêu là người quan trọng với anh, trong lòng cô dâng lên một cổ khó chịu. Tuy số lần gặp mặt không nhiều, nhưng mà dù sao cũng là chồng của cô: "Phiền muộn..."

Thấy cô thờ dài, Nặc Nhi từ bên tường đi tới. Cô ta rất cao gầy, cúi người vuốt ve lưng Giang Tiểu Băng: "đừng thờ dài, tên gia hỏa này lúc sau dám khi dễ cô, lão tử liền chặt đi gốc rễ của anh ta."

"Phốc..." Giang Tiểu Băng nín khóc mà cười, từ khi hôn lễ bắt đầu, cô một mực mặt lạnh, hôm nay đây là lần đầu tiên cười. Cũng chỉ có Nặc Nhi có biện pháp để cho cô cười: "nếu cô chặt đi gốc rễ của anh ta, tôi cũng không phải đoạn tử tuyệt tôn rồi."

"Tiểu Băng, cô sợ cái gì? Nếu anh ta tàn phế, cô ra ngoài tìm một người khác chứ sao. Ai kêu tên gia hỏa này tâm địa gian xảo, nếu như sau khi anh ta cưới còn làm loạn, cô liền cho anh ta mang mười mấy cái nón xanh (cắm sừng!). Mãi đến khi tức chết anh ta. Muốn tôi giới thiệu mấy vị huynh đệ cho cô hay không?" Nặc Nhi chột nhủ mày.

Giang Tiểu Băng đẩy cô ra: "giỡn hoài!"

"Yên tâm đi, Tiểu Băng, cô nhất định sẽ hạnh phúc."

"Ừm." gật đầu: "Đã 12 giờ rồi, hay là tôi đi phụ cận tìm gia hỏa này đi."

"Được."

Bờ biển bên ngoài Biệt Thự lớn, những người khách cơ hồ đều đi sạch sẽ rồi. Miêu Miêu uốn ở trong ngực Các lão nhìn chung quanh: "mẹ cháu đi chỗ nào. Người đều đi hết sạch rồi."

"đúng, sau nửa buổi tiệc cưới giống như không có gặp lại cô ta, nha đầu này chạy đi đâu rồi." Các lão cũng nói.

"không phải theo chú Liệt đi rồi sao?"

"Hiên Viên Liệt."

Miêu Miêu gật đầu.

Các lão suy nghĩ một chút nói: "Được rồi, cũng không còn sớm, chúng ta đi về trước đi, mẹ cháu lớn như vậy cũng sẽ không rời khỏi."

"Được rồi."

Các lão mang theo Miêu Miêu lái xe rời khỏi đại sảnh tiệc cưới, lúc này, toàn bộ đại sảnh cơ bản không có mấy người, những nhân viên công tác cũng bắt đầu thu thập đồ, vật đóng gói rồi đi rồi.

Ngoại trừ Miêu Miêu đang tìm kiếm bọn họ bên ngoài, một chiếc xe đỗ trên đường cái bên cạnh bờ biển, Hiên Viên Liệt tựa ở trên cửa sổ xe trong tay cầm thuốc lá.

"Chủ thượng, cũng không có tìm được Mộ tiểu thư." Bên cạnh xe, một người áo đen khom người một mực cung kính.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139-1: Kiểm chế lửa giận trong lòng 1

Ngày kế tiếp khoảng chừng năm sáu giờ, bầu trời còn tràn ngập mây đen, mặt trời còn chưa có mọc. Hiên Viên Liệt trong trạch viện, lúc này... Người áo đen xoay người đứng ở bên ngoài cửa phòng ngủ của anh.

"Chủ thượng, cũng không có tìm được Mộ tiểu thư, nhưng mà có một chút tin tức liên quan tới Mộ tiểu thư rồi."

"Nói." Trong phòng ảm ảm truyền đến giọng nói của Hiên Viên Liệt.

"Giống như có người nhìn thấy, Mộ tiểu thư và Ngạn thiếu cùng một chỗ."

"cậu lui ra đi."

"Vâng ạ."

Khi người áo đen lui ra không đến một hồi, trong phòng, Hiên Viên Liệt nằm ở trên giường, một tay đặt ở trên trán, thật sự là một người phụ nữ không làm anh bất lo, anh đứng lên từ trên giường, cởi áo ngủ xuống, rất nhanh đổi lại y phục. Nhanh chân đi ra khỏi phòng.

Rất nhanh, anh lái xe tới nhà của Lam Đình Ngạn. Đương nhiên tòa biệt thự này bởi vì tân hôn cũng đã quét vôi mới hoàn toàn qua một lần trong trong ngoài ngoài. Không có dừng lại, anh đi thẳng vào.

Bây giờ tuy còn sớm, nhưng mà người hầu nhà Lam Đình Ngạn cơ hồ cũng lên không sai biệt lắm, nhìn thấy Hiên Viên Liệt, nhao nhao cúi người: "Hiên Viên tiên sinh."

"Ngạn đâu?" Lạnh lùng hỏi.

"Chủ nhân? Hắn là ở trong phòng ngủ đi." Người hầu trả lời có chút mơ hồ.

Không tiếp tục nhiều lời cùng người hầu kia, anh đi lên thang lầu quen thuộc. Phải biết Hiên Viên Liệt và Lam Đình Ngạn là bạn chơi thân từ nhỏ, tự nhiên đối với nhà đối phương cũng hết sức quen thuộc. Mà lại lui tới cũng không cần thông báo gì. Anh đi đến phòng ngủ của Lam Đình Ngạn.

Lúc sắp đi đến phòng ngủ, anh chậm rãi ngừng cước bộ, bởi vì thấy được Giang Tiểu Băng đang đứng ở bên ngoài cửa đối diện phòng ngủ. Đối diện phòng ngủ là khách phòng mới đứng. Nghi ngờ nhú mày, anh chậm rãi đi đến bên cạnh Giang Tiểu Băng.

Ngoài cửa.

Giang Tiểu Băng nghe được tiếng bước chân trên hành lang, ngay từ đầu còn tưởng rằng người hầu cũng không hề để ý, nhưng sau khi tiếng bước chân tới gần, cô hiểu kỳ nghiêng đầu sang chỗ khác, người tới đúng là Thủ lĩnh Đế Quốc Hắc Dạ, Hiền Viên Liệt! Mấy liễu cũng nhất thời nhú lại.

"Tiểu Băng. Ngan đâu?" Hiền Viên Liệt chạy tới bên người Giang Tiểu Băng, tuy anh cũng không phải rất quen với Giang Tiểu Băng, nhưng mà người phụ nữ này là vợ của Lam Đình Ngan, như vậy tự nhiên trong nháy mắt quan hệ đã gần gũi với anh rất nhiều.

Giang Tiểu Băng cũng không có bởi vì nhìn thấy Hiền Viên Liệt mà lộ ra sắc mặt tốt, vẫn nghiêm mặt như cũ, chậm rãi nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn vào trong cửa.

Cửa phòng khách cũng không có khóa, mà chính là mở rộng ra. Theo ánh mắt Giang Tiểu Băng, Hiền Viên Liệt cũng nhìn qua.

Đơn giản trong phòng khách, trên giường lớn xem ra có vài phần lộn xộn, mà ở trên giường lớn, bên dưới chăn che kín hai người. Chỉ thấy một người phụ nữ tóc đen, khuôn mặt nhỏ xinh, ngũ quan tinh xảo, chính là Mộ Tiêu Tiêu, mà người đàn ông tự nhiên ngủ ở bên cạnh cô không cần nói, cũng là nam chủ nhân cái nhà này, Lam Đình Ngan!

Tình cảnh như vậy làm sao Giang Tiểu Băng còn có thể cười ra tiếng, cô một mực tìm kiếm khắp nơi bên bờ biển tiệc cưới, đừng nói tòa biệt thự này bị cô lục tung lên, ngay cả bờ biển, giáo đường, lần lượt mỗi địa phương cô đều tìm rồi. Thế nhưng mà không có tìm thấy nửa bóng Lam Đình Ngan, Liên Nặc nhi nhìn không được liền ngủ trên xe mất rồi. Mà cô cũng không chịu được, chống chọi đến lúc bốn giờ sáng, mới bắt đầu đi trở về cái nhà mới này. Ai biết! Vừa về đến liền đụng tới trường hợp như vậy. Đêm tân hôn, chồng cô vậy mà cùng người phụ nữ khác ngủ ở trong phòng khách đối diện phòng ngủ! Cô đã đứng ở ngoài cửa tròn vện hơn một tiếng đồng hồ, Nhìn hai người trên giường, cô thật sự là không biết nên đi vào hay là không đi vào? Đánh thức bọn họ sao? Vẫn là chờ bọn họ tự nhiên tỉnh lại. Sắc mặt càng ngày càng khó coi, một giờ này ở ngoài cửa, cô không biết chính mình làm thế nào vượt qua.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139-2: Kiểm chế lửa giận trong lòng 2

Ánh mắt liếc về phía Hiền Viên Liệt, đột nhiên nhớ tới Mộ Tiêu Tiêu nói qua. Tối hôm qua cô ta tới làm bạn gái Hiền Viên Liệt, như vậy quan hệ giữa bọn họ sẽ đơn giản sao? Chỉ gặp trên mặt Hiền Viên Liệt không có biểu tình biến hóa gì, mặt lạnh. Hít một hơi thật sâu, Giang Tiểu Băng nói: "Đại ca Liệt. Không biết Mộ tiểu thư và chồng tôi, đến cùng là quan hệ như thế nào?" Cô và Hiền Viên Liệt cũng chỉ có duyên phận trên văn bản, trong nháy mắt câu nói này kéo gần lại quan hệ với đại ca Liệt, cô cũng không có gọi sai, Lam Đình Ngan và Hiền Viên Liệt là huynh đệ sinh tử, như vậy cô tự nhiên thay đổi, kêu một tiếng đại ca.

Hiền Viên Liệt trầm mặc, nhưng mà Giang Tiểu Băng, anh không có thể không trả lời: "Tiểu Băng, cô không cần nghĩ quá nhiều. Ngan là đang đùa giỡn." Anh giống như khắc chế cái gì, trên mặt vẫn tràn ngập băng sương như cũ.

Nghe anh nói, trong lòng Giang Tiểu Băng cũng dễ chịu một chút, nhưng mà vẫn như cũ cực kỳ không hiểu. Đến cùng ở giữa ba người bọn họ là quan hệ như thế nào.

Mà lúc này...

Hai người trên giường tựa hồ bị đối thoại của bọn họ đánh thức, Tiêu Tiêu trở mình một cái, trên mặt hiện lên không vui, đầu đau gần chết. Thân thể cũng chưa xót, cảm giác tay chân tê dại, lông mi run rẩy, muốn mở to mắt, chính mình là thế nào rồi hả?

Tiêu Tiêu lật thân thể làm ra động tĩnh, cũng làm cho Lam Đình Ngan mở hai con ngươi ra: "Tiêu Tiêu, sáng sớm cô làm gì đây." Anh ừ ừ chưa nói. Thế nhưng mà vừa nói xong, con mắt liền rơi vào trên thân hai người đứng ở cửa, Lam Đình Ngan ngăn cả người, con mắt nhìn chằm chằm hai người phía ngoài.

Lông mày Tiêu Tiêu cũng nhíu căng thẳng, a? Có vẻ giống như nghe được giọng nói của Lam Đình Ngan? Áo giác sao? Chẳng lẽ là nghe sai sao? Kết quả là, cũng theo cái đầu, mở to mắt. Vừa mới tỉnh ngủ trước mắt vẫn là một mảnh mơ hồ, nơi này là nơi nào? Ắn lấy huyết thái dương thật chặt, nơi này? Giống như chưa có tới... Tối hôm qua...

Cô còn chưa kịp suy nghĩ tối hôm qua đến cùng xảy ra chuyện gì, ánh mắt liền rơi xuống cửa, Hiền Viên Liệt? Người đứng bên cạnh anh giống như là Giang Tiểu Băng vợ của Lam Đình Ngan...

Sau khi nhìn đến Giang Tiểu Băng, cô nhất thời thanh tỉnh ba phần. Bọn họ làm sao lại ở ngoài cửa? Nơi này là nơi nào? Một loại dự cảm không tốt xông lên đầu, cô chậm rãi nghiêng đầu sang chỗ khác, dùng ánh mắt liếc xéo qua bên cạnh của mình một chút, trái tim điên cuồng loạn động, cô chỉ là nhìn bên cạnh một chút cũng không dám lại tiếp tục nhìn, người ngủ bên người... Lam Đình Ngan! Lại là Lam Đình Ngan. Ánh mắt lập tức trở lại đến ngoài cửa.

Cái này... Đến cùng là xảy ra chuyện gì? Vì sao Lam Đình Ngan ngủ ở bên cạnh cô, Vì sao Hiền Viên Liệt và Giang Tiểu Băng đứng ở ngoài cửa? Cứu

mạng... Cái này nhất định là mộng đi!

Bốn ánh mắt nhìn nhau, cô chỉ cảm thấy phía sau mát lạnh, bị Hiên Viên Liệt đâm hàn quang đó, cô căn bản không dám nhìn tới Giang Tiểu Băng. Trong lòng cùng trong đầu đều loạn thành một đoàn tê dại. Cô đến cùng gây nên tội gì rồi? Vậy mà sao lại thế này? Sao có thể như vậy? Trời ạ, người nào đến nói cho cô biết chuyện gì xảy ra?

Đầu óc hỗn loạn căn bản không biết nên nhớ tới từ nơi nào. Lam Đình Ngan cũng hơi há hốc mồm, trên mặt hiển hiện lấy không thể tưởng tượng nổi, đương nhiên anh không thể tưởng tượng nổi không phải bởi vì Giang Tiểu Băng, mà chính là bởi vì Hiên Viên Liệt.

Giang Tiểu Băng vuốt mái tóc dài của mình, bực bội hất đầu tóc ra đằng sau lỗ tai, cảm tức nhìn Lam Đình Ngan, giống như đang khắc chế mình bộc phát lửa giận.

Mà Hiên Viên Liệt vẫn mặt lạnh như cũ, cặp mắt đen sâu không thấy đáy, anh cũng không có nhìn chính huynh đệ mình, mà chính là nhìn chằm chằm Tiêu Tiêu, dạng này trầm mặc đi qua khoảng chừng bốn năm giây, Hiên Viên Liệt không nhanh không chậm đi vào phòng.

Chân anh thon dài, tuy đi rất chậm, nhưng mà rất nhanh đã đi tới bên giường.

Đơn giản không dám nhìn thẳng vào mắt Hiên Viên Liệt, cô cơ hồ muốn chui đầu vào trong chăn, co cái đầu lại, nắm chắc ga giường.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140-1: Không cần thiết giải thích 1

Đơn giản mấy chữ nhìn thẳng, nhưng lại đánh vỡ tất cả xấu hổ nơi này. Mà cô không thể tưởng tượng nổi nhìn Hiên Viên Liệt.

"Đứng lên, nên về nhà rồi." không thể nghi ngờ để Lam Đình Ngan bên giường cũng tròn mắt, câu nói này tuy đơn giản, nhưng đã bao hàm quá nhiều tin tức.

Hiên Viên Liệt nói xong, quay người đi ra phía ngoài.

"A..." Tiêu Tiêu lập tức vén chăn lên, cũng không mang giày, liền chạy theo Hiên Viên Liệt ra ngoài, bây giờ đầu óc cô cứ việc phiền muộn chưa tiêu, mà tình huống tối hôm qua cũng còn không có biết rõ ràng, thế nhưng mà theo tình huống bây giờ mà nói, cô vẫn là mau chóng rời đi.

Lúc đi đến cửa, cô dừng cước bộ một chút, bởi vì Giang Tiểu Băng đứng ở cửa nhìn thấy cô. Hai người nhìn thoáng qua. Tiêu Tiêu chau mày, trong lòng có một giọng nói đang reo hò, cô nên giải thích rõ ràng, cô hẳn là lập tức giải thích rõ ràng bây giờ. Thế nhưng mà... Quan sát Hiên Viên Liệt trước mắt, anh sắp đi đến nơi thang lầu rồi. Tình huống như vậy, hoàn toàn để cho cô mất đi trấn định bình thường, lúc không biết nên làm sao bây giờ, vậy mà bất tri bất giác đi theo Hiên Viên Liệt ra ngoài.

Mà... Ngoài cửa lầu hai, Giang Tiểu Băng tựa ở bên tường. Cũng không có lại đi quản chuyện Hiên Viên Liệt và Mộ Tiêu Tiêu, cô chỉ muốn xử lý tốt người đàn ông trước mắt này.

"Lam Đình Ngan, anh không cảm thấy anh nên nói một lời gì sao?" Cô nắm chặt tay nói ra.

Lam Đình Ngan còn không có từ trong kinh ngạc lấy lại tinh thần, trong đầu còn muốn lấy, quan hệ giữa Liệt và Tiêu Tiêu. Một hồi mới nhìn Giang Tiểu Băng còn đứng ở ngoài cửa, nỗ lực dứt bỏ chuyện Liệt và Tiêu Tiêu, nhìn Giang Tiểu Băng, lạnh lùng nói: "Hả? Muốn nói gì sao? Không phải cô đều thấy được sao?"

Giang Tiểu Băng nói: "anh không giải thích một chút sao? Đêm tân hôn, vậy mà anh cùng người phụ nữ khác ngủ ở trong phòng khách." Cô kinh ngạc chính mình sắp bộc phát lửa giận.

"người phụ nữ khác sao? Không phải tôi đã nói với cô, đối tôi mà nói Mộ Tiêu Tiêu là người quan trọng sao?" Lam Đình Ngan không nhanh không chậm đứng lên, lúc này trên thân anh còn mặc y phục, nhưng mà đã không phải y phục ngày hôm qua, chỉ là một áo sơ mi sát người, mà lại, vô cùng lộn xộn, mấy cái nút bên trên áo sơ mi đều đã bay đi rồi. Nắm áo khoác bên cạnh lên mặc vào.

"Vậy anh coi tôi là cái gì?" Giang Tiểu Băng lạnh lùng hỏi.

"cô không phải vợ tôi sao?" Lam Đình Ngan hỏi lại.

Hai người cơ hồ lâm vào trạng thái giằng co.

Chiếc Aston Martin gào thét lao vút ở trên đường cái. Trong xe Tiêu Tiêu đứng ngồi không yên, tốc độ xe thể thao cực nhanh, mà lại không có đóng cửa sổ, gió lớn thổi tới mặt, thổi đến mặt của cô có mấy phần đau đớn.

Trong xe cũng trầm mặc đáng sợ, ngoại trừ tiếng gió bên ngoài, không có bất kỳ tiếng nói gì, trên đường mặc dù cô không có nói chuyện, đầu óc cũng không có nhàn rỗi, cô nhất định phải suy nghĩ kỹ đến cùng tối hôm qua cô làm cái gì. Cúi đầu nhìn y phục trên người mình một chút, đã không phải lễ phục dạ hội ngày hôm qua, mà chính là một bộ nghi dưỡng T-shirt và loại quần đùi vận động. Đến cùng là ai đổi y phục? Vì sao lại đổi y phục nằm ở trong nhà Lam Đình Ngạn? Tối hôm qua đến cùng xảy ra chuyện gì?

Hồi tưởng trong trí nhớ, từng mảnh từng mảnh sứt mẻ ghép lại với nhau. Hôm qua sau khi bị Lam Đình Ngạn lôi ra khỏi tiệc cưới, vẫn ở bờ biển nói chuyện phiếm cùng anh ta.

Lúc ấy... Nha... Đúng, trí nhớ cô biến mất sau khi uống xong đồ uống cầu vòng.

Cấn răng, muốn đứng lên, sau khi uống xong đồ uống ngã xuống đất xảy ra chuyện gì? Đầu tựa vào phía sau ghế ngồi, nghĩ không ra, Vì sao một chút cũng nghĩ không ra?

Thế nhưng mà tình huống bây giờ thật sự là tệ nhất rồi.

Từ...

Thắng gấp, xe đưa ngừng lại, quay đầu nhìn lại, nơi này là bên ngoài cửa nhà Hiên Viên Liệt. Trong lòng run lên, thật nhanh, nhanh như vậy về tới rồi sao? Các loại... Trước đó Hiên Viên Liệt nói về nhà, chẳng lẽ là chỉ nhà của anh sao?

Anh xuống xe, nói: "Xuống xe."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140-2: Không cần thiết giải thích 2

"A..." Tư duy và phản ứng rõ ràng là chậm, có lẽ là buổi sáng hôm nay cho cô trùng kích quá lớn, bây giờ tâm hồng không hiểu thấu, cũng không biết chuyện gì xảy ra... Trong lòng cũng rất xúc động. Căn bản không biết bây giờ nên làm những gì.

Đi chân đất, đi theo phía sau anh, lúc đi qua hoa viên, gan bàn chân cô quả thực là gãi phải cục đá rất đau.

Hiên Viên Liệt cũng không quay đầu lại, chỉ đi lên phía trước, xuyên qua một đoạn đường ngắn trong hoa viên.

"Chủ nhân." nhóm người làm nữ nhìn thấy Hiên Viên Liệt đều kính cẩn xoay người. Lúc nhìn thấy Tiêu Tiêu, cũng gật đầu, lễ phép nói: "Mộ tiêu thư."

Bây giờ Tiêu Tiêu nào có lo lắng cùng người chào hỏi, cũng gật đầu tiếp tục đi theo anh đi lên phía trước.

Hiên Viên Liệt không có dừng lại ở phòng khách, trực tiếp đi lên lầu... Mà lúc cô ở phòng khách, do dự dừng bước rồi.

"Lên." âm thanh băng lãnh vang lên.

Cô cúi đầu xuống đi theo đi lên, không biết vì sao lại có tâm lý như thế? Cô cảm thấy có chút sợ hãi rồi hả? Là sợ hãi Hiên Viên Liệt sao? Thế nhưng mà sao cô phải sợ Hiên Viên Liệt? Bình thường không phải anh cũng là vẻ mặt băng nghiêm sao? Cho nên đều giống với bình thường, vì sao còn sợ?

Cúi đầu lên lầu.

Trong phòng ngủ. Cô cúi đầu thấp hết mức, Nhìn thấy bóng lưng anh đứng ở cạnh ghế sa lon, muốn mở miệng nói với anh thứ gì, cô chỉ ít nên giải thích một chút. Mở đầu môi... Lại nhắm lại, không đứng, Vì sao cô muốn theo giải thích với Hiên Viên Liệt? Giống như rõ ràng không cần thiết?

Trong lòng bức bối muốn chết.

"Hiên Viên Liệt..." Cuối cùng bắt đầu mở miệng nói chuyện rồi.

Mắt đen nghiêng qua, dùng ánh mắt xéo qua lạnh lùng nhìn cô.

Dọa đến thân thể của cô co lại, nuốt khan mấy ngụm nước bọt mới mở miệng nói: "Không phải là như các người nhìn thấy, hôm qua cũng không có... Không có... Thế nào." Cũng không có thế nào sao? Lúc cô nói đều do dự, thật không nhớ rõ tối hôm qua đến cùng phát sinh qua chuyện gì, đến cùng cô cũng quên cô và Lam Đình Ngạn làm qua cái gì, thế nhưng mà trong lòng có một loại cảm giác chính là, cô tuyệt đối không có cùng Lam Đình Ngạn làm ra chuyện vượt qua ranh giới bằng hữu.

Hiên Viên Liệt quay người, đi tới cô, một tay kéo tay của cô, đi vào phòng tắm trong phòng ngủ.

Phòng trong nhà này, tuy có phòng tắm chuyên dụng, nhưng mà cơ bản trong mỗi cái phòng ngủ đều phải có phòng tắm chuyên dụng. Đây là không có lớn như vậy mà thôi.

Dắt cô tiến vào phòng tắm, Hiền Viên Liệt mở nước vòi sen. Ném vòi sen cho Tiêu Tiêu: "rửa chân đi." Anh cũng không phải không có chú ý tới cô một đường đều đi chân đất nha.

Cầm nước rửa, dội vào bên trên chân trần của mình, cảm giác lạnh buốt từ gan bàn chân truyền đến, xúc cảm này, trong đầu giống như nhớ tới một hình ảnh, là cô cỡi giày cao gót, hình ảnh lúc sóng biển đánh vào bàn chân. Thế nhưng mà chỉ có một hình ảnh mơ hồ, nghĩ không ra được nữa rồi. Nỗ lực lắc đầu...

Sau khi rửa bàn chân sạch sẽ, cô tắt nước đi, ngược mắt nhìn về phía Hiền Viên Liệt dựa vào cửa phòng tắm. Cô chần chờ một chút, mới đi đến chỗ anh.

Chân trần vừa mới bước đến cửa phòng tắm.

"A..." Cả người bị vác lên ngang trời, lại bị anh ôm lên. Quay đầu đi vào trong phòng ngủ.

Lúc cô còn không có làm ra bất kỳ động tác gì, bóp một phen bị anh nhét vào trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Đồ Uống cầu vòng 1

Hiền Viên Liệt ngồi ở bên giường, không có biểu lộ bất kỳ cái gì, hai ngón tay anh rơi vào bên trên cà vạt, có chút bực bội kéo cà vạt.

Cả người cô cũng nửa nằm ở trên giường, nắm chặt ga giường...

Đột nhiên, mặt lạnh xich lại gần mặt của cô.

Hít một hơi, Tiêu Tiêu không khỏi hướng sau lưng dời một cái: "Anh, làm gì?" Hừ chết cô, đột nhiên lại gần!

Môi khẽ mở, nói: "Cô vừa mới không phải muốn nói gì sao?"

Hai tay cô đè trên mặt, che miệng cùng cái mũi, trên dưới xoa nhẹ hai lần. Cử động như vậy rõ ràng là lúc tâm hoảng ý loạn mới có, thả tay xuống: "Tôi..."

"Không nói ra sao?"

"Không phải. Tôi, chỉ là..." Không biết nói thế nào.

"Chỉ là cái gì?"

Ánh mắt của anh băng lãnh, nhìn chằm chằm Tiêu Tiêu, để cho cô quả là không dám né tránh ánh mắt của anh, theo dõi anh như thế này, trong lòng không khỏi khủng hoảng.

Khủng hoảng... Thế nào lại là loại cảm giác này, trong lòng nổi lên chua xót, cô thật không cam lòng, không cam tâm tại sao mình lại như vậy.

"Tôi không biết, tôi không biết! Tôi cái gì đều không nhớ rõ, tôi thật cái gì đều không nhớ rõ." Điện cuồng lắc đầu, khoát tay, hai mắt cô phóng đại, biểu lộ cũng có chút dữ tợn.

"Cô không biết? Không nhớ rõ?" Hiền Viên Liệt bắt lấy hai tay cô.

Mất trở nên hồng nhuận, cô tròn tròn mắt, nhìn mặt Hiền Viên Liệt băng lãnh, trong lòng lại nổi lên một loại sợ hãi khác: "Tôi... Tôi..."

"Vì cái gì không nhớ rõ?" Anh tiếp tục ép hỏi.

"Tôi không biết vì cái gì không nhớ rõ." Thanh âm đã run rẩy, cô thật không biết vì cái gì chính mình đều không nhớ rõ, uống đồ uống cầu vòng sau... Nha... Đúng, đồ uống cầu vòng. Hoảng hốt bắt đầu giảm bớt, tâm chậm rãi bình tĩnh trở lại, từ từ thể nửa nằm bò đứng lên, ngồi ở trên giường, nhỏ giọng nói: "Tôi chỉ nhớ rõ, cùng Lam Đình Ngạn uống chung một bình đồ uống cầu vòng bảy loại màu sắc."

Đồ uống cầu vòng...

Đồ uống cầu vòng... Vì cái gì trí nhớ dừng lại tại đồ uống cầu vòng.

Hiên Viên Liệt nắm tay của cô, càng chặt, mắt đen nhất thời hiện một vẻ tức giận: "Cô không phải là không thể uống rượu sao?!"

Rượu? Uống rượu? Lúc này Tiêu Tiêu nghi ngờ, bờ môi run lên nói: "Rượu? Rượu gì? Tôi không uống rượu, đó là đồ uống, Lam Đình Ngạn nói đó là một loại đồ uống cầu vòng có bảy loại màu sắc, cũng không phải là rượu, mà lại cũng không có mùi rượu."

Đồ uống cầu vòng, 50 phần trăm ngâm rượu còn, tuy nhiên không phải rượu Cocktail, nhưng cũng lại cùng loại với rượu Cocktail. Uống nửa bình đủ để cho một người không biết uống rượu say, huống chi là thân thể Mộ Tiêu Tiêu người bệnh rượu. Đừng nói là uống nửa bình sẽ say, cô dính một chút rượu đều sẽ có chút thần chí không rõ, uống xong một chén, đơn giản lâm vào u ám. Chớ nói chi là uống nhiều quá, nổi điên cũng có thể.

Mặt Hiên Viên Liệt lạnh, ánh mắt trên thân cô di động, rất hiển nhiên quần áo trên người cô không phải ngày lễ phục hôm qua để anh nhử mồi.

Mà Tiêu Tiêu một hồi mới giật mình tỉnh ngộ, chẳng lẽ Hiên Viên Liệt có ý là, bên trong đồ uống cầu vòng có rượu còn sao? Không thể nào? Lam Đình Ngạn biết rất rõ ràng cô không thể uống rượu, mà lại... Đã từng cùng cùng Lam Đình Ngạn uống qua một chén đồ uống ngâm rượu còn, khi đó, khi đó Lam Đình Ngạn hẳn là đã biết cô không cách nào dính rượu còn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141-2: Đồ Uống cầu vòng 2

Đến cùng là chỗ đó có vấn đề?

Còn không có ra kết quả, chỉ cảm thấy ánh mắt lạnh như băng trên thân mình bắn phá.

Ách..

Cô ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Liệt, lại cúi đầu nhìn quần áo trên người mình, đột nhiên nghĩ đến giải thích rất tốt: "Buổi sáng hôm nay lúc thức dậy... Tôi mặc quần áo. Tuy tôi không nhớ rõ, nhưng nhất định không phải là các người tưởng tượng."

Làm sao không có nghĩ đến vấn đề này? Cô thế nhưng là mặc quần áo, tuy cùng Lam Đình Ngạn ngủ ở trên một cái giường, thế nhưng là mặc quần áo chẳng phải chứng minh tất cả sao? Mà đáy lòng cũng nói cho cô, cô và Lam Đình Ngạn tuyệt đối chưa từng xảy ra cái gì!

Lúc này... Hai tay Hiên Viên Liệt ôm lấy eo của cô, đầu ghé vào mặt cô chậm rãi chôn xuống, tiến tới cổ của cô.

Thân thể run rẩy, cổ cũng là chỗ mẫn cảm.

"Ủm..." Buồn bực rên khẽ một tiếng, cô run run bả vai. Hai tay của anh di chuyển trên hông của cô.

Mỉ nhẹ nhàng nhăn lại.

"Hiên Viên Liệt..." Cô nhú mồi, hai tay chống đỡ anh, để anh cách mình xa một chút, lại xa một chút.

Chỉ là, cảm nhận được tai cô ẩm ướt.

"Ủm..." Hơi thở bên trong hừ ra thanh âm, muốn nói so với cổ còn muốn mẫn cảm, đại khái cũng là lỗ tai rồi.

Ngay sau đó hai tay bên hông cô di chuyển dời đi trận địa...

Ách..

Hai vai cô nhô lên, một loại cảm giác nguy cơ tuôn ra, tuy nhiên cách quần áo, thế nhưng là vì sao lại có loại cảm giác khác thường...

"Hiên Viên Liệt, không muốn." Hai tay đặt ở cổ tay anh, muốn lấy tay của anh ra.

Thế nhưng cô căn bản là không có cách cùng anh tranh đấu.

"Hiên Viên Liệt, đừng..." Có lẽ là vừa mới phát sinh chuyện Lam Đình Ngạn, ngữ khí của cô không hề giống bình thường. Trong lòng có loại áy náy. Thế nhưng cô rõ ràng không có làm cái gì, cùng Hiên Viên Liệt cũng không có quan hệ gì, vì sao lại có loại cảm giác khó hiểu này?

Từ tai cô rời đi, đầu của anh cũng từ sợi tóc của cô nâng lên.

Tieu Tieu thở dài một hơi, thân thể căng cứng buồng lòng. Không nghĩ tới anh lại có thể thật dừng lại. Hô... Thật sâu thở ra một hơi.

"Um..." Còn không có phun ra khí. Bị đôi môi anh băng lãnh ngăn chặn miệng. Cô vốn là hơi mở to miệng, càng cho anh thời cơ lợi dụng.

"Um um um... Hiên... Viên... Liệt..." Trong khe không rõ truyền ra tiếng kêu gào của cô. Hai tay dùng sức đẩy anh, ý đồ đẩy anh ra.

Đầu cũng giãy dụa, muốn thoát khỏi môi của anh.

Thế nhưng là... Cô mãnh liệt phản kháng chỉ có đụng phải anh càng thêm mãnh liệt đánh trả, thêm lực, như muốn ăn cô sạch sẽ.

Cô đánh lồng ngực kiên cố.

Một giây sau, một cái tay Hiên Viên Liệt ôm lấy eo của cô thật chặt...

Một tay trượt đến sau lưng của cô, thuần thục cởi dây đeo.

"Um um..." Khi nút áo buồng ra, cảm giác khăn trương trong lòng càng thêm lớn rồi.

Miệng sắp ngạt thở, thân thể cô run rẩy, đầu ngửa ra sau. Muốn tránh né lại không có chỗ cho cô tránh né, eo của cô bị ngăn đón thật chặt. Không chỗ có thể trốn.

"Um um um..." Hơi thở quanh co âm thanh trở nên mềm nhũn, thân thể cô đều sắp hoá thành một đoàn nước.

Ngay sau đó, tay Hiên Viên Liệt ôm phần eo cô cũng bắt đầu thư giãn, trực tiếp nắm lấy quần áo cô, kéo đi lên!

"Đừng nhìn!" Lập tức bưng kín chính mình. Mặt đỏ lên, mà trong nháy mắt đỏ đến cổ. Tưởng tượng tình cảnh hiện tại.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142--1: Xấu hổ 1

Tieu Tieu che chính mình càng chặt hơn, tranh thủ thời gian hướng phía sau nhúc nhích. Trong lòng bịch bịch nhảy càng thêm lợi hại, tuy quần áo cũng không hề bị cởi hết, thế nhưng là cô làm sao lại cảm giác cả người đều bị nhìn xuyên qua. Máu theo trái tim nhảy lên kịch liệt.

Cô nắm chặt tay, dưới ánh mắt Hiên Viên Liệt, không chỗ có thể trốn tránh? Một giây, hai giây, theo thời gian di chuyển. Càng khăn trương, não suy nghĩ cũng nhanh chóng lướt qua. Nếu như hiện tại không chạy. Đợi chút nữa thật chạy không thoát, không biết có phải là quá có kinh nghiệm hay không, vừa nghĩ tới nếu như tay bị cầm cố lại, cũng không đường có thể trốn. Muốn ra quyết định, mà lại là lập tức, ra quyết định!

Chạy! Nhất định phải chạy.

Khỏe mắt xéo qua rơi vào trên ban công, màn cửa không có kéo lên, cửa sổ ban công sát đất cũng mở rộng ra, có thể thẳng tắp vọt tới trên ban công. Từ nơi đó nhảy đi xuống, cơ bản xem như chạy đi rồi.

Cô không có mấy giây, Hiên Viên Liệt không có hành động bước kế tiếp trước đó, thân thể cô đột nhiên đứng lên, quần thể thao trên người cũng làm cho cô hành động trở nên thuận tiện, hai chân, phi thân nhảy xuống giường, chỉ là một bước, cô bước ra thật xa, không dám có nửa điểm dừng lại, cô lập tức chạy qua.

Hiện tại đã là buổi sáng 9 giờ, lúc mặt trời chói mắt. Hướng về phía ban công chạy, cô híp hai mắt, 1 tay ngăn trở ánh nắng. Một chân đã thực sự đến trên ban công. Trong lòng khăn trương giống như đã buồng xuống một nửa. Có thể đào tẩu! Hiên Viên Liệt không có đuổi tới, cô tuyệt đối có thể đào tẩu.

"Cô cảm thấy cô có thể đào tẩu sao? A... Hiện tại cái dạng này? Cô dự định chạy đi nơi đâu?" Thanh âm Hiên Viên Liệt băng lãnh truyền đến.

Lúc này, Tieu Tieu chạy tới trên ban công, hai tay đặt ở trên lan can, còn kém nghiêng người, nhảy đi xuống. Thế nhưng... Cô cũng dừng lại rồi.

Ánh nắng đâm vào da thịt cô bỏng rát, chuẩn xác cảm thụ ánh nắng như vậy, còn không là bởi vì cô hiện tại chỉ có một khối nhỏ vài vóc.

Làm sao lại quên chuyện như thế? Chỉ muốn chạy, thế nhưng là cô dạng này có thể chạy đi nơi đâu? Muốn về nhà, còn một đoạn đường, coi như ngồi xe trở về, bộ dáng này, cũng không có cách nào ngồi xe đi. Hơn nữa còn là ban ngày rõ ràng...

Trên trán hiện lên hắc tuyến. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Muốn chạy trần truồng? Vẫn là... Do dự nắm chặt lan can trên ban công.

"Tiêu Tiêu, thân thể cô chỉ có thể để tôi nhìn thấy... Nhớ kỹ cô chỉ là con rối của tôi." Hiền Viên Liệt từ bên giường đi tới, anh chậm rãi đi tới, cũng không có ý tăng tốc.

Tiêu Tiêu xoay người, dựa lưng vào trên lan can, hai tay cũng nắm lấy lan can, mắt thấy Hiền Viên Liệt càng đi càng gần, thế nhưng cô không biết nên làm sao bây giờ.

Khăn trương làm cho cô hoàn toàn coi nhẹ lời Hiền Viên Liệt nói, ánh nắng rơi vào bên trên phần lưng cô trắng nõn, ở giữa trốn cùng không trốn, chạy trốn, coi như da mặt dù dày, cũng không biết nên đi như thế nào, không trốn, lại tránh không được ma chướng của anh.

Rất nhanh, Hiền Viên Liệt chạy tới ban công, anh chậm rãi đi đến trước mặt Tiêu Tiêu, ánh mắt đánh giá bộ dáng cô giờ phút này chật vật, một tay giơ lên cầm của cô: "Vẫn là so với trên giường, cô càng thêm ưa thích ở chỗ này?" Bên trong mang theo trêu tức. Thanh âm của anh mỉa mai hoặc đến muốn giết chết người.

Câu nói này có thể không được Tiêu Tiêu để mắt đến, thực sự quá trực tiếp, lỗ tai cũng đỏ lên, quả nhiên vẫn là muốn chạy trốn! Nghĩ như thế nào cũng so đợi ở chỗ này tốt hơn!

Quyết định về sau, cô lập tức xoay người, thân thể nhảy lên một cái, hai tay đặt trên lan can, muốn nhảy đi xuống.

"A..." Thân thể nhảy lên một khắc này, eo của cô bị tay anh nắm chặt. Để cho chân cô vừa mới nhảy lên lập tức rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142-2: Xấu hổ 2

Hiền Viên Liệt đứng ở sau lưng đè lại phần eo của cô.

"Hiền Viên Liệt... Anh thả tôi ra. Thả tôi ra." Cô giãy dụa, mấy lần muốn nhảy xuống, thế nhưng là bị ấn gắt gao, cô nơi nào còn có thời cơ phản kháng.

"Há? Làm sao có thể buông ra đây?" Dùng một cái tay đè lại eo của cô, một cái tay khác từ phía sau vây quanh phía trước cô...

"Ừm..." Kêu lên một tiếng đau đớn, cảm giác so với vừa mới càng thêm rõ ràng, cô khăn trương rụt lại thân thể.

"Ừm..." Thanh âm trở nên mấy phần khàn khàn, toàn thân cô run lên, nếu như không phải hai tay nắm thật chặt lan can, chân cô hiện tại đã nhũn ra ngã trên mặt đất rồi.

Ánh nắng chiếu vào bên mặt hai người, cô há to miệng, miệng lớn hô hấp.

Phải biết, dưới ban công phòng Hiền Viên Liệt cũng là hoa viên, mà lúc này, còn có không thiếu người làm dưới lầu đầu, Tiêu Tiêu không dám cúi đầu... Hiện tại loại hình ảnh này, nhìn thấy sẽ hù chết người đi.

"Hiền Viên Liệt... Không muốn, phía dưới còn có người." Cô lúng túng mở miệng.

"Không cần phải để ý đến." Anh lạnh giọng nói qua.

Người hầu nhà Hiền Viên Liệt, bản thân đều là tinh anh, sức quan sát cũng vô cùng mạnh, không có một hồi chú ý tới tình huống trên lầu, là ai dám ngăn đầu đi xem? Chỉ là loáng thoáng nghe thanh âm trên lầu, cảm giác từ ban công truyền đến, mà trong thanh âm nữ còn mấy phần nhu mì.

Người nào không biết chủ thượng hôm nay mang Mộ tiểu thư về, người nào lại nhìn không ra quan hệ chủ nhân cùng Mộ tiểu thư? Nghe được những âm thanh này chỉ có cúi đầu, đừng nói hướng lên ban công, từng người lập tức ngừng lại sinh hoạt trong tay, mau chóng rời đi hoa viên về trong phòng.

Chỉ là một hồi, đám người hầu trong hoa viên đều sạch sẽ.

Tiêu Tiêu nghiêng mắt, nhìn hoa viên không có một ai, vì cái gì tất cả mọi người nhanh như vậy đi rồi hả? Nguyên nhân còn không đơn giản? Tuy không ai ngăn đầu đến xem, thế nhưng... Loại tình huống này... Dùng cọng tóc đều có thể rõ ràng rồi.

Chậm rãi, một tay khác Hiền Viên Liệt cũng từ hông của cô hướng phía trước trượt...

"Ừm a..." Cô không khỏi nhẹ xuất ra thanh âm, cảm giác tế bào toàn thân đều đang nhảy nhót, trong lòng dấy lên một đoàn hỏa. Không biết có phải là dưới tác dụng ánh nắng hay không, trên trán của cô đầy mồ hôi. Miệng lớn hô hấp, cô không khỏi run rẩy, cổ họng cũng đang run rẩy: "Hiền, Hiền Viên Liệt... Sẽ bị người khác nhìn thấy..." Thanh tuyến run rẩy, dù cho người làm nữ đều đi vào, thế nhưng là rõ ràng tại ban công, dạng tình cảnh chói mắt, khó đảm bảo sẽ bị người khác nhìn thấy. Cảm giác khăn trương tuôn ra.

Thế nhưng Tiêu Tiêu không biết, phản ứng kịch liệt như thế, ngoại trừ cảm giác khản trương bên ngoài, còn có một loại khác cảm giác, đó chính là Hiên Viên Liệt, phản ứng của anh cũng rất rõ ràng...

"Ừm a..." Cấn môi dưới, cô không để chính mình phát ra bất kỳ thanh âm, thế nhưng mỗi một lần nhẩn nại đều chỉ làm anh càng làm càn.

"Hiên Viên Liệt, dừng lại đi. Thật, sẽ bị người nhìn thấy." Nắm thật chặt lan can, thân thể đã đứng không thẳng, hai chân cũng bắt đầu nhịn không được khê run.

"Ồ chỗ này, có phải càng có cảm giác rồi hay không?" Lời anh truyền đến bên trong tai cô, đầu từ phía sau tiến đến khuôn mặt của cô.

"Ừm a..." Cô nhếch môi, so vừa mới còn mãnh liệt hơn khó nhịn. Cô cảm thấy anh...

Lúc này, ngón tay Hiên Viên Liệt trượt xuống, kéo động dây thun cột thành nơ con bướm

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143-1: Muốn khóc không ra nước mắt 1

Thế nhưng là! Người hầu cũng là người, người vừa mới trong hoa viên rõ ràng cũng chú ý tới, cần phải biết rằng một phòng trên dưới dưới ngoại trừ người làm nữ bên ngoài còn có bao nhiêu hạ nhân! Còn có một ít là thủ hạ Đế Quốc Hắc Dạ, nếu là không cẩn thận bị bọn họ nhìn thấy làm sao bây giờ?

"Không muốn cái gì?" Bên tai truyền đến âm lạnh.

Mặt đỏ như quả đào rồi. Cô bỏ đi suy nghĩ muốn chạy trốn. Sớm biết vừa mới nên yên lặng một chút lại làm ra quyết định, lúc này... Thật sự là bùng nổ nện chân của mình, chậm rãi nói ra: "Không muốn, ở chỗ này." Chỉ có thể tận lực một chút tốt rồi. Cô hiện tại chỉ khao khát Hiên Viên Liệt không muốn ở chỗ này làm những chuyện kia.

Ánh nắng đâm vào trên mặt cô đầu đầy mồ hôi, cô cấn môi thật chặt.

Nghe được câu nói kia, Hiên Viên Liệt nhếch miệng lên cười, buông cô ra: "Không ở nơi này, nên ở nơi nào đây?" Tiếp tục hỏi.

Bá...

Mặt Tiêu Tiêu đã đỏ đến không thể lại đỏ hơn, đến lúc suy nghĩ tự sát đều có, thật hận không thể ôm người đàn ông này cùng anh nhảy xuống. Nếu như cô làm được... Muốn khóc không ra nước mắt.

Lúc này cô không có trả lời anh, câu nói kia muốn cô trả lời thế nào?

Dây thun đã bị giật ra rồi...

"A..." Thân thể cô tê rần. Kém chút quẳng tại mặt đất.

Rất nhanh, một cái tay khác Hiên Viên Liệt cũng dòi xuống dưới...

"Hiên... Viên... Liệt không muốn." Cô nhịn không được rên rỉ, đoàn lửa trong lòng càng đốt càng lớn, chính mình cũng trở nên nóng. Cảm giác ngứa truyền khắp toàn thân.

Hiên Viên Liệt cũng không có cứ như thế mà buông tha cô...

"Ừm..." Theo cô rên lên một tiếng, nơi nào còn có khí lực, trực tiếp co quắp xuống dưới. Hai tay lần nữa bắt lấy lan can mới tránh cho trực tiếp tới mặt đất.

Người đàn ông không cho cô bất luận thời cơ...

Tiêu Tiêu chăm chú cúi đầu, cấn răng cũng không khắc chế cái loại cảm giác này. Điện lưu như là toàn thân trở về. Thật là khó chịu... Thật là khó chịu.

Mồ hôi trán càng ngày càng nhiều, cô tròn tròn mắt nhìn phương xa, đừng nghĩ, đừng muốn cái loại cảm giác này, chỉ có đóng chặt hai mắt lại.

Chỉ là, ầm ập truyền đến, thân thể cô run lên, mu bàn tay nắm lan can, gân xanh đều nổi lên. Khó chịu hơi mở đầu môi, từ trong cổ họng phát ra thanh âm khàn khàn. Nhưng lại rất nhỏ.

Cô nhẩn nại, nhẩn nại để chính mình không phát ra bất kỳ thanh âm. Ánh mắt Hiên Viên Liệt lóe lên băng sương...

"Phản ứng không tệ..." Thanh âm lạnh lùng mang theo vài tia trêu chọc, bên tai cô nói qua.

Xấu hổ, để cho cô chôn đầu xuống, đôi môi nhếch. Chính mình giống như là bị điện lưu kích thích, nên làm cái gì? Trong đầu cũng biến thành khói trắng.

"Tiêu Tiêu, có muốn không?" Hiên Viên Liệt khẽ gọi.

Nghe được anh, chỉ có thể để cho cô càng thêm xấu hổ thôi, cô mãnh liệt lắc đầu.

"Thế nhưng là tôi cảm nhận được, cô rất cần nha. Tiêu Tiêu, nói dối thế nhưng là không tốt." Anh tại bên tai cô nói nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngọc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143-2: Muốn khóc không ra nước mắt 2

Thất lựm của anh đã được coi ra...

Trái tim nhảy càng thêm nhanh chóng, cô lắc đầu. Có thể nghĩ đến bước kế tiếp anh muốn làm những gì...

"Hiên Viên Liệt... Không muốn... Không nên ở chỗ này." Thanh âm của cô nhỏ giọng, nhưng nội tâm lại đang gầm thét, cảm giác khẩn trương nhanh xông phá cổ họng, trái tim cũng là như thế.

"Cô sẽ rất ưa thích." Anh khàn giọng dứt lời, đan tay đè chặt eo của cô, đưa cả người cô hướng đằng sau kéo một phát...

"A..."

Nóng hổi, phong phú.

"Dừng lại..." Cô cuối cùng vẫn không thể kiềm chế giọng dịu dàng.

Nắm chặt lan can, cả người cô đều sắp điên rồi.

"Dừng lại? Tiêu Tiêu, dừng lại cô sẽ không chịu nổi." Nói qua, Hiên Viên Liệt không thương hương tiếc ngọc.

"Ồ..." Run run người, hormone đã hoàn toàn bị kích thích, dục hỏa hùng hực, dù cho trong đầu Tiêu Tiêu lại không muốn thế nào, lại thế nào then thùng. Bản năng cũng dung không được cô, dù sao, cô không phải một người phụ nữ đoạn tình tuyệt dục, cô thật nhanh hưởng thụ.

"A..." Hiên Viên Liệt cười lạnh...

Thanh âm của cô kéo dài thay nhau nổi lên, gần như sắp muốn đến thiên đường.

"Tiêu Tiêu, cô lớn tiếng như vậy không sợ bị người khác nghe được sao?" Hiên Viên Liệt cúi người, khàn giọng nói qua.

"Ừm a..." Tiêu Tiêu cắn môi dưới, hai tay móc ở lan can. Khắc chế thanh âm của mình.

Kỳ thật, Mộ Tiêu Tiêu làm sao biết, căn bản cũng không khả năng bị người nhìn thấy, bởi vì, người nào dám ra đây ngửa đầu nhìn. Xa xa nghe được thanh âm triền miên, đừng nói ngẩng đầu, tất cả người hầu nhà Hiên Viên Liệt, thủ hạ bao quát Đế Quốc Hắc Dạ, toàn cúi thấp đầu, chạy đi nơi nào ở lại, thẳng trốn đến chỗ nghe không được một chút động tĩnh, mới dám buông lỏng một hơi.

Cô gần như sắp muốn điên mất rồi, thân thể không nhận không chế của mình, không khỏi cảm giác chạy trốn.

"A..." Âm thanh anh khàn giọng mà trầm thấp vang lên...

Phóng thích...

"Ừ a..." Cô run lên, hai mắt giống như là nhìn thấy Mangekyou, vô số xuất hiện ở trước mắt chuyển động.

Cô buông lỏng hai tay chộp vào trên ban công ra, vô lực hướng mặt đất ngã xuống, mệt mỏi quá, cô thật mệt mỏi quá, như là không có một chút sức lực rồi.

Mộ Tiêu Tiêu lần này là triệt để bị Hiên Viên Liệt ăn sạch sẽ, người sắp ngã trên đất, thân thể anh nửa ngồi tiếp được cô. Ôm vào trong ngực.

Híp mắt lại, nhìn anh, đã bắt lực đi nói anh cái gì, chỉ muốn ngủ một giấc.

Hiên Viên Liệt ôm cô hướng đi giường lớn, đặt cô lên giường. Lại đi phòng tắm, lấy ra khăn mặt ẩm, đưa cô lau sạch sẽ.

Tieu Tieu thoải mái dễ chịu vịn vào uốn eo thân thể, tối hôm qua vốn là ngủ không được ngon giấc, giờ phút này trong đầu trống rỗng, trong nháy mắt ngủ. Hiên Viên Liệt cũng vén chăn lên nằm bên cạnh cô.

Phải biết tối hôm qua Hiên Viên Liệt cũng chỉ ngủ mấy giờ ngắn ngủi. Ôm cô rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

So với Mộ Tiêu Tiêu, Hiên Viên Liệt bên này vuốt ve an ủi. Lam Đình Ngạn bên kia là muốn ồn ào lật trời.

Giang Tiểu Băng trực tiếp đuổi tất cả người hầu trong trạch viện đi, mặc kệ là nam hay nữ già có trẻ có, toàn bộ đuổi đi rồi. Cũng không phải nói đuổi, là dùng tiền tài càng thêm phong phú, mời bọn họ rời đi.

"Đuổi người hầu trong nhà đi, cô đến cùng muốn làm gì?" Lam Đình Ngạn buồn bực ngồi trong đại sảnh, phòng khách không có một ai, để anh thực sự không quen.

Giang Tiểu Băng ngồi một bên khác trên ghế sofa, lạnh mặt nói: "Làm gì? Trong nhà nhiều người như vậy, làm vợ anh, tôi sợ anh câu tam đáp tứ chứ sao."

"Người hầu khác đâu? Trong nhà ngoại trừ người làm nữ, còn có nam, không cần đuổi toàn bộ đi." Lam Đình Ngạn sắp điên rồi.

"Nam? A, ai biết anh sẽ sẽ không bụng đói ăn quăng đàn ông cũng ăn... Tôi đây cũng là phòng vạn nhất, Lam Đình Ngạn, anh đừng trách tôi hung ác, ai kêu tôi đã gả cho anh rồi." Đôi mắt Giang Tiểu Băng hung ác, làm chuyện cũng không chút nương tay.

Lam Đình Ngạn nâng quai hàm, tâm tình buồn bực không thể diễn tả bằng ngôn từ, cái này là kết quả sau khi có vợ đi, không nghĩ tới sẽ bị thảm như thế: "Vậy chúng ta buổi trưa hôm nay ăn cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144-1: Anh thắng được rồi 1

Liếc thêm danh sách những thức ăn ngoài đó vài lần, khoe miệng Lam Đình Ngạn cười: "Cô không phải vợ tôi sao? A... Vậy cô thay tôi đi làm."

Giang Tiểu Băng cắn răng: "Anh... Anh không gọi tôi gọi, chết đói đáng đời anh."

"Tốt." Lam Đình Ngạn đứng lên: "Vậy tôi ra ngoài tìm Tiêu Tiêu đi ăn cơm. Ai... Người nào gọi vợ mình vào không được nhà bếp đâu? Không biết Tiêu Tiêu hôm nay làm cái mỹ thực gì." Có ý nói như vậy, anh nhún vai vừa muốn đi ra.

Giang Tiểu Băng đứng lên: "Anh hôm nay nếu là thật từ nơi này đi ra, như vậy tôi muốn Noel sẽ thay tôi giết cô! Anh cũng không nghĩ người quan trọng cứ như vậy chết mất đi."

Lam Đình Ngạn ngoái nhìn.

Giang Tiểu Băng không nói gì thêm, cầm lấy danh sách thức ăn ngoài trên bàn hướng anh: "Chồng thân ái, hôm nay là ngày đầu tiên sau khi chúng ta tân hôn, anh xem hai vợ chồng chúng ta nên ăn chút gì tốt đây?"

Lam Đình Ngạn cũng không có tức giận, ngược lại cười cười: "Đã không nỡ như thế tôi cùng cô ăn cơm." Nói xong, anh giống như đùa giỡn ngoắc ngoắc cái cằm Giang Tiểu Băng, nhưng sau đó xoay người hướng nhà ăn đi đến.

Lưu lại Giang Tiểu Băng đứng tại nguyên chỗ, xoát một chút, mặt cô đỏ rần, tranh thủ thời gian sờ sờ mặt, cái này là thế nào rồi hả? Đỏ mặt cái gì? Chẳng lẽ thật thích người chồng tâm địa gian xảo này rồi hả? Không không không, không có khả năng, ăn dấm chỉ là bởi vì anh là chồng mình, không cho phép anh cùng người phụ nữ khác có liên quan mà thôi.

Ổn định tâm tình, cô lấy ra danh sách thức ăn ngoài bắt đầu gọi.

Thời gian nhoáng một cái đã là buổi chiều 4 giờ, ánh nắng đã không mãnh liệt như vậy, đã bắt đầu biến thành màu cam ửng đỏ.

"Ừm..." Tiêu Tiêu kêu rên lật ra, tay khoác lên trên lồng ngực Hiên Viên Liệt, tuột xuống, lại dựng vào, lại tuột xuống.

"A... Yêu tình này." Mây kiếm Hiên Viên Liệt nhẹ vịn.

A?

Vừa mới cô giống như nghe thấy được thanh âm Hiên Viên Liệt? Cô hỗn loạn nhất thời thanh tỉnh lại, mở hai mắt ra.

Hiên Viên Liệt chăm chú nhìn chăm chăm cô: "Tiêu Tiêu, cô cảm thấy buổi sáng hôm nay không đủ, còn muốn tiếp tục sao?" Anh nhàn nhạt hỏi.

Thân thể Mộ Tiêu Tiêu run lên, nhìn chăm chăm tay của mình, lập tức thu hồi lại, đầu dao động theo: "Không không không..."

"Nếu như cô muốn, chúng ta còn có thể tiếp tục một lần nữa, lần này địa điểm chọn nơi nào đây? Hoa viên như thế nào?" Hiên Viên Liệt tự mình nói qua, mắt đen nhìn chăm chăm cô, khóe miệng hiện lên ý cười.

"Anh... Đừng nói." Khuôn mặt trong nháy mắt đỏ đến tai, cô nhớ tới chuyện buổi sáng hôm nay phát sinh trên ban công, hận không thể tìm một cái động chui xuống dưới.

Một phen tình cảnh này, một màn một màn quanh quẩn trong đầu, càng nghĩ tai càng nóng, thật không cách nào tưởng tượng chính mình vậy mà cùng anh làm chuyện to gan như vậy, trời ạ... Về sau như thế nào đi gặp người? Nhớ tới, trong hoa viên có một đám người hầu, sau đó toàn bộ đều chạy trốn, đã cảm thấy thực sự quá phiền muộn rồi. Cô... Cô... Thế nhưng làm cũng làm, cơ bản không có lại xoay chuyển rồi. Chỉ có nhận mệnh rồi.

Hiên Viên Liệt xích lại gần cô, đưa cô ôm vào trong ngực: "Hôm nay cô phản ứng, so bình thường càng thêm kịch liệt nha." Mím cười dùng lời nói đùa giỡn cô.

Tiêu Tiêu lập tức lấy tay bưng kín miệng Hiên Viên Liệt: "Đủ rồi đủ rồi, tôi thật không muốn nghe. Hiên Viên Liệt anh thắng được rồi."

"A..." Anh cười một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144-2: Anh thắng được rồi 2

Tiêu Tiêu chôn cái đầu, thật vất vả mới khiến cho tâm chấp trùng bình tĩnh trở lại, nhỏ giọng nói: "Tối hôm qua, tôi cùng Lam Đình Ngan, thật không có phát sinh cái gì... Coi như tôi không nhớ rõ, thế nhưng là tôi dám xác định, không có." Thanh âm của cô so với muỗi còn nhỏ hơn, không biết vì cái gì chính mình muốn theo Hiên Viên Liệt giải thích. Tóm lại giấu ở trong lòng rất không thoải mái.

Hiên Viên Liệt cũng không trả lời cô, không phải là không có nghe được. Anh nghe được, lại cũng không có trả lời, nụ cười nhiều một tia ôn nhu không dễ phát giác.

Hai người không có tiếp tục nói cái gì, có lẽ Hiên Viên Liệt đến hiện tại cũng còn không rõ ràng lắm tình cảm anh đối với Mộ Tiêu Tiêu, bất quá anh biết, anh đối với người phụ nữ này có một loại tham muốn giữ lấy cực mạnh.

Về sau, Tiêu Tiêu quả thực muốn về nhà. Mặc xong quần áo nhảy xuống giường. Hiên Viên Liệt cũng mặc xong quần áo.

Cùng Hiên Viên Liệt xuống lầu, cô trông thấy cả phòng người làm nữ, nhất thời đỏ mặt, vui đầu, căn bản không dám nhìn thẳng những người đó, hôm nay thế nhưng là bị người khác biết chuyện cảm thấy khó xử như vậy. Muốn cô làm sao qua đối mặt cả phòng người.

Hiên Viên Liệt thì mặt lạnh, giống chẳng có chuyện gì phát sinh.

Mà phòng người hầu, trong lòng biết là chuyện gì xảy ra, thế nhưng là, đều cúi đầu không ai dám có biểu lộ dư thừa.

Hiên Viên Liệt đưa cô ra biệt thự.

"Không, không cần, tôi cũng không phải ba tuổi, tôi có thể trở về." Tiêu Tiêu vội vàng ngăn cản, hiện tại cùng anh ở chung một chỗ đều cảm thấy nóng mặt.

Hiên Viên Liệt căn bản không có để ý tới Tiêu Tiêu cự tuyệt, lời kéo cô lên xe, động tác vẫn là bạo lực như vậy, một chút ôn nhu đều không có.

Bất quá Tiêu Tiêu cũng quen rồi. Tuy cùng anh phát sinh quá nhiều chuyện, quan điểm đối với Hiên Viên Liệt cũng từng điểm từng điểm biến hóa, đặc biệt là sau khi từ Hàn Quốc trở về, biến hóa cũng nghiêng trời lệch đất, thế nhưng là... Quan điểm cô đối với Hiên Viên Liệt xuất hiện biến hóa, thái độ Hiên Viên Liệt đối với cô cũng có một chút chuyển biến tốt đẹp, cũng không thể cải biến một sự thật...

Anh coi cô là đồ chơi!

Nếu như hôm nay buổi sáng không có nhớ lầm, anh còn lặp lại qua câu nói này... Đúng vậy, bất kể thế nào, hai người bất kể kéo gần cự ly thế nào, anh

cuối cùng xem như một trò chơi, quyền sử dụng trò chơi hai năm.

Tâm nhiều một phần thất vọng đau khổ, lên xe, cô vẫn nhìn qua ngoài cửa sổ trầm mặc không nói.

Anh lái xe tốc độ rất nhanh, không có bao lâu đưa cô về cửa nhà, lúc này đã là chạng vạng tối, Tiêu Tiêu đang muốn xuống xe.

Đến lúc đó, mắt đen Hiên Viên Liệt lóe lên, giống như xuyên thấu qua cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài, một tay anh kéo Tiêu Tiêu đến trong ngực của mình, môi nhẹ nhàng hôn lên.

Đó là hôn chuẩn chuẩn lướt nước, đợi Tiêu Tiêu kịp phản ứng, anh đã buông lỏng tay ra.

Nhẹ nhàng bung bít lấy môi, cô nghi ngờ theo dõi anh, thực sự không hiểu hành vi của anh.

"Tốt, cô có thể đi rồi." Hiên Viên Liệt lạnh lùng nói ra.

Muốn nổi giận, lại bị câu lạnh lùng gọi cho một chậu nước đá, mở cửa xe đi xuống. Hiên Viên Liệt giẫm chân ga, cô sau khi rời đi, quay đầu ngêng ngang rời đi.

Tiêu Tiêu nặng nề thở ra một hơi, cô cũng không thể hai năm này bị anh loay hoay đi xuống, buổi sáng hôm nay cũng không thể lại một lần nữa, thật là đáng sợ, vừa nghĩ đến một bên đi về nhà.

Nhanh đi đến cửa, mới chú ý tới, cửa nhà cách đó không xa, Lam Đình Ngạn đứng ở đằng kia, hai mắt của anh có chút thất hồn chán nản, hiển nhiên là nhìn thấy Hiên Viên Liệt hôn Mộ Tiêu Tiêu mới có cảm xúc.

Đồng dạng, Hiên Viên Liệt cũng là chú ý tới Lam Đình Ngạn mới hôn Tiêu Tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Lợi dụng, không cách nào tha thứ 1

Nhưng mà, Lam Đình Ngạn đoán một chút không có sai, tham muốn giữ lấy của Hiên Viên Liệt đối với Mộ Tiêu Tiêu cực mạnh, nếu như là đối người đàn ông khác cùng Tiêu Tiêu ngủ ở trên một cái giường, đã sớm xé nát người kia, thế nhưng là đối mặt huynh đệ, anh cực kỳ yên tĩnh. Cũng không phải là không quan tâm, mà chính là tin tưởng Ngạn cũng không có đối với Mộ Tiêu Tiêu làm qua cái gì. Cho nên chỉ là dùng loại hình thức này nói cho Ngạn, Mộ Tiêu Tiêu là của anh.

Còn nhớ rõ, lúc ấy Hiên Viên Liệt nói cho Giang Tiểu Băng sao?"Anh chỉ là đang đùa" Hiên Viên Liệt vô cùng rõ ràng Lam Đình Ngạn bị ép cưới người vừa quen biết. Cho nên anh nói với Giang Tiểu Băng, cũng đúng là ý nghĩ đáy lòng anh.

Hình ảnh lại chuyển tới Mộ Tiêu Tiêu cùng Lam Đình Ngạn.

Trong ánh mắt của anh, lộ ra chút mất mát, mà Tiêu Tiêu lại nhủ chặt lông mày, từ Hiên Viên Liệt biết bên trong đồ uống cầu vòng ngâm rượu còn, cô buồn bực trong lòng càng thêm lớn.

"Ngạn, chúng ta nên nói chuyện."

Lam Đình Ngạn gật đầu, trong lòng ngoại trừ thất lạc, cũng mười phần xoắn xuýt. Tiêu Tiêu không phải nói cùng Liệt không có quan hệ sao? Xem ra cũng không phải là miệng nói như thế.

Mở cửa đi vào trong phòng khách. Miêu Miêu cũng không ở nhà, rõ ràng là lưu tại trung tâm cùng Các lão rồi.

"Ngồi đi." Chào hỏi một tiếng.

Lam Đình Ngạn ngồi xuống trên ghế sofa.

Tiêu Tiêu cũng mười phần nặng nề ngồi xuống trên ghế sa lon đối diện, có người đến cô đều là trước rót nước hoặc là đun ấm trà, thế nhưng là hiện tại một chút tâm tình cũng không có.

Hai người ngồi như vậy, người nào cũng không có mở miệng nói chuyện.

Đại khái mười phút đồng hồ, đều lắng đọng mười phút đồng hồ, Tiêu Tiêu rốt cuộc nhịn không nổi nữa, mở miệng nói: "Bên trong đồ uống cầu vòng có rượu còn đúng hay không?"

Lam Đình Ngan khẽ cau mày, đối với Tiêu Tiêu sẽ biết tình hình thực tế cũng không có gì ghê gớm: "Ừm."

Nghe được chính miệng Lam Đình Ngan thừa nhận cô cuối cùng vẫn là không nhận được tức giận! Bỗng nhiên đứng lên, vô số lần đã nói với chính mình bình tĩnh, không được, cô làm không được, bởi vì cô xem Lam Đình Ngan là bằng hữu chân chính: "Vì cái gì? Anh rõ ràng biết rõ tôi không thể uống rượu. Vì cái gì còn muốn gạt tôi, tôi uống xong đồ có rượu còn. Tôi biết, tối hôm qua chúng ta cũng không có làm qua cái gì, nhưng là, Lam Đình Ngan, anh nghĩ tới cảm thụ của tôi sao? Tối hôm qua là ngày gì, là tân hôn của anh, anh muốn tôi về sau làm sao bây giờ? Muốn tôi làm sao mặt đối mặt vợ của anh? Tôi biết, quan hệ thông gia thương nghiệp có đau đớn, thế nhưng, anh đã cưới cô! Anh đã cưới, Lam Đình Ngan. Tôi là coi anh trở thành bằng hữu chân chính, cho nên mới sẽ tin nhiệm anh!"

Sắc mặt Lam Đình Ngan mười phần nặng nề, đặc biệt là nghe được hai chữ bằng hữu: "Tiêu Tiêu... Cô nói không có sai, tất cả xác thực đều là kế hoạch của tôi." Anh thần nhiên nói.

Kế hoạch?

"Tại sao phải kế hoạch như thế? Để Giang Tiểu Băng nhìn thấy chúng ta cùng ngủ trên giường sao? Lam Đình Ngan anh đang suy nghĩ gì? Anh đã cưới cô." Mộ Tiêu Tiêu không hiểu nhìn Lam Đình Ngan, đột nhiên, trong đầu cô hiện lên một số từ niệm, lạch cạch một tiếng ngồi trở lại băng ghế, hai mắt vô thần nhìn anh: "Chẳng lẽ, anh là muốn, ly hôn?"

Bởi vì gia tộc, mà không thể không cưới Giang Tiểu Băng, nhưng là cưới về sau không có quy định không thể ly hôn.

Lam Đình Ngan trầm mặc, đại biểu suy đoán Tiêu Tiêu là thật. Chỉ bất quá, anh không nghĩ tới Tiêu Tiêu cùng Liệt vậy mà lại thật sự có một loại quan hệ khác.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145-2: Lợi dụng, không cách nào tha thứ 2

Tiêu Tiêu xoa thái dương, trong lòng bức bối muốn chết: "Tại sao là tôi? Anh biết rõ tôi có bệnh rượu, vạn nhất tôi uống quá nhiều rồi chết? Lam Đình Ngan, anh có coi tôi là bạn hay không?" Cô hiện tại cũng không phải là trách cứ cách làm Lam Đình Ngan ngày hôm qua, bởi vì cô hiểu nỗi thống khổ của anh, thế nhưng cô không cách nào tha thứ, Lam Đình Ngan vậy mà lợi dụng cô.

"Tiêu Tiêu, thật xin lỗi. Tôi xác thực không có nghĩ nhiều như vậy." Anh chậm rãi nói qua. Giống như cô nói như vậy, nếu như cô thật bởi vì uống rượu chết mất, như vậy anh tuyệt đối sẽ rất thống khổ, sống không bằng chết. Dừng một chút tiếp tục nói: "Tiêu Tiêu, tôi chỉ có cô một người bạn nữ, ngoại trừ cô, tôi cũng không biết nên tìm ai." Kỳ thật tìm ai cũng có thể, anh cũng không thể không thừa nhận chính mình đối với Mộ Tiêu Tiêu có một phần tình cảm khác.

Cảm xúc hòa hoãn xuống, nhìn thấy anh thành khẩn xin lỗi như vậy, lại nghĩ tới Lam Đình Ngan trước kia đã giúp cô không ít việc. Cuối cùng là trong lòng có an ủi.

Lúc này, Lam Đình Ngan lại tiếp tục nói: "À, tôi luôn không khả năng, qua kéo Liệt cùng tôi cùng ngủ một chỗ cho Tiểu Băng xem đi, sau đó nói cho Giang Tiểu Băng, kỳ thật tôi là GAY. Coi như Liệt chịu ngủ cùng tôi, tôi cũng không ngủ."

Anh có ý thả lỏng đề tài, anh cũng không phải là thật muốn nói loại lời nói đùa này, mà chính là cân nhắc đến quan hệ Liệt cùng Tiêu Tiêu. Anh rất trân quý Liệt, nhưng cũng trân quý Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu nhìn cười không được, kiềm chế tâm tình cũng dễ chịu không ít. Cùng Lam Đình Ngan cũng không có xấu hổ, nhủ thầm hỏi: "Ngày, chúng ta tối hôm qua đến cùng làm gì? Còn có quần áo của tôi?"

Nói chuyện tới ngày hôm qua, Lam Đình Ngan không biết nói sao. Anh thật kém chút không có bị Tiêu Tiêu cho gầy vò chết. Nếu là sớm biết Tiêu Tiêu sau khi uống rượu xong, sẽ tiến vào trạng thái điên cuồng như thế, anh căn bản sẽ không cho cô quá chén.

Phải biết... Tối hôm qua Mộ Tiêu Tiêu lôi kéo Lam Đình Ngan bôi lợi, đây chính là biển. Bởi rất lâu, anh có đến vài lần bị sóng lớn đánh tới, kém chút chìm chết.

Bò lên đi ra, lại bị cô lôi kéo đi dạo trên bờ cát. Bởi lợi lúc đầu cũng là không tiêu hao thể lực rồi. Còn trên bờ cát chạy tới chạy lui. Thật không biết, người phụ nữ này từ đâu tràn đầy kinh nghiệm như vậy.

Phi nước còn chưa tính, nửa đêm còn cứng rắn muốn đưa xe. Cái kia mạo hiểm khủng bố! Nhiều lần anh đều coi là chết chắc, chết chắc rồi.

Kinh nghiệm chuyện tối ngày hôm qua, Lam Đình Ngan xem như thế, cũng sẽ không để cho Mộ Tiêu Tiêu uống rượu, chỉ ít, dưới tình huống có anh ở, là tuyệt đối không thể để cho cô uống. Cô thật sẽ giết chết một đám người.

Chuyện tối ngày hôm qua, một năm một mười nói cho Tiêu Tiêu: "Đưa xe sau khi trở về, tôi cơ bản đã mệt đi nửa cái mạng rồi. Quần áo cô là để người làm nữ thay. Sau đó hai ta ngã đầu ngủ rồi." vừa hỏi tưởng anh vừa lau mồ hôi a.

"Ây... Tôi, tôi thật điên như vậy sao?" Hai ngón tay Tiêu Tiêu đâm nhau, biết chính mình uống rượu xong sẽ giống kẻ điên, cũng nghe Các lão cùng Miêu Miêu miêu tả qua. Bất quá lần này nghe Lam Đình Ngạn miêu tả, cô lại đối với chính mình sau khi uống rượu xong lại có nhận thức mới.

Lắc lắc tay: "Đừng nói nữa, tôi cũng không dám lại để cô uống rượu rồi. Quá dọa người, may mắn tôi mệnh cứng, không phải vậy chết sớm trăm ngàn lần rồi."

Cúi đầu, thật không biết vì cái gì mình sẽ mắc loại bệnh rượu này, không có lấy cho Miêu Miêu? Không được về sau lôi kéo Miêu Miêu qua bệnh viện kiểm tra một chút.

Nghĩ đi nghĩ lại, trong đầu cô đột nhiên hiện lên một tia hiệu nghiệm. Giống như đột nhiên ý thức được cái gì. Sắc mặt trở nên hoảng sợ: "Lam Đình Ngạn, anh tới nơi này, Giang Tiểu Băng biết không?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Người nào tới cứu cứu cô

Nhìn nụ cười anh Tiêu Tiêu biết. Lam Đình Ngạn nhất định còn cố ý để Giang Tiểu Băng biết anh đến nơi này, vỗ vỗ cái trán: "Tôi lại biến thành tội nhân thiên cổ." Thà xây một tòa miếu, không phá một cọc cưới, cô lúc này thật đúng là làm ác nhân một lần.

"A, ha ha ha." Lam Đình Ngạn bắt tóc, tiếp tục cứng ngắc mà cười cười, anh cùng Giang Tiểu Băng cùng một chỗ ăn cơm trưa, sau khi cơm nước xong, anh đường hoàng đi rồi.

Thật sâu thờ dài một hơi, hiểu lắm kia xem như càng náo càng lớn, lúc đầu chuyện tối ngày hôm qua còn không có cùng Giang Tiểu Băng giải thích rõ ràng. Hiện tại lại một tầng hiểu lắm sâu hơn. Ô ô ô... Người nào đến cứu cô.

Mộ Tiêu Tiêu lúc này thật là muốn khóc không ra nước mắt.

"Tôi sẽ tìm thời gian cùng vợ anh nói xin lỗi, nhất định phải nói rõ ràng. Lam Đình Ngạn, mặc kệ anh tính thế nào. Hiểu lắm kia nhất định phải nói rõ."

Lam Đình Ngạn trầm mặc.

"Trời không còn sớm, anh vẫn là về sớm đi." Tiêu Tiêu đứng lên, lập tức ra lệnh đuổi khách, nếu là cô và Lam Đình Ngạn không có bị Giang Tiểu Băng biết cái gì, Lam Đình Ngạn lưu thêm một hồi cũng lưu thêm một hồi, cô cũng sẽ không để ý, chỉ là... Hiện tại cô cũng không dám lại tiếp tục lưu anh. Thật sợ Giang Tiểu Băng giết tới.

"Tốt." Anh đứng lên, chuẩn bị đi trở về.

Lúc anh đi đến cửa, ngừng bước, ngoái nhìn về phía Tiêu Tiêu.

"Làm sao rồi hả?" Nghi hoặc nhìn Lam Đình Ngạn, anh làm sao đột nhiên ngừng bước rồi hả?

Sắc mặt của anh lại trở nên nặng nề mấy phần: "Tiêu Tiêu, kỳ thật lần này lựa chọn người yêu là cô, còn có một nguyên nhân khác." Ngữ khí của anh trở nên chậm chạp. Cái gọi là người yêu cũng chỉ ngu cho Giang Tiểu Băng nhìn.

"Hả?" Mở to hai mắt, ngược lại muốn nghe xem một cái lý do khác của Lam Đình Ngạn.

Lam Đình Ngạn hít một hơi thật sâu: "Cô là bạn nữ duy nhất của tôi không có sai. Nhưng, lựa chọn cô còn có một nguyên nhân không bình thường, bất quá, cô phải đáp ứng tôi. Nghe nguyên nhân này, cô không thể cùng tôi tuyệt giao." Anh lộ ra một bộ dáng đau khổ cầu khẩn.

"A... Tốt." Đầu đã quyết định tha thứ Lam Đình Ngạn, cô cũng không có dự định tiếp tục truy cứu, trước mắt chỉ muốn tìm thời cơ cùng Giang Tiểu Băng giải thích rõ ràng.

Lam Đình Ngạn nói "Kỳ thật, một nguyên nhân khác chính là, gia tộc tiểu Băng, là một nhà sát thủ điển hình. Tôi nghĩ, tôi biết, đoán chừng cũng chỉ có cô, Tiểu Phi Long hắc đạo, có thể thừa nhận được lửa giận tiểu Băng rồi." Anh biết thân phận Tiêu Tiêu là Tiểu Phi Long của hắc đạo, tự nhiên khẳng định năng lực Tiêu Tiêu, đối mặt sát thủ một nhà Giang Tiểu Băng, tuyệt đối có thực lực bảo mệnh. Nếu là đối người phụ nữ khác, đoán chừng vài giây đồng hồ bị Giang Tiểu Băng cắt thành thịt rồi.

Đây cũng, vì cái gì Giang Tiểu Băng uy hiếp anh, nếu như dám ra ngoài để người giết Mộ Tiêu Tiêu, anh còn dám trắng trợn đi ra như thế.

Cũng là bởi vì anh vô cùng tin tưởng thực lực Tiêu Tiêu. Sát thủ hồng bài duy nhất trung tâm thuê sát thủ Trung Quốc, cũng không phải nói giỡn.

"Cái gì?" Mộ Tiêu Tiêu há to miệng, cô làm sao cũng không nghĩ ra, lại còn có một cái lý do như thế. Lòng to toàn thân nhất thời dựng thẳng lên. Trời à... Giang Tiểu Băng lại là xuất sinh gia tộc sát thủ điển hình, này cô hiện tại cũng không phải đơn giản giải thích có thể xong việc. Nói không chừng, còn sẽ gặp phải ám sát.

Dù cho Lam Đình Ngạn lại khẳng định thực lực của cô thế nào, thế nhưng cô vẫn nuốt khô mấy cái ngụm nước bọt... Trái tim cô... Luôn muốn nổ tung rồi.

"Ha ha ha, Tiêu Tiêu, này, vậy tôi đi trước, cô có quan hệ tốt lưu ý, bên người tiểu Băng gọi Nặc Nhi cô gặp qua chưa, bảo trọng, chúng ta hôm nào sẽ liên lạc lại." Lam Đình Ngạn đã nhận ra lừa gạt cô, cũng biết nơi đây không nên ở lâu. Tranh thủ thời gian khoát tay, nhanh chân chạy.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146-2: Người nào tới cứu cứu cô 2

Anh chạy đi đóng cửa mang theo một trận gió quanh quệ. Để Tiêu Tiêu rùng mình mấy phát. Đáng chết đáng chết... Cái lý do cuối cùng, muốn bức điên rồi cô.

Nặc Nhi, Nặc Nhi, cũng là người phụ nữ kia, xem xét cũng là tính từ bạo tạc, mà lại nghe câu nói kia của Lam Đình Ngạn, đoán chừng là Nặc Nhi muốn có hành động rồi hả? Khó trách khi đó đã cảm thấy trên người Giang Tiểu Băng có loại đặc tính quen thuộc, mà loại băng lãnh kia, tính cách sát thủ điển hình. Thì ra thật là một thiên kim gia tộc sát thủ. Thật muốn thổ huyết. Nhưng đề đầu cô đau, ngoại trừ Giang Tiểu Băng, vẫn là Nặc Nhi. Tính cách muốn mạng như vậy, đoán chừng cũng không phải một gia hỏa dễ trêu. Mà lúc này, lúc đầu chính là cô đuối lý trước. Thật không có ý cùng người ta đánh.

Hồi tưởng lại bộ dáng Nặc Nhi nóng nảy. Cô lại nuốt xuống mấy ngụm nước bọt. Chỉ cảm thấy lòng to phía sau hỏa thiêu.

Khóe miệng co giật, nếu không... Cô đêm nay qua Các lão tránh khó đi. Nghĩ đến Tiêu Tiêu bắt đầu tranh thủ thời gian, chuẩn bị qua Các lão lánh nạn.

Vừa đi ra cửa, chỉ gặp Các lão nắm tay Mộ Miêu Miêu. Hai người vừa nói vừa cười trở về rồi.

"Mẹ... Mẹ quả nhiên về nhà." Miêu Miêu nhìn thấy Tiêu Tiêu, lập tức dốc sức chạy qua.

Tiêu Tiêu ngây ngẩn cả người? Làm sao con trai nhanh như vậy trở lại, cô còn dự định qua trung tâm đây? Lòng mày run rẩy.

"Tiểu Phi Long, tối hôm qua cô đi chỗ nào?" Các lão không nhanh không chậm đi tới, đối với Tiêu Tiêu giương lông mày.

"A, mẹ, thân thể mẹ làm sao run rẩy?" Miêu Miêu buông Tiêu Tiêu ra.

Cô có thể không run lên sao? Không biết một giây sau Nặc Nhi cùng Giang Tiểu Băng sẽ không giết tới, nên đối phó thế nào? Các cô sẽ không cho cô giải thích.

"Tiêu Tiêu, cô là thế nào rồi hả?" Các lão cũng nhử mày, Tiêu Tiêu làm sao mồm hôi cháy rờng? Là gặp phải chuyện gì sao? Muốn nói tại Trung Quốc, người làm cho Tiểu Phi Long sợ cũng không nhiều.

"Các lão... Nhanh cứu tôi." Muốn khóc không ra nước mắt nhìn Tiêu Tiêu.

"Làm sao rồi hả?"

Sau đó ba người cùng một chỗ trở về phòng khách, ngồi ở trên ghế sofa, Tiêu Tiêu nói chuyện đã xảy ra một năm một mười một lần, bao quát chuyện tối hôm qua. Cùng thân phận của Giang Tiểu Băng, còn có Nặc Nhi dẫn lửa tảo bạo. Tăng thêm thế cục bấy giờ, toàn bộ phun ra, bắt quả cô ngược lại là chưa hề nói chuyện bị Hiên Viên Liệt tiếp đi, chuyện buổi sáng, cũng không thể lại để người khác biết rồi.

Nghe được Tiêu Tiêu, Các lão cũng bắt đầu đi giải đầu: "Tiểu Phi Long, việc này, tôi không có cách nào giúp cô."

"Các lão, cô nhìn Nặc Nhi cùng Giang Tiểu Băng tới tìm tôi trả thù không để ý tới?" Đáng thương như vậy nhìn qua Các lão, không phải cô không dám cùng các cô đánh, vẫn là nguyên nhân kia, dù cho chủ trương là Lam Đình Ngạn, cô đuối lý trước đây!

Các lão đứng lên, vỗ vỗ bả vai Tiêu Tiêu: "Cái này nếu như là hắc đạo phân tranh, tôi còn hỗ trợ đưa chút ý kiến, thế nhưng là Tiêu Tiêu, cô vô cùng rõ ràng đó cũng không phải hắc đạo phân tranh. Loại thất bát này tôi, cũng chỉ có cô thương lượng với Lam Đình Ngạn giải quyết đi. Tôi lão cốt đầu, đối với loại chuyện này không có cách nào."

Chương 147-1: Công kích mang tính hủy diệt 1

Một già một trẻ, nhao nhao gật đầu.

Tiêu Tiêu cong môi lên, có bao nhiêu đáng thương thì bấy nhiêu đáng thương, cơ bản không thể trông cậy vào Lam Đình Ngạn có thể đem chuyện giải thích rõ với Giang Tiểu Băng, đoán chừng chỉ thêm dầu vào lửa đi.

Đến lúc đó chẳng phải cô chết thảm hại hơn sao? Nói không chừng cả gia tộc của Giang Tiểu Băng đều sẽ xuất động. Trực tiếp chém cô thành muôn mảnh, Lam Đình Ngạn ơi Lam Đình Ngạn, bản tính của anh cũng không tránh khỏi quá tình ranh rồi.

"Con ngoan, con còn cười trên nỗi đau của người khác, nếu như Nặc Nhi và Giang Tiểu Băng thật giết tới đây, nếu mẹ con ngã xuống trước, cái mạng nhỏ này cũng đi theo chơi xong." Cô dùng ngón tay trở chọc chọc trán của con trai.

Miêu Miêu rung mình một cái, chỉ kém tóc trên đầu không có dựng thẳng đứng lên. Một phen bỏ nhào vào bên người Các lão: "Ông Các lão... Cứu cháu..."

Các lão cung chiêu sờ đầu Miêu Miêu: "được được, ông cứu cháu, chuyện hư hỏng của mẹ cháu để chính mình đi xử lý, đừng gieo họa cho Miêu Miêu của chúng ta."

"Hi hi ha ha." Miêu Miêu đắc ý cười một tiếng.

"Này! Cười cái đầu con." Nhìn thấy con trai, cô thật sự là cười cũng không được, khóc cũng không xong.

Kết quả ba người ở nơi đó thương lượng một hồi, cơ hồ đến buổi tối, Các lão mới rời khỏi. Bất quá, Miêu Miêu cũng không có theo Các lão rời đi. Tuy trong miệng bé nói như vậy, trong lòng đúng là đau lòng cho mẹ mình. Nếu thật có địch nhân giết tới, bé tuyệt đối sẽ không trốn trước.

Thoảng cái chớp mắt, chuyện hôn lễ đã qua hơn một tuần lễ, những ngày này, cô đều trải qua thời gian trốn trốn tránh tránh, ngoại trừ khuya về nhà ngủ cơ bản có thể ở bên ngoài liền ở bên ngoài, cô thật sợ Giang Tiểu Băng cùng Nặc Nhi tóc đỏ tới giết.

Bất quá thế này cũng tốt, bởi vì gần đây cô tới tới lui lui khắp nơi ở bên ngoài, cho nên cũng không có tiếp xúc cùng Hiên Viên Liệt. Tâm vốn xao động bất an không hiểu thấu đã yên tĩnh lại rất nhiều.

Chuyện khế ước, từ đầu đến cuối cô không có đề cập qua cùng Hiên Viên Liệt. Không biết đến cùng anh sẽ đánh cái bản tính gì. Có thể cái khế ước này, dù sao cũng là một vấn đề vô cùng lớn. Một ngày không giải quyết, trong lòng khó có thể bình an vững vàng.

Những ngày gần đây, kỳ thật cô vẫn muốn tìm Giang Tiểu Băng giải thích rõ ràng, có thể cũng không biết tìm lý do gì đi gặp cô. Có lẽ lại qua một đoạn thời gian nữa đi, chờ đợi xem Lam Đình Ngạn sẽ xử lý như thế nào trước, nếu như quan hệ giữa hai vợ chồng bọn họ có chuyển biến tốt, hoặc là các loại chuyện yên tĩnh một phen, đừng có lại qua tưới thêm dầu vào lửa.

"Hi vọng thời gian trôi chậm một chút đi, đừng để em lại biến thành già, anh nguyện dùng hết thầy của anh đổi cho em năm tháng chảy dài." chuông điện thoại di động vang lên.

Ai vậy?

Khuya khoắt gọi điện cho cô.

Híp mắt nhắm mắt từ dưới gối đầu móc mấy lần ra điện thoại di động, cũng không có nhìn biểu hiện trên màn ảnh, lục lọi nhấn xuống tiếp nghe.

"Tiêu Tiêu, xảy ra đại sự rồi!" Trong điện thoại truyền đến giọng nói Các lão sốt ruột gào thét.

Tiêu Tiêu đang buồn ngủ, giọng khàn nói qua: "Hà? Các lão? Làm sao rồi hả?" Cô miễn cưỡng nói qua.

"Tiêu Tiêu, cô nhanh thanh tỉnh, nhanh thanh tỉnh, lúc này, thật xảy ra đại sự rồi. Chuyện lớn bằng trời!" Các lão nóng nảy lớn tiếng nói qua.

Xoa con mắt mệt mỏi rồi, cô nỗ lực chớp mấy lần mắt mới mở ra một chút xú, cười ha ha, một hồi mới lười biếng thu một chút suy nghĩ trở về: "Ừm, cháu tỉnh rồi, ông nói đi." Cô biết Các lão sẽ không vô duyên vô cớ gọi điện nói với mình, giọng nói vẫn là gấp gáp như vậy. Dù thân thể mệt mỏi rồi thế nào cũng nỗ lực để cho mình nâng tinh thần lên.

Chương 147-2: Công kích mạng tính hủy diệt 2

Có thể... Các lão nói câu tiếp theo, liền triệt để rót nước lạnh cho cả người cô, thần kinh, cơ bắp, toàn bộ tư duy trong đầu trong nháy mắt biến nhanh rồi.

"Tiêu Tiêu, xé chiều hôm nay! Ở nước Pháp, một trong Ngũ Đại Gia Tộc, Phong gia. Bị công kích hủy diệt!"

Giọng nói Các lão rõ ràng sáng tỏ như vậy.

Suýt nữa điện thoại trong tay cô rớt xuống từ trong lòng bàn tay, Phong gia một trong Ngũ Đại Gia Tộc, lọt vào công kích hủy diệt, Ngũ Đại Gia Tộc?!

Trái tim nhảy lên kịch liệt. Cái gia hỏa này không phải xuống tay với Hiên Viên gia sao? Chẳng lẽ cái biến phương hướng, xuống tay với Phong gia? Hơn nữa còn là bị công kích hủy diệt.

Tiêu Tiêu ngồi lên một chút, nắm chặt điện thoại di động: "chuyện gì xảy ra? Các lão, bây giờ tình huống Phong gia như thế nào? Biết là ai làm sao?"

"Thủ pháp có chút tương tự với thủ pháp lúc trước hại nhà cô, tám phần là cùng một người làm. Nhưng mà, lần này tuy Phong gia bị công kích mạng tính hủy diệt, lại không giống cô lần kia tai họa ngập đầu như thế. Cho nên, bây giờ Phong gia còn có một phần nhỏ may mắn còn sống sót." Các lão thuật lại. Ngũ Đại Gia Tộc lọt vào công kích mạng tính hủy diệt, cái này là đại sự bức nào, chỉ cần nghĩ trong vòng mấy canh giờ, toàn thế giới đều sôi trào,

Một cái tay kích động bắt ga trải giường, cô rất đau lòng chuyện Phong gia cũng lọt vào thảm trạng như vậy, loại đau khổ này thật vô cùng khó nhin, nhưng mà từ một phương diện khác đối với cô mà nói cũng là một thời cơ. Phong gia hẳn phải biết hung thủ tập kích bọn họ là người nào.

"Tiêu Tiêu, chuyện này vừa mới phát sinh, ông được tình báo cũng không nhiều, nếu như cháu muốn biết thêm, như vậy qua bên diễn đàn trung tâm thuê sát thủ. Nơi đó một mực đang bàn luận chuyện nước Pháp."

"Tốt, tốt. Các lão, có thời gian không? Làm phiền ông qua chỗ của tôi một chuyến." Tiêu Tiêu khẩn trương nói qua, bởi vì kích động miệng cô nói nhanh không rõ ràng lắm.

"bây giờ ông đã trên đường tới đây."

"Cảm ơn."

Cúp điện thoại. Tiêu Tiêu lập tức xoay người đứng lên, cũng không kịp mặc áo khoác lên, đến bàn sách lấy ra Laptop. Thời gian chờ đợi máy tính mở ra đều là lo lắng.

Cô không ngừng dùng ngón tay gõ bàn phím.

Sau khi máy tính biểu hiện hình ảnh, cô càng thêm khẩn cấp vào website của trung tâm thuê sát thủ. Tiến vào trung tâm thuê cần có mật mã. Bởi vì trong này có rất nhiều tin tình báo.

Nhập mật mã vào, một A Lý đang nói chuyện trên diễn đàn. Cô hoảng sợ nhìn thấy từng mảnh từng mảnh chữ chói mắt.

"Phong gia trong Ngũ Đại Gia Tộc bị thảm bị diệt tuyệt!"

"Phong gia bị trọng thương"

"Ngũ Đại Gia Tộc đến hồi tận thế rồi..."

"Tám năm trước sau khi nhà Mộ Dung gặp nạn, hôm nay là Phong gia, xem ra kẻ tiếp không biết lại là ai đây."

Bên trong thiếp mời thốn thức, lại thấp thỏm lo âu. Cơ hồ mỗi người đều đang nghị luận chuyện này. Mạng lưới tình báo Internet vẫn rất hữu dụng, cô rất nhanh liền hiểu đại khái một số chuyện.

Trung quốc và nước Pháp chênh lệch khoảng chừng bảy giờ, cho nên đối với nước Pháp mà nói, thời gian vừa vặn vào ban đêm. Đại khái là giữa trưa. Phong gia không hiểu bị khủng bố tập kích, mà lại khí thế rào rạt. Cơ hồ trong một buổi chiều, liền biến Phong gia thành một biển máu.

Nhưng mà nói diệt sạch lại có chút khoa trương, bởi vì có không ít người nói, bây giờ Phong gia đang cực lực chinh đốn trật tự. Nói rõ còn có không ít người còn sống.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 148-1: Tại sao là cô?!

Đóng máy tính lại, tiếp tục xem tiếp cũng không chiếm được thêm nhiều tình báo, mặt ngoài để cho ngoại nhân biết chuyện, đại khái cũng chỉ có như vậy thôi.

Tám năm trước, chuyện bị thảm chìm ngập một nhà Mộ Dung, đẩy Ngũ Đại Gia Tộc tới nơi đầu sóng ngọn gió, trở thành câu đố bên trên hắc đạo.

Mà ngày hôm nay! Ngũ Đại Gia Tộc, lại một lần nữa bị đẩy lên trên đầu gió ngọn sóng. Nếu như nói tám năm trước nhà Mộ Dung bị diệt, mọi người vẫn chỉ nghi hoặc, không hiểu. Như vậy lần này, phản ứng của mọi người đều cực kỳ lớn. Tuy nhiên Phong gia cũng không có lọt chìm vào. Có thể địa vị Ngũ Đại Gia Tộc xác thực bị dao động rồi. Ngũ Đại Gia Tộc mất đi hai. Ai có thể không khủng hoảng chứ? Phía sau là ai? Tất cả mọi người đang suy đoán.

Tiêu Tiêu không muốn tiếp tục xem máy tính, ngoại trừ không chiếm được thêm tin tức bên ngoài, cũng không muốn nhớ lại chuyện thương tâm tám năm trước, sau khi Phong gia xảy ra chuyện này, chuyện tám năm trước cũng bị lôi ra nhắc lại, có không ít người cũng bắt đầu bàn tán về chuyện kia.

Hai tay rú xuống đặt ở trên máy vi tính.

Nhất định là cùng một người làm, bảy mươi phần trăm có thể là cùng một người làm! Dám lập đi lập lại nhiều lần ra tay với người Ngũ Đại Gia Tộc, mà lại có thể hủy diệt người của Phong gia, trên thế giới sẽ không có nhiều người hơn rồi.

Nghĩ tới đây, Tiêu Tiêu liền lòi hành lý từ dưới giường ra, sau đó từ bên trong tủ quần áo tùy tiện kéo ra mấy bộ y phục, nhét vào trong rương hành lý. Cởi áo ngủ trên người xuống, thay đổi một bộ thường phục. Bộc tóc rối tung lại, trong gương, lộ ra mười phần già dặn.

"Leng keng..." chuông cửa vang rồi.

Tốc độ Các lão thật đúng là nhanh, cô cúp điện thoại vẫn chưa tới nửa giờ đâu. Từ trung tâm thuê sát thủ qua tới nơi này, nói ít nhất cũng phải đi hơn một giờ.

Nhanh chóng đi ra ngoài mở cửa.

"Hơn nửa đêm còn phải tới chỗ của tôi, thật sự là phiền phức rồi." Tiêu Tiêu vừa mở cửa vừa nói.

"Ừm... Hơn nửa đêm, cô đợi người nào tới vậy?" thân ảnh thon dài, Hiên Viên Liệt cũng một thân y phục nghỉ dưỡng, tựa ở trên khung cửa, mắt đen nhẹ nghiêng, lúc đối đầu Ánh mắt của Tiêu Tiêu, nhất thời hiện lên vài tia sắc bén.

Tay từ trên chuôi cửa trượt xuống, cô sững sốt: "vì sao là anh."

"Ừm? Không phải tôi, cô hi vọng người nào tới nơi này? Tiêu Tiêu, bây giờ có thể là hai giờ khuya, cô đang đợi người nào?" Anh xoay người xích lại gần Tiêu Tiêu.

Lui một bước về sau: "Làm sao anh tới chỗ tôi rồi."

Tay anh duỗi qua, nâng cằm của cô lên, để khuôn mặt của cô xích lại gần mình: "cô còn chưa có nói cho tôi biết, cô đang đợi người nào." Câu nói này cũng không nhân nhả, gần như có thể cảm giác được trong giọng nói của anh mang theo băng lãnh.

Đẩy tay anh ra. Cô không hiểu vì sao đột nhiên anh phản ứng kỳ quái như thế, bất quá cũng đành hoảng nói ra: "Đợi Các lão!"

Băng lãnh bên trong ánh mắt Hiên Viên Liệt hòa hoãn rất nhiều, tay thu hồi, cũng không có quan tâm cô bây giờ biểu tình gì, đến gần phòng khách. Ngồi vào ghế sofa, một chân đặt ở trên đùi một chân khác, một tay chống đỡ bên mặt.

"anh hỏi tôi trả lời anh, anh còn không có nói cho tôi biết anh đến cùng tìm tôi có chuyện gì?" Tiêu Tiêu đóng cửa một lần nữa, cũng không nóng nảy đi đến ngồi xuống trên ghế sofa. Cái mông mới vừa vận ngồi xuống, trong đầu hiện lên một tia linh quang, cô vừa mới nhận tin tức của Các lão, chuyện lớn như vậy, không có khả năng Hiên Viên Liệt không biết, lập tức khẩn trương hỏi: "Chẳng lẽ anh cũng tới là vì chuyện của Phong gia sao?"

Mắt đen nhìn cô, không nhanh không chậm nói: "Xem ra cô đã biết rồi."

Như vậy, đầu Tiêu Tiêu gật như gật: "Chuyện này anh thấy thế nào? Là cùng một người làm sao? Tôi có dự cảm. Người hại Phong gia nhất định cũng là Chủ nhân phía sau Lâm Hồ."

"bây giờ cô đang nghĩ, chủ mưu lần này, cũng là hung thủ hại nhà cô sao?" Hiên Viên Liệt từ tốn nói.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 148-2: Tại sao là cô?! (2)

Tieu Tieu liền gạt đầu.

Hiên Viên Liệt mỉm cười: "Tieu Tieu, cô thật đúng là thông minh đó."

Xoát... Chuyện vốn nghiêm chỉnh, bị nụ cười anh khiến cho bầu không khí thay đổi một chút. Cô choáng váng hiện lên một điểm hồng, lập tức nghiêng đầu sang chỗ khác: "Lúc này, có thể nghiêm túc một chút hay không. Đừng đùa kiểu này."

"cô thấy tôi giống như đang nói đùa sao? A, tôi chỉ là chúc mừng cô mà thôi, bởi vì người hại Phong gia năm đó cũng là người hại nhà Mộ Dung." So với Các lão không xác định được, cách nói không có nắm chắc, Giọng nói Hiên Viên Liệt vô cùng khẳng định!

Bầu không khí lại một lần nữa bị đẩy lên điểm đông.

Tieu Tieu nuốt khan một miếng nước bọt, trái tim không ngừng nóng nảy, cô hít một hơi thật sâu: "Vì sao anh xác định như thế."

Hiên Viên Liệt kéo quai hàm, nói qua: "Chuyện lần này, có phải Chủ nhân phía sau Lâm Hồ làm hay không, tôi không xác định, nhưng mà chuyện lần này, cùng chuyện tám năm trước nhà Mộ Dung các người bị hủy có quá nhiều tương tự. Từ một số thủ đoạn nào đó, hình thức chiến đấu, sau khi chờ phân tích một chút, trên cơ bản sẽ không có người thứ hai có thể làm ra loại chuyện này rồi."

Chăm chú nhìn Hiên Viên Liệt, cô hi vọng Hiên Viên Liệt càng nói càng nhiều. Nói ra càng nhiều tin tình báo.

Thấy được hai mắt cô khát vọng, Hiên Viên Liệt trầm mặc một chút mới nói: "Sở dĩ còn có thể khẳng định như vậy, còn có một cái, bởi vì nhìn từ mặt ngoài, cơ bản nhìn không ra hình thức hai lần công kích có chỗ gì tương tự, nhưng mà sau khi trải qua phòng đoán tình vi, sẽ phát hiện có rất nhiều cái giống như đúc. Đối phương tận lực giấu diếm thủ đoạn và hình thức công kích, không phải là chứng minh thủ đoạn tốt nhất sao?"

"Vội lại! Có những lời này của anh là đủ rồi, tôi muốn đi nước Pháp một chuyến, không phải Phong gia có một số người còn sống sao? Các cô nhất định sẽ có càng nhiều tin tình báo."

Cô cảm thấy, hung thủ kia, cũng sắp nổi lên trên mặt nước rồi. Tám năm trước, nhà Mộ Dung của cô... May mắn sống sót chỉ có cô và Di út. Vì sao nói là may mắn? Bởi vì Di út đi du ngoạn khắp nơi, mà cũng đúng vào ngày ấy, cô cũng không ở trong gia tộc, cho nên trốn khỏi một kiếp. Khi có được tin tức về gia tộc, nơi đó đã biến thành một biển máu, gia tộc của cô, bị một ngọn lửa hỏa thiêu sạch sẽ. ở giữa một đêm biến thành phế tích. Cho nên tám năm qua cô cũng không tìm được một chút manh mối, hung thủ kia giống như là một người thần bí biến mất khỏi cái thế giới này.

Hòa hoãn tâm tình một phen: "tối nay anh tới nơi này, cũng là đến nói cho tôi biết cái này sao?"

"Hả? Không, nói cho cô chuyện Phong gia, chỉ là tới tới nơi này mới thuận tiện nói, mục đích của tôi là, thu đồ chơi về. Hơn một tuần lễ rồi... Mỗi ngày đồ chơi chạy khắp nơi, tới lúc nên trở về bên người chủ nhân rồi."

"Không!" Tieu Tieu vỗ bàn đứng lên, tuy cô đối với hai chữ đồ chơi vô cùng mâu thuẫn, nhưng mà bây giờ cô cũng không phải sốt ruột cái này, lập tức mở miệng tiếp tục nói: "bây giờ căn bản tôi không có khả năng ngồi ở bên cạnh anh, vô luận như thế nào tôi cũng muốn đi nước Pháp."

Hiên Viên Liệt cũng không nóng nảy: "Đi thôi." Anh đứng lên.

"A? Tôi không đi theo anh. Tìm tới hung thủ báo thù rửa hận cho cha mẹ tôi là mục đích sống duy nhất của tôi." Cô kiên trì nói qua.

Mắt đen lãnh đạm: "Nếu như cô không đi, vậy là muốn tôi ôm cô đi phi trường sao?" Anh nghiêng đầu nói ra.

Phi trường?

Đầu óc nhất thời thông suốt lên. Mộ Tieu Tieu cũng không phải ngu ngốc, hơn nửa đêm Hiên Viên Liệt qua phi trường làm gì? Anh cũng muốn đi nước Pháp!

Cuối cùng tảng đá trong lòng rơi xuống đất. Vỗ vỗ hung thủ: "Chờ một chút. Chờ một chút."

Chương 149-1: Diệt hết phồn hoa 1

"Tiêu Tiêu, đi nhanh đi. Miêu Miêu giao cho tôi chiếu cố." Lúc này, cửa được mở ra, Các lão đứng ở ngoài cửa, ông đã trốn ở bên ngoài nghe lén một hồi, nhìn hai người nói chuyện không sai biệt lắm mới tiến đến nói.

"Các lão, ông đến rồi." Tiêu Tiêu ngạc nhiên nói qua.

"Nhanh đi đi." Các lão vui mừng nói ra.

"Ừm." Tiêu Tiêu gật đầu, lập tức xông vào trong phòng ngủ, kéo hành lý sớm đã chuẩn bị xong đi ra ngoài.

Đội sau khi Mộ Tiêu Tiêu và Hiên Viên Liệt đi, Các lão nheo mắt già, cô này, Tiêu Tiêu, cô phần đầu tám năm, cuối cùng có tin tức hung thủ rồi... Ai, nhị lão Mộ Dung ở trên thiên đường rất nhanh cũng có thể an nghỉ rồi.

Ngồi phi cơ rờn rã mười tiếng, lại thêm từ trong nhà Tiêu Tiêu đi ra phi trường mất hai giờ lộ trình, đã qua thời gian nửa ngày rồi.

Mà chút thời gian này, cũng đúng lúc cho cô thay đổi chèn lệch. Lúc đến nước Pháp, đúng lúc 8 giờ sáng! Cô ở trên máy bay cơ hồ ngủ mười tiếng. Cô ngủ một giấc no nê. Bất quá, không được hoàn mỹ chính là Hiên Viên Liệt ngủ sát với cô.

Máy bay tư nhân của anh, chỉ có một cái giường, bị cưỡng ép kéo đến ngủ trên một cái giường, tuy cũng không phải là lần đầu tiên. Thế nhưng mà cô cũng không có thói quen. Luôn cảm thấy ngủ ở bên cạnh anh có một loại cảm giác nguy cơ. Anh giống như một quả bom lúc nào cũng có thể nổ tung, cô sợ anh rồi.

Phi cơ hạ xuống, Hiên Viên Liệt an bài hết thầy phi thường thỏa đáng, tựa hồ là trước khi tìm đến cô đã sắp xếp xong xuôi.

Phi trường tiếp ứng, khách sạn. Anh đều nhất nhất chuẩn bị tốt rồi. Tiêu Tiêu cũng chỉ đi theo phía sau anh là được rồi, căn bản không cần nghĩ quá nhiều chuyện.

Điều này cũng làm cho cô có một cái nhìn khác đối với Hiên Viên Liệt, người đàn ông này... Kỳ thật người đàn ông này có đôi khi đáng tin. Tám năm qua, cô không có bất kỳ người nào có thể dựa vào. Hiên Viên Liệt có lẽ là người đầu tiên trong tám năm qua.

Đến khách sạn, sau khi để hành lý xuống, Tiêu Tiêu đứng ở trên ban công nhìn ra ngoài cửa sổ... Tuy Hiên Viên Liệt làm việc rất có thể dựa vào, cũng rất chu đáo... Bất quá...

Để anh an bài những chuyện này, sau cùng chỉ có rơi xuống kết cục cùng anh ở chung một cái phòng.

"cô đối với ban công, rất cố chấp." xuất hiện giọng nói của anh.

Tiêu Tiêu lập tức quay người, biết ý tứ anh trong lời này, dù sao từng có chuyện như vậy, nhin xuống không yên ổn trong lòng từ ban công trở về: "lúc nào chúng ta qua Phong gia."

"cô nghĩ muốn bao lâu?"

Không giống lần ở Hàn Quốc, Hiên Viên Liệt cũng không có bất kỳ kết luận nào, mà chính là để cô tự mình chủ trương.

Tiêu Tiêu nghĩ tới chuyện này cũng sốt ruột, vài phút đã đợi không kịp, lập tức nói ra: "Bây giờ. Cái chuyện này, tôi muốn càng nhanh biết rõ ràng càng tốt."

Rời khỏi khách sạn, sau khi tùy tiện ăn bữa sáng, liền ngựa không ngừng vó đi tới Phong gia. Cô không biết vì sao Hiên Viên Liệt cũng muốn đi Phong gia, không biết anh có cái mục đích gì, chẳng lẽ chỉ là anh nhàn rồi muốn cùng đi sao? Cũng không cho rằng anh nhầm chán như vậy, Hiên Viên Liệt có ý nghĩ của mình đi.

Cũng không có tiếp tục suy nghĩ nhiều chuyện của anh, bây giờ chuyện Tiêu Tiêu Tâm Tâm Niệm Niệm nhớ đều là chuyện gia tộc.

Phong gia ở vùng ngoại ô bên ngoài thủ đô nước Pháp. Lãnh thổ gia tộc cũng vô cùng lớn. Cơ bản tương xứng với Hiên Viên gia, cũng không có gì so, đều là Ngũ Đại Gia Tộc.

Đi vào xung quanh lãnh địa Phong gia, xa xa có thể nhìn thấy phía trước một mảnh bờ bãi tình huống bi thảm, cô che ở ngực, dạng hình ảnh này, cô đã gặp qua... Chuyện tám năm trước rõ mồn một trước mắt. Ở ngực cô rút một trận đau đớn, có thể tưởng tượng Phong gia hôm qua cũng là phồn vinh cỡ nào, thế nhưng mà sau khi chém giết to lớn, đáng vẻ cũng biến thành tầm tàn phá không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 149-2: Diệt hết phồn hoa 2

Bất quá so với thảm cảnh nhà Mộ Dung, Phong gia đã tốt hơn nhiều rồi. Có một bộ phận công trình kiến trúc còn giữ lại hoàn hảo. Mà thi thể gì gì đó tựa hồ cũng trong một đêm chinh đồn thu thập sạch sẽ rồi.

Lúc sắp tiếp cận lãnh địa Phong gia. Một người áo đen chui ra, anh ngăn ở phía trước hai người: "Phía trước chính là lãnh địa tư nhân, người ngoài không thể vào."

Người tới xem xét cũng là cấp dưới của Phong gia, Tiêu Tiêu không thể không bội phục trật tự ở Phong gia, sau khi ngày hôm qua trải qua một trận Đại Kiếp Nạn như vậy, còn quản lý có trật tự như thế.

"Ngài khỏe chứ, chúng tôi là đến thăm viếng, nhờ anh thông báo một tiếng." Tiêu Tiêu lễ phép nói ra, cô không biết bây giờ người nào quản lý Phong gia. Kiếp nạn như thế, ai cũng không rõ chủ quản đương gia phải chăng cũng bởi vì tai nạn này mà rời đi.

"thật ngại quá, bây giờ chúng tôi không tiếp đãi khách nhân, mời trở về đi." thái độ người áo đen mui phần kiên quyết.

Cái này cũng có thể lý giải, xảy ra chuyện này, ai, người nào còn có tâm tình tiếp đãi khách nhân... Bất quá Mộ Tiêu Tiêu lại không muốn từ bỏ, bởi vì mục đích cô tới nơi này vô cùng trọng yếu. Nhất định phải nhìn thấy người chủ quản Phong gia.

Mây liễu cô nhủ lại, một tay kéo Hiên Viên Liệt đến bên cạnh, sau đó lại kéo cổ tay Hiên Viên Liệt nói ra: "Huynh đệ, phiền ngài đi vào thông báo một tiếng, Thủ lĩnh Đế Quốc Hắc Dạ, Hiên Viên Liệt thăm viếng."

"Áy..." Nghe được Đế Quốc Hắc Dạ, người áo đen rõ ràng sửng sốt một chút, quan sát Hiên Viên Liệt lãnh băng băng một chút, do dự một chút mới nói: "Được rồi, các người chờ ở chỗ này một chút."

Người áo đen quay người chạy vào bên trong.

Tiêu Tiêu lộ ra nụ cười, không nghĩ tới Hiên Viên Liệt ở những phương diện này vẫn có chút tác dụng. Tuy Đế Quốc Hắc Dạ nổi tiếng ở Trung Quốc thuộc Châu Á, tuy thế lực cũng không có kéo dài đến Châu Âu bên này, nhưng ai cũng sẽ kiêng kị Đế Quốc Hắc Dạ mấy phần.

Không phải sao, không tới một hồi người áo đen liền đi ra: "Hai vị khách nhân, vừa rồi chậm trễ, đương gia chúng tôi cho mời."

Theo người áo đen dẫn đường, cuối cùng là tiến vào lãnh địa Phong gia.

"cô thật đúng là biết lợi dụng người." Hiên Viên Liệt nhàn nhạt nói qua.

"đừng so đo nhiều như vậy, nếu không coi như chúng ta vào không được rồi. Cũng không thể một mực ngồi xổm ở bên ngoài chờ người ta đi ra." Tiêu Tiêu vừa cười vừa nói.

Đi theo người áo đen qua bảy tám lần rẽ mới tới.

Sau khi tiến vào Phong gia, cảnh tượng thâm mật chính thức nhìn rõ. Tuy thi thể người đều được xử lý, thế nhưng mà khắp nơi đều có vết máu. Còn có một số tử chi đứt gãy chưa có thu thập sạch sẽ, khắp nơi đều là tàn chi đoạn thể (phần còn lại của chân tay đã bị cụt). Để cho người ta nhìn sồn gai ốc.

Ngay cả Tiêu Tiêu cũng rung mình một cái.

Rất nhanh liền được đưa tới một chỗ còn chưa bị hủy trong biệt thự. Bên ngoài biệt thự, mấy người áo đen trông coi, Xem ra, đương gia Phong gia bây giờ ở bên này.

Sau khi mang Tiêu Tiêu và Hiên Viên Liệt đến cửa, người áo đen nói: "Hai vị mời, đương gia chúng tôi đang ở bên trong."

Người áo đen đứng ở một bên cửa, sau khi Tiêu Tiêu nhìn Hiên Viên Liệt một chút, hai người đi vào biệt thự.

Phòng khách vô cùng xa hoa lớn như vậy, phía ngoài bày ra một mảnh hỗn độn, đơn giản chính là, một cái là Thiên đường, một cái là địa ngục. Để lòng người chua xót, ngày hôm qua, bên ngoài cũng cùng trong biệt thự này xa hoa giống nhau. Chỉ là diệt hết phồn hoa...

Chương 150.1: Cô, thật giống như cô ta

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150-1: Cô, thật giống như cô ta (1)

Dáng vẻ anh ta nhìn không chênh lệch nhiều so với Hiên Viên Liệt, mặc một bộ y phục màu trắng, lông mày dày, một mái tóc ngắn màu nâu. Đôi mắt thâm thúy, cái mũi cao thẳng. Nhìn qua một chút cũng làm người ta cảm thấy người đàn ông này mười phần anh tuấn.

Hiên Viên Liệt nghiêm mặt: "A, không nghĩ tới Đương gia Phong gia còn sống, nhìn thấy anh, tôi thật sự hết sức cao hứng, xem ra tuy Phong gia lọt vào đả kích, nhưng lần này cũng là chuyện sớm hay muộn thôi."

Không sai, trên lầu đi xuống chính là Nhất Gia Chi Chủ của Phong gia, Phong Nghị Trì!

Cha mẹ Phong Nghị Trì đã đem gánh nặng gia tộc giao cho anh từ rất sớm, mấy năm trước cha anh đã chết, ở chiến loạn ngày hôm qua, mẹ anh cũng tiếc nuôi rồi đi nhân thế.

Mà Hiên Viên Liệt nói câu kia: "tuy Phong gia lọt vào công kích, nhưng mà quét khỏi lần nữa cũng là chuyện sớm hay muộn thôi" thì là khẳng định thực lực của Phong Nghị Trì. Chủ nhà không chết, chuyện gia tộc gặp phải cũng không phải tai hoạ ngập đầu, Phong Nghị Trì có thực lực từ từ chấn hưng gia tộc lại lần nữa, chỉ là có thể đạt tới đỉnh cao trước kia hay không sẽ rất khó nói rồi.

Phong Nghị Trì đã đi xuống thang cuốn, đi tới trên ghế sofa ngồi xuống, nói: "Mời ngồi đi." nguyên nhân anh ta sở dĩ chịu gặp Hiên Viên Liệt, cũng bởi vì sớm đã biết Hiên Viên Liệt là người thừa kế tương lai của Hiên Viên gia tộc. Tuy Ngũ Đại Gia Tộc không liên hệ với nhau, có thể chuyện này... Coi là chuyện khác.

Tiêu Tiêu theo sau lưng Hiên Viên Liệt, hai người đi đến ngồi xuống trên ghế sofa.

Ánh mắt Phong Nghị Trì chậm rãi rơi xuống trên thân Mộ Tiêu Tiêu, anh hí hửng con người: "Vị này là?"

Tiêu Tiêu lập tức đứng lên, lễ phép khom người: "chào anh, tôi tên là Mộ Tiêu Tiêu. Lần này cần kiến anh, thật ra là tôi."

"Là cô?" Phong Nghị Trì hơi kinh ngạc, anh tưởng rằng Hiên Viên Liệt tới tìm anh, cho nên mới chịu gặp mặt, nhưng mà nếu sớm biết là con nhóc này muốn tới gặp anh, anh căn bản sẽ không để ý: "Có thể làm phiền Hiên Viên Liệt mang cô tới gặp tôi, mặt mũi vị tiểu thư này thật là lớn." Anh thuận miệng nói qua, mặc kệ người phụ nữ gọi là Mộ Tiêu Tiêu có thân phận gì, anh cũng không dậy được hứng thú.

Tiêu Tiêu đứng thẳng, lúc ngẩng đầu lên...

Phong Nghị Trì cũng nghiêm túc nhìn cô một chút, thế nhưng mà khi thấy rõ bộ dáng cô, cả người anh đều ngây dại, mảnh liệt đứng lên: "cô... Cô... Cô tên gì?" Ngơ ngác nhìn Mộ Tiêu Tiêu. Ánh mắt gần như sắp mê mẩn.

Không biết vì sao Phong Nghị Trì sẽ có phản ứng lớn như vậy, cô cũng giật nảy mình, chậm rãi mở miệng nói: "Tôi tên gọi Mộ Tiêu Tiêu."

"Mộ, Tiêu Tiêu?" Phong Nghị Trì đọc tên cô, ánh mắt lóe lên một tia nghi hoặc, lại nhìn chăm chăm Tiêu Tiêu vài lần, mới ngồi trở lại trên ghế sofa một lần nữa.

Mắt Hiên Viên Liệt đen láy lóe lên: "Không biết Phong tiên sinh nhìn thấy tiêu Tiêu nhà chúng tôi, sao có phản ứng lớn như vậy?" Anh giữ chặt tay Tiêu Tiêu, để cho cô ngồi trở lại bên cạnh mình.

Phong Nghị Trì hít một hơi, lại lờ mờ liếc Tiêu Tiêu một chút nói ra: "Không có gì, chẳng qua là cảm thấy đáng đáp Mộ tiểu thư tương tự một người bạn của tôi."

Anh nói câu này, cuối cùng giải khai nghi hoặc của Tiêu Tiêu, lý giải gập đầu. Người có tương tự, vật có giống nhau, bên trong cái thế giới bao la này, người có đáng đáp tương tự cũng nhiều đi, đáng đáp con trai nhà cô còn không hiểu vì sao có mấy phần giống Hiên Viên Liệt.

Tiêu Tiêu cũng không có để ý, chuyển đề tài qua mục đích lần này tới nơi này: "sau khi Phong gia gặp phải loại chuyện này, chúng tôi còn tới bãi phóng thật sự là có lỗi mười phần, thế nhưng mà tôi không thể không nói đến lý do, xin ngài thứ lỗi."

Sau khi thấy rõ ràng dung mạo Mộ Tiêu Tiêu, thái độ Phong Nghị Trì đối với cô cũng thay đổi, nói: "Không thể không nói đến lý do? Lý do gì?"

Nắm chặt nắm tay, cô nói: "Tôi muốn biết, lần này người tập kích Phong gia là người nào."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 150-2: Cô, thật giống như cô ta 2

"A?" Phong Nghị Trì nhú mày: "Cái này có quan hệ gì với cô?"

"Xin ngài cần phải nói cho tôi biết, đối với tôi rất trọng yếu. Xin nhờ ngài." Tiêu Tiêu cúi người xuống lần nữa.

Hai tay Phong Nghị Trì khoanh cùng một chỗ ở trên cằm, một đôi con mắt thâm thúy nhìn Hiên Viên Liệt một chút, con ngươi vừa chuyển, Mộ Tiêu Tiêu này là do Hiên Viên Liệt mang tới, thân phận hẳn là cũng không tầm thường. Mà dung mạo của cô còn giống như vậy... Trùng hợp đi. A, vậy mà thật sự có người đáng đáp tương tự như thế.

Không tiếp tục suy nghĩ, Phong Nghị Trì buông hai tay xuống: "gia tộc chúng tôi xảy ra loại chuyện này tính ra cũng sắp một ngày rỗng rã rồi. Người trên đường đang sôi nổi nghị luận, nói Ngũ Đại Gia Tộc đã mất đi hai. Sớm muộn còn lại ba cái gia tộc, cũng sẽ bị hủy diệt. Người thừa kế tương lai Hiên Viên gia tộc ở chỗ này. Tôi cũng không muốn giấu diếm cái gì. Nói thật cho các người biết... Bây giờ tôi cũng không biết là người nào, hạ thủ với chúng tôi."

Anh cực kỳ bình tĩnh nói xong, Tiêu Tiêu không thể không bội phục người này, mới trải qua một ngày gặp phải loại chuyện này, đến cùng làm thế nào trấn định lại.

Mày liễu nhú lại: "Ngài cũng không biết? Đây, chúng quy có manh mối gì?"

"đương nhiên là có manh mối, bất quá đây là việc nhà Phong gia chúng tôi, tôi cũng không có nhất định phải nói cho cô." Phong Nghị Trì nói xong, nhún vai.

Lông mày Tiêu Tiêu đã nhanh cau lại, hung thủ phía sau thần bí như vậy, trước khi cô đến nước Pháp đã nghĩ qua, Phong gia cũng không nhất định biết hung thủ kia là người nào, nhưng mà Phong gia tuyệt đối có rất nhiều manh mối. Đây đối với cô mà nói đã là một tin tức tốt rồi.

Đứng lên lần nữa, cô cúi đầu thật sâu: "Tôi biết đây là việc nhà của Phong gia, nhưng mà xác thực chuyện này cũng ảnh hưởng đến toàn bộ thế giới, tôi không hi vọng từ nơi này đạt được manh mối có lợi. Chúng tôi có thể hợp tác, cùng tìm ra hung thủ." tay phải cô che trên ngực. Đây là cô chân thành nhất.

Phong Nghị Trì có chút giật mình nhìn cô: "Tôi nói Mộ tiêu thư này, Vì sao cô có hứng thú đối với chuyện này như vậy? Còn muốn hiệp trợ tôi tìm hung thủ? A, cái này cũng không tránh khỏi quá kỳ hoặc đi."

Tiêu Tiêu khom người, không có ngăn lên: "Phong tiên sinh... Tôi..." Cô còn chưa nói hết lời.

Hiên Viên Liệt một bên khẽ mở môi mồm, chờ cái người phụ nữ này giải thích xong, trời đã tối rồi, anh chậm rãi mở miệng nói: "Cô ấy tên thật là Mộ Dung Tiêu Tiêu. Tôi nghĩ nghe đến cái tên này, Phong tiên sinh nên minh bạch chuyện gì xảy ra đi."

Mộ Dung Tiêu Tiêu? Phong Nghị Trì mở to hai mắt, họ Mộ Dung? Cái họ này trên thế giới, họ Mộ Dung có rất nhiều. Họ Mộ Dung bên trên hắc đạo cũng không thiếu. Thế nhưng mà, người hứng thú đối với chuyện Ngũ Đại Gia Tộc như vậy, lại là họ Mộ Dung: "Mộ Dung? Mộ Dung? Chẳng lẽ cô gái này là người nhà Mộ Dung sao?"

Hiên Viên Liệt đứng lên, xoay người xách Tiêu Tiêu đứng lên, để cho cô đứng thẳng lưng.

Tiêu Tiêu nhìn liếc anh một chút, đối với chuyện Hiên Viên Liệt nói ra thân phận chân thật của cô, cô cũng không thêm để ý, bởi vì muốn cùng Phong gia đạt thành nhận thức chung, sớm muộn gì cô cũng sẽ nói cho Phong Nghị Trì thân phận thật của cô.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 151-1: Bắt được hung thủ phía sau 1

Lần này Phong Nghị Trì đứng lên, hai tay của anh theo trên bàn: "Nhà Mộ Dung, cô thật sự là người nhà Mộ Dung?"

Tiêu Tiêu gật đầu.

Phong Nghị Trì nhìn về phía Hiên Viên Liệt, Hiên Viên Liệt đều nói như vậy, khẳng định không phải giả: "Không nghĩ tới nhà Mộ Dung lại còn có người sống sót. Thảm kịch tám năm trước... Ai..." Anh thăm sâu, thấu hiểu rất rõ.

"Phong tiên sinh, chúng ta kỳ thật xem như người cùng một đầu trên chiến tuyến. Cho nên, chỉ cần anh chịu cung cấp manh mối, chúng ta cũng có thể hiệp trợ lẫn nhau, cùng một chỗ bắt được hung thủ phía sau, đối phó địch nhân."

Phong Nghị Trì rơi vào trầm tư.

Lúc này...

Trên bậc thang, một người một bên khóc một bên ôm một đứa trẻ khăn trương chạy xuống dưới: "Lão gia. Lão gia... Tiểu thư cô, tiểu thư cô..." Người kia đã khóc không thành tiếng.

Phong Nghị Trì khăn trương đứng lên: "Mộng Nhi làm sao rồi hả?"

Người kia bỏ đứa trẻ vào trên ghế sofa: "Tiểu thư chỉ sợ... Chỉ sợ chống đỡ không nổi rồi. Cô vừa mới ho khan, ho ra rồi..." Một bên khóc tay lấy ra một tờ khăn tay, khăn tay trắng nõn bị một mảnh máu nhuộm đỏ.

"Mộng nhi. Cha đây. Con phải kiên trì, cha ngay lập tức đi tìm bác sĩ tốt hơn tới." Phong Nghị Trì ngồi xổm xuống, khăn trương vuốt ve con gái.

Chuyện đột nhiên xảy ra, Phong Nghị Trì căn bản không kịp cố kỵ, còn có khách ở chỗ này, đứng dậy muốn đi ra phía ngoài...

Mà Tiêu Tiêu cũng thấy rõ ràng bộ dáng đứa trẻ nằm trên ghế sofa, đại khái bốn năm tuổi, bộ dáng mười phần thanh tú động lòng người, chỉ là sắc mặt trắng bệch.

"Phong tiên sinh." Tiêu Tiêu đứng lên.

Phong Nghị Trì đã nhanh đi tới cửa, anh ngừng bước: "Mộ Dung tiểu thư, tha thứ tôi hôm nay chiều đãi không chu toàn, chuyện cô vừa mới nói, tôi xem chúng tôi về sau bàn lại đi."

"Phong tiên sinh, không biết quý thiên kim đến cùng làm sao rồi? Tôi hiểu rõ một chỗ, nơi đó bác sĩ y thuật mười phần tinh xảo." Cô mở miệng nói ra.

Sắc mặt Phong Nghị Trì khá hơn một chút, anh bước nhanh ngồi vào trước mặt Tiêu Tiêu, bắt lấy cánh tay Tiêu Tiêu: "Bác sĩ kia ở đâu? Tôi lập tức đi mời anh tới."

Nhìn ra được anh quan tâm con gái đến cỡ nào, Tiêu Tiêu hít một hơi thật sâu, nhìn đứa trẻ trên ghế sofa, trong lòng cũng nổi lên thương tiếc: "Bác sĩ kia, đoán chừng không mời nổi. Đến tự mình mang đứa trẻ qua."

"Ở đâu? Tôi lập tức mang Mộng nhi qua."

"Anh đừng nóng vội. Chỗ này tại Hàn Quốc, qua tới đó cũng phải mười mấy giờ." Chỗ trong miệng Tiêu Tiêu cũng là phòng khám bệnh chết muộn tiền.

Cô tuy nhiên chỉ ở nơi này xem bệnh qua một lần, nhưng chỉ một lần đã nhìn ra thực lực phòng khám bệnh chết muộn tiền, lấy vết thương trên người Hiên Viên Liệt tới nói đi, lúc này mới bao lâu, anh tốt bảy tám phần rồi.

"Tại Hàn Quốc? Xa như vậy?" Phong Nghị Trì nhíu mày, hiện tại cái nhà này vụn vặt lẻ tẻ, anh căn bản là đi không được. Cũng không thể đi ra.

Tiêu Tiêu tự nhiên nhìn ra chuyện Phong Nghị Trì để ý, Phong gia xảy ra chuyện lớn như vậy, Nhất Gia Chi Chủ (quan trọng nhất là chủ nhân) nếu như lúc này đi ra mà nói nhất định sẽ đại loạn: "Phong tiên sinh nếu là tin tôi, tôi có thể mang lệnh thiên kim qua Hàn Quốc xem bệnh."

"Cái này..." Nhíu mày.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151-2: Bắt được hung thủ phía sau 2

"Phong tiên sinh còn sợ tôi gạt con gái anh sao? Tôi hiện tại còn muốn từ anh biết một số tình báo đây." Tiêu Tiêu mỉm cười nói ra.

"Cô nói chỗ đó thật sự có khả năng cứu Mộng nhi sao?"

"Loại chuyện nhân mạng này tôi không dám đánh cược loạn, nhưng kỹ thuật chữa bệnh ở đó, tôi dám khẳng định, trên thế giới cũng tuyệt đối là đỉnh phong." Chết muộn tiền loại kia. Chắc chắn chắc, muốn không làm đỉnh phong cũng khó khăn.

Phong Nghị Trì do dự, đi trở về đến cạnh ghế sa lon nhìn con gái mình, đứng lên: "Nếu quả như thật muốn đi Hàn Quốc xa như vậy, tôi nhất định phải đi theo bên người Mộng nhi, thế nhưng là... Gia tộc... Ai... Nếu như có thể để cô nói bác sĩ kia đến nước Pháp thì tốt rồi."

Tiêu Tiêu nói ra: "Đó là một phòng khám bệnh, chỉ sợ sẽ không xuất ngoại xem bệnh, bất quá, nếu như Phong tiên sinh là lo lắng vấn đề gia tộc, tôi ngược lại thật ra có một biện pháp tốt nhất."

Phong Nghị Trì nghi hoặc hỏi: "Biện pháp gì tốt?"

Tiêu Tiêu mỉm cười, quay đầu nhìn về phía Hiên Viên Liệt: "Cái này muốn nhìn thủ lĩnh Hiên Viên, có nguyện ý đáp ứng hay không."

Sắc mặt Hiên Viên Liệt lạnh lẽo, tự nhiên cũng không có biểu hiện cái gì ra ngoài, trong lòng lại nghĩ, người phụ nữ này, lại đang suy nghĩ cái gì, mắt đen nhìn về phía Tiêu Tiêu, anh tiếp tục giữ yên lặng.

"Nói nghe một chút." Phong Nghị Trì mở miệng hỏi.

Tiêu Tiêu ngồi trở lại đến bên người Hiên Viên Liệt, mỉm cười nói: "Phong tiên sinh có thể đối với thành viên gia tộc nói, Hiên Viên Liệt là bạn tốt, anh có việc muốn rời khỏi một thời gian, thời gian anh rời đi, Hiên Viên Liệt thay anh tạm thời quản gia tộc."

Cô tính toán cũng không sai, đối phương hôm qua tới, khẳng định cũng bị Phong gia mãnh liệt phản công, không thể nào nhanh như vậy đến tập kích lần thứ hai. Mà thân phận Hiên Viên Liệt thủ lĩnh Đế Quốc Hắc Dạ. Dù có thể trấn áp lại nơi này rồi. Hơn nữa còn là lấy thân phận của bạn Phong Nghị Trì, như thế thành viên Phong gia tự nhiên cũng không có lời gì có thể nói rồi.

"Cái này, đúng là biện pháp tốt." Phong Nghị Trì vỗ tay bảo hay, mắt chuyển hướng Hiên Viên Liệt: "Chỉ là không biết thủ lĩnh Liệt, có nguyện ý cùng tôi kết giao bạn bè hay không."

Phong Nghị Trì đã đều nói ra những lời này, Hiên Viên Liệt chỗ nào còn có thể cự tuyệt, kết giao bạn bè, nhưng so sánh hỗ trợ êm tai nhiều, anh đứng lên, đối với Phong Nghị Trì vươn tay: "Có thể kết giao với Phong tiên sinh, tôi đương nhiên hết sức vui vẻ." Nghiêng mắt nhìn Tiêu Tiêu, người phụ nữ này, thật đúng là không thể xem thường cô.

Phong Nghị Trì cũng đưa tay ra, cùng Hiên Viên Liệt nắm cùng một chỗ.

Cô thì là tận lực tránh ánh mắt Hiên Viên Liệt, dù sao việc này không có thương lượng với anh, thật là có chút xin lỗi anh. Gắt gao vui đầu, để tránh bị ánh mắt anh giết chết.

Thời gian không nhiều, thân thể đứa trẻ nhìn vô cùng kém. Không có dừng lại, nhét Hiên Viên Liệt vào Phong gia, cô cùng Phong Nghị Trì lên đường qua Hàn Quốc.

Trên máy bay qua Hàn Quốc, Tiêu Tiêu mới từ bên trong miệng Phong Nghị Trì biết chuyện liên quan tới đứa trẻ này.

Cô gọi Phong Tâm Mộng, năm nay bốn tuổi, là độc nữ Phong Nghị Trì. Ngày hôm qua bạo động đột phát, Phong Tâm Mộng trong phòng ngủ, kết quả phòng trọ đổ sụp, cô đặt ở phía dưới, tuy số rất may còn sống sót, nhưng nội tạng trong thân thể nhận lấy va chạm, từ hôm qua bắt đầu vẫn ở vào trạng thái mê man. Cũng mời bác sĩ trị liệu, nhưng là các bác sĩ đều lắc đầu nói không có cứu rồi. Mà bởi vì Phong Tâm Mộng quá nhỏ, coi như làm phẫu thuật, tỉ lệ sống sót cũng chỉ không đến 10%.

Từ nước Pháp trước khi lên đường, Tiêu Tiêu đã nhắc nhở trước qua Phong Nghị Trì, cái phòng khám bệnh kia vô cùng đắt đỏ, làm chuyện gì đều là giá trên trời.

Phong Nghị Trì cũng chỉ gật đầu.

Tuy Phong gia bị trọng thương, nhưng là tài lực Ngũ Đại Gia Tộc, là không thể đo lường rồi. Cho nên Tiêu Tiêu cũng chỉ là nhắc nhở một tiếng, cũng không tiếp tục nói thêm cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 152-1: Xác xuất thành công một nửa 1

Nước Pháp đến Hàn Quốc còn một đoạn rất dài, Tiêu Tiêu từ Trung Quốc đến bên này đã trên máy bay ngủ trọn mười giờ, bây giờ nghĩ ngủ cũng không thể nào.

"Hự khự khự..." Phong Tâm Mộng lại bắt đầu mãnh liệt ho khan.

Phong Nghị Trì luống cuống tay chân tìm khăn tay khắp nơi. Hiển nhiên con gái ho khan động thần kinh anh. Nam tử hán trong hắc đạo đỉnh thiên lập địa, trước mặt con gái cũng hiện ra mềm mại.

"Phong tiên sinh, anh đừng hoảng hốt, để cho tôi tới." Tiêu Tiêu đi qua, ngồi ở bên cạnh Phong Tâm Mộng, nhẹ nhàng nhắc đầu của cô lên, đặt ở bên trên hai chân của mình, một tay chạm lấy ra khăn tay, vì cô lau nước bọt. Một cái tay khác nhẹ nhàng vuốt ve ở ngực cô.

Rất nhanh, Phong Tâm Mộng không hề ho khan, khuôn mặt nhỏ biểu lộ khó chịu cũng có mấy phần thư giãn.

"Cảm ơn." Phong Nghị Trì nói ra.

Tiêu Tiêu lắc đầu, tuy cô lại nhớ cùng Phong Nghị Trì giữ gìn mối quan hệ, nhưng nhìn đứa trẻ này, cô là thật tâm chân ý hỗ trợ. Dù sao chỉ là đứa trẻ, không nên nhiều khổ như vậy: "Tôi cũng có một đứa trẻ năm tuổi, tôi hiểu tâm tình của anh, nhìn đứa trẻ bị thương, cũng là đau thịt trong lòng của mình." Nhớ tới tình cảnh lúc trước Miêu Miêu bị Hồng Tuyết Mai đánh, loại đau lòng còn âm thầm lưu ở trong lòng.

"Cô có đứa trẻ năm tuổi rồi hả? Cô nhìn có 20 tuổi?" Phong Nghị Trì kinh ngạc hỏi.

Tiêu Tiêu cười cười: "Tôi 24 rồi."

"Nhìn không đến... Chẳng lẽ, Hiên Viên Liệt là chồng của cô? Không có nghe nói anh kết hôn?"

Lập tức khoát tay: "Làm sao có thể, anh thế nào lại là chồng tôi? Tôi chỉ là chút quan hệ cùng với anh một chỗ hành động."

"Chồng cô là?" Phong Nghị Trì hứng thú.

Tiêu Tiêu cũng không nghĩ tới, Phong Nghị Trì hóa ra là người thích nói chuyện, ngay từ đầu nhìn thấy mặt của anh, còn tưởng rằng anh giống như Hiên Viên Liệt là một người trầm mặc: "Cái này, tôi là bà mẹ đơn thân. Đúng, mẹ Tâm Mộng đâu? Tại sao không có gặp qua cô?" Vì chuyện di đê tài, cô lập tức kéo đứa trẻ tới trong ngực.

Trên mặt Phong Nghị Trì trở nên cứng ngắc, trông mặt của anh nhìn chăm chăm Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu cũng lập tức ý thức được không thích hợp, Phong gia hôm qua xảy ra loại chuyện này, chỉ ít 70% người chết. Nói không chừng, vợ Phong Nghị Trì cũng tại ngày hôm qua trong chiến loạn rồi đi: "Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý."

Anh lắc đầu, nói: "Cô không cần nói xin lỗi, không có việc gì. Mẹ Tâm Mộng nửa năm trước đã qua đời rồi."

"A. Thật có lỗi, nhắc đến chuyện thương tâm của anh." Cúi đầu, nhìn đứa trẻ trong ngực, đáng trách Tâm Mộng hết sức xinh đẹp, chắc hẳn mẹ cô cũng là một mỹ nhân.

Trầm mặc.

Phong Nghị Trì nói ra: "Con của cô, nam hay nữ?"

"Là bé trai."

"Ồ? Tâm Mộng tình lại, nhất định phải giới thiệu cho cô quen biết. Bọn họ nhất định sẽ trở thành bằng hữu." Phong Nghị Trì nói qua.

Tiêu Tiêu gật đầu, bản thân Miêu Miêu không bạn bè cùng tuổi, tuy nhiên có chút xa xôi, bắt quá có thể kết giao bạn bè cũng không tệ.

Trên máy bay mấy canh giờ này, bầu không khí giữa cô cùng Phong Nghị Trì đã khá nhiều. Không có lạnh nhạt như lần đầu tiên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 152-2: Xác xuất thành công một nửa 2

Đến Hàn Quốc, tuy nhiên rất mệt mỏi, nhưng là cũng không có nửa khắc dừng lại, Tiêu Tiêu dựa theo trí nhớ mình, trực tiếp mang cha con bọn họ đến cửa phòng khám bệnh chết muộn tiền. Nơi này vẫn cùng trước kia một dạng đơn sơ muốn chết, giống như là phòng khám bệnh nhanh phải sập tiệm.

Phong Nghị Trì ngẩng đầu nhìn biển phòng khám bệnh: "Chết muộn tiền?"

"Ừm, trước đó cũng đã nói, đây là một phòng khám bệnh lòng đất, tôi cũng là ngẫu nhiên tới nơi này mới phát hiện. Y thuật tuyệt đối là đỉnh phong. Tuy nhiên tôi không thể đối với Tâm Mộng làm cam đoan, nhưng chắc chắn sẽ có hi vọng hạng nhất."

"Ừm."

Không có nói tiếp, Tiêu Tiêu gõ gõ cửa gỗ.

Không có một hồi, cửa bị mở ra. Đến mở cửa chính là Bạch Dược.

"Bạch Dược tiên sinh, nhiều ngày không gặp, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ." Tiêu Tiêu lễ phép gật đầu.

Nhìn thấy Tiêu Tiêu, trong mắt Bạch Dược có một vẻ kinh ngạc, sau đó ánh mắt rơi xuống trên thân người đàn ông bên người cô, dừng lại, hai con ngươi nhú lại, mắt thấy trong ngực người đàn ông ôm một đứa trẻ.

"Một vụn."

"Hả?" Phong Nghị Trì không rõ tình huống sững sờ.

Tiêu Tiêu thế nhưng là sớm đã bị thái độ chết muốn tiền liều mạng đòi tiền tây lễ qua vô số lần, nói với Phong Nghị Trì: "Đây là quy củ của nơi này, thu phí mở cửa."

Phong Nghị Trì gật đầu.

Hai người đi theo Bạch Dược đi vào, rất nhanh tới quầy trước mặt, Bạch Dược một bên xoát tạp cơ vừa nói ra: "Cô nương, không nghĩ tới chúng ta nhanh như vậy lại gặp mặt rồi."

"Bạch Dược tiên sinh nói đùa, tôi đây không phải làm bệnh nhân đến rồi sao."

"Là, Đúng vậy. Cô thật đúng là suy nghĩ cho phòng khám bệnh chết muốn tiền chúng tôi. Gia tộc Phong thị một trong Ngũ Đại Gia Tộc lo liệu việc nhà đại tài cũng đưa tới cho chúng tôi rồi." Bạch Dược thuận miệng nói qua.

Phong Nghị Trì híp híp hai con ngươi, phòng khám bệnh này bên ngoài nhìn rách rưới, bên trong lại tráng lệ, không nói, lão nhân (ông lão) này vậy mà nhìn anh liền nhận ra. Quả nhiên không đơn giản.

Tiêu Tiêu cũng kinh hãi: "Con mắt Bạch Dược tiên sinh thật sự là tinh tường."

"A. Nịnh nọt tôi, vượt mộng ngựa cũng không bớt. Tôi nhìn hai người đều tốt mà, trên thân không có bệnh không có đau, là mang theo đứa trẻ đến khám bệnh." Bạch Dược quan sát đứa trẻ trong ngực Phong Nghị Trì.

"Đúng vậy." Tiêu Tiêu gật đầu.

Bạch Dược tiến lên, từ trong ngực Phong Nghị Trì ôm lấy Phong Tâm Mộng, nhìn chung quanh, tay sờ lên ngực cô. Sau đó lắc đầu: "Xác xuất phẫu thuật thành công, 50%, làm hay là không làm?"

Ông chỉ là nhìn một chút có thể nhìn ra tình huống Phong Tâm Mộng, có thể thấy được y thuật lợi hại đến mức nào.

Tuy nhiên xác xuất thành công chỉ có 50%, trong lòng Phong Nghị Trì đã là đại hỉ, bác sĩ khác cũng chỉ có nói xác xuất thành công 10%. Vậy cũng là trong quý môn quan lâm phẫu thuật, mà ở trong đó, lại có khả năng một nửa: "Làm!" Đây cũng là phương pháp duy nhất cứu mạng con gái.

"Khoan đã." Tiêu Tiêu ngăn trở Phong Nghị Trì.

Bạch Dược nghi hoặc hỏi: "Làm sao rồi hả?"

"Bạch Dược tiên sinh, chẳng lẽ xác xuất thành công chỉ có 50% sao? Có biện pháp gì lại đề cao xác xuất thành công hay không." Cô lần trước từ trong miệng Bạch Lan biết, trong phòng khám, y thuật tốt nhất trong phòng khám chết muốn tiền là ông chủ, Bạch Nguyệt!

Bạch Dược cười một tiếng: "Tiểu cô nương, cô chỉ tới chết muốn tiền một lần, lại thấu triệt."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153-1: Lần nữa mất đi con gái 1

Bạch Dược cười: "Ha ha ha ha, cô nương thật sự là quý linh tinh."

Phong Nghị Trì nhìn mơ hồ, cũng không biết bọn họ đang nói cái gì, nhưng biết, Mộ Dung Tiêu Tiêu lại thay con gái anh tranh thủ thêm thời cơ. Cho nên cũng không nói thêm gì, chỉ lắng nghe bọn họ nói chuyện.

"Hi hi ha ha, cho nên, Bạch Dược tiên sinh, vì tiểu sinh mệnh đáng yêu, ông nhiều giúp đỡ đi." Tiêu Tiêu nói ra.

Tuy nhiên Bạch Dược lần trước bởi vì chuyện Mộ Tiêu Tiêu cùng Hiên Viên Liệt bị xử phạt, nhưng cũng không có nhớ kỹ thù này, lúc trước ông vốn rất thường thức Tiêu Tiêu, cũng sẽ không dễ dàng cái biến: "Tuy nhiên chết muốn tiền chúng tôi, đúng là đòi tiền, không ngừng đòi tiền. Nhưng quy củ phòng

khám bệnh là chủ công quyết định, muốn chủ công xuất thủ, cũng không chỉ là tiền có thể giải quyết."

Phong Nghị Trì không biết chủ công trong miệng Bạch Dược là người nào, nhưng nghe bọn họ có ý là người kia có năng lực càng lớn cứu con gái anh: "Mặc kệ là cái gì, người nếu có thể cứu con gái tôi, tôi đều nguyện ý."

"Phong tiên sinh, không phải anh nguyện ý, chủ công chúng tôi sẽ nguyện ý. Rất xin lỗi ngay thẳng như vậy nói những này, nhưng là thật đáng tiếc. Chuyện chủ công, chúng tôi cũng không thể tùy tiện quyết định." Bạch Dược trực tiếp bác bỏ Phong Nghị Trì.

Nếu như là thay trường hợp khác, Phong Nghị Trì sớm đã nổi bão rồi. Nhưng trường hợp này, là vì con gái, anh nhũm mày không nói gì thêm.

Tiêu Tiêu cũng gặp khó khăn, cùng Bạch Nguyệt chỉ có hai lần gặp mặt, thế nhưng là vẹn vẹn hai lần gặp mặt cô cũng có thể cảm giác được Bạch Nguyệt là người cô quái cỡ nào.

"Bạch Dược tiên sinh, thật không có cách nào sao? Tôi biết ông cũng có khó xử, thế nhưng ông nghĩ biện pháp dần xếp đi, ông nhìn đứa trẻ này, ông nhẫn tâm sao?" Tiêu Tiêu cũng gặp, dưới cái nhìn của cô, tuy nhiên chết muốn tiền, là thật dưới đáy quan tài chết muốn tiền. Cô cũng tin tưởng, người này cũng không phải là ý chí sắt đá.

Tiêu Tiêu quấy rầy đòi hỏi, Bạch Dược vẫn còn có chút mềm lòng: "Tốt, vậy tôi trước để cho người mang tiểu cô nương đến phòng phẫu thuật, trước tiên thân thể cô ổn định lại, tôi sẽ đi thông báo chủ công một tiếng, nhìn chủ công có nguyện ý thấy các người hay không." Nói xong, Bạch Dược gọi một ý tá áo trắng bên tai lâm bầm vài câu, ý tá ôm Phong Tâm Mộng đi phòng phẫu thuật.

"Nếu như là vị chủ công xuất thủ, xác suất thành công là bao nhiêu?" Phong Nghị Trì hỏi.

Bạch Dược bóp bóp ngón tay: "Loại tình huống này, chủ công xuất thủ đại khái xác suất thành công 90% rồi."

90%! Cùng lúc đầu kết luận không đến 10% trở thành hoàn toàn tương phản. Phong Nghị Trì kích động, không giữ được cảm xúc.

Lúc này, Tiêu Tiêu tiến đến bên tai anh nhỏ giọng nói ra: "Phong tiên sinh, coi như vị Bạch Nguyệt không giúp anh, anh cũng ngàn vạn không nên ở chỗ này nổi bão, chí ít còn có tỷ lệ 50% thành công."

Cô không thể không cho Phong Nghị Trì một châm bảo hiểm trước. Không có cách nào, ai bảo Bạch Nguyệt cô quái một số. Ai...

Cùng Phong Nghị Trì chờ Bạch Dược đến cho trả lời chắc chắn.

Qua một hồi tốt một hồi, không đợi đến Bạch Dược, ngược lại là chờ được một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, xem xét tuổi tác thiếu nữ, Tiêu Tiêu biết là nhất định bên người Bạch Nguyệt. Lập tức đứng lên.

"Cô nương, chủ công chúng tôi cho mời."

"Tôi một người?"

"Đúng thế."

"A..." Tiêu Tiêu gật đầu, ngoái nhìn Phong Nghị Trì, biểu thị cô cũng không biết chuyện gì xảy ra. Chỉ có đi theo thiếu nữ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153-2: Lần nữa mất đi con gái 2

"Khoan đã." Phong Nghị Trì hai bước đi lên.

Tiêu Tiêu ngoái nhìn.

Phong Nghị Trì từ trong ngực móc ra một tấm thẻ đưa cho Tiêu Tiêu: "Tiền trong thẻ này, là thay Mộng nhi chuẩn bị tiền thuốc men, mời cô sử dụng tùy ý."

Tiếp nhận tấm thẻ, Tiêu Tiêu gật đầu: "Tôi sẽ nỗ lực tranh thủ."

Phong Nghị Trì thở dài một hơi, ngồi trở lại đến ghế dựa. Vô luận như thế nào, anh không thể lại mất đi con gái.

Theo thiếu nữ xuyên qua đường đi, cô tới qua nơi này một lần, càng đi vào bên trong chính là mùi nước thuốc càng dày đặc, đi đến cuối hành lang, trước cửa hoàng kim mới ngừng bước. Ngẩng đầu nhìn Bạch Liên trên cửa điêu khắc sinh động như thật, lại một lần nữa tới nơi này, vẫn rung động như vậy.

Bạch Dược đứng tại cửa, ông trông thấy Tiêu Tiêu, cười cười: "Tôi có thể làm được là vì cô thông báo, chủ công là có ý gì, muốn nhìn bản lãnh của cô rồi."

"Cảm ơn Bạch Dược tiên sinh, mặc kệ tôi thành không thành công, đều cảm tạ ông hôm nay hỗ trợ." Vội vàng cúi đầu gửi lời cảm ơn.

Thiếu nữ đề xuống cái nút Lam Bảo Thạch, cửa từ từ mở ra.

Giống như có gió thổi lên mái tóc dài của cô, đứng tại cửa, cô nhìn điện đường, vẫn là lộng lẫy đường hoàng cực xa hoa như vậy.

Hít một hơi thật sâu, theo thiếu nữ xuyên qua một đầu lại một đầu màn trướng ngân sắc (mà che màu trắng). Cô nhìn thấy người đàn ông kia để cho người ta khó quên.

Bạch Nguyệt ngồi trên xe lăn Ngân Liên, tay của anh nhẹ nhàng nâng quai hàm, cầm trong tay một thanh tiểu đao, vừa đi vừa chuyển động. Da thịt trắng nõn, mắt như nửa vàng trắng, khiến cho người xem qua khó quên.

"Bạch Nguyệt tiên sinh, anh tốt." Cô biểu thị lễ phép.

Bạch Nguyệt thường thức tiểu đao, đôi mắt lạnh chuyển: "Mộ Tiêu Tiêu."

Tiêu Tiêu giật mình, lần trước cô cũng không có nói cho phòng khám bệnh chết muốn tiền tính danh mình, nhưng Bạch Nguyệt vậy mà kêu lên tên cô rồi. Chẳng lẽ là qua điều tra lai lịch của cô?

Bất quá ngẫm lại, cô từ nơi này mua vũ khí, dùng người anh bắt lấy bang Bá Hồ, Bạch Nguyệt đi tra tin tức cô cũng là có thể lý giải. Bất quá... Cô cho tới nay đều là lấy thân phận của sát thủ tự cho mình, muốn tra được cô cũng không dễ dàng, cô xem như bội phục phòng khám bệnh chết muốn tiền, thật đúng là tra xét thân phận của cô ra.

Khôi phục tâm thái, cô nói: "Lần trước nhận được quý điểm chiếu cố, để tôi có thể hoàn thành. Trước đó rồi đi quá vội vàng, cũng không có tới quý điểm tạm biệt gửi tới lời cảm ơn, thực sự thật có lỗi." Theo đạo lý tới nói, Bạch Nguyệt cho cô mượn Bạch Lan Bạch Hương hai trợ thủ đắc lực, còn cấp cho cô phi cơ tốt như vậy dùng cho chiến đấu, cô thật nên đến gửi tới lời cảm ơn. Thế nhưng lúc ấy quả thật bị Lâm Hồ tự sát cho đã kích, cái gì cũng không lo được muốn theo Hiên Viên Liệt trở về Trung Quốc.

"Cô không phải tới cứu người sao? Nói những thứ vô dụng này làm gì?" Trong mắt Bạch Nguyệt chỉ có vô tình.

Mộ Tiêu Tiêu duy trì mỉm cười: "Đúng thế. Tôi muốn mời Bạch Nguyệt tiên sinh xuất thủ, cứu Phong Tâm Mộng."

"Lý do."

"Tôi muốn cứu cô."

"Hừ..." Bạch Nguyệt nói qua, tiểu đao trong tay vút xuống trước mặt Tiêu Tiêu.

Tròng mắt Tiêu Tiêu nhìn thanh tiểu đao, có chút không hiểu ý Bạch Nguyệt, chẳng lẽ anh muốn cô một mệnh đổi mệnh? Mới bằng lòng cứu Phong Tâm Mộng?

"Bạch Nguyệt tiên sinh đây là ý gì?"

"Muốn cô chết."

Tiêu Tiêu ngây dại, loại tình tiết bên trong phim truyền hình này, thật đúng là sẽ phát sinh? Cô còn không có làm bất kỳ phản ứng nào.

Bạch Nguyệt mở tay ra: "Cô cho rằng tôi nói như vậy sao? A..."

"Áy..." tâm buông xuống, có thể là đối với Bạch Nguyệt cổ quái, cô thực sự không hiểu. Cũng không dám quá thư giãn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154-1: Máu Kim Vực Lang Vương 1

"Máu Kim Vực Lang Vương? Đây là cái gì?" Tiêu Tiêu nghe đều chưa nghe nói qua, sói cô biết, thế nhưng là Kim Vực Lang Vương cô hoàn toàn trống không rồi.

"A... Cô hỏi Hiền Viên Liệt, anh ta sẽ nói cho cô biết Kim Vực Lang Vương là cái gì." Bạch Nguyệt nói ra.

Muốn cô đến hỏi Hiền Viên Liệt? Xem ra Bạch Nguyệt tra ra không ít chuyện liên quan tới cô. Cô và Hiền Viên Liệt đều biết rồi. Chỉ là nghe khẩu khí Bạch Nguyệt, Kim Vực Lang Vương giống như cùng Hiền Viên Liệt có quan hệ.

Tiêu Tiêu nhú chặt lông mày, thật đáng tiếc chính là, chuyện chỉ cần dính vào Hiền Viên Liệt, cô đều không muốn đi làm "Thật có lỗi, tôi không thể đáp ứng anh."

"A..." Anh lạnh lùng kêu đau một tiếng: "Ba lần, nếu như cô đáp ứng đi lấy một bình máu sói, tôi sẽ cho cô ba lần miễn phí trị liệu. Mà lại là tôi tự mình trị liệu."

Ba lần!

Nói thật, tâm Tiêu Tiêu động, cô ngay từ đầu chỉ là cho rằng kỹ thuật phòng khám bệnh chết muốn tiền là đỉnh cấp thế giới chữa bệnh, thế nhưng là Bạch Dược tiên sinh nói ra xác xuất thành công trị liệu Phong Tâm Mộng, cô đối với chết muốn tiền lại lên một bậc thang.

Phải biết Mộ Tiêu Tiêu luôn bên trên hắc đạo sờ soạng lần mò, đầu thất ở trên lưng còn sống. Lớn nhỏ tiểu thương tồn không biết bao nhiêu lần. Có đến vài lần cô đều vì mình sẽ chết mất. Cô còn muốn tiếp tục truy tra hung thủ hại chết gia tộc, về sau còn không biết có tai nạn gì, có phiếu Bạch Nguyệt bảo hiểm, cũng coi là nhiều một phần bảo mệnh.

"Tốt, chẳng qua tôi cũng có yêu cầu, anh cho thời cơ ba lần trị liệu, bao quát có thể xuất ngoại xem bệnh, cũng cũng là dưới tình huống khẩn cấp, tôi thông báo tới, anh cũng nhất định phải đến chỗ tôi chỉ định trị liệu." Ngữ khí của cô mười phần kiên quyết. Bạch Nguyệt đã có thể đưa ra ba lần xuất thủ trị liệu, như vậy máu Kim Vực Lang Vương nhất định đối với anh cực kỳ quan trọng!

"Dám cùng tôi bàn điều kiện cô là người đầu tiên." Bạch Nguyệt lạnh lùng nói, hai con ngươi bắn ra khí lạnh. Bạch Nguyệt lạnh, cùng Hiền Viên Liệt lạnh khác biệt, Hiền Viên Liệt chỉ ít còn làm cho người cảm giác được nhiệt độ, mà chung quanh Bạch Nguyệt đều nguội lạnh, anh giống như là động vật không có cảm tình lãnh huyết.

"Bạch Nguyệt tiên sinh, hiện tại quyền chủ động trong tay của anh, giao dịch này có làm hay không còn nhìn anh." Tiêu Tiêu mỉm cười.

Nguyệt Nha hướng bên cạnh nhếch lên, thiếu nữ đứng phía sau cầm một cái lọ thủy tinh đi tới. Chiếc lọ có chừng nửa bàn tay. Phía trên dùng thủy ngọc điêu khắc liên hoa, miệng bình cũng là dùng bảo thạch lam sắc chế tác. Dạng bình nhỏ này giá trị liên thành, thật là không thấy nhiều.

Thiếu nữ lui trở về.

Bạch Nguyệt nói ra: "Đây là cái bình dùng để máu Kim Vực Lang Vương, cô chỉ cần đưa đồ đầy nó."

Một tay nắm lấy tiểu đao, một tay nắm lấy bình nhỏ giá trị liên thành, như thế một chút dung lượng, một đao xuống nhất định có thể đổ đầy.

"Được rồi. Bao lâu cho anh?"

"Tôi cho cô thời gian ba tháng."

Bởi vì đối với Kim Vực Lang Vương không hiểu rõ, Tiêu Tiêu do dự một hồi, suy tính lợi và hại mới gật đầu đáp ứng: "Được."

Ánh mắt Bạch Nguyệt đối với người đứng phía sau. Thiếu nữ sau lưng đẩy anh đi xuống dưới.

"Hiện tại, tôi thay cô cứu đứa trẻ này, thời cơ ba lần, lúc ấy trước dự chi cho cô một lần." Nói lạnh tình nói qua.

Tiêu Tiêu gật đầu, nghĩ nghĩ lại hỏi: "Vi bảo hiểm, tôi còn muốn hỏi một câu, tỷ lệ chữa trị Phong Tâm Mộng thành công là bao nhiêu?" Tuy nhiên Bạch Dược nói là 90%, nhưng đây chẳng qua là Bạch Dược nói, vạn nhất Bạch Nguyệt lại có cái gì biến động, biến thành 80%, 70%, 60%, vậy thì phiền muộn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 154-2: Máu Kim Vực Lang Vương 2

Bạch Nguyệt đã được thiếu nữ đẩy đến bên cạnh Tiêu Tiêu, con mắt như vàng trắng, vô tình mà băng lãnh: "Đương nhiên là, trăm phần trăm!"

Nói câu nói này, thiếu nữ tiếp tục động xe lăn. Hướng cửa đi đến.

Tiêu Tiêu bất động, trong câu nói kia Bạch Nguyệt khẳng định cùng tự tin, không phải nói giả. Trăm phần trăm? Trời ạ, cũng là nhất định sẽ cứu Phong

Tâm Mộng trở về. Từ bác sĩ 10%, đến Bạch Dược 50%, bản thân đã là một cái nhảy vọt cực lớn rồi. Mà Bạch Dược đoán chừng 90%, cô đã cảm thấy cực hạn, nhưng không nghĩ tới, còn sẽ có trăm phần trăm! Thật nhảy vọt đáng sợ, thật là phòng khám bệnh chết muốn tiền đáng sợ. Thực lực chữa bệnh, giao dịch làm quá giá trị rồi!

Nắm chặt cái bình cùng dao trong tay, cô đi theo phía sau xe lăn đi ra ngoài.

Thiếu nữ đẩy Bạch Nguyệt, cũng không có đi đường cũ trở về, mà chính là đi một con đường khác qua.

Bạch Dược tiên sinh nói cho cô. Đó cũng là một đầu đường qua phòng phẫu thuật. Trở lại phòng khám bệnh, tuy Bạch Nguyệt nói qua ba lần miễn phí trị liệu. Nhưng là cô và Bạch Nguyệt ước định cũng không muốn để người ngoài biết. Cho nên ngay trước mặt Phong Nghị Trì, vẫn là dùng thẻ xoát tiền. Còn xoát bao nhiêu...

Bạch Dược khẳng định là sẽ không bỏ qua thời cơ hần học làm thịt Phong Nghị Trì một khoản, đương nhiên cũng không ít ỏi, những ngày này miễn phí dùng chân, đồ phòng khám bệnh đều có thể tùy tiện dùng, mà tra hỏi cũng sẽ không lại thu lấy phí.

Dù sao phẫu thuật hoàn tất về sau, Phong Tâm Mộng còn muốn trong phòng khám đợi mấy ngày tiến hành bảo dưỡng trị liệu mới có thể về nước Pháp tỉnh dưỡng.

Thẻ đổi cho Phong Nghị Trì.

"Thế nào rồi hả?"

Tiêu Tiêu chỉ là khẽ cười cười biểu thị không có vấn đề.

Lúc này Phong Nghị Trì mới thờ dài một hơi.

Vì để cho anh có thể an tâm, Tiêu Tiêu lại tiếp tục nói: "Ông chủ chết muốn tiền tự mình ra tay, xác xuất Phong Tâm Mộng phẫu thuật thành công cao đến trăm phần trăm, cho nên anh cũng không cần lo lắng."

"Trăm phần trăm?" Phong Nghị Trì cũng kinh ngạc rồi.

"Đúng thế. Chính miệng nói cho tôi. Anh cứ an tâm đi."

Phong Nghị Trì biểu lộ đã thả lỏng, nhưng cũng có thể nhìn ra được anh vẫn rất lo lắng, đây cũng là hợp tình lý, Tiêu Tiêu đi theo Bạch Lan về phòng khách nghỉ ngơi. Kỳ thật hiện tại cô có thể nhận rồi tìm Phong Nghị Trì nói chuyện liên quan tới hung thủ, có thể trong lúc mấu chốt, con gái người ta đang làm phẫu thuật rõ ràng nói những lời này cũng không tốt lắm.

Cũng chỉ có chờ đến con gái anh phẫu thuật thành công lại nói mấy cái này.

Phẫu thuật rỗng rã tám giờ mới kết thúc, một đoạn thời gian Phong Nghị Trì đều không có nghỉ ngơi, luôn chờ đợi. Tiêu Tiêu thì luôn ở tại gian phòng.

"Cô nương, phẫu thuật kết thúc, vô cùng thành công." Bạch Lan ở ngoài cửa nói ra.

Đạt được tin tức, Tiêu Tiêu mới ra khỏi phòng. Sau khi rời khỏi đây, nhìn thấy Phong Nghị Trì còn ngồi nguyên vị trí, hai mắt hiện đầy tơ máu, trên máy bay anh không có ngủ, hiện tại cũng lại qua tám giờ, còn không có nghỉ ngơi, nhìn ra được anh trên ái đưa con này đến cỡ nào.

"Phong tiên sinh, phẫu thuật thành công rồi." Tiêu Tiêu nói với Phong Nghị Trì.

Phong Nghị Trì đứng lên: "Thật sao? Mộng nhi hiện tại ở đâu?"

"Bệnh nhân đã chuyển vào trong phòng nghỉ ngơi." Bạch Lan mở miệng nói ra.

Phong Nghị Trì nhìn cô gái mười bốn mười lăm tuổi, gật đầu: "Bây giờ có thể nhìn cô sao?"

"Ừm."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 155-1: Nguyện vọng duy nhất 1

"Cô bé bao lâu sẽ tỉnh?" Tiêu Tiêu thay Phong Nghị Trì hỏi.

"Nhìn tình huống đi, nhanh thì một hai giờ, chậm thì một ngày." Bạch Lan nói ra.

Hai người đi tới bên giường, Phong Nghị Trì nhìn con gái bình yên vô sự lúc này mới thả lỏng, anh nắm tay nhỏ Phong Tâm Mộng lên, trong mắt đúng là vẻ vui mừng.

Tieu Tieu đứng ở một bên, nhìn hình ảnh ấm áp cha cùng con gái. Gia tộc nếu như không có diệt vong, cha, mẹ nếu là còn, thật là tốt biết bao?

Đi đến bên người Phong Nghị Trì, Tieu Tieu mở miệng nói ra: "Phong tiên sinh, anh vẫn là trở về phòng nghỉ ngơi một chút đi."

Phong Nghị Trì nhìn Tieu Tieu: "Tôi không mệt."

"Thân thể anh sớm muộn sẽ sụp đổ mất. Tuy nhiên nơi này là phòng khám bệnh, nhưng cũng không thể chà đạp thân thể chính mình. Như vậy đi... Tôi ở chỗ này trông coi Tâm Mộng, anh không muốn để cho Tâm Mộng tình nhìn thấy cha mình tiêu tụy như vậy đi."

Nghe Tieu Tieu thuyết phục, Phong Nghị Trì một môi vuốt vuốt huyết thái dương: "Được rồi, Tâm Mộng tạm thời xin nhờ cô rồi. Mộ Dung tiểu thư."

"Khoan đã." Tieu Tieu tranh thủ thời gian gọi Phong Nghị Trì, may mắn Bạch Lan chờ ngoài cửa phòng không có tiến đến. Cho nên nên sẽ không nghe được đối thoại giữa bọn họ.

"Hả?"

"Phong tiên sinh, liên quan tới họ tên tôi. Tôi muốn anh vì tôi bảo thủ bí mật này, tôi đã từng đã thề, không có thay cha mẹ tôi báo thù, tôi sẽ không dùng tên thật."

"Được rồi." Phong Nghị Trì cũng không có hỏi nhiều, đáp ứng liền rời đi phòng bệnh này.

Tieu Tieu ngồi vào bên cạnh giường bệnh, một tay nâng quai hàm nhìn Phong Tâm Mộng trên giường. Càng nhìn càng cảm giác đáng yêu, về sau nhất định phải giới thiệu cho Miêu Miêu quen biết. Chăm chăm mê mẩn, cô thật đúng cảm thấy đáng đáp Phong Tâm Mộng thế nào cùng bé có chút tương tự đây. Cái thể giới vẫn là rất nhỏ. Cũng rất thần kỳ, vì cái gì hai người có đáng đáp tương tự? Hiên Viên Liệt giống như Miêu Miêu, rõ ràng cũng là hai người, hết lần này tới lần khác cái mũi nhỏ mắt nhỏ Miêu Miêu cùng Hiên Viên Liệt đáng đáp một dạng. Chẳng lẽ cái này cũng là duyên phận? Nhất định cô sẽ gặp phải Hiên Viên Liệt, kinh nghiệm những phiền toái này.

I bên cạnh giường bệnh ngồi cũng ba giờ, c nằm sấp cạnh giường đều ngủ rồi.

"Cha... Cha..." Lúc này, Phong Tâm Mộng trên giường bệnh bắt đầu nhỏ giọng lẩm bẩm, tay nhỏ cũng nhúc nhích mấy lần.

Non nớt la lên, mí mắt Tieu Tieu run rẩy, cô chống đỡ mở tròn mắt. Chỉ nghe môi nhỏ Phong Tâm Mộng khẽ mở.

"Nước... Cha, con muốn uống nước."

Tranh thủ thời gian đứng lên, từ trong bình nước bên cạnh rót một chén nước, sau đó ngồi lên giường, cô đỡ Phong Tâm Mộng đứng lên tựa ở trong ngực của mình, sau đó nghiêng chén nước tới trên cái miệng của cô.

Miệng Phong Tâm Mộng động lên, nước theo cái chén chảy vào trong miệng của cô. Một hơi đều uống cả chén nước xong rồi. Lông mi thật dài run rẩy, Phong Tâm Mộng chậm rãi mở to mắt.

"Tâm Mộng, đã tỉnh." Tieu Tieu mỉm cười, thuận tay bỏ cái chén vào bên bàn.

Phong Tâm Mộng hít hai con người, cũng không có toàn bộ mở ra, cô ngẩng đầu nhìn người ôm mình, nghi ngờ nghiêng đầu.

"Lần đầu gặp gỡ, cháu tốt, cô gọi Mộ Tieu Tieu, là bạn của cha..." Còn không có nói ra, chỉ thấy Phong Tâm Mộng lập tức tròn tròn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155-2: Nguyên vọng duy nhất 2

"Mẹ..." Thanh âm non nớt hô hào, cô nâng tay nhỏ ôm cổ Tieu Tieu: "Mẹ, mẹ đến xem Mộng Mộng sao? Mẹ... Mộng Mộng luôn rất nhớ mẹ."

Tieu Tieu giang hai tay ra, có chút ứng phó không kịp, đứa trẻ này đại khái vừa mới làm phẫu thuật còn không có hoàn toàn tỉnh, liền không có để ý. Trấn định lại về sau, tay vuốt ve lưng Phong Tâm Mộng: "Tâm Mộng, cô không là mẹ cháu."

Phong Tâm Mộng nâng đầu lên, nhìn chòng chọc vào Tieu Tieu mấy lần, môi nhỏ đẹp, hai mắt lập tức tràn ngập hơi nước: "Ồ ô oa... Mẹ không muốn

Mộng Mộng rồi. Ô ô ô..." Một bên khóc một bên nức nở.

Đề Mộ Tiêu Tiêu hoảng loạn, tranh thủ thời gian vỗ nhẹ lưng của cô: "Tâm Mộng không khóc, Tâm Mộng không khóc."

Trên mặt mang nước mắt, cô nức nở: "Mẹ, còn muốn Mộng Mộng sao?"

Ách... Đề Tiêu Tiêu gấp khó khăn, nghĩ đến Phong Tâm Mộng vừa mới làm phẫu thuật, giống như thật văng đầu, đành phải sờ lên tóc của cô: "Muốn, đương nhiên muốn. Tâm Mộng đáng yêu như thế, tại sao có thể có người không muốn Tâm Mộng đây?"

"Mẹ, mẹ về sau không cần rời Tâm Mộng đi." Phong Tâm Mộng ôm Tiêu Tiêu không chịu buông tay.

Trong lòng nổi lên một tia chua xót, trên má bay nghe Phong Nghị Trì nói qua, mẹ Phong Tâm Mộng nửa năm trước qua đời, ai... Đứa trẻ này sớm đã không có mẹ rồi. Nửa năm không nhìn thấy mẹ nhất định rất thương tâm đi. "Ừm." gật đầu. Tuy nhiên cô cũng không phải là mẹ Phong Tâm Mộng, nhưng là giờ này khắc này cũng không muốn phá hư trong lòng cô bé. Dù sao chỉ có trong một giây lát mà thôi.

"Mẹ, Tâm Mộng luôn rất nhớ mẹ." Phong Tâm Mộng lúc này mới dùng thút thít, miễn cưỡng nằm trong ngực của cô.

"Tâm Mộng hiện tại cần nghỉ ngơi thật tốt, lại tiếp tục ngủ một giấc?"

"Tốt, thế nhưng mẹ không thể rời đi bên cạnh con nha." Phong Tâm Mộng nói ra.

Tiêu Tiêu mỉm cười gật đầu.

Phong Tâm Mộng lúc này mới chịu từ trong ngực của cô đi ra, nằm vật xuống trên giường. Tiêu Tiêu tiếp tục đắp chăn xong, nguyên nhân sờ đi để cho cô tiếp tục ngủ là hiện tại ở trên thân Phong Tâm Mộng đều cắm ống tiêm, thật sợ cô nhích tới nhích lui những cái ống tiêm kia.

Đứa trẻ chìm vào giấc ngủ rất nhanh, thêm Phong Tâm Mộng vốn là vừa mới làm phẫu thuật không đến bao lâu, cô nắm tay Tiêu Tiêu, rất nhanh lâm vào trong mộng cảnh.

Tâm Mộng ngủ thiếp đi, Tiêu Tiêu nắm tay từ bên trong bàn tay nhỏ của cô rút ra. Sờ lên trán của cô. Nếu như đứa trẻ tỉnh lại phát hiện canh giữ ở người bên không phải mẹ cô, nhất định sẽ rất thương tâm, không bằng để cô tưởng rằng trong giấc mộng, mộng thấy mẹ canh giữ ở bên cạnh cô.

Rời đi phòng bệnh, Tiêu Tiêu đối với Bạch Lan ở cửa nói ra: "Bạch Lan, làm phiền cô chăm sóc Tâm Mộng. Tiếp qua mấy giờ đi thông báo cha cô, nói cho anh tình huống con gái."

"Cô nương, không có vấn đề."

Sau khi gật đầu, Tiêu Tiêu trở về phòng khách. Nhìn thấy dáng vẻ Phong Tâm Mộng, cô đều muốn Miêu Miêu rồi. Vì báo thù, vì bắt lấy hung thủ, cô để Miêu Miêu một người ở Trung Quốc, tuy có Các lão, nhưng không có mẹ ở bên người, Miêu Miêu cũng rất cô đơn đi.

Trong lòng co rút đau đớn, cô thật rất muốn rất muốn cho Miêu Miêu một gia đình, thế nhưng vì cái gì lại làm không được? Miêu Miêu là đứa trẻ rất hiểu chuyện, cho tới bây giờ không trách cô buổi tối không trở về nhà, cũng không trách cô có đôi khi không thể chăm sóc tốt bé, là độc lập như vậy. Để cho cô thật sự có chút tự ti mặc cảm.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 156-1: Thời cơ, không thể lại mất đi 1

Hi vọng cái mộng tưởng khác lại là tám năm, như thế, khi đó cô thật không biết còn lấy chồng ra ngoài hay không.

Một ngày rất nhanh qua rồi.

Ngày thứ hai. Tiêu Tiêu đang định đi xem Phong Tâm Mộng, vừa vừa đi đến bên ngoài cửa nghe đến tiếng ồn ào.

"Ô ô ô ô..."

A? Không phải tiếng ồn ào, mà chính là tiếng khóc Phong Tâm Mộng? Đến cùng làm sao rồi hả? Đẩy cửa đi vào.

Chỉ gặp Phong Nghị Trì ngồi cạnh giường, nhú thật chặt lông mày, mà Phong Tâm Mộng đã sớm khóc thành một người nước mắt, bên trong miệng luôn hô hào: "Mẹ, con muốn mẹ, cha là người xấu, là người xấu, đưa con mẹ!" Tay nhỏ không ngừng đập lồng ngực Phong Nghị Trì.

Thân thể Tiêu Tiêu run lên, chẳng lẽ Phong Tâm Mộng không có xem chuyện ngày hôm qua như một giấc mộng sao?

Lúc này... Phong Tâm Mộng giống như chú ý tới Tiêu Tiêu đứng tại cửa, lập tức xoa xoa nước mắt trên mặt, lộ ra nụ cười: "Mẹ!"

Ánh mắt Phong Nghị Trì cũng mới chuyển đến cửa, nhìn Tiêu Tiêu, lông mày của anh nhú càng chặt.

"Áy..." Tiêu Tiêu ngây ngẩn cả người, đều một ngày, nhìn Phong Tâm Mộng hẳn không có ngủ hồ đồ, làm sao nhìn thấy cô còn gọi mẹ.

Lúng túng đứng tại cửa.

Phong Tâm Mộng hô hào muốn đứng lên, hai tay mở ra: "Mẹ, Mộng Mộng muốn ôm"

Tiêu Tiêu căn bản không dám đi lên phía trước, đối với tình huống hiện tại một chút cũng không hiểu.

"Mẹ, mẹ làm sao không để ý tới Mộng Mộng rồi hả?" Phong Tâm Mộng chớp mắt to.

Cái này... Mày Tiêu Tiêu nhú lại, nghi ngờ nhìn hướng Phong Nghị Trì.

Trên mặt Phong Nghị Trì hiện lên một tia ưu thương, sau đó xoay người ôm lấy con gái nói: "Mộng nhi, vị kia là dì Tiêu Tiêu, không phải mẹ, biết không?"

"Không đúng, cha gạt người! Cũng là mẹ! Mẹ trở về tìm Mộng Mộng rồi! Ô ô ô ô, cha bại hoại, cha gạt người. Con muốn mẹ" Phong Tâm Mộng nói qua, lại gào khóc đứng lên.

Đứng ở giữa hai người kia cãi lộn, cô thật không biết nên làm sao bây giờ, qua cũng không phải, ra đi cũng không được, chỉ có đứng tại nguyên chỗ, nghe hai cha con.

"Mộng nhi!" Chỉ nghe Phong Nghị Trì quát mắng một tiếng.

Dọa thân thể Phong Tâm Mộng run lên, không dám thút thít cũng không dám nói lời nào, nước mắt to mang theo chuyển chuyển.

Sắc mặt Phong Nghị Trì tái xanh, nhìn con gái chậm rãi thở dài một hơi: "Cô không là mẹ, biết không?! Cô là dì Tiêu Tiêu."

Nhìn dáng vẻ cha, Phong Tâm Mộng bị dọa cho phát sợ, nhìn Tiêu Tiêu, không cam lòng gạt đầu.

Phong Nghị Trì đứng lên, hướng Tiêu Tiêu: "Mộ tiểu thư, chúng ta qua bên ngoài nói chuyện đi."

"A. Tốt."

Rời đi phòng bệnh, Tiêu Tiêu vụng trộm quay đầu nhìn Phong Tâm Mộng trên giường, chỉ cảm thấy trong mắt đứa trẻ đều là bi thương.

Cùng Phong Nghị Trì ra một cái phòng, anh ngồi vào trên ghế sofa mới chậm rãi mở miệng: "Tâm Mộng để cô chê cười rồi."

Lắc đầu: "Không có việc gì, cô bé mới làm phẫu thuật? Nhất định là rất nhớ mẹ mới có thể nhìn lầm." Đối với Phong Tâm Mộng, cô cũng vô cùng đồng tình, bởi vì không có mẹ thật là một chuyện thống khổ.

Phong Nghị Trì giờ tay lên, ngón trỏ trên trán, nhìn chăm chăm Tiêu Tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 156-2: Thời cơ, không thể lại mất đi 2

"Phong tiên sinh? Anh nhìn tôi làm cái gì?" Bị anh nhìn chăm chăm có chút không quen.

Nắm tay Phong Nghị Trì từ trên trán buông ra, nói: "Cũng không phải là Mộng nhi nhìn lầm."

"Cái gì?" Đối với Phong Nghị Trì, cô một chút cũng không hiểu.

Anh nói: "Mộ tiểu thư, tôi trước đó cũng đã nói dung mạo cô rất giống một người bạn của tôi, tôi nói người kia, chính là vợ tôi đã chết đi."

"A?" Tiêu Tiêu mới chính thức chấn kinh, cô vậy mà cùng vợ Phong Nghị Trì chết đi đáng dấp tương tự... Khó trách, Phong Tâm Mộng nhận lầm, cái thể giới cũng quá nhỏ đi.

"Cho nên tôi hi vọng cô có thể lý giải Tâm Mộng. Tuy nhiên cô cùng vợ tôi đáng đáp chỉ có năm phần tương tự, nhưng là Tâm Mộng đã nửa năm không có nhìn thấy mẹ, nhìn thấy cô, tự nhiên sẽ nhận lầm." Phong Nghị Trì bình tĩnh nói qua, biết Mộ Tiêu thư là hậu nhân nhà Mộ Dung, anh vô cùng rõ ràng, Mộ Tiêu Tiêu cùng vợ anh không có bất kỳ quan hệ gì, chỉ là thế giới bao la thật sự có đáng đáp tương tự mà thôi.

Tiêu Tiêu cúi đầu: "Tôi hiểu rồi."

"Cô cũng yên tâm, tôi sẽ cùng Tâm Mộng giải thích rõ ràng."

Gật đầu, hai người đều rơi vào bên trong trầm mặc không nói. Vì để bầu không khí bớt xấu hổ, Tiêu Tiêu sửa lại một chút cảm xúc mờ miêng nói ra: "Phong tiên sinh, tôi nghe phòng khám bệnh bên này nói, thân thể con gái anh cơ bản không việc gì, chỉ có tinh đường tốt sẽ khỏi hẳn. Chúng ta có thể bàn lại sự kiện kia hay không?"

Phong Nghị Trì nói: "Cô nói là, chuyện liên quan tới hung thủ?"

Gật đầu: "Là, anh hẳn là rõ ràng tôi bức thiết hi vọng bắt lấy hung thủ đến cỡ nào, thay gia tộc tôi báo thù, tôi tin tưởng anh cũng là tâm tình như vậy, cho nên có thể nói cho tôi biết, hoặc là hai chúng ta có thể kết làm liên minh, cùng một chỗ đối phó địch nhân."

Anh cũng không có trả lời ngay, mà chính là rơi vào trầm tư, một hồi Phong Nghị Trì mới mở miệng nói ra: "Mộ tiểu thư, tôi biết thân phận chân chính của cô, tôi cũng tin tưởng cô đúng là người nhà Mộ Dung may mắn còn sống sót, cũng hiểu tâm tình cô lúc này vào giờ khắc này. Cô nói không sai, dựa theo tình huống hiện tại, Phong gia chúng tôi cùng cô đúng là cùng một trận tuyến."

Tiêu Tiêu gật đầu, nhuyệt phục Phong Nghị Trì có hi vọng, trong nội tâm cô cũng đẩy lên.

Thế nhưng là, Phong Nghị Trì lại chậm rãi nhíu mày, nói: "Mộ tiểu thư, tôi vô cùng cảm tạ cô lần này hỗ trợ, nếu như không phải cô, Mộng nhi nhà chúng tôi không có nhanh như vậy tốt lên, cũng không chiếm được trị liệu tốt như vậy. Ở điểm này, tôi thật cảm tạ cô, cũng thật lòng hi vọng cùng cô kết giao bằng hữu."

"Trợ giúp Tâm Mộng là tôi tự nguyện, Phong tiên sinh không cần cảm kích. Có thể kết giao bằng hữu tôi cũng thật cao hứng." Tiêu Tiêu hơi cười nói qua, nhưng là cô có loại dự cảm, Phong Nghị Trì nói những lời này, chẳng lẽ là muốn cự tuyệt cô sao? Nếu như không phải cự tuyệt, vì cái gì lại muốn nói những lời này?

Chính như Tiêu Tiêu lo lắng, Phong Nghị Trì mở miệng lần nữa nói ra: "Bất quá. Mộ tiểu thư, gia tộc cô đã biến mất không có, cô hiện tại lẻ loi một mình. Tại sao cùng Phong gia chúng tôi kết làm minh hữu? Tha thứ tôi không lễ phép, chuyện này, cần hệ trọng đại, chúng tôi không cần một người cần. Nếu như, cô cùng Hiến Viên Liệt là quan hệ đặc thù, Đế Quốc Hắc Dạ hoặc là gia tộc Hiến Viên là cô bên này người, cô cùng tôi kết làm minh hữu, cũng đại biểu Đế Quốc Hắc Dạ hoặc là gia tộc Hiến Viên cùng Phong gia chúng tôi kết làm minh hữu, tôi nghĩ tôi vô cùng vui lòng."

Ngụ ý Phong Nghị Trì chính là, đối với năng lực Mộ Tiêu Tiêu không tín nhiệm, dù sao trước mắt, chỉ là một người phụ nữ tay trái gà không chặt, coi như khi sinh ra gia tộc hắc đạo, tại bên trên hắc đạo sở soạn lần mò, cô một người lại có thể làm được gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 157-1: Huy chương của Sát thủ 1

Phong Nghị Trì tiếc nuối lắc đầu: "Mộ tiểu thư, xin hỏi sau khi gia tộc cô bị diệt vong, cô lại làm những gì?" Anh đối với Tiêu Tiêu ấn tượng không tệ, nhìn cô đau khổ khẩn cầu, cũng mềm lòng một ít. Nếu như cô ở bên trên hắc đạo có thành tích, vẫn là có thể suy nghĩ một chút.

"Tôi, một mực ở trung tâm thuê sát thủ Trung Quốc tiếp nhận một số nhiệm vụ." Tiêu Tiêu nói ra.

"Sát thủ sao?" hai mắt Phong Nghị Trì rõ ràng tỏa sáng, anh làm sao cũng không có nghĩ đến cô nhìn là cô gái mềm mại đến yếu đuối, lại là sát thủ.

Gật đầu: "sau khi mất đi gia tộc, tôi từng mê mẩn hết một năm, sau khi tỉnh lại, liền dùng danh hiệu Tiểu Phi Long, lại làm việc ở Trung tâm thuê sát thủ Trung Quốc. Tuy tôi không có làm qua đại sự gì không tâm thương. Nhưng mà xin anh tin tưởng tôi, tôi nhất định sẽ càng thêm tiến bộ."

Tiểu Phi Long? Phong Nghị Trì cũng chưa từng nghe qua cái danh hiệu này, dù sao đó là Trung tâm thuê sát thủ Trung Quốc, không có dính đến thế giới. Cho nên ra khỏi phạm vi hắc đạo Trung Quốc, cũng không có nhiều người biết Tiểu Phi Long.

"Ừm... Tôi hiểu đại khái rồi." Phong Nghị Trì gật đầu, đối với cô gái trước mắt lại thay đổi cái nhìn, bảy năm, thời gian không ngắn, như vậy cô gái này đã là một sát thủ lão luyện, phải biết bản thân sát thủ cũng là một nghề nghiệp vô cùng nguy hiểm, cô gái này làm bảy năm còn chưa chết, như vậy năng lực nhất định cũng không tệ rồi.

"Phong tiên sinh..." Tiêu Tiêu khát vọng nhìn chằm chằm Phong Nghị Trì.

Phong Nghị Trì hài lòng lộ ra nụ cười, nếu như là sát thủ làm bảy năm, như vậy kết làm đồng minh mà nói, nói không chừng là một trợ lực, anh nói: "không biết Mộ tiểu thư ở trung tâm thuê là sát thủ cấp bậc gì."

"Ày... Cái này." Tiêu Tiêu lập tức đứng lên: "Thật xin lỗi, bởi vì ông chủ Trung tâm thuê Trung Quốc là bạn tôi, cho nên tôi một mực không có xin đăng cấp."

"Dạng này..." Phong Nghị Trì sờ lên cằm: "như vậy, Phong gia chúng tôi muốn chinh đồn một lần nữa cũng không phải chuyện một ngày hai ngày, lúc nào cô lấy được huy chương sát thủ cấp B, chúng tôi không giữ quy tắc, cô cảm thấy thế nào?"

"Được rồi!" Tiêu Tiêu lập tức đáp ứng xuống.

"Vậy cứ như thế, thầy thuốc nói qua, hôm nay Mộng nhi ở lại một ngày ở chỗ này, ngày mai chúng ta có thể về nước Pháp rồi."

"Ừm, tốt."

Sau khi cùng Phong Nghị Trì đạt thành cộng đồng hiệp nghị, Tiêu Tiêu thở dài một hơi. Cái gọi là huy chương sát thủ, là cái dạng này.

Trung tâm thuê sát thủ, ở các đại quốc gia trên toàn thế giới đều có chi nhánh. Giống như là cửa hàng đại lý. Hình thức trung tâm thuê đưa vào hoạt động cũng rất đơn giản. Khách nhân trực tiếp ủy thác đơn hàng ở trung tâm thuê. Mà bọn sát thủ thông qua trung tâm thuê tiếp nhận đơn hàng ủy thác, hoàn thành nhiệm vụ xong cùng trung tâm thuê tiến hành chia phần theo tỷ lệ ba bảy.

Bọn sát thủ đều là cùng trung tâm thuê bảo trì một loại quan hệ hợp tác. Mặc kệ là thân phận gì, chỉ cần trở thành hội viên của trung tâm thuê, liền có thể ở bên trong tiếp nhận nhiệm vụ.

Đương nhiên sau khi trở thành hội viên, trung tâm thuê cũng sẽ không làm bất luận hình thức gì bên trên kiểm chế nhóm hội viên, cho nên sát thủ trên toàn thế giới, có hơn phân nửa đều là hội viên của trung tâm thuê. Cái này cũng là chỗ trung tâm thuê sát thủ to lớn. Trong lúc bất tri bất giác, trung tâm thuê sát thủ, đã trở thành nghiệp đoàn sát thủ lớn nhất trên thế giới! Chỉ bất quá, nghiệp đoàn và bang hội khác biệt, trong nghiệp đoàn không phải là quan hệ cấp trên và cấp dưới, tất cả mọi người chỉ là quan hệ hợp tác.

Đương nhiên, cũng không nên coi thường trung tâm thuê sát thủ, đưa trung tâm thuê toàn thế giới vào hoạt động tốt, hệ thống và năng lực nó to lớn không thể xem thường. Có vô số người tài ba dị nghị. Có thể ở bên trong thời gian ngắn tụ tập phần lớn sát thủ trên toàn thế giới! Thực lực như vậy, thế nhưng mà làm rất nhiều đại bang phái đều sợ hãi. Chỉ bất quá trung tâm thuê sát thủ, dù sao cũng là hình thức thương nghiệp, không phải phương thức để giúp hoạt động như vậy, cho nên các đại bang phái, đều sẽ không tìm trung tâm thuê phiền phức. Đây cũng là nguyên nhân trung tâm thuê ở trong vòng mười mấy năm gần gũi phát triển cường đại như thế

Bạn đang đọc truyện *Mẹ Ngốc Cực Phẩm Thật Uy Vũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.